Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul din Mira Lichiei

(6 decembrie, 9 mai şi pe 29 iulie)

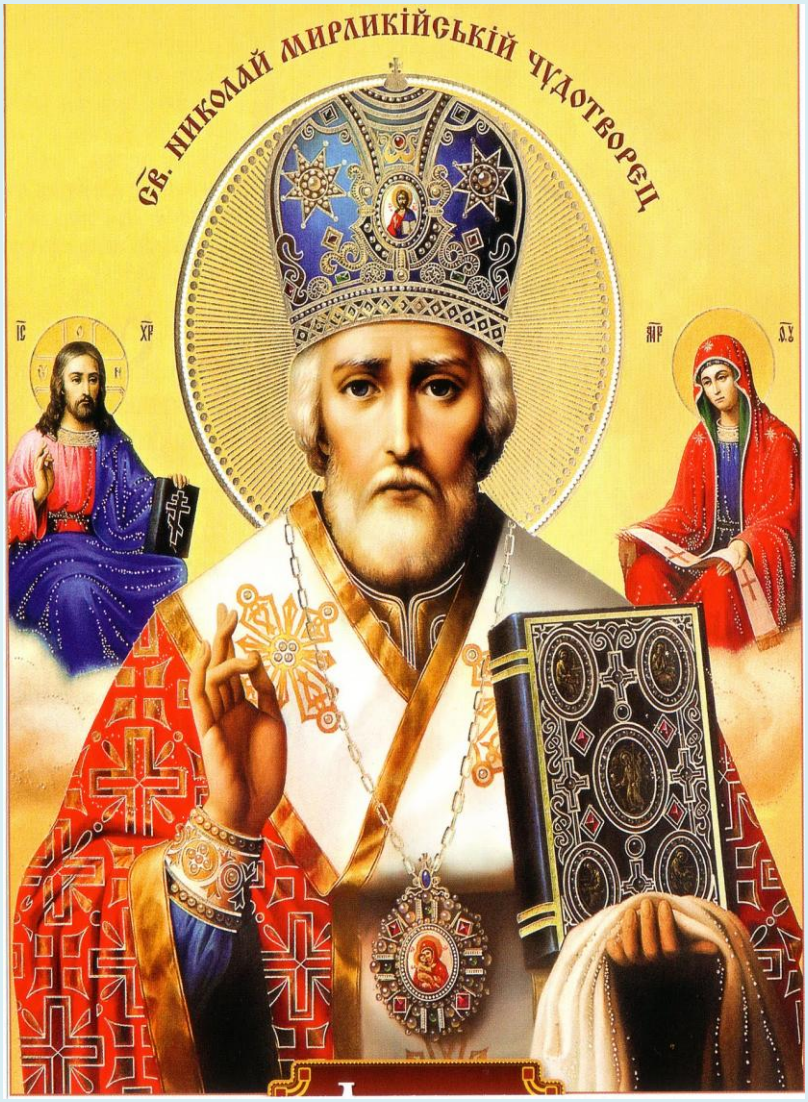

Biserica face prăznuirea Sfântului Nicolae pe 6/19 decembrie, precum şi la 9/22 mai (mutarea moaştelor sale) şi pe 29 iulie (data naşterii sale).

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 6
În această lună, ziua a şasea - Cel dintru sfinţi părintele nostru Nicolae arhiepiscopul de la Mira Lichiei, făcătorul de minuni (Minei) 9
Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la sărbătoarea Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei 41
Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei (1) 45

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei (2) 51
Acatistul Sfântului ierarh Nicolae 60
Acatistul şi Canonul Sfântului ierarh Nicolae 71
Paraclisul Sfântului ierarh Nicolae 82
Paraclisul Sfântului ierarh Nicolae 96
Paraclise pentru fiecare zi a săptămânii - Paraclisul Sfântului ierarh Nicolae 110
Rugăciune către Sfântul Nicolae al Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni 117
Imnografie 119
Vieţile Sfinţilor - Viaţa celui între sfinţi părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul din Mira Lichiei, făcătorul de minuni (6 decembrie) 120
Vieţile Sfinţilor - Aducerea cinstitelor moaşte ale Sfântului Nicolae, arhiepiscopul din Mira Lichiei (9 mai) 144
Sinaxar - Pomenirea celui între sfinţi Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirei Lichiei, făcătorul de minuni (6 decembrie) 149
Sinaxar - Pomenirea mutării moaştelor Sfântului Nicolae de la Mira la Bari (9 mai) 151
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni (Dezlegare la peşte) 152
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni (Dezlegare la pește) 154
Proloage - Pomenirea celui întru Sfinţi, Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni († 340) 156
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea celui între sfinţi Părintele nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni (6 decembrie) 165
Cântare de laudă la Sfântul Nicolae - făcătorul de minuni, arhiepiscopul Mirelor Lichiei 167
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea aducerii cinstitelor moaşte ale Sfântului Nicolae, făcătorul de minuni, episcopul Mirelor Lichiei (9 mai) 171
Sfântul Nicodim Aghioritul - Sinaxar - Sfântul Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei 172
Diac. Dr. Ioan Valentin Istrati - cartea „Sfântul ierarh Nicolae – mirul iubirii lui Hristos” – fragmente 179
Sfântul Ierarh Nicolae – Sfinte Moaşte 191
Aducerea cinstitelor Moaşte ale Sfântului Nicolae, arhiepiscopul din Mira Lichiei 210
Minuni ale Sfântului Nicolae 226

Cuv. Siluan Athonitul despre ajutorul Sfântul Nicolae 227
Minunea Sfântului Nicolae cu un covor 228
Câteva minuni contemporane ale Sfântul ierarh Nicolae extrase din: "Viaţa şi minunile Sfântului Nicolae. carte pentru copii, părinţi şi bunici" 238
Minuni extrase din cartea „Minuni ale Sfântului Nicolae" , Ed. Sophia, Bucureşti, 2007 250
Chemarea lui Dumnezeu la credinţa creştinească a unui musulman..... 253
De ziua Sfântului Nicolae – 2 minuni 259
Rătăcită și în pericol de a o ataca lupii, o femeie regăsește calea cu ajutorul Sfântului Nicolae..... 262
„A coborât din icoană, ca pe o scară!" - minunea Sfântului Nicolae..... 265
Sfântul Nicolae salvează prigoniții și întoarce prigonitorii la credință..... 267
Ajutorul Sfântului Nicolae - o minune din 1920 269
O mamă și pruncul ei, salvați de la înec de Sfântul Nicolae 271
O minune a Sfântului Nicolae în Muntele Athos..... 272
Sfântul Nicolae în autobuz - minune din 1965 274
Sfântul Neofit Zăvorâtul din Cipru - Sfântul ierarh Nicolae ajută la îndreptarea unui hoț..... 277
Sfântul Nicolae - Minuni despre post 279
Predici şi editoriale 281
Ieromonah Arsenie Boca - Predică la Sfântul ierarh Nicolae – mare făcător de minuni 282
Pr. Teofil Părăian - Acela care ne înmulţeşte bucuria 285
Sfântul Antim Ivireanul - Cazanie la Sfântul Nicolae 287
Sfântul Antim Ivireanul – Învăţătură la Sfântul Părintele nostru Nicolae 295
Protosinghel Vasile Vasilache - Predică la Sfântul Nicolae 300
Protos. Vasile Vasilache - Predică la Sfântul Nicolae..... 305
Preot Gheorghe-Radu Sălăgian - Predică la sărbătoarea Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei 311
Părintele Sofian Boghiu (Mănăstirea Antim) - Predică la Sfântul ierarh Nicolae şi Sfânta muceniţă Filoftea 321
Arhimandritul Ioil Konstantaros - Predică la Pericopa apostolică a sărbătorii Sfântului Nicolae - De care păstori să ascultăm? 332
Sfântul Inochentie al Penzei - Cuvânt în ziua Sfântului Nicolae (despre cucernicie) 335
Părintele Andrei Coroian - Trăirea evanghelică în viaţa Sfântului ierarh Nicolae..... 339
Arhim. Emilianos – Sfântul Nicolae – Mijlocitorul nostru la Dumnezeu ... 344

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la pomenirea Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei (6 decembrie 2011) 350
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la pomenirea Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei (6 decembrie 2013) 354
Pr. Dorin Picioruş - Expresii teologice în Acatistul Sfântului ierarh Nicolae al Mirelor Lichiei 358
Preot Sever Negrescu - Sfântul îngerilor buni de pe pământ 365
Sfântul Nicolae, cel care ne iubeşte după chipul dragostei Maicii Domnului, sfântul a cărui inimă doare pentru noi şi sare cu grăbire la toate necazurile noastre 368
Pr. Ciprian Negreanu (Cluj Napoca) - Predică la sărbătoarea Sfântului ierarh Nicolae (2012)..... 368
Sfântul Serafim Sobolev - Predică la Sărbătoarea Sfântului ierarh Nicolae (1) 375
Cel mai iubit sfânt, Nicolae, "chipul blândeţilor", pavăză luminoasă în întunericul care se lasă peste lume. Lupta pentru apărarea inocenţei, cei care strigă împotriva Bisericii şi o întrebare esenţială: "Tu cu cine vrei să semeni?" - Omilie de mare adâncime şi sensibilitate a Protos. Hrisostom382
Pr. Vasile Gordon - Predică la sărbătoarea Sfântului ierarh Nicolae..... 389
Arhim. Mihail Daniliuc - Sfântul Nicolae şi „sărmanii" zilelor noastre..... 391
Sfântul Nicolae - dascăl al milosteniei discrete..... 394
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Sfântul Nicolae, icoană a Dăruitorului 397
Radu Alexandru - Palma Sfântului Nicolae 399
Cristian Tabără - Sfântului Nicolae - Palma şi mângâierile 402
Florian Bichir - Din pereţii Bisericii Sfântul Nicolae izvorăşte mir..... 405
Sfântul Nicolae – apărător al credinţei..... 409
Pr. Prof. Dr. Mihail Milea - Cultul Sfântului Nicolae în România 411
Lidia Stăniloae despre Sfântul Nicolae sau cum trăiau copiii de odinioară miracolul sărbătorii..... 416
Orthodoxwiki - Nicolae al Mirelor..... 421
Lidia Stăniloae – În Rai se ţine seama de ceea ce ai dăruit pe Pământ..... 425
Meiloiu Monica Daniela – Pomenirea Sfântului ierarh Nicolae..... 428
Meiloiu Monica Daniela – Icoana cu scoica a Sfântului Nicolae, din muntele Athos 434
Teolog Mirela Sova - Lăcaşuri Ortodoxe - Ziua de Naştere a Sfântului ierarh Nicolae (29 iulie) - Cel mai mare pelerinaj al ruşilor, cu Icoana Sfântului Nicolae - „Velikoretski" 436
Sfântul Petru Movilă - Proloagele de la Pecerska. Minuni din secolul al XVII-lea -Icoana Sfântului Nicolae..... 440
Icoana Sfântului Nicolae din Turnul Kremlinului..... 442

Apariţia miraculoasă a unei icoane a Sfântului Nicolae la Tambov 445
Chipul Sfântului Nicolae de pe scândură 447
De ce în unele icoane ale Sfântului Nicolae sunt înfățișați și Hristos și Preasfânta Născătoare de Dumnezeu? 449
Sfântul ierarh Nicolae în iconografie 452
Teodor Danalache - Biserica Sfântul Nicolae din Myra 457
Catedrala Sfântul Nicolae din Bari 491
Mira, capitala creştină a Sfântului Nicolae 508
(Foto) Viața Sfântului Nicolae, pictată în Biserica Mănăstirii Aninoasa 512
Sfântul Nicolae şi peştera sa din Beit Jala-Palestina 525
Frânturi din viața Sfântului Nicolae (fresce) 534
Leon Magdan - Semnificaţia numelui Nicolae 539
Icoane 540

Evanghelia şi Apostolul zilei

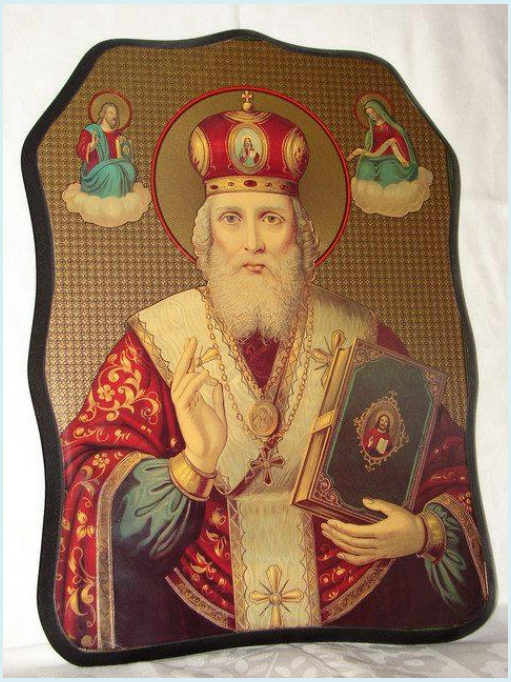

Evanghelia

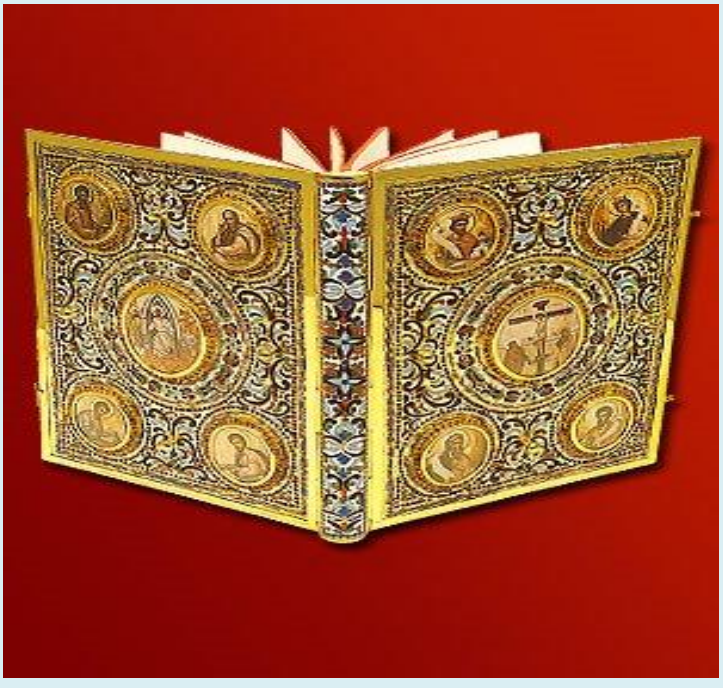

Prochimen glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate care mi-a dat mie.

Toată suflarea...

Sfânta Evanghelie de la Ioan

Ioan: X, 9 - 16

Zis-a Domnul:
9. Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla.
10. Furul nu vine decât ca să fure şi să junghie şi să piardă. Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă.
11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune sufletul pentru oile sale.
12. Iar cel plătit şi cel care nu este păstor, şi ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le risipeşte.
13. Dar cel plătit fuge, pentru că este plătit şi nu are grijă de oi.
14. Eu sunt păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine.
15. Precum Mă cunoaşte Tatăl şi Eu cunosc pe Tatăl. Şi sufletul Îmi pun pentru oi.

Apostol

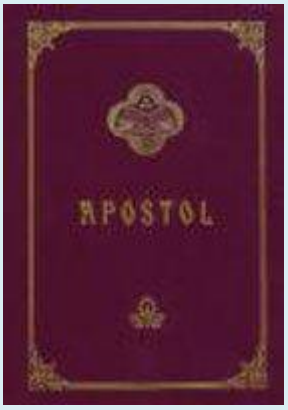

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 13, 17-21

Fraţilor,
17. Ascultaţi pe mai-marii voştri şi vă supuneţi lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seamă, ca să facă aceasta cu bucurie şi nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos.
18. Rugaţi-vă pentru noi; căci suntem încredinţaţi că avem un cuget bun, dorind ca întru toate cu cinste să trăim.
19. Şi mai mult vă rog să faceţi aceasta, ca să vă fiu dat înapoi mai curând.

20. Iar Dumnezeul păcii, Cel ce, prin sângele unui testament veşnic, a sculat din morţi pe Păstorul cel mare al oilor, pe Domnul nostru Iisus,
21. Să vă întărească în orice lucru bun, ca să faceţi voia Lui şi să lucreze în noi ceea ce este bine plăcut în faţa Lui, prin Iisus Hristos, Căruia fie slava în vecii vecilor. Amin!

În această lună, ziua a şasea - Cel dintru sfinţi părintele nostru Nicolae arhiepiscopul de la Mira Lichiei, făcătorul de minuni (Minei)

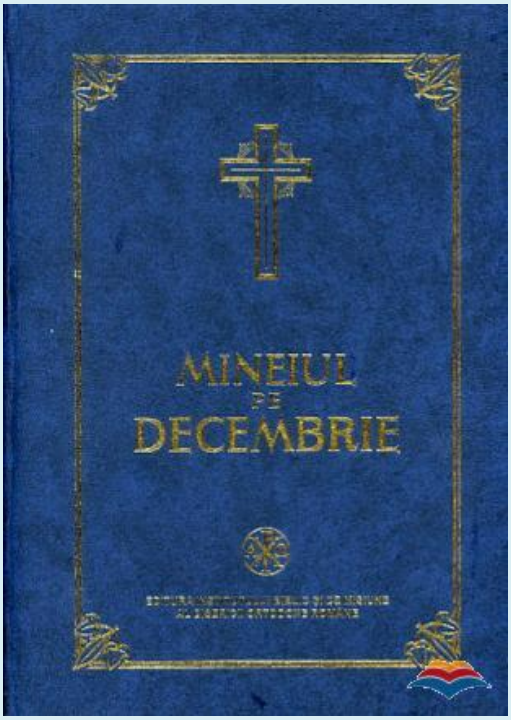

De va voi cel mai mare, facem priveghere.

La Vecernia mică

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz între mucenici...

Cu mir dumnezeiesc pe tine te-a uns, dumnezeiescul dar al Duhului, celor din Mira mai întâi şezător; şi de mireasma faptelor umplând, prea sfinţite, marginile lumii, şi cu rugăciunile cele dulci mirositoare, gonind totdeauna, patimile cele rău mirositoare, pentru aceasta cu credinţă te lăudăm, şi săvârşim prea sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Ca pe un strălucitor neapus, ca pe un luminător a toată lumea, care ai strălucit întru tăria Bisericii, Nicolae; care lumea luminezi şi negura întâmplărilor celor cumplite o goneşti; care scoţi din iarna nedumnezeirii, şi faci linişte adâncă; pe tine după datorie te fericim.

Şi de faţă fiind, şi arătându-te prin visuri, Nicolae, pe cei ce cu nedreptate erau să moară, i-ai mântuit ca un milosârd, ca un iubitor de bine, ca un apărător prea cald, ca un folositor adevărat, al celor ce cu credinţă cer a ta sprijineală, prea

sfinţite părinte; cu îngerii împreună cetăţeanule, cu apostolii şi cu proorocii întocmai, stătătorule.

Slavă..., glasul al 6-lea.

Moştenitorule al lui Dumnezeu, şi părtaşule împreună cu Hristos, slujitorule al Domnului, Sfinte Nicolae; după numele tău, aşa şi viaţa ta; că împreună ţi-a strălucit din tinereţe mintea; mărturisit-a lumina feţei tale nerăutatea sufletului; adeverit-a blândeţile liniştea cuvântului; viaţa ta este mărită şi adormirea ta cu Sfinţii; roagă-te pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Născătoare de Dumnezeu tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii, ţie ne rugăm: Roagă-te Stăpână împreună cu ierarhul Nicolae, să miluiască sufletele noastre.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 6-lea:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Nicolae fericite, milostiveşte-te spre mine cel ce cad, rogu-mă ţie, şi luminează, înţelepte, ochii sufletului meu, ca curat să văd pe Dătătorul de lumină şi Îndu-ratul.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

De la vrăjmaşii cei ce mă caută să-mi facă rău, scoate-mă sfinte, ca cela ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, ierarhe Nicolae prea fericite şi de bărbaţii sân-giurilor mă mântuieşte.

Stih: Preoţii Tăi Doamne se vor îmbrăca întru dreptate, şi cuvioşii Tăi se vor bucura.

Liman neînviforat şi zid nebiruit, ierarhe, pe tine te-am câştigat credincioşii; turn de întărire, şi uşă de pocăinţă, îndreptător sufletelor, şi apărător.

Slavă..., Şi acum... a Născătoarei

Râvnind pârâşul împotriva turmei tale, prea curată, în toate zilele caută vicleanul să o facă mâncare; dar tu de Dumnezeu Născătoare, scoate-ne din vătămarea aceluia.

Tropar, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale, adevărul lucrurilor, Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate, părinte ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat: Dumnezeu întrupându-Se, întru unire neamestecată, şi Crucea, de bunăvoie, pentru noi luând; prin care, înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

La Vecernia cea mare

După obişnuitul Psalm, citim: Fericit bărbatul..., Starea întâia La Doamne strigat-am...

Stihirile pe 3, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

În Mira locuind după simţire, mir cu adevărat te-ai arătat, cu mir înțelegător fiind uns, Sfinte Nicolae arhiereul lui Hristos, şi umpli de mireasmă feţele, celor ce cu credinţă şi cu dragoste, săvârşesc prea slăvită pomenirea ta pururea. Dezlegându-i din primejdii şi din nevoi, şi din necazuri pe aceştia, Părinte, cu rugăciunile tale cele către Domnul.

Cu nume de biruinţă fiind numit adevărat, credinciosului popor te-ai arătat întru ispite tare, Sfinte Nicolae slujitorul lui Hristos. Că pretutindenea fiind chemat, degrab ajuţi pe cei ce cu dragoste aleargă sub acoperământul tău. Că tu ziua şi noaptea cu credinţă arătându-te, mântuieşti de ispite şi de primejdii.

Arăta-tu-te-ai împăratului Constantin, împreună şi lui Avlavie în vis, şi pe aceştia cu frică ameninţându-i, aşa le-ai zis: Dezlegaţi degrab pe cei ţinuţi la închisoare legaţi în temniţă, că nu sunt vinovaţi de junghiere fărădelege; iar de

nu mă veţi asculta pe mine, pârâ voi face împărate asupra ta, către Domnul rugându-mă.

Mare şi cald folositor, celor ce se află întru primejdii, eşti mărite Sfinte Nicolae, sfinţite propovăduitorule al lui Hristos; celor de pe pământ şi celor ce umblă cu corăbiile; celor ce sunt departe, şi celor de aproape, ca un milostiv şi tare rugător. Pentru aceasta adunându-ne, strigăm: Roagă-te către Domnul, să ne ferim de toată primejdia.

Alte **Stihiri** glas acelaşi:

Podoble: Cu ce cununi de laudă...

Cu ce cununi de laudă, vom încununa pe ierarhul? Cela ce a fost cu trupul în Mira, şi duhovniceşte la toţi a ajuns, la cei ce curat îl iubesc pe dânsul. Pe mângâietorul tuturor celor necăjiţi, şi tuturor celor din primejdii scăpare, turnul creştinătăţii, apărătorul credincioşilor; prin care mândria vrăjmaşilor, Hristos o a surpat, Cel ce are mare milă.

Cu ce cântări de laudă vom lăuda pe ierarhul? Pe luptătorul împotriva păgânătăţii, şi ajutorul creştinătăţii, pe folositorul Bisericii, marele sprijinitor şi învăţătorul; care pe toţi cei rău măritori i-a ruşinat; pierzătorul arianismului, şi apărătorul cel cald; prin care a surpat, a lui mândrie Hristos, Cel ce are mare milă.

Cu ce cântări prooroceşti vom lăuda pe ierarhul? Carele cele ce sunt departe mai-nainte le vede, şi cele ce nu sunt de faţă, ca şi cum ar fi de faţă, mai-nainte le spune. Cela ce toată lumea înconjură, şi pe toţi cei ce li se face strâmbătate, îi scapă. Cela ce în visuri s-a arătat împăratului, celui de Dumnezeu înţelepţit, şi pe cei mai-nainte legaţi, i-a mântuit de junghierea cea nedreaptă, care din destul dăruieşte mare milă.

Cu ce cântări duhovniceşti vom lăuda pe ierarhul? Pe care Tatăl l-a ales, iar Fiul arătat l-a binecuvântat, şi Dumnezeiescul Duh l-a sfinţit; ca cel ce este prea cinstit vas al alegerii, stâlpul Bisericii şi întărire; lumină arătată lumii şi luminător dumnezeiesc; prin care negura înşelăciunii, cu totul s-a pierdut, şi credinţa s-a întărit.

Slavă..., glasul al 6-lea

Pe cela ce este podoaba ierarhilor şi lauda părinţilor, izvor de minuni şi credincioşilor mare folositor, adunându-ne, o iubitorilor de prăznuire, cu laude de cântări să-l lăudăm, zicând: Bucură-te, păzitorul celor din Mira, proiestosule

cinstite şi stâlpul cel neclintit! Bucură-te, luminătorule prea luminate, care luminezi marginile lumii cu minunile! Bucură-te, dumnezeiasca bucurie a celor necăjiţi, şi folositorul cel prea cald al celor ce li se face strâmbătate! Şi acum prea fericite Nicolae, nu înceta rugându-te lui Hristos Dumnezeu, pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste cinstesc, pururea cea de bucurie şi întrutot lăudată pomenirea ta.

Şi acum..., a înainte-prăznuirii, glas acelaşi.

Peşteră bine te împodobeşte; că Mieluşeaua vine, purtând în pântece Prunc pe Hristos; şi iesle primeşte, pe Cela ce cu cuvântul ne-a dezlegat de fapta cea necuvântătoare, pe noi pământenii. Păstori fluierând, mărturisiţi minunea cea înfricoşată; şi magi de la Persia, aur şi tămâie şi smirnă, Împăratului aduceţi. Că s-a arătat Domnul din Fecioara Maică; Căruia şi plecându-Se, ca o slugă Maica i s-a închinat, şi a zis către Cel ce era în braţele ei: Cum Te-ai semănat întru mine, sau cum ai răsărit ? Mântuitorul meu şi Dumnezeule.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei, şi citirile:

De la Pilde citire

Cap. 10, Vers 8.

Pomenirea dreptului cu laude, şi binecuvântarea Domnului peste capul lui. Fericit este omul care a aflat înţelepciunea, şi muritorul care ştie priceperea. Că mai bună este neguţătoria acesteia, decât a aurului şi a argintului visteria. Şi mai scumpă este decât pietrele cele de mult preţ; şi tot ce este scump nu este vrednic ei, pentru că lungimea zilelor, şi anii vieţii sunt în dreapta ei, şi în stânga ei bogăţie şi slavă. Că din gura ei iese dreptate, legea şi mila pe limbă le poartă. Deci ascultaţi-mă pe mine, o fiilor! Că lucruri de cinste voi să zic; şi fericit este omul, care căile mele va păzi. Că ieşirile mele sunt ieşiri de viaţă, şi se găteşte vrerea de la Domnul. Pentru aceasta vă rog pe voi şi pun înainte glasul meu fiilor omeneşti. Că eu înţelepciunea am tocmit, sfatul şi ştiinţa şi gândul eu l-am chemat. Al meu este sfatul şi întărirea, a mea este priceperea şi a mea este tăria. Eu pe cei ce mă iubesc pe mine, îi iubesc: şi cei ce mă caută vor afla dar. Înţelege-ţi dar cei fără de răutate chibzuială, şi cei neînvăţaţi lipiţi-vă inima. Ascultaţi-mă pe mine iarăşi: Că lucruri de cinste voi să zic. Şi voi scoate din buzele mele cele drepte, că adevărului se va învăţa grumazul meu. Şi urâte sunt

înaintea mea buzele mincinoase. Cu dreptate sunt toate graiurile gurii mele, nimica nu este într-însele strâmb, nici răzvrătit. Toate sunt drepte celor ce înţeleg, şi netede celor ce află cunoştinţa. Că vă învăţ pe voi adevărul, ca să fie în Domnul nădejdea voastră, şi să vă umpleţi de Duh.

De la Pilde citire

Cap. 10, Vers 32.

Gura dreptului izvorăşte înţelepciune, iar limba nedreptului va pieri. Buzele oamenilor drepţi se învaţă daruri, iar gura celor necuraţi se răzvrăteşte. Cumpenele viclene urăciune sunt înaintea Domnului, iar cumpăna dreaptă primită este Lui. Oriunde intră strâmbătatea, acolo şi ocara, iar gura înţelepţilor se învaţă înţelepciune. Săvârşirea drepţilor va îndrepta pe dânşii, şi împiedicarea neprimitorilor va prăda pe ei. Nu vor folosi averile în ziua mâniei; iar dreptatea va mântui de la moarte. Murind dreptul a lăsat grija, iar pierirea necuraţilor este grabnică şi de râs. Dreptatea celui fără prihană îndreptează căile, iar cel fărădelege întru necredinţă cade. Dreptatea oamenilor drepţi va mântui pe ei; şi întru păgânătatea sa se prind cei fărădelege. Sfârşindu-se omul drept nu-i va pieri nădejdea; iar lauda necuraţilor va pieri. Dreptul din cursă va scăpa, şi în locul lui se va da cel necredincios. În gura celor fărădelege laţul cetăţenilor, iar chibzuirea drepţilor cu bună sporire. Întru bunătăţile drepţilor se va îndrepta cetatea, şi întru pierirea necuraţilor bucurie. Întru binecuvântarea drepţilor se va înălţa cetatea, iar cu gura necredincioşilor se va săpa. Batjocoreşte pe cetăţeni cel lipsit de minte, iar omul înţelept linişte aduce.

De la înţelepciunea lui Solomon citire

Cap. 4, Vers 7.

Dreptul de va ajunge să se sfârşească, întru odihnă va fi. Că bătrâneţile sunt cinstite, nu cele de mulţi ani, nici cele ce se numără cu numărul anilor. Şi cărunteţile sunt înţelepciunea oamenilor, şi vârsta bătrâneţilor viaţă nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu făcându-se l-a iubit, şi vieţuind între păcătoşi, s-a mutat. Răpitu-s-a, ca să nu schimbe răutatea mintea lui sau înşelăciunea să înşele sufletul lui. Că râvna răutăţii întunecă cele bune, şi neînfrânarea poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Sfârşindu-se peste puţin, a plinit ani îndelungaţi. Că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceea s-a grăbit a-l scoate pe dânsul din mijlocul răutăţii. Şi popoarele văzând şi necunoscând, nici punând în gând una ca aceasta; că dar şi milă este întru cuvioşii Lui şi cercetare întru aleşii Lui.

La Litie

Stihirile glasul 1, singur glasul:

Uitându-te cu râvnă la înălţimea ştiinţei, şi privind în taină la adâncul înţelepciunii, ai îmbogăţit lumea cu învăţăturile tale părinte. Roagă-te pentru noi pururea lui Hristos, ierarhe Nicolae.

Omule al lui Dumnezeu, şi credincioasă slugă, ispravnice al tainelor Lui şi bărbatul doririlor Duhului, stâlpule însufleţite şi icoană de Duhul insuflată; căci ca pe o visterie dumnezeiască, te-a primit mirându-se Biserica celor din Mira, şi ca pe un rugător al sufletelor noastre.

Glasul 2, a lui Vizantie.

Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor te-a arătat pe tine turmei tale, Hristos Dumnezeu, ierarhe Nicolae, că în Mira mireasmă dând, străluceşti luminat cu dumnezeieştile tale isprăvi, folositorule al săracilor şi al văduvelor. Pentru aceasta nu înceta rugându-te, să mântuiască sufletele noastre.

Părinte Nicolae, vistieria cea de mir a moaştelor tale, apără cetatea Mirelor. Prin aceasta pe cei legaţi şi osândiţi fără judecată, i-ai slobozit din moarte, din legături şi din temniţă, arătându-te în vis împăratului prin vedenia ta. Ci şi acum, ca şi atunci şi pururea, prin vedenia ta arată-te, rugându-te pentru sufletele noastre.

Părinte Nicolae, măcar deşi latura cea din Mira tace, dar lumea toată, cea luminată de tine cu bună mireasmă a mirului, şi cu mulţimile minunilor, strigă cu cântări de laude; strigă şi cei mântuiţi prin tine, care fuseseră osândiţi spre pierzare. Cu aceştia şi noi strigăm cântând: Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Glasul al 4-lea.

Părinte Nicolae, fiind vistierie de mir a Preasfântului Duh, ca o primăvară veselitoare, umpli de mirosul dumnezeieştilor miresme a lui Hristos. Că apostolilor fiind următor, lumea înconjori prin cuvintele minunilor tale. Pentru că şi celor de departe ca şi celor de aproape, prin visuri arătându-te, izbăveşti din moarte pe cei ce cu nedreaptă judecată erau să moară; mântuind cu prea slăvire de multe nevoi, pe care te-a chemat pe tine. Pentru aceasta şi pe noi scapă-ne de cele cumplite ce ne vin asupra, cu rugăciunile tale, care pururea te lăudăm pe tine.

Glasul al 8-lea.

Bine slugă bună şi credincioasă, bine lucrătorule al viei lui Hristos! Tu şi greutatea zilei ai purtat, tu şi talantul cel dat ţie l-ai înmulţit, şi celor ce au venit

după tine nu le-ai pizmuit. Pentru aceasta porţile cereşti ţie s-au deschis. Intră întru bucuria Domnului tău, şi te roagă pentru noi, Sfinte Nicolae.

Glasul al 8-lea.

Spre lauda Domnului ai alergat Nicolae în viaţa aceasta vremelnică, şi El te-a prea slăvit pe tine în viaţa cerească şi adevărată. Pentru aceasta îndrăznire dobândind către Dânsul roagă-te să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 8-lea.

Rodul bărbăţiilor tale, cuvioase părinte, a luminat inimile credincioşilor. Că cine a auzit şi nu se va minuna de smerenia ta cea nemăsurată, de răbdarea ta, de blândeţile cele către săraci, de milostivirea spre cei necăjiţi? Pe toţi cu dumnezeiască cuviinţă i-ai învăţat ierarhe Nicolae. Şi acum cu cunună neveştejită fiind încununat, roagă-te pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a înainte-prăznuirii asemenea.

Vitleeme găteşte-te împodobeşte-te iesle, peşteră primeşte; adevărul a venit, umbra a trecut, şi Dumnezeu oamenilor din Fecioară S-a arătat, Cel ce aluat chip precum suntem noi, şi a îndumnezeit luarea. Pentru aceasta Adam se înnoieşte, împreună cu Eva strigând: Pe pământ buna Voinţă S-a arătat, să mântuiască neamul nostru.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Bucură-te, cap sfinţit, lăcaş curat al faptelor bune, dumnezeiescule îndreptător al prea îndumnezeitei sfinţenii, mare păstorule, prea luminate luminătorule; care porţi nume de biruinţă, cela ce către cei ce se roagă cu umilinţă te pleci, uitându-te la rugăciunile celor neputincioşi. Mântuitorule prea gata, păzitorul mântuirii tuturor celor ce săvârşesc cu credinţă prea mărită pomenirea ta. Pe Hristos roagă-L, prea fericite, ca să trimită nouă mare milă.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Bucură-te, prea sfinţită minte, a Treimii curat lăcaş, stâlpul Bisericii, întărirea credincioşiior; ajutătorul celor slabi;, steaua care cu străluciri ale rugăciunilor celor bineprimite, risipeşti totdeauna întunericul ispitelor, şi al necazurilor,

ierarhe Nicolae; limanul cel prea lin, la care scăpând se mântuiesc cei cuprinşi de valurile vieţii. Pe Hristos roagă-L, să dăruiască sufletelor noastre mare milă.

Stih: Preoţii Tăi, Doamne se vor îmbrăca întru dreptate, şi cuvioşii Tăi se vor bucura.

Bucură-te, cela ce te-ai umplut de râvnă dumnezeiască, şi de răspunsul cel rău ai scăpat pe cei ce erau să moară cu nedreptate, prin starea ta de față cea înfricoşată, şi cu venirea prin visuri; izvorule care ai izvorât în Mira, Nicolae, miruri de prisosit; care şi sufletele adapă, şi întinăciunea patimilor gonesc; sabie care tai neghinele înşelăciunii; lopată care vânturi învăţăturile lui Arie cele ca plevele; pe Hristos roagă-L, să trimită sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., glasul al 6-lea

A lui Ioan Monahul: Omule al lui Dumnezeu, şi credincioasă slugă, slujitorule al Domnului, bărbatul dorirlor, vasul alegerii; stâlpul şi întărirea Bisericii, moş-tenitorule al Împărăţiei; nu tăcea a striga pentru noi către Domnul.

Şi acum..., a înainte prăznuirii.

Glas acelaşi. a lui Vizanlie: Ceea ce nu ştii de mire, Fecioară, de unde ai venit ? Cine este cela ce te-a născut pe tine ? Cine este şi maica ta ? Cum pe Ziditorul L-ai purtat în braţe ? Cum nu ţi s-a ars pântecele ? Mari şi prea slăvite lucruri întru tine, şi înfricoşate taine săvârşite pe pământ vedem Preasfântă. De aceea mai-nainte gătim ţie vrednică datorie, pe pământ peştera, din Cer cerem steaua, şi magii vin de la răsăriturile pământului la apusuri, să vadă mântuirea oamenilor, ca un Prunc cu lapte hrănindu-Se.

La binecuvântarea pâinilor:

Troparul, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale, adevărul lucrurilor, Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate, părinte ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre. (de două ori)

Şi Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pre Mântuitorul sufletelor noastre. (o dată) Apoi citirea cuvântului.

La Utrenie

La Dumnezeu Domnul..., Troparul Sfântului de două ori.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei.

După întâia Catismă, **Sedealna** glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Suindu-te la înălţimea faptelor bune, şi cu dumnezeiască strălucirea cea de acolo luminându-te părinte, de minunile Duhului cu adevărat te-ai arătat strălucit luminător, întru ispite fiind folositor nebiruit. Pentru aceasta cu prea slăvire pe vrăjmaşul biruind, minciuna ai gonit, şi pe oameni i-ai mântuit din moarte Nicolae. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă..., glasul 1

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Străluceşti pe pământ cu razele minunilor, Nicolae înţelepte, şi mişti toată limba spre slava şi lauda Celui ce te-a prea mărit pe tine pe pământ; pe care roagă-L, să scape de toată primejdia pe cei ce cinstesc pomenirea ta, cu credinţă şi cu dragoste, alegerea părinţilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Marie ceea ce eşti cinstit lăcaş al Stăpânului, ridică-ne pe noi cei căzuţi în adâncul cumplitei deznădăjduiri, al greşelilor şi al necazurilor; că tu eşti mântuirea păcătoşilor, şi ajutătoare, şi folositoare tare, şi mântuieşti pe robii tăi.

După a doua Catismă, **Sedealna** glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea ne-apropiată.

Celor credincioşi le foloseşti, acoperindu-i şi păzindu-i pe ei, fericite, şi de tot necazul mântuindu-i arătat, cela ce eşti prea frumoasă lauda ierarhilor şi mărirea, Nicolae cuvioase. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti folositoare nebiruită celor din nevoi, şi rugătoare gata celor ce nădăjduiesc spre tine, izbăveşte-mă de primejdii pe mine, şi să nu mă treci cu vederea, ajutătoare a tuturor.

După polieleu, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Folositor prea cald te-ai arătat Bisericii lui Hristos, Nicolae şi învăţăturile eresurilor cele fără de Dumnezeire, le-ai stricat cu îndrăzneală, şi îndreptător Ortodoxiei te-ai arătat tuturor. Roagă-te pentru toţi cei ce urmează dumnezeieştilor tale învăţături, şi îndemnuri. (de două ori)

Slavă..., Şi acum... a Născătoarei

Degrab primeşte, Stăpână, rugăciunile noastre, şi acestea le du Fiului tău şi Dumnezeu, Doamnă cu totul fără prihană. Dezleagă de asupreli pe cei ce aleargă la tine; sfărâmă meşteşugirile, şi surpă îndrăzneala celor fără de Dumnezeu, prea curată, care se într-armează asupra robilor tăi.

Deci Antifonul întâi al glasului.

Prochimen glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate care mi-a dat mie.

Toată suflarea...

Sfânta Evanghelie de la Ioan

Ioan: X, 9 - 16

Zis-a Domnul:
9. Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla.
10. Furul nu vine decât ca să fure şi să junghie şi să piardă. Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă.
11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune sufletul pentru oile sale.
12. Iar cel plătit şi cel care nu este păstor, şi ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le risipeşte.
13. Dar cel plătit fuge, pentru că este plătit şi nu are grijă de oi.
14. Eu sunt păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine.
15. Precum Mă cunoaşte Tatăl şi Eu cunosc pe Tatăl. Şi sufletul Îmi pun pentru oi.

Psalmul 50
Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile ierarhului Tău Nicolae, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Şi **Stihira** glasul al 6-lea: Bine slugă bună şi credincioasă, bine lucrătorule al viei lui Hristos! Tu şi greutatea zilei ai purtat, tu şi talantul cel dat ţie l-ai înmulţit, şi celor ce au venit după tine nu le-ai pizmuit. Pentru aceasta porţile cereşti ţie s-au deschis. Intră întru bucuria Domnului tău, şi te roagă pentru noi, Sfinte Nicolae.

Canoanele al Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul pe 6. Şi ale Sfântului, doua pe 8.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea 1-a, glas 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, Celui ce a făcut minunate semne cu braţ înalt şi a mântuit pe Israel; că S-a prea slăvit.

Ceea ce ai născut adâncul înţelepciunii, trimite-mi picături de înţelepciune, izvorule cel ce cu darul izvorăşti, Curată; ca cu cântări să măresc noianul darurilor tale.

Pe tine te laud cu totul lăudată, pe ceea ce te laudă cetele îngerilor, ca pe ceea ce ai născut pe Dumnezeu cel Prealăudat pe care toată făptura Îl laudă, că S-a prea slăvit.

Canonul Sfântului

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea,

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea întrarmată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul Cel Preaslăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Cunună purtând şi înaintea Scaunului lui Hristos, prea înţelepte Nicolae stând cu oştile îngereşti, dăruieşte-mi luminare, care luminează întunecarea sufletului meu, ca să laud bucurându-mă, prea fericite, pomenirea ta.

Domnul, Cel ce măreşte pe toţi cei ce-L slăvesc, te-a dat pe tine scăpare credincioşilor, care fereşti de ispite pe cei ce aleargă la acoperământul tău Nicolae, şi te cheamă cu credinţă şi cu dragoste, prea fericite.

A Născătoarei

A mă asemăna Ziditorului, punându-mi poftă şarpele cel prea viclean, ca pe un rob m-a răpit; iar prin tine prea curată iarăşi m-am chemat înapoi, îndumnezeindu-mă cu adevărat; că tu Maica lui Dumnezeu, ai născut pe Cel ce m-a îndumnezeit pe mine.

Alt Canon al Sfântului

Cântarea 1-a, glas 1

Irmos: Hristos se naşte, slăviţi-L...

Cu nepricepută limbă şi buze, am venit să aduc laudă scurtă, şi rugăciune înălţării tale celei următoare lui Dumnezeu, Nicolae; ci ca un bogat dătător, pe Mântuitorul şi Dumnezeu, fă-L mie Milostiv.

Om ceresc fiind, întocmai cu îngerii, pe pământ te-ai arătat văduvelor folositor prea mare, celor apăsaţi apărător, şi tuturor celor necăjiţi ajutător în nevoi, părinte Nicolae.

Arătat te face toată partea cea de sub soare, Nicolae de trei ori fericite, minunile şi noianul faptelor tale celor bune: Lipsiţii pe folositorul, săracii şi văduvele pe hrănitorul, orbii pe povăţuitorul, şi toţi pe apărătorul.

Slavă..., a Treimii

Treimea cea nezidită cinstesc: pe Tatăl, şi pe Fiul, împreună cu Duhul; o Fiinţă singură, o Dumnezeire, o Fire netăiată după fiinţă; trei Ipostasuri despărţind după Feţe, şi după Ipostas.

Şi acum..., a Născătoarei

Fără sămânţă pe Cuvântul ai zămislit, pe Unul din Treime Preacurată, şi pe Acesta cu trup L-ai născut, rămânând după naştere întreagă ca şi mai-nainte de naştere. Pe Acesta ca pe Fiul tău şi Dumnezeu, roagă-L pururea pentru noi.

Catavasie: Hristos Se naşte, slăviţi-L; Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L; Hristos pe pământ, înălţaţi-vă; cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L, popoare, că S-a prea slăvit!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 3-a

Irmos: Să se întărească inima mea întru voia Ta, Hristoase, Dumnezeule, care ai întărit cerul a doua oară peste ape şi ai întemeiat pământul pe ape, Atot-puternice.

Cerul cel prea curat, lăcaşul Împăratului, Raiul cel cu darul insuflat cu adevărat şi mirositor, nădejdea creştinilor, Născătoarea de Dumnezeu să se laude.

Cu cuvântul pe Cuvântul ai născut, Cel ce cu cuvântul a adus întru fiinţă toată firea cea cuvântătoare, şi pe cea necuvântătoare, care a dezlegat de necuvântare pe oameni, ceea ce eşti prea binecuvântată.

Canonul Sfântului

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea ta, întru care s-a întărit inima mea.

Nicolae fericite, al Stăpânului de aproape ucenic fiind, mântuieşti pe cei ce aleargă la tine, de cumplite nevoi, şi de moartea cea amară.

Curăţeşte pe robii tăi, dându-le iertare de greşeli ca un Bun, pentru mijlocirile cele către Tine ale lui Nicolae, Multmilostive.

A Născătoarei

Alină tulburarea patimilor mele, Stăpână, şi îndreptează-mi viaţa, Preasfântă, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, întru care s-a întărit inima mea.

Alt Canon al Sfântului

Cântarea a 3-a

Irmos: Fiului, Celui mai înainte...

Carte în inimă dobândind, de Dumnezeu înţelepţite, de multe fapte bune, scrisă cu degetul cel nemuritor şi prea curat al lui Hristos Dumnezeu, mai vârtos decât fagurul şi mierea, dulceaţă izvorăsc cuvintele tale, Nicolae.

Arătat-a darul întru tine minuni cu prea mărire; că luminată viaţa ta, o Nicolae! Cea cu adevărat mai strălucită decât aurul, luminează şi străluceşte sufletele cele întunecate cu raza Dumnezeiescului Duh.

Vezi şi după moarte, în visuri de faţă arătându-te, şi pe tineri din moarte cu prea slăvire, i-ai izbăvit, strigând arătat către împăratul: Nu face strâmbătate bărbaţilor celor din pizmă pârâţi.

Slavă..., a Treimii

Milostivă fii mie Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, celui ce cu greşeli nemăsurate mi-am întinat viaţa, Părinte şi Fiule şi Duhule cel viu; păzindu-mă pretutindenea şi pururea, nevătămat de tot necazul.

Şi acum..., a Născătoarei

Dai nădejde de mântuire, Născătoare de Dumnezeu robilor tăi, în nevoi şi primejdii, şi cu rugăciunile tale cele grabnic folositoare, îi păzeşti şi-i ajuţi stând de faţă. Că tu dumnezeiască Mireasă eşti lauda noastră a credincioşilor.

Catavasie: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat fără de sămânţă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne.

Slavă..., glasul al 8-lea.

Podohie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, negrăit Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut pe Cela ce ţine lumea, şi în braţe ai avut pe Cela ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor, Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta te rog Preasfântă Fecioară, şi cu credinţă strig către tine, ca să mă mântuiesc eu de păcate, când voi vrea să stau înaintea feţei Ziditorului meu: Stăpână Fecioară curată, dăruieşte-mi atunci al tău ajutor; că toate le poţi, câte le voieşti.

Râu de tămăduiri pe deasupra vărsându-se, şi izvor de minuni neîmpuţinat, te-a arătat pe tine Nicolae, Cela ce este adâncul milei; că cei ce cu grele boli amar se chinuiesc, şi cu necazurile vieţii cumplit se muncesc, de toată mâhnirea află doctorie tămăduitoare cu adevărat a ta caldă folosinţă. Pentru aceasta strigăm către tine: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă.... Şi acum..., a Născătoarei

Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, negrăit Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut pe Cela ce ţine lumea, şi în braţe ai avut pe Cela ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor, Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta te rog Preasfântă Fecioară, şi cu credinţă strig către tine, ca să mă mântuiesc eu de păcate, când voi vrea să stau înaintea feţei Ziditorului meu: Stăpână Fecioară curată, dăruieşte-mi atunci al tău ajutor; că toate le poţi, câte Ie voieşti.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu duhul văzând mai înainte, proorocule Avacum, Întruparea Cuvântului, propovăduit-ai strigând: când se vor apropia anii, Te vei cunoaşte, când va veni vremea Te vei arăta: Slavă puterii Tale, Doamne!

Pricina morţii oamenilor Eva a fost, prin sfatul şarpelui; iar tu Fecioară curată, născând prin cuvânt pe Cuvântul, te-ai arătat solitoare nemuririi şi vieţii. Pentru aceasta după vrednicie te lăudăm.

Cu Duhul, proorocii mai-nainte te-au văzut curată, munte, uşă, masă, sicriu sfânt, sfeşnic, scaun vieţii, năstrapă şi pat, întru închipuiri ale căror noi vedem plinirea, arătându-te Maică a lui Dumnezeu.

Canonul Sfântului

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Apropiindu-te curat de razele Duhului, te-ai făcut purtător de lumină, luminând marginile lumii; tuturor de faţă stând şi pe toţi mântuind, cei ce cu credinţă aleargă la tine.

Scăpând de moarte pe tineri, precum te-ai arătat atunci, cuvioase, aşa şi acum pe mine mă scapă de toată primejdia, de ispite şi de nevoi, prea fericite.

Strălucit-ai cu strălucirile faptelor bune, prea fericite, făcându-te următor prea ales Stăpânului tău, şi mântuieşti fiind chemat, pe cei ce cu bună cucernicie şi cu dragoste te măresc.

A Născătoarei

Venit-a la tine Stăpânul şi Domnul întrupându-Se şi mântuindu-mă ca un Milostiv, pe mine tot omul; pentru aceasta strigăm către tine: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu cu totul fără prihană.

Alt Canon al Sfântului

Cântarea a 4-a

Irmos: Toiag din rădăcina lui Iesei...

Numai numele tău cu adevărat fiind chemat, de toate sfaturile vrăjmaşilor, degrab se mântuiesc cei ce strigă către tine cu căldură, Sfinte Nicolae: Precum mai-nainte pe voievozi ai scăpat, scapă-ne şi pe noi de toată cumplita nevoie.

Stând înaintea Scaunului lui Dumnezeu, nu înceta a te ruga cu dinadinsul, înţelepte, pentru noi toţi credincioşii robii tăi, minunate Nicolae, ca să ne ferim de focul cel veşnic şi de vrăjmaşi, de limba cea vicleană şi de răutate.

Tămăduiri izvorăşti pretutindenea, celor ce cu credinţă aleargă la tine, şi izbăveşti din legături pe toţi. Pentru aceasta întristarea noastră întru bucurie o schimbă, cu rugăciunile tale cele bine primite, Nicolae luminate; sfărâmând mândria vrăjmaşilor noştri.

Slavă..., a Treimii

Stăpânia Dumnezeirii celei fără de început, pe Tatăl şi pe Fiul cinstesc, şi Preasfântului Duh slujesc, Împărăţiei celei Atotfăcătoare, osebite, netăiate, în trei Chipuri şi Feţe, despărţite pururea, Unimei nedespărţite.

Şi acum..., a Născătoarei

Tu cu adevărat mai cinstită, mai presus decât oamenii şi decât îngerii, Născătoare de Dumnezeu Fecioară te-ai arătat. Că pe Făcătorul tuturor în pân-tece L-ai zămislit, îmbrăcat cu trup material, născându-L mai presus de fire, o, nouă cuvioasă vedere !

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Cel Lăudat, din Muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai, Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă Puterii Tale, Doamne.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 5-a

Irmos: Răsari luminată lumina cea pururea fiitoare, nouă celor ce mânecăm către judecăţile poruncilor Tale, Stăpâne, Iubitorule de oameni, Hristoase Dumnezeul nostru.

Ca un sicriu cinstit al sfinţeniei, ca un scaun sfânt în chipul focului, şi ca un palat sfinţit, Stăpână, ai încăput pe Dumnezeu Atotţiitorul.

Maică care nu ştii de bărbat, între fecioare, şi Fecioară între maici, una prea curată, negrăit te-ai arătat; că pe Dumnezeu L-ai născut, Cel ce a dat firii acest dar.

Canonul Sfântului

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Cu viaţă lui Dumnezeu plăcută, fiind strălucit, de trei ori fericite, pe cei osândiţi cu nedreaptă judecată ca să moară, de faţă stând i-ai scăpat, pe cei ce Stăpânului Hristos strigau: Pe alt Dumnezeu afară de Tine nu cunoaştem.

Cela ce vezi acum în ceruri slava cea pururea veşnică, şi te desfătezi cu luminate străluciri ale razei celei negrăite şi dumnezeieşti, acopere-mă pe mine cu folosinţa ta, cuvioase, sluga lui Hristos, prea fericite.

A Născătoarei

Ca să cauţi chipul Tău cel îngropat prin patimi Mântuitorule, de puterile cele cereşti tăinuindu-Te, şi întrupându-Te din Fecioară, Te-ai arătat celor ce strigă: Pe alt Dumnezeu afară de Tine nu cunoaştem.

Alt Canon al Sfântului

Cântarea a 5-a

Irmos: Dumnezeu fiind al păcii...

Propovăduieşte şi acum minunile tale, părinte, mitropolia cea mare a celor din Mira, şi eparhia Lichiei, şi toată mulţimea minunatelor tale fapte, cu care ai mântuit pe toţi din dureri şi din necazuri, vrednicule de laudă, Nicolae.

Liman văduvelor şi părinte săracilor, ajutător prea ales al celor din necaz; celor ce plâng mângâiere, păstor şi povăţuitor tuturor celor ce rătăcesc fiind Nicolae, scapă-ne şi pe noi din nevoi cu rugăciunile tale.

Mutatu-te-ai de pe pământ la lăcaşurile cele fără materie, unde vezi frumuseţea lui Hristos cea negrăită, şi împreună vorbitor cu oştile îngereşti te-ai arătat. Pentru aceasta cu apostolii şi cu mucenicii dănţuind, cu dinadinsul roagă-te Mântuitorului, părinte Nicolae.

Slavă..., a Treimii

Trei feţe slăvesc fără de început, Cele de un Scaun, singure Stăpânitoare, ale unei Dumnezeiri nedespărţite, prin care din ce n-a fost, m-am adus întru a fi, împreună cu îngerii strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti acoperământ de mântuire şi bucurie tuturor, care apuci înainte degrab şi mântuieşti, milostiveşte-te şi acum spre noi, cei ce strigăm către tine Curată, şi te chemăm pururea în nevoi; că altă folositoare după Dumnezeu nu avem.

Catavasie: Dumnezeu fiind al păcii, Tată al îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău celui Mare, dăruindu-ne pace, L-ai trimis nouă; deci, fiind povăţuiţi la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 6-a

Irmos: Proorocului Iona urmând, strig către Tine: slobozeşte viaţa mea din stricăciune, Bunule şi mă mântuieşte, Mântuitorul lumii, pe mine, cel ce strig: Slavă Ţie!

Folositoarea credincioşilor, celor întristaţi, veselia cea de bucurie, umple de bucurie duhovnicească pe robii tăi. Cei ce doresc de folosinţa ta.

Cerul cel cuvântător, Biserica cea curată, sicriul cel sfânt, Raiul cel prea frumos al lui Dumnezeu, întru care este Pomul Vieţii, să se laude de mine.

Canonul Sfântului

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Cunună de biruinţă pe creştetul tău după vrednicie ţi s-a pus Nicolae; deci ca un biruitor prea ales, pe cei ce te cheamă pe tine, mântuieşte-i.

Pe mine cel omorât cu greşalele, fericite, şi cu întreite valurile patimilor înecat, arătându-te, mă mântuieşte la limanul dumnezeieştii voiri.

A Născătoarei

Spre tine mi-am pus nădejdile, Maică pururea Fecioară, mântuirii mele, şi pe tine te pun folositoare vieţii, tare şi neclintită.

Alt Canon al Sfântului

Cântarea a 6-a

Irmos: Din pântece pe Iona...

Nou Avraam te-ai arătat Nicolae; căci ca pe un fiu unul născut ţi-ai adus mintea ta Stăpânului tău, jertfă fără de sânge aducând pururea. Pentru aceea te-a binecuvântat ca un iubitor de străini părinte, şi al Treimii lăcaş dumnezeiesc te-ai făcut, şi fără prihană.

Străine şi înfricoşate minuni lucrezi în tot pământul, şi pe mare departe celor din primejdii cu rugăciunile tale cele sârguitoare stându-le de faţă, celor nepu-

tincioşi doctor, şi săracilor hrănitor, purtând nume de biruinţă asupra vrăjmaşilor, te-ai arătat apărător poporului celui credincios.

Cu ochiul minţii mai-nainte văzând cele ce vor să fie, de învăţături drepte pe toţi i-ai umplut, de o Fiinţă cu Tatăl pe Fiul vestindu-ne nouă. Şi nebunia lui Arie o ai pierdut; punând înaintea cinstitei tale isprăvi, stâlp dreptmăritoarei credinţe.

Slavă..., a Treimii

Laud şi cinstesc Treimea cea nedespărţită, Cea în trei Feţe despărţită pururea şi unită în Fiinţă şi în Fire, ca pe o Stăpânie una: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh; care pe toţi cu putere Îi stăpâneşte, şi toate le păzeşte precum voieşte.

Şi acum..., a Născătoarei

Plecând cerurile, Hristos voind S-a sălăşluit în pântecele tău, Preacurată; că nesuferind să vadă zidirea mâinilor Sale tirănindu-se de cel înşelător, a venit în chip de rob, să mântuiască neamul omenesc.

Catavasie: Din pântece pe Iona ca pe un prunc, l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit. Iar Cuvântul în Fecioară sălăşluindu-Se şi Trup luând, a ieşit lăsând-o nestricată; că Cel ce n-a pătimit stricăciune pe Ceea ce L-a născut a păzit-o nevătămată.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

În Mira sfinte, sfinţitor te-ai arătat; că Evanghelia lui Hristos plinindu-o, cuvioase, ţi-ai pus sufletul tău pentru poporul tău; mântuit-ai pe cei nevinovaţi din moarte. Pentru aceasta te-ai sfinţit, ca un mare tăinuitor al darului lui Dumnezeu.

Icos: Să lăudăm acum cu cântări pe ierarhul, pe păstorul poporului celui din Mira şi învăţătorul, ca prin rugăciunile lui să ne luminăm; că iată s-a arătat tot curat şi nestricat cu Duhul, aducând lui Hristos jertfă fără prihană, curată şi lui Dumnezeu bine primită, ca un ierarh curăţit în suflet şi în trup. Pentru aceasta este adevărat folositor şi ajutător Bisericii; ca un mare tăinuitor al darului lui Dumnezeu.

Sinaxar

Întru această Lună în 6 zile, pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru Nicolae arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni.

Stih: Nicolae mare solitor, pe pământ fiind.
Chiar în depărtare de la pământ este spre bine alergând.
Întru a şasea a lunii s-a arătat.
Sfârşitul vieţii lui Nicolae cel lăudat.

Acesta a fost pe vremea lui Diocleţian şi Maximian, strălucind mai înainte în viaţa călugărească, şi pentru nespusa lui bunătate s-a făcut Arhiereu, şi fiind cu frica lui Dumnezeu, cinstind creştinătatea, şi propovăduind cu îndrăzneală buna Credinţă, s-a prins de mai marii cetăţii Lichiei, şi dându-l la munci şi la răni, l-a băgat în temniţă împreună cu alţi creştini.

Şi deoarece marele şi bine cinstitorul Constantin, din voia lui Dumnezeu a stătut împărat romanilor, atunci cei ce erau închişi s-au slobozit din legături, cu care împreună şi marele Nicolae; şi mergând la Mira, n-a trecut mult, şi s-a adunat de marele Constantin întâiul sinod de la Niceea, căruia a fost părtaş şi minunatul Nicolae.

Acesta a făcut minunate minuni, precum arată istoria lui. Scos-a pe trei oameni ce se năpăstuiseră, de era să moară prin strâmbătate, că prinzând ei de veste că vor să piară, aflându-se în temniţă, a chemat pe sfântul în ajutor, pomenindu-i şi alte bune fapte ce a făcut şi precum a scăpat pe alţi trei tineri ce erau sa piară la Lichia, aşa şi pe dânşii sa-i scape. Pentru aceasta Sfântul Nicolae, care a fost grabnic şi fierbinte spre ajutor, s-a arătat în vis împăratului Constantin, şi eparhului Avlavie, mustrându-l pentru pâra ce făcuse oamenilor la împăratul. Iar pe împăratul l-a învăţat cu amănuntul, şi i-a spus că erau nevinovaţi, şi cum că din răutate au fost pârâţi. Pentru aceea prin vedenia aceasta i-a scăpat din nevoia aceea.

Deci făcând şi alte multe minuni, şi păstorind dumnezeieşte poporul şi ajungând la adânci bătrâneţe. S-a mutat către Domnul, neuitând nici după moarte turma sa, ci în toate zilele dând cu îndestulare ale sale faceri de bine la cei lipsiţi şi apărându-i de tot felul de primejdii şi de nevoi.

Încă şi până astăzi acelaşi Dumnezeu, prin mijlocirea lui lucrează multe minuni, şi cei ce-l roagă cu adevărată şi neîndoită credinţă, nu numai aceste, ci şi mai mari decât aceste minuni dobândesc.

Precum una ca aceasta s-a făcut şi acum de prea fericitul acesta părintele nostru: Un om oarecare cu frica lui Dumnezeu şi credincios în Hristos, se afla în Constan-tinopol, care iubea pe prea cuviosul acesta Părinte, şi se iubea şi el de dânsul. Acesta oarecând vrând a face cale întru altă ţară, grăbindu-l treaba ce avea, se duse la Biserica sfântului de-şi făcu rugăciunea după obicei, şi luându-şi ziua buna de la rude şi de la prieteni, intră în corabie. Iar când a fost la nouă ceasuri din noapte, se sculară corăbierii să întoarcă, şi să-şi întindă vetrelele, începând alt vânt. Deci întru acea vreme se sculă şi smeritul acesta om, să meargă pentru nevoia sa, şi fiind toţi ocupaţi pentru întinsul vetrelelor, se întâmplă de se împiedică, şi căzu în mare. Şi fiind întuneric, şi vântul pornind corabia înainte, nu putură corăbierii să-i folosească nimic, ci plângeau de amară moartea acelui om.

Iar el căzând în mare precum era îmbrăcat, şi afundându-se întru adâncimea luciului, zise: Sfinte Nicolae, ajută-mi ! Şi strigând acest glas. O mare minune ! Cât sunt de necuprinse minunile tale, Doamne! Se afla în mijlocul casei lui părându-i că este în adâncul mării. Iar vecinii auzindu-i glasul se sculară, aşişderea şi cei din casă aprinseră lumina, şi strângându-se şi vecinii de afară, îl văzură stând în mijlocul casei şi strigând, şi curgea apă din mare de pe hainele lui.

Deci încremenind stătură muţi de groază; iar el zise: O, fraţilor! Ce este aceasta ce văd? Că ştiu bine că era la nouă ceasuri eu mi-am luat ziua bună de la toţi, şi intrând în corabie am purces, şi având vânt bun am mers câtva, iar când a fost la a doua şi a treia strajă de noapte, adică la nouă ceasuri m-am dus pentru nevoie şi m-am împiedicat de corăbieri, şi am căzut în mare. Şi chem-am pe Sfântul Nicolae întru ajutor, iar acum nu ştiu unde mă aflu, spuneţi-mi voi, că eu mi-am ieşit din fire şi m-am uimit.

Deci aceia luând seama cuvintelor lui, văzând şi apa mării, unde curgea de pe dânsul, se spăimântară cugetând în inimile lor de prea mărita minune, şi bucurându-se toţi, şi lăcrimând cu dânsul strigau: Doamne miluieşte!

După aceea dezbrăcându-se, şi luându-şi alte haine se duse la Biserica Sfântului Nicolae, şi acolo petrecu cealaltă parte de noapte, căzând cu lacrimi şi cu rugăciuni, la icoana sfântului, şi da mulţumită cu mirare multă de minune.

Apoi venind vremea Utreniei, şi strângându-se poporul după obicei, se cunoscu la toţi minunea, şi umplându-se toţi de acele dulci aromate, ce le adusese acei om spre mulţumire Sfântului Nicolae, văzând şi biserica plină de lumânări aprinse, întrebară unul pe altul ca să ştie de pricina lucrului, şi aflând, se minunară, mărind pe Dumnezeu, şi lăudând pe sfântul.

Această mare şi peste fire minune vestindu-se prin tot Constantinopolul, ajunse până şi la urechile împăratului de atuncea şi a Patriarhului; care adunaţi în sfat, ziseră, să cheme pe acel om. Acesta mergând şi povestind înaintea celor adunaţi, cum şi în ce chip s-a făcut cu dânsul acea mare şi cu adevărat necuprinsă de gând minune, toţi strigară: Mare eşti Doamne, şi minunate sunt lucrurile tale şi nici un cuvânt nu ajunge spre lauda minunilor tale! Şi făcând Litii şi Privegheri, strân-gându-se mulţimea, mergea la Biserica sfântului slăvind şi binecuvântând pe Dumnezeu, şi mulţumind marelui ierarh.

Tot în această zi, pomenirea înfricoşatei grozăvii a cutremurului.

Stih: Deşi privirea dumnezeiască de urgie plină fiind.
Face pământul să tremure însă degrab cu milostivire este privind.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noului mucenic Nicolae Caraman, care a mărturisit în Smirna la o mie şase sute cincizeci şi şapte.

Stih: Ai mărturisit precum ai tăgăduit oarecând
Drept aceea cunună Nicolae acum eşti primind.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 7-a

Irmos: Cuptorul, Mântuitorule, se răcorea, iar tinerii dănţuind, cântau: Bine-cuvântat eşti Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cel Preaînalt, Cer pe tine însufleţit te-a arătat şi cămară curată cu daruri încon-jurată, porfiră în chipul aurului, şi Rai desfătat.

Întăreşte mintea mea cea răzvrătită, şi gândul meu cel clintit îl aşează pe piatra neclintită, cu acoperământul tău Maică Fecioară.

Canonul Sfântului

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira fiind cinstit, cei trei tineri au defăimat porunca cea fără de Dumnezeu şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se, au cântat: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Întru ascuţită ispită am căzut rău îmboldindu-mă, şi de porţile iadului m-am apropiat, şi de necazuri fiind împresurat, mântuieşte-mă cu rugăciunile tale, fericite, şi mă ridică pe mine cel ce cânt: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu strălucirile cele fără materie ale luminii celei neapuse fiind strălucit, pe cei dosădiţi întru întunericul necazurilor trage-i, şi la lumina veseliei povăţuieşte-i, pe cei ce cântă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei

Roagă pe Fiul tău şi Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, ca pe cei vânduţi cumplitelor greşeli, şi înşelăciunii şarpelui, cu cinstit sângele său să-i mântuiască, care cântă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon al Sfântului

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii în bună credinţă...

Tuturor cumplitelor boli doctor prea ales, arătându-te părinte Nicolae, vindecă neputinţa sufletului meu; dă-mi bună sănătate, ca să strig: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Scăpând de moarte pe voievozii cei de demult, sfinte, i-ai îndemnat să cânte şi să slăvească pe Hristos Mântuitorul, cu credinţă caldă; care au şi strigat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

De paharul înţelepciunii apropiindu-ţi în taină buzele tale, părinte Nicolae, curgeri de băutură mai dulce decât mierea şi fagurul de acolo ai scos, strigând popoarelor: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Slavă..., a Treimii

Treime pe Tine te lăudăm, Unime întreit strălucitoare, Ceea ce eşti de o Fiinţă, Părinte şi Fiule şi Duhule Sfinte; întru care toţi botezându-ne, cântăm: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Şi acum..., a Născătoarei

De la toţi primind rugăciuni, Născătoare de Dumnezeu, roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu, să scape de muncă pe cei ce te cinstesc pe tine cu adevărat, şi strigă: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Catavasie: Tinerii în buna credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebă-gând-o în seamă, de groaza focului nu s-au spăimântat, ci în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 8-a

Irmos: De care se înfricoşează îngerii şi toate oştile, ca de Făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L preoţi, prea măriţi-L tineri, bine-L cuvântaţi popoare, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Ca o cămară însufleţită, ca o hlamidă aurită, ca o haină cu roşu vopsită a Împăratului tuturor, te-ai arătat Fecioară, şi ca o porfiră, din care S-a arătat trupul Cuvântului, Dumnezeu Omul.

Zămislit-ai Preacurată, pe Cel ce ţine toată făptura cu mâna, ca pe Ziditorul şi Dumnezeu; care negrăit şi nespus pentru noi, precum suntem noi, Om S-a făcut, şi de la ceea ce era nu S-a despărţit.

Canonul Sfântului

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc, oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Ca un blând şi milos slobozeşte pe cei ţinuţi întru adâncul ispitelor, fericite, din nevoile ce-i ţin, dându-le dezlegare cu rugăciunile cele către Mântuitorul Hristos, de sfinţenie tăinuitorule.

Al tainelor celor mai presus de minte învăţător, slujitor celor sfinte şi cereşti fiind de Dumnezeu înţelepţite, şi arhiereu credincios iertare de greşeli cere de la Mântuitorul nostru, de sfinţenie arătătorule.

A Născătoarei

Slăbeşte-mi acum mintea mea căzând întru adâncul ocării, încât de acolo cu feluri de rele sunt cuprins. Ci tu Fecioară mă vindecă, cu lumina nepătimirii îmbrăcându-mă.

Alt Canon al Sfântului

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel răcorit...

Cetele patriarhilor şi ale apostolilor, adunările sfinţiţilor mucenici, adunările proorocilor, şi tot sinodul pustnicilor, fericesc dumnezeiască viaţa ta; cu care împreună şi noi te chemăm pe tine; nu înceta rugându-te către Domnul, să ne păzească pe noi de toată vătămarea.

Prea înalte Atotîmpărate, mare Stăpânitorule, cu rugăciunile cuviosului păstor, împacă viaţa tuturor creştinilor, Cuvinte, dând bine credincioşilor împăraţi biruinţă asupra barbarilor şi tărie, rugămu-ne, ca toţi pururea să lăudăm puterea Ta, şi să Te înălţăm întru toţi veci.

Cu lumina cea neapropiată luminat fiind părinte, sufletele celor din necaz le luminezi, şi risipind tot întunericul ispitelor străluceşti cu veselie inimile noastre; prin care luminat străluciţi fiind, strigăm: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Viaţa şi vieţile, Una şi Trei Lumini, Treimea cu credinţă să o lăudăm, pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, urmând părinteştilor învăţături cu adevărat; cu care împreună bine lăudând, să cântăm: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Rugul chip de lucru străin mai-nainte a închipuit, prea curată Fecioară, arzând fără ardere de demult în muntele Sinai, mai-nainte însemnând taina naşterii tale. Că focul Dumnezeirii, Cel ce S-a sălăşluit întru tine, nevătămată te-a păzit. Pentru aceasta te lăudăm întru toţi vecii.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit Chipul Minunii celei mai presus de fire, că n-a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii n-a ars pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta, cântând să strigăm: să laude toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 9-a

Irmos: Izvorul cel primitor de viaţă, şi pururea curgător, sfeşnicul darului cel de lumină purtător, Biserica cea însufleţită, cortul cel prea curat, care este mai desfătată decât cerurile, şi decât pământul, pe Născătoarea de Dumnezeu, credincioşii, o mărim.

Cu curgerea darului tău adapă-mă pe mine cel ars cu văpaia necazurilor, şi rău topit, izvorule cel ce cu darul izvorăşti, care ai născut Izvorul darurilor; din care cel ce va bea, nu va înseta niciodată.

Ca pe o cămară împodobită a Mirelui, ca pe un palat însufleţit al Stăpânului, ca o porfiră cu totul de aur, ca pe un lăcaş frumos al lui Hristos, Stăpâna tuturor, pe tine te rog, mântuieşte-mă.

Canonul Sfântului

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Cu strălucirile darului fiind luminat de Dumnezeu înţelepţite, şi luminător creştinătăţii arătat fiind, pe cei din ispite mântuieşti, şi pe cei din adâncul mării îi izbăveşti, şi hrăneşti pe cei flămânzi cu prea mărire, prea fericite.

Cela ce în raiul desfătării acum te sălăşluieşti, şi mărirea cea negrăită limpede o vezi, din crugurile cereşti vezi pe cântăreţii tăi, scăpându-i din nevoi, purtătorule de Dumnezeu, prea fericite.

A Născătoarei

Pe Înţelepciunea şi Puterea, şi Cuvântul cel Ipostatic al Tatălui, Maica lui Dumnezeu, curată, L-ai născut din prea curat sângele tău, care Biserica Sa şi-a primit, şi cu dânsa după unire S-a împreunat nedespărţit.

Alt Canon al Sfântului

Cântarea a 9-a

Irmos: Taină minunată văd...

Dănţuiţi cu duhul toţi iubitorii de praznic, ceruri veseliţi-vă, munţi şi dealuri, Biserica şi cetele fecioarelor şi ale pustnicilor, întru pomenirea prea fericitului; întru care adunându-ne, să slăvim pe Mântuitorul.

Să cânte cu laude toate marginile, împodobind toţi cu cununi de laudă creştetul dumnezeiescului Nicolae, al slugii lui Hristos Dumnezeu; prin care din patimi şi din primejdii ne mântuim.

Primeşte ca vrednică cântarea, Nicolae, a acestei mici osteneli, precum Hristos a primit cei doi fileri (bani) ai văduvei. Nu te întrista de mine ticălosul, că nu fălindu-mă am îndrăznit, de trei ori fericite.

Slavă..., a Treimii

Unescu-se cu voia cea de o Fiinţă, Treimea, şi se desparte în Feţe, fără despărţire păzindu-şi puterea pururea: Tatăl, Fiul şi Duhul cel viu, care este un Dumnezeu în trei Feţe; pe care Îl slăvim.

Şi acum..., a Născătoarei

Ştersu-s-a toată întristarea cu naşterea ta, şi a ridicat Domnul tânguirea şi plângerea, şi toată lacrima de la toată faţa, curată Născătoare de Dumnezeu cu totul fără prihană; întru tine şi noi plinim datoriile.

Catavasie: Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, Scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care, lăudându-L Îl slăvim.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Pe marele arhipăstor şi ierarhul, mai întâi-şezător celor din Mira, pe Nicolae toţi să-l lăudăm; că pe cei trei bărbaţi a mântuit, care cu nedreptate erau să moară, şi împăratului s-a arătat şi lui Avlavie prin vis, stricând judecata cea nedreaptă.

Slavă..., asemenea.

Foarte te-a prea mărit întru minuni Domnul, şi viu fiind şi după sfârşit Nicolae ierarhe. Că cine din toţi credincioşii numai va chema sfânt numele tău, şi să nu fie auzit deîndată ? Cald folositor aflându-te pe tine.

Şi acum..., a Născătoarei

Fecioară ceea ce ai născut pe Înţelepciunea cea ipostatică, pe Cuvântul cel mai presus de fiinţă, Doctorul tuturor, pe Hristos; bolile şi rănile sufletului meu cele cumplite vindecă-le, şi potoleşte gândurile cele necuvioase ale inimii mele.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Prin florile Bisericii împrejur zburând, ca un pui din cuibul cel de sus al îngerilor, Nicolae de trei ori fericite, strigi pururea către Dumnezeu pentru noi toţi, cei ce suntem întru nevoile primejdiilor şi ale ispitelor, şi ne mântuieşti cu rugăciunile tale.

Podoaba hainei celei sfinţite, cu faptele bune cele lucrătoare mai strălucită o ai făcut, părinte purtătorule de Dumnezeu. Pentru aceasta ne lucrezi cu sfinţenie cele minunate ale pururea lăudatelor minuni, sfinţitorule, ferindu-ne de cele cumplite.

Frumuseţile celor nevăzute înconjurându-le, ai cunoscut înfricoşata aceea slavă a Sfinţilor, sfinte. Pentru aceasta cereştile cuvinte ale vedeniilor acelora, celor pururea vii, ni le arăţi, prea sfinţite.

Precum prin vis ai stătut înaintea bine credinciosului împărat, şi pe cei legaţi, Părinte, din moarte i-ai scăpat, roagă-te neîncetat, ca şi acum cu rugăciunile tale să ne ferim de ispite, de primejdii şi de dureri, cei ce după vrednicie te lăudăm pe tine.

Slavă..., glasul al 5-lea.

Să trâmbiţăm cu trâmbiţă de cântări, să săltăm în cele de prăznuire, şi să dănţuim bucurându-ne, întru prăznuirea cea de peste an a purtătorului de Dumnezeu părinte. Împăraţii şi Domnii să alerge împreună, şi pe cel ce prin arătarea cea înfricoşată prin vis, pe împăratul l-a plecat, să sloboază pe acei trei voievozi, ce erau fără vină ţinuţi, să-l laude. Păstorii şi învăţătorii, pe păstorul cel întocmai râvnitor Păstorului Celui Bun, adunându-ne să-l lăudăm. Cei din boli pe doctorul, şi cei din primejdii pe izbăvitorul; păcătoşii pe folositorul, săracii vistieria, cei din necazuri pe mângâietorul; călătorii pe cel împreună călător, cei ce sunt pe mare pe cârmuitorul; toţi pe cel ce pretutindenea întâmpină cu căldură, pe marele ierarh lăudându-l, aşa să zicem: Preasfinte Nicolae grăbeşte şi ne scoate pe noi din nevoile noastre aceste de acum; şi mântuieşte turma ta cu rugăciunile tale.

Şi acum..., a Născătoarei. Glas acelaşi; a patriarhului Ghermano.

Să trâmbiţăm cu trâmbiţă de cântări, că privind de sus Împărăteasa a toate, Maica Fecioară, cu binecuvântări încununează pe cei ce o laudă. Împăraţii şi Domnii să alerge împreună, şi pe Împărăteasa să o laude întru cântări; pe ceea ce a născut pe Împăratul, Cel ce pe cei stăpâniţi de moarte mai întâi, a-i slobozi cu iubire de oameni bine a voit. Păstorii şi învăţătorii pe prea curata, Maica Păstorului Celui Bun, adunându-ne să o lăudăm. Pe sfeşnicul cel cu raze de aur, norul cel purtător de lumină; pe cea mai desfătată decât cerurile, sicriul cel însufleţit, scaunul Stăpânului cel în chipul focului, năstrapa cea de aur primitoare de mană, uşa Cuvântului cea încuiată, mântuirea tuturor creştinilor, cu cântări de Dumnezeu cuvântătoare lăudându-o, aşa să zicem: Palatule al Cuvântului, învredniceşte-ne pe noi cei smeriţi Împărăţiei Cerurilor, că nimica nu este cu neputinţă mijlocirii tale.

Slavoslovia cea mare. Ecteniile şi Otpustul. Şi se face ungere de la preot, cu sfânt untdelemn, din candela sfântului.

La Liturghie

Fericirile din Canonul întâi al ierarhului, Cântarea a 3 pe 4, şi din al doilea Cântarea a 6, pe 4. Prochimen glas 7: Veselise-va dreptul de Domnul... Apostolul, către Evrei: Fraţilor, ascultaţi pe învăţătorii voştri... Evanghelia de la Luca: În vremea aceea, stătut-a Iisus la loc şes... ChInonicul: Întru pomenire veşnică va fi...

Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la sărbătoarea Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei

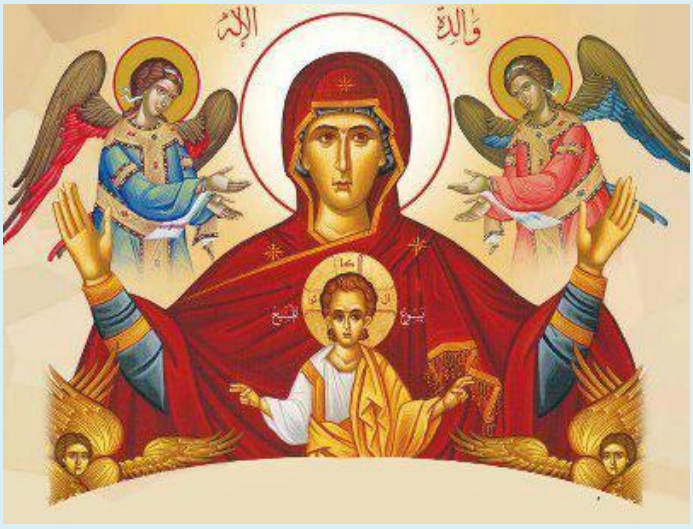

Cântarea 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, Celui ce a făcut minunate semne cu braţ înalt şi a mântuit pe Israel; că S-a prea slăvit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai născut adâncul Înţelepciunii, Curată, trimite-mi picături de înţelepciune, izvorule cel plin de har, ca să slăvesc cu cântări noianul harurilor tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine te laud, Prealăudată, pe care te laudă Cetele îngerilor, ca pe ceea ce ai născut pe Dumnezeu Cel Prealăudat, pe care toată făptura Îl laudă; că S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Să se întărească inima mea întru voia Ta, Hristoase, Dumnezeule, care ai întărit cerul a doua oară peste ape şi ai întemeiat pământul pe ape, Atotputernice.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cerul cel prea curat, locaşul Împăratului, Raiul cel cu adevărat fermecător şi cu plăcut miros, nădejdea creştinilor, Născătoarea de Dumnezeu să fie lăudată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu cuvântul ai născut pe Cuvântul, Cel ce cu cuvântul a adus la fiinţă toată firea cea cuvântătoare împreună cu cea necuvântătoare; care a izbăvit pe oameni de necuvântare, ceea ce eşti prea binecuvântată.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu duhul văzând mai înainte, proorocule Avacum, Întruparea Cuvântului, propovăduit-ai strigând: când se vor apropia anii, Te vei cunoaşte, când va veni vremea Te vei arăta: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pricina morţii oamenilor a fost Eva cu povăţuirea şarpelui, curată; iar tu, Fecioară, născând prin cuvânt pe Cuvântul, te-ai arătat solitoarea nemuririi şi a vieţii. Pentru aceasta după vrednicie te lăudăm pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu duhul mai dinainte te-au văzut, curată, proorocii: munte, poartă, masă, chivot sfânt, sfeşnic, scaun al Vieţii, năstrapă şi pat, arătându-te pe tine, astfel, Maică a lui Dumnezeu întru închipuiri, a căror plinire o vedem.

Cântarea a 5-a

Irmos: Fă să răsară Lumina cea strălucitoare şi cea neapropiată nouă, celor ce mânecăm, la judecăţile poruncilor Tale, Stăpâne, Iubitorule de oameni, Hristoase, Dumnezeul nostru.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca un chivot cinstit al sfinţeniei şi ca un scaun sfânt în chip de foc şi ca un palat sfinţit ai încăput, Stăpână, pe Dumnezeu Atotţiitorul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Maică neispitită de bărbat, între fecioare şi iarăşi, tu singură, în chip de negrăit, Fecioară între maici te-ai arătat, prea curată; că ai născut pe Dumnezeu, Cel ce schimbă firea.

Cântarea a 6-a

Irmos: Proorocului Iona urmând, strig către Tine: slobozeşte viaţa mea din stricăciune, Bunule şi mă mântuieşte, Mântuitorul lumii, pe mine, cel ce strig: Slavă Ţie!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ocrotitoarea credincioşilor şi bucuria celor întristaţi, umple de veselie şi de bucurie pe robii tăi, cei ce se încred în ocrotirea ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cerul cel înţelegător, Biserica cea curată, chivotul cel sfânt, Raiul cel prea plin de desfătare al lui Dumnezeu, întru care este Pomul vieţii, sunt lăudate de mine.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cuptorul, Mântuitorule, se răcorea, iar tinerii dănţuind, cântau: Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel Preaînalt te-a arătat pe tine Rai însufleţit şi cămară curată, îngrădită cu har, porfiră şi cer de aur.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Întăreşte mintea mea cea răzvrătită şi cugetul meu cel tulburat îl aşează pe piatră neclintită, cu acoperământul tău, Maică Fecioară.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Acela de care se înfricoşează îngerii şi toate Oştile, ca pe Făcătorul şi Domnul lăudaţi-L preoţi, slăviţi-L tineri, binecuvântaţi-L popoare şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o cămară însufleţită şi ca o mantie de porfiră insuflată şi ca o hlamidă cu roşu vopsită a Împăratului tuturor, te-ai arătat, Fecioară şi ca o porfiră din care totodată s-a vădit Trupul Cuvântului, Dumnezeu Omul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Zămislit-ai, Preacurată, pe Cel ce ţine toată făptura cu mâna, pe Ziditorul şi Dumnezeu, care în chip de negrăit şi de nespus S-a făcut Om pentru noi, precum suntem noi, nedespărţindu-Se de ceea ce era mai înainte.

Cântarea a 9-a

Irmos: Izvorul cel de Viaţă primitor şi pururea curgător, sfeşnicul cel de lumină purtător şi cu totul de aur, Biserica cea însufleţită, cortul cel prea curat, mai desfătat decât cerurile şi decât pământul, pe Născătoarea de Dumnezeu, credincioşii o mărim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Din izvorul harului tău, adapă-mă pe mine cel aprins de văpaia necazurilor, care mă topesc cumplit, izvorule dătător de har, care ai născut Râul cel mare al harurilor, din care cel ce bea, nu va mai înseta niciodată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca pe o cămară împodobită de mire, ca pe un palat însufleţit al Stăpânului, ca pe o porfiră cu totul de aur, ca pe un palat desfătat al lui Hristos, pe tine, Stăpâna tuturor, rugându-te, ai milă şi mă miluieşte.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei (1)

Troparul Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul Cel Preaslăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtătorule de cunună, stând cu Oştile îngereşti înaintea Scaunului lui Hristos, prea înţelepte ierarhe Nicolae, dăruieşte-mi luminarea care să împrăştie întunericul sufletului meu, ca să laud, bucurându-mă, prea fericite, pomenirea ta.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Domnul, Cel ce slăveşte pe toţi cei ce-L slăvesc pe Dânsul, adăpost te-a dat pe tine credincioşilor, care izbăveşti de ispite pe cei ce aleargă la acoperământul tău, Sfinte Nicolae şi te cheamă cu credinţă şi cu dragoste, prea mărite.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Şarpele cel viclean, insuflându-mi pofta de a mă asemăna Ziditorului, ca pe un rob m-a răpit; iar prin tine, prea curată, am fost iarăşi chemat înapoi îndumnezeindu-mă, cu adevărat; că tu, Maica lui Dumnezeu, ai născut pe Cel ce m-a îndumnezeit pe mine.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea ta, întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinte Nicolae fericite, ucenic adevărat al Stăpânului făcându-te, izbăveşte din cumplitele nevoi şi din moartea amară, pe cei ce aleargă la tine.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mult Milostive, curăţeşte pe robii Tăi, dându-le iertare de greşeli ca un Bun, pentru mijlocirile cele către Tine, ale slugii Tale, Sfântul Nicolae.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Alină-mi tulburarea patimilor, Stăpână şi cârmuieşte-mi viaţa, Preasfântă, ceea ce ai născut pe Hristos, întru care s-a întărit inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trăind sub puterea apropiată a razelor Duhului, ai ajuns purtător de lumină, luminând marginile lumii; înaintea tuturor stând şi izbăvind pe toţi cei ce cu credinţă aleargă la tine.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Precum te-ai arătat mai înainte, izbăvind pe tineri de moarte, cuvioase, aşa şi acum miluieşte-mă pe mine, de toată primejdia, de ispite şi de nevoi, prea fericite.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucit-ai ca o făclie a faptelor bune, prea fericite, făcându-te următor prea ales al Stăpânului tău şi fiind chemat, izbăveşti pe cei ce cu bună evlavie şi cu dragoste te măresc pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Venit-a la tine Stăpânul şi Domnul, Întrupându-Se şi mântuindu-mă, ca un Milostiv, pe mine tot omul. Pentru aceasta strigăm către tine: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, cea cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu viaţă plină de dumnezeiască cuviinţă strălucind, de trei ori fericite, de faţă stând, ai izbăvit pe cei osândiţi cu nedreaptă judecată să fie ucişi, care strigau Stăpânului Hristos: alt dumnezeu afară de Tine nu cunoaştem.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce priveşti acum în ceruri, Slava cea pururea veşnică şi te desfătezi de prea luminatele străluciri ale Razei celei negrăite şi dumnezeieşti, acoperă-mă pe mine cu ocrotirea ta, cuvioase, prea cinstită slugă a lui Hristos.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca să cauţi chipul tău cel acoperit de nisipul patimilor, Mântuitorule, ascunzându-Te de Puterile cele cereşti şi întrupându-Te din Fecioară, Te-ai arătat celor ce strigă: alt dumnezeu afară de Tine nu cunoaştem.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunună de biruinţă ţi s-a pus după vrednicie pe cap, Sfinte Nicolae. Deci, ca un biruitor prea ales, izbăveşte pe cei ce te cheamă pe tine.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe mine cel omorât de greşeli, fericite şi dat la fund de furtunile patimilor, arătându-te, mă izbăveşte la limanul dumnezeieştii voiri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Spre tine mi-am pus nădejdea mântuirii mele, Maică, pururea Fecioară şi pe tine te pun ocrotitoare tare şi neclintită a vieţii mele.

Condac, glasul al 3-lea. **Podobie:** Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

În Mira, Sfinte, sfinţitor te-ai arătat; că Evanghelia lui Hristos plinind-o, cuvioase, ţi-ai pus sufletul tău pentru poporul tău; mântuit-ai pe cei nevinovaţi din moarte. Pentru aceasta te-ai sfinţit ca un mare tăinuitor al darului lui Dumnezeu.

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira fiind cinstit, cei trei tineri au defăimat porunca cea fără de Dumnezeu şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se, au cântat: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu tăişul ispitelor sunt tăiat, cumplit fiind înţepat şi de porţile iadului m-am apropiat, de necazuri fiind împresurat; miluieşte-mă cu rugăciunile tale, fericite şi mă ridică pe mine, cel ce cânt: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De sclipirile cele fără materie ale Luminii celei neapuse fiind luminat, smulge pe cei chinuiţi din întunericul necazurilor şi povăţuieşte la lumina veseliei pe cei ce cântă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Roagă pe Hristos, Fiul tău şi Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, să izbăvească cu cinstit Sângele Său pe cei încercaţi de cumplite greşeli şi de înşelăciunea şarpelui; pe cei ce cântă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc, oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un blând şi milostiv, slobozeşte, fericite, din nevoile cumplite care i-au cuprins, pe cei ce se găsesc în adâncul ispitelor, dăruindu-le dezlegare, cu rugăciunile tale cele către Mântuitorul Hristos, învăţătorule al celor de Taină.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Povăţuitor al Tainelor celor mai presus de minte, slujitor al celor sfinte şi cereşti fiind, de Dumnezeu înţelepţite şi arhiereu credincios, cere iertare de greşeli de la Mântuitorul nostru, grăitorule de cele tainice.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mintea mea slăbeşte acum, căzând întru adâncul necinstei, ca una ce de acolo, este cuprinsă de tot felul de rele. Ci tu, Fecioară, vindecă-mă, îmbrăcându-mă în lumina nepătimirii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu strălucirile harului fiind luminat, de Dumnezeu înţelepţite şi luceafăr al dreptei credinţe lămurit ajungând, pe cei din ispite îi scapi şi pe cei din adâncul mării îi izbăveşti şi pe cei flămânzi îi hrăneşti în chip minunat, prea fericite.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce acum în Raiul desfătării te sălăşluieşti şi vezi limpede Slava cea negrăită, din bolţile cereşti priveşti la cântăreţii tăi, izbăvindu-i din patimi, purtătorule de Dumnezeu, prea fericite.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Înţelepciunea şi Puterea şi Cuvântul Cel Ipostatic al Tatălui, Maica lui Dumnezeu curată, L-ai născut din prea curatele tale sângiuri, Biserică luându-Şi şi cu dânsa împreunându-Se prin unire în Chip Nedespărţit.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Râu îmbelşugat de tămăduiri şi izvor de minuni neîmpuţinat te-a arătat pe tine, Sfinte Nicolae, adâncul milostivirii; că cei amarnic apăsaţi de boli şi cumplit încercaţi de nenorocirile vieţii, află doctorie tămăduitoare, cu adevărat, la toată mâhnirea, în calda ta ocrotire. Pentru aceasta strigăm către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei (2)

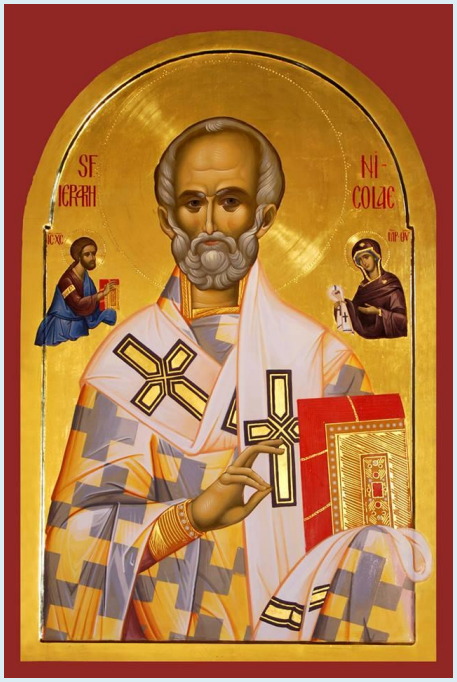

Troparul Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Hristos Se naşte, slăviţi-L...

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu limbă şi cu buze nepricepute, vin să aduc laudă scurtă şi rugăciune înălţimii tale celei de Dumnezeu cinstite, Sfinte Nicolae; ci, ca un bogat dăruitor, dă-ruieşte-mi mie Milostiv pe Mântuitorul şi Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Om ceresc fiind, întocmai ca îngerii te-ai arătat pe pământ; văduvelor ai fost mare ocrotitor, celor apăsaţi, răzbunător şi tuturor celor necăjiţi, ajutător întru nevoi, părinte Nicolae.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lumea toată face cunoscute minunile tale, Sfinte Nicolae, de trei ori fericite, celor de sub soare şi noianul faptelor tale celor bune: cei lipsiţi fac cunoscut pe ocrotitorul, săracii şi văduvele pe hrănitorul, orbii pe povăţuitorul şi toţi pe apărătorul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Cinstesc Treimea cea Nezidită: pe Tatăl şi pe Fiul, împreună cu Duhul; o Singură Fiinţă, o Dumnezeire, o Fire Neîmpărţită după Fiinţă; Trei Ipostasuri pe care le înţeleg după Feţe şi după Ipostas.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fără sămânţă ai zămislit pe Cuvântul, pe Unul din Treime, Preacurată şi pe Acesta cu Trup L-ai născut, rămânând după naştere neschimbată ca şi mai înainte. Pe Acesta, ca pe Fiul tău şi Dumnezeu, roagă-L pururea pentru noi.

Catavasie: Hristos Se naşte, slăviţi-L; Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L; Hristos pe pământ, înălţaţi-vă; cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L, popoare, că S-a prea slăvit!

Cântarea a 3-a

Irmos: Fiului, Celui mai înainte...

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Placă de multe fapte bune, scrisă de Nemuritorul şi prea curatul deget al lui Hristos Dumnezeu, dobândind în inimă, de Dumnezeu înţelepţite Sfinte Nicolae, picuri din buzele tale dulceaţă mai dulce decât agurul şi mierea.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Harul a arătat asupra ta minuni uimitoare; că viaţa ta cea curată, Sfinte Nicolae, mai strălucitoare cu adevărat decât tot aurul, prin strălucirea Dumnezeiescului Duh, îmbracă cu totul în lumină sufletele cele întunecate.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Şi după moarte viezi, arătându-te lămurit în vise şi pe tineri i-ai izbăvit de moarte în chip minunat, strigând limpede împăratului: nu nedreptăţi pe aceşti bărbaţi, că din pizmă au fost pârâţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Milostivă fii mie, Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, celui ce cu greşeli ne-măsurate mi-am întinat viaţa, Părinte şi Fiule şi Duhule cel Viu; păzindu-mă pretutindeni şi pururea nevătămat de tot necazul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Nădejde de mântuire să dai, Născătoare de Dumnezeu, robilor tăi şi în nevoi şi primejdii cu grabnice rugăciuni fii de faţă, ca să-i aperi şi să-i ajuţi. Că tu, dumnezeiască Mireasă, eşti lauda noastră a credincioşilor.

Catavasie: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat fără de sămânţă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Toiag din rădăcina lui Iesei...

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Numele tău singur, ori de câte ori este chemat, izbăveşte îndată, cu adevărat, din toate cursele vrăjmaşilor pe cei ce strigă către tine cu căldură, Sfinte Nicolae. Deci, precum ai izbăvit mai înainte pe voievozi, miluieşte-ne şi pe noi de toată nevoia cea cumplită.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stând înaintea Scaunului lui Dumnezeu, nu înceta a te ruga cu sârguinţă, înţelepte, pentru noi, toţi credincioşii robii tăi, minunate ierarhe Nicolae, ca să fim izbăviţi de focul cel veşnic şi de vrăjmaşi, de gândul cel viclean şi de răutate.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pretutindeni izvorăşti tămăduiri celor ce cu credinţă aleargă la tine şi izbăveşti pe toţi din legături. Pentru aceasta schimbă întristarea noastră în bucurie, cu rugăciunile tale cele bine primite, Sfinte Nicolae luminate, sfărâmând trufia vrăjmaşilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Cinstesc Stăpânia Dumnezeirii Celei fără de început: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Preasfântul Duh, Împărăţia Tuturor; Unimea Nedespărţită, cea a toate făcătoare, una, neîmpărţită, în Trei Chipuri şi Feţe deosebite pururea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Tu, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, te-ai arătat cu adevărat mai cinstită şi mai presus decât oamenii şi decât îngerii; că pe Făcătorul tuturor în pântece L-ai zămislit, îmbrăcat în Trup de rob născându-L fără de sămânţă. O, minunată privelişte!

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi Floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Cel Lăudat, din Muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai, Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dumnezeu fiind al păcii...

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Propovăduieşte şi acum, părinte, marea cetate a celor din Mira şi ţinutul Lichiei şi toată seminţia, minunatele tale fapte, prin care ai izbăvit pe toţi din dureri şi din întristări, vrednicule de laudă, Sfinte ierarhe Nicolae.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adăpost al văduvelor şi părinte al orfanilor, ajutător prea ales al celor din necaz, mângâiere a celor ce plâng, păstor şi povăţuitor al tuturor celor ce rătăcesc fiind, Sfinte Nicolae, izbăveşte-ne şi pe noi din nevoi cu rugăciunile tale.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mutatu-te-ai de pe pământ la Locaşurile cele fără materie, unde priveşti negrăita Frumuseţe a lui Hristos, arătându-te deopotrivă cu Oştile îngereşti. Pentru aceasta, cu apostolii şi cu mucenicii dănţuind, roagă-te cu dinadinsul Mântuitorului, Sfinte părinte Nicolae.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Slăvesc cu cinste Trei Feţe împreună fără de început, de acelaşi Scaun şi singure Stăpânitoare ale unei Dumnezeiri Nedespărţite; de care am fost adus din ne-fiinţă la fiinţă, împreună cu îngerii strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Doamne!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Acoperământul cel mântuitor şi nădejdea tuturor, Ceea ce eşti degrabă de faţă şi miluieşti, milostiveşte-te acum şi de noi, strigăm ţie, curată, cei ce te chemăm totdeauna în nevoi, că altă ocrotitoare, după Dumnezeu, nu avem.

Catavasie: Dumnezeu fiind al păcii, Tată al îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău Celui Mare, dăruindu-ne pace, L-ai trimis nouă; deci, fiind povăţuiţi la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 6-a

Irmos: Din pântece pe Iona...

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un nou Avraam te-ai arătat, Sfinte ierarhe Nicolae, aducând mintea ta, ca pe un fiu singur născut al tău, Stăpânului tău şi jertfe fără de sânge pururea aducând. Pentru aceasta ai fost binecuvântat, ca un iubitor de străini, părinte şi te-ai făcut Treimii locaş dumnezeiesc şi fără de prihană.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Uimitoare şi înfricoşătoare minuni lucrează în tot pământul şi pe mare departe, stând de faţă celor primejduiţi cu rugăciuni grabnice: celor neputincioşi, doctor şi săracilor hrănitor şi ca unul ce porţi nume de biruinţă, biruinţă te-ai arătat poporului celui credincios împotriva vrăjmaşilor.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu ochiul minţii mai dinainte văzând cele ce aveau să fie, ai umplut de drepte dogme pe toţi, vestindu-ne nouă pe Fiul, de o Fiinţă cu Tatăl şi nebunia lui Arie ai pierdut-o, punând înaine, ca stâlp credinţei ortodoxe, cinstitele tale fapte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Laud şi cinstesc Treimea cea Nedespărţită, cea în Trei Feţe Despărţită pururea şi Unită în Fiinţă şi în Fire, ca pe o Stăpânie Una: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul

Duh; care pe toţi îi stăpâneşte cu Puterea şi pe toate laolaltă le păzeşte precum voieşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Plecând cerurile, Hristos voind S-a Sălăşluit întreg în pântecele tău, Preacurată; că nesuferind să vadă zidirea mâinilor Sale sub tirania celui înşelător, a venit în chip de rob să izbăvească neamul omenesc.

Catavasie: Din pântece pe Iona ca pe un prunc, l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit. Iar Cuvântul în Fecioară sălăşluindu-Se şi Trup luând, a ieşit lăsând-o nestricată; că Cel ce n-a pătimit stricăciune pe Ceea ce L-a născut a păzit-o nevătămată.

Condac, glasul al 3-lea. **Podobie:** Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavo-slovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

În Mira, sfinte, sfinţitor te-ai arătat; că Evanghelia lui Hristos plinind-o, cu-vioase, ţi-ai pus sufletul tău pentru poporul tău; mântuit-ai pe cei nevinovaţi din moarte. Pentru aceasta te-ai sfinţit ca un mare tăinuitor al darului lui Dumnezeu.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii, fiind crescuţi...

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Doctor prea ales al tuturor cumplitelor boli arătându-te, Sfinte părinte Nicolae, vindecă neputinţa sufletului meu şi dă-mi sănătate, ca să strig: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbăvind de moarte pe voievozii cei de demult, sfinte, i-ai îndemnat să cânte cu credinţă fierbinte şi să slăvească pe Hristos Mântuitorul, care au şi strigat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De paharul înţelepciunii apropiindu-ţi tainic buzele tale, părinte Nicolae, de aici ai scos izvoare mai dulci decât mierea şi fagurele strigând popoarelor: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

O, Treime Preasfântă, pe Tine Te lăudăm, Unime Întreit strălucitoare, de o Fiinţă, Părinte şi Fiule şi Duhule Sfinte; întru care toţi botezându-ne, cântăm: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

De la toţi primind rugăciuni, Născătoare de Dumnezeu, roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu, să izbăvească de pedeapsă pe cei ce cu adevărat te cinstesc pe tine şi strigă: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Catavasie: Tinerii, fiind crescuţi în dreapta credinţă, păgânească poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat; ci, în mijlocul văpăii stând au cântat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel răcorit...

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetele patriarhilor şi ale apostolilor, adunările sfinţilor mucenici, soboarele proorocilor şi toată mulţimea pustnicilor, fericesc dumnezeiasca ta viaţă; cu aceia şi noi împreună te rugăm pe tine: nu înceta rugându-te pururea către Domnul, să ne păzească pe noi de toată vătămarea.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Preaînalte Împărate a toate, Mare Stăpânitor, cu rugăciunile cuviosului păstor împacă viaţa tuturor creştinilor, Cuvinte şi dă, rugămu-ne, binecinstitorilor de Dumnezeu biruinţă şi putere asupra celor rău credincioşi, ca toţi pururea să lăudăm puterea Ta şi să Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De Lumina cea neapropiată fiind luminat, părinte, reverşi lumină asupra sufletelor celor ce sunt în necaz, risipind toată pâcla întunericului ispitelor şi strălucind totdeauna cu raze de veselie inimile noastre; întru care cu strălucire

fiind luminaţi, strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca pe o Singură Viaţă şi Trei Vieţi şi ca pe o Singură Lumină şi Trei Lumini lăudăm cu credinţă, Treimea: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, urmând cu adevărat învăţăturile părinteşti. Cu care împreună mărturisind dreapta credinţă, să cântăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Rugul cel ce ardea de demult fără mistuire în Muntele Sinai a arătat de mai înainte un chip uimitor de lucru, prea curată Fecioară, dând pe faţă Taina naşterii tale; că Focul Dumnezeirii, Cel ce S-a Sălăşluit întru tine, te-a păzit nevătămată. Pentru aceasta te lăudăm întru toţi vecii.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit Chipul Minunii celei mai presus de fire, că n-a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii n-a ars pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta, cântând să strigăm: să laude toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Taină minunată văd...

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Săltaţi cu duhul toţi iubitorii de praznic; veseliţi-vă ceruri, munţi şi dealuri, Biserica şi cetele fecioarelor şi ale pustnicilor de pomenirea prea fericitului; întru care adunându-ne, pe Mântuitorul să-L slăvim.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Să cânte cântări de laudă toate marginile, împodobind cu toţi creştetul dumnezeiescului Nicolae, sluga lui Hristos Dumnezeu, cu cununi de laudă; prin care să ne izbăvim din patimi şi din primejdii.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Primeşte, Sfinte Nicolae, ca vrednică de tine cântarea acestei mici osteneli, precum Hristos a primit cei doi bănuţi ai văduvei. Nu te scârbi de fapta mea, căci din dragoste, iar nu fălindu-mă, am îndrăznit una ca aceasta, de trei ori fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Treimea este Una cu voia, cea de o Fiinţă şi se desparte în Feţe fără despărţire păzindu-şi pururea puterea: Tatăl şi Fiul şi Duhul Cel viu; un Dumnezeu în Trei Feţe, pe care Îl slăvim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

S-a şters toată întristarea cu naşterea ta şi Domnul a ridicat plângerea şi toată lacrima de la toată faţa curată, Născătoare de Dumnezeu, cu totul fără prihană; prin tine ne împlinim şi noi datoriile.

Catavasie: Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, Scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care, lăudându-L Îl slăvim.

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Râu îmbelşugat de tămăduiri şi izvor de minuni neîmpuţinat te-a arătat pe tine, Sfinte Nicolae, adâncul milostivirii; că cei amarnic apăsaţi de boli şi cumplit încercaţi de nenorocirile vieţii, află doctorie tămăduitoare, cu adevărat, la toată mâhnirea, în calda ta ocrotire. Pentru aceasta strigăm către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Acatistul Sfântului ierarh Nicolae

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Tropar: Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. ***Părinte ierarhe Nicolae, roagă-L pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.***

***

Condac 1

Cel ce verşi mir de mult preţ la toată lumea şi mie celui nevrednic şi mai mult decât toţi păcătos, dăruieşte-mi ca să-ţi aduc ţie cântare, părinte Nicolae. Tu, ca cel ce ai îndrăznire către Dumnezeu, slobozeşte-mă din toate necazurile ca să cânt ţie: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!***

Icos 1

Arătatu-te-ai în vis împăratului celui cinstitor de Dumnezeu şi pentru moartea voievozilor acelora l-ai îngrozit pe el şi degrab ascultând de porunca ta, Nicolae, a poruncit ca să-i libereze pe dânşii. Pentru aceea ei au fost cuprinşi de bucurie şi de frică, iar eu cu dânşii grăiesc ţie, Sfinte Nicolae:
Bucură-te, capul cel sfinţit;
Bucură-te, cel ce ai sfărâmat capul cel diavolesc cu rugăciunile tale;
Bucură-te, slujitorule al Împăratului tuturor;
Bucură-te, ajutătorul celor credincioşi;
Bucură-te, întărirea Ortodoxiei;
Bucură-te, pierzătorul celor fără de lege;
Bucură-te, cel ce eşti insuflat cu suflarea Duhului Sfânt;
Bucură-te, cel ce ai pierdut viforul mulţimii zeilor;
Bucură-te, cel ce eşti dimpreună vorbitor cu îngerii;
Bucură-te, izgonitorul demonilor;
Bucură-te, graiule al dumnezeieştilor cuvinte;
Bucură-te, cel ce ai astupat gurile ereticilor;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 2

Pe pământ, al doilea Înaintemergător te-ai arătat, Nicolae, spre mustrarea fără-delegilor; ci acela a mustrat pe Irod, săvârşitorul fărădelegii, iar tu ai ruşinat pe

Arie cel orbit cu eresul şi toată lumea ai voit să o curăţeşti de învăţăturile lui cele nedrepte, şi turma ta a o lumina, ca un părinte şi învăţător. Pentru aceea cântăm lui Dumnezeu:***Aliluia!***

Icos 2

Vrând dimineaţa, Avlavie, după porunca împăratului, să scoată pe cei legaţi din temniţă la tăiere, tu, cu minunile tale, mai înainte ai apucat prin vis şi îngrozindu-l pe el, ai zis: nimic să nu faci bărbaţilor acestora, că nevinovaţi sunt spre tăiere; pentru aceea şi noi cu dânşii grăim ţie, Nicolae mărite:
Bucură-te, mare făcătorule de minuni;
Bucură-te, grabnic ajutătorule;
Bucură-te, cald folositorule;
Bucură-te, cercetătorul celor necăjiţi;
Bucură-te, limanul cel lin al celor înviforaţi;
Bucură-te, mângâierea celor ce plâng;
Bucură-te, hrănitorul celor flămânzi;
Bucură-te, povăţuitorul celor orbi;
Bucură-te, bogăţia săracilor;
Bucură-te, toiagul cel tare al bătrâneţilor;
Bucură-te, cununa Bisericii;
Bucură-te, părintele săracilor şi bun dăruitorule;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 3

Am auzit, Nicolae, de minunile tale şi m-am spăimântat, că de bucurie şi de frică fiind cuprins, ce am a răspunde, nu mă pricep. Ci tu, cu rugăciunile tale cele treze, luminează-mi mintea ca să cânt lui Dumnezeu dimpreună cu tine: ***Aliluia!***

Icos 3

Arhanghelii cu îngerii se minunează, părinte, de credinţa ta cea tare către Dumnezeu; apostolii cu proorocii se laudă cu tine; oamenii cei dreptcredincioşi spre tine au nădejde. Pentru aceasta şi eu, deşi sunt nevrednic, grăiesc ţie, Sfinte Nicolae:
Bucură-te, cel ce împreună locuitor eşti cu îngerii;
Bucură-te, cel ce aduci întristare diavolilor;
Bucură-te, cel ce eşti slujiitor asemenea lui Grigorie Teologul în preoţie;
Bucură-te, cu Ioan Gură de Aur dimpreună vorbitorule;
Bucură-te, prietenul marelui Vasile;
Bucură-te, că dimpreună cu dânşii tai eresurile;
Bucură-te, cel ce porţi o credinţă cu dânşii;
Bucură-te, că faci minuni spre împăcare;
Bucură-te, că tu cureţi lumea de mulţimea zeilor;

Bucură-te, cel ce ai vorbit mai dinainte despre cinstirea Născătoarei de Dumnezeu în Biserică;
Bucură-te, că ruşinând pe Arie înşelătorul la sobor l-ai învins;
Bucură-te, că pe fecioarele acelea le-ai oprit de la împreunarea cea desfrânată cu ajutorul tău;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 4

O, mare făcătorule de minuni Nicolae, deşi pe fecioarele acelea vrea tatăl lor să le dea, pentru sărăcie, la desfrânare, tu, părinte, mai înainte apucând, aur din destul tatălui lor ai dat. Pentru aceea, nepricepând ei de unde se făcea aceasta, minunându-se, au cântat lui Dumnezeu cântarea: ***Aliluia!***

Icos 4

Ca să arăţi a ta mare milostivire către cei săraci, prea fericite, bătrânului noaptea întru ascuns trei legături de galbeni de aur ai dat, izbăvindu-l pe el şi pe fetele lui de la căderea în păcat. Pentru aceea auzi de la toţi:
Bucură-te, vistieria milei lui Dumnezeu;
Bucură-te, primirea mai înainte a cunoştinţei Lui;
Bucură-te, dătătorule al bunătăţilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, hrana şi bucuria celor ce aleargă către tine;
Bucură-te, pâine de hrană neîmpuţinată celor lipsiţi;
Bucură-te, bogăţie de Dumnezeu dăruită celor ce vieţuiesc în lipsă pe pământ;
Bucură-te, ridicarea grabnică a săracilor;
Bucură-te, limpede cugetare a celor necăjiţi;
Bucură-te, că eşti blând ascultător celor neputincioşi;
Bucură-te, dulceaţă a toată lumea;
Bucură-te, mirele celor trei fete;
Bucură-te, izbăvitorul necazurilor mele cu rugăciunile tale;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 5

Către biserica ta mergând oarecând Vasile, sârguindu-se să-ţi aducă dar, a fost răpit de agareni şi l-au dat pe el ostaşii lui Amira stăpânului lor spre slujbă; iar părinţii lui, deşi erau întristaţi, însă n-au încetat a îndrepta către tine rugăciuni şi, trecând ziua praznicului tău, de către seară, l-ai pus pe el înaintea lor şi, văzând ei această minune, cu tine cântare de bucurie lui Dumnezeu cântau: ***Aliluia!***

Icos 5

Mergând fiul lui Agricola să dea un pahar lui Amira a stat înaintea lui cu frică; iar tu, părinte, rugat fiind de părinţii lui l-ai izbăvit pe el din mâinile lui în acel ceas; pentru aceea cu dânşii grăim ţie, Nicolae, ca unui bun păstor:

Bucură-te, ierarhul Domnului;
Bucură-te, luminată propovăduire a creştinătăţii;
Bucură-te, cel ce porţi nume de biruinţă;
Bucură-te, stârpirea patimilor celor neroditoare;
Bucură-te, aducerea de roadă a pomilor celor duhovniceşti;
Bucură-te, îndreptătorul dreptcredincioşilor;
Bucură-te, prădarea păgânătăţii;
Bucură-te, doctorul cel fără de plată;
Bucură-te, că în dar ai luat, în dar împarţi tămăduiri;
Bucură-te, al celor neputincioşi bun păstor;
Bucură-te, cel ce izgoneşti dintre noi pe slujitorii cei diavoleşti;
Bucură-te, desfătarea a toată lumea;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 6
Minunată s-a arătat naşterea ta, Nicolae, credincios fiind tu pe pământ, din vremea naşterii tale; că ai supt numai din sânul cel drept şi de la sânul maicii tale te-ai cunoscut făcător de minuni; pentru aceea şi acum cu tine cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 6
De împresurările diavoleşti izbăveşte pe oameni, părinte, cu rugăciunile tale, cel ce cu râurile sudorilor tale ai stins mulţimea zeilor celor păgâni; pentru accea şi acum dăruieşte vindecări neputinţelor noastre, ierarhe, ca să te lăudăm pe tine zicând:
Bucură-te, Nicolae;
Bucură-te, făcătorule de minuni;
Bucură-te, ierarhe;
Bucură-te, prea cuvioase;
Bucură-te, prea fericite;
Bucură-te, cel ce eşti cu nume mare;
Bucură-te, prea mărite;
Bucură-te, hrănitorul postitorilor;
Bucură-te, învăţătorul înfrânării;
Bucură-te, îndreptarea celor rătăciţi;
Bucură-te, că altceva nu ştim să grăim fără numai: bucură-te;
Bucură-te, că prin tine ne îndestulăm de lumină;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 7
Având vicleană cunoştinţă Arie a început a învăţa eresurile cele fără de Dumnezeu şi a intrat în turma ta, ca un lup, vrând ca o fiară să o apuce; dar tu, prea lăudate, degrab alergând către Stăpânul, cu rugăciunile tale ai izgonit toată

nebunia lui şi ca pe o fiară cumplită l-ai surpat. Pentru aceea cu tine, Nicolae, cântăm lui Dumnezeu, Celui ce ţi-a dat ţie această putere: ***Aliluia!***

Icos 7

Mai înainte împotrivindu-te eresului lui Arie, cel de trei ori blestemat, ai ruşinat a lui fără de Dumnezeu învăţătură şi ca pe al doilea Iuda surpându-l l-ai lăsat. Pentru aceea şi noi grăim ţie neîncetat:
Bucură-te, întâistătătorule pe scaunul Mirelor;
Bucură-te, mare ierarh al Lichiei;
Bucură-te, cale nerătăcită a celor ce înoată pe mare;
Bucură-te, timpan, care dai sunet de dumnezeiască glăsuire;
Bucură-te, chimval bine răsunător;
Bucură-te, trâmbiţa Sfintei Treimi;
Bucură-te, că ai stricat trâmbiţa eresurilor lui Arie;
Bucură-te, zicea ţie Constantin;
Bucură-te, a grăit ţie Avlavie;
Bucură-te, a adus ţie tatăl cu fetele;
Bucură-te, au grăit Agricola cu Vasile;
Bucură-te, că prin tine de mânia potopului izbăvindu-ne, pace cu Dumnezeu aflăm;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 8

Minune dumnezeiască te-ai arătat, fericite, celor ce alergau la biserica ta, de Dumnezeu purtătorule, de multe feluri de necazuri şi năvăliri izbăvindu-i, părinte, pe cei ce după Dumnezeu, spre tine cu credinţă şi-au pus nădejdea, cântând: ***Aliluia!***

Icos 8

Ca cel ce ai îndrăznire către Hristos, Nicolae, că turma Lui păzeşti de lupii cei văzuţi şi nevăzuţi şi de către cei ce scapă sub acoperământul tău nu te întorci, şi nouă celor ce suntem învăluiţi de gânduri şi de lucruri viclene, dă-ne mână de ajutor, părinte, ca să te lăudăm pe tine zicând:
Bucură-te, Nicolae prea lăudate;
Bucură-te, întărirea Mirelor;
Bucură-te, podoaba Lichiei;
Bucură-te, cârmuitorule cel bun;
Bucură-te, că dimpreună cu îngerii salţi;
Bucură-te, căci cu arhanghelii te veseleşti;
Bucură-te, că fără materie cu heruvimii slujeşti Făcătorului;
Bucură-te, că pe Arie, diavolul cel întrupat, l-ai surpat;
Bucură-te, cel ce dăruieşti bun miros;
Bucură-te, cel ce respingi mirosul cel rău;

Bucură-te, albeală, care speli patimile;
Bucură-te, roşeală, care acoperi păcatele;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 9

Nu pricepem de unde vom începe a-ţi aduce laudă, părinte. Care cântare îţi vom cânta? Sau cu ce cununi te vom încununa ? Că, de ne vom aduce aminte de voievozi, ne minunăm; de Vasile, ne mirăm; despre fecioarele acelea, nu ne pricepem ce să grăim; de toţi numai ne minunăm şi împreună cu tine lui Dumnezeu, Celui ce ţi-a dat ţie cele prea mărite, laudă Îi trimitem, cântând cântarea: ***Aliluia!***

Icos 9

Văzând Stăpânul a toate neamul omenesc pierzându-se cu eresul nebuniei lui Arie, pe tine te-a dat mustrător nebuniei lui. Dar tu, părinte, de la masa învăţăturii dumnezeieşti, ca pe un urât, l-ai lepădat; iar pe noi cu firimiturile Ortodoxiei ne miluieşti, ca să cântăm ţie:
Bucură-te, Nicolae, Israelul cel nou;
Bucură-te, sabie ascuţită, care tai nedumnezeirea;
Bucură-te, întărirea credincioşilor;
Bucură-te, omorârea celor fără de lege;
Bucură-te, cel ce ai luat Duhul Sfânt ca un porumb;
Bucură-te, cel ce îneci duhurile cele viclene în marea cea de foc;
Bucură-te, porumbelul Domnului;
Bucură-te, cursa prinzătoare asupra celui viclean;
Bucură-te, cel ce dăruieşti celor legaţi slobozire;
Bucură-te, că ai legat eresurile cele fără de Dumnezeu;
Bucură-te, că deschizi gurile ortodocşilor;
Bucură-te, că legi gurile celor vicleni;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 10

Auzit-am pe Vasile acela grăind şi înaintea tuturor spunând minunile tale, pe care le-ai făcut cu dânsul, părinte; şi minunându-ne, am prea mărit puterea ta cea dată ţie de Dumnezeu; că tu, ca un bun păstor, degrab alergi către cei ce te roagă pe tine şi pentru toţi te rogi lui Dumnezeu şi Stăpânului cântând: ***Aliluia!***

Icos 10

Izbăveşte-ne, părinte, cu rugăciunile tale, ca şi pe Vasile acela. Auzi-ne, prea cuvioase, cu auzul tău, precum ai auzit pe voievozii cei legaţi. Dă-ne mână de ajutor, Nicolae, precum ai dat celor ce fuseseră învăluiţi în mare, ca să grăiesc ţie acestea:
Bucură-te, al doilea Moise;

Bucură-te, tablă duhovnicească;
Bucură-te, haina preoţiei;
Bucură-te, mai înainte arătătorul dreptăţii;
Bucură-te, întunecătorul nedreptăţii;
Bucură-te, de Dumnezeu încununate ierarhe;
Bucură-te, cel ce îngrădeşti gurile celor hulitori de Dumnezeu;
Bucură-te, lumina cea aprinsă cu dumnezeiască văpaie;
Bucură-te, că ai stins văpaia cea diavolească;
Bucură-te, aur de Dumnezeu lămurit;
Bucură-te, că ai afundat pe satana, ca plumbul în adânc;
Bucură-te, mărgăritar mult-luminos;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 11

Tu eşti păstorul cel bun, Nicolae, că pe turma ta o povăţuieşti către păşunea cea duhovnicească şi din izvorul Raiului o adăpi pe ea. Pentru aceea, împreună cu tine, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 11

Pom al Raiului fiind, fericite, că ai stâlpări de rugăciuni neîncetate către Dumnezeu, dă-ne nouă sub umbra acelora totdeauna a ne umbri ca să grăim ţie:
Bucură-te, vieţuitorule în locaşul Celui Preaînalt;
Bucură-te, cel ce ai înecat pe fiii diavoleşti;
Bucură-te, păzitorul rânduielii tale;
Bucură-te, mitropolite;
Bucură-te, că ai ruşinat basmul eresurilor lui Arie;
Bucură-te, maica mulţimii popoarelor pământeşti;
Bucură-te, rana mulţimii diavolilor;
Bucură-te, părinte şi învăţătorule;
Bucură-te, că pe dascălul eresurilor l-ai ruşinat;
Bucură-te, cel ce ai cinstit cărunteţile, înfrumuseţându-le cu înţelepciune duhovnicească;
Bucură-te, cel ce ai ruşinat cărunteţele lui Arie cele urâte;
Bucură-te, că prin tine ne-am învăţat a ne închina Ziditorului în Treime;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 12

Înţelepciunea ta cea întru tot cinstită pe Arie cel rătăcit l-ai ruşinat, şi mintea ta a stricat mulţimea zeilor; mântuieşte şi sufletele noastre cele rătăcite şi ne învaţă a cânta cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 12

Cu inima ne-am spăimântat, cu sufletul ne-am tulburat, cu limba nu pricepem ce să grăim, fără numai acestea:
Bucură-te, cel ce eşti mai mare între preoţi;
Bucură-te, cel ce eşti întâistătător pe scaunul Mirelor;
Bucură-te, împreună şezătorule pe scaun cu apostolii;
Bucură-te, cel ce eşti lumină înaltă;
Bucură-te, cel ce ai surpat înălţările gândurilor celor diavoleşti ale lui Arie celui bârfitor;
Bucură-te, rădăcina dumnezeiescului pom;
Bucură-te, că ai tăiat rădăcina eresurilor satanei;
Bucură-te, pomul cel sădit de îngeri;
Bucură-te, cel ce ai încuiat pe îngerul satanei întru adânc;
Bucură-te, liman lin al celor învăluiţi;
Bucură-te, bun cârmuitor al corăbiei celei duhovniceşti;
Bucură-te, că prin tine ne învrednicim de viaţa cea fără de sfârşit;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 13 (de trei ori.)
O, prea minunate părinte Nicolae, plâng şi alerg către al tău sprijin, aducând ţie acum această puţină rugăciune, ca să ne izbăveşti de chinul cel de veci cu rugăciunile tale, ierarhe prea lăudate, şi ne învredniceşte veşnicei Împărăţii, ca dimpreună cu tine să cântăm cântarea lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icos 1
Arătatu-te-ai în vis împăratului celui cinstitor de Dumnezeu şi pentru moartea voievozilor acelora l-ai îngrozit pe el şi degrab ascultând de porunca ta, Nicolae, a poruncit ca să-i libereze pe dânşii. Pentru aceea ei au fost cuprinşi de bucurie şi de frică, iar eu cu dânşii grăiesc ţie, Sfinte Nicolae:
Bucură-te, capul cel sfinţit;
Bucură-te, cel ce ai sfărâmat capul cel diavolesc cu rugăciunile tale;
Bucură-te, slujitorule al Împăratului tuturor;
Bucură-te, ajutătorul celor credincioşi;
Bucură-te, întărirea Ortodoxiei;
Bucură-te, pierzătorul celor fără de lege;
Bucură-te, cel ce eşti insuflat cu suflarea Duhului Sfânt;
Bucură-te, cel ce ai pierdut viforul mulţimii zeilor;
Bucură-te, cel ce eşti dimpreună vorbitor cu îngerii;
Bucură-te, izgonitorul demonilor;
Bucură-te, graiule al dumnezeieştilor cuvinte;
Bucură-te, cel ce ai astupat gurile ereticilor;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!

Condac 1

Cel ce verşi mir de mult preţ la toată lumea şi mie celui nevrednic şi mai mult decât toţi păcătos, dăruieşte-mi ca să-ţi aduc ţie cântare, părinte Nicolae. Tu, ca cel ce ai îndrăznire către Dumnezeu, slobozeşte-mă din toate necazurile ca să cânt ţie: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Nicolae, mare făcător de minuni!***

Apoi:

Rugăciune către Sfântul ierarh Nicolae

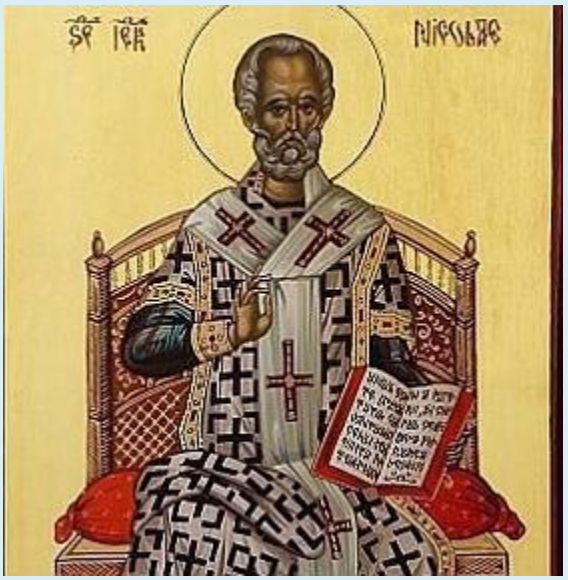

O, prea bunule părinte Nicolae, păstorul şi învăţătorul celor ce aleargă cu credinţă către a ta folosire şi cu fierbinte rugăciune te cheamă pe tine, sârguieşte degrab a le ajuta.

Izbăveşte turma lui Hristos de lupii cei ce o răpesc pe ea, şi toate părţile creştineşti le ocroteşte şi le păzeşte prin sfintele tale rugăciuni de gâlcevile lumeşti, de cutremur, de venirea altor neamuri, de robie şi de războiul cel dintre noi, de foamete, de potop, de sabie, de boală şi de moarte grabnică.

Şi precum ai miluit pe cei trei bărbaţi care şedeau în temniţă şi i-ai izbăvit pe ei de mânia împăratului şi de tăierea sabiei, aşa ne miluieşte şi pe noi cei ce cu mintea, cu cuvântul şi cu lucrul suntem întru întunericul păcatelor şi ne izbăveşte de mânia lui Dumnezeu şi de chinul cel veşnic ca, prin solirea ta, cu ajutorul, cu mila şi cu harul lui Hristos, Dumnezeu să ne dea viaţă lină şi fără de păcat, ca să vieţuim în veacul acesta, şi de partea stării de-a stânga să ne izbăvească, şi în partea de-a dreapta, împreună cu toţi sfinţii, să ne învrednicească. Amin.

Acatistul şi Canonul Sfântului ierarh Nicolae

După începutul obişnuit:

Cu ce cununi de laudă vom încununa pe arhiereul? Pe cel ce a fost cu trupul în Mira şi duhovniceşte la toţi a ajuns, la cei ce curat îl iubesc pe dânsul, pe mângâietorul tuturor celor necăjiţi şi tuturor celor din primejdii scăpare, turnul creştinătăţii, creştinilor apărător, prin care, mândria vrăjmaşilor Hristos a surpat-o, Cel ce are mare milă.

Cu ce cununi de laudă vom încununa pe arhiereul? Pe luptătorul împotriva păgânătăţii şi ajutorul creştinătăţii, pe folositorul Bisericii şi marele sprijinitor, învăţătorul şi apărătorul cel cald, care pe toţi cei rău slăvitori i-a ruşinat, pierzătorul lui Arie, prin care a lui mândrie, Hristos a surpat-o, Cel ce are mare milă.

Cu ce cântări prooroceşti vom lăuda pe arhiereul, care cele ce sunt departe mai înainte le vede, şi cele ce nu sunt de faţă, ca şi cum ar fi de faţă mai înainte le spune? Cel ce toată lumea înconjoară şi pe toţi celor ce li se face strâmbătate îi izbăveşte; cel ce în visuri s-a arătat împăratului celui de Dumnezeu înţelepţit, şi pe cei mai înainte legaţi, de junghierea cea nedreaptă i-a izbăvit, care din destul dăruieşte mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

Pe cel ce este podoaba arhiereilor şi lauda părinţilor, izvor de minuni şi credincioşilor folositor mare, adunându-ne, o iubitorilor de praznic, cu laude de cântări să-l lăudăm, zicând: Bucură-te, păzitorul celor din Mira şi mai-nainte şezătorule cinstit şi stăpânul cel neclintit. Bucură-te, luminătorule prea luminat, care luminezi marginile lumii cu minunile. Bucură-te, a celor necăjiţi dumnezeiască bucurie şi folositorul cel prea cald al celor ce li se face strâmbătate. Şi acum, prea fericite Nicolae, nu înceta a te ruga lui Hristos Dumnezeu pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste cinstesc pururea pomenirea ta cea de bucurie şi întru tot prăznuită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda prea curată naşterea Ta? Că cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul- Născut, Acelaşi din tine, prea curată, a ieşit negrăit întrupându-Se, din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcându-Se, pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi neamestecat fiind cunoscut; pe Acela roagă-L, curată, cu totul fericită, să miluiască sufletele noastre.

Stihirile:

Bucură-te cap sfinţit, locaş curat al faptelor bune, dumnezeiescul îndreptător al prea îndumnezeitei sfinţenii, marele păstor, prea luminate luminătorule, care porţi nume de biruinţă, cel ce te pleci către cei ce se roagă cu umilinţă uitându-te la rugăciunile celor neputincioşi, izbăvitorule prea gata, păzitorule de mântuire al tuturor, celor ce săvârşesc cu credinţă prea slăvită pomenirea ta, pe Hristos roagă-l, prea fericite, să trimită nouă mare milă.

Stih: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Bucură-te, sfinţită minte! Al Treimii cinstit vas, stâlpul Bisericii, întărirea credincioşilor, ajutătorul celor slabi, steaua, care, cu strălucirile rugăciunilor bine primite, risipeşti întunericul ispitelor şi al necazurilor totdeauna, ierarhe Nicolae, limanul cel prea lin, la care scăpând, cei cuprinşi de valurile vieţii se mântuiesc. Pe Dumnezeu roagă-l, să dăruiască sufletelor noastre mare milă.

Stih: Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi se vor bucura.

Bucură-te, cela ce te-ai umplut de râvnă dumnezeiască şi de răspunsul cel rău ai izbăvit pe cei ce erau să moară cu nedreptate, cu starea ta de faţă cea înfricoşată şi cu venirile prin visuri. Izvorule, care ai izvorât în Mira, Nicolae, miruri de prisosit, care şi sufletele adapă şi împuţiciunile patimilor izgonesc; sabie care tai

neghinile înşelăciunii; lopată, care vânturi învăţăturile lui Arie cele ca pleava, pe Hristos roagă-l, să trimită sufletelor noastre mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

Omule al lui Dumnezeu şi credincioasă slugă, sluga Domnului, bărbatul doririlor, vasul alegerii, stâlpul şi întărirea Bisericii, al Împărăţiei moştenitorule, nu tăcea a striga pentru noi către Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei de Dumnezeu.

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată care ai odrăslit rodul vieţii, ţie ne rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu Sfinţii apostoli şi cu ierarhul Nicolae, să se mântuiască sufletele noastre.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:
Psalmul 142:
Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule! (de 3 ori).

Şi îndată se cântă, pe glasul al 3-lea: ***Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori),*** *apoi:*

Troparul: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre. (de 2 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh! Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin! a Născătoarei de Dumnezeu.

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întru împreunare neamestecată întrupându-Se, şi crucea de bună voie pentru noi luând; prin care înviind pe cel dintâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Apoi: ***Doamne, miluieşte !*** (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-

va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului ierarh Nicolae

Cântarea 1-a

Păstorul cel bun al turmei lui Hristos, bucură-te, Nicolae, că ai fost Mirelor cinstit părinte şi apărător, şi mie-mi dă ca să-ţi aduc ţie: Bucură-te.

Stih: *Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Dimpreună alergaţi, neamuri pământeşti; bucură-te, aduceţi ierarhului, că bucurie neîmpuţinată aduce la toată lumea.
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

Celui ce a izbăvit trei voievozi de moartea cea nedreaptă, strigăm ţie: Bucură-te, Nicolae, folositorul celor ce aleargă sub acoperământul tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei de Dumnezeu.

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te ceea ce ai primit bucurie de la înger şi mântuieşti pe cei ce te slăvesc pe tine.

Cântarea a 3-a

Nimenea din cei ce aleargă sub acoperământul nădejdii tale, părinte, nu iese de la tine în deşert; ci, bucură-te, aduce ţie, luând ajutor, Nicolae, pe care şi mie îl dăruieşte, întru tot fericite.

Stih: *Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Îngerii se minunează, prea cuvioase, de folosinţa ta cea caldă, iar oamenii se bucură, primind cu rugăciunile tale mântuire de toate năvălirile drăceşti. Pentru aceasta, bucură-te, aducem ţie, Nicolae, prea lăudate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

Platoşă şi armă nebiruită asupra diavolului tu eşti, iar creştinilor întărire. Podoabă ierarhilor, Nicolae prea minunate, bucură-te; mare făcător de minuni, celor înviforaţi liman de linişte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei de Dumnezeu.

Zămislind, Născătoare de Dumnezeu, pe Ziditorul tău, ai născut pe Făcătorul tuturor şi Domnul, pe care roagă-l să ne izbăvească pe noi de asupreli, căci câte le voieşti, toate le poţi, ca o bună şi Născătoare a celui bun.

Cântarea a 4-a

Cu apostolii împreună şezătorule pe scaun, bucură-te Nicolae, că pe eresul lui Arie l-ai ruşinat şi mândria lui veliar ai surpat-o. Cu rugăciunile tale nu înceta a te ruga pentru robii tăi.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tânărul acela din mâinile lui Amira al saracinilor l-ai izbăvit şi părinţilor lui întru bucurie l-ai dăruit; pentru aceea, dimpreună cu dânşii şi noi, bucură-te, aducem, Nicolae, prea cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

Pe cei trei voievozi de moartea cea nedreaptă, făcătorule de minuni, i-ai mântuit. Arătatu-te-ai în vis împăratului celui credincios şi l-ai îngrozit pe el; iar de la aceia ai luat: Bucură-te, Nicolae, întăreşte-mă şi pe mine cu rugăciunile tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei de Dumnezeu.

Prea binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, bucură-te! Că tu eşti scaun Împăratului tuturor, mai presus de Heruvimi şi nu zăbovi a ruga pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru, pentru cei ce te cinstesc pe tine pururea, cu fericitul Nicolae.

Cântarea a 5-a

Apostole numite, cel ce asemenea cu îngerii stai neîncetat lângă scaunul Stăpânului, pe Arie cel nebun l-ai ruşinat. Pentru aceea strigăm ţie: Nicolae, bucură-te podoaba ierarhilor şi stâlpul Bisericii.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dă-mi mie mână de ajutor, Nicolae, rugându-te către Domnul, pentru că viforul păcatelor mă îneacă; şi mă du către limanul cel lin al pocăinţei, cu rugăciunile tale, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

Deşi am făcut multe fărădelegi, Nicolae minunate, dar nu mă depărtez de la nădejdea acoperământului tău; ca totdeauna, bucură-te, să strig ţie; tu mă izbăveşti de tot necazul şi nevoia, căci câte le voieşti, pe toate le şi poţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei de Dumnezeu.

Nor, ceea ce eşti mai presus de ceruri, bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, care ai picat nouă picătura, ceea ce eşti una întru tot binecuvântată. Cere de la Dumnezeu, poporului nostru, biruinţă asupra vrăjmaşilor, cu ierarhul Nicolae, pe Acela rugându-L.

Cântarea a 6-a

Soţ lui Hristos şi al doilea Petru te-ai arătat, părinte. Bucură-te, că tu eşti stâlpul Bisericii şi minunat organ, prin Duhul Sfânt, făcând minuni şi răsunând. Pentru aceea, Sfinte Nicolae, bucură-te, aducem ţie totdeauna.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Auzind prea bunul creştin, împăratul Constantin, prin vis, a ta îngrozire cu Avlavie eparhul, pentru bărbaţii aceia ce aveau să se piardă cu nedreptate, degrabă a poruncit ca să-i sloboadă pe dânşii, iar ţie a strigat: Bucură-te, Nicolae.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

Corabiei care era să se înece în mare, tu, părinte, te-ai făcut ocârmuitor; dă-mi şi mie ancora bunei înţelegeri în minte şi în inimă, celui ce rău mă învăluiesc cu gânduri drăceşti, ca totdeauna să-ţi aduc: Bucură-te, prea lăudate Nicolae.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei de Dumnezeu.

Bucură-te, prea lăudată Fecioară; bucură-te, întărirea luminii; bucură-te, că ai născut pe Fiul, Dumnezeu a toate. Pe acela roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, prea fără prihană, să se mântuiască sufletele noastre.

Tropar: Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia

cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

[De aici se spune Acatistul Sfântului ierarh Nicolae cu toate condacele şi icoasele]

Cântarea a 7-a

Sfinte ierarhe al lui Hristos, Nicolae, bucură-te, că tu eşti bucuria cea nespusă a tuturor; dă-mi şi mie mână de ajutor, ca să strig ţie: Bucură-te, întru tot fericite.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când au auzit voievozii de scoaterea cea din temniţă, prin porunca ta, luând sfeşnice cu făclii, au adus ţie cu mare glas, strigând: Bucură-te, părinte prea cuvioase, izbăvirea noastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

Precum oarecând ai auzit pe cei ce erau legaţi în temniţă, auzi-mă şi pe mine, Nicolae, aducând ţie: Bucură-te! Şi mă scoate din focul gheenei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei de Dumnezeu.

Stăpână Maria, Maica Izbăvitorului, primeşte-mă pe mine cel ce mă căiesc şi scap sub acoperământul tău, ca să-ţi strig ţie neîncetat: Bucură-te, ceea ce eşti cu dar dăruită, de Dumnezeu Născătoare, pururea Fecioară.

Cântarea a 8-a

Cu apostolii împreună şezător pe scaun, cu îngerii împreună slujitor Sfintei Treimi, bucură-te, prea lăudate Nicolae. Dăruieşte-mi şi mie bucurie, cu rugăciunile tale.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Bucură-te ocârmuitorul celor înviforaţi, Nicolae, alinează viforul patimilor mele, care este din smintelile drăceşti, că nu mai pot de acum înainte a suferi, ci strig: Bucură-te, ajutătorul meu şi cald folositorule;

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

O, cu câtă nevoie sunt cuprins de săgetăturile drăceşti, şi de răni nu mai pot răbda şi nu am doctor să mă lecuiască; ci tu-mi dăruieşte lecuire şi cu untdelemnul rugăciunilor tale, Nicolae, vindecă-mă, ca să strig ţie: Bucură-te, părinte prea cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei de Dumnezeu.

Bucură-te, rugul cel nears pe care Moise l-a văzut în Sinai şi scară pe care o a văzut Iacob, prea binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Cântarea a 9-a

Săgetăturile celui viclean m-au cuprins şi pornirile păcatelor; ci nădăjduindu-mă acoperământului tău, către tine scap, părinte, ca să izgoneşti de la mine toate înşelăciunile celui viclean, ca să strig ţie: Bucură-te, Nicolae.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu, cela ce ai ruşinat pe Arie, cel ce se înnebunea şi ai stins văpaia eresurilor lui, pe voievozii cei legaţi în temniţă i-ai auzit, şi de la dânşii, Bucură-te! ai luat; şi noi îţi strigăm ţie: Bucură-te, Nicolae, întru tot fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

Cel ce ai auzit pe Agricola acela şi pe Vasile, fiul lui, de la Amira l-ai răpit şi l-ai pus înaintea părinţilor lui sănătos într-un ceas, şi mie celui ce mă rog, scoate sufletul meu cel ce boleşte şi cu păcate înfăşurat, din focul gheenei, Nicolae.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei de Dumnezeu.

Împărăteasă, ceea ce ai născut pe Împăratul tuturor; şi ai purtat pe Cel ce poartă toată făptura, mântuieşte, PreaSfântă Stăpână, pe cei ce te cinstesc pe tine.

Luminânda: Pe marele arhipăstor şi ierarhul mai întâiul şezător al celor din Mira, pe Nicolae, toţi să-l lăudăm, că pe mulţi bărbaţi a mântuit, care cu nedreptate erau să moară şi împăratului s-a arătat şi lui Avlavie prin vis, stricând cu totul răspunsul cel nedrept.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh! Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei de Dumnezeu.

Ceea ce pe înţelepciunea cea ipostatică şi Cuvântul cel mai presus de fiinţă şi doctorul tuturor, pe Hristos L-ai născut, Fecioară, bubele şi rănile sufletului meu

cele cumplite şi de peste ani, vindecă-le şi potoleşte necuvioasele gânduri ale inimii mele.

Laude

Bucură-te, luceafăr prea luminat al luminii Stăpânului, celui de trei ori fără de început; bucură-te, raza luminii celei taină, ierarhe al lui Hristos, Nicolae; apucă mai înainte şi ridică, prea cinstite, rugăciunile tale pentru mine către Domnul, şi mă izbăveşte de toate asuprelele şi de bolile cele potrivnice să mă curăţeşti, părinte; că pe tine te am spijinitor şi cu umilinţă şi cu credinţă strig ţie: Roagă-te lui Hristos că să-mi dăruiască mie mare milă (de două ori).

Plâng şi mă tânguiesc cu amar şi-mi aduc aminte de cuvântul cel înfricoşat; punere de fapte bune nicicum n-am agonisit din veac, eu ticălosul; pentru aceea mă rog ţie, mai înainte până nu mă ajunge sfârşitul cel neştiut, şi mai înainte de secera morţii şi mai înainte de judecată şi mai înainte până a nu-mi face mie întrebare, şi a nu ajunge unde este focul cel nestins şi întunericul cel mai din afară şi viermii cei neadormiţi, părinte Nicolae, risipeşte întunericul păcatelor mele, pe Hristos rugându-L.

Bucură-te, cap prea sfinţit, cinstit locaş al bunătăţilor, dumnezeiască îndreptare a preoţiei celei fără de prihană; păstorul cel bun, prea luminat şi prea mare, cel ce porţi nume asemenea luminii: celor lipsiţi, cu milostivire împarţi, cel ce te pleci către rugăciunea celor ce se roagă ţie, izbăvitorul cel prea gata al celor bolnavi, cetate de mântuire tuturor celor ce laudă cu credinţă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

Bucură-te, îndreptarea ierarhilor, adâncul cel neajuns al dumnezeieştilor minuni, frumuseţea Bisericii, luceafărul cel prea luminat, prea fericite; cu strălucirile preoţiei tale, luminează-ne pe noi, prea sfinţite, ca prin strălucirile fulgerelor Tale, să ne luminăm; stâlpul cel nesurpat, treapta credinţei celor ce săvârşesc cu dragoste, cinstită pomenirea ta, pe Hristos roagă-L, ca să dăruiască sufletelor noastre mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei de Dumnezeu.

Bucură-te, pecetea proorocilor şi propovăduirea grăitorilor de Dumnezeu apostoli, căci cu adevărat mai presus de minte şi de cuvânt ai născut pe Dumnezeu cel adevărat, cu trup, Curată, prin care s-a ridicat neamul cel bun de demult, îndulcindu-se din hrana Raiului; pe tine, ceea ce eşti folositoare, întru cântări te lăudăm, şi rugătoare către Dumnezeu bine primită, prin tine îmbogăţindu-ne,

prea curată, dobândim viaţa cea pururea fiitoare a Fiului tău, Celui ce dăruieşte din destul mare milă.

Rugăciune către Sfântul ierarh Nicolae

O, prea bunule părinte Nicolae, păstorul şi învăţătorul celor ce aleargă cu credinţă către a ta folosire şi cu fierbinte rugăciune te cheamă pe tine, sârguieşte degrab a le ajuta; izbăveşte turma lui Hristos de lupii cei ce o răpesc pe ea, şi toate părţile creştineşti le îngrădeşte şi le păzeşte prin sfintele tale rugăciuni, de gâlcevile lumeşti, de cutremur, de venirea altor neamuri, de robie şi de războiul cel dintre noi, de foamete, de potop, de sabie, de ciumă şi de moarte grabnică; şi precum ai miluit pe cei trei bărbaţi ce şedeau în temniţă, şi i-ai izbăvit pe ei de mâna împăratului şi de tăierea sabiei, aşa mă miluieşte şi pe mine, pe cel ce cu mintea, cu cuvântul şi cu lucrul sunt întru întunericul păcatelor, şi de mânia lui Dumnezeu şi de munca cea veşnică mă izbăveşte ca, prin solirea ta, cu ajutorul şi cu milă şi cu harul lui Hristos Dumnezeu, viaţă lină şi fără de păcat să-mi dea mie, ca să vieţuiesc în veacul acesta, şi din partea stării de-a stânga să mă izbăvesc, şi în partea de-a dreapta, împreună cu toţi sfinţii, să mă învrednicesc. Amin.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh! Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Doamne, miluieşte ! (de 3 ori)

Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte şi ne mântuieşte pre noi!

Sursa:
http://www.biserica-mihai-viteazul.ro/ro/index/rugaciu/sf-nico/ca-nico.htm

Paraclisul Sfântului ierarh Nicolae
(6 decembrie, 9 mai)

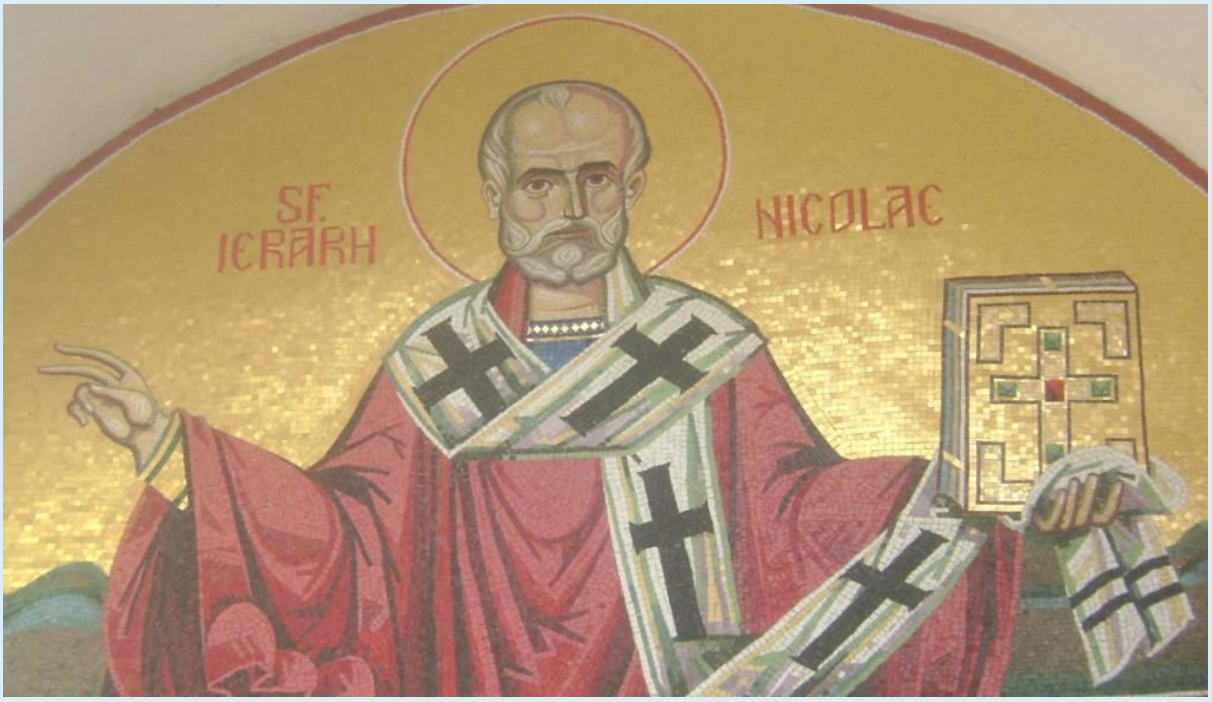

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Psalmul 142:
Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Tropar, glasul al 4-lea: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe credinciosul nostru popor, dăruindu-i lui biruinţă asupra potrivnicilor, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Ca un prea cald ocrotitor al celor din necazuri şi al săracilor ajutător şi sprijin, al călătorilor îndrumător cinstit, scapă-ne pe noi pe toţi de nevoi şi primejdii, sănătate dându-ne, bucurie şi pace, ca un păstor prea bun şi milostiv, Sfinte Nicolae, ierarhe al lui Hristos. (de 2 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi ? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului ierarh Nicolae

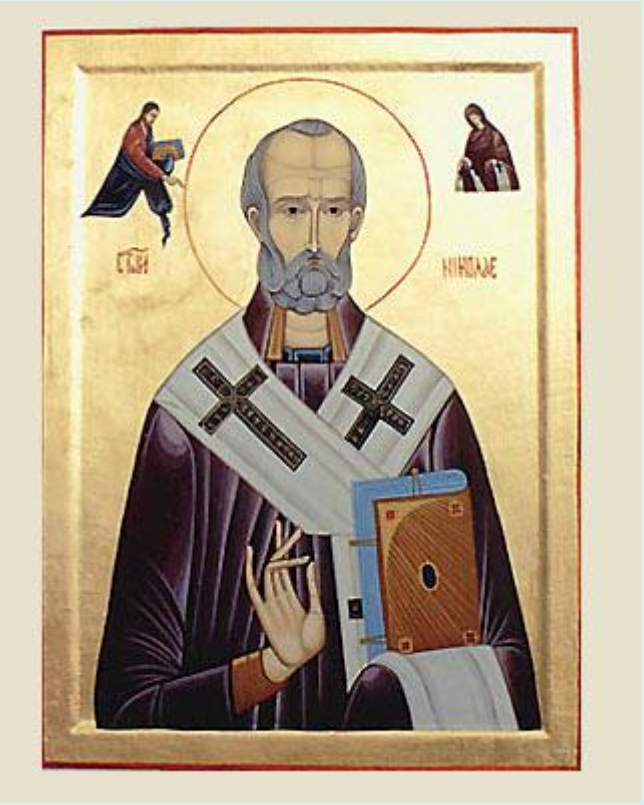

Cântarea I

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu îngerii, sfinte, fiind acum, cu dânşii te roagă, făcătorule de minuni, să fim vindecaţi noi de patimi şi de primejdii feriţi să fim pururea.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De toată ispita celui viclean, de sminteli cumplite, de nevoi şi de întristări, păzeşte-ne, sfinte, totdeauna, cu rugăciunile tale către Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tine, părinte, te-am câştigat ajutor prea grabnic în necazuri şi supărări, şi când călătorim călăuză, că tu pe Domnul Îl rogi pentru robii tăi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Izvor nesecat de milostiviri, fiind tu, Stăpână, miluieşte-ne şi pe noi, cu apa îndurărilor tale, adăpând sufletul nostru cel însetat.

Cântarea III

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule, iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

A ta sfântă solire ajută grabnic pe cei ce sunt în primejdii grele, de moarte, pe mări şi pe uscat, dar cu evlavie şi cu credinţă, din inimi cheamă al tău nume sfânt, nădăjduind în el.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De necazuri cumplite, de întristări şi de pagube, Sfinte Nicolae, păzeşte pe cei ce pururea la ocrotirea ta cu umilinţă aleargă, sărutând icoana ta şi prea slăvindu-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dăruieşte-ne, sfinte, cu părintească iubirea ta, ştergere greşelilor noastre şi har îmbelşugat, ca, izbăviţi fiind, de tulburări şi de patimi, să trăim în linişte în tot restul zilelor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nepătată Fecioară, scăparea lumii fiind doar tu, apără de sus ca o Maică, pe cei ce caută, cu toată inima, a ta fierbinte solire şi-i păzeşte nerăniţi, de vrăjmaşii nevăzuţi.

Apoi aceste **stihiri**:

Izbăveşte de toată vătămarea, părinte Sfinte Nicolae, făcătorule de minuni, pe cei ce vin cu evlavie către tine.

Caută cu milostivire, prea lăudată, de Dumnezeu Născătoare, spre necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

[Apoi preotul rosteşte ectenia la care pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul, iar după ecfonis cântăm:]

Sedealna, glas 2, **podobie**: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu de-adinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singură grabnic folositoare.

Prea cald rugător, ocrotitor creştinilor şi bun solitor către Hristos pentru noi toţi prin fapte te-ai arătat; de aceea cu dragoste îţi strigăm: Prea sfinţite părinte, milostiv fă-L nouă pe Domnul, cu solirea ta.

Cântarea IV

Irmos: Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea cinstită icoana ta, sufletelor noastre cu prisosinţă dă bucurie, har şi linişte, Sfinte Nicolae, stând de faţă tu.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mângâiere scârbiţilor, dăruieşte grabnic cu îndurarea ta, izbăvire necăjiţilor şi tămăduire celor suferinzi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De primejdii, de pagube, de nedrepte chinuri, de strâmtorări şi boli, îi păzeşti pe cei ce caută acoperământul tău cel plin de har.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Din al tău sfinţit pântece Soarele dreptăţii ne-a răsărit nespus; deci, Curată, şi pe noi acum cu ale Lui raze luminează-ne.

Cântarea V

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, lubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Multele minuni săvârşite tuturor în dar, izgonesc pe demoni cu puterea ta şi împrăştie a patimilor negură.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mult ajutător eşti, părinte, celor asupriţi, izbăvitor celor aflaţi în nevoi şi sprijin tare celor greu împovăraţi de boli.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Celor ce chemăm cu credinţă al tău nume sfânt ne eşti fierbinte rugător şi ne ajuţi în toată vremea, cercetându-ne cu mila ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sufletului meu celui mult însetoşat îi dă din apa vie a bogatei îndurări ce izvorăşte din prea dulce ocrotirea ta.

Cântarea VI

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad, şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Avându-te folositor în viaţă, şi prea bun ocrotitor în primejdii, ne izbăvim de nevoi în chip grabnic, prea lăudate părinte, cu mila ta; pentru aceea şi vestim tuturor ajutorul tău către noi.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din marea cea tulburată a vieţii, din furtuna cea cumplită a durerii, din întreitul val de ispite şi din noianul de temeri şi întristări ridică-ne şi ne adu la limanul cel lin şi dumnezeiesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De bucurie şi bunătate cerească umple sufletele noastre, părinte, când la biserica ta cu credinţă venim cântând ocrotirea ta către noi, că tu, în chip prea luminat ne acoperi cu harul tău pururea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Stăpână, cu îndurare priveşte către mine, cel nevrednic de milă, şi-mi dă să plâng cu mulţime de lacrimi viaţa mea cheltuită în dezmierdări, făcându-mă ca de acum să plac Fiului tău Celui Milostiv.

Apoi aceste **stihiri**:

Izbăveşte de toată vătămarea, părinte Sfinte Nicolae, făcătorule de minuni, pe cei ce vin cu evlavie către tine.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Preotul rosteşte ectenia, aşa cum s-a arătat după cântarea a III-a, apoi cântăm:

Condacul, glas 2, **podobie:** Cu sângiurile tale...

Celor ce au trebuinţă de mila ta, nu înceta a le da grabnic ajutor, fiind către noi îndurat şi blând, iar la Hristos rugător cu osârdie, părinte ierarhe al Mirelor.

Prochimenul, glas 4: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi se vor bucura.

Sfânta Evanghelie de la Ioan

Şi se citeşte Sfânta Evanghelie de la Ioan (X, 9 - 16):

Zis-a Domnul:
9. Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla.
10. Furul nu vine decât ca să fure şi să junghie şi să piardă. Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă.
11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune sufletul pentru oile sale.
12. Iar cel plătit şi cel care nu este păstor, şi ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le risipeşte.
13. Dar cel plătit fuge, pentru că este plătit şi nu are grijă de oi.
14. Eu sunt Păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine.
15. Precum Mă cunoaşte Tatăl şi Eu cunosc pe Tatăl. Şi sufletul Îmi pun pentru oi.

16. Am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc, şi vor auzi glasul Meu şi va fi o turmă şi un păstor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile ierarhului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi stihira glas 6 (forma glasului 2), **podobie:** "Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău."

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Îndumnezeit fiind, plin de iubire şi milă, pretutindeni sârguieşti să ajuţi degrab pe cei ce sunt învăluiţi, că tu izbăveşti pe toţi cei ce ţi se roagă în primejdii pe pământ şi mări; pentru aceasta ***noi venim cu credinţă, rugându-te să fim păziţi cu harul tău de necazuri, de ispite şi de boli, Sfinte Nicolae***, ca astfel, mulţumind să te cântăm, prea minunate păstorule, făcător de mari minuni.

[*Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului ierarh Spiridon, ale sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.]*

[Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea VII

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: «Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat».

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În cumplitele valuri ale vieţii acesteia, tu ne apără şi du-ne la limanul mântuitor şi sigur al poruncilor Domnului, pe care tu le-ai urmat, părinte înţelepte.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cercetându-ne, sfinte, în chip tainic, ne vindecă de dureri şi răni, şi toată suferinţa din suflete şi trupuri o înlătură, ca un bun, cu ajutorul ceresc, trimis de tine nouă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Când pe marea vieţii înotăm şi valurile ispitelor lovesc de pretutindeni sărmanul nostru suflet, alergăm la icoana ta, primind putere şi har, cu sfânta ta solire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preacurată Fecioară cunoscută fă-mi calea în care voi umbla, ca, fără poticnire, mergând spre mântuire prin lucrarea virtuţilor, după sfârşit să primesc viaţa nesfârşită.

Cântarea VIII

Irmos: Pe Împăratul ceresc, pe care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având, mărite, către Hristos îndrăznire, mijloceşte dezlegare de păcate, Sfinte Nicolae, pentru cei ce te cântă.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râuri revarsă de ajutor şi sfinţire de la Duhul Sfânt icoana ta, părinte, cugetele noastre sfinţindu-le cu harul.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântului Duh, Dumnezeu

Prea fericite, cu îndurările tale, dăruieşte har şi binecuvântare celor ce se află la ceas de îndoială.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maică Fecioară, te rog să-mi fii ocrotire, izgonind toată ispita diavolească de la al meu suflet, orbit de lenevire.

Cântarea IX

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi, cei mântuiţi prin tine, cu cetele celor fără de trupuri slăvindu-te.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Priveşte cu iubire, sfinte ierarhe, spre cei ce vin la cinstită icoana ta şi dăruieşte-le sprijin şi ajutor de sus.

Stih: ***Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păstorule al Mirei, dai bună mireasmă, înmiresmând pe cei ce cu mirare vin, la minunata ta raclă din care mir reverşi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Venind cu dor la tine, Sfinte Nicolae, primim degrab împlinire dorinţelor şi îţi aducem din inimi alese mulţumiri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Fecioară prea curată, ridică-mă pe mine din necuratele patimi, suindu-mă, prin curăţia vieţii, la înălţimi de har.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Apoi aceste stihiri, glas 8, podobie: "Ceea ce eşti mai cinstită...", în timpul cărora preotul cădeşte altarul şi poporul:

Bucură-te, mare arhipăstor al celor din Mira şi prea bun povăţuitor, ***bucură-te, Sfinte părinte Nicolae, propovăduitorule al Sfintei Treimi.***

Mare făcătorule de minuni, bogăţii de daruri dobândind de la Dumnezeu prin a ta viaţă cu totul strălucită, împarţi cu prisosinţă celor ce te cinstesc.

Bucură-te, mare apărător al celor ce cheamă al tău nume în ajutor, când sunt în primejdii pe ape sau pe cale, că tu, părinte sfinte, pe călători păzeşti.

Grabnic izbăveşti pe cei clevetiţi, văzând nedreptatea şi scăpând pe cei asupriţi, că în tot pământul, aievea sau în visuri, te faci văzut, părinte, mustrând pe cei vicleni.

Pe toţi cei ce vin la icoana ta, slăvite ierarhe, căutând ocrotirea ta, scapă-i de necazuri şi dă-le izbăvire de grelele ispite ce vin asupra lor.

Iertare păcatelor dăruieşti şi dai izbăvire de ispite şi încercări, scăpând de primejdii, părinte Nicolae, pe cei ce cu credinţă îţi cântă laude.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

şi după ecfonis cântăm **Troparul**, glas 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru. Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor creştini, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Părinte, întregii lumi, ca un izvor nesecat, reverşi râuri tainice de uimitoare minuni, din darul dumnezeiesc; scapi de ispite grele şi de chinuri nedrepte, dai grabnic izbăvire, Nicolae slăvite; pentru care pretutindeni vestim ocrotirea ta.

[Preotul rosteşte ectenia, pomenind pe cei pentru care se face paraclisul şi Otpustul mic.]

Apoi cântăm această stihiră glas 2, **podobie:** Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Vreme în care ne închinăm icoanei sfântului: Scapă-ne de primejdii şi dureri, de cumplite boli şi de patimi, prea înţelepte păstor, şi ne apără pe noi de nedreptăţi şi sminteli, că venim la icoana ta, cu multă nădejde şi din suflet te rugăm să îndreptezi de acum calea vieţii noastre, părinte, ca să fim aflaţi şi noi vrednici, de Împărăţia celor fericiţi.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

(Alcătuit de monahul Gherasim Micraghiannanitul, imnograful marii Biserici. Prezenta traducere este adaptată pentru ca textul să poată fi cântat

întocmai după irmoasele şi podobiile greceşti. Traducere din limba greacă de protos. Chiril Lovin.)

Paraclisul Sfântului ierarh Nicolae

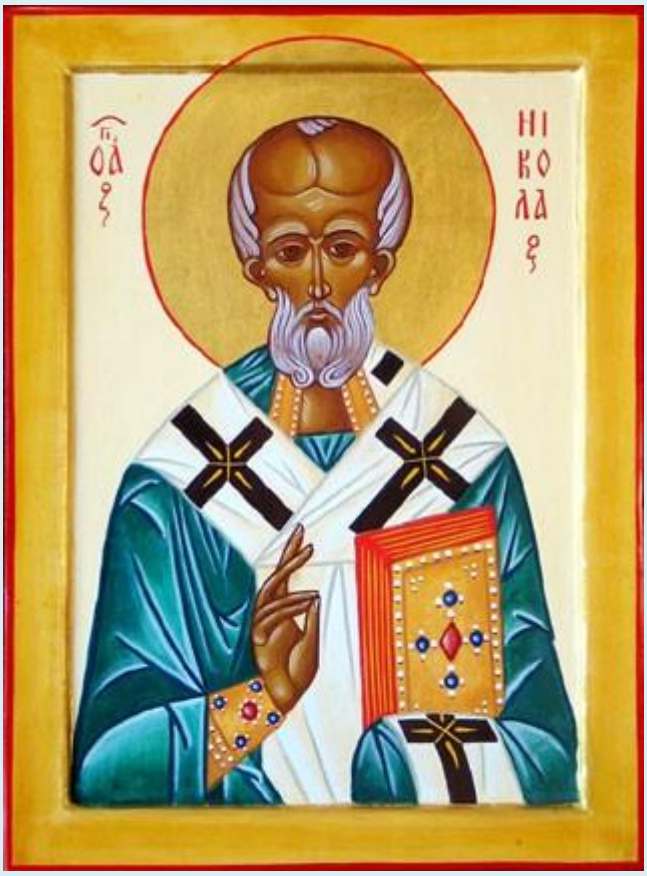

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Psalmul 142:
Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Tropar, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe credinciosul nostru popor, dăruindu-i lui biruinţă asupra potrivnicilor, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării te-au arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că dacă nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi ? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului ierarh Nicolae

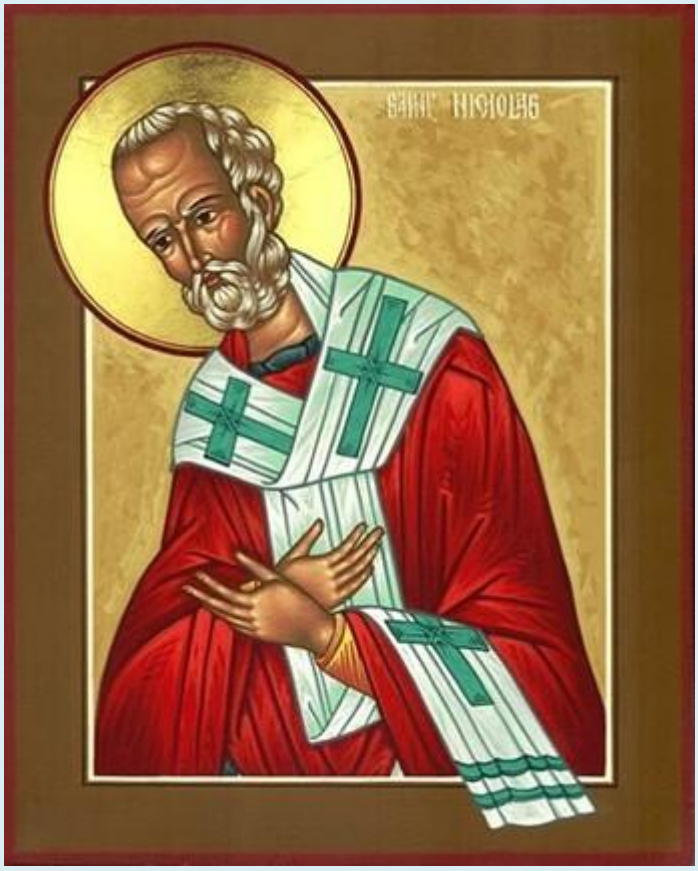

Cântarea I

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Minune a lumii ce străluceşte cu razele milosteniei până la marginile lumii te-a arătat înţelepciunea dumnezeiască pe tine, Sfinte Nicolae, cel ce mângâi inimile credincioşilor cu razele blândeţii.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întinde mână de ajutor celor ce se primejduiesc în marea necazurilor şi ca unul ce ai cercetat adâncurile milostivirii Stăpânului, din adâncul deznădăjduirii trage-ne pe noi şi pacea lui Hristos statorniceşte-o în adâncurile inimilor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Propovăduitorule al Adevărului, cel ce ai surpat înşelăciunea lui Arie, fiind aprins de râvna cea dumnezeiască, din înşelăciunea gândurilor rele scoate-ne pe noi şi străluceşte-ne cu raza pocăinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maică a Cuvântului, înaintea Ta vărsăm durerile noastre şi lacrimile gândurilor împodobim preacurată icoana Ta; nu trece deci cu vederea pe cei ce cu evlavie se ostenesc să-Ţi culeagă spicele gândurilor dumnezeieşti din ţarina inimii.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi; şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nesuferind Sfinte, nedreptatea făcută celor nevinovaţi, arătatu-te-ai în vis împăratului, mustrându-l şi slobozind pe bărbaţi din temniţă, i-ai adus şi la lărgimea laudelor cereşti aduse ca mulţumire ţie; din acestea împărtăşeşte-ne şi pe noi.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De alunecarea în prăpastia desfrânării ai păzit pe cele trei fecioare şi vase curate le-ai pus înaintea Treimii, umplând vasele inimilor lor cu bucurie prin dăruirea legăturilor de galbeni; umple şi vistieria inimii noastre cu talanţii darurilor Cuvântului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În sobor cu înţelepciune ai grăit împotriva lui Arie şi ai ruşinat a sa rătăcire, dar pe noi, cei ce din neputinţă alunecăm în felurite păcate, cu dulceaţa învăţăturilor tale ne îndreptează la limanul pocăinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu trece cu vederea pe cei ce Te cinstesc pe Tine, ci grăbeşte spre cărarea rugăciunii, ca să ne slobozim noi din patimi şi să urmăm cu smerenie calea poruncilor dumnezeieşti spre mântuirea sufletelor noastre.

Apoi aceste **stihiri**:

Cel ce cu mirul rugăciunilor tale bine ai înmiresmat tot pământul, mirosul cel greu al patimilor mele îl alungă şi arată-mă prin mirul laudelor dumnezeieşti vas de trebuinţă Cuvântului spre mântuire.

Maica Cuvântului, la tine alergăm cei din necazuri şi către tine întindem gândurile noastre firave: alungă din sufletele noaste viforul mâhnirii şi la calea nerătăcită a pocăinţei ne povăţuieşte pe toţi.

Sedealna, glas 2, **podobie:** Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu deadinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singură grabnic folositoare.

Tot pământul ai sfinţit cu paşii rugăciunilor tale, căci priveghezi neîncetat ca să scoţi din necazuri pe cei ce te cheamă pe tine şi vistieriile inimilor smerite să le umpli cu minunile tale mai presus de cuget, Părinte Nicolae.

Cântarea a IV-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum socotindu-l a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne !

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din înşelăciunea patimilor scoate-mă pe mine, cel ce pururea sunt biruit de ispitele vrăjmaşilor şi sădeşte în inima mea seminţele dorului dumnezeiesc, ca să mă învrednicesc a culege la vremea rânduită florile înţelepciunii celei de sus.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Minunatu-s-a Vasile că din mâinile agarenilor l-ai scos şi mare bucurie ai revărsat în inimile părinţilor săi credincioşi; scoate-mă şi pe mine din mâna vrăjmaşilor nevăzuţi, ca bucurie să se facă în cer pentru un suflet ce s-a pocăit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izvor de minuni te-ai arătat tuturor şi pământul inimilor l-ai adăpat din belşug, Sfinte Nicolae; şi pe noi cei însetaţi de mântuire ne povăţuieşte la izvorul pocăinţei ca râuri de apă vie să curgă din pântecele cele smerite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vistierie de daruri pe tine te ştim, ceea ce pe pământ ai adus darul Tatălui, ca întru bucuria Duhului, să aducem ţie mulţumire şi slavă neîncetată Ziditorului Celui de oameni iubitor, Preafericită.

Cântarea a V-a

Irmos: Negura sufletului meu, Mântuitorule, risipeşte-o cu lumina poruncilor Tale şi mă luminează ca un singur Împărat al păcii.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe demoni îi izgoneşte însuşi numele tău, prea sfinţite, căci cu arma smereniei ai zdrobit capul şarpelui şi strămoaşelor Evei bucurie ai înflorit, scoţându-le neîncetat din întristarea necazurilor celor multe.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată lumea se împodobeşte cu prăznuirea ta şi pământul astăzi saltă de bucurie, căci în cinstea ta toţi se arată osrâduitori spre fapte bune şi inimile împietrite se biruiesc de pilda milostivirii tale, fericite părinte Nicolae.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În sobor ai strălucit ca un luceafăr şi orbind pe Arie cel întunecat la minte cu strălucirea cuvintelor tale, pe Cel ce lupta împotriva dreptei Tatălui cu dreapta ta l-ai lovit din râvnă dumnezeiască şi aceeaşi dreaptă a ta pe noi ne miluieşte cu daruri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Porţile iadului s-au sfărâmat, căci din pântecele Tău a ieşit Mântuitorul lumii, Cel ce cu mâna cu care a tras pe Adam din iad zdrobeşte porţile patimilor noastre şi pe toţi la lărgimea pocăinţei ne aduce.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe mine, cel ce mă primejduiesc în corabia vieţii, la limanul Cuvântului mă călăuzeşte Sfinte Nicolae, alungând furtuna patimilor şi toată îndrăzneala potrivnicilor mei o ruşinează cu mijlocirea ta.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Astăzi pământul se veseleşte, căci icoană a milosteniei pe tine te are şi turn nebiruit al blândeţii; în orice vreme de primejdie sari în ajutorul nostru, ca întru bucurie să-ţi aducem cântări de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Minunatu-s-au de tine părinte, şi cetele îngereşti, căci ai strălucit prin curăţie mai presus de minte şi pe toţi ai povăţuit la viaţa cea mai bună prin neostenita petrecere întru faptele cele bineplăcute Domnului, cu care luminează-ne şi pe noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Se veselesc cetele îngerilor de frumuseţea Ta prea minunată, iar noi cu chipuri ale sufletelor întunecate de patimi alergăm la mijlocirea Ta ca să ne arăţi vase sfinţite ale Cuvântului.

Apoi aceste **stihiri**:

Ca unul ce eşti carte în care Cuvântul vieţii a scris virtutea smereniei şi a dragostei cu condeiul Duhului şi cu binecuvântarea Tatălui, roagă fericite, pe Dreapta Tatălui să ne scrie pe noi în cartea vieţii, dăruindu-ne iertare la judecată.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul glas 2, **podobie:** Cu sângiurile tale...

În Mira Lichiei, sfinte, sfinţitor te-ai arătat; că Evanghelia lui Hristos plinind-o, cuvioase, ţi-ai pus sufletul tău pentru poporul tău; mântuit-ai pe cei nevinovaţi din moarte. Pentru aceasta te-ai sfinţit ca un mare tăinuitor al darului lui Dumnezeu.

Pe Răsăritul Cel tainic al înţelepciunii văzându-L strălucind pe cerul inimii Tale, cu bucurie ai călătorit pe pământ către Împărăţia cerurilor şi împreună cu

tine ai adus lui Hristos mântuite cete de creştini. Împreună cu acestea adu-ne şi pe noi, cei rătăciţi pe calea patimilor noastre.

Prochimenul, glas 4: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Fericit bărbatul cel ce se teme de Domnul...

Evanghelia după Matei:

Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i desopere. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima, şi veţi găsi odihna sufletelor voastre căci jugul Meu e bun şi povara Mea e uşoară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile ierarhului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi stihira glas 6 (forma glasului 2), **podobie:** "Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău."

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Sfinte Nicolae, tu dai hrană cu îndestulare celor flămânzi şi sub acoperământul milostivirii tale primeşti pe toţi cei necăjiţi, deci nu îţi întoarce privirea sufletului nici dinspre mine, cel pururea chinuit de săgeţile ispitelor vrăjmaşului.

[*Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru*

rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului ierarh Spiridon, ale sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.]

[Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri !

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Munte înalt pe tine te ştim, cel ce ai întrecut cu ostenelile cele duhovniceşti şi pe îngerii ce se odihnesc pe culmile Luminii; pe noi, cei căzuţi în văile păcatelor, ne ridică la cugetarea celor mai bune.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu poate limba a grăi mulţimea minunilor tale, căci la toată facerea de bine eşti grabnic ajutător, mângâind pe cei din nevoi cu darurile tale şi tuturor mijlocindu-le împăcare cu Cel Smerit şi Blând cu inima.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cetatea Mirelor cu veşmântul slavei este împodobită, căci dintrânsa ai răsărit tu, luceafărul Cuvântului strălucind pe cerul Ortodoxiei, cel ce întăreşti cetăţile inimilor; de năvala vrăjmaşilor nevăzuţi păzeşte şi cetatea sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pod al mântuirii pe tine de cunoaştem, Ceea ce aduci la Hristos pe cei pierduţi şi vreme de pocăinţă rânduieşti celor greşiţi; pe noi cei rătăciţi pe calea patimilor ne întoarce prin rugăciunea ta în staulul Marelui Păstor.

Cântarea a VIII-a

Irmos: În văpaie de foc stau Ţie înainte heruvimii şi serafimii, Doamne, şi toată zidirea cântare frumoasă cântă Ţie: Lăudaţi-L, binecuvântaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii !

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Icoană a Păstorului celui blând eşti, turma lui Hristos îngrădindu-o cu stâlpii rugăciunilor tale şi norii ereziilor alungând de pe cerul Bisericii cu fulgerele cuvintelor tale; de căderea în înşelăciune izbăveşte-ne pe noi.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dăruieşte Sfinte Nicolae, păstorilor noştri lumina înţelepciunii lui Hristos şi sporeşte-le râvna pentru adevăr, ca păziţi de toate viforele ereziilor să petrecem viaţă în pace lucrând poruncile Cuvântului.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Mângâiere eşti maicilor şi fecioarelor înzestrător cu podoabele virtuţilor, pruncilor bucurie negrăită şi tinerilor înţelepciune întru lumina smereniei; pe noi, cei ce bolim necercetaţi, din pricina mulţimii patimilor, ne ridică prin mâna rugăciunii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Lauda fecioriei şi icoana înţelepciunii negrăite, pe Tine Te ştim, noi, cei ce alergăm la mângâierea rugăciunilor tale; nu ne lăsa nemiluiţi, pe noi, ce ce cu smerenie batem la uşa îndurărilor Tale, Stăpână.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar Tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi Te slăvim.

Stih: ***Sfinte Părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Călăuzitorul celor de pe mare şi acoperământul călătorilor, pacea familiilor evlavioase şi bogăţia nerăpită a săracilor pe tine te ştim Sfinte Nicolae; în ceasul necazurilor cercetează-ne cu rugăciunea ta.

Stih: ***Sfinte Părinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toate minţile cele mai înalte ale îngerilor ţie îţi aduce cântare de laudă, căci ai strălucit ca un serafim cu râvna dumnezeiască pe pământ şi ai împodobit cămările cereşti cu bogăţia darurilor tale, cu care luminează şi cămara inimilor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Canon preoţilor şi icoană a milostivirii tuturor eşti sfinte ierarhe, cel ce tulburările adâncurilor inimilor le potoleşti cu adierea rugăciunii tale şi scoţi din primejdii totdeauna pe cei ce te cinstesc pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Numai tu singură Fecioară, ai născut pe Cel Preaînalt şi pe Adam din cădere l-ai ridicat, dăruindu-i încă şi Evei cununa bucuriei lucrată din mărgăritarele rugăciunilor Tale pentru mântuirea lumii; acum nu ne trece cu vederea nici pe noi, cei tulburaţi de patimi cumplite.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Apoi aceste **stihiri**, glas 8, podobie:"Ceea ce eşti mai cinstită...".

Bucură-te, vistieria slavei lui Hristos, gura bine mulţumitoare a săracilor, ospăţul cel îngeresc al iubitorilor de înţelepciune duhovnicească, în ziua prăznuirii tale mai cu osârdie dăruieşte-ne nouă cele de folos spre mântuire.

Cortule al îngerilor, cu adevărat ai înmulţit talanţii facerilor de minuni, primiţi din mâna Stăpânului Hristos, căci toate marginile lumii şi veacuri multe mărturisesc lucrarea ta cea spre mântuirea lumii.

Împăraţii şi slujitorii să se adune cu bătrânii şi cu cei mai tineri ca să laude pe farul Ortodoxiei, ce ne călăuzeşte pe calea Adevărului şi pe toţi scoate din gropile păcatelor.

Veniţi toţi iubitorii de praznic să întindem masă duhovnicească astăzi, căci ierarhul lui Hristos cu bucurie hrăneşte pe toţi cu înţelegeri dumnezeieşti şi pe cei sărăciţi de patimi îi îmbogăţeşte cu mărgăritarele virtuţilor.

Veniţi să netezim căile inimilor şi să facem trecere Sfântului ierarh Nicolae, cel ce călătoreşte în tot pământul şi îndreptează pe toţi la limanul poruncilor lui Hristos spre bucuria Stăpânului.

Cu adevărat ai întrecut pe toţi cu adâncimea nemăsurată a smereniei tale şi cu blândeţea cea negrăită. Stâlp al Bisericii eşti şi lumii binecuvântare, căci din pruncie te-ai arătat vas de cinste Stăpânului, pe care arată-L milostiv şi spre sărăcia noastră.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu Sfântul ierarh Nicolae şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după ecfonis cântăm **Troparul**, glas 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru.

Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor creştini, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Toate cetele îngereşti saltă astăzi la prăznuirea ierarhului lui Hristos, iar credincioşii cu glasuri de laudă încununează pe cel împodobit de mâna lui Hristos cu a tuturor virtuţilor cunună. Nu înceta a te ruga, Sfinte Nicolae, pentru cei ce au trebuinţă de ajutorul tău, căci te-am aflat totdeauna în nevoi poartă de scăpare binecuvântată.

Apoi cântăm această stihiră glas 2, **podobie:** Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Vreme în care ne închinăm icoanei sfântului: Ca unul ce te arăţi lumii soare după chipul Soarelui dreptăţii, luminând tot pământul cu razele minunilor tale şi încălzind inimile credincioşilor cu focul dragostei dumnezeieşti, arată-te şi pe cerul inimilor noastre şi îl împodobeşte frumos cu stele de gânduri dumnezeieşti spre slava Preasfintei Treimi.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Paraclise pentru fiecare zi a săptămânii - Paraclisul Sfântului ierarh Nicolae

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Psalmul 142:

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe

vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Tropar, glasul al 4-lea: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe credinciosul nostru popor, dăruindu-i lui biruinţă asupra potrivnicilor, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

După obişnuitul început zicem:

Peste florile Bisericii împrejur zburând, ca un pui al cuibului celui de sus al îngerilor, de trei ori fericite Nicolae, pururea strigi lui Dumnezeu pentru noi toţi, care suntem în nevoile primejdiilor şi ale ispitelor, şi ne izbăveşti cu rugăciunile tale.

Pe frumuseţile celor nevăzute înconjurându-le, înfricoşata aceea slavă a Sfinţilor, ai cunoscut sfinte: pentru aceea şi cereştile cuvinte, ale pururea vie-ţuitoarelor acelora priviri, nouă ne arăţi, prea sfinţite.

Podoaba sfântului veştmânt, cu faptele bune cele lucrătoare, mai strălucită o ai lucrat, de Dumnezeu purtătorule părinte: pentru aceea şi nouă cu sfinţenie lucrezi cele minunate ale vederilor celor de-a pururea pomenite, izbăvindu-ne pe noi de cumplite răutăţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De Dumnezeu Născătoare Fecioară, şi neispitită de nuntă, care în anii cei mai de pe urmă, ai născut pe Dumnezeu, şi iarăşi după naştere cu adevărat Fecioară curată te-ai arătat, scaun şi uşă şi masă de taină, şi sfeşnic în chipul Luminii.

Canonul Sfântului ierarh Nicolae

Cântarea 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, Cel ce a făcut minunate minuni cu braţ înalt şi a mântuit pe Israel, că S-a prea slăvit.

Cu cununile dreptăţii împodobindu-te, şi lângă scaunul darului stând sfinte Nicolae, pe cei ce cu cântări de laude acum te încununează cu credinţă, mântuieşte-i cu rugăciunile tale.

Cela ce ai primit darul tămăduirilor, prea fericite Nicolae, ranele sufletului meu, cu rugăciunile tale vindecă-le, şi de ispitele care mi se întâmplă, cu solirile tale izbăveşte-mă.

Cu puterea rugăciunii tale Sfinte Nicolae, sufletul meu cel cu totul slăbănogit de păcate îl îndreptează, şi din greutăţile vieţii izbăveşte-I pe toţi.

Întunecările minţii mele cu lumina ta goneşte-le, Ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi de veşnicul întuneric izbăveşte-mă, ca pururea să laud măririle tale.

Cântarea 3

Irmos: Să se întărească inima mea întru voia Ta, Hristoase Dumnezeule, care peste ape ai întărit cerul al doilea şi ai întemeiat pământul pe ape, Atotputernice.

Cela ce eşti podoaba arhiereilor, dumnezeiască bună mireasmă a Duhului, cu rugăciunile tale cele a mir mirositoare, goneşte patimile cele puturoase ale inimii mele, înţelepte Nicolae rogu-mă.

Cu lene cheltuindu-mi viaţa mea eu ticălosul, mă tem de înfricoşată Judecata ta Hristoase, la care să nu mă osândeşti, îmblânzindu-te cu sfintele mijlociri ale ierarhului Tău Nicolae.

Cel ce în tot chipul eşti împodobit cu dumnezeiescul Dar, ierarhe părinte Nicolae, de tot felul de ispite, şi de primejdii mântuieşte-mă, pe mine carele scap sub acoperământul tău cel cinstit, prea fericite.

Izbăveşte-mă de toată înconjurarea, şi de multe smintele ale şarpelui, şi de veşnicul foc, şi de întuneric, Ceea ce eşti cu totul fără prihană, care ai născut oamenilor pe Lumina cea neînserată.

Cântarea 4

Irmos: Cu duhul văzând mai înainte, proorocule Avacum, Întruparea Cuvântului a propovăduit, grăind: când se vor apropia anii Te vei cunoaşte, când va veni vremea Te vei arăta; Slavă puterii Tale, Doamne.

Ca cela ce eşti al tuturor poruncilor lui Dumnezeu împlinitor, cu rugăciunile tale ajută-ne, să păzim aşezământurile de Lege, care duc spre mântuire, şi ne izbăveşte de toate ispitele cele ce ne vin asupră, părinte ierarhe Nicolae.

Călătoria vieţii întru Hristos, cu cuvioşie săvârşindu-ţi, căile noastre cele către Dânsul îndreptează-le, ca fugind de căile amăgitorului, să ajungem la mântuirea cea desăvârşit, de Dumnezeu purtătorule părinte Nicolae.

Cela ce toate măiestriile vrăjmaşului le-ai adormit cu dumnezeieştile privegheri, înţelepte Nicolae, pe noi cei ce priveghem şi lăudăm pe Dumnezeu, şi te punem pe tine către Dânsul mijlocitor, pe toţi părinte dăruieşte-ne cu dar.

Înţelegându-te proorocul cu Dumnezeiescul duh: munte cu umbra deasă mai înainte te-au scris curată, care pe cei ce se topesc de văpaia multelor greşale, prin mijlocirile tale cele bine primite de Dumnezeu Născătoare, îi umbreşti acum cu darul.

Cântarea 5

Irmos: Răsai nouă...

În curţile Domnului te-ai sădit, ierarhe părinte Nicolae, şi ca un măslin roditor, cu darul acum veselind feţele tuturor, cu untuldelemn al ostenelilor tale.

Rugăciune acum fă părinte pentru robii tăi, ca să luăm iertare de greşale, şi să ne izbăvim de necazul ce ne cuprinde, şi de toată îmbulzeala.

Pe tine caldul folositor către Domnul, te rugăm să nu ne laşi pe noi sfinte fără ajutor, ci cu obişnuitele tale rugăciuni mântuieşte-ne.

Casă a lui Hristos în chipul Luminii fiind Fecioară de Dumnezeu dăruită, cu rugăciunile tale, pe noi care lăudăm cele cuvioase, fă-ne case ale Tatălui, Fiului şi Duhului.

Cântarea 6

Irmos: Proorocului Iona urmând, strig: scoate viaţa mea din stricăciune, Bunule şi mă mântuieşte, Mântuitorul lumii, pe mine care grăiesc: Slavă Ţie.

Având mulţime de îndurări, mulţimea răutăţilor mele, împuţinează-o înţelepte, îndreptându-mi viaţa, care se învitorează pururea în valurile păcatelor.

Vitejeşte ai călcat pe vrăjmaşul înţelepte, pe carele a-l sfărâma întăreşte-ne şi pe noi, cu rugăciunile tale cuvioase ierarhe Nicolae, care ne-am îmbogăţit cu tine dumnezeiescul apărător.

Cela ce ai fost adevărat arhiereu al Mirelor, umple de mireasmă simţirile sufletului nostru părinte, izgonind pururea patimile cele împuţite şi vătămătoare.

Măriri ţi-a făcut Hristos ţie Preacurată, pe carele roagă-L pururea, ca să mărească întru mine milele Sale cele bogate, de Dumnezeu dăruită.

Cântarea 7

Irmos: Pe Cel ce în cuptor pe tineri nearşi i-a păzit şi focul l-a stins, să-L lăudăm, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu întăritoarea rugăciunea ta înţelepte, întăreşte cu tărie şi starea inimii mele, cu piatra prea luminatelor poruncilor lui Dumnezeu, şi mă mântuieşte nerăsturnat din meşteşugirile cele vătămătoare, ale vrăjmaşului începătorului răutăţii.

Dezlegare de greşale dă-ne nouă, şi de toate greutăţile vieţii, şi de ispite ce vin asupră-ne Sfinte Nicolae, cela ce eşti folositor tuturor credincioşilor, şi temelia arhiereilor.

Eu sunt sluga cea vicleană ce am ascuns talantul, care am luat să-l lucrez Bunule, şi mă tem de judecata cea de acolo, la care Dumnezeule al tuturor să nu mă osândeşti pentru rugăciunile ierarhului Tău Nicolae.

Pe tine ceea ce eşti cu totul sfântă fără prihană Curată, robii tăi totdeauna ziua şi noaptea te rugăm, cu cuget zdrobit, izbăvire de multe păcate dă-ne nouă ceea ce eşti bună.

Cântarea 8

Irmos: Pe Cel de care se înfricoşează îngerii şi toate oştile, ca pe Făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L, preoţi, prea slăviţi-L, tineri binecuvântaţi-L, popoare şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stând pe muntele dumnezeieştilor fapte bune, cunoscut marginilor te-ai văzut, cu arătările înaltelor minuni Nicolae: pentru aceea toată limba te cinsteşte în veci.

Gustând cuvioase din dumnezeiească dulceaţă, ai urât amărăciunea a tot felul de

dulceţi, din care pe noi ne izbăveşte rugând pe Hristos, să înceteze primejdiile ce se scoală asupra noastră.

Ca un stâlp neclătit, şi întărire credincioşilor, pe mine cel ce pururea mă clătesc de răutăţile vieţii, şi de ameninţările dracilor, întăreşte-mă prea fericite Nicolae, cu rugăciunile tale.

Tămăduieşte patimile inimii mele, rogu-mă Fecioară, ceea ce ai născut pe Hristos Doctorul tuturor, şi părţii drepţilor părtaş mă arată, rugând pe Hristos.

Cântarea 9

Irmos: Pe norul cel purtător de lumină, întru care S-a pogorât Stăpânul tuturor din cer, ca ploaia pe lână şi S-a Întrupat pentru noi, făcându-Se om, Cel fără de început; pe aceea să o mărim toţi, ca pe curata Maică a Dumnezeului nostru.

Ca pe un ierarh al lui Hristos, şi ca pe o stea de Lumină strălucitoare, ca pe un însuţi de minuni făcător, ca pe un izvor de tămăduiri, ca pe un ajutor în scârbe, ca pe un prea fierbinte solitor al celor ce te cheamă pe tine întru nevoi părinte, cu sfinţite cântări te lăudăm.

Pe tine marele păstor şi următor întru toate, al începătorului Păstorilor Hristos, cu de-adinsul te rugăm, dintru înălţimile cele sfinţite Nicolae, paşte pe robii tăi, izbăvindu-i pururea de toate greutăţile vieţii.

Acum sfârşitul se apropie, ce te leneveşti o suflete al meu? Ce nu te sârguieşti a sluji cu plăcere lui Dumnezeu? Grăbeşte, deşteaptă-te de acum înainte, şi strigă: Iubitorule de oameni miluieşte-mă, pentru rugăciunile Sfântului Nicolae, îndreptând viaţa mea întru bunătăţi.

Ceea ce ai născut Lumina cea dumnezeiască, pe mine cel ce sunt întunecat cu toate meşteşugirile vrăjmaşului, şi întru lene vieţuiesc, şi mânii pe Dumnezeu, lumi-nează-mă ceea ce eşti cu totul fără prihană, povăţuindu-mă spre lucruri bune, ca ceea ce eşti pricina tuturor bunătăţilor.

(Extras din cartea: Paraclise pentru fiecare zi a săptămânii - din cărţile vechi pe slovă chirilică transcrise de maica Justina Popovici Kirios)

Rugăciune către Sfântul Nicolae al Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni

Bunule păstor şi de Dumnezeu înţelepţite învăţător, ierarhe al lui Hristos Nicolae auzi-ne pe noi, păcătoşii (numele), care ne rugăm ţie şi chemăm în ajutor mijlocirea ta grabnică: vezi-ne pe noi, neputincioşii, care din toate părţile suntem vânaţi, de tot binele suntem lipsiţi şi cu mintea suntem întunecaţi din pricina puţinătăţii de suflet: grăbeşte, bineplăcutule al lui Dumnezeu şi nu ne lăsa pe noi să rămânem în robia păcatului, ca să nu se bucure vrăjmaşii noştri şi să nu murim în lucrurile noastre cele viclene.

Roagă-L pentru noi, nevrednicii, pe Făcătorul şi Stăpânul nostru, înaintea căruia stai dimpreună cu cetele netrupeşti; milostiv fă-L către noi pe Dumne-zeul nostru şi în viaţa de acum şi în veacul ce va să fie, ca să nu ne răsplătească nouă după faptele noastre şi după necurăţia inimilor noastre, ci să ne dea nouă după bunătatea Sa.

Că spre solirea Ta nădăjduind, cu ajutorul tău ne lăudăm, ocrotirea ta în ajutor o chemăm şi căzând la sfântă icoana ta, cerem ajutor: izbăveşte-ne pe noi, bineplăcute al lui Hristos, de relele care se abat asupra noastră şi potoleşte valurile patimilor şi nevoilor ce se ridică asupră-ne, ca pentru sfintele tale rugăciuni, să nu ne cuprindă pe noi necazul şi să nu ne cufundăm în adâncul păcatelor şi în mocirla patimilor noastre.

Roagă-L, ierarhe Nicolae, pe Hristos Dumnezeul nostru, ca să ne dea viaţă paşnică şi iertarea păcatelor, sufletelor noastre mântuire şi mare milă, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Imnografie

Troparul Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condacul Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei: În Mira, sfinte, sfinţitor te-ai arătat; că Evanghelia lui Hristos plinind-o, cuvioase, ţi-ai pus sufletul tău pentru poporul tău; mântuit-ai pe cei nevinovaţi din moarte. Pentru aceasta te-ai sfinţit ca un mare tăinuitor al darului lui Dumnezeu.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa celui între sfinţi părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul din Mira Lichiei, făcătorul de minuni (6 decembrie)

Pe făcătorul cel mare de minuni, ajutătorul cel grabnic şi mijlocitorul cel prea ales către Dumnezeu, pe arhiereul lui Hristos, Nicolae, l-au odrăslit părţile Lichiei, în cetatea ce se numeşte Patara, din părinţi cinstiţi şi de bun neam, dreptcredincioşi şi bogaţi. ***Tatăl său se chema Teofan, iar mama sa Nona.*** Această binecuvântată pereche, petrecând cu bună credinţă în însoţirea cea legiuită şi împodobindu-se cu obiceiul cel bun, pentru viaţa lor cea plăcută lui Dumnezeu şi pentru multele milostenii şi faceri de bine mari, s-au învrednicit a odrăsli această odraslă sfântă - singuri ei fiind rădăcină sfântă - şi s-a făcut cum zice psalmistul : ***Ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor, care şi-a dat rodul său la vremea sa.*** Deci, născând pe acest dumnezeiesc prunc, l-a numit **Nicolae**, care se tâlcuieşte **"biruitor de popor"**; şi cu adevărat s-a arătat biruitor al răutăţii, aşa binevoind Dumnezeu spre folosul de obşte al lumii.

După acea naştere, maică sa Nona a rămas stearpă, până la dezlegarea din legăturile cele trupeşti, mărturisind singură firea că nu este cu putinţă a se mai naşte alt fiu ca acela, că numai pe acesta să-l aibă şi întâi şi pe urmă, care din pântecele maicii sale s-a sfinţit cu darul cel de Dumnezeu insuflat. Căci n-a început a vieţui decât cinstind pe Dumnezeu cu bună cucernicie, nici n-a început a suge ţâţă, făcând minuni din pruncie, nici nu s-a deprins mai întâi a mânca, ci a posti.

- *Căci după naşterea sa, fiind în baie, a stat trei ceasuri pe picioarele sale, singur de sine, nesprijinindu-l nimeni, dând prin această stare, cinste Sfintei Treimi, Căreia mai pe urmă avea să-i fie mare slujitor şi întâi-stătător.*
- *Când se apropia de pieptul maicii sale, se cunoştea a fi făcător de minuni, hrănindu-se nu după obiceiul pruncilor celorlalţi - pentru că numai din ţâţa cea dreaptă sugea lapte - având să dobândească cu cei drept-credincioşi starea cea de-a dreapta.*
- *Apoi a început a fi şi postitor ales, căci miercurea şi vinerea numai o dată sugea lapte din ţâţâ şi atunci seara, după săvârşirea obişnuitei rugăciuni creştineşti, de care lucru părinţii lui se mirau foarte şi se minunau şi mai dinainte pricepeau ce fel de postitor va fi Nicolae mai pe urmă.*

Acel obicei de a posti, deprinzându-l Fericitul din scutece şi l-a păzit în toată viaţa sa, până la fericitul său sfârşit, petrecând miercurea şi vinerea în post.
Deci crescând pruncul cu anii, creştea împreună şi cu înţelegerea şi cu obiceiurile cele bune, pe care le învăţa de la părinţii săi cei buni; fiind ca o holdă roditoare, care primeşte în sine sămânţa învăţăturii celei bune, care odrăsleşte şi aduce în toate zilele roade noi de fapte bune.

Sosind vremea de şcoală, a fost dat la învăţătura dumnezeieştii Scripturi, iar el cu agerimea cea firească a minţii şi cu povăţuirea Sfântului Duh, în puţin timp, a ajuns la multă înţelepciune.

Apoi, atât de mult a sporit în învăţătura cărţii, pe cât era de trebuinţă bunului cârmaci al corabiei lui Hristos şi păstorului celui iscusit al oilor celor cuvântătoare. Deci, făcându-se desăvârşit în cuvântul învăţăturii, s-a arătat desăvârşit şi în lucrul vieţii; de la prietenii deşarte şi de la vorbe nefolositoare cu totul se abătea şi a vorbi cu femeile sau a căuta cu ochii la faţa femeiască, foarte mult se ferea, căci fugind, se depărta de petrecerea împreună cu femeile.

Având adevărată înţelepciune şi minte curată, de-a pururea vedea pe Dumnezeu şi totdeauna zăbovea în sfintele biserici, după cum zice proorocul: Voit-am a fi lepădat în casa Dumnezeului meu. De multe ori, câte o zi întreagă şi câte o noapte, petrecând în rugăciunile cele gânditoare de Dumnezeu şi în citirea dumnezeiştilor cărţi, învăţa înţelegerea cea duhovnicească şi se îmbogăţea cu dumnezeieştile daruri ale Sfântului Duh, cu care se pregătea pe sine locaş vrednic, precum este scris: ***Voi sunteţi biserica lui Dumnezeu şi Duhul lui Dumnezeu vieţuieşte în voi.***

Deci tânărul cel îmbunătăţit şi curat, având în sine Duhul lui Dumnezeu, se arăta cu totul duhovnicesc, arzând cu duhul şi slujind Domnului cu frică, încât nu se vedea la dânsul nici un fel de năravuri tineresc, ci numai obiceiurile omului bătrân pentru care tuturor s-a făcut minunat şi slăvit. Căci precum

omul cel bătrân, dacă are obiceiul celor tineri, este luat în râs de toţi, tot aşa şi tânărul, dacă are năravul bărbatului celui bătrân, se cinsteşte de toţi cu mirare; pentru că sunt nepotrivite tinereţile pentru bătrâneţe, dar cinstite şi frumoase sunt bătrâneţile în tinereţe.

Fericitul Nicolae avea un unchi episcop cu acelaşi nume ca şi dânsul. Unchiul său, văzând pe nepot sporind în viaţă cu fapte bune şi cu totul înstrăinându-se de lume, a sfătuit pe părinţii lui să-l dea să slujească lui Dumnezeu. ***Iar ei nu s-au lepădat a dărui pe fiul lor Domnului, pe care ei l-au primit ca pe un dar de la dânsul. Pentru că scrie în cărţile cele vechi pentru dânşii, cum că fiind neroditori şi deznădăjduindu-se de a mai avea copii, cu multe rugăciuni, cu lacrimi şi cu multe milostenii au cerut de la Dumnezeu pe acest fiu; iar ei l-au dat în dar Celui ce l-a dăruit pe dânsul.***

Primind episcopul pe "tânărul bătrân", care avea înţelepciunea ca o căruntеţe şi viaţa cea mai curată, l-a suit pe treptele cele sfinţite ale preoţiei, iar când s-a hirotonisit, episcopul întorcându-se către poporul care era în biserică şi umplându-se de Duhul Sfânt, a proorocit zicând: ***"Iată, fraţilor, văd un nou soare răsărind marginilor pământului, arătându-se către cei întristaţi ca o milostivă mângâiere. O! fericită este turma care se va învrednici a avea pe acest păstor! Căci acesta va paşte bine sufletele celor rătăciţi şi la păşunea buneicredinţe îi va aduce pe dânşii; apoi se va arăta şi ajutător fierbinte celor ce sunt în nevoi".*** Această proorocire s-a împlinit mai pe urmă, precum vom arăta în istorisirea ce o vom face.

Deci, ***primind Sfântul Nicolae asupra sa treapta preoţiei, adăuga osteneală la osteneală, petrecând în post şi în neîncetate rugăciuni, iar cu trupul său cel muritor sârguindu-se a urma celor fără de trupuri. Astfel, vieţuind întocmai ca îngerii, din zi în zi înflorea mai mult cu podoaba sa cea sufletească şi se arăta vrednic de cârmuirea Bisericii.***

În acea vreme unchiul său, episcopul Nicolae, vrând a se duce în Palestina ca să se închine acolo sfintelor locuri, a încredinţat toată cârmuirea bisericii nepotului său. Deci acesta, împlinind locul aceluia, avea toată purtarea de grijă pentru rânduiala bisericilor, ca şi episcopul unchiul său. În acea vreme, părinţii fericitului, părăsind această viaţă vremelnică, s-au mutat la cea veşnică, iar Sfântul Nicolae, rămânând moştenitorul averii lor, a împărţit-o celor săraci. Pentru că nu se uita la bogăţia ce curge alăturea, nici se îngrijea pentru înmulţirea ei; ci, lepădându-se de toate poftele lumeşti, se sârguia cu toată osârdia a se uni cu Dumnezeu, către care grăia: ***Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu; învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu; către Tine sunt aruncat din pântecele maicii mele, Dumnezeul meu eşti Tu.*** Deci mâna lui era întinsă către săraci, ca un râu cu apă multă ce curge cu îndestulare.

Pentru ca multele lui milostenii să fie mai cu lesnire cunoscute, să arătăm una şi anume: ***Era un bărbat în cetatea aceea, dintre cei slăviţi şi bogaţi, care mai pe urmă a rămas sărac şi neslăvit, căci viaţa veacului acestuia este nestatornică. Bărbatul acela avea trei fete foarte frumoase şi acum, fiind lipsit de toate cele de trebuinţă, nu avea nici hrană, nici îmbrăcăminte şi cugeta să-şi dea fetele sale spre desfrânare, iar casa sa să o facă casă necurată, pentru sărăcia lui cea mare, ca doar astfel să aibă ceva de folos şi să câştige pentru el şi fetele sale îmbrăcăminte şi hrană.*** Vai, în ce fel de gânduri necuvioase alungă pe om sărăcia cea mare! ***Deci bătrânul acela fiind în astfel de cugete rele şi gândul său cel rău vrând acum a-l aduce cu ticăloşie în fapt, Dumnezeu Care nu voieşte a vedea în pierzare firea omenească, ci cu iubire de oameni, se pleacă spre nevoile noastre, a pus bunătate în inima plăcutului Său, Sfântul Nicolae şi l-a trimis spre ajutor către bărbatul care era să piară cu sufletul, prin însuflare tainică, mângâind pe cel ce era în sărăcie şi scăpându-l din căderea păcatului.***

Deci, auzind Sfântul Nicolae de lipsa cea mare a bărbatului aceluia şi prin dumnezeiască descoperire înştiinţându-se de cugetarea lui cea rea, i-a părut foarte rău pentru dânsul şi a cugetat că astfel cu mâna sa cea făcătoare de bine, să-l răpească împreună cu fetele sale ca din foc de la sărăcie şi de la păcat. Însă n-a vrut să fie de faţă cu bărbatul acela, ca să-i spună despre facerea sa de bine, ci, în taină a cugetat să-i dea aceluia milostenia sa cu îndurare. Şi aceasta vrea s-o facă pentru două pricini: întâi ca să scape de slava omenească, pentru că ţinea seama de ce zicea Evanghelia: ***Luaţi aminte, să nu faceţi***

milostenia voastră înaintea oamenilor; şi, al doilea, ca şi pe bărbatul acela, care odinioară era bogat iar acum ajunsese în mare sărăcie, să nu-l ruşineze, căci ştia că sunt grele unele ca acestea, celor ce din bogăţie şi din slavă cad în sărăcie, fiindcă se ruşinează sufletele acelora, aducându-le aminte de bogăţia cea mai dinainte. Pentru aceasta, a gândit a face aşa, după cuvântul lui Hristos: ***Să nu ştie stânga ta, ce face dreapta ta.*** Căci atât de mult fugea de slava omenească, încât chiar de acela căruia îi făcea bine se sârguia a se tăinui pe sine.

Aşadar, luând o legătură mare de galbeni, a mers în miezul nopţii la casa acelui bărbat şi, aruncând-o înăuntru pe fereastra acelei case, degrabă s-a întors la casa sa. Dimineaţă, sculându-se bărbatul şi aflând legătura, a dezlegat-o şi văzând galbenii s-a înspăimântat, căci socotea că este vreo nălucire, temându-se ca nu cumva aurul ce vedea să fie vreo înşelăciune, de vreme ce nu aştepta de la nimeni şi de nicăieri vreun făcător de bine. Drept aceea, întorcând galbenii cu vârful degetului, privea cu dinadinsul şi cunoscând că este adevărat, se veselea şi se minuna, iar de bucurie, plângea cu lacrimi fierbinţi şi, cugetând mult în sine cine i-ar fi făcut lui o asemenea facere de bine, nu se dumirea. Deci, socotind a fi purtarea de grijă a lui Dumnezeu, îi mulţumea neîncetat, dând laudă Domnului Celui ce se îngrijeşte de toţi. Apoi îndată pe una din fetele sale, pe cea mai mare, a măritat-o după un bărbat şi i-a dat aurul cel primit din destul pentru zestrea ei.

Despre aceasta înştiinţându-se minunatul Nicolae, că a făcut după voia lui, bărbatul acela, i-a părut bine. Şi iarăşi se arăta gata a face aceeaşi milă cu a doua fiică a bătrânului, sârguindu-se a păzi şi pe fecioara aceasta prin nunta legiuită de păcatul cel fărădelege. Deci, pregăti şi altă legătură de galbeni,

asemenea cu cealaltă şi, peste noapte, ferindu-se de toţi, a aruncat-o pe aceeaşi fereastră, în casa bătrânului aceluia.

Dimineaţa, sculându-se acel om sărac, a găsit iarăşi aur, asemenea ca întâia oară. Apoi a început a se minuna şi de acela şi, căzând cu faţa la pământ, cu lacrimi fierbinţi mulţumea, zicând: "Dumnezeule, voitorul milei şi chivernisitorul mântuirii noastre, care mai întâi m-ai răscumpărat cu Sângele Tău şi acum casa mea şi pe fiicele mele izbăvindu-ne prin aur din cursa celui rău, Însuţi arată-mi pe cel ce slujeşte voii Tale celei milostive şi bunătăţii Tale celei iubitoare de oameni. Arată-mi pe îngerul Tău cel pământesc, pe cel ce ne păzeşte pe noi de pierderea păcatului, ca să ştiu cine este unul ca acela, care ne scoate pe noi din sărăcia ce ne întristează şi care ne izbăveşte de gândurile cele rele, că iată, după mila Ta, Doamne, cu îndurarea cea făcută în taină, cu mâna plăcutului al Tău, voi da şi pe a doua fiică a mea cu nuntă legiuită după bărbat şi aşa voi scăpa de cursele diavolului, care vrea prin câştig necurat să-mi aducă mare pierdere."

Apoi bărbatul acela, rugându-se Domnului şi mulţumind bunătăţii Lui, a făcut nuntă şi fiicei sale de a doua, având nădejde în Dumnezeu - căci neîndoită nădejde şi-a pus în El - cum că va purta grijă şi pentru a treia fiică a lui şi-i va da şi acesteia să aibă vieţuitor iubit, după lege, trimiţându-i iarăşi aur din destul, tot cu acea mână făcătoare de bine. De aceea, nu dormea noaptea străjuind, ca să poată simţi pe făcătorul de bine şi să se învrednicească a vedea de unde îi aduce aurul acela. Şi iată, nu după multă vreme, a sosit cel aşteptat. Căci a venit şi a treia oară plăcutul lui Hristos, Nicolae şi, ajungând la locul cel obişnuit, tot aşa a aruncat o legătură de galbeni pe aceeaşi fereastră şi îndată s-a întors la casa sa. Tatăl fecioarelor găsind aurul aruncat pe fereastră, a alergat îndată cât putea în urma celui ce se întorcea la casa sa, pe care, ajungându-l şi cunoscându-l cine este - căci sfântul nu era necunoscut pentru fapta lui cea bună şi pentru neamul lui cel luminat -, a căzut la picioarele lui, sărutându-le şi numindu-l izbăvitor, ajutător şi mântuitor sufletelor, celor ce ajunseseră întru pierderea cea mai de pe urmă. Apoi zise: "De nu m-ar fi ridicat pe mine Domnul cel mare întru milă, prin îndurările tale, de mult aş fi pierit eu, ticălosul tată, împreună cu fiicele mele, prin căderea în focul Sodomei, vai mie! Şi iată, acum prin tine suntem mântuiţi din amara cădere în păcat". Acestea şi mai multe grăia cu lacrimi către sfânt. Iar el abia l-a ridicat pe picioare şi cu jurământ a zis aceluia, că în toată viaţa lui să nu spună nimănui ceea ce s-a făcut. Apoi sfântul, spunând multe spre folosul omului aceluia l-a trimis la casa sa.

Iată una din faptele cele multe ale milostivirii ale Sfântului Nicolae, ce s-a povestit aici, ca să cunoască oricine cât era de milostiv către cei săraci. De s-ar fi povestit milele lui una câte una şi câte îndurări a arătat către cei săraci, pe câţi

flămânzi a hrănit, pe câţi goi a îmbrăcat şi pe câţi a răscumpărat de la datornici, apoi nici vremea n-ar fi de ajuns a le povesti.

După aceasta ***cuviosul Părinte Nicolae a voit a se duce în Palestina, spre a vedea Sfintele Locuri şi a se închina acolo, unde a umblat trupeşte Domnul nostru Iisus Hristos, cu prea curatele Sale picioare.*** ***Deci, plutind corăbierii împrejurul Egiptului şi neştiind ce avea să li se întâmple, Sfântul Nicolae, care era împreună cu dânşii, vedea mai bine că are să fie întuneric, vifor şi lovire de vânturi cumplite. Apoi le spuse că, mai înainte a văzut pe vicleanul vrăjmaş intrând în corabie, vrând să o scufunde împreună cu oamenii. După aceea a năvălit asupra lor o furtună mare, fără veste şi ridicându-se un nor, s-a făcut vifor pe mare. Iar cei ce pluteau s-au temut foarte mult de groaza morţii şi rugau pe Sfântul Nicolae să le ajute şi să-i izbăvească de nevoia cea fără de veste ce căzuse asupra lor zicând: "Sfinte al lui Dumnezeu, de nu ne vei ajuta cu rugăciunile tale către Dumnezeu, îndată ne vom cufunda în această adâncime şi vom pieri". Iar el, zicându-le să îndrăznească şi să-şi pună nădejdea în Dumnezeu şi fără îndoială să aştepte grabnică izbăvire, însuşi a început cu sârguinţă a se ruga către Domnul. Şi îndată s-a liniştit marea şi toată groaza s-a prefăcut în bucurie, iar ei, trecând necazul, s-au bucurat mult şi au mulţumit lui Dumnezeu şi plăcutului său, Sfântului Nicolae şi foarte mult se minunau de proorocirea furtunii şi de scăparea nevoii.***

Tot atunci, unul din corăbieri s-a suit în vârful catargului, precum este obiceiul celor ce îndreptează corabia, şi, când era să coboare de acolo, a alunecat de sus şi a căzut în mijlocul corăbiei, zăcând fără suflet. Iar Sfântul Nicolae, mai înainte de a-l chema în ajutor, l-a înviat cu rugăciunea pe acel om şi, nu ca pe un mort, ci ca pe cel cuprins de somn, l-a sculat şi l-a dat viu

corăbierilor. Apoi, ridicând toate pânzele şi fiind vânt cu bună sporire, au plutit în linişte şi au sosit la limanul Alexandriei, unde plăcutul lui Dumnezeu, Sfântul Nicolae, a tămăduit pe mulţi bolnavi. Izgonind diavolii din oameni şi pe mulţi necăjiţi mângâind, *a pornit iarăşi pe cale spre Palestina şi ajungând la Sfânta Cetate a Ierusalimului, s-a suit la Golgota, unde Hristos Dumnezeu a lucrat mântuirea neamului omenesc, întinzându-Şi pe Cruce prea curatele Sale mâini. Acolo a înălţat fierbinţi rugăciuni din inima sa, care ardea de dragoste, dând mulţumire Mântuitorului nostru. Apoi, a înconjurat toate sfintele locuri, făcând multe închinăciuni pretudindeni. Iar când era să intre noaptea în sfânta biserică la rugăciune şi uşile erau închise, s-au deschis singure, dând intrare aceluia, căruia, chiar porţile cereşti îi erau deschise.*

Zăbovind în Ierusalim vreme îndelungată, se pregătea a merge în pustie, dar, printr-un glas dumnezeiesc de sus, a fost sfătuit să se întoarcă în patria sa. Pentru că Dumnezeu, Cel ce toate le rânduieşte spre folosul sufletelor noastre, nu vrea să fie ascunsă sub obrocul pustiei acea făclie, pe care o pregătise să fie pusă în sfeşnicul mitropoliei din Lichia.

Deci, aflând o corabie, s-a tocmit cu corăbierii să-l ducă în patria sa.Aceştia au gândit însă să facă lucrul cu vicleşug, adică să îndrepteze corabia lor în altă parte, nu spre Lichia. După ce s-a aşezat în corabie, plecând de la mal, Sfântul Nicolae a văzut că corabia nu pluteşte spre patria sa. Atunci degrabă a căzut la picioarele corăbierilor şi-i rugă să îndrepteze calea spre Lichia, dar ei, nebăgându-l în seamă, mergeau în partea unde gândeau ei, neştiind că Dumnezeu nu va lăsa pe plăcutul Său să fie în mâhnire. Deci, suflând un vifor împotrivă, a întors corabia în altă parte şi degrabă a dus-o în Lichia, iar pe corăbieri îi îngrozea cu nevoia cea mai mare. Aşa Sfântul Nicolae, cu puterea lui Dumnezeu fiind dus pe mare, a sosit în patria sa. El însă, fiind fără de răutate, n-a făcut nici un rău acelor vrăjmaşi, nici s-a pornit spre mânie şi nici măcar vreun cuvânt aspru nu le-a zis, ci cu binecuvântare i-a liberat în părţile lor.

Iar el a mers în mănăstirea pe care o zidise moşul său, episcopul Patarelor şi o numise Sfântul Sion. ***Acolo, Sfântul Nicolae s-a arătat foarte iubit tuturor fraţilor, care, cu mare dragoste, primindu-l ca pe îngerul lui Dumnezeu, se îndulceau de cuvintele lui cele de Dumnezeu insuflate şi se foloseau de viaţa lui, cea întocmai ca a îngerilor şi urmau obiceiurile lui cele bune, cu care împodobise Dumnezeu pe credinciosul robul Său.***

Aflând Sfântul Nicolae în această mănăstire viaţă liniştită şi loc mai lesnicios pentru gândurile sale către Dumnezeu, ca un liman de linişte, nădăjduia că şi cealaltă vreme a vieţii sale să o petreacă acolo. Dar Dumnezeu îi arăta calea,

voind ca acea comoară bogată, a tuturor faptelor bune, cu care avea să se îmbogăţească toată lumea, să nu fie ascunsă, ca într-o ţarină acoperită de pământ, într-o mănăstire deosebită şi într-o cameră mică închisă; ci să fie la vederea tuturor, ca prin acea comoară duhovnicească, să se facă neguţătorie duhovnicească, care pe multe suflete le va afla.

Astfel sfântul, stând odată la rugăciune, a auzit un glas de sus: "Nicolae, să intri în nevoinţa poporului, dacă doreşti să fii de Mine încununat". Acest glas auzindu-l, Nicolae s-a spăimântat şi cugeta întru sine: Ce voieşte glasul acela şi ce cere Domnul de la dânsul? Şi iarăşi auzi glas, spunându-i: "Nicolae, nu este aceasta holdă pe care trebuie să Mi-o aduci roadă şi pe care o aştept de la tine; ci întoarce-te către oameni, ca să se preamărească prin tine numele Meu". Atunci Sfântul Nicolae a cunoscut voia lui Dumnezeu, ca, lăsând liniştea, să meargă să slujească la mântuirea oamenilor. Deci cugeta încotro se va duce: la patria sa, în cetatea Patara, la cunoscuţi, sau în altă parte. Dar, temându-se şi fugind de slava omenească cea deşartă, a gândit să se ducă în altă cetate, unde nu-l va cunoaşte nimeni.

În acea latură a Lichiei este o cetate slăvită, care se numeşte Mira, mitropolia Lichiei. Deci, într-acea cetate a venit Sfântul Nicolae, fiind condus de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, încât nimeni nu-l ştia. Acolo trăia ca unul din săraci, neavând unde să-şi plece capul. El nu se ducea decât în casa Domnului, având liman numai pe Dumnezeu.

În acea vreme, s-a mutat la Dumnezeu arhiereul cetăţii Mira, Ioan arhiepiscopul şi mai întâi şezător pe scaun în toată ţara Lichiei. Atunci s-au adunat toţi episcopii ţării aceleia, în Mira, ca să aleagă un bărbat vrednic pentru acel scaun. Deci, fiind acolo bărbaţi cinstiţi şi cu bună înţelegere, erau nedumeriţi între ei, pe care să-l aleagă. Unii, fiind porniţi din râvna dumnezeiască, au zis că lucrul acela nu este al alegerii omeneşti, ci al rânduielii lui Dumnezeu. Deci se cuvine a se face rugăciune pentru aceasta, ca însuşi Domnul să arate cine este vrednic să primească o treaptă ca aceasta şi să fie păstor peste toată Lichia.

Toţi, ascultând acel sfat bun, au făcut rugăciune cu sârguinţă şi cu post. Iar Domnul, făcând voia celor ce se tem de El şi ascultând rugăciunea lor, a descoperit bunăvoirea Sa, unuia din episcopii aceia care era mai bătrân, într-acest chip; stând el la rugăciune, i s-a arătat un bărbat luminat, poruncindu-i să meargă de cu noapte şi să stea lângă uşile bisericii şi să ia seama cine va intra mai înainte decât toţi în biserică, acela - zicea el - este îndemnat de Duhul Meu şi, luându-l cu cinste, să-l puneţi arhiepiscop. Iar numele bărbatului aceluia este Nicolae. Această vedenie dumnezeiască având-o episcopul acela şi auzind ceea ce i se poruncise în vedenie, a vestit celorlalţi

episcopi, iar aceia, auzind, s-au îndemnat mai mult spre rugăciune, cu iubire de osteneală.

Atunci episcopul care a văzut descoperirea a stat la locul acela, unde i s-a poruncit în vedenie şi aştepta venirea bărbatului dorit. Deci, când a fost vremea Utreniei, Sfântul Nicolae, îndemnat de Duh, a ajuns mai înainte decât toţi la biserică, pentru că avea obicei de se scula în miezul nopţii la rugăciune şi venea la începutul cântării Utreniei, mai întâi decât toţi la biserică. Intrând în pridvor, l-a luat episcopul care se învrednicise acelei vedenii şi i-a zis: "Cum te cheamă, fiule?" Dar el tăcea. Acela îl întreabă iarăşi. ***Sfântul i-a răspuns cu blândeţe: "Nicolae mă cheamă pe mine, stăpâne, robul sfinţiei tale". Acel dumnezeiesc bărbat, care a auzit acel glas blând, a priceput pe de o parte, după numele care i se spusese în vedenie, că se numeşte Nicolae; iar pe alta, prin smerenia lui, că sfântul a răspuns cu blândeţe. Deci a cunoscut că acela este cel pe care îl binevoieşte Dumnezeu a fi mitropolit al bisericii din Mira. Căci ştia spre cine caută Domnul, cum zice Scriptura: Pe cel blând şi tăcut şi spre cel ce se cutremură de cuvintele Mele.*** Atunci s-a bucurat foarte, ca şi când a descoperit o comoară ascunsă şi, îndată, luându-l de mână i-a zis: "Urmează-mă, fiule". Deci l-a dus cu cinste la episcopi. Iar ei umplându-se de mulţumire dumnezeiască şi de mângâiere duhovnicească pentru aflarea bărbatului celui de Dumnezeu arătat, l-au adus în mijlocul bisericii.

Străbătând vestea aceasta pretutindeni, s-au adunat mai degrabă decât păsările, mulţime de oameni fără număr. Episcopul, care văzuse vedenia, a zis cu glas mare către toţi: ***"Primiţi, fraţilor, pe păstorul vostru, pe care vi l-a ales vouă Duhul Sfânt şi căruia i-a încredinţat desăvârşit povăţuirea sufletelor voastre; pe care nu alegerea omenească, ci judecata lui Dumnezeu l-a adus aici. Iată acum avem pe cel pe care l-am dorit şi căutat, l-am aflat şi l-am primit. Deci, prin acesta fiind bine povăţuiţi, nu vom cădea din nădejde, ca, astfel, să stăm bine înaintea lui Dumnezeu în ziua arătării Lui şi a descoperirii."***

Poporul dădea mulţumire lui Dumnezeu şi se bucura, dar Sfântul Nicolae se lepăda a primi acea treaptă, nesuferind lauda omenească. Însă, fiind rugat de tot soborul cel sfinţit şi de cel mirenesc, chiar fără voia lui l-au ridicat pe scaunul arhieresc, căci printr-o vedenie dumnezeiască a fost îndemnat la aceasta, pe care a avut-o mai înainte de moartea arhiepiscopului. ***Despre această vedenie Sfântul Metodie, patriarhul Constantinopolului, scria astfel: "Într-o noapte, Sfântul Nicolae a văzut pe Mântuitorul nostru întru slavă, stând aproape de dânsul şi dându-i Sfânta Evanghelie, care era împodobită cu aur şi cu mărgăritare; iar de partea cealaltă a văzut pe Sfânta Născătoare de Dumnezeu, punând pe umerii lui omofor arhieresc".*** După vedenia aceea trecând puţine zile şi răposând Ioan, arhiepiscopul Mirelor, Nicolae a fost ales arhiepiscop al acelei cetăţi.

De acea vedenie aducându-şi aminte Sfântul Nicolae şi văzând bunăvoirea lui Dumnezeu, încă şi rugăciunile soborului netrecându-le cu vederea, a primit păstoria Lichiei. Iar sfinţita adunare a episcopilor, împreună cu clericii, săvârşind toate cele ce se cuvin sfinţirii sale, a făcut praznic de bucurie, veselindu-se de păstorul lor, cel dat de Dumnezeu, de arhiereul lui Hristos, Nicolae. ***Astfel, Biserica lui Dumnezeu a primit pe făclia cea luminată, care n-a fost pusă la o parte, nici ascunsă sub obroc, ci stând la locul cel cuviincios, în sfeşnicul arhieriei şi al păstoriei, unde strălucea luminos, drept îndreptând cuvântul adevărului şi toate poruncile cele dreptcredincioase, sănătos cugetându-le şi învăţându-le.***

Chiar de la începutul păstoriei sale, plăcutul lui Dumnezeu grăia în sine astfel: ***"O! Nicolae, pentru această dregătorie şi pentru acest loc, trebuie alte obiceiuri; deci de acum să nu mai vieţuieşti ţie, ci altora".*** Apoi, vrând a învăţa pe oile sale faptele cele bune, nu-şi mai ascundea viaţa sa cea cu fapte bune, ca mai înainte. Căci mai înainte, numai unul Dumnezeu îi ştia viaţa, slujindu-I în taină. Iar după ce s-a făcut arhiereu, era arătată tuturor vieţuirea lui, nu pentru mărire deşartă, ci pentru folosul şi înmulţirea slavei lui Dumnezeu, încât s-au împlinit cele scrise în Evanghelie: ***Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.***

- *Sfântul Nicolae era oglinda turmei sale prin toate faptele cele bune şi model credincioşilor, după cum zice Apostolul:* ***"Cu cuvântul, cu viaţa, cu dragostea, cu credinţa, cu duhul şi cu curăţia".***
- *Apoi era blând, fără de răutate şi smerit cu duhul, ferindu-se de îngâmfare.*
- *Hainele lui erau simple şi hrana pustnicească pe care o gusta totdeauna numai o dată pe zi şi aceea seara.*
- *Toată ziua, se îndeletnicea cu lucrurile ce se cuveneau dregătoriei sale, ascultând nevoile celor ce veneau la dânsul, iar uşile casei lui erau deschise tuturor, căci era bun către toţi şi apropiat.*
- *Sărmanilor le era tată; săracilor, milostiv; mângâietor celor ce plângeau, ajutător celor năpăstuiţi şi tuturor mare făcător de bine.*
- *Apoi, şi-a câştigat spre ajutor în ostenelile sale cele păstoreşti şi pentru îndreptarea Bisericii, pe doi sfetnici cu fapte bune şi cu bună înţelegere, cinstiţi cu treapta preoţiei, adică pe Pavel de la Rodos şi pe Teodor Ascalonitul, bărbaţi cunoscuţi de toată Grecia.*

Astfel, bine păştea turma cea încredinţată lui, a oilor lui Hristos cele cuvântătoare. Iar ochiul cel zavistnic al diavolului celui viclean, care niciodată nu încetează a ridica război asupra robilor lui Dumnezeu, nerăbdând a vedea credinţa cea bună înflorind în oameni, a ridicat prigoană asupra Bisericii lui

Hristos, prin păgânii împăraţi ai Romei, Diocliţian şi Maximian. De la ei a ieşit atunci poruncă prin toată lumea, ca toţi credincioşii să se lepede de Hristos şi să se închine idolilor; iar cei ce nu se vor supune, să fie siliţi, cu chinuri, prin temniţe şi cu munci grele, apoi, în sfârşit, cu moarte silnică să fie pedepsiţi.

Un asemenea vifor pustiitor degrabă a ajuns şi până în cetatea Mira, dus fiind de doritorii păgânătăţii celei întunecate. ***Iar fericitul Nicolae, în cetatea aceea fiind căpetenie a tuturor creştinilor, cu limbă slobodă propovăduia credinţa cea bună a lui Hristos şi se arăta gata a pătimi pentru El. Pentru aceea a fost prins de muncitorii păgâni şi băgat în temniţă, dimpreună cu mulţi creştini. Petrecând aici multă vreme, a pătimit multe rele, răbdând foame, sete şi strâmtorarea temniţei. Pe cei împreună legaţi îi hrănea cu cuvântul lui Dumnezeu şi-i adăpa cu apele cele dulci ale bunei credinţe, sporind într-înşii credinţa în Hristos Dumnezeu şi punând picioarele acelora pe temelia cea nezdrobită. Apoi, întărindu-i întru mărturisirea lui Hristos, îi îndemna cu osârdie a pătimi pentru adevăr.***

După aceea, iarăşi s-a dăruit pace creştinilor şi ca soarele după norii cei întunecaţi, aşa a strălucit dreapta credinţă sau ca o răcoreală ce vine după furtună. Căci, căutând Hristos cu dragoste de oameni asupra moştenirii Sale, a pierdut stăpânirea păgânilor, izgonind de la împărăţie pe Diocliţian şi Maximian; iar cu dânşii a izgonit pe cei ce slujeau păgânătăţii elineşti şi a ridicat poporului său corn de mântuire, prin arătarea Crucii marelui împărat Constantin, căruia i-a încredinţat stăpânirea Romei.

Constantin, cunoscând pe Unul Dumnezeu şi punându-şi nădejdea în El, a biruit pe toţi potrivnicii săi cu puterea Sfintei Cruci şi a pierdut nădejdea cea deşartă, a celor ce împărăţiseră mai înainte, poruncind să risipească capiştile idolilor şi să zidească biserici creştine; iar pe cei ce erau închişi în temniţe pentru Hristos, i-a liberat şi cu mari laude i-a cinstit ca pe nişte eroi; şi toţi mărturisitorii lui Hristos s-au întors în patria lor.

Atunci şi cetatea Mirelor a primit iarăşi pe păstorul său, pe acest mare arhiereu Nicolae, mucenic cu voia şi fără sânge încununat. Acesta, având darul lui Dumnezeu într-însul, vindeca patimile şi neputinţele oamenilor, nu numai ale celor credincioşi, ci şi ale celor necredincioşi. Deci, pentru darul cel mare al lui Dumnezeu care petrecea într-însul, multora s-a făcut slăvit, minunat şi foarte iubit; căci strălucea cu curăţia inimii şi era împodobit cu toate darurile lui Dumnezeu, slujind Domnului său în cuviosie şi dreptate.

Pe atunci erau încă multe capişti idoleşti, în care poporul păgân slujea cu dragoste diavolească şi nu puţin popor pierea din cetatea Mirelor. *Dar dumnezeiescul arhiereu, aprinzându-se cu râvnă, a străbătut toate locurile*

acelea, risipind capiştile idoleşti, iar pe turma sa curăţind-o de necurăţiile diavoleşti. Sfântul Nicolae, luptându-se asupra duhurilor celor viclene, a venit şi asupra capiştei Artemidei, care fiind locaş al idolilor, era mare şi foarte împodobită. Pornirea sfântului era îndreptată mai mult asupra idolilor decât asupra necuratei capişti, pe care a dărâmat-o până la temelie, iar zidirea cea înaltă a risipit-o până la pământ; atunci duhurile cele viclene, neputând nicidecum răbda venirea sfântului, scoteau glasuri de plângere, strigând foarte tare, căci erau biruite şi izgonite din locul lor, prin arma rugăciunilor nebiruitului ostaş Nicolae, arhiereul lui Hristos.

După aceasta, binecredinciosul împărat Constantin, vrând să întărească credinţa în Hristos Dumnezeu, a poruncit să se ţină soborul a toată lumea în cetatea Niceii. Acolo adunându-se Sfinţii Părinţi, au propovăduit luminat dreapta credinţă, iar pe Arie, rău cugetătorul şi semănătorul de neghină, împreună cu eresul lui, l-a dat anatemei. Apoi pe Fiul lui Dumnezeu întocmai de o cinste şi de o fiinţă cu Tatăl mărturisindu-L, a dat pace dumnezeieştii şi apostoleştii Biserici.

Atunci şi minunatul Nicolae fiind la sobor, unul din cei 318 Sfinţi Părinţi, cu mare vitejie a stat împotriva hulelor lui Arie şi împreună cu Sfinţii Părinţi a arătat dogmele credinţei celei drepte şi tuturor le-a făcut cunoscut cu adeverinţă.

Despre dânsul povesteşte unul dintre istorici, că, aprinzându-se cu râvnă dumnezeiască ca al doilea Ilie, a îndrăznit în mijlocul soborului a ruşina pe Arie, nu numai cu cuvântul, ci şi cu fapta, lovindu-l pe Arie peste faţă. De acest lucru, s-au întristat Sfinţii Părinţi şi, pentru aceea a luat de la dânsul semnele cele arhiereşti. Iar Domnul nostru Iisus Hristos şi Preabinecuvântata lui Maică, privind din înălţime la nevoinţele Sfântului Nicolae, au binevoit spre fapta lui cea cu îndrăzneală şi au lăudat râvna lui cea dumnezeiască. Aceeaşi vedenie a avut şi oarecare din Sfinţii Părinţi cei mai vrednici, precum însuşi Sfântul Nicolae a văzut mai înainte de alegerea sa la arhierie, adică, stând de o parte a lui, Hristos Domnul cu Evanghelia, iar de altă parte Preacurata Fecioară Născătoare de Dumnezeu cu omoforul, au dat înapoi cele luate de la dânsul, cunoscând din aceea că a fost plăcută lui Dumnezeu acea îndrăzneală a sfântului. Deci, părinţii au tăcut şi ca pe un plăcut al lui Dumnezeu, foarte mult l-au cinstit.

Întorcându-se Sfântul Nicolae de la sobor, a venit la turma sa aducând pace, binecuvântare şi învăţătură sănătoasă la toată mulţimea poporului, cu gura sa cea de miere izvorâtoare. Apoi pe turma cea nesănătoasă şi străină a tăiat-o din rădăcină şi pe ereticii cei împietriţi şi nesimţitori, care îmbătrâniseră în răutate, mustrându-i, i-a izgonit de la turma lui Hristos, ca un lucrător de pământ

înţelept, care curăţă toate cele ce sunt pe arie şi în teasc, iar pe cele mai bune le alege, apoi pleava o scutură.

Astfel preaînţeleptul lucrător al ariei lui Hristos, Sfântul Nicolae, umplea cu roduri bune hambarul cel duhovnicesc, iar pleava vicleşugului nălucitor şi ereticesc o vântura şi o lepăda departe de grâul Domnului. Pentru această pricină Sfânta Biserică îl numeşte lopată care vântură învăţăturile lui Arie ca pleava. El era cu adevărat lumina lumii şi sarea pământului, de vreme ce viaţa lui era luminată şi cuvântul lui dres cu sarea înţelepciunii. ***Căci avea bunul păstor mare purtare de grijă pentru turma sa în nevoile ce i se întâmplau, nu numai cu păşunea cea duhovnicească hrănind-o pe dânsa, ci şi de hrana cea trupească purta grijă.***

Altă dată, întâmplându-se în ţara Lichiei foamete mare şi cetatea Mirelor lipsindu-se de tot felul de hrană, iar poporul fiind în mare lipsă, arhiereul lui Dumnezeu, milostivindu-se spre poporul cel sărac care pierea de foame, s-a arătat noaptea în somn unui neguţător din Italia, care umpluse o corabie cu grâu, vrând să meargă cu ea în altă ţară şi dându-i trei galbeni arvună, i-a poruncit să meargă în cetatea Mira şi acolo să-şi vândă grâul cu preţ. Deşteptându-se neguţătorul din somn şi aflând în mâna sa trei galbeni, s-a înspăimântat, minunându-se de un vis ca acela.

Pentru minunea aceea nu s-a arătat neguţătorul neascultător, spre a face ceea ce i s-a poruncit. Ci, s-a pogorât în cetatea Mira şi a vândut grâul celor ce erau într-însa, netăinuind arătarea Sfântului Nicolae, ce i s-a făcut lui în somn. Iar cetăţenii, aflând mângâiere în acea foamete şi auzind cele istorisite, au dat slavă şi mulţumire lui Dumnezeu şi fericeau pe marele arhiereu Nicolae, pe hrănitorul lor cel minunat.

***

În vremea aceea, s-a făcut o tulburare în Frigia cea mare, de care auzind împăratul Constantin a trimis trei voievozi împreună cu ostaşii cei ce erau sub dânşii să liniştească acea tulburare. Iar numele voievozilor sunt acestea: Nepotian, Ursul şi Erpilion. Aceştia, cu multă sârguinţă, plecând din Constantinopol au venit în oarecare liman al eparhiei Lichiei, care se numeşte malul Andrian, unde era o cetate. Şi de vreme ce nu le da mâna să meargă, pentru că marea era învolburată, aşteptau la limanul acela liniştirea mării. Atunci, unul din ostaşi ieşind din corabie ca să cumpere cele de trebuinţă, lua cele străine cu sila, precum este obiceiul ostaşilor. Adeseori făcând acestea, făceau pagubă celor ce vieţuiau acolo. Pentru această pricină s-a făcut gâlceavă şi tulburare, ba şi război era să se facă din amândouă părţile, la locul ce se numea Placomata.

Înştiinţându-se de aceasta, Sfântul Nicolae nu s-a lenevit a merge singur către ţărmul acela şi în cetate, ca să potolească cearta dintre dânşii. Apoi, îndată, toată cetatea şi voievozii, auzind de venirea sfântului, i-au ieşit în întâmpinare şi s-au închinat lui. Sfântul a întrebat pe voievozi de unde sunt şi unde merg? Ei au zis că sunt trimişi de împărat în Frigia să potolească tulburarea ce s-a făcut acolo. Sfântul i-a sfătuit să dea învăţătură ostaşilor lor ca să nu facă supărare poporului. Apoi, luând pe voievozi în cetate, i-a ospătat cu dragoste. Iar ei, certând pe ostaşi, au potolit tulburarea şi s-au învrednicit de binecuvântarea sfântului.

***

Făcându-se aceasta, au venit oarecari cetăţeni din Mira, care, plângând cu lacrimi şi căzând la picioarele sfântului, cereau ajutor pentru nişte oameni osândiţi fără de vină. Ei spuneau cu mâhnire, că, nefiind sfântul acolo, a venit Eustatie ighemonul şi, umplându-şi mâinile cu bani de la oarecari oameni răi, a osândit la moarte pe trei bărbaţi din cetatea lor, care n-au greşit nimic, "de care lucru toată cetatea se mâhneşte şi plânge, aşteptând întoarcerea ta, stăpâne; că de ai fi fost tu acasă, n-ar fi îndrăznit ighemonul a face o judecată aşa nedreaptă".

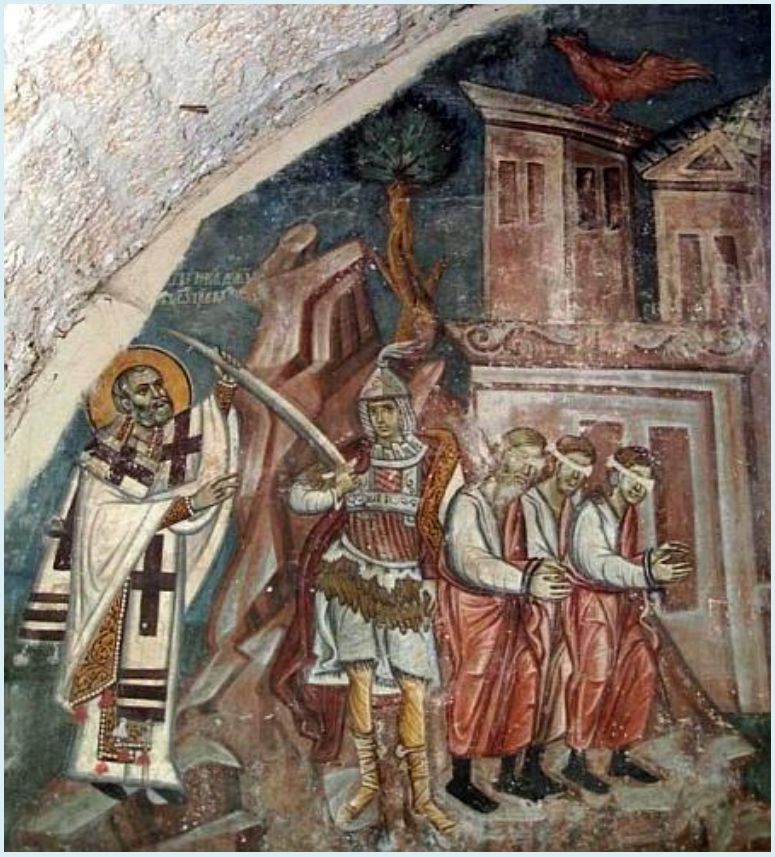

Arhiereul lui Dumnezeu, auzind unele ca acestea, s-a mâhnit cu sufletul şi, luând împreună cu dânsul pe voievozi, îndată a plecat. Ajungând la locul ce se numeşte Leu, au întâlnit pe nişte oameni venind şi i-au întrebat dacă ştiu ceva de acei trei bărbaţi care sunt osândiţi la moarte. Ei au zis către dânsul: "I-am lăsat în câmpul lui Castor şi al lui Polux, fiind aduşi acolo ca să-i taie". Atunci sfântul s-a îndreptat în grabă la locul acela, sârguindu-se a ajunge mai înainte de uciderea cea nevinovată a acelora. Ajungând la locul acela, a văzut popor mult stând acolo şi pe cei trei bărbaţi osândiţi, având mâinile legate şi feţele acoperite şi plecate la pământ şi cu grumazii goi, aşteptând desăvârşita tăiere. Atunci a văzut pe gealat scoţând sabia spre a-i ucide, arătându-se tulburat şi cu chip sălbatic, pentru care motiv acea privelişte era tuturor înfricoşată şi de plângere. Atunci, arhiereul lui Hristos, tulburându-se în suflet, a intrat cu îndrăzneală prin popor şi, apucând sabia din mâna gealatului, a aruncat-o la pământ, netemându-se de nimic, iar pe bărbaţi i-a dezlegat din legături.

Toate acestea le făcea sfântul cu mare îndrăzneală şi nu era nimeni care să-l oprească; căci cuvântul lui era cu stăpânire şi lucrul său cu putere dumnezeiască, fiind mare înaintea lui Dumnezeu şi a tot poporul. Acei trei bărbaţi, izbăviţi de moarte, văzându-se întorşi din ghearele morţii către viaţă, plângeau de bucurie cu lacrimi fierbinţi şi strigau cu mulţumire toţi cei ce se adunaseră acolo. Apoi a venit şi ighemonul Eustatie, iar plăcutul lui Dumnezeu l-a trecut cu vederea şi, când se apropia de el, îi întorcea faţa, iar când cădea la picioarele lui, nu-l primea. Zicea sfântul că-l va spune la împărat şi va ruga pe Dumnezeu spre a-l pedepsi; apoi, cu desăvârşite munci îl îngrozea foarte, ca pe unul care nu-şi ocârmuieşte cu dreptate stăpânirea. Iar el, fiind mustrat de conştiinţă şi înfricoşat de îngrozirea sfântului, cu lacrimi cerea milă şi se rugă din tot sufletul, căindu-se pentru nedreptatea sa, căutând să se împace cu marele părinte Nicolae. Vina o aruncă asupra lui Simonit şi a lui Eudoxie, cei mai de frunte ai cetăţii, dar minciuna nu putea să se tăinuiască, pentru că sfântul ştia cu dinadinsul că, fiind mituit cu aur, a osândit la moarte pe cei nevinovaţi şi tot poporul dădea mare mulţumire Sfântului părinte Nicolae. Abia fiind îmblânzit plăcutul lui Hristos, a iertat pe ighemon, fiindcă acum singur, cu smerenie şi cu multe lacrimi, mărturisea greşeala sa şi nu mai arunca pe altcineva.

Voievozii cei mai sus pomeniţi, împreună cu cei ce veniseră cu dânşii, văzând toate cele ce s-au petrecut, s-au minunat de râvna şi de bunătatea marelui arhiereu al lui Dumnezeu. Apoi, învrednicindu-se de sfintele lui rugăciuni şi, primind binecuvântarea sa ca pe un dar, s-au dus în Frigia ca să împlinească porunca împăratului. Deci, mergând acolo, au alinat tulburarea ce era şi săvârşind toate cele poruncite lor de împăratul, s-au întors cu bucurie în Vizantia şi au avut cinste şi multă laudă de la împărat şi de la toţi dregătorii. De

atunci, pentru slava lor cea mare, petreceau în palat, unde au şi fost învredniciţi a fi în sfatul împărătesc. Dar ochii cei zavistnici şi vicleni ai oamenilor răi, neputând a-i vedea într-o mărire ca aceea, s-au pornit spre răutate şi vrăjmăşie.

De aceea, împletind cei răi sfat viclean, s-au apropiat de Avlavie, eparhul cetăţii, urzind cumplite clevetiri asupra bărbaţilor acestora şi zicând: "N-au sfătuit bine voievozii, nici nu va fi bun sfârşitul sfatului lor, că ei încep lucruri noi, care acum au intrat în urechile noastre şi meşteşugesc cele viclene asupra împăratului". Astfel, clevetind asupra lor, mulţime de aur au dat eparhului şi au dus acea clevetire şi în urechile împăratului. Auzind, împăratul îndată a poruncit, ca, fără altă întrebare, să-i arunce în temniţă pe cei trei voievozi, ca să nu fugă pe ascuns şi să săvârşească sfatul lor cel rău. Deci voievozii erau în legături şi în temniţă, neştiind pentru ce sunt aruncaţi acolo, că nu se ştiau a fi vinovaţi cu nimic.

Trecând puţină vreme, clevetitorii s-au temut că nu cumva să se vădească clevetirea lor cea mincinoasă şi să iasă la iveală răutatea lor, încât să se întoarcă asupra lor toată nevoia. Pentru aceea, cu multe rugăciuni s-au apropiat de eparh, sfătuindu-l să nu lase mai multă vreme în viaţă pe acei bărbaţi, ci degrabă să facă judecată de moarte, după hotărârea cea dintâi. Iar eparhul, care se îndulcise cu iubirea de aur, auzind acestea a pus sfârşit făgăduinţei. Deci, îndată s-a dus la împărat cu faţă mâhnită şi cu chip posomorât, ca un vestitor de rău, vrând a se arăta că se îngrijeşte mult pentru viaţa împăratului şi cu credinţă se sârguieşte pentru dânsul. Apoi a început, în felurite chipuri, a-l înşela cu cuvinte viclene şi meşteşugite, pornindu-l spre mânie asupra celor nevinovaţi şi zicând: "Nici unul din cei ce stau în temniţă nu vor a se pocăi, împărate, ci, petrecând în cel dintâi gând rău, nu încetează a cugeta vicleşug şi a gândi asupra ta cu răutate. Deci, porunceşte mai iute să-i omoare, ca nu cumva apucând ei înainte, să săvârşească răutatea pe care au pornit-o asupra ta, astfel vor ajunge la sfârşit scopurile lor cele rele".

Cu aceste cuvinte fiind tulburat împăratul, a osândit la moarte pe cei nevinovaţi; dar fiind seară, s-a amânat uciderea lor până a doua zi dimineaţă. Înştiinţându-se despre aceasta, străjerul temniţei şi plângând mult pentru o năpastă ca aceea, pusă asupra acelor nevinovaţi, a venit la voievozi, zicând: "Mai bine ar fi fost de mine să nu vă fi cunoscut pe voi, nici să mă fi îndulcit de dragoste şi cu vorbe la masă, căci mai cu înlesnire aş fi răbdat acum despărţirea de voi şi mai puţină jale mi-ar fi pricinuit năpasta ce a venit asupra voastră. Apoi n-ar fi venit o mâhnire ca aceasta asupra sufletului meu, pentru că mâine dimineaţă, vai mie! ne vom despărţi unul de altul cu amar şi de acum nu voi mai vedea prea iubitele voastre feţe, nici vă voi mai auzi vorbind, căci s-a poruncit să vă omoare. Deci să rânduiţi dacă vreţi ceva,

pentru averea voastră, că acum este vremea, ca să nu apuce moartea voinţa voastră".

Zicând acestea cu tânguire, iar ei ştiindu-se nevinovaţi faţă de împărat şi deci nevrednici de moarte, şi-au rupt hainele şi cumplit îşi smulgeau părul, zicând: "Ce vrăjmaşi au pizmuit asupra vieţii noastre şi pentru ce să murim noi ca nişte tâlhari? Că n-am făcut nimic vrednic de moarte". Atunci chemau pe ai lor pe nume, pe rude şi pe cunoscuţi şi puneau martor pe Dumnezeu că nimic rău n-au făcut şi plângeau amar.

Unul dintr-înşii, cu numele de Nepotian, şi-a adus aminte de Sfântul Nicolae, care, stând în Mira înaintea celor trei bărbaţi, li s-a făcut lor ajutător preaslăvit şi preabun apărător, izbăvindu-i pe aceia de moarte. Despre aceasta zicând, unul către altul se rugau: "Dumnezeule al lui Nicolae, care ai izbăvit pe cei trei bărbaţi de moartea cea nedreaptă, caută acum şi asupra noastră că nu avem alt ajutor între oameni; pentru că iată ne-a cuprins mare nevoie şi nu are cine să ne izbăvească din această năpastă. Iată şi glasul nostru a amorţit, mai înainte de ieşirea sufletului şi limba noastră se usucă, aprinzându-se de focul inimii, iar acum nici rugăciuni nu mai putem să-Ţi aducem. Degrabă să ne întâmpine îndurările Tale, Doamne, şi ne scoate pe noi din mâinile celor ce vor sufletele noastre, că iată mâine de dimineaţă vor să ne omoare; sârguieşte spre ajutorul nostru şi ne izbăveşte pe noi, cei nevinovaţi de moarte".

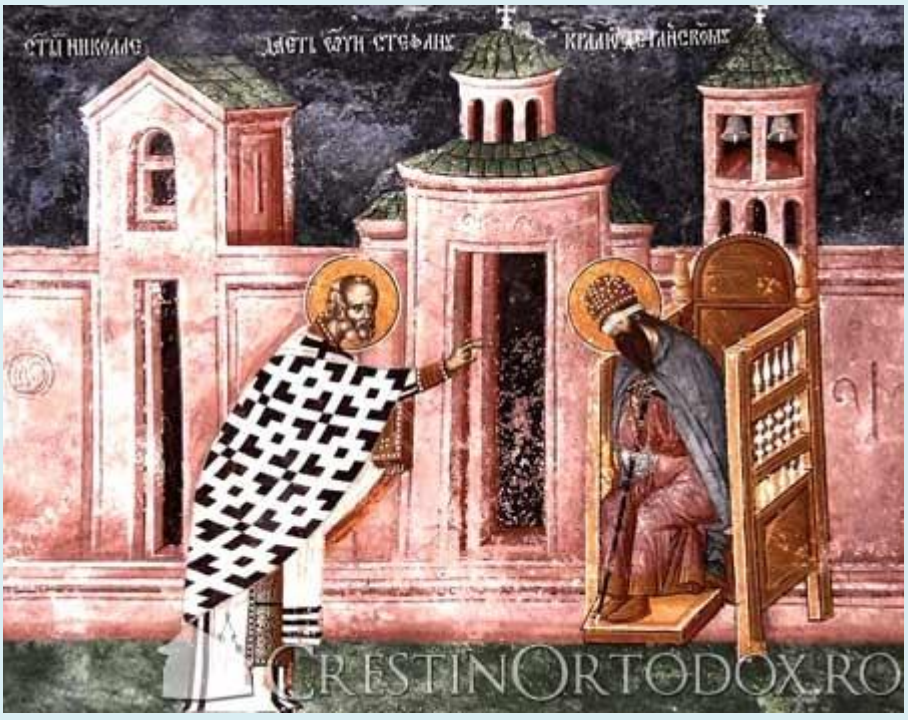

Dumnezeu, auzind rugăciunile celor ce se temeau de El şi, ca un tată miluind pe fii, le-a trimis spre ajutor pe sfântul şi plăcutul Său, pe marele arhiereu Nicolae. Căci în acea noapte, dormind împăratul, i s-a arătat în vis arhiereul lui Hristos, zicând aşa: "Scoală-te iute şi eliberează pe cei trei voievozi, care sunt ţinuţi în temniţă, pentru că fără de vină sunt clevetiţi şi cu nedreptate pătimesc". Şi, spunând tot adevărul, i-a zis: "De nu mă vei asculta şi de nu-i vei elibera pe dânşii, apoi voi ridica asupra ta război precum a fost în Frigia şi rău vei pătimi". Mirându-se împăratul de îndrăzneala Sfântului Nicolae, se gândea cum a îndrăznit noaptea fără de vreme a intra înăuntrul palatului său şi i-a zis: "Cine eşti tu care îndrăzneşti a aduce o îngrozire ca aceasta asupra stăpânirii noastre?". El i-a răspuns: "Nicolae îmi este numele şi sunt arhiereul mitropoliei Mirelor".

Împăratul s-a tulburat de acea vedenie şi, sculându-se, se gândea ce este aceasta? Asemenea şi lui Avlavie, eparhul, într-acea noapte, dormind el, i s-a arătat în vis sfântul şi tot acelaşi lucru i-a spus pentru acei bărbaţi. Deşteptându-se, Avlavie s-a temut şi se îngrozea în mintea sa de ceea ce văzuse. Apoi a venit oarecine de la împărat spunându-i ce a văzut şi acesta în vis. Iar el degrabă mergând la împărat i-a spus vedenia şi ceea ce i s-a arătat lui şi se minunară amândoi de acea vedenie preaslăvită, care deopotrivă li s-a făcut la amândoi.

Îndată a poruncit împăratul să aducă înaintea sa pe voievozii din temniţă şi a zis către dânşii: "Ce vrăjitorii aţi făcut de aţi trimis asupra noastră asemenea vedenii? Căci arătându-se un bărbat ne-a îngrozit foarte rău, lăudându-se că degrabă va aduce război", iar ei neştiind nimic se întrebau unul pe altul, de ştie vreunul ceva - că nici unul nu ştia nimic - şi cu ochii umiliţi au căutat unul spre altul.

Văzând împăratul una ca aceasta, s-a schimbat în blândeţe şi a zis către dânşii: "Netemându-vă de rău, spuneţi adevărul". Iar ei cu ochii plini de lacrimi şi foarte mult tulburându-se, au zis: "Noi, împărate, vrăjitorii nu ştim, nici am plănuit ceva rău asupra stăpânirii tale, nici am gândit ceva, martor ne este nouă ochiul cel a toate văzător al Domnului. Iar de nu va fi aşa şi vei afla vicleşug întru noi, apoi să nu faci cu noi nici o milă; şi nu numai cu noi aceşti trei, ci chiar pe neamul nostru să nu-l cruţi. Noi ne-am învăţat de la părinţii noştri a cinsti pe împărat şi, mai vârtos decât toate, a avea credinţă către dânsul. Drept aceea, acum cu credinţă am păzit viaţa ta, iar cele încredinţate nouă, precum s-a căzut dregătoriei noastre, bine le-am cârmuit, slujind cu osârdie poruncii tale; căci tulburarea cea din Frigia am potolit-o şi războiul cel plănuit de vrăjmaşi l-am risipit, arătând prin aceasta vitejia noastră cu fapta înaintea ta, precum vor spune cei ce ştiu bine. Iar stăpânia ta mai înainte ne-ai dăruit cinste, iar acum cu asprime te-ai înarmat asupra noastră,

fiind cumplit judecaţi şi cu groază aşteptăm a pătimi. Aşadar, precum ni se pare nouă, o, împărate, osârdia noastră către tine a fost pricinuitoare nouă de mari munci, căci în loc de slavă şi de cinstea pe care am nădăjduit-o, frica morţii şi osândirea ne-a cuprins pe noi".

Umilindu-se împăratul de aceste cuvinte, se căia de batjocura adusă bărbaţilor acelora; fiindcă se cutremura de judecata lui Dumnezeu şi se ruşina de porfira cea împărătească; căci cel ce se nevoieşte a pune altora legi, vede însuşi că face judecăţi fără de lege. Deci, într-acel ceas a căutat mai cu milă asupra lor şi a început a vorbi către ei cu blândeţe. Iar ei, uitându-se cu umilinţă către împărat, îndată au văzut chipul Sfântului Nicolae şezând împreună cu împăratul şi făcându-le milostivire şi iertare. Aceasta însă nimeni nu o vedea, fără numai cei trei voievozi. Atunci, luând ei îndrăzneală au zis cu glas tare: "Dumnezeule al lui Nicolae, care ai izbăvit odinioară pe cei trei bărbaţi în Mira de la moartea cea nedreaptă, scoate-ne şi pe noi, robii tăi, din această nevoie, ce ne stă asupra". Iar împăratul, luând cuvânt, a zis: "Cine este Nicolae şi pe care bărbaţi a izbăvit? Spuneţi-mi cu de-amănuntul aceasta". Iar Nepotian i-a povestit toate.

Atunci împăratul, cunoscând pe Sfântul Nicolae că este mare plăcut al lui Dumnezeu şi minunându-se de îndrăzneala şi de râvna lui pentru cei năpăstuiţi, a liberat pe voievozii aceia, zicându-le: "Nu eu vă dăruiesc viaţa, ci marele slujitor al lui Dumnezeu, Nicolae, pe care voi l-aţi chemat spre ajutor. Deci să mergeţi la dânsul şi să-i daţi mulţumire, apoi spuneţi-i lui din partea mea: "Iată am făcut cele poruncite de tine; deci nu te mânia asupra mea, plăcutule al lui Hristos!". Acestea zicând, le-a încredinţat o Evanghelie ferecată cu aur, o cădelniţă de aur, împodobită cu pietre scumpe şi două sfeşnice, poruncindu-le să le dea bisericii din Mira.

Astfel, cei trei voievozi dobândind preaslăvita mântuire, îndată au pornit pe cale şi cu bucurie au venit la sfânt, pe care cu veselie l-au văzut. Apoi mare mulţumire i-au dat, ca unuia care le-a făcut o bunătate ca aceea şi cântau, zicând: Doamne, Doamne, cine este asemenea Ţie Cel ce izbăveşti pe săracul din mâna celor mai tari decât dânsul?" Apoi, nici pe cei săraci nu i-au lăsat nemiluiţi, ci şi pe aceia i-au îndestulat din averile lor, iar după aceea, cu bună sporire s-au întors la ale lor.

Acestea sunt lucrurile lui Dumnezeu, care măresc pe plăcutul Său. De aceea, ca o pasăre ducându-se vestea despre dânsul pretutindeni, a străbătut luciul mărilor şi toată lumea, încât nici un loc nu rămăsese, unde să nu fi fost auzite minunile cele mari ale slăvitului arhiereu Nicolae, după darul cel dat lui de la Atotputernicul Dumnezeu.

***

Odată nişte corăbieri plutind de la Egipt spre părţile Liciei, li s-a întâmplat o furtună mare, încât şi pânzele au fost aruncate jos, iar corabia era să se sfarme de tulburarea valurilor celor mari. Atunci toţi se speriară de moarte. Iar când şi-au adus aminte de marele arhiereu Nicolae - pe care niciodată nu-l văzuseră, decât numai auziseră de dânsul, că este grabnic ajutător celor ce-l cheamă întru nevoi -, s-au îndreptat cu rugăciunile către dânsul şi l-au chemat în ajutor. Iar sfântul, îndată s-a arătat lor şi a intrat în corabie, zicând: "Iată, m-aţi chemat şi am venit ca să vă ajut; deci nu vă temeţi". Apucând cârma, se vedea cum cârmuieşte corabia. Apoi a certat vântul şi marea, precum şi Domnul nostru odinioară Care a zis: **Cel ce crede în Mine şi lucrurile care le fac Eu, acela le va face. Astfel, credinciosul rob al Domnului poruncea mării şi vântului şi acelea îi erau ascultătoare.**

După aceea corăbierii, purtaţi de vânt lin, au sosit în cetatea Mira şi, ieşind din corabie, au mers în cetate, vrând să-l vadă pe cel ce i-a izbăvit din nevoi. Văzându-l mergând la biserică, au cunoscut pe făcătorul lor de bine şi, alergând, au căzut la picioarele lui, dându-i mulţumire. Iar Minunatul Nicolae, nu numai din nevoia cea trupească şi de moarte i-a izbăvit pe aceia, ci şi pentru mântuirea sufletelor lor a avut purtare de grijă; căci, fiind mai înainte-văzător a văzut într-înşii cu ochii cei duhovniceşti gândul păcatului, care depărtează pe om de Dumnezeu şi-l abate de la poruncile lui. De aceea a zis către dânşii: "Cunoaşteţi-vă pe voi, rogu-vă, o, fiilor, cunoaşteţi-vă inimile voastre şi gândurile vi le îndreptaţi spre bună plăcere de Dumnezeu, pentru că, deşi ne tăinuim şi ne socotim a fi buni de către ceilalţi oameni, dar de Dumnezeu nimic nu se poate tăinui. De aceea sârguiţi-vă cu toată osârdia a păzi sfinţenia cea sufletească şi curăţenia cea trupească, căci sunteţi biserică a lui Dumnezeu, precum grăieşte dumnezeiescul Apostol Pavel: **De va strica cineva casa lui Dumnezeu, pe acela strica-l-va Dumnezeu.**

Astfel, mustrând pe bărbaţii aceia cu cuvinte folositoare de suflet, i-a eliberat cu pace, căci fericitul avea obiceiul de mustrare, ca un tată iubitor de fii, iar faţa lui era ca a îngerului lui Dumnezeu, strălucind cu darul cel dumnezeiesc. Din faţa lui ieşea o rază preastrălucită, ca şi din a lui Moise şi vederea lui aducea mult folos celor ce priveau spre dânsul; căci dacă cineva ar fi fost îngreuiat cu orice fel de patimă sau cu întristare sufletească, numai dacă ar fi privit spre sfântul, îndată afla îndestulată mângâiere întristării sale. Sau de vorbea cineva cu dânsul, mult sporea întru cele bune. Aşa că nu numai cei credincioşi, dacă se întâmplă a auzi ceva din limba cea dulce şi izvorâtoare de miere, ci şi cei necredincioşi se umileau şi se povăţuiau spre mântuire, lepădând răutatea necredinţei cea din tinereţe şi primind în inimă cuvântul cel drept al adevărului.

Marele plăcut al lui Dumnezeu a vieţuit ani destui, strălucind în mijlocul cetăţii Mirelor cu dumnezeieştile podoabe, după cum zice dumnezeiasca Scriptură: ***"Ca un luceafăr de dimineaţă prin mijlocul norilor, ca luna plină de zilele sale şi ca soarele ce străluceşte asupra Bisericii Dumnezeului Celui prea înalt, ca un crin lângă izvoarele apelor şi ca nişte mir de mult preţ, bine mirosind tuturor".***

În adânci bătrâneţe, fiind plin de zile bune, şi-a dat datoria cea de obşte a firii omeneşti, bolind puţin cu trupul, apoi şi-a săvârşit bine viaţa sa vremelnică. Deci a fost petrecut cu bucurie şi cu psalmi la viaţa cea neîmbătrânită şi fericită, însoţindu-l sfinţii îngeri şi întâmpinându-l cetele sfinţilor.

Lângă cinstitul lui trup adunându-se episcopi de prin toate cetăţile, în mulţime fără număr, l-au pus cu cinste în biserica cea sobornicească a mitropoliei Mirelor, în ziua a şasea a lunii decembrie. ***Apoi se săvârşiră multe minuni de către sfintele moaşte ale plăcutului lui Dumnezeu. Pentru că a izvorât mir cu bună mireasmă din moaştele lui, cu care, ungându-se cei bolnavi, dobândeau sănătate.*** Din această pricină, de la marginile pământului alerga lumea la mormântul lui, căutând tămăduirea bolilor şi nu se lipseau de ceea ce căutau, căci toate neputinţele se vindecau cu acel sfânt mir, nu numai cele trupeşti, ci şi cele sufleteşti, iar duhurile cele viclene se îngrozeau, nu numai în viaţă, ci şi după moartea să le biruia pe acelea, cum şi acum le biruieşte.

***

Odată, nişte bărbaţi temători de Dumnezeu, de la gura râului ce se numeşte Tanais, auzind de moaştele cele izvorâtoare de mir şi vindecătoare ale arhiereului lui Hristos, Nicolae, care se afla în Mira, cetatea Lichiei, s-au sfătuit să meargă pe mare, acolo, pentru închinăciune. Umplând corabia cu grâu, voiau să plutească. Dar vicleanul diavol, care era sălăşluit mai înainte în capiştea Artemidei şi pe care îl izgonise de acolo Sfântul Nicolae, risipind capiştea, simţind că vrea să plece corabia către marele părinte, mâniindu-se pentru risipirea capiştei cum şi pentru izgonirea sa de acolo, se sârguia cu toată puterea să se răzbune asupra sfântului.

Astfel, diavolul s-a gândit să facă împiedicare bărbaţilor acelora din calea pe care o plănuiseră şi să-i lipsească de sfinţenie, făcându-le piedici dorinţei lor. Deci s-a prefăcut în chip de femeie şi se făcea că poartă un vas plin cu untdelemn, apoi a zis către bărbaţii aceia: "Aş fi vrut să duc aceasta la mormântul sfântului, dar foarte mult mă tem pe mare, că nu este cu putinţă unei femei neputincioase ca mine şi bolnavă cu stomacul, a îndrăzni să călătorească pe atâta noian. Pentru aceea, rogu-vă pe voi ca, luând vasul acesta, să-l duceţi la mormânt şi să turnaţi untdelemn în candela sfântului". Zicând diavolul acestea, a dat vasul în mâinile acelor iubitori de Dumnezeu.

Nu se ştia însă cu ce fel de vrăji era amestecat acel untdelemn, ca să vatăme şi să prăpădească pe cei din corabie. Dar aceia, neştiind lucrarea vicleanului, au ascultat cererea lui şi au luat vasul cu untdelemn diavolesc şi, pornind de la mal, în ziua aceea au plutit bine. Însă a doua zi a început a sufla vântul dinspre miazănoapte şi a face plutirea cu anevoie; deci, multe zile primejduindu-se de valuri, se gândeau să se întoarcă înapoi. Întorcând corabia, li s-a arătat Sfântul Nicolae, plutind într-o barcă mai mică şi le zise: "Unde mergeţi, bărbaţilor? Pentru ce aţi lăsat calea ce vă stă înainte şi vă întoarceţi? În mâna voastră este a potoli viforul şi a face corabiei calea uşoară, căci este diavolească acea rea măiestrie care vă împiedică în călătoria voastră. Că nu o femeie v-a dat vasul, ci însuşi diavolul; deci aruncaţi-l în mare şi îndată veţi avea calea cu bună sporire".

Auzind acestea, bărbaţii aceia au luat vasul şi l-au aruncat în adâncul mării. Şi făcând aceasta, îndată a ieşit de acolo fum negru şi pară de foc, care a umplut văzduhul de miros greu, iar marea se desfăcu şi fierbând apa din adânc, clocotea. Iar picăturile apei erau ca nişte scântei de foc, încât foarte mult s-au temut cei ce erau în corabie şi de frică ţipau. Dar ajutorul care se arătase lor, poruncind să îndrăznească şi să nu se teamă, a alinat marea; apoi pe călători, izbăvindu-i de frică, i-a făcut a pluti fără primejdie spre Licia. Atunci, îndată, venind o răcoreală cu bună mireasmă, a suflat asupra lor şi s-au bucurat; apoi au plutit cu bine până la cetatea cea dorită. Acolo, închinându-se moaştelor celor izvorâtoare de mir ale grabnicului ajutător şi apărător, mulţumeau Atotputernicului Dumnezeu. Apoi, înălţând rugăciuni marelui părinte, s-au întors în ţara lor, povestind tuturor, cu lacrimi de bucurie, ceea ce li se întâmplase pe cale.

Multe, mari şi preaslăvite minuni a făcut Sfântul Nicolae, acest mare plăcut al lui Dumnezeu, pe uscat şi pe mare, ajutând celor ce erau în primejdii, izbăvind de înecare şi scoţându-i din adâncul mării la uscat; răpindu-i din robie şi aducându-i la casele lor; izbăvind din legături şi din temniţe, apărând de tăierea de sabie şi scăpând de la moarte, apoi multora le-a dat tămăduiri: orbilor, vedere; şchiopilor, umblare; surzilor, auz; muţilor, grai. Pe mulţi, din cei ce pătimeau în sărăcia cea mai mare, i-a îmbogăţit, iar celor flămânzi le-a dat hrană. ***Şi la toată nevoia, s-a arătat gata ajutător, apărător cald, grabnic folositor şi sprijinitor; iar acum, deasemenea, ajută pe cei ce-l cheamă şi din primejdii îi izbăveşte.*** Ale cărui minuni precum este cu neputinţă a le număra, tot aşa cu anevoie este a le descrie. Pe acest mare făcător de minuni îl ştie Răsăritul şi Apusul, şi toţi creştinii cunosc nenumăratele lui minuni. Deci, să se slăvească printr-însul Dumnezeu Cel Unul în Treime lăudat: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Căruia se cuvine laudă în veci. Amin.

Vieţile Sfinţilor - Aducerea cinstitelor moaşte ale Sfântului Nicolae, arhiepiscopul din Mira Lichiei (9 mai)

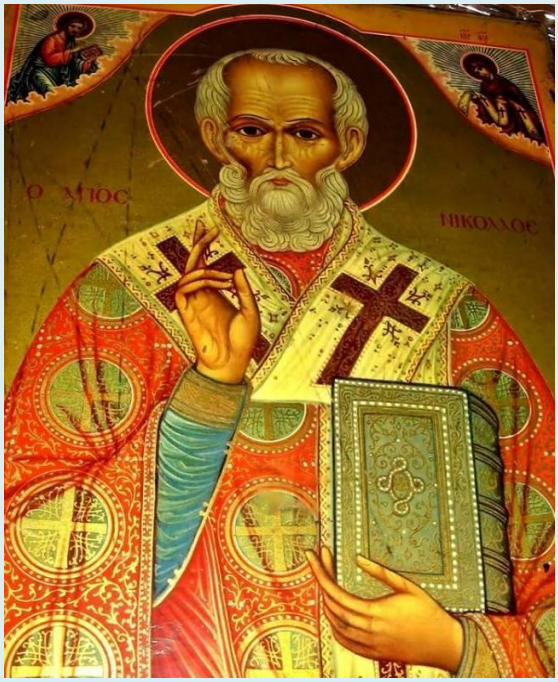

Pe vremea binecredinciosului împărat grec Alexie şi a patriarhului Constantinopolului, Nicolae, stăpânind în Rusia iubitorul de Hristos marele domn al Kievului, Vsevolod Iaroslavici şi Vladimir cel de bun neam, domnul Cernicovului, care după aceea s-a făcut monah, a fost năvălire a ismailitenilor contra stăpânirii greceşti de pe acea parte de mare, pentru că, începând de la Herson, vrăjmaşii Crucii lui Hristos, au robit pământul creştin până la Antiohia şi Ierusalim şi au pustiit cu foc şi cu sabie toate cetăţile şi satele, bisericile şi mănăstirile; iar pe cei ce au scăpat de sabie, bărbaţi, femei şi copii, i-au robit şi toate părţile acelea le-au luat în stăpânirea lor. Atunci şi cetatea Mirelor, cea din latura Lichiei, unde se aflau cinstitele moaşte ale arhiepiscopului lui Hristos, Nicolae, au pustiit-o tot aceiaşi agareni.

Toate acestea s-au făcut însă cu voia lui Dumnezeu, pentru păcatele noastre cu care mâniem foarte mult pe Domnul şi întărâtăm până la amărăciune îndelunga Lui răbdare, precum zice pentru cei păcătoşi în psalmi: Amărât-au pe Cel Preaînalt... Pentru că, Dumnezeu prea mult Se mâhneşte de fărădelegile poporului ce vieţuieşte fără de pocăinţă; atunci nu cruţă nici pe sfinţii Săi, nici ascultă rugăciunile plăcuţilor Săi; pentru că a zis oarecând către Sfântul Prooroc Ieremia: "De va sta Moise şi Samuil înaintea feţei Mele, rugându-se pentru poporul cel ce Mă urăşte, sufletul meu nu este către poporul acesta. Surpat-am pe dânşii de la faţa Mea, la moarte, la sabie, la foamete şi la robie".

Cu o dreaptă mânie ca aceasta a lui Dumnezeu, pustiindu-se multe părţi greceşti de la răsărit, între care a fost şi Lichia, cu cetatea ce se numeşte Mira; prin aceasta a voit Domnul, să se aducă cinstitele moaşte ale Sfântului Nicolae, plăcutului Său, din cetatea cea pustiită, Mira, în cetatea cea cu popor, care se numeşte Bari şi care este în Italia. Astfel, moaştele unui luminător ca acesta al lumii, al cărui sfânt suflet petrece întru cetele cereşti cu cinstea cea vrednică, n-a voit să fie pe pământ cu cinstire sub obroc. Şi ca izvorul cel pururea curgător al minunilor celor de tămăduiri să nu fie lipsit de cei ce scot dintr-însul; iar pe de altă parte, ca şi Apusul, să nu se lipsească de facerile de bine ale lui Dumnezeu, care se dau prin mijlocirile marelui arhiereu.

Aducerea acestor sfinte moaşte s-a făcut într-acest fel: "Unui preot care locuia în cetatea Bari, om drept, cinstit şi cucernic, i s-a arătat înainte Sfântul Nicolae, zicându-i: ***"Mergi şi spune poporului acestuia şi la tot soborul bisericesc că, ducându-se în Mira, cetatea Lichiei, să ia de acolo moaştele mele şi aducându-le aici, să le pună în această cetate a Varului, pentru că nu pot să fiu în acel loc pustiu; aşa voind Domnul Dumnezeul meu".***

Preotul, sculându-se după vedenia aceasta, a mers în biserică şi a spus clerului bisericii şi la tot poporul arătarea Sfântului Nicolae, ce o văzuse în acea noapte.

Iar ei, auzind acestea, s-au bucurat mult, zicând: "Astăzi a prea mărit Domnul mila Sa, spre poporul Său şi spre cetatea noastră".

Deci, degrabă au rânduit trei corăbii şi au ales nişte oameni vestiţi şi temători de Dumnezeu, dându-le lor din sfinţita rânduială câteva feţe cinstite, ca să meargă pentru aducerea sfintelor moaşte ale marelui Arhiereu Nicolae. Deci, socotind ei lucrul călătoriei lor, au gândit, că nu în loc de câştigarea cea dorită a moaştelor celor făcătoare de minuni, să li se întâmple lor ceva împotrivă. Deci, luând asemănare neguţătorească, ca şi cum ar face ei o neguţătorie şi ca să nu le împiedice calea mării oarecare popoare, au umplut corăbiile lor cu grâu şi au plecat, făcându-se că merg la neguţătorie. Astfel, călătorind cu bună sporire, au ajuns mai întâi la Antichia unde, vânzându-şi grâul după obiceiul neguţătoresc, au cumpărat alte lucruri.

Apoi, auzind de la alţi negustori veneţieni, care veniseră mai înainte din alte părţi, cum că şi ei au de gând să meargă la Lichia, în cetatea Mirei, pentru moaştele Sfântului Nicolae, varenii s-au sârguit, ca să-i întreacă pe dânşii. Deci, mai degrabă călătorind şi mai iute înotând, fiindcă Dumnezeu purtase de grijă spre ajutorul lor, au ajuns în latura Lichiei şi au stat la malul cetăţii Mirelor şi întrebând cu dinadinsul de biserica sfântului şi despre moaştele lui, şi-au luat armele, temându-se ca nu cumva să-i oprească pe dânşii cineva şi au mers la

biserică. Acolo, aflând patru monahi, i-au întrebat pe dânşii: "Unde se află moaştele Sfântului Nicolae, că voim - ziceau dânşii - să ne închinăm lor".

Iar monahii le-au arătat lor mormântul în biserică, întru care, ca sub un obroc, zăceau sub pardoseală în pământ, moaştele cele tămăduitoare ale arhiereului lui Hristos.

Deci, varenii, dând la o parte pardoseala bisericii şi săpând pământul, au găsit racla sfântului; iar când au descoperit-o, au văzut-o plină de mir binemirositor, care izvorâse din cinstitele lui moaşte. Apoi, mirul l-au turnat în vasele lor, iar moaştele sfântului, luându-le cu bucurie pe braţele lor preoţii, le-au dus la corăbiile lor şi le-au pus cu cinste într-una din ele. Luând ei sfintele moaşte, s-au dus cu dânşii şi doi monahi, iar doi au rămas la locul acela lângă biserică. Cu o bună neguţătorie ca aceasta şi cu câştigul cel fără de preţ, varenii, depărtându-se de malul Mirei Lichiei în 28 de zile ale lunii lui aprilie, după o bună şi fericită călătorie, au ajuns degrabă în cetatea lor într-o Duminică, în nouă zile ale lunii lui mai, la vremea Vecerniei.

Poporul cel din Bari, înştiinţându-se de venirea la dânşii a cinstitelor moaşte ale marelui plăcut al lui Dumnezeu, Nicolae, îndată a ieşit întru întâmpinarea sfintelor moaşte împreună cu episcopii, cu preoţii, cu monahii şi cu tot clerul bisericesc, bărbaţi, femei şi copii, şi mulţimea a tot poporul, de la mic până la mare, cu făclii şi cu tămâie, cântând şi lăudând pe Dumnezeu şi săvârşind cântări de rugăciune arhiereului lui Hristos. Apoi, luând cu bucurie şi cu cinste acea nepreţuită şi duhovnicească vistierie, au pus-o în biserica Sfântului Ioan Înaintemergătorul, care era lângă mare. Şi se făceau multe minuni la moaştele cele tămăduitoare. Pentru că şchiopii şi orbii, surzii şi îndrăciţii, cum şi cei cuprinşi de tot felul de boli, primeau tămăduiri, atingându-se de moaştele sfântului. Luni de dimineaţă erau patruzeci şi şapte de bărbaţi şi de femei tămăduiţi; marţi, douăzeci şi două; miercuri, douăzeci şi nouă; joi dimineaţa a tămăduit pe un om surd, care fusese cinci ani într-acea neputinţă.

După aceasta, Sfântul Nicolae, arhiereul lui Hristos, arătându-se în vedenie unui oarecare monah plăcut lui Dumnezeu, i-a zis: ***"Am venit cu bunăvoia lui Dumnezeu în această cetate, într-o Duminică, în ceasul al noulea din zi şi într-acelaşi ceas, am dat din darul Dumnezeului, tămăduire la unsprezece oameni".***

Această arătare a sfântului, monahul acela a spus-o la toţi, spre mărirea plăcutului său.

După aceea, în toate zilele, sfintele lui moaşte n-au încetat a da cu minune tămăduire şi se dau până acum, celor ce aleargă la dânsul cu credinţă. Deci,

cetăţenii Varului, văzând darul cel făcător de minuni al moaştelor Sfântului părinte Nicolae, curgând dintr-un izvor fără de scădere, au zidit o biserică din piatră în numele lui, mare şi frumoasă şi au înfrumuseţat-o cu tot felul de podoabe scumpe.

După aceasta, au ferecat o raclă de argint cu pietre de mult preţ şi au aurit-o peste tot. Iar în anul al treilea, după aducerea cinstitelor moaşte de la Mira Lichiei la Var, adunând clerici din cetăţile şi ţările cele dimprejur ale arhiepiscopiei şi episcopiei, au făcut cinstita mutare a sfintelor moaşte ale făcătorului de minuni Nicolae din Biserica Botezătorului, în biserica cea nouă, zidită din piatră, întru numele lui, în aceeaşi zi în care mai înainte le aduseseră în Var, de la Mira Lichiei şi le-au pus cu racla cea de argint în altar. Iar racla cea veche pe care o aduseseră de la Mira Lichiei, au pus-o în biserică, având în ea oarecare sfinte moaşte, pentru închinăciunea celor ce veneau. Dintr-acea vreme s-a aşezat, praznicul aducerii cinstitelor moaşte ale arhiereului lui Hristos, Nicolae, să se prăznuiască în toţi anii, în ziua a noua a lunii mai, cinstind prin acest praznic amândouă aduceri; adică pe cea din Mira la Var şi pe cea din biserica Mergătorului Înainte, în biserica cea nouă pe care varenii au zidit-o din piatră, în numele Sfântului Nicolae.

Nu numai într-acea cetate a Apusului, ci şi în cetăţile şi laturile Rusiei, în aceeaşi vreme s-a luat obiceiul de a se prăznui această aducere, cu bună credinţă şi cu bună cucernicie din dragostea cea către Sfântul Nicolae, făcătorul de minuni; deoarece şi Rusia cea din nou luminată atunci, s-a învrednicit de multe minuni ale Sfântului Nicolae. După ce au trecut câţiva ani, după bună voire a Sfântului Nicolae - precum s-a arătat în vedenia unui oarecare monah - i-a poruncit şi a pus sub Sfânta Masă în altar, cinstitele lui moaşte, care izvorăsc totdeauna mir; precum se vede şi acum acolo, că se dă spre tămăduirea tuturor bolilor şi întru slava lui Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce este prea mărit întru sfântul Său, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Notă: - În prolog, după istoria scrisă despre aducerea cinstitelor moaşte ale arhiereului Nicolae, se adaugă şi o sfătuire către dreptcredincioşi, pe care mai pe scurt, o pomenim şi noi, aici, în acest fel: Să nu te minunezi, iubite cititor, că a voit Dumnezeu de a mutat trupurile sfinţilor din părţile Răsăritului la Apus, fiindcă năvăleau multe răutăţi de la păgânii agareni asupra dreptei credinţe; precum asemenea să nu te minunezi, că a adus moaştele Sfântului Nicolae de la Mira Lichiei la Var.

Aceasta s-a făcut, nu pentru cea mai multă dreaptă credinţă a apusenilor, nici pentru credinţa cea rea a răsăritenilor, pentru că răsăritenii, cu darul lui Dumnezeu, petreceau fără de prihană întru buna credinţă a părinţilor lor; iar

apusenii este arătat că de la începutul anului 809, de la naşterea lui Hristos, au scornit un lucru nou în mărturisirea credinţei despre purcederea Sfântului Duh. Deci, Dumnezeu a trimis trupurile sfinţilor Săi de la Răsărit la Apus, ca pe oarecare apostoli vii, care sfătuiau cu facerile de minuni, pe cei de acolo, să se întoarcă iarăşi la mărturisirea credinţei celei dintâi, împreună cu răsăritenii. Pentru că minunile nu se fac pentru cei dreptcredincioşi, nici la unii ca aceştia se trimit ucenicii lui Hristos la propovăduire, ci prin mijlocul celor blânzi, care merg ca oile prin mijlocul potrivnicilor lor.

Sinaxar - Pomenirea celui între sfinţi Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirei Lichiei, făcătorul de minuni (6 decembrie)

În această lună, în ziua şasea, pomenirea celui între sfinţi Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirei Lichiei, făcătorul de minuni.

Sfântul ierarh Nicolae cel între sfinţi Părintele nostru Nicolae a trăit pe vremea împăraţilor Diocleţian şi Maximian. Mai întâi a strălucit prin vieţuire călugărească; iar pentru viaţa lui îmbunătăţită a fost făcut arhiereu. Dar ***pentru că sfântul propovăduia cu îndrăzneală credinţa în Hristos a fost prins de mai-***

marii cetăţii, a fost bătut şi chinuit, apoi aruncat în temniţă, împreună cu alţi creştini. Când marele şi binecredinciosul împărat Constantin a ajuns, cu voia lui Dumnezeu, împărat al romanilor, au fost eliberaţi din legături toţi cei închişi şi, odată cu aceştia, şi Sfântul Nicolae, care s-a dus în Mira. Nu după multă vreme a fost adunat de marele Constantin cel dintâi sinod de la Niceea, la care a luat parte şi minunatul Nicolae.

Sfântul Nicolae a făcut multe minuni aşa cum arată Istoria vieţii sale. ***A izbăvit de la moarte pe trei bărbaţi năpăstuiţi pe nedrept. Pe când aceştia erau în închisoare au aflat de timpul când aveau să fie omorâţi şi au chemat pe sfânt în ajutor; i-au pomenit şi de binefacerile ce le făcuse cu alţii, cum izbăvise de moarte pe alţi trei bărbaţi din Lichia. Iar Sfântul Nicolae, cel grabnic spre ajutor şi gata spre apărare, s-a arătat în vis împăratului şi eparhului; pe eparh l-a mustrat pentru că a defăimat împăratului pe cei trei bărbaţi, iar împăratului i-a arătat şi i-a dovedit că bărbaţii aceia sunt nevinovaţi şi că din pizmă au fost pârâţi că au uneltit împotriva lui. Şi aşa i-a izbăvit Sfântul Nicolae de la moarte.***

Pe lângă acestea a făcut încă şi alte minuni. A păstorit dumnezeieşte poporul ortodox şi ajungând la adânci bătrâneţi, s-a mutat către Domnul.

Dar Sfântul Nicolae nici după moarte nu şi-a uitat turma sa. Că în fiecare zi face cu îmbelşugare bine celor ce au nevoie şi-i izbăveşte de tot felul de primejdii şi nevoi, căci şi acum, ca şi atunci, Acelaşi Dumnezeu lucrează prin sfântul Său minunile Sale cele fără de număr.

Sinaxar - Pomenirea mutării moaştelor Sfântului Nicolae de la Mira la Bari (9 mai)

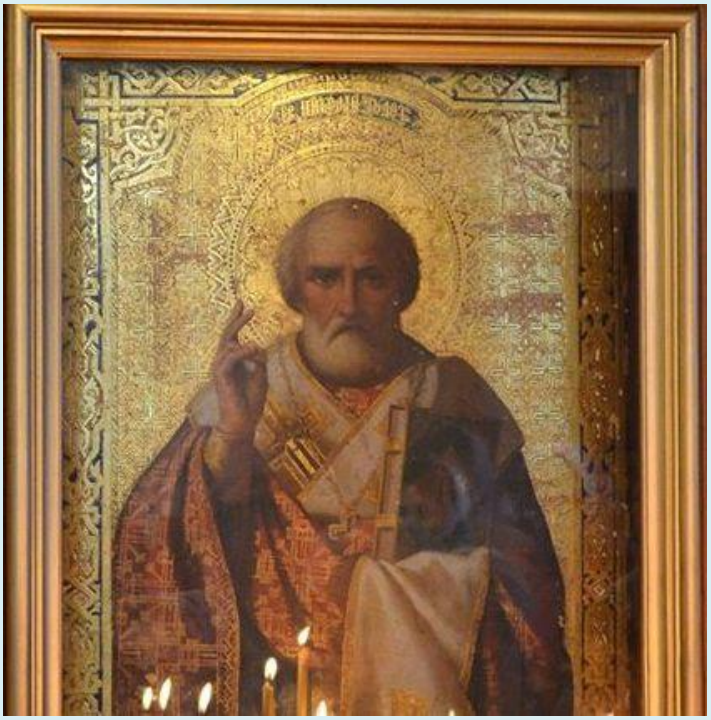

Tot în această zi (9 mai), pomenirea mutării moaştelor Sfântului Nicolae de la Mira la Bari, în anul 1087, când regiunea Mira Lichiei a căzut în mâinile turcilor.

Notă: Sfântul cuvios Efrem de la Mânăstirea Peşterilor din Kiev (pomenit la 28 ianuarie) a înfiinţat sărbătoarea mutării Sfintelor moaşte ale Sfântului ierarh Nicolae la Bari, în Italia, care se ţine în fiecare an, la 9 mai.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni (Dezlegare la peşte)

Sfântul Nicolae s-a născut pe vremea împăraţilor Diocleţian şi Maximian şi pentru viaţa sa curată şi nespusa lui bunătate a fost făcut arhiereu.

Vestind cu mult curaj Evanghelia lui Hristos, a fost întemniţat, dar în timpul lui Constantin cel mare (306-337) a fost eliberat. Mergând el la Mira, nu a trecut multă vreme şi s-a întrunit cel dintâi Sinod Ecumenic de la Niceea. A luat parte la lucrările acestui Sinod Ecumenic din anul 325.

A primit de la Dumnezeu darul facerii de minuni, eliberând din temniţă trei oameni nevinovaţi, care, aflând de timpul când aveau să fie omorâţi, l-au chemat în ajutor pe Sfântul Nicolae pentru a-i izbăvi. De aceea, sfântul ca unul grabnic ajutător s-a arătat în vis împăratului Constantin şi eparhului Avlavie. Pe acesta din urmă l-a mustrat pentru nedreapta acuzare adusă celor trei oameni, iar pe împărat l-a înştiinţat de nevinovăţia celor trei, scăpându-i astfel de la moarte. Pe lângă aceasta a făcut şi multe alte minuni.

Păstorind cu multă înţelepciune turma cea duhovnicească încredinţată lui, a ajuns la adânci bătrâneţi şi s-a mutat în pace la Domnul, neuitând nici după moarte turma sa.

Căci în toate zilele Sfântul ierarh Nicolae dădea cu îndestulare binefaceri celor lipsiţi şi îi izbăvea de tot felul de primejdii şi de nevoi pe cei credincioşi.

Moaştele Sfântului Nicolae se află astăzi la Bari, în sudul Italiei, unde au fost aduse de la Mira Lichiei în data de 9 mai 1087.

De asemenea, mâna sa se află la Biserica „Sfântul Gheorghe nou” din Bucureşti.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni (Dezlegare la peşte)

Sfântul Nicolae s-a născut pe vremea împăraţilor Diocleţian (284-305) şi Maximian (286-305) în cetatea Patara din Asia Mică. Părinţii săi, Teofan şi Nona, au murit în timpul unei molime, pe când sfântul era mic de ani, şi, de aceea, a fost crescut de un unchi, care purta tot numele de Nicolae şi era episcop al acelei cetăţi. Acesta l-a învăţat bunele deprinderi creştine şi dreapta credinţă, iar la vârsta potrivită l-a rânduit între clericii Bisericii, apoi l-a hirotonit preot.

Sfântul strălucea prin înfrânare, rugăciune, milostenie, dreptate şi râvnă înţeleaptă pentru cele sfinte. De aceea, pentru nespusele lui virtuţi a fost ales şi hirotonit episcop al cetăţii Mira, din Lichia.

Fiind om cu frica lui Dumnezeu şi propovăduind cu îndrăzneală dreapta credinţă, a fost prins de mai-marii păgâni ai cetăţii şi, dându-l la chinuri, l-au închis în temniţă împreună cu alţi creştini. Dar, de vreme ce Sfântul Constantin cel mare (306-337), din voia lui Dumnezeu, a ajuns împărat al romanilor, cei care erau închişi au fost eliberaţi şi, împreună cu ei, a fost eliberat şi Sfântul ierarh Nicolae.

Mergând el la Mira, s-a arătat mult-milostiv către cei săraci şi apărător al celor nedreptăţiţi.

Când s-a întrunit cel dintâi Sinod Ecumenic de la Niceea, în anul 325, a luat parte şi Sfântul Nicolae, care l-a mustrat pe Arie pentru rătăcirea sa. Apoi, i s-a dat marelui ierarh darul facerii de minuni.

El a eliberat din temniţă trei oameni nevinovaţi, care l-au chemat în ajutor pe sfântul, cerându-i ca, precum a izbăvit pe cei din Lichia, aşa să-i izbăvească şi pe ei. De aceea, Sfântul ierarh Nicolae, ca unul care era grabnic ajutător, i s-a arătat în vis împăratului Constantin şi eparhului Avlavie.

Pe acesta din urmă l-a şi mustrat pentru nedreptatea făcută celor trei oameni în faţa împăratului, iar pe împărat l-a înştiinţat cu de-amănuntul, arătându-i că cei trei erau nevinovaţi, fiind învinuiţi din invidie. Astfel, Sfântul Nicolae i-a izbăvit de la moarte. Pe lângă aceasta, a făcut şi alte multe minuni.

Păstorind dumnezeieşte dreptcredinciosul popor, a ajuns la adânci bătrâneţi şi s-a mutat către Domnul, pe la anul 345, neuitând nici după moarte turma sa, ci dând în toate zilele cu îndestulare binefaceri celor lipsiţi şi izbăvindu-i de tot felul de primejdii şi de nevoi.

Moaştele Sfântului ierarh Nicolae, care s-au arătat izvorâtoare de mir, au săvârşit multe minuni la Mira Lichiei.

Ele se află astăzi la Bari, în sudul Italiei, unde au fost aduse la 9 mai 1087, ca să nu cadă în mâinile păgânilor.

Proloage - Pomenirea celui întru Sfinţi, Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni († 340)

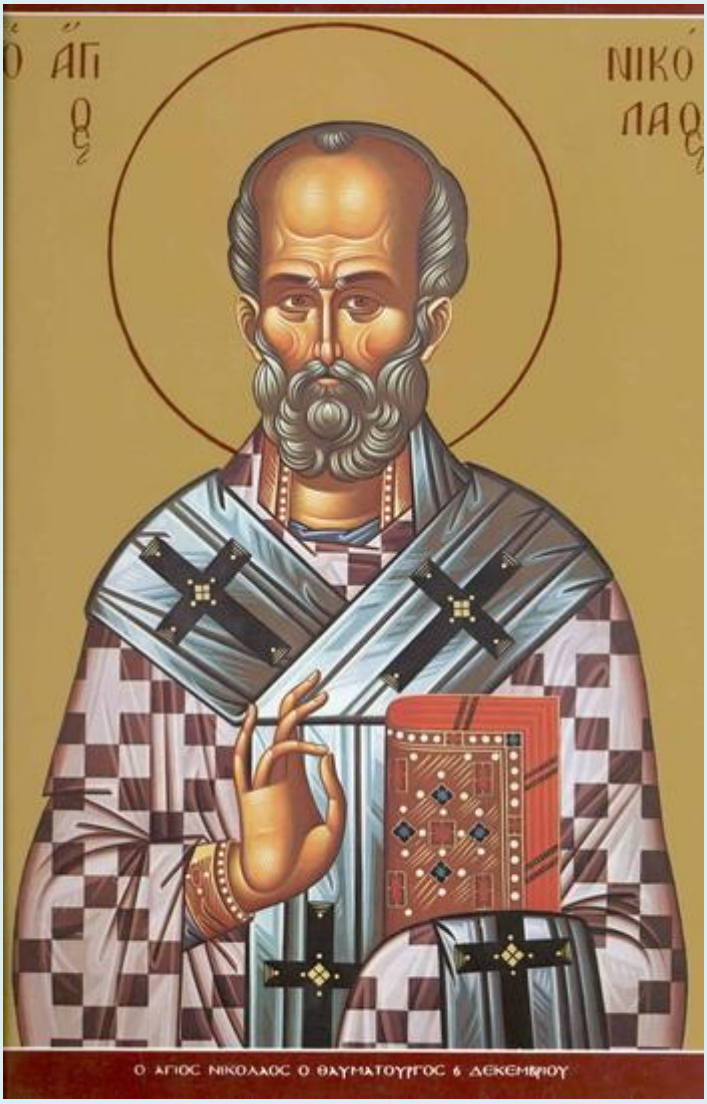

Luna decembrie în 6 zile: pomenirea celui întru Sfinţi, Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni († 340)

Acesta a trăit pe vremea tiranilor împăraţi Diocleţian şi Maximilian (284-305) şi a strălucit mai înainte în viaţa pustnicească şi, pentru nespusa lui bunătate, a fost făcut arhiereu. Şi, fiind cu frica lui Dumnezeu, cinstind creştinătatea şi propovăduind cu îndrăzneală şi cu glas slobod dreapta credinţă, a fost prins de mai marii cetăţii Lichiei şi dându-l la osândă şi la cazne l-au închis în temniţă, împreună cu alţi creştini. Şi de vreme ce marele şi bine credinciosul Constantin, din voia lui Dumnezeu, s-a făcut împărat al romanilor, cei ce erau închişi au fost sloboziţi din legături şi, cu ei împreună, a fost slobozit şi marele Nicolae.

Şi, mergând la Mira, n-a trecut multă vreme şi s-a strâns de către marele Constantin, întâiul Sinod de la Niceea, la care a luat parte şi minunatul Nicolae. Şi i s-a dat lui darul facerii de minuni, precum arată istoria vieţii sale. Scos-a din temniţă pe trei oameni năpăstuiţi, care prinzând de veste că sunt osândiţi pe nedrept, au chemat pe sfântul în ajutor, ca, precum a izbăvit pe cei din Lichia, aşa şi pe dânşii să-i izbăvească. Pentru aceasta, dar, Sfântul Nicolae, ca unul ce era grabnic şi fierbinte spre ajutor, s-a arătat în vis împăratului Constantin şi eparhului Avlavie. Pe acesta l-a mustrat pentru pâra nedreaptă ce făcuse oamenilor la împăratul, iar pe împărat l-a înştiinţat cu amănuntul, arătându-i că erau nevinovaţi, pârâţi din pizmă. Şi aşa prin visul acesta i-a izbăvit din primejdia tăierii. Şi alte multe minuni făcând, păstorea dumnezeieşte pe dreptcredinciosul său popor.

Deci, venind la adânci bătrâneţe, s-a mutat către Domnul, neuitând, nici după moarte, turma sa, ci în toate zilele dând cu îndestulare ale sale faceri de bine celor lipsiţi şi izbăvindu-i de tot felul de primejdii şi de nevoi. Încă şi până astăzi, Dumnezeu, prin mijlocirea lui, lucrează minuni şi cei ce-l roagă cu adevărată şi neîndoită credinţă, nu numai mici binefaceri, ci şi minuni mari dobândesc.

Din anul 1087, luna mai în 9 zile moaştele Sfântului Nicolae se află la Bari, sudul Italiei, luate din Mira ca să nu cadă în mâinile musulmanilor. Acolo ele sunt în mare cinste din partea credincioşilor, care vin la ele, cu credinţă, din toate părţile creştinătăţii.

Una din minunile Sfântului Nicolae: cum a izbăvit de la înec un drept credincios.

Un om oarecare din Constantinopol, cu frică de Dumnezeu şi credincios în Hristos, care iubea pe sfântul acesta şi era iubit şi el de dânsul, vrând oarecând să facă o călătorie în altă ţară, grăbindu-l treaba ce avea, s-a dus la biserica sfântului de şi-a făcut rugăciunea după obicei şi, luându-şi ziua bună de la rude şi de la prieteni, a intrat în corabie. Iar când a fost la 9 ceasuri din noapte, s-au sculat corăbierii să întoarcă şi să întindă pânzele, începând alt vânt. Deci, întru acea vreme, s-a sculat şi acest smerit om să meargă după apă şi, având toţi de lucru cu întinsul pânzelor, s-a întâmplat că s-a împiedicat şi a căzut în mare. Şi, fiind întuneric şi vântul pornind corabia înainte, n-au putut corăbierii să-l ajute cu nimic, ci plângeau de amara moarte a acelui om.

Iar el, căzând în mare, cum era îmbrăcat, şi aflându-se acum în largul mării, a zis: "Sfinte Nicolae, ajută-mi!" Şi, strigând câtva timp acest cuvânt, o, minune !, s-a aflat omul în mijlocul casei sale, părându-i-se că este în adâncul mării.

Iar vecinii, auzindu-i glasul, s-au sculat, la fel şi cei din casă, aprinseră lumina şi strângându-se şi vecinii de afară, l-au văzut cu toţii stând în mijlocul casei şi strigând; şi apa de mare curgea din hainele lui.

Deci, încremenind au rămas muţi de groază, iar el a zis: "O, fraţilor, ce este aceasta ce văd ?" Că ştiu bine că ieri, la nouă ceasuri, când mi-am luat ziua bună de la voi, de la toţi, intrând în corabie, am purces la drum, că având vânt bun, am mers câtva timp, iar când a fost la a doua şi a treia strajă din noapte, adică la nouă ceasuri, m-am dus pentru apă şi m-am împiedicat de corăbieri şi am căzut în mare. Şi chemam pe Sfântul Nicolae întru ajutor, iar acum nu ştiu unde mă aflu, ci spuneţi-mi voi, că eu mi-am ieşit din fire şi sunt uimit."

Iar aceia, luând seama la cuvintele lui şi văzând apa mării, care curgea de pe dânsul, strigau: "Doamne, miluieşte!" Deci, dezbrăcându-se şi luându-şi alte haine, s-a dus la biserica Sfântului Nicolae. Şi acolo a petrecut cealaltă parte de noapte, căzând cu lacrimi şi cu rugăciuni, la icoana sfântului.

Şi, venind vremea Utreniei şi strângându-se poporul, s-a făcut cunoscut la toţi minunea şi s-au uimit toţi şi s-au minunat de acele dulci aromate ce le adusese acel om, spre multa mulţumită, Sfântul Nicolae, văzând şi biserica plină de lumânări aprinse, slăvind pe Dumnezeu şi lăudând pe sfântul, vestindu-se această mare şi peste fire minune prin tot Constantinopolul.

Şi a ajuns şi la urechile împăratului celui de atunci şi ale Patriarhului, care, făcând sfat, au zis să cheme pe acel om. Şi, mergând el şi istorisind înaintea multora cele pentru dânsul, toţi au strigat: "Mare eşti, Doamne, şi minunate sunt lucrurile Tale şi nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale."

Şi aşa, făcând Litii şi Privegheri la care se strângea mult popor, mergea el la biserica Sfântului, slăvind şi binecuvântând pe Dumnezeu şi dând mulţumită credincioasei Sale slugi, Sfântului Nicolae.

Minunea Sfântului Părintelui nostru Nicolae, pentru Vasile, fiul lui Agricola.

Nu socotesc cu dreptate nici cu vrednicie să tac şi să nu grăiesc acest cuvânt, despre o altă minune a Sfântului şi cuviosului Părintelui nostru Nicolae. Era un om oarecare, anume Agricola, cu bunătăţi şi evlavie vieţuind şi având un fiu, unul născut, anume Vasile şi care trăia în ţara Antiohiei, aproape fiind de saracini. Ci, cu darul lui Dumnezeu fiind împodobit, era îmbelşugat şi cu avuţie multă. Şi avea credinţă multă spre Sfântul Părinte Nicolae. Pentru aceasta, în toţi anii, la pomenirea sfântului petrecea ziua aceea cu prăznuire şi punea mese pentru săraci şi pentru vecini, prieteni şi alţii.

Însă era o biserică zidită în numele Sfântului Nicolae, departe fiind de cetate ca la cinci stadii, şi acolo, în tot anul, se adunau noroadele la pomenirea Sfântului Nicolae. Iară într-un an, la slăvita lui pomenire, mult popor venind la praznic în sfânta lui biserică, atunci şi binecredinciosul acela îşi trimise pe fiul său Vasile cu slugile sale, şi zise lui: "Mergi, fiule, la biserica Sfântului Nicolae şi să faci după obicei, precum te-ai învăţat de la noi în anii trecuţi, adică la cântarea de seară, cu frică stând, să iei aminte, aşişderea la Utrenia toată şi la dumnezeiasca Liturghie; după aceea să te întorci în casa noastră la masă, iar eu şi maica ta vom rândui cele ce sunt de trebuinţă săracilor."

Deci, Vasile, acestea auzindu-le de la tatăl său, s-a dus cu bucurie. Iar când a fost în vremea cântării Utreniei, iată, fără de veste, au năvălit saracinii şi, înconjurând biserica, au robit tot poporul, asemenea şi pe Vasile, fiul lui Agricola, şi l-au dus în insula Creta şi l-au dat pe el lui Amira, dregătorul, că era foarte frumos. Şi i-a poruncit lui domnul saracinilor să se afle pururea înaintea lui, iar pe alţii i-a vândut şi pe unii i-a închis.

Deci, Agricola, auzind acestea, de la vecinii săi, şi mângâindu-se puţin din necazul său, sculându-se, a mers la femeia sa şi i-a zis ei: "Oare, avem noi vreun folos din tot plânsul acesta mult? Ci, iată, al treilea an avem de când ne aflăm în această întristare şi am uitat de pomenirea Sfântului Nicolae şi n-am ieşit la praznicul lui. Acum, dar, ascultă-mă pe mine; să luăm lumânări şi untdelemn şi tămâie şi să mergem la sfântul şi să ne rugăm lui cu credinţă, ca să luăm de la dânsul mângâiere pentru Vasile, fiul nostru, şi cu mare nădejde ne vom întoarce. Că poate să ne dea nouă în mâini pe fiul nostru sau cu totul ne va adeveri nouă de este el viu sau mort."

Deci, acestea auzindu-le femeia lui, i-a zis: "Bine zici, stăpâne, să facem precum voieşti, de vreme ce şi praznicul Sfântului Nicolae a sosit." Şi, aşa sfătuindu-se, s-au sculat şi cu bucurie au mers la biserica Sfântului Nicolae. Şi au făcut după obiceiul prăznuitorilor, apoi s-au întors la casa lor şi, chemând la cină pe rudele lor şi pe toţi vecinii cei de aproape, au pus masă şi au început a mânca şi a bea întru slava lui Dumnezeu, pomenind minunile Sfântului Părinte Nicolae.

Iar când era în vremea cinei lor şi şedeau la masă, au început câinii a lătra cu mare pornire. Şi a zis Agricola slugilor sale: "Mergeţi şi vedeţi la ce năvălesc câinii, poate o fiară este, sau altceva", iar slugile, ieşind afară, n-au văzut nimic. Însă câinii mai mult se repezeau, lătrând. Deci, Agricola a luat lumina şi a mers ca să vadă cu ceilalţi şi au văzut un om, în mijlocul curţii stând, în haine turceşti, şi s-au speriat, că nu se pricepeau ce putea să fie. Iar după ce Agricola, a venit aproape de dânsul, a văzut un tânăr voinic, stând şi ţinând în mână un pahar plin de vin. Şi căuta Agricola la dânsul, nimic zicând, şi cu frică şi cu bucurie era cuprins. Apoi, abia a putut grăi cu spaimă mare: "O, fiul meu,

Vasile, iată acum te văd cu adevărat; oare tu eşti, fiul meu, sau o nălucă mi se arată mie, prin tine ?"

Iar tânărul Vasile degrabă a răspuns: "Eu sunt tată, fiul tău, pe care saracinii l-au robit şi în Creta l-au dus."

Acestea auzind, Agricola, tatăl său, îmbrăţişându-l, îl săruta pe el şi zicea: "Spune-mi mie fiule, cum ai scăpat din mâinile saracinilor, celor fără Dumnezeu, sau cine te-a ajutat, spune-mi toate mie, tatălui tău."

Iar tânărul a zis către el: "Nimic tată, nimic din toate acestea, de care mă întrebi, nu ştiu. Numai aceasta ştiu, că eu acum stăteam înaintea dregătorului saracinilor. Că după ce m-au robit pe mine şi m-au dus în Creta, saracinii m-au dat lui Amira, mai marele lor. Şi dintru acea vreme, Amira dregătorul m-a pus pe mine ca să dreg vin şi să-i ţin paharul, stând înaintea feţei lui, precum mă vezi pe mine tată, acum. Şi, iată, nu ştiu cine, cineva puternic m-a răpit aşa cum mă aflam, cu paharul acesta pe care încă îl ţin în mână, şi că un vânt m-a adus şi m-a pus aicea; şi am văzut pe Sfântul Nicolae, care m-a aşezat pe mine la locul acesta."

Deci, Agricola auzind aceasta, de bucurie, s-a umilit pentru această mare minune şi, luându-l de mână, l-a dat maicii sale.

Iar ea, văzând pe fiul ei, plângea de bucurie şi, multe cuvinte grăind şi cu mâinile cuprinzându-l, îl săruta zicând: "Acum te văd pe tine, Vasile, iubitul meu fiu. Acum pe tine, pe care nu mai nădăjduiam să te văd, în mâinile mele te ţin. Acum, din nou, pe tine, te am mângâiere sufletului meu şi toate mâhnirile mele se dezleagă." Acestea şi alte multe cuvinte de mângâiere grăia către dânsul.

Şi, auzind vestea aceasta, oamenii cei ce locuiau împrejurul locului aceluia s-au adunat degrabă la veselia acestei minuni negrăite. Încă şi cinstit praznic au făcut Sfântului şi marelui Părintelui nostru Nicolae, slăvind pe Preasfânta Treime, pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Altă minune a Sfântului Nicolae, care a izbăvit o corabie de înecare, pe când era încă în viaţă.

Oarecând, nişte corăbieri din Egipt călătoreau spre ţara Ciliciei. Deci, când li s-a întâmplat lor să străbată noianul mării lui Adrian, atunci a căzut peste ei o furtună mare şi nişte valuri cumplite, cât şi pânzele li s-au rupt şi toată corabia, de sila valurilor mari, s-a zdruncinat şi acum toţi desnădăjduiau de a lor mântuire. Iar de vreme ce se înştiinţaseră ei de slava marelui arhiereu Nicolae,

cel din Mira Lichiei, că este grabnic ajutător, mai presus de nădejde, toţi s-au întors la rugăciune către dânsul. Şi în furtună fiind, pe acela îl chemau şi numai de la dânsul aşteptau scăpare.

Iar sfântul deloc zăbovind, îndată a venit în corabie şi l-au văzut aceia cu ochii lor şi le-a zis: "Iată, m-aţi chemaţi şi am venit vouă în ajutor." Şi aşa le-a poruncit lor să îndrăznească şi, luând cârma, se arăta că îndreptează corabia. Iar, după aceea, a certat marea şi a potolit primejdia cumplitelor valuri şi era ca Însuşi Domnul, care a zis: "Cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu." (Ioan 14,12). Deci, după aceea, purtaţi de vânt lin, au sosit la liman.

Şi toţi, din corabie ieşind, îndată s-au dus ca să afle pe acela ce i-a mântuit pe ei din primejdie. Şi, înştiinţându-se că el a intrat în biserică, au mers după dânsul. Iar sfântul se ferea de dânşii şi sta printre alţii. Însă ei, după ce l-au văzut pe el, măcar că niciodată nu-l cunoscuseră mai înainte, ci numai de la arătarea cea de pe mare, îl ştiau, alergând, au căzut la picioarele lui. Şi îşi porniră limba lor spre cuvinte de laudă şi mulţumire pentru izbăvirea din cele ce pătimiseră.

Dar minunatul Nicolae îi izbăvi pe ei nu numai de primejdiile trupeşti, ci se arătă cu vrednicie şi duhovnicească îngrijire faţă de dânşii. De vreme ce, prooroc fiind cu dar duhovnicesc, şi ştiind că ei căzuseră în spurcăciunea desfrânării, care înstrăinează pe oameni departe de Dumnezeu şi de poruncile Lui, a zis către dânşii: "Cunoaşteţi-vă pe voi, o fiilor, rogu-mă vouă, cunoaşteţi-vă şi inimile voastre, şi mişcările şi gândurile minţii voastre şi îndreptaţi-le spre buna plăcere a lui Dumnezeu, că chiar dacă ne vom tăinui faţă de oameni şi vom părea că suntem buni de Dumnezeu nicidecum nu pot să se ascundă faptele noastre. Pentru aceasta, sârguiţi-vă cu toată osârdia să vă păziţi sfinţenia sufletească şi curăţia trupească, biserică sunteţi a lui Dumnezeu, precum zice Pavel, dumnezeiescul apostol: "Nu ştiţi, oare, că voi sunteţi templu al lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi? De va strica cineva templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe el, pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu, care sunteţi voi"(I Cor.3,16-17).

Deci, aşa învăţându-i sfântul pe oamenii aceia, prin cuvinte folositoare de suflet, i-a slobozit pe ei la casele lor, cu pace; pentru că era în obiceiul fericitului să dojenească, aşa ca un tată iubitor de fii. Iar vederea chipului său era ca a unui înger al lui Dumnezeu, strălucind cu darul dumnezeiesc. Că ieşeau din chipul lui oarecare raze prea luminoase şi mai mult decât faţa lui Moise strălucea faţa lui. Şi din vederea lui, dacă cineva ar fi fost îngreunat de vreo patimă sau necaz sufletesc, unul ca acesta, numai căutând la dânsul, îşi afla din destul mângâiere în necazul său. Ori, dacă cineva vorbea cu dânsul, multă sporire spre bine îndată aceluia i se făcea. Până şi cei din necredincioşi, de se întâmpla cineva să audă un cuvânt din izbăvitoarea lui gură, apoi şi unii ca

aceştia se hrăneau cu dulceaţa cuvintelor lui şi, lepădând rătăcirea ce din tinereţe crescuse între dânşii, primeau în inimă cuvântul cel adevărat şi drept.

Minunea Sfântului Nicolae cu un covor.

Auzim pe Sfântul Duh grăind prin proorocul David: "Precum doreşte cerbul izvoarelor apelor, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule." Cu adevărat în acelaşi chip doreşte şi sufletul credinciosului creştin auzirea cuvintelor lui Dumnezeu şi cele ce se lucrează prin Sfinţii Săi. Deci, iată şi altă minune a Sfântului Nicolae:

Era un oarecare, cu numele Nicolae, în cetatea numită Constantinopol, hrănindu-se din osteneala mâinilor lui şi era credincios lui Dumnezeu şi avea rânduiala lui să nu treacă ziua Sfântului Nicolae fără de pomenire. Şi aceasta, cu neobosire o făcea el, că auzea în Sfintele Scripturi grăind: "Cinsteşte pe Domnul prin toate ale tale osteneli !" Şi avea aceasta în mintea sa totdeauna. Şi a ajuns la adânci bătrâneţe, dar şi la sărăcie, nemaiputând lucra.

Deci, apropiindu-se ziua Sfântului Nicolae, gândea întru sine ce va face. Şi a zis bătrânul către soţia sa: "Femeie, iată, a sosit la noi ziua cea iubită a arhiereului lui Hristos, Nicolae; deci ce vom face, că fiind lipsiţi, nu avem cele de trebuinţă pentru această zi sfântă?"

Iar acea credincioasă femeie a răspuns bărbatului ei: "Ştii, domnul meu, că, iată, ne-au ajuns bătrâneţile şi astăzi sau mâine va veni sfârşitul; deci, să nu-ţi abaţi mintea ta de la dragostea cea spre Domnul şi către Sfântul Nicolae." Şi, aceasta zicând, i-a arătat lui un covor şi a zis: "Ia-l pe acesta şi, mergând, vinde-l şi te du de cumpără toate cele de trebuinţă la pomenirea Sfântului Nicolae. Că alta nimic nu avem şi nu-l vom lăsa moştenire copiilor pe care nu-i avem".

Auzind aceasta, credinciosul bătrân a lăudat foarte pe Dumnezeu şi, luând covorul, a ieşit. Şi, mergând el prin mijlocul uliţei, unde este stâlpul Sfântului şi marelui Constantin, şi trecând de biserica Sfântului Platon, l-a întâmpinat pe el cineva, cu chipul ca un oarecare bătrân cinstit, care i-a zis: "Prietene, unde te duci ?"

I-a răspuns cel ce ducea covorul: "Am trebuinţă să mă duc până la târgul de vânzări".

Şi i-a zis cinstitul bătrân: "Bună este socotinţa ta, prietene, dar, spune-mi, cu cât voieşti să dai covorul tău? Pentru că eu voiesc să cumpăr un covor ca acesta".

A zis bătrânul: "Când l-am luat întâi, am dat pe el opt galbeni, iar acum, cât îmi vei da, atâta voi primi".

Şi a grăit cinstitul acela către bătrân: "Au, lua-vei şase galbeni?"

Şi a zis bătrânul: "Dacă îmi vei da, voi lua cu bucurie!" Deci, îndată, punând mâna în buzunarul său şi scoţând galbenii, Sfântul Nicolae, că el era, i-a dat şase galbeni mari în mâinile bătrânului, zicându-i: "Primeşte, prietene, aceşti galbeni şi dă-mi covorul". Apoi a luat bătrânul galbenii cu bucurie, pentru că nu făcea covorul atâta.

Deci, luând Sfântul Nicolae covorul din mâna bătrânului, s-a dus de la el. Şi, când s-au despărţit unul de altul, ziceau cei de pe uliţă care vedeau pe bătrân: "Oare, năluciri vezi, bătrânule, că vorbeşti de unul singur?" Pentru că ei pe bătrân îl vedeau şi glasul lui îl auzeau, dar pe sfântul nicidecum; nici glasul nu-i auzeau, nici pe el nu-l vedeau, fără numai pe bătrân.

Iar Sfântul Nicolae a mers îndată la casa bătrânului, ducând covorul la femeia acestuia şi zicându-i: "Fiindcă bărbatul tău îmi este prieten de demult, întâlnindu-mă cu el, m-a rugat, zicând: "Fii bun şi du acest covor la femeia mea, că eu, zicea el, am altă treabă. Deci, iată covorul, păzeşte-l pe el". Şi, aceasta zicând, s-a făcut nevăzut.

Şi femeia, luând covorul, de frică, văzând în faţa ei pe un aşa bărbat cinstit şi cu lumina strălucind, nici n-a îndrăznit să întrebe: "Tu cine eşti ?" S-a aprins însă de mânie asupra bărbatului său şi, socotind că el a uitat sfătuirea ce o făcuse cu dânsa şi dragostea pentru Sfântul, a zis: "Vai mie, pătimaşă ce sunt, că m-am însoţit cu acest bărbat călcător de lege şi plin de minciuni". Şi altele asemenea acestora zicând, nici nu vroia să se uite la covorul ei, aprinsă fiind de dragoste pentru sfântul.

Deci, bărbatul ei, neştiind cele petrecute, a cumpărat cele de trebuinţă de ziua Sfântului Nicolae şi se întorcea la casa sa, bucurându-se pentru întâmplarea cu vinderea covorului şi că şi-a împlinit dorinţa sa. Şi, ajungând el la casa lui, femeia sa văzându-l, s-a aprins de mânie asupra lui, şi-l ocăra cu cuvinte grele şi zicea: "Să te duci de la mine, din ziua aceasta, tu care ai minţit Sfântului Nicolae. Că nu-i mincinos Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce a zis: "Nimeni care pune mâna pe plug şi se uită îndărăt nu este potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu". (Luca 9,62). Acestea şi altele asemenea zicându-le, a adus covorul înaintea bărbatului său şi i-a zis: "Ia-ţi covorul, dar pe mine nu mă vei mai avea, că ai minţit sfântului".

Acestea auzindu-le şi văzând covorul său, bătrânul, se minună şi nu se pricepea ce să răspundă femeii sale; şi stând el, îndelung, a înţeles a fi o minune făcută de Sfântul Nicolae. Deci, a suspinat dintru adâncul inimii sale şi, umplându-se de bucurie, a ridicat mâinile sale spre cer, zicând: "Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, Cel ce faci minuni prin minunatul Tău Sfânt Nicolae." Şi a zis bătrânul către soţia sa: "Femeie, aşa te jur, în frica lui Dumnezeu, să-mi spui mie, cine ţi-a adus ţie acest covor, bărbat sau femeie, bătrân sau tânăr?"

Şi a răspuns femeia: "Un om luminat, în chipul unui cinstit bătrân, cu strălucitoare haine a venit, purtând covorul acesta al nostru şi zicând către mine: "Femeie, bărbatul tău îmi este prieten; pentru aceasta, întâlnindu-mă, m-a rugat ca să aduc la tine acest covor; deci păzeşte-l. Iar eu, luându-l, nu îndrăzneam a-l întreba pe el: Tu cine eşti ?"

Deci, auzind acestea de la femeia sa şi arătând femeii sale aurul cel rămas şi cele cumpărate, bucate şi vin, prescuri şi lumânări spre trebuinţa zilei sfântului, a zis bătrânul: "Viu este Domnul, că cel ce a cumpărat covorul de la mine, acela este cu adevărat Sfântul Nicolae, că el a adus covorul, iarăşi, la casa noastră, pentru noi, săracii şi smeriţii robii săi. Că şi cei ce mă vedeau pe mine vorbind cu el îmi ziceau: "Au vreo nălucire vezi ?, văzându-mă ei numai pe mine unul, iar pe dânsul nicidecum".

Şi îndată au strigat ca dintr-o gură amândoi, mulţumind lui Dumnezeu şi lăudând pe marele arhiereu Nicolae, ajutătorul cel grabnic al tuturor celor din nevoi, care-l cheamă pe el cu credinţă. Şi, umplându-se de bucurie au alergat la biserica Sfântului Nicolae şi, tuturor celor ce s-au întâmplat acolo, le-au istorisit minunea. Şi toţi care auzeau proslăveau pe Dumnezeu şi pe Sfântul Nicolae, cel ce face asemenea minuni cu robii săi.

Ci tu, Părinte cinstite, Sfinte Nicolae, nu uita pe robii tăi, care fac cu credinţă pomenirea sfinţiei tale, ca, prin facerile tale de bine, să proslăvim pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea celui între sfinţi Părintele nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni (6 decembrie)

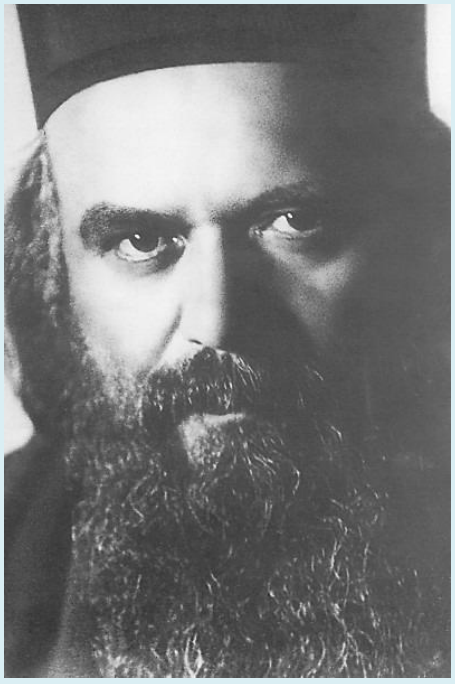

Acest glorios sfânt, prăznuit şi astăzi de popoarele din întreaga lume, ***a fost unicul fiu al unor oameni de rang înalt şi foarte bogaţi din cetatea Patarelor Lichiei, pe numele lor Theofan şi Nonna.*** Fiind acesta singurul copil dăruit lor de Domnul, părinţii au întors înzecit lui Dumnezeu bogatul lor dar, închinându-1 pe fiul lor slujirii Lui celei sfinte.

Sfântul Nicolae a învăţat viaţa cea duhovnicească de la unchiul lui, Nicolae, Episcopul Patarelor, şi a fost de acesta tuns întru îngerescul chip la Mânăstirea Noului Sion de unchi întemeiată.

După moartea părinţilor, Sfântul Nicolae a împărţit toată colosala avere moştenită săracilor, nepăstrând pentru sine absolut nimic. Preot fiind în Patara, el s-a făcut tuturor vestit şi fără să vrea prin a sa milostenie de pomină, pe care o făcea ascunzând cu grijă fapta cea bună, după cuvântul Domnului: ***Să nu ştie stânga ta ce face dreapta ta*** (Matei 6: 3). închinându-se apoi pe sine cu totul singurătăţii şi tăcerii, gândind să petreacă întru acestea până la moarte, a auzit la o vreme un glas din cer care i-a zis: ***Nicolae, în mijlocul poporului să-ţi săvârşeşti nevoinţa ta, dacă voieşti să fii încununat de Mine.*** îndată după această vestire, şi prin a Domnului minunată purtare de grijă, Sfântul Nicolae a fost înălţat Arhiepiscop al Mirelor Lichiei. ***Milostiv, înţelept şi neînfricat, Sfântul Nicolae a fost păstorul cel bun al turmei sale.***

În vremea prigoanelor contra creştinilor declanşate de Diocleţian şi de Maximian, Sfântul a fost aruncat în temniţă, dar chiar şi de acolo instruia şi învăţa zi şi noapte poporul întru Legea lui Dumnezeu.

Sfântul Nicolae a fost unul dintre Sfinţii Părinţi de la Sinodul întâi a toată lumea de la Niceea, din anul 325, unde, din râvna arzătoare pentru adevărul dogmelor credinţei, a mers în mijloc şi 1-a lovit întru Numele Domnului cu a lui sfinţită mână peste necurata lui faţă pe ereticul Arie cel cu nume urât. Pentru aceasta el a fost scos din Sinod şi din scaunul său Episcopal pentru o vreme, până când însuşi Domnul şi Preacurata Lui Maică de Dumnezeu Născătoarea S-au arătat mai multor ierarhi de frunte, descoperindu-le acelora că din poruncă de sus s-a făcut minunată lovirea aceea.

Apărător înflăcărat al adevărului lui Dumnezeu, Marele Sfânt Nicolae a fost pururea neînfricat întru apărarea dreptăţii printre oameni, în două rânduri el a mântuit de la condamnare nedreaptă la moarte trei bărbaţi.

Milostiv,credincios şi iubitor de dreptate, el a umblat prin mijlocul poporului ca un înger al lui Dumnezeu.

- *El a fost socotit sfânt de popor chiar din timpul vieţii lui, şi chiar din timpul vieţii lui oamenii chemau cu credinţă numele lui întru necazuri şi se mântuiau.*
- *El venea şi în vis şi aievea înaintea celor care chemau cu credinţă numele lui, şi îi ajuta uşor şi grabnic, fie că aceia se aflau aproape sau foarte departe.*

Faţa lui strălucea ca faţa lui Moise, simpla lui prezenţă mângâia şi curăţa poporul, umplându-le sufletele de pace, bucurie şi bună voire.

La bătrâneţele lui Sfântul s-a îmbolnăvit pentru puţină vreme şi, după o viaţă preaplină de nevoinţe aspre şi pline de roadă, s-a strămutat la Domnul spre a se bucura pururea de odihna vederii Feţei Lui, şi spre a ajuta pe mai departe, de acolo, pe credincioşii de pe pământ cu aceleaşi şi mai bogate neîncetate faceri de bine, spre a Domnului slavă.

Sfântul Mare Dascăl al lumii şi Ierarh Nicolae Episcopul Mirelor Lichiei s-a strămutat la veşnica viaţă în şase zile ale lunii decembrie, din anul 343 după Hristos.

• Pomenirea Sfântului Nicolae, Episcopul Patarelor - El a fost unchiul Marelui Nicolae al Mirelor Lichiei, cel care 1-a învăţat pe el dumnezeiasca viaţă şi 1-a hirotonit întru preot.

Cântare de laudă la Sfântul Nicolae - făcătorul de minuni, arhiepiscopul Mirelor Lichiei

Sfinte mărite Părinte Nicolae,
Cele patru laturi ale lumii pre tine te slăvesc,
Căci tu eşti apărător al puternicei Credinţe,
Al celei adevărate, în Domnul Dumnezeu.

Tu din leagăn te-ai închinat lui Hristos Domnul,
Din leagăn şi până la al tău mormânt;
Pre tine chiar Domnul Dumnezeu te slăveşte,
Pre tine, Sfinte, robul Lui cel bun.

Vestit ai fost tu toată a ta viaţă,
Iar după a ta moarte încă şi mai vestit!
Puternic pe pământ fost-ai tu, Sfinte,
Dar încă mai puternic, din ceruri, eşti acum!

Tu strălucit-ai cu duhul şi-a inimii curăţie,
Templu ai fost Domnului Celui Viu;
Pentru aceasta lumea pre tine te slăveşte,
O Sfinte Părinte minunate, mereu!

Sfinte Părinte Nicolae slăvite,

Tu îi iubeşti pre aceia ce iubesc Hramul tău!
Tu înaintea Tronului Dumnezeiesc pururi
Te rogi fierbinte pentru mântuirea lor!

O Sfinte Părinte Nicolae slăvite,
Binecuvântează pururi poporul creştinesc!
Binecuvântează-ne pururi pre aceia care
Cu evlavie se roagă ţie şi lui Dumnezeu!

Cugetare

În icoanele care îl închipuie pe Sfântul Nicolae este reprezentat şi Mântuitorul Hristos cu Sfânta Evanghelie în mâini, stând de o parte a lui, iar de cealaltă parte Maica Domnului ţinând în mâini un omofor arhieresc. Reprezentarea aceasta are o îndoită semnificaţie istorică:

- ✓ *mai întâi este semnificată chemarea Sfântului Nicolae la treapta arhierească,*
- ✓ *iar în al doilea rând este semnificată exonerarea lui de pedeapsa caterisirii care ar fi trebuit să urmeze după confruntarea cu necuratul Arie.*

Sfântul Melodie, patriarhul Constantinopolului zice: „A văzut într-o noapte Sfântul Nicolae pre Domnul în slavă, stând lângă el şi întinzându-i cartea Evangheliei, legată în aur şi în mărgăritare de preţ. Iar de cealaltă parte a văzut pre Maica lui Dumnezeu, care i-a aşezat pe ai săi umeri pallium-ul arhieresc."

La scurtă vreme după această vedenie, Sfântul loan Arhiepiscopul Mirelor a murit iar Sfântul Nicolae a fost ridicat Arhiepiscop al acelei cetăţi. Aceasta a fost o minune.

A doua minune s-a întâmplat la vremea Primului Sinod Ecumenic de la Niceea, când, văzând îndărătnicia diavolească şi reaua credinţă cu care Arie refuza şi răstălmăcea cuvintele Sfinţilor Părinţi care voiau să îl oprească prin dezbatere raţională pe acesta de la a mai huli Numele Domnului şi al Preacuratei Sale Maici, Sfântul Nicolae a păşit şi 1-a lovit cu putere pe eretic peste diavoleasca lui faţă.

Sfinţii Părinţi, după canoane, 1-au scos pe Sfântul Nicolae din Sinod şi au ridicat de la el însemenele rangului lui arhieresc, în chiar aceeaşi noapte, mai mulţi Sfinţi Părinţi de frunte ai Sinodului au avut cu toţii, separat, una şi aceeaşi vedenie minunată şi lor înfricoşată: ***anume L-au văzut pre Domnul stând de o***

parte a Sfântului Nicolae, şi întinzându-i cu mâinile Sfânta Evanghelie, iar pe a Sa Preacurată Maică de Dumnezeu Născătoarea stând de cealaltă parte a lui şi aşezând pe ai Sfântului umeri pallium-ul arhieresc, investindu-1 iar cu toate însemnele rangului de Arhiepiscop. Văzând aceasta cu înspăimântare acei Sfinţi Sfinţiţi Părinţi, au grăbit şi au întors cu umilinţă Sfântului Nicolae ceea ce ridicaseră de la el. Ei 1-au înconjurat cu respectul adânc al smereniei şi evlaviei care se cuvine unui ales al lui Dumnezeu, şi au arătat că lovirea lui Arie nu a fost gestul mâniei trupeşti şi neînfrânate, ci dimpotrivă, acela al râvnei de foc pentru adevărul lui Dumnezeu.

Sfântul Nicolae, unul dintre cei mai populari sfinţi din calendar, este prăznuit la 6 decembrie.De origine grecească (Nikolaos), numele este format din două cuvinte: nike, „victorie“ (de la nikao, „a învinge“), şi laos, „popor“, putându-se tălmăci prin „obştească biruinţă “.

Cugetare (14 decembrie)

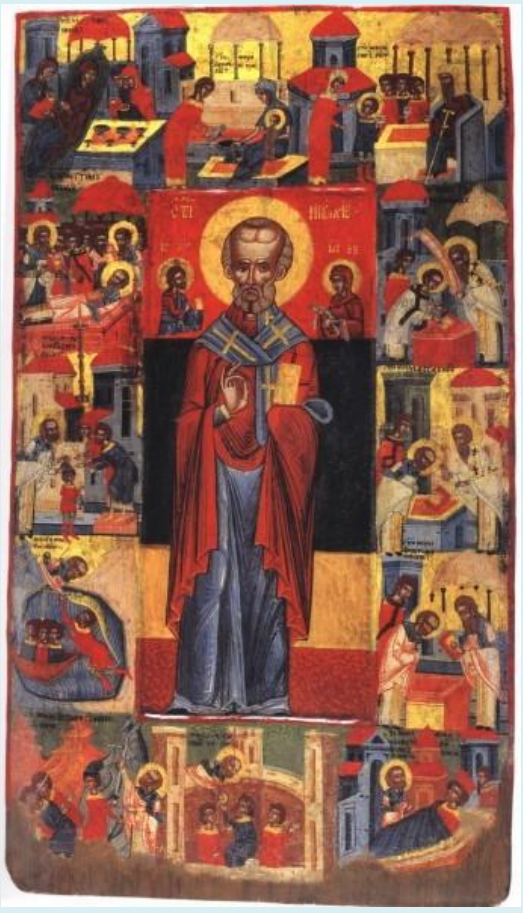

Sunt trei feluri de râvnă bună:

⇒ *râvna curăţirii de poftele şi gândurile păcătoase,*
⇒ *râvna pentru adevărul credinţei şi*
⇒ *râvna pentru împlinirea dreptăţii lui Dumnezeu printre oameni.*

Toate aceste trei feluri de râvnă au înflăcărat inima Sfântului slăvitului Mare Ierarh Nicolae, făcătorul de minuni. El a arătat râvna păzirii curăţiei inimii în toate zilele vieţii lui, priveghind şi rugându-se neîncetat cu mintea în inimă.

El mai cu seamă a arătat râvna de foc pentru păzirea curăţiei credinţei, la ceasul confruntării cu necuratul Arie, la lucrările Întâiului Sinod Ecumenic [din anul 325, de la Niceea].

Râvna lui pentru împlinirea dreptăţii lui Dumnezeu printre oameni s-a arătat mai cu seamă în două împrejurări, când a salvat, de fiecare dată, câte trei bărbaţi care fuseseră pe nedrept osândiţi la moarte.

Pe când a lipsit odată din Cetatea Mirelor, avarul comandant Eustatie a condamnat la moarte trei oameni nevinovaţi, fiind mituit să facă asta de cei care îi urau pe ei.
Aducându-i-se vestea aceasta, Sfântul Nicolae s-a întors în grabă la Mira. Condamnaţii se aflau deja pe eşafod, iar gâdele tocmai ridica asupra lor sabia. Atunci Sfântul Nicolae a apucat sabia, a smuls-o din mâna călăului şi i-a eliberat pe cei legaţi.

După aceea 1-a certat cu asprime pe slabul Eustatie şi 1-a adus la ruşine faţă de sine şi la pocăinţă.

***

La fel s-a întâmplat şi cu trei înalţi comandanţi ai armatelor imperiale: Nepotian, Ursus şi Herpylion, care au fost calomniaţi înaintea lui Flavius, eparhul Constantinopolului şi chiar înaintea împăratului însuşi, împăratul chiar a semnat osândirea lor la moarte.

Dar în ajunul execuţiei lor, cei trei comandanţi s-au rugat lui Dumnezeu aşa: „O Stăpâne Doamne al lui Nicolae, izbăveşte-ne de moartea aceasta pe noi nevinovaţii!"

În aceeaşi noapte Sfântul Nicolae s-a arătat şi împăratului şi eparhului în vis, i-a certat aspru pentru nedreptatea lor şi le-a poruncit să îi elibereze de îndată pe cei trei nevinovaţi. Când s-a făcut zi împăratul şi eparhul şi-au povestit unul celuilalt visul pe care 1-au avut fiecare aparte, însă unul şi acelaşi. De aceea ei i-au eliberat imediat pe cei trei comandanţi şi de osânda la moarte şi din închisoare.

(extras din cartea Proloagele de al Ohrida, vol. 2)

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea aducerii cinstitelor moaşte ale Sfântului Nicolae, făcătorul de minuni, episcopul Mirelor Lichiei (9 mai)

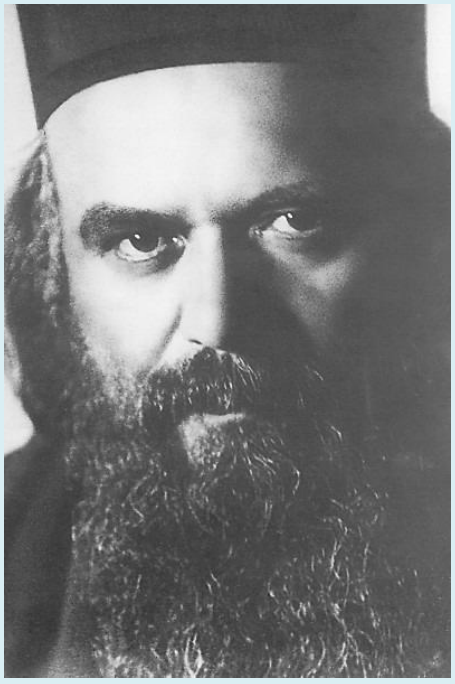

În anul 1087, în timpul domniei împăratului Alexie Comnenul şi când pe scaunul patriarhal se afla Nicolae, gramaticul, trupul acestui minunat sfânt a fost adus din Cetatea Mirelor din Lichia în oraşul Bari din Italia.

Acestea s-au întâmplat din cauza atacurilor musulmane asupra cetăţii Mirelor Lichiei.

Sfântul s-a înfăţişat în vis înaintea unui cinstit preot din Bari şi i-a poruncit ca sfintele sale moaşte să fie aduse în acest oraş. La acea vreme Bari era un oraş ortodox ce avea un Patriarh ortodox.

În timpul mutării cinstitelor moaşte multe minuni s-au lucrat, fie prin atingerea lor, fie de la mirul care ieşea cu îmbelşugare din ele.

Tot în această zi se mai pomeneşte şi minunea pe care a lucrat-o Sfântul Nicolae cu regele sârb Ştefan din Deceani. Aceasta a fost când Sfântul Nicolae i-a dat înapoi vederea regelui Ştefan.

Sfântul Nicodim Aghioritul - Sinaxar - Sfântul Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei

Sfântul Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni, este unul dintre cei mai iubiţi Sfinţi ai Bisericii noastre. Nenumărate biserici au fost construite spre cinstirea lui şi mulţime de popor se grăbeşte să-l cinstească şi să îi ceară mijlocirile către Domnul. S-a născut în Patara Lichiei pe la anul 250 d.Hr., din părinţi evlavioşi şi bogaţi, care l-au crescut ”în învăţătura şi certarea Domnului” (Efeseni 6, 4). Încă de prunc a vădit că are harul dumnezeiesc. Potrivit Tradiţiei, în chip minunat stătea drept la ceasul îmbăierii fără nici un ajutor, iar în fiecare zi de miercuri şi de vineri, sugea o singură dată în zi şi anume după apusul soarelui.

Foarte curând, Domnul i-a chemat la El pe cei doi părinţi ai săi, iar el, având totdeauna drept călăuză cuvântul Evangheliei care zice: ”fiţi milostivi”, şi-a împărţit averea la săraci şi şi-a închinat în întregime viaţa Slăvirii Celui Preaînalt. Este cunoscută şi vrednică de uimire vestita sa faptă de binefacere prin care a ajutat noaptea şi pe ascuns trei surori cu o sumă însemnată de bani, ca nu cumva ele să fie nevoite, din pricina sărăciei, să fie trase spre viaţa de necinste.

Sfântul Nicolae, mişcat de o sfântă dorire, a hotărât să călătorească spre a se închina la Sfintele Locuri. În timpul călătoriei pe mare, au început să sufle vânturi foarte puternice şi a izbucnit o furtună cumplită. Călătorii şi echipajul îşi pierduseră cumpătul şi aşteptau să se înece. Nicolae, însă, îngenuncheat, se ruga

cu stăruinţă către Domnul şi iată!, minunea s-a întâmplat. Vânturile au încetat şi marea îndată s-a liniştit. Însă un marinar care era la catarg, a alunecat şi a căzut pe punte mort. Toţi s-au mâhnit că s-a pierdut viaţa unui om. Dar prin rugăciunile puternice ale Sfântului, marinarul a înviat ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

După pelerinajul la Sfintele Locuri s-a întors la Patara, unde a trăit în cuviosie şi dreptate. Dumnezeu l-a învrednicit să fie hirotonit preot şi după moartea Arhiepiscopului Mirelor Lichiei, să fie ales el Arhiepiscop. Nutrea o mare dragoste faţă de cei săraci şi neputincioşi. A întemeiat în arhiepiscopie un aşezământ pentru săraci, o casă de oaspeţi, un spital şi alte asemenea aşezăminte de binefacere.

În momentele grele ale prigoanelor lui Diocleţian şi-a încurajat turma şi mai ales pe cei tineri. Pentru aceasta a fost arestat, închis şi chinuit. A îndurat însă toate prigoanele şi necazurile spre slava Domnului. După oprirea prigoanelor de către Împăratul Constantin cel mare, şi-a reluat lucrarea pastorală în Mirele Lichiei.

La anul 325 d.Hr. ia parte la Sinodul I Ecumenic care are loc în Niceea Bithiniei şi mustră cu îndrăzneală şi curaj ereziile lui Arie. Apără cu tărie Ortodoxia şi se dovedeşte ”îndreptător credinţei” şi învăţător al Evangheliei. Spre întărirea lui în această lucrare i S-a arătat Hristos, Care i-a dat o Sfântă Evanghelie şi Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a dat un omofor.

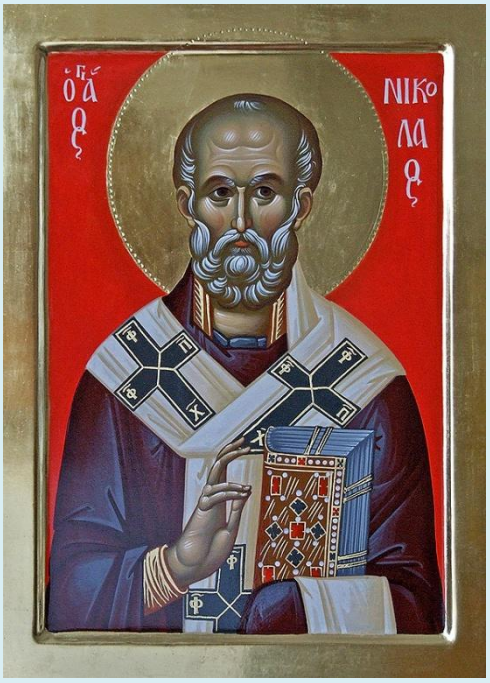

Sfântul Ierarh Nicolae al Mirelor Lichiei, icoană pe lemn de diac. Nicolae Bălan

După ce s-a întors de la Sinod, şi-a continuat lucrarea pastorală până la adânci bătrâneţi, când şi-a predat duhul în mâinile Atotbunului Dumnezeu la anul 330 d.Hr. Domnul l-a cinstit în chip osebit pentru viaţa lui creştină virtuoasă caracterizată de credinţa profundă în Atotputernicul Dumnezeu şi de nemăsurata dragoste a Sfântului pentru oameni. Domnul l-a arătat râu de tămăduiri şi izvor de minuni. A făcut minuni cât a trăit, iar după moartea sa minunile sale s-au înmulţit nenumărat.

La anul 1087, din pricina tulburărilor, a avut loc mutarea sfintelor lui moaşte din Mira Lichiei la Bari în Italia. Încă şi în timpul săvârşirii dumnezeieştii liturghii a mutării moaştelor s-a revărsat atât de mult mir, încât credincioşii îl adunau în vase ca leac de mult preţ pentru vindecarea diferitelor boli! În acelaşi timp, destui dintre creştinii prezenţi la liturghie leşinau din pricina puternicei miresme a mirului.

Biserica îl cinsteşte cu cele mai frumoase cântări. ”Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării” îl numeşte imnograful şi ”mare păstor” îi spune. Deopotrivă Răsăritul şi Apus recunosc locul lui aparte în rândul Sfinţilor.

Sfântul Nicolae este marele protector al navigatorilor. La cârmă, la prora fiecărui vas, este aşezată icoana lui. Nenumărate sunt vapoarele de prin porturi, de pe insule şi de la promotorii, care poartă numele lui, nenumărate sunt şi făgăduinţele navigatorilor făcute în clipe grele, care îl cheamă stăruitor: ”Sfinte Nicolae, ajută-mă!”.

Biserica noastră Ortodoxă cinsteşte pomenirea Sfântului Nicolae pe data de 6 decembrie, iar mutarea sfintelor lui moaşte pe 20 mai, dar şi în fiecare zi de joi se cântă Sfântului Nicolae prea frumoase cântări, pentru că joia este acea zi a săptămânii consacrată de Biserica noastră celor 12 Apostoli şi Sfântului Nicolae.

Minuni ale Sfântului Nicolae

Sfântul Nicodim Aghioritul, plin de uimire şi de bucurie înaintea pildei de viaţă a Sfântului Nicolae, descrie în Sinaxaristis-ul său următoarele semne minunate arătate de ”cel între Sfinţi Părintele nostru Nicolae, episcopul Mirelor”:

Nicolae, cel numit cu numele biruinţei [gr. Νικόλαος, cuvânt compus din νίκη, ”biruinţă, victorie” şi λαός, ”popor”, şi înseamnă ”biruitorul poporului”, ”biruinţa poporului”. n.tr.], a făptuit multe minuni, după cum dă mărturie şi lunga lui viaţă. A izbăvit şi trei oameni de la moarte, fiind ei calomniaţi pe nedrept. Aceşti oameni erau închişi într-o închisoare din Constantinopol şi au

aflat de hotărârea omorârii lor, urmând ca a doua zi să fie decapitaţi. Când însă l-au chemat în ajutor pe Sfântul Nicolae – aducându-şi ei aminte de el, şi ştiind că în Lichia Sfântul a scăpat pe cei trei oameni care şi ei urma să fie omorâţi în chip nedrept – îndată Sfântul Nicolae a ascultat cererea lor şi s-a arătat în vis împăratului Constantin şi eparhului Avlavios. Pe eparh l-a mustrat pentru că pe nedrept i-a pârât pe cei trei nevinovaţi înaintea împăratului. Iar pe împărat l-a învăţat că nu cei trei condamnaţi de el erau vinovaţi şi i-a spus că numai din invidie au fost pârâţi cum că ar nişte răzvrătiţi vrednici de moarte. Aşadar, prin această vedenie i-a eliberat Sfântul de la condamnarea la moarte.

Nu doar aceasta, dar şi alte multe minuni a săvârşit minunatul Nicolae. Astfel, Nicolae, fiind în viaţă, îşi iubea mult turma, pentru aceasta nici după moarte nu a uitat-o bunul ei păstor, ci aproape în fiecare zi şi ceas, dăruieşte celor care cer binefaceri şi daruri şi eliberează din orice primejdie şi orice situaţie pe cei care îl cheamă cu credinţă. Pentru că binefacerile şi darurile acestui mare Părinte sunt multe şi nenumărate, pentru aceasta eu doresc să le las pe toate celelalte şi doar una singură să amintesc. Să nu fie necredincios cel ce aude această minune, care este destul de aproape de zilele noastre şi să creadă că aşa ceva este cu neputinţă, pentru că nici un lucru nu este cu neputinţă la Dumnezeu.

În Constantinopol trăia un creştin evlavios şi credincios, iubindu-l mult foarte pe cuviosul Părintele nostru Nicolae şi în chip reciproc, şi el era iubit de Părintele Nicolae. Acesta, aşadar, voind odată să călătorească în alt loc pentru o nevoie a sa, a mers mai întâi la biserica Sfântului Nicolae şi s-a rugat din adâncul inimii. Apoi şi-a salutat rudele şi prietenii şi s-a urcat în corabie. Pe la ceasul al nouălea al nopţii s-au sculat marinarii să întoarcă pânzele corabiei, pentru că se schimbase vântul. S-a sculat şi acel prea evlavios om ca să meargă afară pentru nevoia udului. Şi pentru că toţi marinarii se ocupau să întoarcă pânzele, creştinul acela s-a încurcat şi s-a împiedicat (după se întâmplă uneori în asemenea situaţii) şi din greşeală a fost aruncat în mare. Marinarii nu au putut să mai facă nimic ca să îl tragă pe om din mare. Pe de o parte, pentru că era întuneric, iar pe de altă parte, pentru că vântul sufla cu putere şi împingea corabia cu viteză mare înainte. Pe urmă, văzând aceasta marinarii au stat şi au bocit, şi au plâns pentru moartea amară a acelui bărbat.

Creştinul acela, după ce a căzut în mare aşa cum era îmbrăcat cu toate hainele sale, în timp ce se scufunda el în adâncul mării, şi-a amintit de Sfântul Nicolae şi a zis în mintea sa: ”Sfinte Nicolae, ajută-mi!”. Făcând această strigare cu mintea – o, minune!, multe şi de neînţeles sunt minunile Tale, Doamne! – s-a aflat îndată în casa sa. Şi neînţelegând aceasta, creştinul acela credea că este încă în adâncul mării. Încât şi acolo mai striga, dar nu doar cu mintea, ci şi cu glas: ”Sfinte Nicolae, ajută-mi!”. Atunci, vecinii, auzind strigătele lui, s-au sculat. La fel şi oamenii casei sale s-au sculat şi au aprins lumina. Dar şi cei din

afară auzind, au alergat şi l-au văzut pe el în mijlocul casei sale strigând. Vedeau şi că curgea multă apă de mare din hainele pe care le purta. Pentru aceasta, din pricina uimirii şi a neînţelegerii, au rămas fără grai şi tăcuţi, neştiind ce să spună.

În timp ce creştinul acela striga: ”Fraţilor, ce este aceasta ce văd? Căci eu ştiu foarte bine că ieri pe la ceasul al nouălea al zilei v-am salutat pe voi, pe toţi şi m-am urcat în corabie. Şi pentru că sufla vânt puternic, am ajunsesem destul de departe pe mare. Pe la straja a doua sau chiar a treia a nopţii (adică pe la ceasul al nouălea al nopţii), am ieşit pentru nevoia udului şi împiedicându-mă de marinarii care întorceau pânzele, am căzut în mare. Atunci l-am chemat pe Sfântul Nicolae în ajutor. Cum de acum mă găsesc aici nu ştiu. Atunci voi să îmi spuneţi că eu sunt ieşit din sine-mi şi altul din altul am devenit”.

Iar creştinii adunaţi acestea auzind, văzând şi apa mării care curgea din hainele lui, s-au uimit peste măsură, vorbind între ei despre această taină de neînţeles a minunii. După care s-au bucurat cu fratele salvat şi au plâns de bucurie pentru aceasta. Şi mult timp au strigat ”Doamne, miluieşte!”. Iar creştinul acela, dezbrăcând hainele ude şi îmbrăcând altele, a mers la biserica Sfântului Nicolae. Şi acolo a petrecut restul nopţii, stând în genunchi, cu lacrimi, la icoana Sfântului şi rugându-se, şi mulţumiri aducând cu minunare şi uimire.

Când a venit vremea utreniei şi s-a adunat popor în Biserica Sfântului după obicei, atunci s-a făcut tuturor cunoscută minunea Sfântului. Atunci mirosind acele miresme dulce-mirositoare şi prea-mirositoare pe care le-a adus Sfântului acel creştin scăpat de la înec, văzând ei şi Biserica Sfântului, care era plină de lumină, se întrebau unul pe altul care să fie pricina acestei întâmplări. Şi aflând-o, s-au minunat cu toţii, slăvind pe Dumnezeu şi mulţumind Sfântului Nicolae.

Această minune cu adevărat minunată şi suprafirească şi faptă măreaţă a Sfântului, s-a răspândit în întreaga metropolă a lui Constantin. A ajuns chiar şi la urechile împăratului de atunci, precum şi la ale Patriarhului. Atunci aceştia l-au chemat pe acel creştin salvat de la moarte să se înfăţişeze înaintea Sinodului. Care creştin, înfăţişându-se înaintea tuturor, a istorisit cu îndrăzneală cum şi în ce chip şi când i s-a întâmplat lui minunea înfricoşătoare şi neobişnuită.

Pe care auzind-o cu toţii au strigat cu glas mare: ”Mare eşti, Doamne şi minunate sunt lucrurile Tale şi nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!”.

După care, răspândind pretutindeni cuvântul despre minunea aceasta, s-au adunat creştinii în biserica Sfântului Nicolae şi au făcut litanie şi priveghere,

slăvind şi binecuvântând pe Dumnezeu şi aducând mulţumire şi acestui credincios tămăduitor şi făcător de minuni, Nicolae.

Sursa: Sfântul Nicodim Aghioritul, Sinaxarul celor 12 luni ale anului. Volumul I. Editura Dómos 2005.

Diac. Dr. Ioan Valentin Istrati - cartea „Sfântul ierarh Nicolae – mirul iubirii lui Hristos” – fragmente

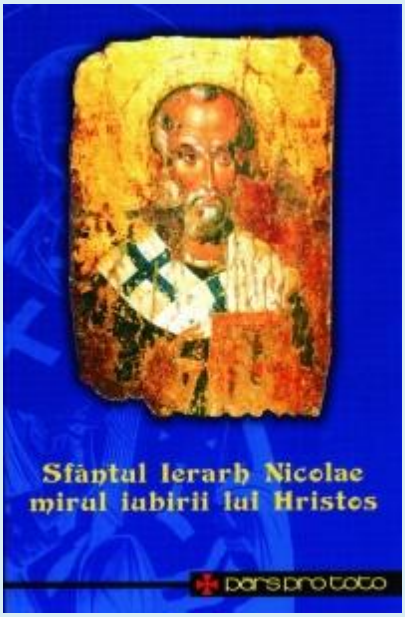

Sfântul Ierarh Nicolae este unul dintre cei mai mari sfinţi ai Bisericii lui Hristos. Făcător de minuni şi ierarh sfânt, prunc postitor de la sânul maicii sale şi bătrân înţelept, cuvios şi lucrător al iubirii, smerit şi tenace în misiunea bucuriei sale, iubitor de Liturghie şi păstor de suflete înţelept, ocrotitor al copiilor şi apărător al credinţei ortodoxe la Sinodul I ecumenic, Sfântul Nicolae este părintele bun şi înţelept care dăruieşte în ascuns lumină şi har tuturor credincioşilor.

1. Patara – Cetatea pruncului Nicolae

Pe timpul naşterii Sfântului, în ultima treime a secolului III A.D., Patara, împreună cu Mira, erau cele mai importante porturi ale Liciei. Mira (astăzi Demre – în limba turcă) este numit şi oraşul mirului pe malul Mării Mediterane, nu departe de cetăţile Finike şi Kas din Turcia de astăzi.

Mira este vestită şi pentru peşterile în care de-a lungul veacurilor s-au nevoit mulţi pustnici creştini.

Patara era de asemenea faimoasă şi pentru Templul lui Apollo, ale cărui ruine se păstrează până astăzi. Personaje ilustre au trecut pe aici, precum Brutus, în timpul războiului civil roman care s-a sfârşit cu uciderea lui Iulius Cezar, în 15 martie, anul 44 î.d.Hr.

De asemenea, Sfântul Pavel a navigat de la Milet spre Ierusalim împreună cu Sfântul Evanghelist Luca: „Şi după ce ne-am despărţit de ei, am plecat pe apă

şi, mergând drept, am venit la Cos şi a doua zi la Rodos, iar de acolo la Patara. Şi găsind o corabie, care mergea în Fenicia, ne-am urcat în ea şi am plecat" (Fapte 21, 1-2). Vedem că pe vremea Sfântul Apostol Pavel, Patara era un port însemnat.

Conform datelor lăsate de Diaconul Ioan (Giovanni) (+880 d. Hr.) de la Biserica San Genaro din Napoli, Sf. Nicolae s-a născut la Patara, în Licia, Asia Mică, în jurul anului 250 A.D. Ioan Diaconul defineşte Patara ca fiind „una din cele mai faimoase cetăţi din Licia".

Primul scriitor eclesiastic care vorbeşte despre cetatea Mira este Mihail Arhimandritul către 710 d.Hr., urmat de Metodiu şi de Sfântul Simeon Metafrastul.

(Din cartea „Sfântul Ierarh Nicolae – mirul iubirii lui Hristos" - Ed. Pars Pro Toto , Iaşi, 2007 , Diac. Dr. Ioan Valentin Istrati)

2. Naşterea şi copilăria Sfântului în Patara

Tradiţia creştină iconografică înfăţişează naşterea pruncului Nicolae astfel: „***Casa şi într-însa iatac cu perdele, şi în iatac mama sfântului, culcată într-o rână în pat şi rezemată pe pernă; şi mai încolo două fete aduc bucate; şi iar mai încolo o femeie bătrână scaldă pruncul. Şi iarăşi pruncul în leagăn lângă mamă-sa; şi tatăl sfântului stă aproape privind pruncul***". (***Dionisie din Furna***, *Erminia picturii byzantine, Editura Sophia, Bucureşti 2000, p. 183.)*

Naşterea Sfântului Nicolae

„Legenda de aur” (*Legenda Aurea*), *(Transcrisă de Jacobus de Voragine, Archbishop of Genoa, 1273, în engleză de William Caxton, First Edition, Londong, 1483.)* o antologie greacă scrisă pare-se de Patriarhul Metodie şi transcrisă în limba latină de Diaconul Ioan, păstrează în sine multe dintre tradiţiile vremii privitoare la marele ierarh. Aici întâlnim informaţia conform căreia ***Sfântul Nicolae, încă de mic, a stăruit în studiul Sfintelor Scripturi, întocmai ca Sfântul Apostol Timotei***, despre care marele Pavel spunea: „***Şi pentru că de mic cunoşti Sfintele Scripturi, care pot să te înţelepţească spre mântuire, prin credinţa cea în Hristos Iisus***” (II Timotei 3, 15).

- *Unele aghiografii care vorbesc despre despre sfânt susţin că tatăl său se numea Theophanes, un nobil vestit din cetatea Patara.*
- *Una dintre istorisirile pioase despre copilăria sa spune că Sfântul Prunc, în timpul Sfântului Botez a stat în picioare în cristelniţă, timp de trei ore, în numele Sfintei Treimi.*
- *O altă tradiţie spune că unchiul său a fost Nicolae, episcop de Patara, care l-a povăţuit în alegerea sa de a urma viaţa feciorelnică.*

Sfântul Simeon Metafrastul ***afirmă*** *(Aghios Simeon Metafrastes, Viaţa şi Minunile Sfântului Nicolae, Apostoliki Diakonia, 2000, şi “Two Seals of Symeon Metaphrastes”, de Nicolas Oikonomides Oaks Papers, Vol. 27, 1973 (1973), pp. 323-326.)*: „***Casa admirabilului său tată a fost Patara, cel mai faimos oraş al Liciei. Părinţii săi erau dintr-o descendenţă nobilă, destul de bogaţi, fără a întrece dreapta măsură. Sigur că aveau gustul măreţiei pământeşti. Dar ei au fost pildă nobilă fiului lor, ca acesta să nu vrea nimic pentru dorinţele sale egoiste, căutând mereu binele tuturor şi urmându-l în toată vremea***”.

(Din cartea „Sfântul Ierarh Nicolae – mirul iubirii lui Hristos” - Ed. Pars Pro Toto , Iaşi, 2007 , Diac. Dr. Ioan Valentin Istrati)

4. Tinereţea Sfântului

Sfântul Nicolae la şcoală

În Patara, acest oraş înfloritor, s-a format tânărul Nicolae în a doua jumătate a secolului al III-lea după Hristos, în timpul împăraţilor Probus şi Diocleţian. Nu se cunosc foarte multe despre familia sa. Viaţa sa a fost scrisă de un cronicar anonim în jurul anului 400 A.D., care cunoştea bine cetatea Mira, acolo unde Nicolae a fost episcop. Din această viaţă se inspiră Eustratios, preot la Constantinopol, după care lucrarea este pierdută. Sf. Nicolae de Mira a fost uneori confundat cu un alt Sfânt Nicolae, monah la Sion, episcop de Pinara, care a trăit însă la două secole după Sf. Nicolae de Mira, în timpul împăratului Iustinian cel Mare. De aici se explică cele două informaţii diferite despre părinţii sfântului ierarh, care s-ar fi numit fie Epifanie şi Nona, fie Teofan şi Ioana. În realitate, în secolul al III-lea, datorită persecuţiilor, creştinii nu putea avea Biserici sau şcoli creştine aşa cum pomeneşte viaţa Sf. Nicolae de Sion, dar totuşi, după mărturia Sf. Metodiu de Olimp, la Patara erau cercuri intelectuale creştine tolerate de autorităţile publice.
Tinereţea Sfântului a avut loc în atmosfera romană în care se cântau imnele cavalereşti Iliada şi Odiseea, se citeau filosofii stoici, etc. Patara era cetatea permanentului transfer social şi economic de la Roma către Siria şi palestina, căci aceasta era un port de tranzit în Mediterana. În această varietate de elemente culturale, mesajul înălţător al creştinismului era o noutate absolută pentru tinerii doritori de înţelepciune şi puritate.

După Ioan Diaconul, părinţii creştini ai Sfântului l-au educat cu mare grijă şi l-au învăţat tainele credinţei şi ale iubirii de oameni. A primit o educaţie

creştină înaltă şi părinţii lui l-au iniţiat în citirea Sfintei Scripturi de la vârsta de cinci ani.

Erminia bizantină păstrează iconologic tradiţia educaţiei alese pe care a primit-o sfântul: „***Sfântul se dă la dascăl să înveţe carte. Case şi într-însele părinţii Sfântului Nicolae şi înaintea lor un dascăl bătrân primeşte pruncul, dându-i tăbliţa scrisă. Şi iar mai încolo, afară din casă sfântul merge la şcoală cu trăistuţă de gât şi cu tăbliţă în mână, iar înapoia lui slujnica, şi înaintea lor şcoala***" (***Dionisie din Furna***, op. cit. p. 173).

Tinereţea sfântului a fost un model de feciorie şi iubire de înţelepciune. Era nelipsit din Biserică, iar idealurile lui erau în Scriptură şi în martirii Bisericii timpurii. ***Metafrastul spune despre aceasta: „Deci, ca un pământ bun şi fertil, când a ajuns la vârsta cea cuvenită a fost trimis la studiu la profesor (grammaticus). În povăţuirea acestuia, într-un scurt timp Nicolae a învăţat multele discipline, deşi toate cele de natură politică şi mercantilă le-a respins. El a invitat anturajul de prieteni fără bună măsură şi discuţiile cu femeile (…). Părăsind căile lumeşti, el îşi petrecea tot timpul în Sfintele Biserici."***

Alte surse aghiografice susţin că Sfântul a studiat în tinereţe la Alexandria Egiptului, unul dintre cele mai faimoase centre culturale şi academice ale Imperiului roman.

De asemenea, unii scriitori eclesiastici afirmă că Sfântul a întreprins o călătorie în Ţara Sfântă şi în Egipt pentru a se închina la „***locurile pe unde a trecut Hristos şi pentru a primi din învăţătura Părinţilor asceţi din acele locuri***", împlinind cuvântul psalmistului David care spune: „***Intra-vom în locaşurile Lui, închina-ne-vom la locul unde au stat picioarele Lui***" (Psalm 131,7).

Majoritatea aghiografilor menţionează că părinţii sfântului au murit pe când sfântul era la o vârstă fragedă, lăsându-i o avere considerabilă, pe care el a dăruit-o multor familii sărace.

(Din cartea „Sfântul Ierarh Nicolae – mirul iubirii lui Hristos" - Ed. Pars Pro Toto , Iaşi, 2007 , Diac. Dr. Ioan Valentin Istrati)

8. Lucrarea pastorală a Arhiepiscopului Nicolae de Mira

Dacă în cetatea Patara era protector zeul Appolo, în Mira, ocrotitoarea oraşului era Artemis (Diana, în cultura romană), zeiţa vânătorii şi a lunii. Fusese construit în cinstea ei un templu grandios în inima cetăţii, unde veneau păgânii din toate colţurile Asiei Mici pentru a o venera pe zeiţă. De asemenea, în

onoarea ei avea loc jocuri, ritualuri şi ospeţe orgiastice care întunecau toată cetatea.

Nicolae a început opera sa predicatorială, evidenţiind superioritatea credinţei creştine faţă de cultul păgân politeist şi idolatru. ***În locul cultului orgiastic al zeiţei, Nicolae a arătat idealurile tinerilor creştini de feciorie, smerenie şi învăţătură. Dacă la începutul misiunii sale, câţiva creştini care supravieţuiseră cruntelor persecuţii ale lui Diocleţian îl ascultau, pe măsură ce predica, oamenii simţeau bunătatea şi fermitatea marelui arhiepiscop şi se întorceau la Dumnezeu. Când vorbea smeritul ierarh, ochii li se umezeau şi în inimă li se aprindea un dor nepătruns pentru ceva mai frumos şi mai sfânt decât toată lumea aceasta plină de păcate.*** Încă şi toţi cei vindecaţi de sfânt mărturiseau puterea necuprinsă a lui Dumnezeu şi chemau mulţimea la mărturisirea adevărului.

În timpul împăratului Liciniu, atunci când acesta lupta contra lui Constantin, propovăduirea Evangheliei era permisă în Imperiu, iar Nicolae i-a chemat pe toţi preoţii păgâni la o dispută în centrul oraşului. După mai multe ore de discuţii aprinse, sacerdoţii păgâni s-au întors ruşinaţi de argumentele pe care Sfântul Ierarh le-a adus şi s-au recunoscut învinşi. Puterea harului din vorbele ierarhului a mişcat pe mulţi păgâni care căutau un ideal de umanitate. Aceştia s-au convertit la creştinism. În acea atmosferă de promiscuitate şi desfrânare, oamenii simţeau nevoia de ceva mai înalt decât plăcerea fizică sau delectarea în faţa suferinţei, simţeau nevoia de Dumnezeu.

După victoria lui Constantin, lupta ierarhului cu păgânismul a continuat mai eficace, pentru că împăratul a dat Edictul de la Mediolanum (313), prin care religia lui Hristos devenea religie permisă (religio licita). Tot el a dat ulterior episcopilor puterea de a judecat pricini eclesiastice şi chiar civile. Dreptatea ierarhilor creştini a fost simţită chiar şi de păgâni, care apelau deseori la judecata acestora.

Istoricii acestei perioade susţin că perioada distrugerii templelor a fost mult mai târziu, începând cu Teodosie cel Mare. Totuşi, episodul distrugerii Templului Artemidei din Mira, despre care vorbeşte majoritatea cronicarilor şi aghiografilor, poate fi interpretată ca fiind convertirea întregului popor al cetăţii la credinţa în Hristos, şi pustiirea templului din pricina lipsei sale de impact şi folos în comunitate.

Tot ***Simeon*** precizează episodul în care Nicolae a alungat demonii încuibaţi în templul zeiţei Artemis: „***Tot aşa a făcut cu templul lui Artemis, care era extraordinar de frumos şi neîntrecut în măreţie. El era cel mai fericit loc de sălăşluire al demonilor. Dar când Nicolae a lansat atacul său viguros şi***

devastator asupra templului, nu numai că a alungat legiunile de demoni, ci a şi distrus acel loc de pierzanie până la temelii şi l-a dezrădăcinat. Într-adevăr ceea ce era mai înalt, turla templului s-a înfipt în pământ, iar ceea ce era în pământ s-a împrăştiat în aer. Demonii cei răi, care n-au putut suporta atacul sfântului, au fugit departe, prostestând şi fiind răniţi de rugăciunile lui, fiind luate toate sufletele şi locurile pe care le posedau. "

Erminia iconografică a lui ***Dionisie de Furna*** confirmă tradiţia iconică a acestui eveniment: ***„Capiştea idolească sfărâmată, şi înăuntru idoli mulţi, şi Sfântul Nicolae, aproape ca un idol mai mare, îl loveşte cu un târnăcop de fier în cap, iar ceilalţi idoli zac bucăţi în jos, şi demonii fug."*** *(Dionisie din Furna, op. cit., p. 174.)*

Nicolae a fost neobosit în lucrarea sa pastorală. ***Printre cele mai frecvente vizite pastoral-misionare, erau cele pe care el le făcea la martirii care suferiseră pe vremea lui Diocleţian şi Liciniu.*** Ierarhul împlinea cuvintele Mântuitorului: „***bolnav am fost şi M-aţi cercetat, în temniţă am fost şi aţi venit la mine***" (Matei 25).

Sfântul a adoptat măsuri drastice pentru combaterea păgânismului, încă foarte prezent în satele Asiei Mici (pagus-sat de aici vine termenul paganus-sătean).

9. Apărarea credinţei creştine împotriva ereziilor

Nicolae a continuat lucrarea sa pastorală şi misionară în mijlocul credincioşilor din Mira şi împrejurimi. Credinţa însă nu avea doar duşmani din exterior, ca păgânismul sau imoralitatea, ci şi din interior, prin mulţimea de erezii care răsăreau în biserică datorită orgoliului pseudo-teologic al unor lideri religioşi sau datorită influenţei raţionaliste a filosofiei antice asupra doctrinei creştine.

Ereticul Marcion, spre exemplu, susţinea că Dumnezeul Vechiului Testament este un dumnezeu malefic, răzbunător, iar Noul Testament vorbeşte despre un Dumnezeu al milostivirii şi al iertării. Sabelienii negau credinţa în Sfânta Treime, afirmând existenţa Tatălui, dar în diferite forme (ca Tată, ca Fiu, sau ca Duh). Donatiştii, în Africa septentrională, se separaseră de Biserică (316 A.D.) datorită disputei validităţii tainelor săvârşite de cei ce căzuseră în timpul persecuţiilor (lapsi) şi jertfiseră idolilor.

Unul din cei întorşi de Nicolae la credinţa cea adevărată a fost Teognide, episcop al Bisericii marcionite, care a acceptat ortodoxia învăţăturilor sfântului (*Din imnul Sf. Andrei Criteanul 700 AD, editor Francesco Combelis)*.

Sfântul Andrei Criteanul vorbeşte despre aceasta: ***„Cine nu va admira măreţia***

ta? Cine nu se va minuna de cuvântul tău cel dulce, de blândeţea ta, sau de caracterul tău paşnic şi rugător? Să ne gândim la vremea când, tu, sfinte, aşa cum ne-au învăţat cei vechi, învăţând pe oameni căile vieţii celei adevărate, te-ai întâlnit cu acel Teognide de pioasă memorie, care era pe atunci episcop al Bisericii marcioniţilor. Discuţia dintre voi a continuat în formă scrisă (prin epistole) până ce tu l-ai convertit pe acesta la ortodoxie. Şi pentru că între voi doi intervenise poate cea mai mică asprime, cu vocea ta sublimă ai citat pe marele apostol (Pavel) şi ai zis: „Vino, să ne împăcăm, frate, înainte ca soarele să apună peste mânia noastră”.

Relevanţa acestui episod istorisit de Andrei Criteanul derivă din faptul că acest discurs a fost pronunţat la Mira (poate în biserica Sfântului) si adresat unui auditoriu care cunoştea raportul dintre episcopul Nicolae şi episcopul Teognide. La vremea aceea nu exista nimic scris despre acest episod, acesta fiind motivul pentru care aghiograful menţionează „după cum ne-au învăţat” şi nu „după cum stă scris”. Este vorba aşadar de o tradiţie orală bisericească.

Teognide a fost, după Eusebiu de Nicomidia, unul dintre cei mai mari apărători ai arianismului. Împreună cu Eusebiu, a semnat la sfârşitul Sinodului I Ecumenic, poate la presiunea imperială, Simbolul de credinţă şi condamnarea lui Arie. După închiderea lucrărilor Sinodului, a fost unul din protagoniştii reacţiei anti-niceene, pentru care a fost depus din tronul arhieresc, exilat în Galia, şi înlocuit cu Cresto. Restabilit după trei ani, a continuat să atace termenul omousios (consubstanţial) adoptat de Sinodul ecumenic. În 336 a fost unul dintre cei care au contribuit la exilul Sf. Atanasie cel Mare. Se pare că Sfântul Nicolae l-a convertit înainte de moartea acestuia.

10. Sinodul Ecumenic de la Niceea (325)

Răspunde adevărului istoric apărarea curajoasă a credinţei ortodoxe de către sfânt în ambientul ostil şi păgân al vremii. Episodul apărării credinţei ortodoxe de către Nicolae în faţa tuturor ierarhilor adunaţi la Sinodul I Ecumenic este bine cunoscut. Mărturia lui Eustratie de Constantinopol în favoarea acestei afirmaţii este importantă. Criticul german Gustav Anrich acceptă aceste informaţii, găsind-o în *Vita per Michelem*. O informaţie interesantă aflăm la istoricul bizantin Teodor Lectorul, care a citat lista celor 318 părinţi participanţi la Sinodul I ecumenic de la Niceea pe Nicolae de Mira. Cu toate că unii cercetători cred că oraşul Mira era în secolul al IV-lea prea mic pentru a fi sediu episcopal, totuşi această mărturie este de o importanţă deosebită.

Cea mai mare erezie a vremii era arianismul, dezvoltat de Arius (Arie), un preot din Alexandria, care cu argumente raţionaliste, nega dumnezeirea Fiului şi deci mântuirea omului prin Hristos. El apela la firea credulă a oamenilor simpli,

întrebând femeile gravide: „Fiul vostru exista înainte de a fi zămislit?” ca presupusă dovadă a naturii create, şi deci nemântuitoare a Fiului, care era văzut ca o Creatură de prim rang a Tatălui.

***Sfântul Metodiu, Patriarhul Constantinopolului** (+847) afirmă că „graţie învăţăturii neobosite a Sfântului Nicolae, singură Mitropolia de Mira a rămas neatinsă de mirosul greu al ereziei ariene, pe care sfântul a respins-o ca pe o otravă (venin) aducătoare de moarte”.*

Părinţii Bisericii, văzând că erezia ariană nu se stinge, ba mai mult se împrăştie în toată lumea creştină, contaminând întreaga comunitate şi despărţind pe credincioşi, au hotărât convocarea unui Sinod ecumenic (universal) în care să se tranşeze disputa doctrinară dintre adepţii lui Arius şi cei ai Sfântului Alexandru al Alexandriei împreună cu diaconul Atanasie. Nu putem afirma că exista o legătura de prietenie între Nicolae şi Atanasie, atâta timp cât în scrisorile pe care Atanasie le-a trimis prefectului imperial Avlavius nu se pomeneşte nimic despre aceasta . Dimpotrivă aflăm de la istoricii păgâni Zosimos şi Eunapius despre părerea rea pe care Nicolae o avea faţă de acest prefect, vestit prin imoralitatea sa.

Neconfundând părerea personală cu susţinerea adevăratei credinţe, Sfântul Nicolae a apărat doctrina ortodoxă care susţine dumnezeirea Fiului, consubstanţialitatea Fiului cu Tatăl („de o fiinţă cu Tatăl” (Simbolul de credinţă niceo-constantinopolitan)) şi naşterea Fiului din Tatăl „mai înainte de veci”.

Sfântul Împărat Constantin a convocat Sinodul ecumenic de la Niceea, în 325. Sfântul Ierarh Nicolae a participat şi el, ca arhipăstor al cetăţii Mira. Văzând că Arius nu încetează de a susţine aberaţiile sale raţionaliste, deşi era convins din toate părţile de episcopii ortodocşi, Nicolae – după unii aghiografi – s-a mâniat şi ridicându-se asupra lui Arius, i-a dat acestuia o palmă. Acest gest de mânie în prezenţa Împăratului nu putea rămâne fără rezultat. Constantin cel Mare a poruncit imediat ca Nicolae să fie aruncat în temniţă, după ce l-a dezbrăcat de însemnele episcopale. ***Însă, noaptea, Mântuitorul Iisus Hristos şi Maica Sa au apărut în vedenie şi i-au dat înapoi episcopului întemniţat Evanghelia şi omoforul episcopal.***

Caracterul incandescent şi râvnitor al Sfântului Nicolae s-a vădit în disputa sa cu Arie. Impulsivitatea sa era răspunsul sfinţeniei sale şi al iubirii sale infinite faţă de cei săraci şi îndureraţi, al revoltei faţă de răutatea şi indiferenţa autorităţilor politice, dar şi apărarea până la martiriu a credinţei în Hristos.

Ierarhul era aprig cu cei păcătoşi, iar incandescenţa iubirii sale pentru toţi

oamenii se manifesta prin lipsa lui compromis faţă de nedreptăţile vremii. ***Sfântul ura păcatul şi iubea pe păcătos, aşa încât nimic nu i se părea prea mult sau prea puţin pentru îndreptarea unui suflet pierdut. Şi aceasta pentru că ştia prin harul lui Dumnezeu despre valoare infinită a persoanei umane unice, pe care nimic în cer şi pe pământ nu o mai poate repeta.***

Mânia sfântă a ierarhului Nicolae nu era decât expresia iubirii sale mistuitoare pentru Hristos, sădit în inima sa prin milostenie şi rugăciune: „***Râvna casei Tale mă mistuie***" (Psalmul 68,11; Ioan 2,17). ***Sf. Andrei Criteanul insistă asupra naturii sale de făcător de pace, de iertător şi povăţuitor al tuturor creştinilor, fără deosebire de rangul social, cărora cu sinceritate le spunea adevărul despre ei înşişi şi mai ales despre ceea ce ei ar trebui să fie.*** Pe Teognide, căzut în erezia marcionită, l-a sfătuit faţă către faţă şi prin multe scrisori care nu ni s-au păstrat, până ce acesta a revenit la albia mântuitoare a ortodoxiei.

Absenţa numelui Sfântului Nicolae din listele Sinodului nu trebuie să ne mire, de vreme ce chiar Sfântul Pafnutie, unul dintre protagoniştii dezbaterilor despre posibilul celibat al preoţilor (despre care vorbeşte Socrates în Istoria Bisericească 1,11) nu este nici el menţionat în ele. Prezenţa lui Nicolae la Sinod este însă afirmată de Teodor Lectorul, un scriitor bizantin care a compus o Istorie tripartită (515, AD), bazată pe documentele istorice ale lui Socrates, Sozomen şi Teodoret, dar şi pe arhivele din Constantinopol. În această listă, Sfântul Nicolae Arhiepiscopul de Mira, apare la numărul 151.

Trecerea sa în veşnicie (334)

Mormântul iniţial al Sfântului Nicolae în Myra

Ioan Diaconul din Napoli (+884 d.Hr.) recunoaşte că nu are nici o informaţie despre moartea sfântului din Mira. După un secol, cel mai celebru aghiograf al

ierarhului, Sfântul Simeon Metafrastul, scrie: „După o viaţă lungă petrecută în lucrarea virtuţilor, a uns mitropolia din Mira cu mirul dulce şi înmiresmat, stors din strugurii harului dumnezeiesc. A ajuns într-o vârstă avansată, plin de zile, fie pământeşti, fie cereşti. Apoi, chiar şi el a trebuit să se închine legilor firii, după destinul tuturor oamenilor şi a fost lovit de o boală scurtă. Deşi bolnav, nu a încetat să mulţumească lui Dumnezeu pentru toate, cum fac toţi credincioşii muribunzi, care senini se avântă spre cealaltă viaţă. De fapt, spre deosebire de cei ce se agaţă de această viaţă, Nicolae dorea să Îl întâlnească cât mai degrabă pe Hristos, lăsând deci această viaţă scurtă şi trecătoare, pentru a trece în cea eternă şi fericită, unde se veseleşte cu îngerii, în privirea cea înaltă şi limpede a luminii Adevărului. Trupul lui cel nepreţuit, cinstit de toţi sfinţiţii episcopi şi de tot clerul care purta făclii şi candele, a fost în biserica din Mira". Tradiţia aghiografică mai târzie vorbeşte despre 6 decembrie 334 ca zi a naşterii marelui ierarh în eternitatea iubirii Mântuitorului.

În Legenda de Aur a lui Iacob de Voraigne (1228 – 1298), o largă compilaţie de istorisiri ale minunilor Mântuitorului, ale Maicii Domnului şi ale multor sfinţi, se menţionează câte ceva despre trecerea sfântului în veşnicie: „Şi când a bineplăcut Domnului să-l treacă pe el (sf. Nicolae) din această lume, ierarhul s-a rugat îndelung ca Domnul să-i trimită îngerii Săi. Şi plecându-şi capul, a văzut pe îngeri venind la el, şi ştiind că i-a venit ceasul, a început să cânte Psalmul: "Întru Tine Doamne am nădăjduit, să nu fiu ruşinat în veac – In te Domine speravi, non confundar in aeternum" (Psalmul 30,1), iar când a ajuns la versetul al cincilea, pe care şi Hristos l-a rostit înainte morţii Sale de viaţă făcătoare, „în mâinile Tale încredinţez duhul meu – in manu ta commendao", a inspirat adânc şi şi-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu, în anul Domnului trei sute patruzeci şi trei, în sfintele cântări ale cetelor îngereşti. Şi a când a fost îngropat într-un mormânt din marmură, un izvor de mir a ţâşnit din mormântul lui, dinspre cap (el a fost numit şi „Capul cel sfinţit" – Acatistul Sfântului Ierarh Nicolae). Şi până în ziua de azi, mirul cel sfânt izvorăşte minunat şi neştiut din trupul lui spre sănătatea şi vindecarea multora, ca mărturie a iubirii şi nemuririi oamenilor în Dumnezeu. Şi după el, pe tronul Arhiepiscopiei din Mira a venit un om cu viaţă sfântă şi bună, care mai târziu a fost depus din arhierie. Şi iată că mirul dumnezeiesc a încetat să mai curgă din racla sfântului. Atunci oamenii cei răi s-au înfricoşat, şi tot poporul a cerut cu îndrăzneală la împărat pe episcopul lor, care a fost reinstaurat pe tronul Mirei. Şi mirul a reînceput să curgă din mormântul sfântului iubitor de bolnavi şi de suferinzi.

Un sinaxar constantinopolitan afirmă că a murit la o vârstă venerabilă. Ioan (Giovanni), arhidiaconul Bisericii din Bari (sec. XI) (a nu fi confundat cu Diaconul Ioan din Secolul al IX-lea), afirmă că a murit la scurt timp după Sinodul din Niceea (325). Mulţi alţi aghiografi afirmă că sfântul a adormit întru

Domnul în 343. În 1483, a apărut versiunea engleză a acestei lucrări tradusă de William Caxton, una dintre primele cărţi tipărite în limba engleză…

De asemenea, Mihail Arhimandritul, unul dintre primii aghiografi ai sfântului, vorbeşte despre moartea marelui ierarh al iubirii: „După ce a văzut lumina cetăţii din Mira, şi după ce a înmiresmat toate cu modul său de viaţă sfântă şi preafrumos mirositoare, şi cu lucrarea sa pastorală, a părăsit viaţa sa muritoare şi a trecut la odihna veşnică, înconjurat de coruri de îngeri, mergând împreună cu mulţimea de patriarhi care se roagă fără încetare pentru cei ce le cer ajutorul cu bucurie în credinţă, şi mai presus de toate, pentru cei ce sunt prigoniţi şi trăiesc în suferinţă şi sărăcie. Trupul său preţios şi înmiresmat de mireasma virtuţilor, a fost înmormântat în Biserica sa, de unde s-a vărsat deodată, un untdelemn înmiresmat şi suav, care alungă orice răutate, medicament care respinge răul pentru slava lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu, pe care sfântul l-a slăvit toată viaţa.”

Mormântul Sfântului Nicolae, in Bari

(Din cartea „Sfântul Ierarh Nicolae – mirul iubirii lui Hristos” - Ed. Pars Pro Toto , Iaşi, 2007 , Diac. Dr. Ioan Valentin Istrati)

Sfântul Ierarh Nicolae – Sfinte Moaşte

Biserica Sfântului Gheorghe, Bucureşti – Mâna Sfântului Nicolae

La Biserica Sfântul Gheorghe Nou din Bucureşti se află o parte din mâna dreaptă a Sfântului Ierarh Nicolae al Mirelor Lichiei. Sfintele moaşte au fost donate Bisericii Sfântul Gheorghe nou de către Biserica Sfântului Nicolae din Bari, Italia.

În centrul Bucureştilor, la kilometrul zero, se află Biserica Sfântul Gheorghe Nou, ultima ctitorie a Sfântului Martir Constantin Brâncoveanu. ***Între relicvele sfinte care se găsesc în acest sfânt lăcaş se găseşte de peste patru veacuri mâna dreaptă a Sfântului Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătoare de minuni, ferecată în argint ales.***

Sfintele moaşte sunt dar de suflet al voievodului întregitor de neam Mihai Viteazul şi al soţiei sale, Doamna Stanca. Astăzi, sunt aşezate într-o raclă nouă din argint curat, aurit, care o înglobează pe cea veche într-un baldachin sculptat în lemn de stejar, spre veşnică închinare.

Credincioşi din toată ţara vin să se închine cu evlavie la moaştele făcătoare de minuni ale iubitului ierarh al lui Hristos, Nicolae al Mirelor Lichiei, ocrotitorul familiei şi al copiilor, al tuturor celor necăjiţi şi al celor aflaţi în felurite suferinţe.

Ο ΑΓΙΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ

SF. ARH. MIHAIL
SF. ARH. GAVRIIL
SF. M. MC.
MMITRIE
BVORĂTORUL
DE MIR

POGORÂRCA LA IAD

Mirelor Lichiei

Icoana făcătoare de minuni a Sfintei Cuvioase Paraschiva şi veşmântul Cuvioasei

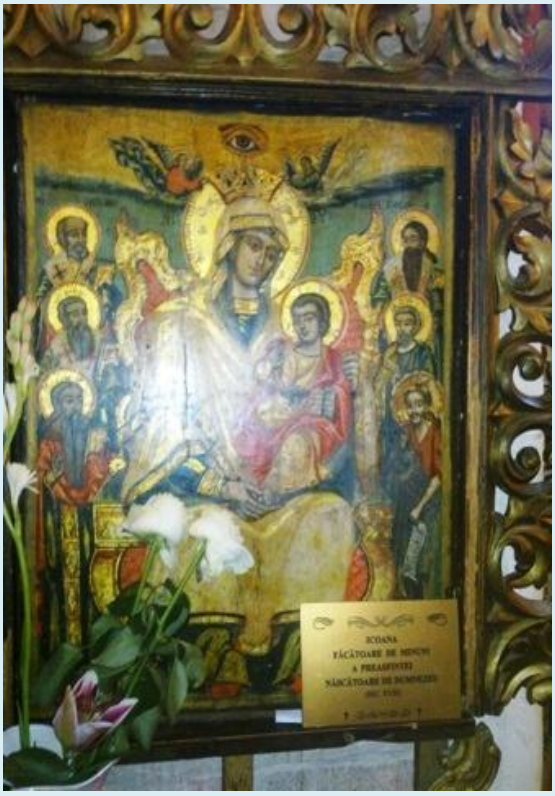

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului. (sec. al XVIII-lea)

Încununarea Maicii Domnului de către Sfânta Treime

RUGĂCIUNEA UNUI DAC
"Sus inimile voastre! Cântare aduceți-i,
El este moartea morții și învierea vieții!
Și el îmi dete ochii să văd lumina zilei,
Și inima-mi umplut-au cu farmecele milei,
Și tot pe lângă-acestea cerșesc înc-un adaos:
Să-ngăduie intrarea-mi în vecinicul repaos!"
La 105 ani de la reîntoarcerea
„La locul lui menit din cer" ca Luceafăr

Mâna Sfântului Nicolae, în inima Capitalei

În pridvorul Bisericii Sfântului Gheorghe Nou, de la kilometrul 0 al Capitalei, moaştele Sfântului Ierarh Nicolae din Mira Lichiei au fost scoase încă de ieri dimineaţă, de la ora 8, şi vor rămâne până la ultimul pelerin. Puţină lume ştie că ***acest lăcaş din inima Capitalei adăposteşte mâna dreaptă a unuia dintre cei mai populari sfinţi ai Bisericii, atât Ortodoxe, cât şi Catolice, venerat deopotrivă în Occident, ca şi în Europa Răsăriteană.***

Cu trupul la Bari, în sudul Italiei, cu un braţ în nord-estul Franţei şi cu moaşte ale braţului drept în România, Sfântul Nicolae pare răstignit pe harta Europei contemporane, pentru unitatea creştinilor şi refacerea Bisericii primare.

Un pelerinaj prea mic pentru popularitatea Sfântului

În contrast evident cu marea popularitate a ocrotitorului copiilor şi călătorilor, deopotrivă, pelerinajul la moaştele Sfântului Nicolae din Biserica Sfântului Gheorghe Nou este mult restrâns, ca să nu facem comparaţie cu marile pelerinaje de la moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov sau ale Sfântului Mina din Bucureşti. Ieri, la ora amiezii, rândul pelerinilor care aşteptau să treacă prin faţa casetei cu mâna Sfântului Nicolae abia ajungea de pe treptele lăcaşului până în stradă.

Bărbaţi, femei şi copii, cu flori în mâini şi mici cărticele de rugăciuni, se aplecau asupra casetei de argint, în speranţa că apropierea sfinţeniei va transfera binefaceri noi asupra destinului celui ce crede în astfel de minuni. După ce-şi lăsa obolul în preajma icoanei mari a Sfântului Nicolae, scoasă în pridvorul lăcaşului, deasupra sipetului de argint, pelerinul îi dăruieşte acatistul cu dorinţele sale părintelui Vlad, de la care primeşte un cornet de hârtie cu tămâie, spre binecuvântare.

"***Am venit să ne rugăm pentru sănătatea copiilor, pentru că Sf. Nicolae e apărătorul lor. Pentru sporul casei, am luat de la părintele mătănii, pe care o să le purtăm tot anul, să ne ocrotească, până la următorul Sf. Nicolae, de anul viitor***" (Maria V.).

"***Lucrez alături, la Cora. Mă opresc des aici şi mă rog pentru părinţi, pentru prieteni, dar şi pentru duşmani***" (Alma Negoita).

Pentru azi, părintele Gelu Bogdan, parohul lăcaşului, a pregătit o cantitate mare de colivă şi de cozonaci, pe care îi va dărui creştinilor, la pomenirea de după Sfânta Liturghie.

Cum a ajuns mâna Sfântului Nicolae în capitala României

Conform informaţiilor oferite pe părintele Gelu Bogdan, paroh la Biserica Sfântul Gheorghe Nou, de la kilometru 0 al capitalei, ***Sfântul Nicolae făcătorul de minuni a adormit intru Domnul la începutul secolului al IV-lea şi a fost înhumat în Mira Lichiei, de unde era originar şi unde a păstorit ca ierarh. Prin anul 1087, nişte negustori italieni i-au deschis mormântul, au luat moaştele şi le-au dus la Bari, în Italia. Mai târziu, un călător valah a obţinut mâna dreaptă a sfântului, pe care a adus-o la bordul unei corăbii la Constanţa. A dăruit mâna Sfântului Nicolae Mitropoliei din Bucureşti. Voievodul Mihai Viteazu a ferecat sfintele moaşte cu aur, argint şi nestemate şi le-a dăruit Mănăstirii Sfântului Gheorghe Nou din Bucureşti, unde s-au păstrat până în 1993.***

Moaştele mâinii Sfântului Nicolae erau aşezate într-o casetă de aur de 24 de carate. În 1993, doi hoţi au pătruns în toiul nopţii în biserică şi au furat sipetul cu moaştele, cât şi epitaful brodat cu fir de aur de la mormântul voievodului martir Constantin Brâncoveanul, din interiorul lăcaşului, cu intenţia să le comercializeze. Cei doi hoţi au tăiat caseta de aur, dar au fost prinşi, judecaţi şi condamnaţi pentru fapta lor.

Mâna Sfântului Nicolae a fost reaşezată într-o lădiţă de argint, unde se odihneşte intru Domnul şi azi şi poate fi venerată de pelerini. Epitaful a fost şi el recuperat şi aşezat la locul lui în biserică. La câtva timp de la cele întâmplate, unul din hoţii care au furat sfintele moaşte a murit în închisoare, chiar în ziua de 6 decembrie, de Sfântul Nicolae.

Cu moaşte în Răsăritul ortodox şi Occidentul catolic

După moartea Sfântului Ierarh Nicolae, în anul 335, Biserica a început să organizeze pelerinaje la mormântul său şi legenda vieţii şi faptelor marelui ierarh s-a întins în toată Europa. Opt secole mai târziu, moaştele sale au fost duse la Bari, în sudul Italiei, pentru a evita ca sarazinii să le profaneze. Un cavaler din Lorena, în trecere pe aici, a dus o parte din moaştele unui braţ în nord-estul Franţei, unde Sfântul Nicolae este venerat şi azi cu mare fast şi cinstit cu un pelerinaj anual impresionant de sute de mii pe persoane.

În timp ce Sfântul Nicolae a ajuns încă de timpuriu patron al multor biserici ortodoxe din Grecia şi Rusia, cultul său s-a extins, în egală măsură, şi în Occident, unde a devenit cu timpul patronul marinarilor, pompierilor, farmaciştilor, avocaţilor, călătorilor s.a. În 1931, firma Coca-Cola l-a transformat pe Santa Claus – Nicolas, în germană (sau Moş Crăciun) în

imaginea de azi a unui om bătrân, cu barbă albă, îmbrăcat în roşu, care a împins imaginea sfântului ierarh, cu biografie istorică, în plan secund.

Mica istorie a Ierarhului

A trăit în a doua jumătate a sec. al III-lea, într-o familie înstărită din Asia Mică. Rămas din fragedă copilărie orfan de amândoi părinţii, s-a întărit cu vârsta în duh şi într-o zi şi-a dăruit toată averea moştenită de la părinţi săracilor şi oropsiţilor, după cuvintele lui Hristos: "***Vinde toate câte ai, împarte-le săracilor şi vei avea comoara în ceruri!***". A călătorit în Ţara Sfântă, pe urmele Mântuitorului şi ale Evangheliei lui.

Reîntors în cetatea Mira, de unde era originar, a fost ales în scaunul arhiepiscopal al Mirei Lichiei. Pe vremea persecuţiilor anticreştine ale împăraţilor Diocleţian şi Maxenţiu, a fost aruncat în închisoare şi chinuit, fiind eliberat numai după venirea pe tron a Împăratului Constantin cel mare.

La Sinodul de la Niceea, a făcut parte din cei 318 Sfinţi Părinţi care s-au ridicat împotriva ereziei lui Arie.

"***Astfel a trecut prin viaţă marele ierarh al Bisericii, ca un adevărat învăţător şi sfinţitor al credincioşilor, ca un mărturisitor neînfricat al Evangheliei, ca un înţelept şi neobosit cârmaci al Bisericii Ortodoxe***", scrie Sinaxarul.

Sfinte Moaşte în România şi în lume

În Bucureşti:

- Biserica "Sfântul Gheorghe Nou", din Piaţa Sfântul Gheorghe, Bd. Brătianu 27 – Km 0;
- Biserica Mănăstirii "Plumbuita", Str. Plumbuita, Nr. 58, aflată la 3 staţii de la Bucur Obor, pe Sos. Colentina – Lacul Plumbuita;
- Mânăstirea "Sfântul Nicolae – Mihai Vodă", de lângă Metrou Izvor, Springtime Izvor, Str. Sapienţei, Nr. 4;
- Biserica "Sfântul Nicolae – Rusă, a Studenţilor", de la Universitate, Str. Ion Ghica, Nr. 9;
- Biserica "Sfântul Nicolae şi Sfânta Parascheva – Sfânta Vineri Nouă", pe Bd. "N. Titulescu", Nr. 157-159, de lângă staţia de metrou "Gara Basarab";
- Biserica „Adormirea Maicii Domnului-Sapienţei", Str. Sapienţei, Nr. 9;
- Biserica „Sfântul Nicolae – Negustori", str. Teodor Ştefănescu, Nr. 5;
- Biserica "Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena – Bariera Vergului" sau "Parcul Călăraşi" (Piaţa Eudoxiu Hurmuzachi – Piaţa Muncii, la intersecţia Şoselei Mihai Bravu cu Bulevardul Basarabia, lângă Metrou "Piaţa Muncii");
- Biserica "Sfinţii Doctori Cosma şi Damian" din cadrul Spitalului Fundeni (Sos. Fundeni, Nr. 258, capătul troleibuzului 66);
- Biserica "Sfântul Nicolae – Militari" (Str. Aleea Politehnicii, Nr. 7, în apropierea Pasajului Lujerului);
- Biserica "Sfânta Vineri – Cartier Pajură" (Str. Băiculeşti, Nr. 27; staţia "Hotel Parc" pe traseul autobuzelor 331, 148, 149 şi capătul liniilor de troleu 65, 86).

În România:

- Biserica „Sfântul Nicolae", Sireţi

Bucureşti, biserica “Sf. Gheorghe Nou”, Mâna dreaptă
a Sf. Nicolae adusă aici de către Mihai Viteazul,
de unde s-a dăruit un fragment Mănăstirii Sireți

- Capela "Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica" de la Centrul Eparhial din Curtea de Argeş [sau rânduită spre închinare la Mioveni, jud. Argeş (15 km de la Piteşti), către bisericile "Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel" şi "Sfinţii Trei Ierarhi". [?]];
- Mănăstirea Aninoasa, com. Aninoasa, jud. Argeş;
- Biserica Spitalului Judeţean din Suceava, jud. Suceava;
- Mănăstirea Sihăstria, Com. Pipirig, jud. Neamţ;
- Mănăstirea „Sfânta Tecla", com. Predeşti, jud. Dolj (la 11 km de Craiova);
- Mănăstirea Brâncoveni, comună Brâncoveni, jud. Olt (lângă Slatina);
- Biserica „Sfântul Nicolae" din Năvodari, jud. Constanţa;
- Mănăstirea Saon, com. Niculiţel, jud. Tulcea [?];
- Biserica „Înălţarea Domnului / Sfântul Nicolae – Hipodrom" din Sibiu, jud. Sibiu;
- Mănăstirea Săraca, Şemlacu Mic, com. Gătaia, jud. Timiş;
- Biserica "Înălţarea Domnului", Ploieşti Vest (o casetă ce conţine fragmente din roca altarului Bisericii „Sfântul Nicolae" din Mira Lichiei, unde a fost episcop Sfântul Nicolae);
- Mănăstirea Pissiota (Crivina), com. Poienarii Burchii, jud. Prahova;
- Schitul "Sfânta Maria Cricov – Jercălăi", com. Jercălăi, jud. Prahova (lângă Urlaţi);
- Mănăstirea Turnu – Prahova, sat Târgşoru Vechi, nr. 1, jud. Prahova;
- Biserica "Sfinţii Arhangheli – Fotăcheşti" din Videle, jud. Teleorman;
- Schitul "Sfântul Ioan Rusul", com. Slobozia, jud. Giurgiu (5 km de Giurgiu).

Icoane făcătoare de minuni ale Sf Nicolae:

În Bucureşti:

- Biserica "Sfântul Nicolae – Blănari", Universitate, Str. Blănari 16;
- Mănăstirea Mărcuţa, din Sos. Pantelimon, vizavi de Spiţ. „Sf. Pantelimon", Str. Mănăstirii Mărcuţa – fostă Genţianei;
- Mănăstirea „ Sfântul Antim Ivireanul", Bucureşti , str. Antim 29, în muzeul mănăstirii.

În România:

- Mănăstirea Cernica, Com. Cernica, jud. Ilfov, în Biserica „ Sfântul Nicolae", de pe insulă;
- Mănăstirea "Sfântul Pantelimon", Com. Siliştea-Gumeşti, jud. Teleorman, lângă Roşiorii de Vede;
- Biserica Satului Bitina, Com. Moviliţa, jud. Ialomiţa (lângă Urziceni);

- Mănăstirea Predeal, jud. Braşov ;
- Mănăstirea Almaş, Sat Almaş, Com. Gârcina, jud. Neamţ;
- Mănăstirea Lepşa, Com. Tulnici, jud. Vrancea;
- Mănăstirea Căluiu, sat Călui, com. Oboga, jud. Olt;
- Mănăstirea Comana, comuna Comana, jud. Giurgiu;
- Biserica din comuna Melineşti, jud. Dolj [?];
- Biserica „ Sfântul Nicolae", com. Valea Seacă, jud. Iaşi [sau jud. Bacău?].
- Mănăstirea Celic Dere – com. Frecăţei,jud.Tulcea .

Mănăstirea Celic Dere – Sfântul Nicolae

Aducerea cinstitelor Moaşte ale Sfântului Nicolae, arhiepiscopul din Mira Lichiei

Pe vremea binecredinciosului împărat grec Alexie şi a patriarhului Constantinopolului, Nicolae, stăpânind în Rusia iubitorul de Hristos marele domn al Kievului, Vsevolod Iaroslavici şi Vladimir cel de bun neam, domnul Cernicovului, care după aceea s-a făcut monah, a fost năvălire a ismailitenilor contra stăpânirii greceşti de pe acea parte de mare, pentru că, începând de la Herson, vrăjmaşii Crucii lui Hristos, au robit pământul creştin până la Antiohia şi Ierusalim şi au pustiit cu foc şi cu sabie toate cetăţile şi satele, bisericile şi mănăstirile; iar pe cei ce au scăpat de sabie, bărbaţi, femei şi copii, i-au robit şi toate părţile acelea le-au luat în stăpânirea lor. ***Atunci şi cetatea Mirelor, cea din latura Lichiei, unde se aflau cinstitele moaşte ale arhiepiscopului lui Hristos, Nicolae, au pustiit-o tot aceiaşi agareni.***

Toate acestea s-au făcut însă cu voia lui Dumnezeu, pentru păcatele noastre cu care mâniem foarte mult pe Domnul şi întărâtăm până la amărăciune îndelunga Lui răbdare, precum zice pentru cei păcătoşi în psalmi: ***Amărât-au pe Cel Preaînalt...*** Pentru că, Dumnezeu prea mult Se mâhneşte de fărădelegile poporului ce vieţuieşte fără de pocăinţă; atunci nu cruţă nici pe sfinţii Săi, nici ascultă rugăciunile plăcuţilor Săi; pentru că a zis oarecând către Sfântul Prooroc Ieremia: "***De va sta Moise şi Samuil înaintea feţei Mele, rugându-se pentru poporul cel ce Mă urăşte, sufletul meu nu este către poporul acesta. Surpat-am pe dânşii de la faţa Mea, la moarte, la sabie, la foamete şi la robie***".

Cu o dreaptă mânie ca aceasta a lui Dumnezeu, pustiindu-se multe părţi greceşti de la răsărit, între care a fost şi Lichia, cu cetatea ce se numeşte Mira; prin aceasta a voit Domnul, să se aducă cinstitele moaşte ale Sfântului Nicolae, plăcutului Său, din cetatea cea pustiită, Mira, în cetatea cea cu popor, care se numeşte Bari, şi care este în Italia. Astfel, moaştele unui luminător ca acesta al lumii, al cărui sfânt suflet petrece întru cetele cereşti cu cinstea cea vrednică, n-a voit să fie pe pământ cu cinstire sub obroc. Şi că izvorul cel pururea curgător al minunilor celor de tămăduiri să nu fie lipsit de cei ce scot dintr-însul; iar pe de altă parte, ca şi Apusul, să nu se lipsească de facerile de bine ale lui Dumnezeu, care se dau prin mijlocirile marelui arhiereu.

Aducerea acestor sfinte moaşte s-a făcut într-acest fel: "Unui preot care locuia în cetatea Bari, om drept, cinstit şi cucernic, i s-a arătat înainte Sfântul Nicolae, zicându-i: "Mergi şi spune poporului acestuia şi la tot soborul bisericesc ca, ducându-se în Mira, cetatea Lichiei, să ia de acolo moaştele mele şi, aducându-le aici, să le pună în această cetate a Vărului, pentru că nu pot să fiu în acel loc pustiu; aşa voind Domnul Dumnezeul meu".

Preotul, sculându-se după vedenia aceasta, a mers în biserică şi a spus clerului bisericii şi la tot poporul arătarea Sfântului Nicolae, ce o văzuse în acea noapte. Iar ei, auzind acestea, s-au bucurat mult, zicând: "Astăzi a preamărit Domnul mila Sa, spre poporul Său şi spre cetatea noastră".

Deci, degrabă au rânduit trei corăbii şi au ales nişte oameni vestiţi şi temători de Dumnezeu, dându-le lor din sfinţita rânduială câteva feţe cinstite, ca să meargă pentru aducerea sfintelor moaşte ale marelui Arhiereu Nicolae. Deci, socotind ei lucrul călătoriei lor, au gândit, că nu în loc de câştigarea cea dorită a moaştelor celor făcătoare de minuni, să li se întâmple lor ceva împotrivă. Deci, luând asemănare neguţătorească, ca şi cum ar face ei o neguţătorie şi ca să nu le împiedice calea mării oarecare popoare, au umplut corăbiile lor cu grâu şi au plecat, făcându-se că merg la neguţătorie. Astfel, călătorind cu bună sporire, au ajuns mai întâi la Antichia unde, vânzându-şi grâul după obiceiul neguţătoresc, au cumpărat alte lucruri.

Apoi, auzind de la alţi negustori veneţieni, care veniseră mai înainte din alte părţi, cum că şi ei au de gând să meargă la Lichia, în cetatea Mirei, pentru moaştele Sfântului Nicolae, varenii s-au sârguit, ca să-i întreacă pe dânşii. Deci, mai degrabă călătorind şi mai iute înotând, fiindcă Dumnezeu purtase de grijă spre ajutorul lor, au ajuns în latura Lichiei şi au stat la malul cetăţii Mirelor şi, întrebând cu dinadinsul de biserica sfântului şi despre moaştele lui, şi-au luat armele, temându-se că nu cumva să-i oprească pe dânşii cineva, şi au mers la biserică. Acolo, aflând patru monahi, i-au întrebat pe dânşii: "Unde se află moaştele Sfântului Nicolae, că voim - ziceau dânşii - să ne închinăm

lor". Iar monahii le-au arătat lor mormântul în biserică, întru care, ca sub un obroc, zăceau sub pardoseală în pământ, moaştele cele tămăduitoare ale arhiereului lui Hristos.

Deci, varenii, dând la o parte pardoseala bisericii şi săpând pământul, au găsit racla sfântului; iar când au descoperit-o, au văzut-o plină de mir binemirositor, care izvorâse din cinstitele lui moaşte. Apoi, mirul l-au turnat în vasele lor, iar moaştele sfântului, luându-le cu bucurie pe braţele lor preoţii, le-au dus la corăbiile lor şi le-au pus cu cinste într-una din ele. Luând ei sfintele moaşte, s-au dus cu dânşii şi doi monahi, iar doi au rămas la locul acela lângă biserică. Cu o bună neguţătorie ca aceasta şi cu câştigul cel fără de preţ, varenii, depărtându-se de malul Mirei Lichiei în 28 de zile ale lunii lui aprilie, după o bună şi fericită călătorie, au ajuns degrabă în cetatea lor într-o Duminică, în nouă zile ale lunii lui mai, la vremea Vecerniei.

Poporul cel din Bari, înştiinţându-se de venirea la dânşii a cinstitelor moaşte ale marelui plăcut al lui Dumnezeu, Nicolae, îndată a ieşit întru întâmpinarea sfintelor moaşte împreună cu episcopii, cu preoţii, cu monahii şi cu tot clerul bisericesc, bărbaţi, femei şi copii, şi mulţimea a tot poporul, de la mic până la mare, cu făclii şi cu tămâie, cântând şi lăudând pe Dumnezeu şi săvârşind cântări de rugăciune arhiereului lui Hristos. Apoi, luând cu bucurie şi cu cinste acea nepreţuită şi duhovnicească vistierie, au pus-o în biserica Sfântului Ioan Înaintemergătorul, care era lângă mare. Şi se făceau multe minuni la moaştele cele tămăduitoare. Pentru că şchiopii şi orbii, surzii şi îndrăciţii, cum şi cei cuprinşi de tot felul de boli, primeau tămăduiri, atingându-se de moaştele sfântului. Luni de dimineaţă erau patruzeci şi şapte de bărbaţi şi de femei tămăduiţi; marţi, douăzeci şi două; miercuri, douăzeci şi nouă; joi dimineaţa a tămăduit pe un om surd, care fusese cinci ani într-acea neputinţă.

După aceasta, Sfântul Nicolae, arhiereul lui Hristos, arătându-se în vedenie unui oarecare monah plăcut lui Dumnezeu, i-a zis: "Am venit cu bunăvoia lui Dumnezeu în această cetate, într-o Duminică, în ceasul al nouălea din zi şi, într-acelaşi ceas, am dat din darul Dumnezeului, tămăduire la unsprezece oameni". Această arătare a sfântului, monahul acela a spus-o la toţi, spre mărirea plăcutului său. După aceea, în toate zilele, sfintele lui moaşte n-au încetat a da cu minune tămăduire şi se dau până acum, celor ce aleargă la dânsul cu credinţă. ***Deci, cetăţenii Varului, văzând darul cel făcător de minuni al moaştelor Sfântului părinte Nicolae, curgând dintr-un izvor fără de scădere, au zidit o biserică din piatră în numele lui, mare şi frumoasă şi au înfrumuseţat-o cu tot felul de podoabe scumpe.***

După aceasta, au ferecat o raclă de argint cu pietre de mult preţ şi au aurit-o peste tot. Iar în anul al treilea, după aducerea cinstitelor moaşte de la Mira Lichiei la Var, adunând clerici din cetăţile şi ţările cele dimprejur ale arhiepiscopiei şi episcopiei, au făcut cinstita mutare a sfintelor moaşte ale făcătorului de minuni Nicolae din Biserica Botezătorului, în biserica cea nouă, zidită din piatră, întru numele lui, în aceeaşi zi în care mai înainte le aduseseră în Var, de la Mira Lichiei şi le-au pus cu racla cea de argint în altar. Iar racla cea veche pe care o aduseseră de la Mira Lichiei, au pus-o în biserică, având în ea oarecare sfinte moaşte, pentru închinăciunea celor ce veneau. ***Dintr-acea vreme s-a aşezat, praznicul aducerii cinstitelor moaşte ale arhiereului lui Hristos, Nicolae, să se prăznuiască în toţi anii, în ziua a noua a lunii mai, cinstind prin acest praznic amândouă aduceri; adică pe cea din Mira la Var şi pe cea din biserica Mergătorului Înainte, în biserica cea nouă pe care varenii au zidit-o din piatră, în numele Sfântului Nicolae.***

Nu numai într-acea cetate a Apusului, ci şi în cetăţile şi laturile Rusiei, în aceeaşi vreme s-a luat obiceiul de a se prăznui această aducere, cu bună credinţă şi cu bună cucernicie din dragostea cea către Sfântul Nicolae, făcătorul de minuni; deoarece şi Rusia cea din nou luminată atunci, s-a învrednicit de multe minuni ale Sfântului Nicolae.

După ce au trecut câţiva ani, după bună voire a Sfântului Nicolae - precum s-a arătat în vedenia unui oarecare monah -, i-a poruncit şi a pus sub Sfânta Masă în altar, cinstitele lui moaşte, care izvorăsc totdeauna mir; precum se vede şi acum acolo, că se dă spre tămăduirea tuturor bolilor şi întru slava lui Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce este preamărit întru sfântul Său, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Notă: În prolog, după istoria scrisă despre aducerea cinstitelor moaşte ale arhiereului Nicolae, se adaugă şi o sfătuire către dreptcredincioşi, pe care mai pe scurt, o pomenim şi noi, aici, în acest fel:

Să nu te minunezi, iubite cititor, că a voit Dumnezeu de a mutat trupurile sfinţilor din părţile Răsăritului la Apus, fiindcă năvăleau multe răutăţi de la păgânii agareni asupra dreptei credinţe; precum asemenea să nu te minunezi, că a adus moaştele Sfântului Nicolae de la Mira Lichiei la Var.

Aceasta s-a făcut, nu pentru cea mai multă dreaptă credinţă a apusenilor, nici pentru credinţa cea rea a răsăritenilor, pentru că răsăritenii, cu darul lui Dumnezeu, petreceau fără de prihană întru bună credinţă a părinţilor lor; iar apusenii este arătat că de la începutul anului 809, de la naşterea lui Hristos, au scornit un lucru nou în mărturisirea credinţei despre purcederea Sfântului Duh. Deci, Dumnezeu a trimis trupurile sfinţilor Săi de la Răsărit la Apus, ca pe

oarecare apostoli vii, care, sfătuiau cu facerile de minuni, pe cei de acolo, să se întoarcă iarăşi la mărturisirea credinţei celei dintâi, împreună cu răsăritenii. Pentru că minunile nu se fac pentru cei dreptcredincioşi, nici la unii ca aceştia se trimit ucenicii lui Hristos la propovăduire, ci prin mijlocul celor blânzi, care merg ca oile prin mijlocul potrivnicilor lor.

Liturghie în Catedrala din Mira Lichiei, unde a liturghisit şi Sf. Ierarh Nicolae

Mira Lichiei, mormântul unde s-au odihnit moaştele Sf. Nicolae până la mutarea lor la Bari

Locul, unde se odihnesc moaştele ierarhului - Oraşul Bari, Italia

Mutarea moaştelor Sfântului Ierarh Nicolae, sec. XVII, Polonia.

Moaştele Sfântului Nicolae au fost aduse în anul 1087, de la Mira la Bari în Sudul Italiei. Se mai află părticele din moaştele Sfântului Nicolae în diverse locuri de pe planetă.

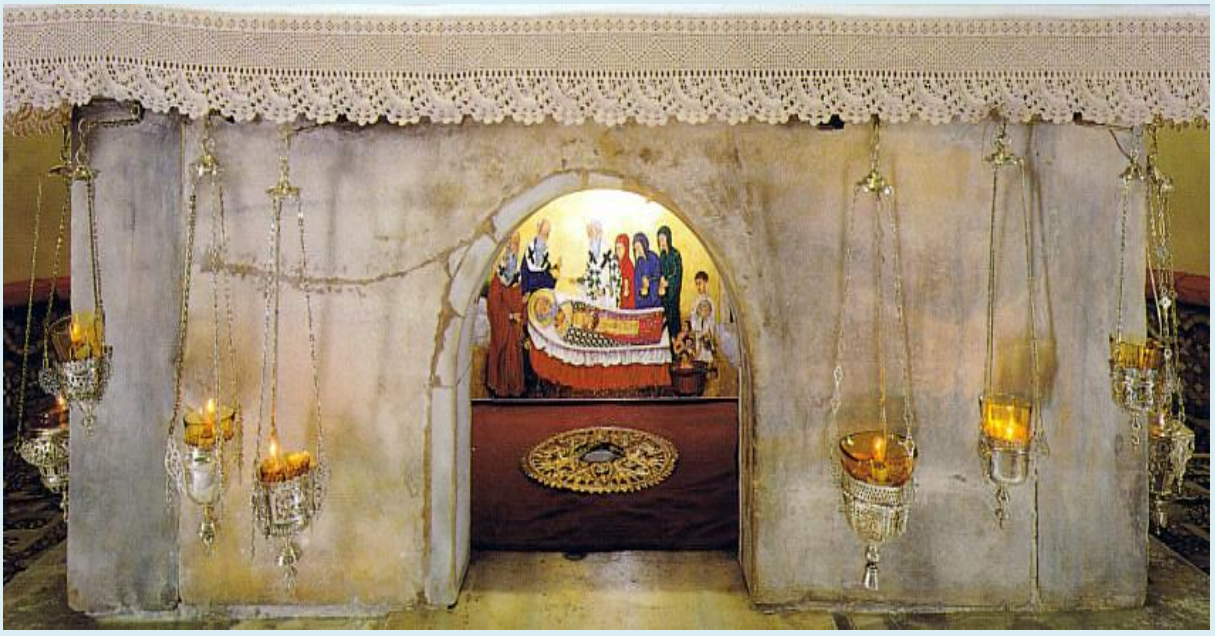

Saint Nicholas tomb, crypt, Basilica di San Nicola, Bari, Italy

Altar over reliquary, Chiesa di San Nicoló, the Lido of Venice, Italy

Monastery of St. Marienstern, Panschwitz-Kuckau, Germany
Saint holding a tooth Prague, ca 1300

Sint-Niklaaskerk, Sint-Niklaas, Belgium

Gift to Minsk from Fribourg,

Dom Ss. Stephanus & Sixtus, Halberstadt, Germany

Basilique Saint Nicolas - Saint-Nicolas-de-Port

Basilique Saint Nicolas - Saint-Nicolas-de-Port

Basilique Saint Nicolas - Saint-Nicolas-de-Port

Abteikirche St. Nikolaus, Brauweiler, Germany

Abteikirche St. Nikolaus, Brauweiler, Germany

Bari, Italy: Basilica di San Nicola

Napierville, Quebec, Canada

Nikolauskapelle, Worms Cathedral, Germany

New reliquary, 1990 - Worms Cathedral, Germany

Antalya

The Holy Relics of St. Nicholas the Wonderworker, treasured by the Holy Monastery of St. Nicholas, Andros, Greece

Minuni ale Sfântului Nicolae

Cuv. Siluan Athonitul despre ajutorul Sfântul Nicolae

Sfinţii ascultă rugăciunile noastre şi primesc de la Dumnezeu puterea de a ne ajuta. Aceasta o ştie tot neamul cel creştinesc.

***

Părintele Roman, fiu duhovnicesc al părintelui Dosifei, mi-a povestit că, pe când era băiat în lume, a trebuit odată să traverseze Donul iarna şi calul lui a căzut într-o crăpătură deschisă în gheaţă şi se cufunda târând după el sub gheaţă şi sania. Atunci micuţul băiat a strigat: „Sfinte Nicolae, ajută-mă să scot calul afară!”, a tras de hamuri şi a izbutit să scoată calul şi sania de sub gheaţă.

***

Părintele Matvei, care era din acelaşi sat cu mine, păştea, fiind copil, ca şi prorocul David, oile tatălui său. Nu era mai înalt decât un berbec. Fratele lui mai mare lucra de cealaltă parte a unui câmp mare. Deodată, vede o haită de lupi năpustindu-se asupra lui Misa – acesta era numele părintelui Matvei în lume -, dar micuţul Misa a strigat; „Sfinte Nicolae, ajută-mă!” şi de-abia ce a strigat că lupii au bătut în lături fără a face nici un rău nici lui, nici turmei. Multă vreme la noi în sat se râdea şi se spunea: „Misa s-a speriat tare de lupi, dar Sfântul Nicolae l-a izbăvit pe el!”

Cunoaştem o mulţime de cazuri în care sfinţii au venit în ajutorul nostru, de îndată ce i-am chemat. Din aceasta se vede că toate cerurile ascultă rugăciunile noastre.

(Între iadul deznădejdii şi iadul smereniei - Cuv. Siluan Athonitul - Editura Deisis, Sibiu, 1998)

Minunea Sfântului Nicolae cu un covor

Auzim pe Sfântul Duh grăind prin proorocul David: *"Precum doreşte cerbul izvoarele apelor, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule".* Cu adevărat în acelaşi chip doreşte şi sufletul credinciosului creştin auzirea cuvintelor lui Dumnezeu şi cele ce se lucrează prin Sfinţii Săi. Deci, iată şi altă minune a Sfântului Nicolae:

Era un oarecare, cu numele Nicolae, în cetatea numită Constantinopol, hrănindu-se din osteneala mâinilor lui şi era credincios lui Dumnezeu şi avea rânduiala lui să nu treacă ziua Sfântului Nicolae fără de pomenire. Şi aceasta, cu neobosire o făcea el, că auzea în Sfintele Scripturi grăind: "Cinsteşte pe Domnul prin toate ale tale drepte osteneli!" Şi avea aceasta în mintea sa totdeauna.

Şi a ajuns la adânci bătrâneţe, dar şi la sărăcie, nemaiputând lucra. Deci, apropiindu-se ziua Sfântului Nicolae, gândea întru sine ce va face.

Şi a zis bătrânul către soţia sa: "Femeie, iată, a sosit la noi ziua cea iubită a arhiereului lui Hristos, Nicolae; deci ce vom face, că fiind lipsiţi, nu avem cele de trebuinţă pentru această zi sfântă?"

Iar acea credincioasă femeie a răspuns bărbatului ei: "Ştii, domnul meu, că, iată, ne-au ajuns bătrâneţele şi astăzi sau mâine va veni sfârşitul; deci, să nu-ţi abaţi mintea ta de la dragostea cea spre Domnul şi către Sfântul Nicolae".

Şi, aceasta zicând, i-a arătat lui un covor şi a zis: "Ia-l pe acesta şi mergând, vinde-l şi te du de cumpără toate cele de trebuinţă la pomenirea Sfântului Nicolae. Că altă nimic nu avem şi nu-l vom lăsa moştenire copiilor pe care nu-i avem". Auzind aceasta, credinciosul bătrân a lăudat foarte pe Dumnezeu şi, luând covorul, a ieşit.

Şi, mergând el prin mijlocul uliţii, unde este stâlpul Sfântului şi marelui Constantin, şi trecând de biserica Sfântului Platon, l-a întâmpinat pe el cineva, cu chipul ca un oarecare bătrân cinstit, care i-a zis: "Prietene, unde te duci?"

I-a răspuns cel ce ducea covorul: "Am trebuinţă să mă duc până la târgul de vânzări".

Şi i-a zis cinstitul bătrân: "Bună este socotinţa ta, prietene, dar, spune-mi, cu cât voieşti să dai covorul tău? Pentru că eu voiesc să cumpăr un covor ca acesta".

A zis bătrânul: "Când l-am luat întâi, am dat pe el opt galbeni, iar acum, cât îmi vei da, atâta voi primi".

Şi a grăit cinstitul acela, către bătrân: "Au, luavei şase galbeni?"

Şi a zis bătrânul: "Dacă îmi vei da, voi lua cu bucurie!"

Deci, îndată, punând mâna în buzunarul său şi scoţând galbenii, Sfântul Nicolae, că el era, i-a dat şase galbeni mari în mâinile bătrânului, zicându-i: "Primeşte, prietene, aceşti galbeni şi dă-mi covorul".

Şi a luat bătrânul galbenii cu bucurie, pentru că nu făcea covorul atâta.

Deci, luând Sfântul Nicolae covorul din mâna bătrânului, s-a dus de la el. Şi, când s-au despărţit unul de altul, ziceau cei de pe uliţa care vedeau pe bătrân: "Oare, năluciri vezi, bătrânule, că vorbeşti de unul singur?" Pentru că ei pe bătrân îl vedeau şi glasul lui îl auzeau, dar pe sfântul nicidecum; nici glasul nu-i auzeau, nici pe el nu-l vedeau, fără numai pe bătrân.

Iar Sfântul Nicolae a mers îndată la casa bătrânului, ducând covorul la femeia acestuia şi zicându-i: "Fiindcă bărbatul tău îmi este prieten de demult, întâlnindu-mă cu el, m-a rugat, zicând: "Fii bun şi du acest covor la femeia mea, că eu, zicea el, am altă treabă. Deci, iată covorul, păzeşte-l pe el". Şi, aceasta zicând, s-a făcut nevăzut. Şi femeia, luând covorul, de frică, văzând în faţa ei pe un aşa bărbat cinstit şi cu lumină strălucind, nici n-a îndrăznit să întrebe: "Tu cine eşti?"

S-a aprins însă de mânie asupra bărbatului său şi, socotind că el a uitat sfătuirea ce o făcuse cu dânsa şi dragostea pentru Sfântul, a zis: "Vai mie, pătimaşă ce sunt, că m-am însoţit cu acest bărbat călcător de lege şi plin de minciuni". Şi multe asemenea acestora zicând, nici nu vrea să se uite la covorul ei, aprinsă fiind de dragoste pentru sfântul.

Deci, bărbatul ei, neştiind cele petrecute, a cumpărat cele de trebuinţă de ziua Sfântului Nicolae şi se întorcea la casa sa, bucurându-se pentru întâmplarea cu vinderea covorului şi că şi-a împlinit dorinţa sa. Şi, ajungând el la casa lui, femeia sa văzându-l, s-a aprins de mânie asupra lui, şi-l ocăra cu cuvinte grele şi zicea: "Să te duci de la mine, din ziua aceasta, tu care ai minţit Sfântului Nicolae. Că nu-i mincinos Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce a zis: Nimeni care pune mâna pe plug şi se uită îndărăt nu este potrivit pentru Împărăţia lui Dumnezeu" (Luca 9, 62). Acestea şi altele asemenea zicându-le, a adus covorul înaintea bărbatului său şi i-a zis: "Ia-ţi covorul, dar pe mine nu mă vei mai avea, că ai minţit sfântului".

Acestea auzindu-le şi văzând covorul său, bătrânul, se minuna şi nu se pricepea ce să răspundă femeii sale; şi stând el, îndelung, a înţeles a fi o minune făcută de Sfântul Nicolae. Deci, a suspinat dintru adâncul inimii sale şi, umplându-se de bucurie, a ridicat mâinile sale spre cer, zicând: "Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, Cel ce faci minuni prin minunatul Tău Sfânt Nicolae." Şi a zis bătrânul către soţia sa: "Femeie, aşa te jur, în frica lui Dumnezeu, să-mi spui mie, cine ţi-a adus ţie acest covor, bărbat sau femeie, bătrân sau tânăr?"

Şi a răspuns femeia: "Un om luminat. în chipul unui om cinstit bătrân, cu strălucitoare haine a venit, purtând covorul acesta al nostru şi zicând către mine: "Femeie, bărbatul tău îmi este prieten; pentru aceasta, întâlnindu-mă, m-a rugat ca să aduc la tine acest covor; deci păzeşte-l. Iar eu, luându-l, nu îndrăzneam a-l întreba pe el: Tu cine eşti?"

Deci, auzind acestea de la femeia sa şi arătând femeii sale aurul cel rămas şi cele cumpărate, bucate şi vin, prescuri şi lumânări spre trebuinţa zilei sfântului, a zis bătrânul: "Viu este Domnul, că cel ce a cumpărat covorul de la mine, acela este cu adevărat Sfântul Nicolae, că el a adus covorul, iarăşi, la casa noastră, pentru noi, săracii şi smeriţii robii săi. Că şi cei ce mă vedeau pe mine vorbind cu el îmi ziceau: "Au vreo nălucire vezi?, văzându-mă ei numai pe mine unul, iar pe dânsul nicidecum". Şi îndată au strigat că dintr-o gură amândoi, mulţumind lui Dumnezeu şi lăudând pe marele arhiereu Nicolae, ajutătorul cel grabnic al tuturor celor din nevoi, care-l cheamă pe el cu credinţă. Şi, umplându-se de bucurie au alergat la biserica Sfântului Nicolae şi, tuturor celor ce s-au întâmplat acolo, le-au istorisit minunea. Şi toţi care auzeau proslăveau pe Dumnezeu şi Sfântul Nicolae, cel ce face asemenea minuni cu robii săi.

Ci tu, părinte cinstite, Sfinte Nicolae, nu uita pe robii tăi, care fac cu credinţă pomenirea sfinţiei tale, că, prin facerile tale de bine, să proslăvim pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh. Amin.

Cum a izbăvit de la înec un dreptcredincios

Un om oarecare din Constantinopol, cu frică de Dumnezeu şi credincios în Hristos, care iubea pe Sfântul acesta şi era iubit şi el de dânsul, vrând oarecând să facă o călătorie în altă ţară, grăbindu-l treaba ce avea, s-a dus la biserica Sfântului de şi-a făcut rugăciunea după obicei şi, luându-şi ziua bună de la rude şi de la prieteni, a intrat în corabie.

Iar când a fost la 9 ceasuri din noapte, s-au sculat corăbierii să întoarcă şi să întindă pânzele, începând alt vânt. Deci, intru acea vreme, s-a sculat şi acest smerit om să meargă după apă şi, având toţi de lucru cu întinsul pânzelor, s-a întâmplat că s-a împiedicat şi a căzut în mare.

Şi, fiind întuneric şi vântul pornind corabia înainte, n-au putut corăbierii să-l ajute cu nimic, ci plângeau de amara moarte a acelui om.

Iar el, căzând în mare, cum era îmbrăcat, şi aflându-se acum în largul mării, a zis: ***"Sfinte Nicolae, ajută-mi!"*** Şi, strigând câtva timp acest cuvânt, o, minune!, s-a aflat omul în mijlocul casei sale, părându-i-se că este în adâncul mării.

Iar vecinii, auzindu-i glasul, s-au sculat, la fel şi cei din casă, aprinseră lumina şi, strângându-se şi vecinii de afară, l-au văzut cu toţii stând în mijlocul casei şi strigând; şi apă de mare curgea din hainele lui.

Deci, încremenind au rămas muţi de groază, iar el a zis: ***"O, fraţilor, ce este aceasta ce văd?" Că ştiu bine că ieri, la nouă ceasuri, când mi-am luat ziua bună de la voi, de la toţi, intrând în corabie, am purces la drum, că având vânt bun, am mers câtva timp, iar când a fost la a doua şi a treia strajă de noapte, adică la nouă ceasuri, m-am dus pentru apă şi m-am împiedicat de corăbieri şi am căzut în mare. Şi chemam pe Sfântul Nicolae intru ajutor, iar***

acum nu ştiu unde mă aflu, ci spuneţi-mi voi că eu mi-am ieşit din fire şi sunt uimit".

Iar aceia, luând seamă la cuvintele lui şi văzând şi apa mării, care curgea de pe dânsul, strigau: "Doamne, miluieşte!"

Deci, dezbrăcându-se şi luându-şi alte haine, s-a dus la biserica Sfântului Nicolae. Şi acolo a petrecut cealaltă parte de noapte, căzând cu lacrimi şi cu rugăciuni, la icoana Sfântului.

Şi, venind vremea Utreniei şi strângându-se poporul, s-a făcut cunoscut la toţi minunea şi s-au umilit toţi şi s-au minunat de acele dulci aromate ce le adusese acel om, spre multă mulţămita, Sfântului Nicolae, văzând şi biserica plină de lumânări aprinse, slăvind pe Dumnezeu şi lăudând pe Sfântul, vestindu-se această mare şi peste fire minune prin tot Constantinopulul.

Şi a ajuns până şi la urechile împăratului celui de atunci şi ale Patriarhului, care, făcând sfat, au zis să cheme pe acel om. Şi, mergând el şi istorisind înaintea multora cele pentru dânsul, toţi au strigat: ***"Mare eşti, Doamne, şi minunale sunt lucrurile Tale şi nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale".***

Şi aşa, făcând Litii şi Privegheri la care se strângea mult popor, mergea el la biserica Sfântului, slăvind şi binecuvântând pe Dumnezeu şi dând mulţumire credincioasei Sale slugi, Sfântului Nicolae.

Minunea Sfântului Părintelui nostru Nicolae, pentru Vasile, fiul lui Agricola

Nu socotesc cu dreptate nici cu vrednicie să tac şi să nu grăiesc acest cuvânt, despre o altă minune a Sfântului şi Cuviosului Părintelui nostru Nicolae.

Era un om oarecare, anume Agricola, cu bunătăţi şi evlavie vieţuind şi având un fiu, unul născut, anume Vasile şi care trăia în ţara Antiohiei, aproape fiind de saracini. Ci, cu darul lui Dumnezeu fiind împodobit, era îmbelşugat şi cu avuţie multă. Şi avea credinţă multă spre Sfântul Părinte Nicolae. Pentru aceasta, în toţi anii, la pomenirea Sfântului petrecea ziua aceea cu prăznuire şi punea mese pentru săraci şi pentru vecini, prieteni şi alţii. Însă era o biserică zidită în numele Sfântului Nicolae, departe fiind de cetate ca la cinci stadii, şi acolo, în tot anul, se adunau noroadele la pomenirea Sfântului Nicolae.

Iară într-un an, la slăvita lui pomenire, mult popor venind la praznic în sfânta lui biserică, atunci şi binecredinciosul acela îşi trimise pe fiul său Vasile cu slugile sale, şi zise lui: ***"Mergi, fiule, la biserica Sfântului Nicolae şi să faci după obicei, precum te-ai învăţat de la noi în anii trecuţi, adică la cântarea de seară, cu frică stând, să iei aminte, aşişderea la Utrenia toată şi la dumnezeiasca Liturghie; după aceea să te întorci în casa noastră la masă, iar eu şi maica ta vom rândui cele ce sunt de trebuinţă săracilor".*** Deci, Vasile, acestea auzindu-le de la tatăl său, s-a dus cu bucurie. Iar când a fost în vremea cantării Utreniei, iată, fără de veste, au năvălit saracinii şi, înconjurând biserica, au robit tot poporul, asemenea şi pe Vasile, fiul lui Agricola, şi l-au dus în insula Creta şi l-au dat pe el lui Amira, dregătorul, că era foarte frumos. Şi i-a poruncit lui domnul saracinilor să se afle pururea înaintea feţei lui, iar pe alţii i-a vândut, ba pe unii şi în temniţă i-a închis.

Părinţii lui Vasile, auzind aceasta, spre plângere şi Unguire s-au întors. Şi aşa, că doi ani petrecând, pomenirea Sfântului nu o mai făceau, ci se topeau de necaz şi cu lacrimi se tânguiau, zicând: ***"Fiule al nostru preaiubite, cum nu te mai vedem pe tine acum, împreună cu cei de vârsta ta, ca să te cuprindem cu mâinile şi cu buzele să te sărutăm. Mai bine ne-ar fi fost nouă de te vedeam zăcând în boală sau să ţi se fi întâmplat ţie moarte; inima noastră nu s-ar fi rupt ca acum."*** Deci unele ca acestea, grăind ei, au auzit vecinii lor şi toate rudeniile şi s-au adunat toţi, spre mângâierea necazului şi a tânguirii lor. Şi le ziceau lor: "Pentru ce vă arătaţi, ca nişte neîncercaţi în necazuri? Au nu cunoaşteţi voi pe minunatul Nicolae, cât de multe minuni face pe uscat şi pe mare? Încă şi de sabie şi de robie şi de toate morţile cele nedrepte pe mulţi izbăveşte". Şi alte multe le grăiau lor spre risipirea întristării.

Deci, Agricola, auzind acestea, de la vecinii săi, şi mângâindu-se puţin din necazul său, sculându-se, a mers la femeia sa şi i-a zis: ***"Oare, avem noi vreun***

folos din tot plânsul acesta mult? Ci, iată, al treilea an avem de când ne aflăm în această întristare şi am uitat de pomenirea Sfântului Nicolae şi n-am ieşit la praznicul lui. Acum, dar, ascultă-mă pe mine; să luăm lumânări şi untdelemn şi tămâie şi să mergem la Sfântul şi să ne rugăm lui cu credinţă, ca să luăm de la dânsul mângâiere pentru Vasile, fiul nostru, şi cu mare nădejde ne vom întoarce. Că poate să ne dea nouă în mâini pe fiul nostru, sau cu totul ne va adeveri nouă de este el viu sau mort".

Deci, acestea auzindu-le femeia lui, i-a zis: "*Bine zici, stăpâne, să facem precum voieşti, de vreme ce şi praznicul Sfântului Nicolae a sosit*". Şi, aşa sfătuindu-se, s-au sculat şi cu bucurie au mers la biserica Sfântului Nicolae. Şi au făcut după obiceiul prăznuitorilor, apoi s-au întors la casa lor şi, chemând la cină pe rudele lor şi pe toţi vecinii cei de aproape, au pus masa şi au început a mânca şi a bea intru slava lui Dumnezeu, pomenind minunile Sfântului Părinte Nicolae.

Iar când era în vremea cinei lor şi şedeau la masă, au început câinii a lătra cu mare pornire. Şi a zis Agricola slugilor sale: *"Mergeţi şi vedeţi la ce năvălesc câinii, poate o fiară este, sau altceva"*, iar slugile, ieşind afară, n-au văzut nimic. Însă câinii mai mult se repezeau, lătrând. Deci, Agricola a luat lumina şi a mers ca să vadă cu ceilalţi şi au văzut un om, în mijlocul curţii stând, în haine turceşti, şi s-au speriat, că nu se pricepeau ce putea să fie.

Iar după ce Agricola, a venit aproape de dânsul, a văzut un tânăr voinic, stând şi ţinând în mână un pahar plin de vin. Şi căuta Agricola la dânsul, nimic zicând, şi cu frică şi cu bucurie era cuprins.

Apoi, abia a putut grăi în spaimă mare: *"O, fiul meu, Vasile, iată acum te văd cu adevărat; oare tu eşti, fiul meu, sau o nălucă mi se arată mie, prin tine?"*

Iar tânărul Vasile degrabă a răspuns: *"Eu sunt tată, fiul tău, pe care saracinii l-au robit şi în Creta l-au dus".*

Acestea auzind, Agricola, tatăl său, îmbrăţişându-l, îl sărută pe el şi zicea: *"Spune-mi mie fiule, cum ai scăpat din mâinile saracinilor, celor fără Dumnezeu, sau cine te-a ajutat, spune-mi toate mie, tatălui tău".*

Iar tânărul a zis către el: *"Nimic tată, nimic din toate acestea, de care mă întrebi, nu ştiu. Numai aceasta ştiu, că eu acum stam înaintea dregătorului saracinilor. Că după ce m-au robit pe mine şi m-au dus în Creta, saracinii m-au dat lui Amira, mai marele lor. Şi dintru acea vreme, Amira dregătorul m-a pus pe mine ca să dreg vin şi să-i ţin paharul, stând înaintea feţei lui, precum mă vezi pe mine tată, acum. Şi, iată, nu ştiu cine, cineva puternic m-a răpit aşa cum mă aflam, cu paharul acesta pe care încă îl ţin în mână, şi ca un*

vânt m-a adus şi m-a pus aicea; şi am văzut pe Sfântul Nicolae, care m-a aşezat pe mine la locul acesta".

Deci, Agricola auzind aceasta, de bucurie, s-a umilit pentru această mare minune şi, luându-l de mână, l-a dat maicii sale. Iar ea, văzând pe fiul ei, plângea de bucurie şi, multe cuvinte grăind şi cu mâinile cuprinzându-l, îl sărută zicând: "*Acum te văd pe tine, Vasile, iubitul meu fiu. Acum pe tine, pe care nu mai nădăjduiam să te văd, în mâinile mele te ţin. Acum, din nou, pe tine, te am mângâiere sufletului meu şi toate mâhnirile mele se dezleagă*". Acestea şi alte multe cuvinte de mângâiere grăia către dânsul. Şi, auzind vestea aceasta, oamenii cei ce locuiau împrejurul locului aceluia s-au adunat degrabă la veselia acestei minuni negrăite.

Încă şi cinstit praznic au făcut Sfântului şi Marelui Părintelui nostru Nicolae, slăvind pe Preasfânta Treime, pe Tatăl, pe Fiul şi Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Altă minune a Sfântului Nicolae, care a izbăvit o corabie de înecare, pe când era încă în viaţă

Oarecând, nişte corăbieri din Egipt călătoreau spre ţara Ciliciei. Deci, când li s-a întâmplat lor să străbată noianul mării lui Adrian, atunci a căzut peste ei o furtună mare şi nişte valuri cumplite, cât şi pânzele li s-au rupt şi toată corabia, de sila valurilor mari, s-a zdruncinat şi acum toţi deznădăjduiau de a lor mântuire.

Iar de vreme ce se înştiinţaseră ei de slava marelui Arhiereu Nicolae, cel din Mira Lichiei, că este grabnic ajutător, mai presus de nădejde, toţi s-au întors la rugăciune către dânsul. Şi în furtună fiind, pe acela îl chemau şi numai de la dânsul aşteptau scăpare.

Iar Sfântul deloc zăbovind, îndată a venit în corabie şi l-au văzut aceia cu ochii lor şi le-a zis: "Iată, m-aţi chemat şi am venit vouă în ajutor". Şi aşa le-a poruncit lor să îndrăznească şi, luând cârma, se arătă că îndreptează corabia. Iar, după aceea, a certat marea şi a potolit primejdia cumplitelor valuri şi era ca Însuşi Domnul, Care a zis; ***"Cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu"*** (Ioan 14, 12). Deci, după aceea, purtaţi de vânt lin, au sosit la liman. Şi toţi, din corabie ieşind, îndată s-au dus ca să afle pe acela ce i-a mântuit pe ei din primejdie. Şi înştiinţându-se că el a intrat în biserică, au mers după dânsul

Iar Sfântul se ferea de dânşii şi sta printre alţii. Însă ei, după ce l-au văzut pe el, măcar că niciodată nu-l cunoscuseră mai înainte, ci numai de la arătarea cea de pe mare, îl ştiau, alergând, au căzut la picioarele lui. Şi îşi porniră limba lor spre cuvinte de laudă şi mulţumire pentru izbăvirea din rele ce pătimiseră.

Dar minunatul Nicolae îi izbăvi pe ei nu numai de primejdiile trupeşti, ci se arătă cu vrednicie şi duhovnicească îngrijire faţă de dânşii. De vreme ce, prooroc fiind cu dar duhovnicesc, şi ştiind că ei căzuseră în spurcăciunea desfrânării, care înstrăinează pe oameni departe de Dumnezeu şi de poruncile Lui, a zis către dânşii: "***Cunoaşteţi-vă pe voi, o fiilor, rogu-mă vouă, cunoaşteţi-vă şi inimile voastre, şi mişcările şi gândurile minţii voastre şi îndreptaţi-le spre bună plăcere a lui Dumnezeu, că chiar dacă ne vom tăinui faţă de oameni şi vom părea că suntem buni de Dumnezeu nicidecum nu pot să se ascundă faptele noastre. Pentru aceasta, sârguiţi-vă cu toată osârdia să vă păziţi sfinţenia sufletească şi curăţia trupească, biserică sunteţi a lui Dumnezeu, precum zice Pavel, dumnezeiescul Apostol:*** "***Nu ştiţi, oare, că voi sunteţi templu al lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi? De va strica cineva templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe el, pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu, care sunteţi voi***" (I Corinteni 3,16-17).

Deci, aşa învăţându-i Sfântul pe oamenii aceia, prin cuvinte folositoare de suflet, i-a slobozit pe ei la casele lor, cu pace; pentru că era în obiceiul fericitului să dojenească, aşa ca un tată iubitor de fii.

Iar vederea chipului său era ca a unui înger al lui Dumnezeu, strălucind cu darul dumnezeiesc. Că ieşeau din chipul lui oarecare raze prea luminoase şi mai mult decât faţa lui Moise strălucea faţa lui.

Şi din vederea lui, dacă cineva ar fi fost îngreunat de vreo patimă sau necaz sufletesc, unul ca acesta, numai căutând la dânsul, îşi afla din destul mângâiere în necazul său. Ori, dacă cineva vorbea cu dânsul, multă sporire spre bine îndată aceluia i se făcea.

Până şi din cei necredincioşi, de se întâmplă cuiva să audă un cuvânt din izbăvitoarea lui gură, apoi şi unii ca aceştia se hrăneau cu dulceaţa cuvintelor lui şi, lepădând rătăcirea ce din tinereţe crescuse întru dânşii, primeau în inimă cuvântul cel adevărat şi drept.

Câteva minuni contemporane ale Sfântul ierarh Nicolae extrase din: "Viaţa şi minunile Sfântului Nicolae. carte pentru copii, părinţi şi bunici"

Ştiu că mă va ajuta

Aveam 11 ani când am primit Taina Sfântului Botez. Puţin timp după aceea, mama s-a îmbolnăvit. Medicii i-au pus diagnosticul şi au decis să fie operată. Ar fi fost a treia operaţie şi viaţa mamei era în pericol. Eu înţelegeam toate acestea, pentru că o vizitam la spital în fiecare zi. ***Nu se ştia dacă va supravieţui… îmi amintesc acea senzaţie de pustiu în casă. Auzisem despre Sfântul Nicolae Făcătorul de minuni şi înţelegeam că ne poate ajuta doar o minune.***

În ziua în care tata a dus-o pe mama la spital, eu am rămas singură în casă. Mi-amintesc că am plâns toată ziua şi, în genunchi, mă rugam Sfântului Nicolae. Ştiam că ne va ajuta, pentru că nu mai aveam altă speranţă. Cred că de atunci nu m-am mai rugat atât de sincer. Probabil că aşa se roagă doar copiii.

Câteva ore s-au scurs pe neobservate. Şi minunea s-a întâmplat! Părinţii mei s-au întors acasă veseli. ***Se întâmplase ceva de necrezut: analizele noi au infirmat diagnosticul şi nu mai era nevoie de operaţie. Medicii nu încetau să se minuneze. De atunci, am credinţa fermă că Sfântul Nicolae Făcătorul de minuni nu mă va părăsi niciodată.***

Şapte ani mai târziu, m-am îmbolnăvit eu. La început, boala semăna cu o bronşită, însă starea mi se înrăutăţea din ce în ce mai mult. Începusem să scuip sânge, un simptom destul de periculos. Rezultatele analizelor au indicat în mod clar că e vorba de tuberculoză. Pentru confirmarea diagnosticului am fost însă internată în spital. Trebuie să vă spun că ai mei se aflau deja în spital cu acelaşi diagnostic. ***Nu venea nimeni să ne viziteze, însă ştiam că cineva se roagă pentru noi. Cu mine era icoana Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni.***
Într-o zi, medicul mi-a spus că a doua zi urma să mai fac o analiză, de rezultatul căreia depindea dacă voi mai rămâne în spital un an sau voi fi externată. ***Seara m-am rugat mult în faţa icoanei Sfântului Nicolae, deşi nu mai era aceeaşi rugăciune curată ca şi în copilărie. Însă eu continuam să cred într-o minune şi toată speranţa mea era doar în Dumnezeu. Îl rugam pe Sfântul Ierarh Nicolae să se milostivească spre mine, păcătoasa, şi să mă vindece.***

La un moment dat, am simţit că el m-a auzit. În suflet mi se aşternuse liniştea şi uşurarea. Am adormit ţinând în mâini iconiţa – era singura nădejde de ajutor pe care o mai aveam.

Dimineaţa, rezultatul analizei a arătat că plămânii mei erau sănătoşi. Medicii se minunau şi voiau să scrie chiar şi un articol despre acest caz. Toţi au ajuns la concluzia că eu şi părinţii mei am avut o infecţie necunoscută, asemănătoare cu tuberculoza. Toată familia a fost externată. ***Ştiu că m-a salvat o minune, pe care eu nu o meritam. În minte îmi răsunau cuvintele Mântuitorului: "De***

*acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ţi fie ceva mai rău”.***(Ioan 5,14)** *şi mi se făcea frică…*

Nu de mult s-a îmbolnăvit din nou mama. Având în vedere că suportase câteva operaţii, eram conştienţi de faptul că viaţa ei atârna de un fir de aţă. Din nou eram stăpâniţi de frică şi de disperare. Am început să mă rog, de data aceasta împreună cu tata. ***Însă cât de mult se deosebea rugăciunea noastră de cea din copilărie! În loc de rugăciune, era un murmur continuu: „Pentru ce?” Dar se pare că aveam pentru ce.*** Lacrimi de disperare mă înăbuşeau. Dar înţelegeam că doar cu lacrimi şi durere nu o voi putea ajuta pe mama. Numai acest gând mă mai susţinea în rugăciune**.** ***Împreună cu tata, ne rugam Sfântului Nicolae şi Maicii Domnului, citeam canoane pentru cea bolnavă, îi rugam pe cei apropiaţi să se roage pentru ea. Iconiţa mea ajunsese deasupra patului de spital. Doar o minune ne mai putea salva şi ea nu a întârziat să vină.***

Îi mulţumeam din inimă Domnului, Preasfintei Sale Maici şi Sfântului Nicolae. Slavă lui Dumnezeu pentru toate! Din cele trăite am înţeles un lucru: ***oricât de mult ne-am lupta noi pentru sănătate, pentru succes, pentru iubire, Dumnezeu ni le poate lua în orice clipă sau, dimpotrivă, ni le poate da.*** Nici un om nu are puterea de a-şi conduce viaţa după voia sa, însă, dacă va cere ceva de la Dumnezeu cu credinţă, El îl va auzi.

Daria, 18 ani, oraşul Sankt-Petersburg, Rusia

O învăţătură de folos

În anul 1993, terminam clasa a IX-a şi trebuia să susţin examen la biologie. Învăţam atât de mult, încât am făcut o criză de nervi: am strigat la mama şi am ieşit din casă. Ca unul care şi-a pierdut minţile, mă grăbeam să ies din oraş. În jurul meu era doar pădure, iar eu continuam să merg, fără să conştientizez ceea ce fac. ***Tot în acelaşi moment, mama se ruga cu lacrimi fierbinţi lui Dumnezeu şi Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni – ajutătorul călătorilor şi ocrotitorul rătăciţilor şi al celor aflaţi în primejdie. În momentul când a rostit rugăciunea, o putere nevăzută m-a oprit. Ceaţa s-a risipit din faţa ochilor mei.*** M-am îngrozit de ceea ce am făcut şi îmi părea foarte rău. ***Pe***

drumul pustiu mi-a ieşit în cale un motociclist, care m-a dus până acasă. După aceea, mult timp i-am cerut iertare mamei pentru fapta mea.

Serghie, oraşul Mirnâi, Rusia

Mirul tămăduitor

Când fiul meu nu împlinise încă doi ani, a avut o puternică intoxicaţie alimentară. Soţia m-a sunat la serviciu şi mi-a spus de starea lui gravă. Avea febră mare, care continua să crească. Medicul trebuia să vină abia după-amiază şi, dacă starea copilului nu se ameliora, trebuia chemată urgent salvarea. Am venit repede acasă. ***Copilul era culcat în pat, cu ochii aţintiţi spre tavan. Nu recunoştea pe nimeni. Când i-am atins capul, inima mi-a îngheţat pe loc: fontanela era deschisă ca la un nou născut. Soţia mea era în stare de şoc. Rostea neîncetat „Născătoare de Dumnezeu" şi îşi punea toată speranţa doar în Unul Dumnezeu.***

Eu m-am repezit spre icoane, am îngenuncheat în faţa lor şi am început să mă rog fierbinte. Apoi am venit lângă copil şi, cu mâna pe burta lui, rosteam Tatăl nostru. Am hotărât să nu chemăm deocamdată Salvarea. Când a venit medicul, copilul se simţea deja mult mai bine, febra îi scăzuse. ***Medicul a spus că nu era nevoie să îl ducem la spital, ci doar să îi dăm medicamentele prescrise de el. După ce a plecat, eu am uns fruntea şi burta copilului cu ulei sfinţit de la racla Sfântului Nicolae.*** Aceasta s-a întâmplat într-o joi – ziua pomenirii Sfântului. Băiatul a adormit, iar soţia a alergat la farmacie după medicamente. ***Peste o oră, copilul s-a trezit. Zâmbea. Nu mai avea febră, iar fontanela era închisă. S-a însănătoşit fără să mai ia nici un medicament. Când s-a trezit, l-am întrebat:***

- *A venit cineva la tine în somn?*
- *Da! mi-a răspuns el.*

Iată cât de grabnic Sfântul Nicolae a răspuns cererii noastre şi ne-a vindecat copilul.

Serghei, oraşul Samara, Rusia

Te lăudăm pe tine, Sfinte Nicolae, căci familiilor care cu nădejde aleargă la minunatul tău ajutor, prin mijlocirile tale către Mântuitorul Hristos le

rânduieşti viaţă paşnică, binecuvântare şi izbăvire din ispitele şi împrejurările cele grele ale vieţii.

Fotografia

Serghie şi Olga s-au cununat în Samara, în biserica Sfintelor Elpis, Pistis, Agapi şi mama lor, Sofia, unde era paroh părintele Vitali Kalaşnikov. ***A doua zi după cununie, tânărul căsătorit a venit la biserică şi i-a arătat preotului o fotografie făcută în timpul cununiei, cu un aparat Polaroid. În partea stângă a fotografiei se vedeau clar contururile unei fiinţe omeneşti. După cum mărturiseşte părintele Vitali, cel din fotografie avea înfăţişarea Sfântului Nicolae. Când au mers cu fotografia şi au comparat-o cu chipul Sfântului Nicolae zugrăvit în biserică, au constatat că chipurile sunt identice, numai că în fotografie Sfântul Nicolae ţinea în mâna stângă Evanghelia, iar în cea dreaptă Sfântul Potir.***
În fotografie, chipul Sfântului Nicolae părea că plutea în văzduh, vizavi de peretele unde încă înainte de revoluţie era o sobă. Când, după zece ani, s-a reconstruit biserica, zidarii au tencuit peretele care nu avea nici o pictură. Curioşi, slujitorii bisericii, au hotărât să verifice dacă nu cumva a fost vreo coincidenţă. Ei au fotografiat acelaşi loc unde se arătase chipul Sfântului. Spre minunarea lor, pe fotografiile lor au văzut aceeaşi imagine: Sfântul Nicolae ţinând în mâini Evanghelia şi Sfântul Potir.

Părintele Vitali a căutat în arhiva bisericii şi a aflat că această biserică a fost sfinţită în anul 1898 şi că, pe lângă hramul Sfintelor Elpis, Pistis, Agapi şi mama lor, Sofia, avea şi hramul Sfântului Nicolae.

După această minunată întâmplare, enoriaşii s-au adresat conducerii eparhiale, ca biserica să redobândească şi vechiul hram, lucru care s-a aprobat.

Părintele Vitali a mai mărturisit:
- A mai fost o minune. Când s-a înălţat turla bisericii, chiar deasupra ei, pe cer, a apărut o urmă ca a unui avion cu reacţie, în chipul unei cruci cu opt colţuri, îndreptată spre răsărit.

Andrei Polânski, oraşul Samara, Rusia

Casa neîncuiată

O femeie s-a dus în pelerinaj la o mănăstire şi abia la sfârşitul zilei şi-a amintit că lăsase uşa casei descuiată. Casa era la capătul oraşului Kirov şi, în afară de ea, nu mai locuia nimeni acolo. Ce să facă? Toţi o sfătuiau să se întoarcă. Însă ea le-a spus:

- *Nu, nu mă voi întoarce, facă-se voia Domnului.*

Şi, rugându-se Sfântului Nicolae, şi-a continuat drumul. Peste o săptămână, s-a întors acasă. Uşa era larg deschisă. A înţeles că înăuntru era cineva. S-a oprit speriată în prag. ***Intrând în casă, a venit înaintea ei un bărbat tânăr, care s-a aruncat la picioarele ei.***

- *Lasă-mă să plec, striga el, în numele lui Dumnezeu, lasă-mă să plec! Îţi întorc tot ce-am luat, numai lasă-mă să plec!*

- Uşa este deschisă, pleacă!

- Nu pot! Bătrânul nu mă lasă.

- Care bătrân?

- Unul… aşa mic de statură. Eu am intrat în casa ta, am golit frigiderul, am mai luat câte ceva, uite, nici nu le-am atins şi am dat să ies, dar în uşă stătea el. Nu scotea un cuvânt. Mi s-a făcut frică! Am încercat să ies noaptea – el tot acolo stătea. Dacă vrei, poţi să mă duci la miliţie!

- Ia uite ce-ţi mai trece prin cap! Pleacă! Nu ai dat foc casei şi îţi mulţumesc pentru asta!

- Mi-e frică de bătrân.

Femeia s-a rugat Sfântului Nicolae şi apoi l-a slobozit pe hoţ. Dacă femeia l-a iertat, l-a iertat şi Sfântul Nicolae.

O credincioasă din oraşul Suzdal, Rusia

Istoria unui hippy

Am călătorit mult cu autostopul, iar bani bineînţeles că nu aveam. Mi se întâmpla să fiu pe drum şi iarna, seara, târziu. Uneori se întâmpla ca ore în şir să nu treacă nici o maşină sau nu voia nici una să oprească. ***Atunci când îngheţam prea tare şi îmi dădeam seama că s-ar putea să petrec o seară sub cerul liber, într-un loc pustiu sau chiar în zăpadă, începeam să mă rog Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni. Nu treceau nici douăzeci de minute şi apărea o maşină, care întotdeauna se oprea. Deşi mă aflam doar pe calea care duce la Dumnezeu, înţelegeam totuşi că nu este bine să abuzez de ajutorul Lui şi mă rugam cu frică doar atunci când era strict necesar. Şi Sfântul mă ajuta de fiecare dată, iar aceasta m-a întărit şi mai mult în credinţă şi m-a apropiat de Biserică.***

O lecţie la început de drum

Când în oraşul Kaliningrad s-a târnosit o biserică nouă în cinstea Mântuitorului Hristos, eu m-am dus la prima slujbă. La pangar, atenţia mi-a fost atrasă de o icoană a Sfântului Nicolae. Tot drumul spre casă, mă încălzea sentimentul de evlavie pentru noua icoană. ***Când însă am intrat cu ea în casă, fiica mea a luat icoana în mâini şi imediat a dat-o la o parte cu dispreţ, spunând:***

- De ce ai mai cumpărat-o? Şi aşa ai prea multe icoane şi mai spui că nu ai bani nici măcar pentru pâine!

Cu durere în suflet, i-am răspuns:

- Eu nu-ţi impun să crezi. Dar despre Dumnezeu şi icoane te rog să nu vorbeşti niciodată urât. Nu judeca ceea ce nu ştii.

Câteva ore mai târziu, maşina în care se afla ea a avut un accident. Dintre pasagerii celor două maşini care s-au ciocnit, doar ea a avut de suferit. Ceilalţi

s-au ales numai cu o sperietură, pe când fiica mea avea o fractură de bazin, o puternică comoţie cerebrală, răni la cap, la faţă, la mâini şi la picioare. ***I-am spus că toate acestea i-au fost date ca o lecţie pentru atitudinea ei neserioasă faţă de icoane şi credinţă. M-am rugat Sfântului Nicolae pentru iertarea şi însănătoşirea ei. În prezent, fiica mea este sănătoasă şi a început să creadă în Dumnezeu.***

Liuba Nikitina, oraşul Kaliningrad, Rusia

Două scrisori

Mă numesc Tatiana Ilina şi sunt din oraşul Sankt-Petersburg. ***Întâmplarea pe care am să v-o povestesc în continuare s-a petrecut pe când soţul meu lucra la un magazin particular de pâine. Eu rămăsesem fără serviciu şi o duceam foarte greu.*** Fiica mea, împreună cu familia ei, se mutase în Vorkuta. ***Din ultimii bani, m-a sunat ca să-mi spună că viaţa lor se afla în pragul unor mari hotărâri şi că despre toate acestea îmi scrisese mai mult în două scrisori. Atât a apucat să-mi spună şi convorbirea s-a întrerupt.*** Vă puteţi da seama câte griji îmi făceam pentru ea şi cu câtă nerăbdare aşteptam aceste scrisori! Şi iată că a sosit şi ziua când le-am primit.

Tocmai îi duceam soţului de mâncare la serviciu şi, fără să le deschid, le-am pus în buzunarul paltonului. Când m-am întors, am constatat că scrisorile lipseau. Probabil că le-am pierdut pe drum, m-am gândit. Am alergat înapoi, controlând fiecare centimetru, dar scrisorile nu erau de găsit. ***Am venit acasă, am căzut în genunchi şi, cu lacrimi în ochi, l-am rugat pe Sfântul Nicolae să mă ajute. Îi spuneam, printre lacrimi, că ele erau de la nefericitul meu copil şi că îmi sunt mai de preţ decât banii.***

Deodată, sufletul mi-a fost cuprins de linişte, de parcă aş fi şi primit răspuns la cererea mea. A doua zi, am găsit în cutia poştală două scrisori. Nu ştiu cine a fost cel ce a adus scrisorile, dar ştiu că aceasta s-a făcut prin purtarea de grijă a Sfântului Nicolae. Dar milostivirea sa faţă de noi nu s-a oprit aici.

Seara, soţul meu s-a întors de la serviciu. Era palid. Primise o bancnotă de 50000 de ruble, şi dăduse pâinea şi restul. S-a dovedit apoi că bancnota era falsă. Pe atunci această sumă era aproape cât salariul lui de vânzător în magazin. Bietul de el, în drum spre casă se tot frământa cum să-mi dea această veste, căci urma să flămânzim mult timp, iar eu mă luptam din toate puterile să economisesc fiecare bănuţ. Dar ***eram atât de fericită de ajutorul pe care mi l-a dat Sfântul Nicolae în aflarea scrisorilor, încât restul aproape că nu mai avea importanţă. Nu m-am supărat deloc pe soţul meu, ci, dimpotrivă, ne-am rugat împreună Sfântului Nicolae, i-am mulţumit pentru redobândirea scrisorilor şi l-am rugat să ne ajute să ne izbăvim de necazul şi paguba ce ni le va pricinui acea bancnotă falsă.***

Ajutorul nu s-a lăsat aşteptat, pentru că a doua zi patronul l-a iertat pe soţul meu şi nu i-a reţinut nici un ban din salariu. Şi cu adevărat acest lucru a fost o minune, pentru că acel patron era un om foarte zgârcit şi nu ierta nimănui nici o greşeală.

Acestea au fost două încercări ale credinţei noastre şi slavă Domnului, El ne-a dat putere să mergem mai departe. Fie binecu vântat Sfântul Nicolae cel grabnic ajutător!

Tatiana Ilina, oraşul Sankt-Petersburg, Rusia

Pierzând curăţia cea de la Botez, ne arătăm asemenea unor făpturi slăbănogite şi întunecate, dar tu, Părinte Nicolae, ridică-ne pe noi, cei lipsiţi de vlagă, şi curăţindu-ne, ne luminează mintea ca să putem pricepe căile pocăinţei şi să ne facem lucrători întru Adevăr ai dumnezeieştilor porunci.

Sfântul Nicolae îl ajută pe micuţul Nicolae

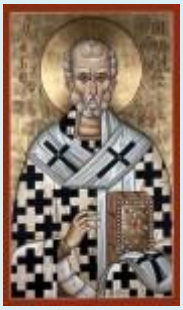

Fiul meu a avut mari probleme de sănătate încă de la naştere, pentru că s-a născut mai înainte de vreme. În mod normal, un copil născut înainte de vreme nu poate respira singur, ci trebuie să i se facă respiraţie artificială. ***Fiul meu s-a născut într-o zi de pomenire a Sfântului Nicolae. El a început să respire singur. Medicii susţineau că s-a întâmplat o minune. A respirat singur 24 de***

ore, până când s-a eliberat primul aparat de respiraţie artificială din spital. Atunci medicii mi-au spus să fiu pregătită pentru orice. Eu continuam să mă rog. Au urmat zece zile de reanimare în spitalul pentru copii, apoi copilul a avut o hemoragie cerebrală, plămânii lui erau slabi, avea greutate mică… ***Am înţeles că toate acestea sunt încercări de la Dumnezeu. Credinţa mea s-a întărit. Soţul meu a început să creadă şi el în Dumnezeu şi s-a botezat. În spital, am reuşit să botezăm copilul cu numele Nicolae. Iar peste puţin timp, copilul s-a însănătoşit şi noi am fost externaţi.***

La ieşirea din spital, medicii ne spuneau că el poate rămâne invalid şi că poate să sufere mai târziu de multe boli cronice. ***Peste o lună, în orăşelul nostru a fost adusă icoana Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni, copie de pe cea care se află la moaştele Sfântului de la Catedrala Hristos Mântuitorul. Ne-am dus să ne închinăm la ea împreună cu copilul.***

El primeşte Sfintele Taine cu o evlavie neobişnuită pentru un copil, iar în faţa icoanelor devine foarte serios. Iată, au trecut câţiva ani, iar el continuă să fie sănătos şi cuminte. Îi mulţumim Sfântului pentru toate cele pe care ni le-a dăruit, îi mulţumim şi pentru ocrotirea sa pe care o simţim din plin până astăzi.

Sfinte Părinte Nicolae, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi, cei care avem trebuinţă de ajutorul tău!

Iulia, oraşul Ekaterinburg, Rusia

Cel mai bun angajator

Am rămas fără serviciu. Producţia unei uzine la care am lucrat aproape 16 ani s-a oprit. Câştigam bani prin diverse locuri, cum şi unde puteam, iar ca să mă angajez în specializarea mea nu era nici o nădejde. ***Situaţia în familie era critică. Părintele de la biserică, aflând de situaţia mea, m-a sfătuit să mă rog Sfântului Nicolae şi să citesc zilnic acatistul său. I-am urmat sfatul şi am început să citesc în fiecare dimineaţă şi seară acatistul Sfântului.***

Peste câteva zile, am fost anunţat că eram aşteptat să fiu angajat conform specializării mele. Interesant este faptul că la întreprinderea la care am început să lucrez era ordinul să nu fie angajaţi oameni „de pe stradă”. ***După ce şeful meu mi-a semnat cererea de angajare, mă tot întreba:***
- Cine este cel care ţi-a mijlocit angajarea?
Iată, de această minune m-am învrednicit eu, nevrednicul, din partea Sfântului Nicolae.

Alexei Popov, oraşul Volgograd, Rusia

O durere de măsea

La mine acasă se păstrează câteva picături de ***ulei sfinţit, pe care l-am primit de la biserică după Sfântul Maslu săvârşit în ziua pomenirii Sfântului Nicolae.*** S-a întâmplat ca odată mama să se afle în vizită la mine. O durea cumplit o măsea. Eu am dus-o la policlinică, unde i-au scos-o. Însă peste puţin timp, mama a făcut febră mare, obrazul i s-a înroşit şi i s-a umflat. ***Suferea mult, iar eu nu o puteam ajuta cu nimic. La acea oră târzie, policlinica era deja închisă.***

Mi-am îndreptat instinctiv privirea spre icoane. În minte mi-au răsunat cuvintele din Evanghelie: „După credinţa voastră fie vouă” (Matei 9,29). Am privit sticluţa cu ulei sfinţit şi am început să mă rog Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Am luat sticluţa în mână şi am uns cu ulei obrajii mamei, făcând semnul crucii pe ei şi rostind:
- În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.
În văzul întregii familii, mama a început să se simtă din ce în ce mai bine: roşeaţa şi umflătura au dispărut, iar febra a scăzut. Cu toţii ne-am bucurat. I-am propus mamei, de câteva ori, să citească, drept mulţumire pentru vindecarea minunată, Acatistul Sfântului Nicolae. Ea însă a refuzat, susţinând că nu fusese decât o simplă întâmplare. Tot în aceeaşi seară durerea i-a revenit.

Irina, din oraşul Samara, Rusia

(extrase din: “Viaţa şi minunile Sfântului Nicolae. carte pentru copii, părinţi şi bunici”,Editura Sophia, Bucureşti, 2006)

Minuni extrase din cartea „Minuni ale Sfântului Nicolae” , Ed. Sophia, Bucureşti, 2007

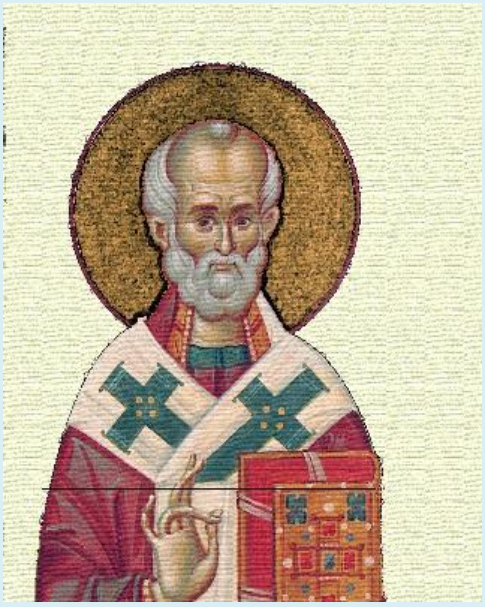

Gazda

S-a petrecut în Ucraina de vest, la sfârşitul războiului. Vreo şapte-opt soldaţi se retrăgeau din încercuire spre vest, încercând să ajungă la ai săi.

Mergeau pe drumuri lăturalnice şi prin câmpii, pentru a nu fi prinşi de nemţi. Intr-o zi, către seară, rătăcind prin zăpadă istoviţi, au ieşit într-un câmp.

„Se vede că aici ne-a fost scris să murim”, a spus unul din ei. Dar zărind în depărtare o luminiţă, s-au îndreptat spre ea. Aceasta s-a dovedit a fi o casă, ridicată pe un deluşor, în mijlocul câmpului.

Un soldat a bătut la uşă, dar, neauzind nici un răspuns, a intrat. Acolo, pe un scaun, stătea un bătrân şi cosea pâsle. Nu a mai fost nevoie să ceară adăpost: cum i-a văzut, bătrânul le-a spus să intre toţi în casă şi să rămână acolo peste noapte. Istoviţi, soldaţii s-au întins pe jos şi au adormit imediat.

Dimineaţa, s-au trezit nu în casă, ci în câmp, sub cerul liber, acoperiţi uşor cu zăpadă, iar în tăcerea care domnea au desluşit dangătul clopotelor unei biserici.

Când au intrat în biserică, unul dintre soldaţi a spus, arătând spre icoana Sfântului Nicolae: „Uite-o şi pe gazda noastră!”

S.I. Fudeli

Sfântul şi fizica

Sunt studentă la una din Universităţile din Sankt Petersburg. Odată, am mers să dau examen la fizică, însă înainte m-am rugat mult Sfântului Nicolae. Şi iată că am intrat la examen. Profesorul îmi punea întrebări. Eu răspundeam, însă am văzut că răspunsurile mele nu îl mulţumesc. ***În sfârşit, profesorul mi-a adresat întrebarea finală, iar eu în loc să mă gândesc la răspuns, m-am rugat în sinea mea Sfântului, crezând cu tărie în ajutorul lui. Şi, imediat, în mod neaşteptat, mi-a venit în minte răspunsul.***

La acest examen am primit menţiunea „excelent" şi, cu ajutorul Sfântului, am luat la toate examenele din sesiune nota de cinci [n. tr.: În sistemul rusesc de învăţământ notele de 1,2 şi 3 indică rezultatele slabe, iar cele de 4 şi 5 rezultatele bune şi foarte bune]. Când prietena mea a aflat de un astfel de ajutător, a început şi ea să se roage Sfântului şi a obţinut la toate examenele „excelent".

Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi!

Elena Nesterţova
oraşul Orsk, regiunea Orenburg

Înţelepţirea fetei leneşe

O fetiţă, pe care mama sa a crescut-o în credinţa ortodoxă, îl cinstea mult pe Sfântul Nicolae. Însă ea era foarte leneşă la învăţătură şi, în special, nu-i plăcea sa rezolve problemele complexe de chimie şi fizică. La ore, temându-se că va fi chemată să răspundă la tablă, stătea foarte tăcută şi se ruga fierbinte Sfântului să o ajute, făgăduindu-i sincer că aşa ceva se întâmplă pentru ultima dată şi că, de acum înainte, chiar îşi va face temele. Iar Sfântul Nicolae nu se mânia pe copila nechibzuită şi o ajuta de fiecare dată. Astfel, cu rugăciunile Sfântului Părinte Nicolae, fetiţa nu avea la aceste materii note de doi şi trei [n. tr.: În sistemul rusesc de învăţământ notele de 1,2 şi 3 indică rezultatele slabe, iar cele de 4 şi 5 rezultatele bune şi foarte bune].

Însă şi Sfântului Nicolae i se împuţinează răbdarea, dacă îl minţi mereu. Odată, într-atât de mult s-a încrezut fetiţa în lipsa de pedeapsă, încât a încetat să mai ceară ajutor Sfântului lui Dumnezeu. În acea zi, a fost chemată la tablă, a fost întrebată de tema la zi, iar ea nu a ştiut să răspundă. Profesoara, nedorind să-i pună o notă mică, a început să o întrebe din materia anterioară. Drept răspuns, a primit tăcere şi lacrimi. ***Cu nota doi în carnet şi cu supărare pe Sfântul Nicolae, fetiţa a alergat deîndată acasă şi a mers la icoană. Însă Sf. Nicolae privea la ea cu ochi aspri, aşa cum niciodată nu mai privise înainte. A***

priceput atunci că este vinovată şi că trebuie ca ea însăşi să muncească. În fiecare seară a mers la colega ei de clasă, care era foarte bună la chimie şi la fizică, şi care îşi făcea temele împreună cu ea. ***În curând, ea a fost răsplătită cu note binemeritate de patru şi cinci şi a mulţumit Sfântului Nicolae pentru povăţuirea sa părintească.***

m. Magdalina
oraşul Helsinki

Chemarea lui Dumnezeu la credinţa creştinească a unui musulman

Acest musulman s-a născut în 1926 într-o insulă a arhipelagului Dodecanez. Toată copilăria şi-a petrecut-o jucându-se cu copiii creştinilor, deşi el era musulman. În ajunul sărbătorilor creştine mergea să colinde împreună cu copiii satului, cântând din fluier. Casa unde stăteau era un staul. Acolo, într-o noapte din ajunul Crăciunului, după ce s-au întors de la colindat, s-a întins să se odihnească. Deodată a simţit că se deschide uşa şi i S-a arătat Hristos. Purta un hiton alb şi chipul Său era luminos. Mântuitorul a zâmbit şi i-a spus:

– Pentru tine am venit. Eşti copilul Meu.

Apoi S-a făcut nevăzut. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în următoarele două nopţi.

Copilul avea pe atunci cam treisprezece ani. Nu ştia ce să facă, dacă să spună această cuiva sau nu. După ce s-a gândit, s-a hotărât să-i spună bătrânului Nicolae, primarul satului, un bărbat venerabil. A mers la casa lui, i-a povestit cele petrecute şi îndată a cerut să-l boteze. Atunci primarul l-a întrebat:

– Copilul meu te-ai gândit bine?

– Da, m-am gândit bine. Vreau să mă botezaţi.

Atunci primarul i-a explicat că aceasta ar fi greu de realizat, fiindcă este minor şi s-ar putea ca părinţii lui să se împotrivească. La sfârşit i-a spus:

– Copilul meu, dacă Hristos te-a luminat şi îţi doreşti atât de mult botezul, ai răbdare să ajungi la vârsta maturităţii. Atunci să ceri botezul şi te vei desfăta de el.

Lucra mai ales pe bărci de pescuit, care pe vremea aceea erau cu vâsle şi cu pânze. Adeseori mergeau pe ţărmurile învecinate, mai ales în golful aflat la est de insula Kos. Odată, aşa cum veneau din golf şi se îndreptau spre insulă cu barcă plină de peşti – erau trei în barcă – s-a iscat deodată o furtună înfricoşătoare. Barca s-a umplut de apă, iar el se străduia să scoată apa cu o tinichea. Aşa cum scotea apa, a găsit în tinichea o iconiţă mică a Sfântului Nicolae.

Îndată o voce înlăuntrul său a strigat:
– Nu mă arunca!

Atunci a luat iconiţa, a ridicat-o sus şi a spus:
– Sfinte Nicolae, izbăveşte-ne şi când va veni ceasul să mă botez, voi lua numele tău.

Peste puţin timp au ajuns pe ţărmul insulei Kos.

Mai târziu a plecat în Asia mică. Aici a lucrat pentru un timp într-o ţesătorie. După o vreme a plecat împreună cu alţi locuitori din insulă ca să cunoască Smirna şi Tesme. I-a plăcut acolo şi de aceea a rămas să lucreze.

În prima seară au dormit într-o magazie care fusese biserică. Ceilalţi doi, sora şi fratele său, care erau musulmani, nu s-au putut linişti până ce nu au ieşit din biserică şi au dormit pe câmp. Şi astfel el a rămas acolo singur în întuneric.

După ce a dormit puţin, a deschis ochii şi a văzut o lumină ieşind din Sfântul Altar. A privit afară: era întuneric. Biserica însă strălucea. În noaptea următoare s-a petrecut acelaşi lucru. În a treia noapte, împreună cu lumina a auzit şi o voce spunându-i:

– Să nu-ţi uiţi făgăduinţa! Eşti copilul Meu.

După aceasta, până dimineaţă s-a tot gândit cum ar putea să devină creştin în Turcia. Când s-a trezit, a văzut că vocea ieşise dintr-o icoană a Mântuitorului sculptată în marmură. Aceasta era singura care mai rămăsese şi era zidită în peretele de deasupra Altarului. În aceeaşi zi, după vreo două-trei ore, a venit un

ordin ca toţi refugiaţii să se întoarcă în patria lor. Era anul 1945. Astfel, s-a întors în Kos, cugetând în sine că de acum putea să se boteze. Până atunci nu spusese nimic celor din familia sa.

Pe atunci arhipelagul Dodecanez, care fusese sub ocupaţie italiană, se afla sub stăpânirea englezilor. Astfel, un timp a lucrat în Poliţia engleză până la eliberare, care a avut loc în 1947. Mai târziu, în 1949-1950, în ziua când musulmanii sărbătoresc Bairamul, mama lui i-a spus:

– Scoală-te ca să mergi şi tu jos, căci în ultima vreme te-ai făcut ca un creştin.

– Nu sunt creştin, dar voi deveni când mă voi boteza, voi fi miruit şi voi primi Sfânta Împărtăşanie.

În aceea noapte a văzut în vis că se deschide acoperişul casei şi în camera sa, coboară trei Îngeri care îi spun că vor să-l ia împreună cu ei. Atunci el i-a întrebat dacă poate să zboare împreună cu ei, dar deodată a văzut că a început să zboare printre Îngeri, până la malul mării. Când au ajuns acolo, mai întâi Îngerul ce mergea înainte, apoi cel din dreapta, iar la sfârşit cel din stânga l-au cufundat în mare fiecare câte o dată, după care s-au întors cu toţii acasă.

Dimineaţă, când s-a trezit, şi-a dat seama că venise timpul să se boteze. A coborât, aşadar, la malul mării, a găsit un marinar care era un cunoscut de-al său şi după ce i-a explicat scopul său, acela l-a luat ca ajutor al lui pe corabie şi au ajuns în Kalimnos, la mitropolie. Apoi a mers la Mănăstirea Sfântului Ioan Teologul din Patmos, unde l-a căutat pe Stareţul Amfilohie Makris. Împreună cu el a venit şi Nicolae Nicolaidis, care i-a fost naş de botez.

După prima întâlnire cu părinţii Amfilohie şi Meletie s-a rânduit ca botezul să se facă la Sfânta Peşteră a Apocalipsei. Şi într-adevăr, în dimineaţa următoare a fost botezat de către părintele Ieremia sub crăpătura întreită a stâncii, ce se află în Sfânta Peşteră, primind numele de Nicolae. Când s-a întors în Mănăstirea Sfântului Ioan, s-a dus să se închine la moaştele Cuviosului Hristodul, care de această dată răspândeau bună-mireasmă, lucru ce nu se petrecuse în ziua precedentă. După ce au luat binecuvântarea părinţilor Amfilohie, Meletie şi Ieremia, s-au întors în Kalimnos.

Acolo Nicolae a stat în casa părintelui Chiril. În a treia noapte după ce s-a botezat s-au petrecut următoarele:

Tânărul Nicolae încă mai purta cămaşa de botez şi se întinsese să se odihnească într-o cameră aflată chiar lângă mare, pe care părintele Chiril o folosea pentru a picta. Uşa camerei ce dădea spre mare era întredeschisă.

Deodată a auzit vocea mamei sale. Nicolae şi-a deschis ochii şi i-a spus în turcă:
– Mamă, cum de ai venit aici? Ce vrei?

– Am venit să te iau împreună cu mine, i-a răspuns mama sa.

– Mamă, sunt botezat şi miruit. Pleacă, căci nu pot veni împreună cu tine.

– Ridică-te şi vino cu mine! I-a strigat ea şi îndată s-a repezit asupra lui şi l-a prins de umeri ca să-l ridice.

El însă a împins-o, strigând:
– Mamă, nu mă întina! şi privirea i-a căzut pe o icoană a lui Hristos.

Atunci a strigat făcându-şi semnul Crucii:
– Hristoase al meu, mântuieşte-mă!

Atunci ea s-a ridicat şi i-a spus:
– M-ai biruit.

Şi ieşind pe uşă, s-a aruncat în mare, udând şi uşa. Când păruta lui mamă a ieşit, a văzut în urma ei o coadă de animal, iar atunci când a dispărut în mare, a înţeles că aceea nu era mama lui.

Dimineaţă, părintele Chiril, care auzise strigătele, l-a întrebat ce s-a întâmplat. Când a aflat, i-a spus:
– Nu te mâhni, Nicolae, fiul meu! Era diavolul şi a venit să te ispitească.

Nicolae cel de curând botezat a rămas un timp în Kalimnos, unde s-a însurat, iar mai târziu s-a întors în Kos.

Nicolae s-a învrednicit de multe descoperiri ale lui Dumnezeu şi de cercetări ale Harului dumnezeiesc. Când trecea prin greutăţi cerea cu simplitate şi cu credinţă ajutorul lui Dumnezeu şi îl primea.

Pe când locuia în Kos, s-a petrecut următoarea întâmplare:

Era Marţea cea mare. De câteva zile era vreme rea şi Nicolae, care pe atunci se îndeletnicea cu împletitul coşurilor, ajunsese într-o stare foarte grea. Nu putea să cumpere nici măcar mielul de Paşti şi cu multă greutate prindea câţiva peşti pe care îi vindea ca să poată trece Paştele. Seara s-a rugat Domnului:
– Hristoase al meu, nu am pe nimeni altul căruia să-i spun durerea mea. Numai Tu mă vei ajuta, Hristoase al meu.

Şi zicând acestea, a adormit. În vis a văzut că se află într-un loc plin cu arbuşti şi o Lumină venea spre el. Atunci i S-a arătat Hristos purtând hiton şi o cunună de spini, iar pe Chipul Său curgeau picături de Sânge. Îndată Nicolae a alergat ca să I se închine şi Mântuitorul l-a binecuvântat.

Nicolae a îngenuncheat înaintea Crucii Sale, zicând:
– Hristoase al meu, ajută-mă să prind câţiva peşti ca să trec Paştele.

Atunci Hristos cu o voce dulce i-a răspuns:
– Să mergi, fiul Meu, la Karteri.

Şi îndată S-a făcut nevăzut. Deodată a simţit că soţia lui îl scoală, zicându-i:
– Ce ai? Îţi faci Cruce prin somn?

– Nu ştiu, am visat, i-a răspuns el fără să-i spună nimic altceva.

În Miercurea cea mare, pe o ploaie torenţială, a luat două dinamite şi a mers către locul pe care i-l arătase Domnul, ce se afla la o distanţă de mai bine de o oră. Pe drum îşi făcea semnul Crucii şi se ruga zicând:
– Hristoase al meu, vin… ajută-mă!

Cu aproape 200 m înainte de a ajunge la Karteri, a văzut trei peşti lucind. Atunci Nicolae a alergat acolo strigând:
– Îţi mulţumesc, Hristoase al meu!

A aruncat cele două dinamite mici şi marea s-a umplut de peşti. A continuat să mulţumească Domnului şi a început să umple sacul pe care îl avea cu el, iar cu ajutorul celor doi catâri pe care îi împrumutase, să-i transporte şi să-i vândă.

Câţiva ani mai târziu s-a petrecut altă întâmplare: tatăl său era internat grav bolnav în spitalul din Kos şi potrivit diagnosticului medicilor, mai avea puţin de trăit. Pe când Nicolae cobora mâhnit scările, a zărit icoana Sfântului Panteleimon. Atunci s-a oprit şi s-a rugat Sfântului din inimă:
– Sfinte al meu, Panteleimoane, mai dăruieşte-i doi-trei ani de viaţă!

În dimineaţa următoare, înainte de a merge la MUNCĂ – lucra pe atunci în Dimos – a mers la spital, iar tatăl său i-a spus:

– Îţi mulţumesc, copilul meu, că l-ai trimis pe doctor. A venit la mine un medic tânăr şi m-a întrebat: „Cum te simţi?”. „Nu mă simt bine”, i-am răspuns eu. Atunci acela mi-a prins capul şi mi-a spus: „Nu ai nimic, eşti bine”. Iar când a plecat mi-a spus: „M-a trimis fiul tău, Nicolae, ca să te văd”. După puţin timp m-am simţit bine.

Atunci Nicolae a înţeles că fusese Sfântul Panteleimon şi de aceea l-a întrebat pe tatăl său:
– Îl vei recunoaşte dacă îl vei vedea?

Şi îndată a adus icoana Sfântului înaintea tatălui său, iar acela l-a recunoscut pe doctor în persoana Sfântului Panteleimon.

(Sursa:marturieathonita.ro/chemarea-de-la-dumnezeu-la-credinta-crestineasca-a unui-musulman/)

De ziua Sfântului Nicolae – 2 minuni

Sfântul Nicolae este poate cel mai iubit dintre toţi Sfinţii. Este atât de iubit, încât oamenii când îi aud numele devin cumva drăgălaşi, se schimbă radical la pronunţia numelui Sfântului.

Am citit multe minuni ale acestui Bătrân cald şi iubitor şi de aceea m-am gândit să aştern aici două dintre minunile făcute de Sfânt în anii trecuţi, în Rusia. Această mică jertfă de a transcrie minunile i-o ofer în dar, de ziua lui.

Lângă cruce

"M-am născut într-un mediu ateu. Familia, şcoala, cărţile, televiziunea şi ziarele închideau generaţiei mele calea spre cunoaşterea Adevărului.

Perestroika şi dărâmarea vechilor stereotipuri mi-au adus chinul căutării sensului vieţii.

După demobilizare am descoperit că idealurile care în armată îmi erau clare şi de neclintit în realitate s-au dovediat a fi false şi fantomatice.

Preocupările mele spirituale din acea perioadă erau asemănătoare cu ale majorităţii tinerilor: muzică, rock, asociaţii neoficiale, serate studenţeşti şi în sfârşit masoneria - slavă Domnului că era doar o imitaţie jalnică a ei!- şi sectele.

În final am hotărât să-mi pun capăt zilelor. Însă Dumnezeu m-a ocrotit. După ce am fost externat din spital, am început să-i citesc mult pe Dostoievski, Soloviov, Iliyn şi apoi pe mitropolitul de Sankt-Petersburg şi de Ladoga, Ioan.

Însă rolul hotărâtor în îmbisericirea mea l-a jucat Sfântul Nicolae. Aceasta s-a întâmplat în 1991.

După absolvirea Institului, conform repartiţiei, am plecat într-un orăşel îndepărtat din taiga. Trebuia să trec prin oraşul Mineralnae Vodi şi pentru câteva zile m-am oprit în Kislovodsk. În ultima zi a şederii mele acolo mă plimbam prin oraş. În buzunar îmi rămăsese ceva mărunţiş şi am hotărât să intru într-o cofetărie, dar am constatat că era închisă.

Fără să-mi dau seama, m-am pomenit lângă o cruce mică de lemn, pe care era atârnată o tăbliţă cu explicaţia că pe acest loc se va înălţa o catedrală în cinstea Sfântului Nicolae. Lângă cruce se afla un sfeşnic, iar alături, lângă cutia milei, o femeie vindea lumânări.

Mă pregătisem deja să plec când am observat că de cruce s-au apropiat două femei, mama şi fiica. Ele se deosebeau de ceilalţi oameni printr-un aristoctratism înnăscut. Admirându-le am rămas lângă cruce. Femeile au cumpărat lumânări, au pus bani în cutie şi au început să se roage.

Pentru mine era ceva frumos. Pe faţa celei tinere curgeau lacrimi.Rugăciunile lor erau sincere şi fierbinţi. Nu ştiu de ce dar îmi venea şi mie să plâng. Sufletul mi s-a umplut de umilinţă, un sentiment nemaicunoscut mie până atunci. Inima mea a simţit ceea ce acută de multă vreme sufletul meu chinuit.

Femeile plecaseră demult, au ars şi şi-au stins lumânările lor, eu însă continuam să stau lângă crucea mică, devenită pentru mine, într-o singură oră, cel mai scump lucru. Am scos din buzunar tot mărunţişul şi i l-am dar femeii: Luaţi-l maică. E tot ce am".

Ea a zâmbit şi mi-a povestiţi pilda văduvei cu cei doi bănuţi.

De atunci locul acesta din Kislovodsk a devenit pentru mine locul cel mai sfânt.

În prezent pe el se înalţă zidurile unei biserici măreţe.De fiecare dată vin aici cu o emoţie adâncă, de parcă m-aş întâlni cu însuşi sfântul.

Mai târziu Sfântul Nicolae, făcătorul de minuni i-a salvat viaţa fiului meu încă nenăscut. Lui m-am rugat fierbinte pentru asta.

Astăzi îmi vine greu să-mi imaginez ce s-ar fii întâmplat cu mine dacă plăcutul lui Dumnezeu, Nicolae nu m-ar fi adus în faţa crucii în acea zi de vară şi nu mi-ar fi descoperit marea taină a lumii, al cărei nume este Adevărul."

Oleg Seledtov,oraşul Maicop - Rusia

Icoanele au fost întoarse

"O creştină ortodoxă a hotărât să adere la o sectă. A părăsit biserica şi a început să frecventeze adunările sectanţilor, să le asculte predicile.

De la ei a aflat, că icoanele nu ar trebui cinstite. A venit acasă şi le-a aruncat. Pregătindu-se să plece la o adunare, a observat că a mai rămas o singură icoană, cea a Sfântului Nicolae. Femeia a scos-o afară şi a aruncat-o la gunoi, spunând: Aici îţi este locul!"

Seara târziu, când se întorcea acasă, era frig şi întuneric. Ploua. Apropiindu-se de casă, a văzut că în prag stătea un bătrân ud şi îngheţat, care o privea.

" Taică, de stai în ploaie? Intră în casă".

"Nu pot. Stăpâna casei m-a alungat."

Femeia a privit cu atenţie şi a recunoscut în bătrân pe Sfântul Nicolae, făcătorul de minuni. Ea a început să plângă cu lacrimi amare, s-a căit de toate cele câte făcuse şi a adus icoanele înapoi în casă."

Tatiana Komissarova, oraşul Cistopol

Pentru rugăciunile, Sfântului Ierarh Nicolae, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu , miluieşte-ne pe noi. Amin.

Rătăcită și în pericol de a o ataca lupii, o femeie regăsește calea cu ajutorul Sfântului Nicolae

Maria Petrovna a început să creadă în Dumnezeu cu ajutorul Sfântului Nicolae, în urma unui incident.

Aceasta se hotărâse să facă o vizită rudelor de la ţară. Nu a mai fost niciodată la ele până atunci însă, pentru că în acea perioadă fiica și ginerele plecaseră în Crimeea, iar cei doi nepoți erau într-o tabără, s-a simțit singură și și-a spus: „O să-mi vizitez familia de la ţară”. A cumpărat daruri şi a trimis o telegramă, rugând neamurile că în ziua următoare să vină să o întâmpine la gara din Lujki.

Însă, odată ajunsă la Lujki, a descoperit că nimeni nu ajunsese după ea. Ce avea să facă?

Un paznic din gară a sfătuit-o:
- Puneţi-vă bagajele în sectorul bagajelor de mână, doamnă, şi mergeţi direct de-a lungul acestui drum în jur de opt sau chiar zece kilometri, până ce o să vedeţi o pădure de mesteceni, iar lângă ea sunt doi pini singuratici pe un deal. Întoarceţi-vă chiar acolo şi veţi vedea o cărare. În spatele ei este un drum din lemn. Veţi străbate drumul şi veţi ieşi din nou pe cărarea care vă va duce spre o pădurice. Veţi putea merge printre mesteceni numai puţin şi veţi ajunge în satul pe care-l căutaţi.

- Iar lupii?, a întrebat reţinut Maria Petrovna.

- Sunt şi lupi, nu o să vă mint. Însă nu se vor atinge de dumneavoastră ziua-n amiaza mare. Iar către seară ar trebui să fiți deja ajunsă.

Maria Petrovna a pornit la drum. Se născuse la ţară însă, după douăzeci de ani la oraş, nu mai avea obiceiul mersului pe jos. A obosit repede. A mers, a tot mers - nu zece, ci cincisprezece kilometri şi nu a văzut nici cei doi pini, nici mestecenii, nici pădurea.

Soarele a dispărut dincolo de pădure şi a început să se facă frig. „Dacă aş putea să întâlnesc pe cineva...”, se gândea ea. Nu era nimeni! A început să-i fie frică. Dacă va apărea vreun lup? Poate că deja a depăşit demult cei doi pini sau poate că urmau să apară...

A început să se întunece. Ce ar trebui să facă? Să se întoarcă? Nu ar face decât să ajungă din nou la gară, în zori. Ce încurcătură!

- Sfinte Nicolae, vezi ce mi s-a întâmplat! Ajută-mă, scumpul meu Sfânt Nicolae, sau mă vor sfâşia lupii pe cale…

Maria Petrovna s-a rugat şi a început să plângă de frică. Peste tot domina tăcera, nu era ţipenie de om, doar stelele străluceau în întunericul cerului... Deodată, a auzit zgomotul unor roţi undeva, în apropiere.

- Dumnezeule, cineva trece pe drum!

Maria Petrovna s-a îndreptat spre zgomotul auzit. A mers şi a văzut doi pini pe dreapta - şi cărarea care ducea la ei.

- Îl pierdusem! Şi iată drumul. Ce bucuroasă sunt!

Pe drum a văzut o căruţă trasă de un cal. Un bătrân era în ea. Semăna cu o păpădie învăluită în lumină, i se vedeau doar spatele şi părul alb.

- Sfinte Nicolae, eşti chiar tu!

A început să plângă şi s-a năpustit ca să prindă căruţa, însă aceasta ieşise deja din pădure. A alergat, strigând din răsputeri:

- Aşteaptă!

Căruţa plecase deja. Maria Petrovna a ieşit din pădure alergând. A văzut câteva căsuţe, cu oameni în vârstă aşezaţi pe buştenii de dinaintea ultimei căsuţe.

Ea i-a întrebat:
- A trecut cumva un bătrân cu părul grizonat chiar acum, cu căruţa?

- Nu, dragă, nu a trecut nimeni, iar noi suntem aici de vreun ceas.

Maria Petrovna a simţit cum cade din picioare. S-a aşezat pe pământ, fără să zică nimic, numai inima îi bătea tare, iar ochii îi erau înlăcrimaţi. A rămas jos un timp, a întrebat unde era căsuţa neamurilor ei şi s-a dus liniştită.

Traducere şi adaptare: Tamara Hotnog

Sursa: Orthodoxologie

„A coborât din icoană, ca pe o scară!” - minunea Sfântului Nicolae

Prietena noastră, Alla, avea o străbunică foarte credincioasă. Păstra multe tomuri vechi şi multe icoane. Cu toate acestea, fiica ei a crescut lipsită de credinţă.

Când avea mai bine de cincizeci de ani, această femeie - bunica Allei - a făcut un ulcer care i-a perforat stomacul. Starea ei era critică, putea muri. A fost operată, iar la ieşirea din spital medicii au avertizat-o, spunând că dacă nu va mânca, va muri. Cu toate acestea, ea nu putea şi nu voia să mănânce nimic. Astfel, puţin câte puţin, a slăbit.

Colţul în care se afla patul ei era frumosul loc cu icoane ale mamei sale. Şi acolo era o icoană a Sântului Nicolae. Într-o zi, l-a zărit pe Sfântul Nicolae care a coborât din icoană, ca pe o scară, însă a rămas la aceeaşi statură ca în imagine. Apropiindu-se de ea, a început s-o aline şi să o convingă: „Draga mea, trebuie să mănânci! Dacă nu, o să mori…”. După aceea a urcat înapoi şi şi-a reluat locul în icoană.

Chiar în ziua aceea, femeia lipsită de credinţă a cerut să mănânce, apoi a început să se simtă mai bine. A trăit până la 87 de ani şi a plecat din lumea aceasta ca o adevărată creştină.

Traducere și adaptare: Tamara Hotnog

Sursa: Orthodoxologie

Sfântul Nicolae salvează prigoniții și întoarce prigonitorii la credință

Era în anii grei de război civil. V. P., pe atunci adolescentă, se afla în grădina casei şi un ţăran a aţintit puşca asupra ei. În acele timpuri, toţi ţăranii din Rusia se răzbunau pe moşieri.

Tânăra, tremurând toată, şi-a strâns mâinile la piept şi, cu multă convingere şi nădejde, s-a rugat:
- Părinte Nicolae, sfinte episcope al lui Hristos, ajută-mă, apără-mă!

Şi, ce a urmat? Ţăranul a aruncat departe arma de foc şi a zis:
- Ieşi de aici chiar în clipa aceasta, să nu te mai văd!

Tânăra a alergat acasă, şi-a luat câteva lucruri, a pornit spre gară şi a plecat la Moscova. Acolo, familia i-a găsit un loc de muncă.

Au trecut câţiva ani. Într-o zi, cineva a sunat la uşă. Vecinii au deschis și au dat peste un ţăran firav, tremurând din toate încheieturile. A întrebat dacă V.P. locuia acolo. Ei au răspuns afirmativ şi l-au poftit să intre, după care s-au dus să o cheme.

Când a venit, el a căzut la picioarele ei şi, plângând, a început să-i ceară iertare. Ea era nedumerită. Nu-l recunoștea și nu ştia ce să facă.

- Matuşka V.P., nu mă mai ştii? Eu sunt cel ce voia să te ucidă. Am ridicat puşca, te-am aţintit şi, chiar în momentul în care am vrut să trag asupra ta, am văzut că în locul tău era Sfântul Nicolae. Nu puteam trage în el.

A făcut din nou plecăciune.

- Am fost bolnav multă vreme şi am hotărât să pornesc în căutarea ta. Am venit pe jos de la ţară.

Ea l-a adus în camera ei, l-a liniştit şi i-a spus că i-a iertat totul. I-a dat să mănânce şi i-a dăruit haine curate.

Atunci, ţăranul i-a mărturisit că poate muri liniştit. Deodată l-a cuprins o slăbiciune şi s-a întins pe jos. V.P. a chemat un preot. Omul s-a spovedit şi a primit împărtăşania. Câteva zile mai târziu, a adormit cu pace în Domnul. Ce mult l-a plâns ea...

Traducere și adaptare: Tamara Hotnog

Sursa: Orthodoxologie

Ajutorul Sfântului Nicolae - o minune din 1920

În Kiev, în Podol (sectorul de nord al oraşului), locuia o văduvă în vârstă, cu fiul şi fiica. Bătrâna îl iubea mult pe Sfântul Nicolae şi, în toate cazurile în care întâmpina greutăţi, avea obiceiul să meargă la biserica lui. Se ruga dinaintea icoanei sfântului ierarh și primea întotdeauna alinare şi domolire a necazurilor.

Fiul ei, student, a devenit ofiţer. Guvernele oraşului se schimbau des: albi, roşii, un hatman, un organ de conducere, un polonez, nemţi etc... În 1920, toţi foştii ofiţeri au fost arestaţi pe loc. Fiul bătrânei se afla printre aceştia. Sora lui a alergat de la un minister al vremii la altul, încercând să-l elibereze, dar nu a obținut nimic.

Însă bătrâna a mers la Biserica Sfântului Nicolae. S-a rugat mult dinaintea icoanei lui, după care s-a întors acasă, alinată. Știa că sfântul o va ajuta. S-a aşezat ca să bea puţin ceai, în timp ce fiica ei a lăsat braţele în jos, deznă-dăjduită. Ce nenorocire! Fratele său a dispărut!

Dar acesta s-a întors acasă în zorii zilei următoare. Înfometat, bătut, murdar, obosit. După spusele lui, un grup important de ofiţeri a fost trimis sub escortă, la Pecersk - pe dealul oraşului, lângă Peşterile Lavrei din Kiev. Acolo era un mare hipodrom, iar dincolo de acest loc erau un tufiş şi tranşee care au fost săpate pe

vremea lui Petru I, ca apărare împotriva suedezilor. În acest tufiş aveau loc execuţiile. Au ajuns la hipodrom când, deodată, un bătrânel a ieşit din colţ.

S-a apropiat de comandantul convoiului şi l-a întrebat: „Unde îi duceţi?”.

Comandantul a răspuns brutal: „La Q.G. Dukonin!” (ceea ce însemna, în jargonul epocii, „Să fie împuşcaţi”). „Du-te, bătrâne!”

Bătrânul a plecat, însă l-a luat pe tânăr de mână şi a zis: „Lăsaţi-l să plece. Îl cunosc”.

Nici comandantul, nici gărzile escortei nu au răspuns nici un cuvânt - mai mult, nu l-au împiedicat să facă ceea ce făcea.

Bătrânelul l-a condus pe tânăr departe, zicându-i: „Întoarce-te la mama ta!”, după care a dispărut.

Femeia s-a bucurat foarte mult de cele auzite şi a plecat deîndată să-i mulţumească Sfântului Nicolae. Fiul nu-şi dorea decât să se culce şi să doarmă mult, însă mama lui a insistat s-o însoţească la biserică. Probabil că el mai fusese acolo de mai multe ori, însă niciodată prea atent. Bătrânica l-a condus spre o icoană imensă a Sfântului Nicolae. Fiul a devenit palid ca ceara şi a început să tremure. Nu putea decât să murmure: „Dragă mamă, dar chiar acest bătrân m-a condus spre libertate!...”.

Traducere şi adaptare: Tamara Hotnog

Sursa: Orthodoxologie

O mamă și pruncul ei, salvați de la înec de Sfântul Nicolae

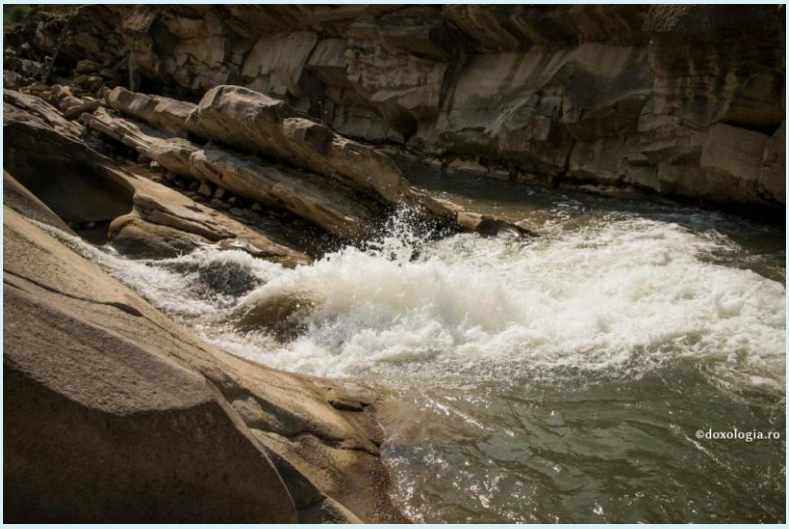

Pe lângă satul în care trăia bunica Elisaveta, curge râul Veletma. Acum, râul este puţin adânc şi destul de îngust, însă în tinerețile bunicii apele erau bogate și adânci, iar malurile erau mlăştinoase.

S-a întâmplat pe atunci ca băieţelul său de trei ani, Vania, să alunece de pe un butuc şi să cadă în râu, într-un vârtej, chiar în fața ei. Văzând că pruncul se tot duce la fund, Elisaveta a sărit în apă, să-l salveze, deși nu știa să înoate. Prin urmare, deși a reușit să-l prindă, nu l-a putut aduce la mal - iar apele îi purtau primejdios, la vale. Atunci, bunica l-a strigat pe Sfântul Nicolae, marele făcător de minuni, cerând izbăvirea sufletelor lor păcătoase. Și în acel moment a avut loc o minune: un curent mare şi puternic, ca un val, i-a ridicat pe mamă şi pe copilaş deasupra vârtejului şi i-a aruncat pe un copac uscat ce căzuse într-un loc mlăştinos, ca o punte.

Băieţelul de atunci, Vania, este unchiul meu. Trăiește și astăzi și are mai bine de şaptezeci de ani.

Traducere și adaptare: Tamara Hotnog

Sursa: Orthodoxologie

O minune a Sfântului Nicolae în Muntele Athos

„Ce faci?”, a întrebat preotul necunoscut. „Acesta este tot grâul pe care-l aveţi? Nimic mai mult?”

Părinţii de la acea mănăstire din Muntele Athos au răspuns că, într-adevăr, era tot ceea ce aveau. Se găseau în luna decembrie şi nu puteau procura mai mult din pricina ocupaţiei fasciste. Se cade să notăm că 10.000 de ocale reprezenta cantitatea de grâu care acoperea nevoile pentru cei din mănăstire, iar ei nu mai reușeau să cumpere nici măcar o oca, adică 1,24 kilograme.

Preotul necunoscut a luat câteva boabe de grâu în mână, le-a binecuvântat şi le-a aruncat deasupra restului de grâu. A binecuvântat cele patru puncte ale orizontului, mănăstirea, marea şi apoi s-a pregătit de plecare.

„De unde vii?”, l-au întrebat părinţii. „Rămâi să mănânci puţină pâine şi nişte măsline!”

„Vin de foarte departe, din Mira Lichiei”, a răspuns.

Unul dintre fraţi plecase între timp, ca să caute hrană pentru vizitator. Însă Părintele, care s-a dovedit a fi protectorul mănăstirii, dispăruse. Cele 150 ocale de grâu binecuvântat au ţinut şase luni, adică din luna decembrie, când Sfântul

Nicolae le-a apărut călugărilor, până în luna iulie care a urmat - atunci când noua recoltă a fost strânsă în hambare.

Traducere și adaptare: Tamara Hotnog

Sursa: Orthodoxologie

Sfântul Nicolae în autobuz - minune din 1965

Într-una dintre zilele lunii februarie 1965, un autobuz plin de călători se îndrepta spre oraşul cel mai apropiat. Alături de şofer era un bătrân înalt şi solid, cu barbă albă, care avea în jur de 75 de ani. Purta un palton gros cu guler din blană şi o căciulă cu urechi.

Autobuzul înainta încet, întrucât ningea. Ajuns la o răscruce, lanţurile de la roţile din spate s-au rupt. Autobuzul a frânat şi a fost cât pe ce să se izbească de un alt autobuz plin cu oameni - totul, într-o fracţiune de secundă. Şoferul a pierdut controlul maşinii. Călătorilor le tremura inima de teamă. Cele două autobuze s-au oprit la un centimetru unul de celălalt.

Bătrânul a făcut atunci semnul Sfintei Cruci şi a strigat: „Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie! Fie numele tău binecuvântat, o, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, tu, care ne-ai salvat!”.

Câteva minute mai târziu, celălalt autobuz pornea, în timp ce şoferul nostru şi ajutorul lui puneau din nou lanţuri la roţi.

În timpul acesta, un tânăr a început, zâmbind, să-i vorbească bătrânului.
- Iertaţi-mă, bunicule, însă nu m-am putut stăpâni să nu râd atunci când v-am auzit invocând nişte puteri cereşti inexistente şi când v-am văzut că vă faceţi semnul Crucii! Un obicei, e clar! A doua natură! Şi, cu toate acestea, vă văd un om învăţat. Însă acum, în acest an, 1965, e cu adevărat absurd!

Bătrânul, fără să pară deloc tulburat, i-a răspuns.
- Cu plăcere vă voi răspunde, tinere, şi sunt chiar gata, dacă doriţi, să-mi fac autocritică...

De unde ştiţi ce gândesc? Cu toţii suntem, oarecum, nişte prefăcuţi. Pretindem că suntem atei, membri devotaţi ai Partidului, profunzi cunoscători ai marxismului şi încă ai multor altor lucruri, însă soseşte un moment în care omul autentic care este ascuns în noi se descoperă. Tocmai aceasta s-a întâmplat acum.

Din locul în care vă aflaţi nu aţi putut vedea ce se întâmplă în spatele dumneavoastră. Însă eu, care stăteam alături, am văzut cel puţin opt sau zece persoane făcându-şi semnul Crucii. Există ceva ce niciodată nu vom putea rupe de la rădăcină, căci aceasta ar fi ca şi cum ne-am scoate măruntaiele. Astfel, toţi cădem în fiecare zi în greşeala care constă în aceea că, aducându-ne aminte că există o anumită forţă misterioasă, puternică şi bună, pretindem că nu ştim nimic despre ea."

- Mie nu mi se va întâmpla niciodată aşa ceva!, a spus tânărul.

Bătrânul a început să râdă şi a continuat:
- Îngăduiţi-mi să vă demonstrez că vă înşelaţi, dragă tinere. Aţi spus că un astfel de comportament este cu totul absurd în 1965. Ce v-a făcut să spuneţi că au trecut 1965 de ani de la naşterea lui Iisus Hristos, Mântuitorul lumii?

- Este, reluă tânărul puţin încurcat, amintirea unui trecut urât şi apus, care trebuie uitat definitiv. După cum vorbiţi, s-ar crede că vreţi să ne convingeţi că minunile există!

Bătrânul a tăcut o clipă, după care a spus:
- Da, dragă prietene, există minuni dumnezeieşti pe care dumneata însuţi vei fi obligat să le crezi!

Autobuzul ajunsese deja pe drumul principal. Ninsoarea încetase, iar şoferul putea merge cu viteză. Chiar în acel moment, călătorii care se uitau la bătrân şi îl ascultau nu l-au mai văzut. Locul lui era gol...

Doi sau trei dintre călătorii cei mai apropiaţi de tânăr şi-au făcut atunci semnul Sfintei Cruci, zicând:
- Sfânt! Sfânt! Sfânt este Atotputernicul Dumnezeu!

Unul dintre ei s-a întors spre călătorii din spate, strigând:

- Înţelegeţi acum cine ne-a salvat de la coliziune? Este acest bunic cu barbă albă, ocrotitorul poporului nostru, Sfântul Nicolae!

- Eu nu ştiu ce vom face, a zis un altul. Însă, oriunde voi merge, voi povesti această minune a Sfântului Nicolae. Nu au decât să mă arunce într-un azil de alienaţi, dacă vor. Vă am pe toţi de martori şi mai ales pe dumneata, tovarăşe.

Tânărul comunist îşi acoperi faţa cu mâinile pentru ceva timp. După două ore, autobuzul se oprea. Toţi pasagerii au coborât să bea ceai cald. Tânărul comunist, foarte emoţionat, s-a apropiat de câţiva călători ca să le ceară adresa şi ca să le-o dea pe-a lui. Ceilalţi pasageri au făcut acelaşi lucru.

- Ştiţi ce vă propun, a spus o tânără, să nu pierdem legătura dintre noi. Ce am văzut şi auzit cu urechile noastre este un mare eveniment. Ce poate prevesti, oare? Cu siguranţă, ceva bun, întrucât acest bunic este ocrotitorul poporului nostru!

Minunea povestită aici a fost relatată în scris de către un martor ocular. „Nu pot scrie nimic în plus, a adăugat el, întrucât sunt copleşit de emoţie şi plâng. Şi eu eram în autobuz”.

Traducere și adaptare: Tamara Hotnog
Sursa: Parlons d'orthodoxie

(Protopop Michel Polsky, Noii mucenici ai pământului rusesc, Editura Résiac, 1976)

Sfântul Neofit Zăvorâtul din Cipru - Sfântul ierarh Nicolae ajută la îndreptarea unui hoț

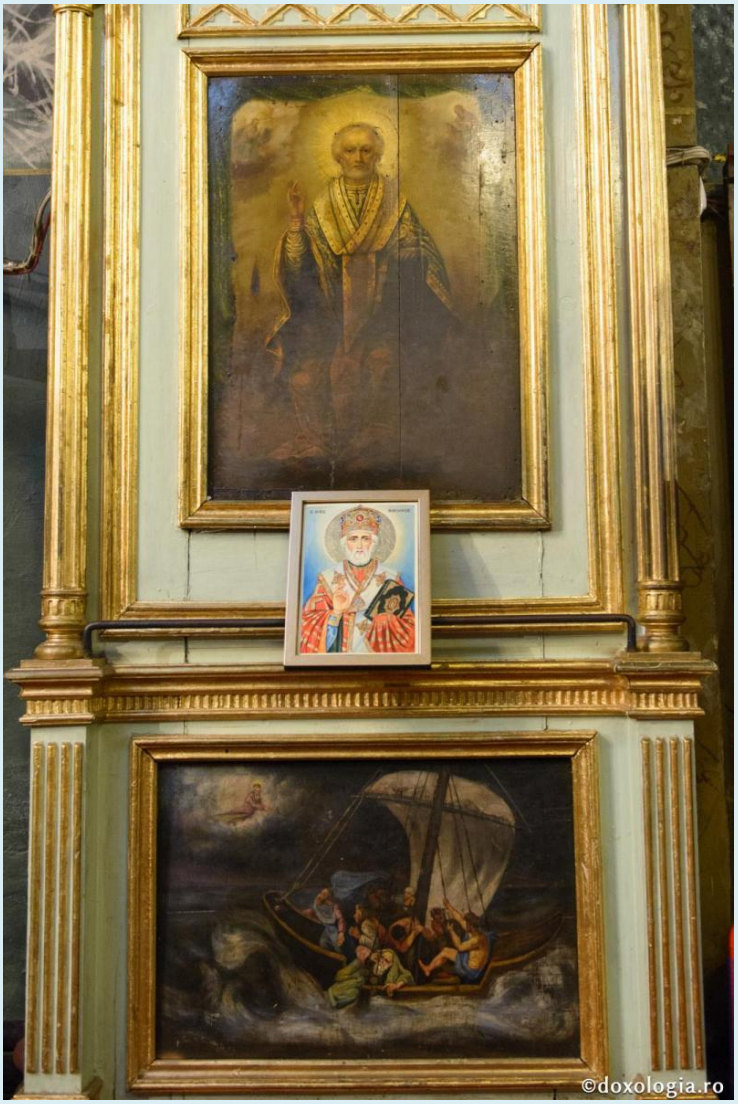

Traducere și adaptare: Laura Enache

Afară de târgurile din împărăteasa cetăților, într-un loc nelocuit era o casă de rugăciune a Sfântului Nicolae, în care locuia un monah care cerșea în unele locuri cele pentru hrana lui și pentru luminarea bisericii. Și odată, îndeletnicindu-se el cu această slujire, un păstor de turme rău i-a furat cele ale chiliei monahului și toate cele din biserică.

Venind monahul și văzând pustiirea care s-a făcut de la furt, se certa cu Sfântul Nicolae cu multă mânie și urgie, dar și lovindu-l pe el, amenințând multe că și a doua zi are să-l bată, dacă nu ajută în problema lui: „Eu, zice, mă ostenesc foarte, umblând încoace și încolo pentru mine și pentru tine, și tu, o, bătrâne, stai aici leneș și oricine vrea, intră și face ce voiește și pleacă? De le-ai fi păzit

măcar pe ale mele, iar cât despre ale tale, te privește”. Acestea le spunea și din multă deznădejde a adormit.

Iar cel care a furat s-a umflat în noaptea aceea din cap până în picioare, că puțin a lipsit să nu i se dezrădăcineze și unghiile și pântecele să i se crape. În multă confuzie fiind și multă îngrijorare, apărându-i Sfântul Nicolae, zice către el: „De te-ai fi săturat, o, nenorocitule, să furi ale mele, dar pentru ce ai luat și pe cele ale monahului și acela acum ca un băietan bate căruntețile mele și încă mă amenință să mă mai bată?

Iar acela: „Sfinte al lui Dumnezeu, dau îndărăt toate, numai miluiește-mă” și se duce la locul în care a ascuns cele furate și le aduce pe toate în biserica sfântului. Iar el, rugându-se, l-a slobozit din boală pe cel chinuit, și învățându-l să nu mai fure, a plecat de la el.

Iar monahul trezindu-se și găsind toate lucrurile fără nici o lipsă, mulțumește sfântului rămânând la el și slujindu-i cu credință.

(Sfântul Neofit Zăvorâtul din Cipru, Scrieri III. Panegirice I, Editura Doxologia, Iași, 2016)

Sfântul Nicolae - Minuni despre post

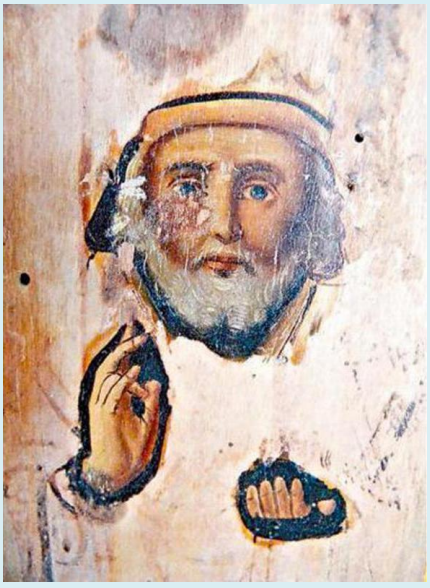

Într-un sat, nişte părinţi credincioşi şi-au însurat fiul.

Nora avea o fire blândă şi îngăduitoare. În ajunul postului Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel, socrul i-a spus: „Draga mea, noi, în familie, avem un obicei - în timpul postului mâncăm mai simplu. Slănina o ascundem în cămară şi postim. Eşti de acord să ţii post?”

„Da”, a răspuns nora. Ea lucra la colhoz. A doua zi când a ieşit la lucru, şi-a adus de acasă mâncare de post.

Toţi au luat-o în râs: „Ia vedeţi! O sfântă a apărut între noi! S-a făcut călugăriţă şi acum posteşte!”

A suportat o zi. A doua nu a mai răbdat. Supărată, a venit acasă:
- Nu mai postesc. Toţi îşi bat joc de mine. Nu mai suport. Oamenii nu postesc şi vreau să fiu şi eu în rând cu ei!

- Cum voieşti! I-a spus socrul. Noi nu obligăm pe nimeni. Şi i-a deschis cămara unde se păstra slănina.

În ziua următoarea, la lucru, în timpul pauzei, în văzul tuturor, a scos slănina, dar de data aceasta nimeni nu a mai spus nimic. Ea a mâncat şi a adormit. Pauza s-a terminat, dar ea a continuat să adoarmă. Au încercat să o trezească, însă nu au reuşit. Ea doar tresărea şi somn şi gemea. Aşa a dormit mult timp.

Când s-a trezit a spus doar:

- Râdeţi de mine cât vă posteşte inima, eu voi posti mai departe!

Şi a povestit următoarele: cum a adormit, s-a apropiat de ea un bătrân, a apucat-o strâns de mână şi i-a spus:
- Să mergem!

A dus-o pe un drum îngust şi înfricoşător. În depărtare se auzeau gemete omeneşti. El a condus-o la o prăpastie în fierbea ceva. În jur se auzeau doar strigăte şi gemete.

- Sari! I-a spus bătrânul, că doar tu spuneai: „vreau să fiu în rând cu ei”. Vezi cum ajung oamenii….

- Nu, bunicule, te implor, iartă-mă! Voi posti până la moarte. Şi voi povesti tuturor ce pedeapsă îi aşteaptă dacă nu postesc.

Urmele degetelor lui i-au rămas pe mână până la sfârşitul vieţii.

Predici şi editoriale

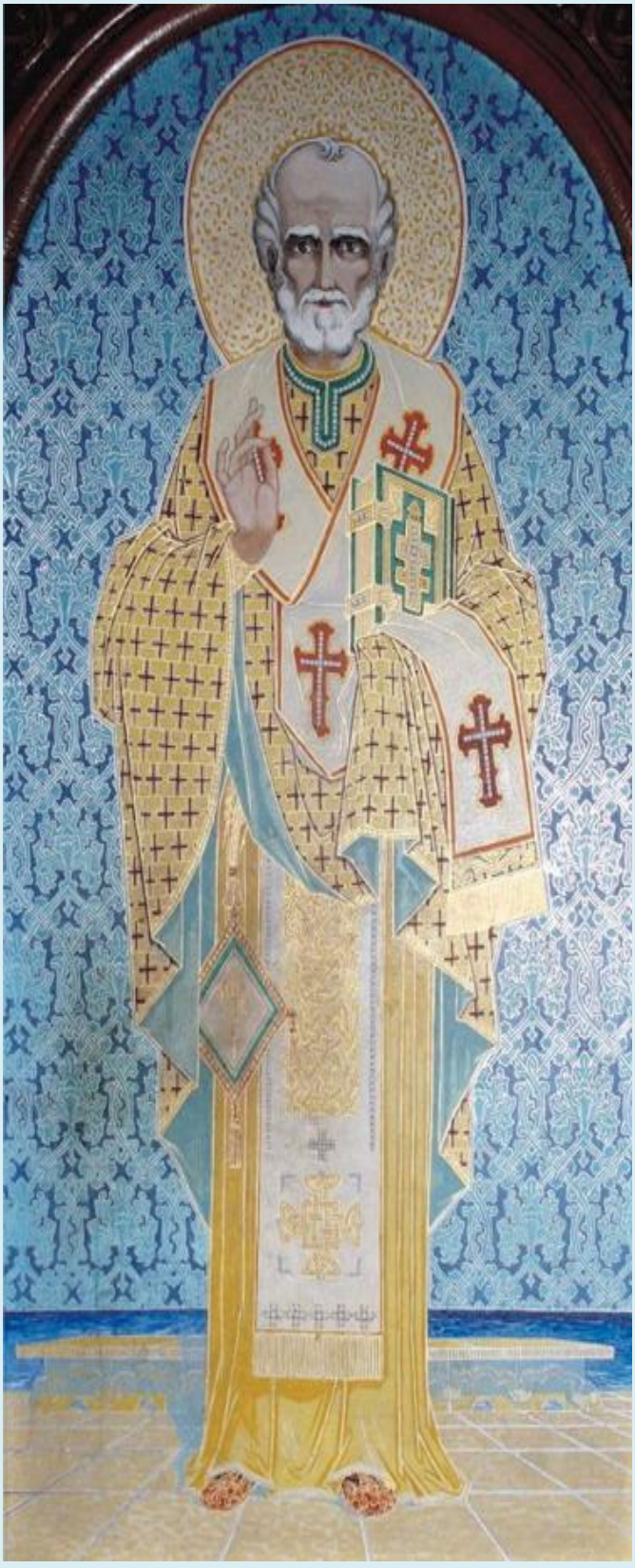

(Sfântul Ierarh Nicolae - icoană a Părintelui Arsenie Boca la biserica Sfântul Nicolae, Drăgănescu)

Ieromonah Arsenie Boca - Predică la Sfântul ierarh Nicolae – mare făcător de minuni

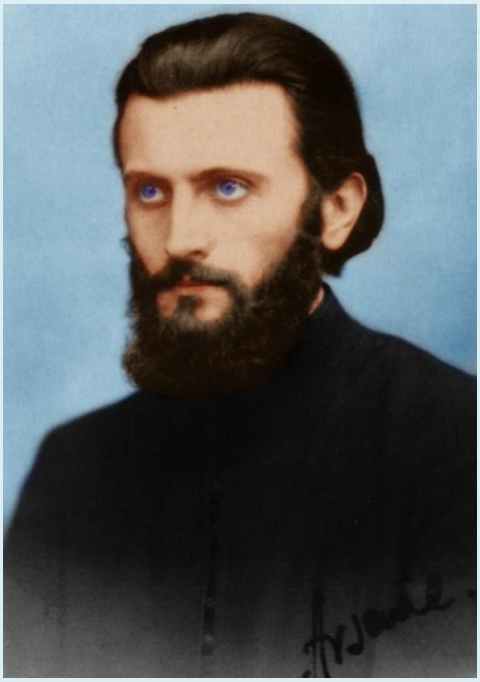

„Mila şi adevărul merg înaintea ta” Psalmul 88,14

Sfântul ierarh Nicolae e unul din cei mai populari sfinţi ai creştinismului. Nu e nici Sfântul Ioan Gură de aur, a cărui Sfântă Liturghie se săvârşeşte mereu. ***De ce? Ne-ar putea explica cele două calităţi ale marelui ierarh:***

- ***Dragostea de popor – până la sacrificiu şi***
- ***Dragostea de Iisus – dragostea de Adevăr.***

Deci „mila şi adevărul” pe care le-a trăit ca ierarh, l-au făcut mare înaintea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu 1-a făcut mare înaintea oamenilor.

Constantin cel mare 1-a găsit pe Sfântul Nicolae în temniţă. Prin edictul Împăratului de recunoaştere a creştinismului ca religie de stat, de la anu1 313, Sfântul Nicolae, dimpreună cu toţi creştinii de prin temniţele Imperiului roman, sunt puşi în libertate.

La anul 325, când împăratul Constantin a convocat primul sobor ecumenic, a toată creştinătatea, printre cei 318 Sfinţi Părinţi ai lumii şi ierahi era şi Sfântul Nicolae.

Soborul s-a convocat pentru a stăvili marea erezie a arianismului, care tăgăduia divinitatea lui Iisus.

Atunci s-a cunoscut râvna Sfântului Nicolae pentru Adevăr, care a şi trecut măsura. Căci Sfântul Nicolae 1-a pălmuit pe ereticul Arie în plin sobor pentru hulirea lui: că Iisus n-ar fi Dumnezeu, ci numai o făptură a lui Dumnezeu. Hulirea vrednică era de bătaie, căci Arie săpa la temelia creştinismului: ataca dumnezeirea Întemeietorului său. Ori creştinismul stă sau cade cu dumnezeirea sau nedumnezeirea Întemeietorului său.

Deci Sfinţii Părinţi, amărându-se pentru palma pe care a dat-o Sfântul Nicolae lui Arie, i-au luat omoforul arhieriei.

S-a arătat însă Maica Domnului unuia dintre îmbunătăţiţii Părinţi şi le-a poruncit să-i dea omoforul înapoi, că plăcută a fost Domnului râvna Sfântului Nicolae.

De atunci pe icoana Sfântului Nicolae e zugrăvită Maica Domnului şi Domnul Hristos, dându-i omoforul arhieriei înapoi.

Iată râvna pentru Adevăr, cum n-au mai avut-o Părinţii Bisericii. Dar tot râvnă pentru adevăr se pot socoti şi intervenţiile energice, până la răfuială şi până la împăratul, când în două rânduri erau să fie osândiţi la moarte nişte nevinovaţi.

Sfântul Nicolae i-a scăpat de moarte. Iată râvna pentru dreptatea omului. Aşa ceva nu poate face decât omul hotărât să le ia locul. Dar ***aceştia sunt Sfinţii: „păstorii cei buni, care-şi pun sufletul pentru oi”.***

Dar Sfântul Nicolae nu s-a ocupat numai de grijile duhovniceşti ale turmei sale. ***El n-a văzut omul împărţit, ca să se mulţumească a se griji numai de o parte a omului. El a luat omul ca întreg şi pentru întreg omul s-a expus riscurilor şi grijilor.***

Aşa odată, fiind mare secetă, a alergat şi a aprovizionat cetatea sa cu grâu, scăpând oamenii de foamete.

***

De trei ori a scăpat de mizerie şi păcat pe un tată văduv cu trei fete, aruncându-le bani pe ascuns şi aşa le-a căsătorit iubitorul de oameni, cu cinste. Şi i s-ar mai putea pomeni din fapte, dar ne oprim aici.

***

Poate că şi aici stă o taină a sfinţeniei lui: în capacitatea lui de a aduna suferinţa. Suferinţa pe care o aduna de la toţi, îi făcea iubirea mai strălucitoare şi acestea laolaltă ard ca o făclie viaţa Sfântului, care apoi, mai multă suferinţă atrage, sporind focul iubirii sale de oameni. Suferinţa şi iubirea se cresc în progresie

una pe alta, în sfinţi. Aşa se face că inima lui era o mare în care se revărsau toate lacrimile şi durerile pământului şi găseau alinare. Cred că aceasta e o taină a „luminătorilor lumii”.

De altfel toate minunile pe care le-a făcut Dumnezeu oamenilor, după mutarea Sfântului, nu au altă explicaţie, decât că sunt un răspuns pe care ţi-1 dă Dumnezeu, pentru iubirea lor de marele ierarh. Căci Dumnezeu e făcătorul de minuni în sfinţi Săi, indiferent dacă sunt în lumea aceasta sau s-au mutat în cealaltă.

Dar marea minune – şi din ce în ce mai rară între oameni, e tocmai această lumină a inimii, căreia Dumnezeu nu-i pune hotar mormântul. De aceea Dumnezeu o laudă cu fapte mai presus de fire, cinstind cu ele pomenirea iubiţilor Săi: iubitorii de oameni, sfinţii.

Dumnezeu o laudă cu faptele mai presus de fire.

Să o lăudăm şi noi… măcar cu vorba!

Prislop, 6.XII.49

Pr. Teofil Părăian - Acela care ne înmulţeşte bucuria ...

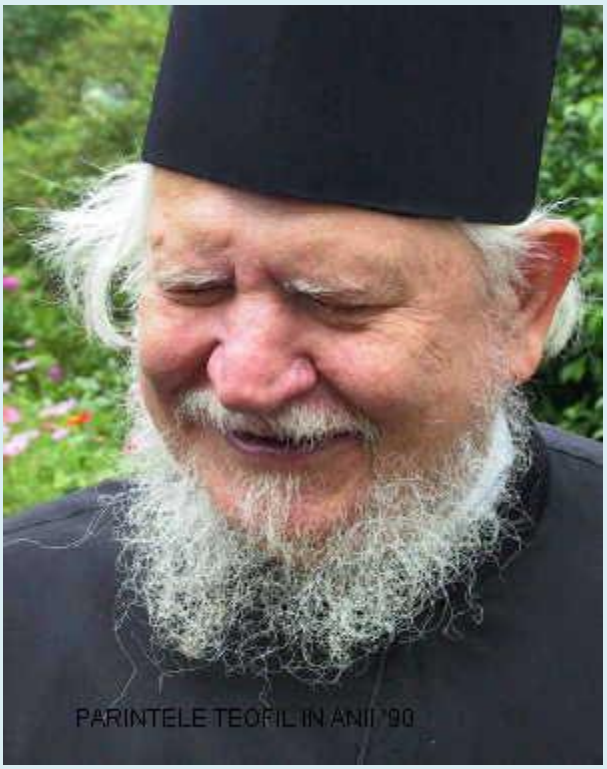

Cei mai mulţi sfinţi sunt ai "oamenilor mari", care le înţeleg măreţiile. Sfântul Nicolae este şi al "oamenilor mici" şi, prin aceasta, al tuturor. La el se gândesc toţi cei care-l aşteaptă ca aducător de daruri.

Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, de când a propovăduit în Mira Lichiei - unde a fost episcop - s-a impus în conştiinţa credincioşilor contemporani cu el şi a rămas contemporan cu toate generaţiile de credincioşi.

- *A câştigat cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate.*
- *A fost sărac pentru că n-a vrut să fie bogat, a fost sărac pentru că i-a ajutat pe cei săraci. I-a ajutat din prisosul lui pe semeni, pentru că a ştiut că prin milostenia sa se apropie de Cel Ce a spus: "**Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.**"*
- *A fost doritor de înmulţirea binelui şi a bucuriei şi a intervenit pentru ajutorarea celor ce erau să piară în păcat.*

E firesc să ne întrebăm: ***Oare, dacă Sfântul Nicolae - care, după numele său înseamnă "Biruitor de popoare" - ar fi în vremea noastră şi ar birui răutăţile din sufletul nostru şi gândurile cele rele din mintea noastră cu mijlocirile sale sfinte, dacă ar fi, deci, contemporanul nostru, oare ce ne-ar îndemna el mai mult să facem?***

Fără îndoială că, fiind el milostiv, ne-ar îndemna să fim milostivi, fiind dătător de daruri, ne-ar îndemna s-avem şi noi ceva de dat. De dat Mântuitorului prin fraţii săi cei mici. Să avem şi noi ceva de oferit Domnului Nostru Iisus Hristos, din ceea ce am agonisit noi prin munca noastră cinstită.

Ne-ar îndemna să avem ceva, dar nu pentru noi, ci să avem pentru alţii, pentru fraţii noştri care au trebuinţă de ajutorul nostru. ***Să facem în aşa fel încât ceea ce la noi este de prisos să fie de ajutor celor care au lipsă.***

Sfântul Nicolae cel milostiv ne-ar îndemna să fim ca el. ***Sfântul Nicolae Cel Dătător de Daruri ne-ar îndemna să fim şi noi oferitori de daruri.*** Şi să facem aceasta cu inima curată, cu dorinţa de a împlini lipsurile celor lipsiţi. Să o facem cu inimă de părinte, de frate, de fiu, de prieten, cu inimă care aduce mulţumire, aduce seninătate.

Pentru că, zice Isaac Sirul, atunci când oferi ceva, cuiva, veselia feţei tale să fie mai mare decât darul pe care-l oferi. Dacă am putea face şi noi aşa, sigur s-ar bucura şi Nicolae, a cărui sfântă pomenire o facem astăzi.

Căci el ne e apropiat de suflet şi-l putem cinsti numai dacă suntem şi noi milostivi şi buni şi iertători şi îndurători cum a fost el, sau cum putem fi noi, la măsurile noastre, îndrumaţi de el.

Să spunem, deci, împreună: "***Cu mila ta, Sfinte, sfinţilor te-ai arătat, că Evanghelia lui Hristos, primind-o, cuvioase, ţi-ai pus sufletul pentru poporul tău, mântuit-ai pe cei nevinovaţi din moarte, pentru aceştia te-ai sfinţit ca un mare tăinuitor al darului lui Dumnezeu***".

Sfinte Nicolae, roagă-te Domnului pentru noi. Amin!

Sfântul Antim Ivireanul - Cazanie la Sfântul Nicolae

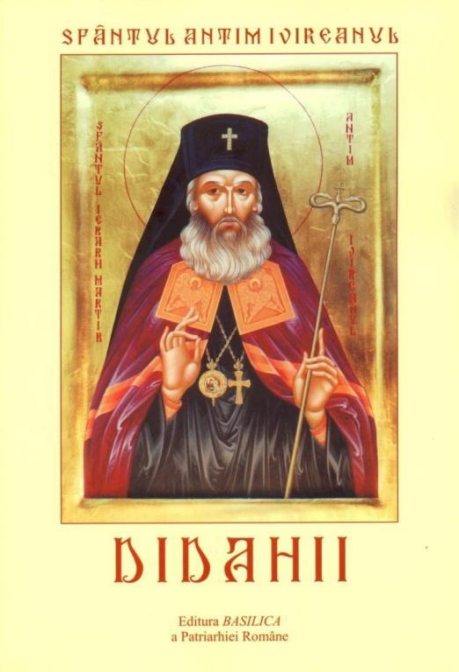

Luna lui decembrie, 6. Cazanie la Sfântul Nicolae

Pentru căci este omul făcut de Dumnezeu, îndoit, de suflet cuvântător şi de trup simţitor are şi bunătăţi îndoite; sufleteşti şi trupeşti.

Şi sunt bunătăţile cele sufleteşti 4:

- ✓ *vitejia,*
- ✓ *înţelepciunea,*
- ✓ *dreptatea şi*
- ✓ *curăţenia.*

Bunătăţile cele trupeşti încă sunt 4:

- ✓ *tăria,*
- ✓ *întregimea,*
- ✓ *frumuseţia şi*
- ✓ *sănătatea.*

Şi dintr-aceste bunătăţi ale sufletului şi ale trupului nasc alte 4 bunătăţi de obşte:

- ✓ *credinţa,*
- ✓ *nădejdia,*
- ✓ *dragostea şi*
- ✓ *smerenia.*

Deci pe aceste patru bunătăţi ca pe 4 temelii nemişcate, voi să-mi întemeiez vorba ce voi să fac astăzi, cu ajutorul lui Dumnezeu, înaintea dragostei voastre. Ce întâi voi să vă spun, foarte pe scurt, a fieştecăruia bunătate, puterea şi lucrarea ce are, pentru ca să se priceapă mai lesne cele ce voi să grăiesc, apoi vom întinde vorba înainte, de vom zice, după putinţă, câte va aduce ceasul şi ne va lumina Dumnezeu, de la carele cerem şi ajutor. Ci vă poftesc să ascultaţi cu dragoste, ca să aveţi şi plată de la Dumnezeu.

„Credinţa, după cum zice fericitul Pavel la 11 capete către Evrei, este fiinţa celor nădăjduite şi lucrurilor celor ce nu se văd dovediri şi fără de credinţă nu este cu putinţă nimeni să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu, nici să se apropie de el.“ Şi, pentru ca să vă încredinţaţi cum că este cuvântul acesta adevărat, ascultaţi de vedeţi că zice Hristos către apostoli la 16 capete ale lui Marcu: „Mergeţi în toată lumea, propovăduiţi Evanghelia la toată zidirea şi cela ce va crede şi se va boteza, se va spăşi; iar cel ce nu va crede, se va osândi".

Iată dar că fără de credinţă nu este cu putinţă să ne mântuim şi să ştiţi că lăcaşul ei este inima omului şi viaţa ei, faptele cele bune, după cum zice apostolul Iacov: „Că precum trupul omului este mort făr’de suflet, aşa şi credinţa este moartă, făr’de fapte bune“. Şi nimeni să nu socotească în mintea lui cum că cu credinţa singură se va mântui, de nu va face şi fapte bune, că va greşi. Şi iată că v-am spus, cu puţine cuvinte, puterea credinţei.

Auziţi şi al nădejdii. Nădejdea este o îndrăzneală adevărată către Dumnezeu, dată în inima omului din dumnezeiasa strălucire, ca să nu deznădăjduiască niciodată de darul lui Dumnezeu, ci să fie încredinţat cum că va lua, prin pocăinţă, iertăciune păcatelor şi orice altă cerere, sau trecătoare, sau vecinică. Şi se încredinţează şi se adeverează nădejdea aceasta în inima omului întâi cu ajutorul şi cu darul lui Hristos, că el este toată nădejdia noastră, după cum zice apostolul Pavel către corinteni: „După porunca lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru şi Domnul Iisus Hristos, al nădejdii noastre, că printr-însul luăm toate“, precum însuşi Hristos învaţă şi zice: „Şi câte veţi cere întru numele meu, aceasta voi face, ca să se mărească Părintele întru Fiul“. Şi în darul acesta a lui Hristos, toată nădejdea noastră se întemeiază.

Iată că aţi înţeles puterea nădejdei; să vă spun acum şi a dragostei. Dragostea încă este, după cum zice fericitul Pavel, mai mare decât credinţa şi decât nădejdea, temeiul şi vârful tuturor bunătăţilor, care uneşte pe mulţi întru una şi face cale către Dumnezeu tuturor celora ce o iubesc; care dragoste singur Hristos o adeverează la 22 de capete ale lui Matei, zicând că: „ Întru acele 2 porunci, a iubi neştine pe Dumnezeu şi pe aproapele său reazimă toată legea şi prorocii".

Aţi înţeles şi puterea dragostei; să spum acum şi a smereniei. Smerenia încă este sfârşitul, legătura şi pecetea tuturor bunătăţilor, căci că de ar face neştine toate bunătăţile lumii şi smerenie să nu aibă, toate-s pierdute, toate-s stricate, toate-s de nimica şi osteneala lor este în deşert, pentru căci smerenia este maica tuturor bunătăţilor. Şi precum maica pune multă nevoinţă din fireasca dragoste ce are de hrăneşte pe copiii săi, ca să-i crească şi-i fereşte de toate ca să nu li se întâmple vreo primejdie şi-i va pierde, aşa şi smerenia hrăneşte bunătăţile de cresc şi le fereşte de toate primejdiile, ca să nu piară. Pentru căci păcatul cel dintâi şi mai mare decât toate păcatele este mândria, care o a izvodit şi a născut singur satana, carele era înger şi se numea luceafăr, pentru multa lumină ce avea; care mândrie l-au surpat şi l-au pogorât, cu toată ceata lui, întru cele mai de jos prăpăstii ale iadului. Şi dintr-atâta lumină ce avea s-a făcut decât toate negreţele şi decât toate întunericile mai negru şi mai întunecat şi este să se osândească în veci nesfârşit pentru căci nu are tămăduială, nici vindecare rana lui, că fiind duh, nu are pocăinţă.

Şi cu acest păcat al mândriei, pentru multa lui zavistie, a înşelat şi pe ticălosul Adam, de l-a surpat din cinstea lui şi l-a adus la moarte şi l-au pogorât şi pe dânsul în iad.

Şi precum păcatul mândriei a avut putere de a pogorât pe luceafăr, până la cele mai de jos prăpăstii ale iadului, aşa şi bunătatea smereniei are mai multă putere decât mândria; că a făcut pe singur Dumnezeu, carele este făcătorul luceafărului şi s-au plecat atâta, cât u lăsat cerurile şi toată slava şi lauda ce avea de toate puterile cereşti, de s-a pogorât pe pământ, şi s-a făcut om şi s-a smerit până la moarte, după cum zice fericitul Pavel, moarte de cruce; şi s-a pogorât şi până la iad de a scos pe Adam, cu tot neamul lui şi l-a suit împreună cu Dânsul la cer, unde a fost şi mai înainte. Iar luceafărul n-au putut să se mai suie, căci îl atârnă păcatul în jos.

Că păcatul se aseamănă pietrii şi-i caută să meargă la maica ei, în pământ, de unde şi este. Iar bunătatea se aseamănă focului şi este să meargă sus, în văzduh, unde-i este matca, că Dumnezeu este foc mistuitor şi pară de foc subţire, precum l-a văzut prorocul Ilie. Şi precum un om are în casa lui aur, argint, scule şi alte haine şi când iese din casă pune lacăt şi încuie, pentru ca să nu meargă vreun hoţ să i le fure, să se păgubească, aşa şi smerenia încuie, ca un lacăt, toate bunătăţile, ca să nu meargă hoţul cel de obşte, diavolul, să le fure şi se va păgubi de osteneala ce-a făcut.

Şi iată că, după putinţă, cu scurte vorbe v-am spus puterea şi lucrarea acelor 4 bunătăţi, care trebuieşte, cu toţii câţi le-aţi auzit, să le însemnaţi în inima voastră şi să le păziţi şi, după putinţă, să le şi faceţi şi atunci veţi fi fericiţi după cum zice Hristos: „Fericiţi cei ce aud cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc pe dânsul".

Pe aceste 4 bunătăţi ce-am zis mai sus şi v-am spus a fieştecăruia puterea şi lucrarea, ca pe o piatră în patru feţe, care nu se poate mişca şi-au zidit toţi sfinţii şi toţ drepţii, ca nişte înţelepţi, casa bunătăţilor sale, şi după cuvântul Evangheliei: „Se pogorî ploaie şi veniră râurile şi suflară vânturile şi loviră casa aceia şi nu căzu, că era întemeiată pe piatră“, care piatră este Hristos, după cum zice fericitul Pavel, dintru care înţelepţi şi sfinţi şi drepţi este unul şi acest fericit şi de-a pururea pomenit, marele Nicolae, arhiereul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni, a căruia pomenire săvârşim astăzi, întru acest sfânt lăcaş; carele stă deasupra muntelui bisericii ca o cetate păzită de Dumnezeu şi întărită de toate patru părţile cu 4 tunuri duhovniceşti: cu credinţa, cu nădejdea, cu dragostea şi cu smerenia. Şi cu tunul credinţii goneşte departe pe vrăjmaşii Bisericii, pe eretici; cu tunul nădejdii aduce pe cei deznădăjduiţi către Dumnezeu; cu tunul dragostei ajută celor săraci şi lipsiţi; cu tunul smereniei suie pe cei păcătoşi la cer.

Stă nemişcat în muntele credinţii şi al nădejdii şi nu se poate ascunde; stă întemeiat în muntele dragostei şi al smereniei şi nu se poate pitula. Să vede de departe, că este la loc înalt; luminează ca o făclie aprinsă în casa Domnului, în curţile Dumnezeului nostru. Faptele lui cele bune strălucesc tuturor celor din casă, nu sunt ascunse sub obroc; luminează în toată lumea, ca lumina soarelui, minunile lui. Cunoscute-s de toţi facerile lui de bine şi milosteniile, primite-s de toţi blândeţile lui şi se bucură toţi de pomenirea lui, după cum zice Solomon: „Lăudându-se dreptul, se veselesc noroadele". Îl mărturisesc pe dânsul adevărul lucrurilor, cum că este îndreptătorul credinţei şi chipul blândeţii şi dascălul înfrânării, precum îl cântă Biserica şi pentru aceia a agonisit prin smerenie cele înalte şi prin sărăcie cele bogate. Acesta a urmat dascălului şi învăţătorului său Hristos, păstorului celui bun şi adevărat, care şi-a pus sufletul pentru oi. Acesta a păzit porunca lui Dumnezeu desăvârşit şi l-a iubit şi pe Dânsul şi pe aproapele său, ca însuşi pe sine.

Îl dovedeşte ajutorul ce a făcut din destul de mulţi galbeni celor 3 fecioare, carele sta în cumpănă să-şi piarză fecioria lor; că înţelegând sfântul cum că acel ticălos de tată al fetelor, pentru ca să gonească sărăcia din casa lui, a socotit să cheme în casa lui, pe Afrodita, adică curviia şi pentru ca să câştige puţin aur şi argint, ca să se poată chivernisi, a vrut să vândă fecioria fetelor lui. Şi oftând cu amar din mijlocul inimii lui şi plângând cu lacrimi fierbinţi zicea: 3 fecioare, carele se văd ca 3 bunătăţi ale Raiului, vor să se schimbe şi să se prefacă spre 3 răutăţi ale iadului şi pentru puţin câştig vor să piarză o avuţie care este mai cinstită decât toate avuţiile ce sunt ascunse subt munţi, sau decât toate câte ocoleşte toată lumea; şi acea frumuseţe luminată ca a soarelui este să-şi piardă lumina şi podoaba şi să se facă scaun, sau să zic mai chiar cuib întunecaţilor draci.

Deci acestea ce am zis mai sus, înţelegându-le sfântul, a zis în sine: ba, diavole, nu voi lăsa să se lipsească cerul de stele frumoase ca acestea, nu voi să câştige iadul suflete atât de curate şi flori aşa de frumoase. Eu, o, dragoste mincinoasă, voi să-ţi sfărâm săgeţile, care fără de rană omor; eu, luceafărule, voi să-ţi sparg toate mrejile şi-ţi voi pierde tot vicleşugul.

Aşa a vorbit sfântul, apoi, pe urmă, după ce a ascuns soarele toate razele lui şi s-a stins de tot lumina zilei între întunericul nopţii şi când cerul, de osteneală, a fost închis spre somn toţi ochii lui, atâta cât nici luna nu priveghea, nici una din stelele cele mai mici avea deschise tâmplele lor cele de argint, atunci ca când ar fi fost nu făcător de bine, ci ca un hoţ, aleargă cu mare grabă la acea săracă de casă şi aruncând înlăuntru, nu zic odată, sau de două ori, ci de trei ori, mulţi galbeni, a gonit cu aceasta sărăcia şi tot răul şi tot cugetul necuvios şi au mântuit fecioria celor 3 fecioare din cursele diavolului.

Auzit-aţi fapta sfântului? Priceputa-ţi fierbinţeala inimii lui spre a face bine? Înţeles-aţi puterea dragostei către aproapele? Afle-sa şi acum vreunul, au din cei bogaţi, au din cei săraci, după ce va cunoaşte lipsa şi sărăcia fratelui său, creştinului, carele este aproapele său, să-i facă ajutor la nevoia lui, cu dragoste curată şi făr'de făţărie, de nu va avea putere cu bani sau cu altceva, măcar cu un sfat bun, sau cu un cuvânt de mângâiere şi nu numai eu, ci toţi creştinii cei ce se tem de Dumnezeu, îl vor ţinea întocmai cu Sfântul Nicolae şi cu alţi sfinţi, că atâta este Dumnezeu de mulţumit şi primitor, cu multă dragoste de cel puţin a aceluia ce o va face cu credinţă şi cu dragoste, ca şi de cel mult a aceluia ce poate face.

Şi putem lua pildă de pe cei doi fileri ai văduvei, că au fost primiţi foarte de Hristos şi de pe plata celor ce au lucrat în vie la ceasul al II, că le-au plătit ca şi celor din ceasul cel dintâi. Că de am face cu acest mijloc bine vecinilor noştri, cum au făcut sfinţii şi cum ne învaţă Sfintele Scripturi sau mai vârtos să zic, cum ne învaţă singur Hristos, care este începutul şi sfârşitul tuturor, oare ce bine socotiţi că am avea? Oare ce spor ne-ar da Dumnezeu în toate? Că zice prorocul David: „Voia celor ce se tem de dânsul va face şi rugăciunea lor va asculta". Oare n-am fi şi noi drepţi, n- am fi şi noi sfinţi? Că aşa ne porunceşte Hristos: „Faceţi-vă sfinţi, că eu sfânt sunt".

Cu fapte bune se face omul lăudat şi sfânt, iar nu cu fapte rele. Nici nume vestit va putea să lase neştine, după moarte, cu răutăţi. Iar noi acum, de facem vreodată cuiva vreun bine sau vreo îndemână, cât de puţin, o facem mai mult cu făţărie, pentru ca să ne laude oamenii şi de nu se va supune întru toate, după pofta noastră, vom să-i scoatem binele acela pe nas, împutându- i totdeauna şi blestemându-l, îi zicem să-l osândească binele ce i-am făcut şi ne lăudăm către unii şi către alţii.

Dar dascălul nostru Hristos nu ne învaţă aşa, ci zice: când facem milostenie sau alt bine, să nu ştie stânga ce face dreapta. Deci, cine va vrea să isprăvească desăvârşit şi precum se cade aceste ce zic, aibă în loc de pământ dragostea, că acolea se va înrădăcina credinţa, ca un copac şi-şi va da roada sa la vremea sa, după cum zice David: că toţi copacii şi toate ierburile, răzimând în pământ cresc şi se măresc şi-şi dau roada, iar dacă nu reazimă în pământ se usucă şi pier. Aşa şi credinţa, răzimând în dragoste creşte şi se măreşte şi face toate rodurile bunătăţilor, căci pământul credinţei este dragostea.

La cele zece porunci ce-a dat Dumnezeu lui <Moise> în muntele Sinai, porunca cea dintâi şi mai mare este pentru dragoste; că n-a zis să crezi în domnul Dumnezeul tău, ci „să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, din tot sufletul tău şi din tot cugetul tău şi din toată virtutea ta şi pe aproapele tău ca însuţi pe tine“.

Şi oare pentru ce a zis „Să iubeşti pre aproapele tău, ca însuţi pe tine?“ Pentru două lucruri: una, pentru ca să arăţi dragostea care a arătat şi arată totdeauna Dumnezeu către tine şi alta pentru căci fieştecare om se iubeşte pe sine mai vârtos decât toate lucrurile şi-şi pofteşte cinstea şi binele; şi pentru aceia a zis să iubească cu acest mijloc pe aproapele său. Ca să ferească Dumnezeu, când ţi se va aprinde casa, sau când te vor năpădi niscai hoţi, vecinul tău cel de aproape va să vie să-ţi ajute, iar nu fratele tău sau altcineva din ruda ta, că aceia sunt departe; că cel ce iubeşte cu dreptate, acela şi crede. Că zice Sfântul Ioan Bogoslovul: „De va zice cineva că iubeşte pe Dumnezeu şi pe fratele lui îl urăşte, mincinos este; că cel ce nu iubeşte pe fratele lui, că l-a văzut (şi-l vede totdeauna), dar pe Dumnezeu, că nu l-a văzut, cum îl va putea iubi?“ Pentru aceasta şi Domnul Hristos au zis către ucenicii lui: „De pe aceasta vor cunoaşte toţi că-mi sunteţi ucenici, de veţi avea dragoste între voi“.

Dar acum, tu, ticăloase om, te numeşti creştin şi ucenic lui Hristos? Dar unde este dragostea ce ai către fratele tău? Ce fel de ascultare faci dascălului şi învăţătorului tău? Încailea zi că nu eşti creştin, că-ţi faci mai multă osândă. Nu te nădăjdui că numai cu numele ce ai, de te numeşti creştin, că te vei mântui, că zice Hristos: „Nu cei ce-mi zic mie Doamne, Doamne, vor întra întru Împărăţia Cerului, ci cei ce fac voia mea“. Voia lui Hristos nu este alta, făr’numai dragostea; şi cel ce are dragoste către aproapele său şi-i pofteşte binele, acela face toate poruncile lui Dumnezeu, că cel ce rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu într-însul, după cum zice Ioan.

Iar acum creştinii noştri atâta stau împotriva lui Dumnezeu, cât îl fac şi mincinos şi Sfânta Scriptură zic că sunt basme şi aflări omeneşti. Şi zic: dar cum voi să iubesc pe vecinul mieu, că-mi este vrăjmaş? De vreme ce zici că-ţi este vrăjmaş, nu te numi creştin; ci zi că eşti un păgân şi un om fărdelege şi făr’ de obraz. Că Stăpânu-tău Hristos îţi porunceşte să iubeşti pe vrăjmaşii tăi şi să le

faci bine şi tu îi stai împotrivă şi nu vrei să-l asculţi. Dar nu-ţ dai seama că tu eşti om şi mâine, poimâine vei să mori şi va să te mănânce pământul şi viermii. Şi de sa va întâmpla să-ţi stea împotrivă sluga ta, sau argatul tău, nu te mânii pe dânsul şi-l baţi? Dar Hristos, că este Dumnezeul cel adevărat şi va să judece toată lumea, pentru neascultarea ce-i faci, oare socoteşti că nu te va pedepsi şi te va bate cu osânda în veci?

Iar dar că nu-ţi este vrăjmaş, vrăjmaşul tău, ci mai vârtos prieten, că te duce la bine, dacă vei face cum te învaţă Hristos; iar de nu vei face aşa, îţi eşti tu însuţi vrăjmaş şi pierzător sufletului tău. Că de ar fi ascultat Adam porunca lui Dumnezeu, n-ar fi venit la atâta osândă neamul omenesc; şi noi acum, de am asculta pe Hristos, n-am fi într- atâtea scârbe şi nevoi.

Pavel, apostolul zice la 13 capete către corinteni: „De voi grăi, cu limbile oamenilor şi cu ale îngerilor şi dragoste să nu am, făcutu-m-am ca o aramă răsunătoare, sau ca o tobă băcăind; şi de voi avea prorocie şi voi şti tainele toate şi toată înţelegerea şi de voi avea toată credinţa cât măgurile a le muta, iar dragoste să nu am, nimic nu sunt. Şi de voi da toată averea mea şi de- mi voi da trupul meu să-l arz şi dragoste să nu am, nimic nu folosesc."

Auzit-ai ce zice? Dar tu, căci urăşti pe fratele tău atâta cât nici în ochi nu vei să-l vezi, ci-i porţi pizmă şi-l zavistuieşti pe la unii şi pe la alţii, ca să-i faci pagubă şi să-l supui, să-l sărăceşti, tu, adevărat nu eşti creştin, nici om pe pământ, ce eşti singur satana, carele a pârât pre Dumnezeu la Adam.

Şi care preot este acela de te spovedeşte şi te lasă pe tine, cela ce pârăşti de te cumineci? Acela, adevărat, nu este preot, ci este singur Iuda şi vânzător lui Hristos şi nu i se va erta nici popei, nici aceluia, măcar de ar face câte alte bunătăţi. Că zice Hristos: „Milă poftesc, iar nu jertfă“.

Pentru aceasta dar, iubiţii mei întru Hristos fraţi şi blagosloviţi creştini, câţi v-aţi adunat astăzi ca să prăznuiţi şi să vă bucuraţi de pomenirea sfântului, trebuie, după cât va fi putinţa a fieştecăruia, luând pildă de pe faptele sfântului, să ne asemănăm lui şi să iubim întâi pe Dumnezeu, după cum este scris la porunca cea dintâi şi pe aproapele nostru; să iubim pe vrăjmaşii noştri şi să le facem bine. Să cinstim pe părinţii noştri, atâta pe cei ce ne-au născut, cât şi pe cei sufleteşti, care sunt cuvioşii călugări şi cucernici preoţi.

Să ne ferim, din cât ne va fi putinţă, de curvie, de beţie, de zavistii, de vânzări, de apucări, de năpăşti şi de alte multe ca acestea că, sunt aflări ale începătorului de răutăţi ale diavolului, pentru ca să ne desparţă de Hristos, Domnul nostru, şi să-şi bată joc de noi, după pofta lui. Şi dacă vom păzi acestea câte am zis, atunci vom fi creştini buni şi adevăraţi ucenici a adevăratului Hristos Dumnezeu şi făr’

de nici o îndoială să avem nădejde bună că aici, întru această lume vom petrece viaţă paşnică şi făr'de tulburare, iar în cea viitoare ne vom bucura şi ne vom veseli împreună cu Sfântul Nicolae şi cu toţi sfinţii, întru Împărăţia Cerului, care cu toţii să o dobândim, prin darul Domnului nostru Iisus Hristos, a cărui milă rugăm să fie pururea cu voi. Amin.

Sfântul Antim Ivireanul – Învăţătură la Sfântul Părintele nostru Nicolae

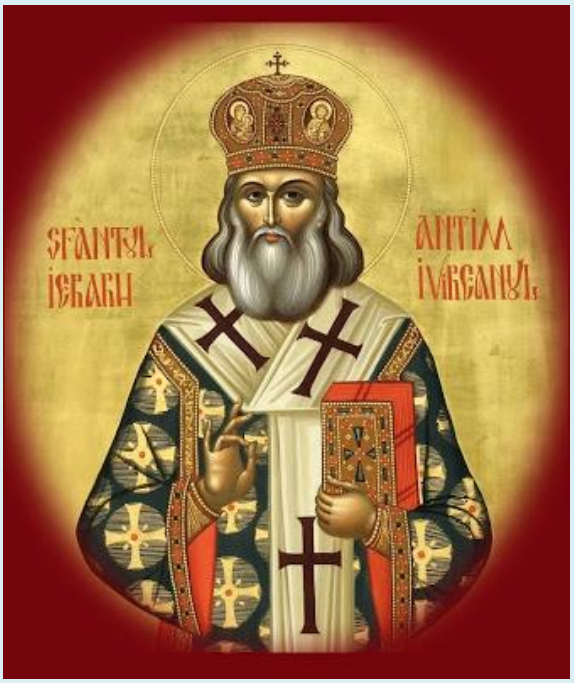

„Eu sunt păstorul cel bun; păstorul cel bun sufletul lui pune pentru oi.“ Aducându-mi aminte de râvna cea mare şi de dragostea cea multă ce are păstorul cel bun către oile sale, foarte mă minunez şi laud credinţa şi dragostea inimii sale ce are spre paza lor, precum vedem că era fericitul acela şi credinciosul rob al lui Dumnezeu, Moise, care a fost păstor norodului israiltenesc. Că văzând urgia lui Dumnezeu că era foarte mare şi groaznică asupra jidovilor, atâta cât li se cuvenea şi pierzare, iar n-a vrut pentru dragostea oilor să fugă să se mântuiască el singur, ci, mai vârtos, după cum zice la 22 de capete la Ieşire, a stătut împotriva lui Dumnezeu şi cu mânie au început a-i zice: „Rogu-mă, Doamne, greşit-a norodul acesta greşeală mare şi şi-au făcut lor dumnezei de aur; şi acum, de vrei să laşi păcatul lor, lasă-l, iar de nu, stinge-mă şi pe mine din cartea < în > care m-ai scris“.

Auzit-aţi râvna şi dragostea cea mare a acelui păstor? Cu adevărat, iubiţii mei ascultători, stau de mă mir de acele cuvinte mari şi grele ce a grăit Moise cu atâta mânie. Iar mai mult mă minunez de îndelunga răbdare şi de multa iubire de oameni a lui Dumnezeu, cum nu l-a dat pierzării, împreună cu jidovii cei făr’de lege; că lui Dumnezeu, nu numai Moise, ce şi toată lumea nu- i este nici de o trebuinţă, după cum zice David la psalm 16: „Bunătăţile mele nu-ţi trebuesc“.

Iar pentru ca să nu mă depărtez cu vorba zic cum că Dumnezeu nu s-a uitat la acele cuvinte ale lui Moise, ce-l îndemna spre mânie; ci mai vârtos s-a uitat la dragostea lui cea mare ce avea către oile sale, ca să nu păţească rău şi cum că

mai bine a primit să moară împreună cu oile lui şi pentru aceia n-a vrut Dumnezeu să facă acea stricăciune mare ca să-i piarză.

Mare era, cu adevărat, dragostea lui Moise spre jidovi, iar mai mare a fost dragostea lui Hristos spre tot neamul omenesc. Căci Moise numai pentru un norod poftea să moară, iar Hristos pentru toată lumea. Şi Moise nu zice: pierde-mă numai pe mine şi lasă pre jidovi, iar Hristos această poftă avea, nefiind vinovat să moară şi toată lumea să trăiască, precum zice şi la Sfânta Evanghelie de astăzi: „Sufletul meu pui pentru oi“. Şi într-alt loc iar zice că: „Se cade să se înalţe Fiul omenesc, ca tot cela ce va crede Într-însul să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică“. Deci de pe aceste vorbe ce-am zis vom putea cunoaşte dragostea cea adevărată şi credinţa păstorului celui bun; ci mă rog să ascultaţi.
Sunt mulţi în lume de se numesc că sunt păstori şi zic cum că poartă grijă de oi; ci o zic, ticăloşii, numai cu cuvântul, iar cu fapta sunt departe, cât e cerul de pământ, pentru căci nu poartă grijă pentru folosul oilor lor, ci se nevoiesc numai pentru folosul lor, cărora nu se cuvine să le zică neştine păstori, ci năimiţi sau, mai vârtos să zic, furi şi tâlhari; că lasă oile lor de le mănâncă lupii şi ei sar pe aiurea, în turmele cele străine să fure şi să junghie şi să piarză. Pentru care zice Domnul Hristos, la Matei, în 7 capete: „Luaţi-vă aminte de proroci mincinoşi, care vin către voi, în veşmintele oilor îmbrăcaţi, iar pe dinlăuntru sunt lupi răpitori, pe care din rodul lor (zice) îi veţi cunoaşte pe ei“, adeiă de pe faptele lor cele necuvioase.

Şi iarăşi la 23 de capete, pe unii ca aceştea îi numeşte făţarnici, orbi, nebuni şi morminte spoite pe dinafară. Făţarnici îi numeşte pentru căci se arată cu înşelăciuni înaintea oamenilor şi se fac pe sine cum că sunt sfinţi şi drepţi. Orbi îi numeşte pentru căci nu vor să înveţe pe oameni cele ce se cuvin şi sunt drepte şi adevărate, ce-i învaţă şi-i îndeamnă pururea la lucrurile cele vătămătoare de suflet. Nebuni îi numeşte, pentru căci calcă poruncile cele mai mari ale lui Dumnezeu şi cearcă lucruri deşarte şi de nimica. Morminte spoite pe dinafară îi numeşte, pentru căci se fac ei mai învăţaţi, mai drepţi, mai buni şi mai vrednici decât Sfinţii părinţi şi decât
Apostolii şi nu ţin în seamă într-o nimica cele ce a zis ei şi le-au aşezat, spre cinstea Bisericii, spre întemeiarea credinţei şi a creştinătăţii şi spre folosul cel <de> obşte, ca nişte călcători de lege ce sunt. Opresc şi pe alţii, cu o mie de mijloace, să nu le ţie, pentru ca să-i osândească împreună cu dânşii, pentru binele cel mare ce le fac şi mila ce le dau, pentru care lucru vor să ia, ticăloşii, mai multă osândă de la Dumnezeu.

„Păstorul cel bun sufletul lui pune pentru oi.“ La cartea cea dintâi către Timotei, la al 3 cap, zice fericitul Pavel cum că episcopul trebuie să fie făr’de prihană, întreg la minte, cu bună rânduială, iubitor de străini, învăţător bun, nesfadnic,

blând, neînvrăjbitor, neiubitor de argint, casei sale bine îndreptător, că de nu va şti a-şi îndrepta casa sa, cum va purta grijă de Biserica lui Dumnezeu?

Drept aceia nu eu, ci socoteala cea dreaptă află cum că păstorului celui bun i se cuvine să aibă trei lucruri: una, credinţă curată, a doua, înţelepciune întreagă şi a treia, să aibă toiag în mână. Cu credinţa cea curată să caute şi să poftească pururea binele şi folosul oilor lui, nu numai celor sănătoase şi zdravene, ci şi celor bolnave şi struncinate. Cu înţelepciunea să păstorească pe oameni, dând învăţătură fieştecăruia după vârsta şi rânduiala lui, că precum sunt boale de multe feliuri şi nu se pot vindeca tot cu un fel de doftorii, aşa nici cu un fel de învăţătură nu se pot odihni, nici să pot îndrepta toate firile omeneşti, ci unii cu un fel, alţii cu alt fel; că altă învăţătură trebuie bărbatului şi alta femeii; altă îndreptare trebuie bătrânului şi alta tânărului; altă povăţuire trebuie bogatului şi alta săracului; altă mângâiere trebuie celui vesel şi alta celui trist; altă vindecare trebuie celui sănătos şi alta celui bolnav; altă înfruntare trebuie stăpânului şi alta slugii; altă îndemnare trebuie celui îndrăzneţ şi alta celui fricos; altă îmbunare trebuie celui blând şi alta celui mânios; altă vorbă trebuie celui învăţat şi alta celui neînvăţat.

Şi în scurte cuvinte, pe fieştecarele, după vârsta sa şi după rânduiala sa, precum am şi mai zis, trebuia să-l odihnească cu învăţătura, cu toiagul ce ţine în mână adică stăpânirea şi cu darul Duhului Sfânt să pedepsească atâta pe oi cât pe lupii cei de gând şi pe fiarele cele sălbatice ce vin asupra oilor. Pentru căci adevărat că de ce rămân oile < ne > pedepsite, de atâta cad în mai multe şi nenumărate patimi. Aşijderea şi lupii, când nu văd toiag în mâna păstorului, răpesc oile fără de nici o frică şi le mănâncă. Pentru toiagul acesta zice David la Psalm 22: „Toiagul tău şi varga ta aceasta m-au mângâiat". Cu sfântul toiag a mântuit Moise norodul cel jidovesc şi pe faraon l-a înecat.

Drept aceia păstorul care va vrea să păstorească pe lege şi pe dreptate trebuie pururea să ţie toiagul în mână, adică dojana şi înfruntarea şi după vremi să pedepsească pe oi şi să gonească fiarele, căci acesta este sfârşitul cel bun a păstoriei sale, ca să ţie oile şi să le păzească cu sănătatea cea duhovnicească, adică cu învăţătura. Această sănătate este pururea dator păstorul să o dea oilor lui; iar de va fi vreuna din oi beteagă trebuie şi făr' de voia ei să o lege şi să o puie jos să-i taie carnea cea putredă, să o lepede şi să-i puie căzuta doftorie, neuitându-se nimic la zvârliturile picioarelor ci cu carele poată să-i mijlocească şi vătămare, au la obraz, au la mână, au la picior. Şi aşa, cu această faptă bună şi cu această mijlocire va avea păstorul cel bun despărţeală de năimit, pentru că năimiţii nu pasc oile pentru ca să le folosească, ci numai pentru plata ce apucă de la ele; şi când vede pe lup viind de departe adică pe diavolul, ei lasă oile şi fug, pentru căci sunt năimiţi şi nu poartă grijă pentru oi. Ci să ferească

Dumnezeu şi să mântuiască toate turmele de păstori ca acestea, ca şi de moartea ciumei.

„Păstorul cel bun sufletul lui pune pentru oi.“ Când a vrut Domnul nostru Hristos să se înalţe la cer, S-a făgăduit ucenicilor lui că nu-i va lăsa săraci, ci le va trimite alt mângător, pe Duhul Sfânt, carele îi va învăţa pe ei toate şi-i va povăţui întru tot adevărul, care făgăduială a rămas, necurmat, la toţi arhiereii ce au păstorit, după vremi, turmele sale până în ziua de astăzi şi va fi până va sta lumea; şi acea făgăduială se înţelege şi la tot norodul creştinesc. Că precum zice Sinesie, că nu vor lipsi împăratului niciodată ostaşi, aşa nu vor lipsi nici păstorii din Biserica lui Hristos pentru ca să mângâie pe norodul cel ales al lui Dumnezeu, cu cele bune şi de folos, dintru care păstori au fost unul şi fericitul şi minunatul Nicolae, episcopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni, a căruia prăznuim, astăzi, cinstita pomenire, carele s-au arătat adevărat următor dascalului şi învăţătorului său, lui Hristos; şi a înmulţit talantul ce i s-a încredinţat, nu îndoit, ci întreit, că s-a nevoit de a săvârşit trei bunătăţi mari: una spre cinstea şi lauda Stăpânului său Hristos, a doua spre întemeiarea credinţei celei de obşte a toate poliţei creştineşti şi a treia spre folosul turmei sale ce i s-a încredinţat.

Deci bunătatea ce-a arătat spre cinstea şi lauda Stăpânului Hristos este credinţa cea adevărată, dragostea cea curată, rugăciunile cele neîncetate, posturile, vărsările de lacrimi, smerenia de margine, deniile, vorbele cele curate către Dumnezeu şi ostenelile cele de multe feluri, carele acestea toate fiind împreunate la un loc, arată o dragoste peste măsură către Dumnezeu. Şi pentru aceia l-a iubit şi Dumnezeu pe dânsul şi l- a făcut vestit şi lăudat în toată lumea.

Iar bunătatea ce-a arătat de obşte este aceia ce-a făcut înaintea credinciosului şi marelui împărat Constandin şi înaintea a tot soborului ce se adunase în Niceea, de-a înfruntat pe începătoriul de eresuri, pe Arie, şi ca pe un mincinos şi hulitor împotriva dreptăţii l-a lovit şi cu palma peste obraz şi i-a pecetluit spurcata şi clevetnica lui gură cu amuţeala şi i-a mărturisit de faţă pe Fiul şi Cuvântul Tatălui a fi de o fiinţă şi întocmai cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt.

Iar bunătatea ce-a arătat spre folosul turmei sale şi în viaţă şi după moarte este dragostea cea peste măsură, învăţăturile cele cuvioase, milosteniile cele îndestulate, tămăduirile cele de multe feliuri, blândeţele către toţi, mântuirile de morţi, din închisori, din mări şi alte multe şi nenumărate faceri de bine, carele nefiind ticăloasa mea limbă vrednică a le povesti, după cum se cade, le las asupra celor mai aleşi şi mai desăvârşit întru ştiinţa învăţăturii, ca să le adevereze ei mai pe larg.

Iar eu plecându-mi capul cu cucerie, mă rog împăratului celui din Înălţime şi a toate ţiitoriului Dumnezeu ca, cu rugăciunile cele fierbinţi ale acestui prea cuvios păstor, să dăruiască prea luminatului domnului nostru viaţă paşnică şi norocită cu întreagă sănătate şi biruinţă asupra vrăjmaşilor celor văzuţi şi nevăzuţi. Şi pentru această puţinică osteneală şi cheltuială trecătoare ce a făcut întru lauda lui Dumnezeu şi întru cinstea sfântului, de a împodobit această sfântă casă, după viaţa a mulţi ani fericiţi să-i facă odihnă la Împărăţia Cerului şi să-i dăruiască bunătăţile cele veşnice şi de-a pururea stătătoare.

Şi dumneavoastră, celor ce sunteţi de faţă şi celor ce lipsesc, tuturor, să vă dea sănătate, viaţă curată, spăşenie sufletească, spor şi ajutor întru toate cele bune şi de folos. Aşijderea şi tuturor creştinilor, ca dimpreună să mărim şi să lăudăm, pururea numele lui cel sfânt şi preasfânt. Amin.

(Extras din cartea: Antim Ivireanul, Didahii)

Protosinghel Vasile Vasilache - Predică la Sfântul Nicolae

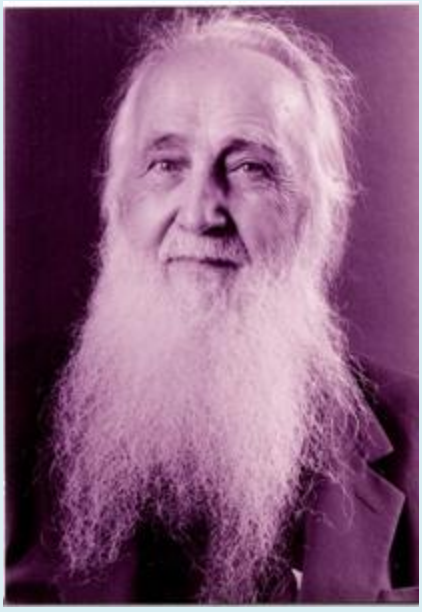

Fraţi creştini, ***Sfântul ierarh Nicolae s-a născut pe la anul 270, în oraşul Patara, din vestita provincie a Asiei Mici, Licia.*** ***Părinţii săi, Teofan şi Nona***, se bucurau de o aleasă faimă înaintea întregului ţinut, prin bogăţia lor, dar mai ales prin credinţa lor creştină şi râvna de a ajuta pe săraci. ***Pe aceşti buni creştini, Dumnezeu îi răsplăti cu binecuvântarea Sa, împlinindu-le dorinţa de a avea şi ei un copil, căruia prin botez i-au dat numele de Nicolae, care tălmăcit pe româneşte aceasta înseamnă, biruitor de popoare.***

Haghiograful Sfântului Nicolae ne spune că acest copil a fost crescut în chip minunat de părinţii săi, îndrumat fiind pe urmele trase de ei. ***El trăia în familie ca şi într-o şcoală a credinţei, în care învăţa, mai presus de toate, să slujească lui Dumnezeu şi să trăiască în frică de El, căci aceasta este şi începutul înţelepciunii, ne spune Sf. Carte.***

Tinereţea şi-o trăi într-o altă minunată grădină duhovnicească, fiind ucenic al vestitului episcop de Patara, Metodie. Acest vlădică, precum ne spun istoricii, "strălucea - în ochii tuturor - printr-o îndoită aureolă de sfinţenie şi ştiinţă, la care, în cele din urmă, s-a adăugat şi aceea de martir, care şi încununa viaţa sa. Metodie, prin tot traiul său, era o oglindă de sfinţenie pentru poporul său: cuvântul său era lumină credincioşilor; tezaurul credinţei sale, învăţătură pentru ei şi biruinţă contra păgânilor; mila sa, refugiul săracilor, şi întreaga sa persoană, imagine vie a unui tată şi a unui doctor plin de grijă pentru mântuirea tuturor. (Saint Nicolas, E. Marin, p.51).

Şi aşa crescu Sfântul Nicolae, în şcoala unor astfel de părinţi, dar mai ales a unui astfel de ierarh, într-o atmosferă cerească de credinţă Dumnezeiască,

pentru ca mai apoi să ajungă şi el plăcut lui Dumnezeu şi oamenilor. ***Învăţătura Bisericii pătrundea în mintea sa şi-i încălzea inima, iar virtuţile creştine îi luminau întreaga sa viaţă.*** De aceea, ajungând să fie ca un bătrân înţelept încă din tinereţe, el nu avea decât dorul de a dobândi mărgăritarul ştiinţei, iar pe toate celelalte: petrecerile, moda, jocurile de noroc şi alte uşurătăţi, le vântura ca şi pe o pleavă cu lopata înţelepciunii sale...

Dar şi cu faptele milosteniei, tânărul preot Nicolae strălucea cu deosebire, căci pildă bună avea pe părintele său duhovnicesc. Şi iată, din cele multe ale lui milostenii, voi pomeni una, ca să fie şi pentru noi o pildă de lumină, de chipul cum trebuie să facem milostenia.

În acest oraş Patara, era un om ce avea trei fete şi care, din pricini neştiute de noi, ajunsese din bogat un om foarte sărac. Încolţit de nevoi, el se gândea să le dea pe ele desfrânării ca astfel şi ele şi el să poată trăi. Dar iată că Dumnezeu, ca unul ce voieşte ca toţi să se mântuiască, descoperi toate acestea aceluia ce ştia că are iubire de oameni, Sfântului Nicolae. Acesta, fără să-l fi mustrat pe acel om pentru gândul lui necurat, se hotărî ca pe ascuns să-l ajute, iar nu la arătare, pentru că aşa spune Mântuitorul: "Să nu faceţi milostenia voastră înaintea oamenilor". Iar în al doilea rând, mai gândi el, să facă aşa şi pentru ca să nu ruşineze pe acela ce odinioară a fost bogat, iar acuma era sărac. Şi aşa, luând o pungă cu galbeni, în toiul nopţii, nevăzut de nimeni, se duse şi o aruncă pe o fereastră dosnică în casa celui sărman. Cu acest ajutor, neştiut de la cine, acel părinte îşi mărită fata cea mare. Văzând Sf. Nicolae că chibzuit om este acel tată, nu mult după aceea, aruncă o a doua pungă la fel, dar când dorea să o arunce şi pe a treia, pentru ca să se mărite şi ultima fată, acel om ce stătea la pândă de săptămâni şi luni de zile, l-a văzut pe marele lui binefăcător, care era Sf. Nicolae. Şi cu lacrămi mulţumindu-i, el nu primi de la sfânt decât rugarea ca nimănui să nu spună acestea.

Episcopul Metodie, fericit de a avea un astfel de ucenic, dorea să-l aibă totdeauna lângă el şi la vreme să-l aibă urmaş la păstorire, iar până atuncea să-i fie toiag al bătrâneţelor sale. Dar Sfântul Nicolae era călăuzit, mai presus de voia oamenilor, de mâna lui Dumnezeu...

Şi iată, voind el să se închine la Sfântul Mormânt, plecă la Ierusalim pe mare. Şi pe când călătorea, stârnindu-se o mare furtună pe care tânărul preot Nicolae o prevesti, aceasta nu se potoli decât prin rugăciunea acestui pelerin, pentru care toţi au cunoscut că el este un om ales al lui Dumnezeu.

După ce cu multă evlavie a umblat prin Locurile Sfinte, întorcându-se înapoi în patria sa Licia, se opri în oraşul Mira, pentru a trăi într-o mănăstire de acolo, care se numea Sinai.

Dar iată că tocmai atuncea episcopii întregului ţinut erau adunaţi să aleagă mitropolit pentru Mira, în locul celui care de curând murise.

Şi rugându-se ei, ca Dumnezeu să le descopere pe cine să aleagă mitropolit al Mirei, Dumnezeu a făcut cunoscută voia Sa printr-o viziune de noapte, celui mai bătrân dintre episcopi.

"Mergeţi", a spus El, "la biserică, şi pe acel pe care-l veţi găsi ajungând cel dintâi şi care se numeşte Nicolae, luaţi-l şi-l aşezaţi pe tronul arhiepiscopal".

În acea dimineaţă, ca de obicei, Sf. Nicolae se duse cel dintâi la biserică. Dar în pridvor, întâmpinându-l bătrânul episcop, îl întrebă: "Fiul meu, cum te numeşti?"

- "Eu mă numesc Nicolae, smeritul slujitor al Domnului". Şi luându-l şi înfăţişându-l soborului de episcopi şi mulţimii credincioşilor, zise: "Acesta este ales de Domnul pentru a fi arhiepiscop al Mirelor". Zadarnic se opuse Sfântul Nicolae, căci în cele din urmă trebui să ia loc pe tronul arhiepiscopal.

Ca păstor de suflete, Sfântul Nicolae a avut de îndurat răutatea toată de la păgânii împăraţi Diocleţian şi Maximian: schingiuiri şi închisoare. Atuncea a murit şi părintele său sufletesc, episcopul Metodie, iar el prin minune Dumnezeiască a fost păstrat să ducă şi alte lupte cu ereticii. Căci tocmai atunci se ivi erezia lui Arie, care spunea că Domnul nostru Iisus Hristos nu este Dumnezeu deplin, ci e o făptură a Părintelui din ceruri.

Cu venirea ca împărat a Sfântului Constantin cel mare, Sfântul Nicolae fiind eliberat cu toţi creştinii din temniţă, începu lupta cea sfântă, nu numai contra păgâneştii credinţe, dar şi cu acea erezie a lui Arie. Prin predici, prin discuţii publice şi prin sfat părintesc de la om la om, el lupta contra celui ce primejduia înseşi temeliile creştinătăţii, tăgăduind Dumnezeirea Domnului Hristos. ***Şi numai datorită Sfântului Nicolae, metropola Mira Lichiei nu a avut nici o legătură cu erezia ariană, pe care el ca pe un venin ştiu să o arunce departe de graniţele eparhiei sale.*** Parcă şi acuma răsună în urechile noastre ecoul marilor lupte ce le-a dus Sfântul Nicolae! Şi acuma vibrează sufletul lui apostolic, cu toate că au trecut 1600 de ani de atunci!...

Dar la Sfântul Sinod din Niceea, cât s-a zbuciumat Sfântul ierarh Nicolae, să lumineze pe ereticul Arie, şi cu toţi cei 318 părinţi la un loc, să hotărască drept şi sfânt, crezul credinţei ortodoxe! Căci atuncea s-a alcătuit Crezul, cea mai sfântă mărturisire de credinţă cu privire la Dumnezeirea Domnului nostru Iisus Hristos.

"Cred şi într-unul Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unul născut, care din Tatăl s-a născut mai înainte de toţi vecii; Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut iar nu făcut; Cel de o fiinţă cu Tatăl prin carele toate s-au făcut"...

În focul acestor aprinse discuţii, pe când lămurea pe Arie, Sfântul ierarh Nicolae a lovit peste obraz pe acest întunecat tăgăduitor al celor mai limpezi crezuri de credinţă. Şi ne spun istoricii că Părinţii Sinodului, mâhnindu-se de această asprime, i-au luat de la dânsul semnele cele arhiereşti: Omoforul şi Sfânta Evanghelie.

Iar Domnul nostru Iisus Hristos şi Maica Sa, privind din înălţimea cea cerească în adâncul inimii acestui părinte, s-au coborât în închisoare şi i-au dat ei înşişi semnele arhieriei: Mântuitorul îi dădu Sf. Evanghelie, iar Fecioara Maria îi aşează pe umerii săi, Omoforul. Şi aceasta arătându-se în vedenii şi altor episcopi, cu toţii au văzut că Dumnezeu e cu mai mare milă pentru acei care cu inima curată mărturisesc şi luptă pentru adevărul cel veşnic...

Fraţilor, în lumina acestei minunate întâmplări din viaţa Sfântului Nicolae, la fel şi noi judecăm, pe bună dreptate, că bine privită este în ochii cei veşnici ai cerului lupta cea dreaptă pe care o duce creştinătatea pentru răspândirea luminii şi adevărului Dumnezeiesc şi în întunecatele suflete ale păgânilor de ieri, de astăzi şi de oricând. Căci noi ne luptăm cu duşmanii lui Dumnezeu, cu cei care tăgăduiesc că Domnul Hristos este Dumnezeu, ca şi Arie. Iar după înfrângerea păgânului, noi dorim tuturor să fie trăitori fericiţi în împărăţia lui Dumnezeu.

Într-o împărăţie cerească pe pământ în care să se dea fiecăruia: adevăr, dreptate, dragoste, pace, bunătate şi milă. ***În sufletele tuturor să fie acea iubire de oameni pe care a arătat-o Sfântul Nicolae tuturor păstoriţilor săi.*** Căci precum se spune, "***Sfântul Ierarh Nicolae era bun către toţi şi mult apropiat sufleteşte: sărmanilor era tată, săracilor milostiv dătător, mângâietor celor ce plângeau, ajutător celor năpăstuiţi şi tuturor mare făcător de bine***". (Vieţile Sfinţilor de Neamţ).

Nenumărate sunt minunile Sfântului Nicolae prin care tuturor bine le făcea şi din primejdii îi scăpa, pentru care i se şi spune: "Sfântul ierarh Nicolae, făcătorul de minuni".

- *Astfel, el ascultând rugăciunile celor învăluiţi de furtuni pe mare, potolea mânia valurilor, pentru care el este socotit patronul marinarilor.*
- *Iar pe cei năpăstuiţi pe nedrept el îi apăra, mustrând prin vedenie pe prigonitorii lor.*

- *La fel pe cei înfometaţi îi ajută, trimiţând îndemn negustorilor să vină în patria cu lipsă.*

De aceea şi noi astăzi, prăznuindu-l, să ne rugăm lui, grăind unele ca acestea: "***Păstorii şi învăţătorii pre păstorul cel întocmai râvnitor Păstorului celui bun, adunându-ne să-l lăudăm. Cei din boale pre doctorul, şi cei din primejdii pre izbăvitorul; păcătoşii pre folositorul, săracii vistieria, cei din necazuri pre mângâietorul; călătorii pre cel împreună călător, cei ce sunt pre mare pre cârmuitorul, toţi pre cel ce pretutindenea întâmpină cu căldură, pre Marele Ierarh, lăudându-l aşa, să zicem: "Prea Sfinte Nicolae, grăbeşte şi ne scoate pre noi din nevoile noastre acestea de acum; şi mântuieşte turma credinţei creştine cu rugăciunile tale***". (Slavă de la laude).

Fraţilor, pe Sfântul ierarh Nicolae, păstorul cel milostiv, nu-l putem prăznui mai cu cinste decât prin aceea de a-i urma pilda iubirii sale de oameni. Şi socot că această milă faţă de toţi cei în nevoi au avut-o în cinste şi strămoşii noştri, când au înălţat atâtea biserici spre lauda Sfântului ierarh Nicolae. Atât în trecut, cât şi pentru toate vremurile, au ştiut străbunii noştri că omenirea va avea nevoie de o şcoală a bunătăţii celei cereşti...

Iată în aceste zile de cumpănă pentru Neamul nostru, când cei mai viteji dintre noi şi-au jertfit viaţa lor, suntem chemaţi să cinstim pe urmaşii unor astfel de eroi cu sprijinul nostru. Eroii au apărat Patria şi viaţa noastră, iar noi suntem îndemnaţi la marea onoare de a ocroti pe aceşti fii de eroi. Ei au împlinit prima pildă a vieţii Sfântului ierarh Nicolae, căci prin voinicie au apărat întreagă şi curată icoana acestui Neam, iar noi suntem chemaţi să împlinim cea de-a doua faimă a Sfântului Nicolae, milostenia. Să ajutăm pe cei în nevoi, să ocrotim pe cei lipsiţi, să sprijinim pe acei pe care Dumnezeu din ceruri ni i-a dat ca pe fraţi ai noştri. Iată, în jurul nostru privesc ochi înlăcrămaţi de dureri şi lipsuri, şi de sus din ceruri, Sfântul ierarh Nicolae priveşte în tainiţele bogăţiei noastre şi în adâncurile inimii noastre... Iar din jurul tronului ceresc, caută către noi înşişi eroii noştri...

De voiţi să fiţi şi voi recunoscători pentru cei ce v-au apărat viaţa şi avutul, daţi cu inima largă pentru urmaşii lor. De voiţi să împliniţi pilda Sfântului ierarh Nicolae, ajutaţi cu bogată inimă pe cei din nevoi. De voiţi să fiţi şi voi nişte eroi ai bunătăţii, jertfiţi cu voie bună din cele ale voastre. Şi aşa unul pe altul ajutându-ne, să ne bucurăm de binecuvântarea cea cerească a lui Dumnezeu, trăind zile de pace şi fericire, pe pământ ca şi în ceruri. Amin.

Protos. Vasile Vasilache - Predică la Sfântul Nicolae

"***Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este împărăţia cerurilor***" (Matei V, 3.)

Fraţi creştini, socot că nu este pământean care să nu dorească să fie fericit. Cine n-a dobândit fericirea suspină după ea. Sufletul fiecăruia din noi e însetat de această feerie luminoasă care străluceşte în ochii oricărei fiinţe omeneşti. Pentru aceasta, orice facem, urmărim ca doar-doar ne vom ridica încă pe o treaptă, pe această scară cerească a fericirilor mult dorite. După cum vedeţi, toţi la un loc, şi fiecare în parte, ne căutăm fericirea, care în ultima analiză este una şi aceeaşi pentru toţi, fericirea. Această năzuinţă a sforţărilor tuturor oamenilor după fericire, înseamnă că noi am avut această fericire, am pierdut-o şi acum o căutăm până când iarăşi o vom găsi, căci altfel nu ne aflăm liniştea, până când nu ne aflăm fericirea.

Durerea noastră e că în această strădanie de orice moment, de a găsi ceea ce am pierdut, adesea mulţi, foarte mulţi oameni sunt dezamăgiţi. ***Aceasta, nu pentru că n-ar fi existând pentru fiecare fericirea, dar nu toţi se lasă îndrumaţi pe calea care cu adevărat duce la fericire.*** Mulţi se încred numai în luminile raţiunii lor, sau se lasă duşi de valurile poftelor lor, sau mai ştiu eu de ce sfat, care nu vine de la Dumnezeu, şi atunci, în loc să se înalţe pe scara fericirilor, sărmanii se scoboară pe scara nenorocirilor.

Pentru a nu face, fiecare în parte, după puterile lui, această tristă experienţă, Mântuitorul ne-a izbăvit şi din acest labirint al plângerilor noastre şi ne-a arătat calea cea adevărată care duce la fericire, şi chipul în care putem fi cu adevărat fericiţi.

Socot că nu este creştin care să nu ştie cele 9 Fericiri, care să nu cunoască gândurile lui Dumnezeu cu privire la fericirea noastră. Pentru acei care se ocupă mai puţin cu adâncirea poveţelor sfinte, apoi Biserica noastră a orânduit ca cel

puţin odată pe an, să se citească aceste 9 Fericiri, pentru ca fiecare creştin să le aibă ca pe nişte sfinte îndrumări în tot cursul unui an.

Prin o înţeleaptă orânduire, auzim citindu-se aceste 9 Fericiri, în ziua sărbătoririi bătrânului ierarh Nicolae, care ne stă ca o mărturie nezdruncinată, cum că adevărul sfânt şi fericirea cea adevărată le vom găsi, de vom împlini sfaturile cuprinse în aceste înfăţişări ale Fericirii, făcute de Mântuitorul. ***Rând pe rând, Sf. Ierarh Nicolae şi-a fericit viaţa, trăind toate aceste nouă stări de fericiri şi apoi a trecut, prin ele, la fericirea cea veşnică din împărăţia care va să vină pentru toţi.*** Fie-mi îngăduit, vă rog, ca în acest an să mă opresc cu adâncire de gând numai asupra primei fericiri, rămânând, ca altădată să stăm de vorbă şi asupra celorlalte opt fericiri.

Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor. Pentru noi, această fericire a celor săraci cu duhul şi încă o încetăţenire a lor în împărăţia cerurilor, ca o răsplată a vieţii lor simple în duh, pare că ceva de neînţeles. ***Cum se poate, ca să fie fericiţi acei lipsiţi de bogată cunună de cunoştinţă a veacului nostru? Se poate ca Dumnezeu să-i fericească tocmai pe cei socotiţi de noi ca nefericiţi, pentru că nu au disciplina logicii euclidiene în orânduirea materialului de expus?*** Toate aceste răsturnări ale socotelilor noastre ne uimesc, şi atunci cei mai mulţi, în loc să cerceteze adevărul, se opun cu un scurt veto nejustificat.

Pentru ei sunt şi pot să fie fericiţi numai cei din laboratoare, care veşnic calculează şi fac sute şi mii de experienţe, ori cei din biblioteci, care îşi însuşesc cunoştinţele zilnic, ori unii financiari care se străduiesc pentru o cât mai chibzuită economie dirijată. Mulţi socot că sunt fericiţi acei care îşi creionează figura, ori îşi împodobesc trupul cu cele mai sclipitoare blănuri, sau îşi duc viaţa într-o trecere numai printre obiecte de lux şi în petreceri de zi şi noapte...

Acestora când le vorbeşti că "fericiţi sunt acei săraci cu duhul”... nu-şi pot închipui zic, în ce ar putea să constea măreţia, puterea şi fericirea unor astfel de oameni.

Fraţilor, de vom judeca lucrurile în toată adâncimea lor, vom vedea că ei n-au dreptate. ***Oare nu cei mai mulţi dintre apostoli au fost săraci cu duhul, adică săraci de patimi? Şi nu ştiau prea multe, dar au avut credinţă puternică în harul Sf. Duh, care i-a învăţat ce să vorbească.***

Şi cine a îmbogăţit lumea cu cunoştinţa cea mântuitoare, dacă nu aceşti „săraci cu duhul”, care nu erau plini de „***cunoştinţa care îngâmfă, ci de dragostea cea***

creştinească, care zideşte" (I Cor. 8, 1). ***Cine a îmbogăţit omenirea cu bogate simţiri divine, dacă nu aceşti săraci cu duhul ?***

Învăţătura lor de veacuri e studiată şi tot nu a fost pătrunsă în adâncimile ei de către cercetători. Iar ceea ce au sfătuit ei pe creştini, sunt îndrumări pentru toate veacurile.

Dar de ne-am gândi la sutele de mii şi milioanele de creştini care, în cursul celor aproape 20 de veacuri, au fost săraci sufleteşte în ceea ce priveşte păcatele, şi de multe ori săraci şi în bogatele cunoştinţe ale teologiei, dar din sărăcia lor au îmbogăţit viaţa cu florile virtuţilor, au fericit prin a ajuta pe aproapele, au fericit în a îmbuna pe duşman, ş.a. ?

Noi astăzi ne înşelăm când socotim că fericirea constă numai în bogăţia de cunostinţe, ori în bogăţia materiei. Nu e de-ajuns ca să le ai pe acestea şi să fii fericit, ci pe lângă acestea se cere să ai o credinţă vie şi o inimă dreaptă şi numai atunci vei fi fericit.

Pentru a fi cu adevărat fericit se cere, oricât de savant vei fi, să te prezinţi înaintea lui Dumnezeu într-o simplitate evanghelică de credinţă, de bunătate, de nevinovăţie, de sfinţenie. Nimeni niciodată nu s-a mântuit prin cunostinţe , nici nu a dobândit fericirea cea adevărată, după care suspinăm, decât printr-o viaţă nevinovată ca a porumbelului şi umilă ca a vameşului. Căci ştiinţa fără dragostea creştină e o armă cu care se omoară aproapele nostru şi apoi chiar pe noi înşine.

Fericiţi sunt cei săraci cu duhul, pentru că prin nevinovăţia lor s-au apropiat mai mult de Dumnezeu, pe când mulţi din cei „îngâmfaţi de cunoştinţe" s-au depărtat.

Sfinţii au fost cei mai apropiaţi de divinitate, pentru că prin înălţimea vieţii lor nevinovate s-au înfrăţit cu cerul. La această fericire nespus de mare de a fi cu Dumnezeu, suntem chemaţi fiecare din noi, prin aceea că suntem „membrele corpului lui Hristos". Prin Hristos s-a realizat o unire strânsă între omenire şi Dumnezeire. Acum noi avem posibilitatea să fim în cea mai strânsă legătură cu Dumnezeu. Nouă ne este îngăduit să-i zicem Părinte: Tatăl nostru.

Prin rugăciune realizăm cea mai strânsă comunitate între noi şi Dumnezeu. Şi desigur că acel ce îşi înalţă sufletul în rugăciuni către Dumnezeu, „se şi călăuzeşte de Spiritul lui Dumnezeu". Unii ca aceştia „***sunt fiii lui Dumnezeu***" (Romani 8,11).

Şi acum, spre a vă aduce şi pilda fericirii unor astfel de fii ai lui Dumnezeu, care prin viaţa lor simplă şi de continuă legătură cu Părintele din Ceruri, au trăit cu adevărat starea fericirii celei dintâi, n-am a vă spune decât cele scrise, nu de un teolog, ci de un general despre fericirea unui astfel de creştin.

Generalul Franchet d'Espery, care în marele război a condus frontul de sud, a scris următoarele într-o revistă franceză: ***„Umblam prin Sf. Munte al Athonului, când într-un depărtat şi singuratic loc, pe o stâncă, văd un călugăr... mă apropii de el. Vă mărturisesc, că de la prima vorbă, atât m-a cucerit sufleteşte, încât am stat împreună cu el câteva ore. Departe de lume, acest călugăr îşi petrecea viaţa într-o veşnică convorbire cu Dumnezeu şi într-o admiraţie faţă de natură. L-am întrebat, de nu i se urăşte... El mi-a spus că cine se roagă şi cine vorbeşte cu Dumnezeu, nu poate să i se urască niciodată... Şi atâtea mi-a spus despre Dumnezeu, încât mă minunam de revelaţia cu care s-a învrednicit... Nu-mi venea să mă mai despart de el, atâtea aveam de învăţat de la acest om simplu.***

Figura avea ceva deosebit în trăsăturile ei. Prea alb la chip, cu ochii vioi, care te străpungeau, cu figura-i transparentă, care te robea, şi cu o aureolă de strălucire parcă în jurul lui, care te răpea în admiraţie. Era figura omului care petrecuse în post şi în rugăciune. N-am îndrăznit să-l mai întreb despre fericire, căci în viaţa mea n-am văzut un om care să manifeste o mai mare fericire decât aceasta”.

Dar, fraţilor, de ce să ascultăm pilde despre fericirea celor săraci cu duhul pe care le avem din ţări depărtate de noi? Oare nu cu toţii aţi auzit despre minunea care s-a petrecut la noi cu Petrache Lupu? Acesta a fost un bun creştin, dar un om simplu, un om sărac cu duhul.

Ei bine, acest om nebăgat în seamă de noi, a avut cea mai mare fericire, de a se coborî asupra lui puterea lui Dumnezeu.

Şi acum sunteţi cu toţii martori, cum cel sărac cu duhul este fericitul care a îmbogăţit o lume cu predica lui.

Noi greu adunăm mulţimile ca să ne asculte. Şi de vin... oare cu ce putere le vorbim?

Ei bine, la omul cel sărac cu duhul, s-au dus să-l asculte zeci de mii, sute de mii şi milioane de oameni. Ceva mai mult, el, cel sărac cu duhul, a zguduit conştiinţa unei ţări, a înviorat credinţa, a reînviat morala, a adus respectul de cele sfinte.

Acest Petrache Lupu, om simplu, prin puterea lui Dumnezeu, a vindecat paralitici, orbi, muţi, surzi ; mărturii vii şi de nezdruncinat ne stau înainte.

E o minune care s-a petrecut cu cel sărac cu duhul. Pentru noi, e un exemplu contemporan, de întrupare a fericirii de care se pot bucura cei săraci cu duhul.

Aceşti săraci cu duhul sunt fericiţi, pentru că n-au pierdut credinţa în Dumnezeu care i-a creat, îi îngrijeşte şi îi va primi în împărăţia care va să vină.

Ei având credinţa în Dumnezeu, ei nu pot să fie decât fericiţi, pentru că sunt înţelepţiţi de ea către o viaţă dusă în virtute şi în frică de Dumnezeu.

Pentru ei e mai clară ca la oricare altul dintre noi, judecata psalmistului, care zice: ***Oare cel ce a sădit urechea nu aude? Oare cel ce a făcut ochiul nu vede?***(Psal. 93.9) ***Numai cel nebun a zis nu este Dumnezeu*** (Psal.XIII).

Iată cum cei săraci cu duhul sunt înţelepţii care au păstrat credinţa într-un Dumnezeu Creatorul, într-un Dumnezeu Proniatorul, care poate să intervină în lume şi să mustre, ori de câte ori ne abatem de la învăţătura Sa.

Iată cum aceşti săraci cu duhul, sunt fericiţi pentru că fac totul la arătare, totul în lumina învăţăturii lui Hristos.

Prin această credinţă şi dragoste către Dumnezeu, ei se vădesc a fi copiii lui Dumnezeu, fiii luminii.

Şi oare cine poate să fie mai fericit, decât acel care are de Părinte pe Dumnezeu? Şi cine pot să fie moştenitori ai împărăţiei lui Dumnezeu, dacă nu acei care împlinesc poruncile învăţăturii lui Hristos ?

Acei care bârfesc şi nu vor să creadă că Dumnezeu se poate înfăţişa, zic ei pe baze de raţiuni, fac parte din cei îmbogăţiţi sufleteşte în patimi, în dorinţele lor, care i-au orbit. Aceştia nu vor să audă de puterea lui Dumnezeu de a se manifesta, pentru că nu cred în Dumnezeu.

Şi ceva mai mult, ei se împietresc în necredinţa lor, pentru că de ar da crezare celor petrecute cu Petrache Lupu, înseamnă că viaţa lor trebuie să primească o îndreptare şi trebuie să-şi mărturisească vinovăţia vieţii lor de până acum. Ori ei atât sunt învăluiţi în valul cel negru al faptelor lor rele, încât nu vor să se arate cine sunt. Pentru a nu se mai judeca viaţa noastră cea rea de până acum, unii dintre noi voiesc să-şi imagineze că nu este Dumnezeu. Căci aceasta ar cere ceva mai mult, şi anume, ca de-acum înainte să-şi orânduiască viaţa lor, nu după

gândurile şi dorinţele poftelor lor vinovate, ci vor trebui să renunţe la ei înşişi şi să primească să aibă pe Hristos de conducător. Şi în momentul în care vom avea pe Hristos de Stăpân şi Dumnezeu, atunci nici raţiunea, nici plăcerile vinovate şi nici aurul nu vor putea să mai fie idolii noştrii.

Iată, pentru ce nu vor să creadă, o parte dintre oameni, la fel cu cel sărac în duh din părţile Olteniei? Pentru că li se cere să-şi lepede idolii cărora ei le-au slujit până acum.

Iată pentru ce ei ne îndeamnă să nu credem în Dumnezeu, şi să nu credem că El poate vorbi oamenilor.

Observaţi D-voastră singuri, unde a dus această lipsă de credinţă în Dumnezeu: la toate crimele, furturile, delapidări de bani publici, viaţă imorală pe care le e ruşine să o dea în vileag.

Fraţilor, noi să ştim un lucru, şi să avem credinţa nestrămutată că lumea îl vede sau nu pe Dumnezeu, dar Dumnezeu pe noi sigur ne vede, pe toţi şi pe cei care nu vor să-L vadă pe El. Şi atunci, de ce să fugim de El? Unde să ne ducem, căci ori în ce parte ne vom duce tot în opera Lui ne mişcăm. De facem bine El ne vede, de facem rău de asemenea suntem văzuţi. Oare nu e mai bine şi mai fericitor pentru noi să-l iubim pe Dumnezeu, decât să fugim de El?

Fraţilor, îndemnul sfânt pe care vi-l fac acum, în faţa Sfântului Altar, nu poate să fie altul, decât acel de a ne pregăti să-L primim pe Hristos, de sfintele sărbători ale Crăciunului, să se nască şi în sufletele noastre. Şi numai atunci, vă asigur că şi noi ne vom număra printre fericiţii lui Dumnezeu, altfel printre nenorociţii veacului acestuia şi al aceluia care va să vină. Amin.

(din volumul "Dumnezeu este Lumina" – Predici rostite la Iaşi între anii 1936-1939)

Preot Gheorghe-Radu Sălăgian - Predică la sărbătoarea Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei

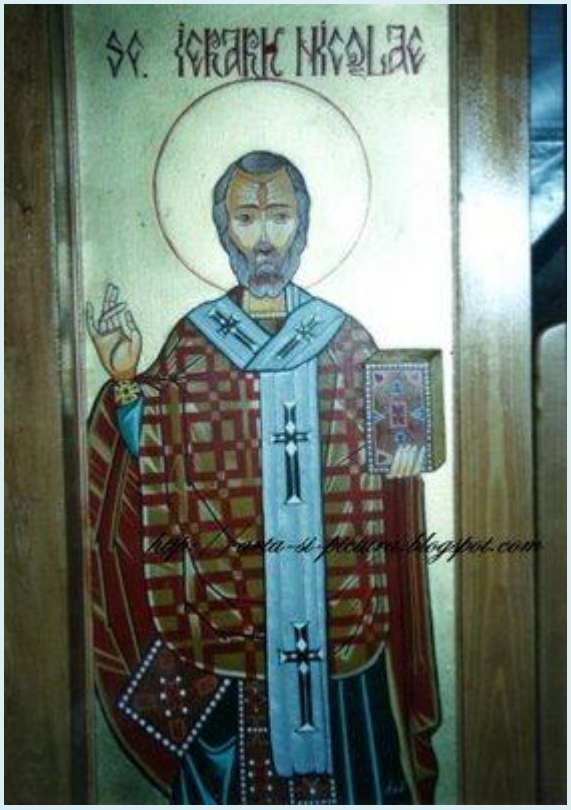

"***Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte Ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre***" (Troparul).

Pe făcătorul cel mare de minuni, ajutătorul cel grabnic şi mijlocitorul cel prea ales către Dumnezeu, pe arhiereul lui Hristos, Nicolae, l-au odrăslit ţinuturile Mirelor Lichiei, în cetatea ce se numeşte Patara, din părinţi cinstiţi şi de bun neam, drept credincioşi şi bogaţi. ***Tatăl său se numea Teofan, iar mama sa – Nona. Această binecuvântată pereche, petrecând cu bună credinţă în însoţirea cea legiuită şi împodobindu-se cu obiceiul cel bun, pentru viaţa lor cea plăcută lui Dumnezeu şi pentru multele milostenii şi mari faceri de bine, s-au învrednicit a odrăsli această fiinţă sfântă – ei înşişi fiind de neam sfânt.***

Deci, născând pe acest sfânt prunc, i-au pus numele Nicolae care se tâlcuieşte Biruitor de popor; şi cu adevărat s-a arătat biruitor al răutăţii, aşa binevoind Dumnezeu spre folosul de obşte al lumii. După acea naştere, maica sa Nona a rămas stearpă până la dezlegarea din legăturile cele trupeşti, mărturisind singură firea că nu este cu putinţă a se mai naşte fiu ca acela, ca numai pe acesta să-l aibă şi întâi şi pe urmă, care din pântecele maicii sale s-a sfinţit cu darul cel de

Dumnezeu insuflat, căci n-a început a vieţui decât cinstind pe Dumnezeu cu bună cucernicie, nici n-a început a suge piept, făcând minuni din fragedă copilărie, deprizându-se încă de la naştere cu postul.

Aici trebuie să ia aminte părinţii ca de la vârsta de şapte ani să-şi obişnuiască copiii cu rugăciunea şi cu postul, căci, după Sfintele Canoane sunt scutiţi de post numai copiii până la şapte ani, bolnavii şi femeile însărcinate.

- *După naşterea sa, fiind în baie, Sfântul Nicolae a stat trei ceasuri pe picioarele sale, nesprijinindu-l nimeni, dând prin această stare, cinste Sfintei Treimi, Căreia, mai pe urmă avea să-I devină mare slujitor.*
- *Când se apropia de pieptul Macii Sale, se cunoştea a fi făcător de minuni, hrănindu-se, nu după obiceiul pruncilor celorlalţi, pentru că numai din sânul cel drept sugea lapte, având să dobândească cu cei drept credincioşi – starea cea de-a dreapta.*
- *Apoi a început a fi postitor ales, căci miercurea şi vinerea numai odată sugea lapte şi atunci seara, după săvârşirea obişnuitelor rugăciuni creştineşti, de care lucru, părinţii lui se minunau foarte tare, pricepând ce fel de postitor va fi copilul lor mai târziu. Acel obicei de a posti, deprinzându-l din scutece, l-a ţinut toată viaţa până la fericitul său sfârşit, petrecând miercurea şi vinerea în post.*

Crescând Sfântul Nicolae cu anii, creştea şi cu înţelegerea şi cu obiceiurile cele bune pe care le învăţa de la părinţii săi cei buni, fiind ca o holdă roditoare care primeşte în sine sămânţa învăţăturii celei bune care odrăsleşte şi aduce în toate zilele roade noi de fapte bune. Aici ar trebui să mediteze şi părinţii, care ajunşi la bătrâneţe, se plâng de odraslele lor căci sunt stricate, dar, Dumnezeu a făcut toată creaţia bună (Facere 1,31), dar, ei prin anumite păcate şi fărădelegi pe care le-au comis în timpul vieţii, le-au semănat şi le seamănă în sufletul copilului. ***Venind vremea şcolarizării, el a fost dat la învăţătura dumnezeieştii Scripturi, ajungând cu harul Sfântului Duh şi cu mintea lui ageră, la multă înţelepciune.*** Apoi, atât de mult a sporit în învăţătură, pe cât era nevoie pentru a cârmui corabia lui Hristos – Biserica.

Deci, făcându-se desăvârşit în cuvântul învăţăturii, s-a arătat desăvârşit şi în lucrul vieţii. De la prietenii deşarte şi de la vorbe nefolositoare, cu totul se abătea (noi astăzi în vâltoarea lor ne place să ne aruncăm şi să ne desfătăm simţurile cu ele) şi a vorbi cu femeile şi a căuta cu ochii la faţă femeiască, foarte mult se ferea şi mereu se depărta de petrecerile împreună cu femeile. ***Având adevărată înţelepciune şi minte curată, Îl avea mereu pe Dumnezeu în inimă.***

El avea răbdare de a sta în biserică şi o zi întreagă la rugăciune, pe noi cei din zilele noastre ne plictisesc şi câteva ore. El având în sine Duhul lui Dumnezeu,

se arăta cu totul duhovnicesc, arzând cu duhul şi slujind Domnului cu frică, încât nu se vedea la el nici un fel de năravtineresc, ci numai obiceiurile omului bătrân, pentru care tuturor s-a făcut minunat şi slăvit; căci precum omul cel bătrân, dacă are obiceiul celor tineri este luat în râs de toţi, tot aşa şi tânărul, dacă are năravul bărbatului bătrân, este cinstit de toţi, pentru că nepotrivite sunt tinereţele pentru bătrâneţe, dar cinstite şi frumoase sunt bătrâneţele pentru tinereţe.

Sfântul Nicolae avea un unchi episcop cu acelaşi nume ca şi el. ***Unchiul său văzând pe nepot sporind în viaţă cu fapte bune şi cu totul înstrăinându-se de lume, i-a sfătuit pe părinţii lui să-l dea să slujească lui Dumnezeu, iar ei au acceptat aceasta. Primind episcopul pe tânărul bătrân care avea înţelepciunea ca o căruntеţe şi viaţa cea mai curată, l-a avansat pe treptele cele sfinţite ale preoţiei, iar când a fost hirotonit, episcopul, întorcându-se către poporul care era în biserică şi umplându-se de Duhul Sfânt, a proorocit, zicând***: ***"Iată, fraţilor, văd un nou soare luminând marginile pământului, arătându-se către cei întristaţi ca o milostivă mângâiere. O! fericită este turma care se va învrednicii a avea acest păstor! Căci acesta va paşte bine sufletele celor rătăciţi şi la păşunea bunei credinţe îi va aduce pe dânşii; apoi se va arăta şi ajutător fierbinte celor ce sunt în nevoi".*** Această proorocie se va împlini mai târziu.

Primind Sfântul Nicolae treapta preoţiei, adăuga osteneală după osteneală, petrecând în post şi neîncetate rugăciuni, iar cu trupul său cel muritor, sârguindu-se a urma celor fără de trupuri. Astfel, vieţuind întocmai ca îngerii, din zi în zi înflorea mai mult cu podoaba sa cea sufletească şi se arăta vrednic de cârmuirea Bisericii. În acea vreme unchiul său, episcopul Nicolae, vrând a se duce în Palestina ca să se închine la Locurile Sfinte, a încredinţat toată cârmuirea Bisericii nepotului său. ***În acea vreme, părinţii Sfântului Nicolae părăsind această viaţă vremelnică, s-au mutat la cea veşnică, iar Sfântul Nicolae rămânând moştenitorul averii lor, a împărţit-o la cei săraci.*** Pentru ca multele lui milostenii să fie mai bine cunoscute, în cele ce urmează, vom relata una.

Era un bărbat în cetatea aceea slăvit de lume şi bogat, care mai târziu a rămas sărac şi fără slavă lumească, căci viaţa aceasta pământească este nestatornică şi plină de răsturnări de situaţii. Bărbatul acela avea trei fete foarte frumoase şi acum fiind lipsit de toate cele necesare traiului, nu avea nici hrană, nici îmbrăcăminte şi cugeta să-şi de-a fetele să se desfrâneze, iar casa lui să devină un fel de bordel, crezând că prin astfel de câştig se va îmbogăţi.

Deci bătrânul acela având astfel de gânduri rele, Dumnezeu Care nu voieşte pierderea păcătoşilor, Se apleacă spre nevoile noastre, punând bunătate în inima Sfântului Nicolae şi l-a trimis în ajutorul acelui bărbat care era în pericol de a-şi pierde sufletul, cât şi pe cel al fetelor. Auzind Sfântul Nicolae de sărăcia acelui bărbat şi prin Revelaţie dumnezeiască înştiinţându-se de cugetarea lui cea rea, l-a ajutat cu o legătură de galbeni. Mântuitorului, Care zice: "Luaţi aminte la faptele dreptăţii voastre să nu le faceţi înaintea oamenilor ca să fiţi văzuţi de ei; astfel nu veţi avea plată de la Tatăl vostru Cel din ceruri. Deci când faci milostenie, nu trâmbiţa înaintea ta cum fac făţarnicii în sinagogi şi pe uliţe, ca să fie slăviţi de oameni; adevărat grăiesc vouă: şi-au luat plata lor. Tu însă, când faci milostenie, să nu ştie stânga ta ce face dreapta ta, ca milostenia ta să fie în ascuns şi Tatăl tău Care vede în ascuns îţi va răsplăti ţie" (Matei 6,1-4).

Sfântul Nicolae atât de mult fugea de slava lumească, încât chiar de acela căruia i-a făcut bine, se sârguia a se tăinui pe sine. Dimineaţa, sculându-se bărbatul şi aflând legătura, a dezlegat-o şi văzând galbenii s-a înspăimântat, căci socotea că este o nălucire, temându-se ca nu cumva aurul să fie vreo înşelăciune, de vreme ce nu aştepta de nicăieri vreun făcător de bine. Drept aceea, întorcând galbenii cu vârful degetului, privea cu dinadinsul şi cunoscând căci este adevărat, se veselea şi se minuna, iar de bucurie plângea cu lacrimi fierbinţi şi, cugetând mult în sine cine i-ar fi făcut lui un asemenea bine, nu-i venea să creadă ochilor. Socotind că această binefacere a fost purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Îl laudă şi Îi mulţumşte neîncetat. Apoi, îndată pe fata cea mare a măritat-o şi i-a dat ca zestre de nuntă aurul primit. Lucruile s-au petrecut la fel şi cu celelate două fete. Când a fost la a treia fată, tatăl vrând să descopere cine este binefăcătorul său, a alergat în urma lui şi cunoscându-l cine este, a căzut la picioarele lui, sărutându-le şi numindu-l izbăvitor, ajutător şi mântuitor sufletelor, zicându-i: "De nu m-ar fi ridicat pe mine Domnul Cel mare întru milă, prin îndurările tale, de mult aş fi pierit eu ticălosul tată, împreună cu fiicele mele, prin căderea în focul Sodomei, vai mie! Şi iată, acum prin tine suntem mântuiţi din amara cădere în păcat".

Iată una din faptele cele multe ale milostivirii Sfântului Nicolae faţă de cei săraci şi în suferinţă. De s-ar povesti faptele lui de milostenie una câte una, ar trebui foarte mult timp.

***După aceasta, Sfântul Nicolae a voit a se duce la Locurile Sfinte şi a se închina acolo unde a umblat cu trupul Domnul nostru Iisus Hristos.** Deci, plutind corăbierii împrejurul Egiptului şi neştiind ce avea să li se întâmple, Sfântul Nicolae care era împreună cu ei, vedea mai bine că are să fie întuneric, vifor şi vânturi cumplite. El îi avertizase pe corăbieri că l-a văzut pe*

vicleanul diavol intrând în corabie ca să o scufunde. După aceea s-a pornit asupra lor o furtună mare, iar cei ce pluteau s-au temut foarte mult de moarte năpraznică şi rugau pe Sfântul Nicolae să le ajute şi să-i izbăvească de această nenorocire, căzută fără veste asupra lor, zicându-i: "Sfinte a lui Dumnezeu, de nu ne vei ajuta cu rugăciunile tale către Dumnezeu, îndată ne vom scufunda în adâncul mării şi vom muri!".

Sfântul Nicolae zicându-le să îndrăznească şi să-şi pună nădejdea în Dumnezeu şi fără îndoială să aştepte grabnica izbăvire, însuşi a început cu sârguinţă a se ruga lui Dumnezeu. Marea îndată s-a liniştit şi toată groaza s-a prefăcut în bucurie, iar ei, scăpând, s-au bucurat mult şi au mulţumit lui Dumnezeu şi Sfântului Nicolae.

Tot atunci, unul dintre corăbieri s-a urcat în vârful catargului, precum este obiceiul celor ce dirijează corabia şi, când era să coboare de acolo, a alunecat şi a căzut pe punte, murind pe loc, iar Sfântul Nicolae l-a înviat cu rugăciunea şi, nu ca pe un mort, ci ca pe cel cuprins de somn l-a sculat şi l-a dat viu corăbierilor. Apoi, ridicând toate pânzele şi fiind vânt, au plutit în linişte spre Alexandria, ajungând cu bine în acel oraş, unde plăcutul lui Dumnezeu, Sfântul Nicolae a tămăduit pe mulţi bolnavi.

Izgonind diavolii din oameni şi pe mulţi necăjiţi mângâind, a pornit iarăşi pe cale spre Palestina şi *ajungând în Sfânta Cetate a Ierusalimului s-a urcat pe Golgota, unde Hristos săvârşise opera de răscumpărare a neamului omenesc. Acolo a înălţat din inimă rugăciuni fierbinţi către Dumnezeu, dând mulţumire Mântuitorului pentru ceea ce a făcut pentru noi.* Apoi a cercetat cu de-amănuntul Sfintele Locuri, făcând multe închinăciuni pretutindeni, iar când uşile erau închise, s-au deschis singure, semnificând deschiderea uşilor raiului pentru cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi îl împlinesc.

Stând în Ierusalim vreme îndelungată, se pregătea să meargă în pustie, dar printr-un glas dumnezeiesc a fost sfătuit să se întoarcă în patria sa, pentru că Dumnezeu, Cel ce toate le rânduieşte spre folosul sufletelor noastre, nu vrea să fie ascunsă sub obrocul pustiei acea făclie pe care o pregătise să fie pusă în sfeşnicul Mitropoliei din Lichia; deci, aflând o corabie, s-a tocmit cu corăbierii să-l ducă în patria sa.

Aceştia s-au gândit să săvârşească un vicleşug, adică să îndrepteze corabia în altă parte, nu spre Lichia. După ce s-a urcat în corabie şi depărtându-se de la mal, Sfântul Nicolae a văzut căci corabia nu pluteşte spre patria sa. Atunci degrabă a căzut la picioarele corăbierilor şi-i ruga să îndrepteze corabia spre Lichia, dar ei, nebăgându-l în seamă, mergeau în direcţia dorită de ei, neştiind că Dumnezeu nu va lăsa pe plăcutul Său să fie în mâhnire. În urma

rugăciunilor Sfântului Nicolae, adresate către Dumnezeu, vântul a întors corabia catre Lichia şi i-a îngrozit pe corăbieri. Aşa, Sfântul Nicolae, cu puterea lui Dumnezeu a ajuns în patria sa. El fiind fără de răutate, n-a făcut nici un rău acelor vrăşmaşi, nici s-a pornit spre mânie şi nici măcar un cuvânt aspru nu le-a zis, ci cu binecuvântare i-a eliberat să meargă fiecare la casa lui, iar el a mers la mănăstirea pe care o zidise episcopul Patarelor şi o numise Sfântul Sion.

Acolo, Sfântul Nicolae era iubit foarte tare de toţi fraţii săi (de mănăstire, căci fraţi trupeşti nu avea), care, cu mare dragoste, primindu-l ca pe îngerul Domnului, se îndulceau de cuvintele lui cele de Dumnezeu insuflate şi se foloseau de viaţa lui, cea întocmai ca a îngerilor şi urmau obiceiurilor lui cele bune, cu care împodobise Dumnezeu pe credinciosul robul său.

Aflând Sfântul Nicolae în această mănăstire viaţă liniştită, nădăjduia ca şi cealaltă vreme a vieţii sale să o petreacă acolo; dar Dumnezeu îi arătă calea, voind ca acea comoară bogată a faptelor bune să nu fie ascunsă, ci să fie cunoscută de oameni pentru mântuirea lor.

Astfel, el stând o dată la rugăciune, a auzit glas de sus: „Nicolae, să intri în nevoinţa poporului, dacă doreşti să fi de Mine încununat!”. Acest glas auzindu-l, Nicolae s-a înspăimântat şi cugeta în sinea sa: „Ce voieşte glasul acela şi ce cere Domnul de la el?”. Şi iarăşi auzi glas, spunându-i: „Nicolae, nu este aceasta holda pe care trebuie să Mi-o aduci roadă şi pe care o aştept de la tine; ci întoarce-te către oameni, ca să se preamărească prin tine, numele Meu!”.

Atunci, Sfântul Nicolae a cunoscut voia lui Dumnezeu, că, lăsând liniştea, să meargă să slujească mântuirii oamenilor.

În acea vreme, s-a mutat la Domnul arhiereul Ioan al Mirelor Lichiei. Atunci s-au adunat toţi episcopii ţării aceleia, în Mira, ca să aleagă un bărbat vrednic pentru acel scaun. Deci, fiind acolo bărbaţi cinstiţi şi cu bună înţelepciune, erau nedumeriţi între ei, pe cine să-l aleagă. Unii, fiind porniţi din râvnă dumnezeiască, au zis că această alegere nu trebuie să fie a omului, ci a lui Dumnezeu şi s-au hotărât să facă rugăciuni în această privinţă şi să postească. Dumnezeu, văzând râvna lor, a descoperit bunăvoirea Sa unuia din episcopii mai în vârstă, ca acel bărbat trebuie să fie Nicolae.

Când a fost vremea Utreniei, Sfântul Nicolae îndemnat de Duhul Sfânt, a ajuns mai înainte decât toţi la biserică. Intrând în biserică, l-a întâmpinat episcopul care se învrednicise de această vedenie şi l-a întrebat: „Cum te cheamă fiule?”. La această întrebare, din smerenie, Sfântul Nicolae n-a

răspuns nimic. Acela l-a întrebat din nou, iar Sfântul Nicolae i-a răspuns cu blândeţe: „Nicolae mă cheamă pe mine, stăpâne, robul prea sfinţiei tale”.

Acel dumnezeiesc bărbat care a auzit acel glas blând, a priceput pe de o parte, după numele care i se spuse în vedenie, că se numeşte Nicolae, iar pe de altă parte, prin smerenia lui, că Sfântul a răspuns cu blândeţe; deci a cunoscut că acela este cel pe care îl binevoieşte Dumnezeu a fi mitropolit al Bisericii din Mira Lichiei, căci ştia că Dumnezeu caută pe acela despre care Scriptura zice: „***Pe cel blând şi smerit cu inima***” (Matei 11,29). ***Atunci acel episcop s-a bucurat foarte tare, ca şi când a descoperit o comoară ascunsă şi îndată, luându-l de mână pe Sfântul Nicolae, i-a zis: „Urmează-mă, fiule!”.***

Episcopii din Mitropolia Lichiei umplându-se de bucurie duhovnicească, l-au adus în mijlocul bisericii şi atât ei, cât şi poporul, l-au ales pe Sfântul Nicolae să le fie mitropolit şi în cele din urmă, după rânduiala bisericească a fost hirotonit arhiereu.

Chiar de la începutul pastoraţiei în calitate de arhiepiscop şi mitropolit, plăcutul lui Dumnezeu grăia în sine: „O! Nicolae, pentru această dregătorie şi pentru acest loc, trebuie alte obiceiuri: deci de acum să nu mai vieţuieşti ţie, ci altora!”.

Apoi, vrând a învăţa pe păstoriţii săi faptele cele bune, nu-şi mai ascundea viaţa sa cea plină de fapte bune ca mai înainte, căci înainte de a fi arhiepiscop, numai Dumnezeu îi ştia viaţa, slujindu-I în taină, iar după ce a ajuns arhiereu, era arătată tuturor vieţuirea lui, nu pentru slava deşartă, ci pentru folosul şi înmulţirea slavei lui Dumnezeu, ca să se împlinească şi în cazul lui, cele relatate de Marele Arhiereu în Predica de pe Munte: ***„Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, aşa încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri”*** (Matei 5,16).

Sfântul Nicolae avea următorul comportament:

- *era blând, fără de răutate şi smerit cu duhul, ferindu-se de îngâmfare;*
- *hainele lui erau simple şi hrana pustnicească pe care o gusta totdeauna numai odată pe zi şi atunci seara;*
- *toată ziua se îndeletnicea cu lucrurile ce se cuveneau dregătoriei sale, ascultând nevoile celor ce veneau la el, iar uşile casei lui erau deschise tuturor, căci era bun cu toţi şi le era apropiat, tratându-i astfel: sărmanilor le era tată, săracilor le era milostiv, celor ce plângeau le era mângâietor, celor năpăstuiţi le era ajutător, tuturor le era de bine făcător.*

Astfel, el bine păstorea turma lui Hristos încredinţată lui. Dar ochiul rău al diavolului nerabdând a vedea credinţa cea bună înflorind în oameni, a ridicat prigoană asupra Bisericii lui Hristos prin împăraţii păgâni ai Romei: Diocleţian şi Maximian. Aceştia au dat poruncă în tot Imperiul ca toţi creştinii să se lepede de Hristos şi să se închine idolilor, iar cei ce nu se vor supune, să fie siliţi prin temniţe şi prin chinuri groaznice şi cu moarte pedepsiţi. ***O asemenea poruncă pustiitoare, a ajuns şi în cetatea Mira, iar Sfântul Nicolae fiind căpetenia tuturor creştinilor, cu limba slobodă propovăduia credinţa în Iisus Hristos şi se arăta gata a pătimi pentru El. Pentru aceea a fost prins şi băgat în temniţă împreună cu mulţi creştini.***

Petrecând în închisoare multă vreme, a suferit multe rele, răbdând foame, sete şi strâmtorarea temniţei. Pe colegii de suferinţă îi hrănea cu cuvântul lui Dumnezeu şi-i adăpa cu apele cele dulci ale Ortodoxiei, sporind în ei credinţa în Hristos Domnul şi punând picioarele acelora pe temelia cea nezdrobită, îndemnându-i să fie gata oricând să pătimească pentru Hristos.

Suferinţele lui şi a celor dimpreună cu el închişi, au luat sfârşit, când din voia lui Dumnezeu, pe tronul Imperiului roman s-a urcat împăratul Constantin cel Mare, care prin puterea Crucii lui Hristos l-a învins pe Maxenţiu la Podul Vulturului în noiembrie 312. ***Acesta i-a eliberat pe toţi cei închişi pentru Hristos şi astfel şi Sfântul Ierarh Nicolae s-a întors şi a ocupat scaunul de arhiepiscop al Mirelor Lichiei.*** ***El cu darul lui Dumnezeu vindeca neputinţele oamenilor, nu numai ale celor credincioşi, ci şi ale celor necredincioşi.***

Sfânta noastră Biserică îl numeşte, nu fără temei „ Îndreptător credinţei”. De remarcat este faptul că pe vremea sa a început să se răspândească învăţătura cea rătăcită a lui Arie. Acesta, deşi preot fiind, s-a pornit ca un lup răpitor să învrăjbească turma lui Hristos şi s-o sfâşie printr-o erezie, în care susţinea că Iisus Hristos nu este Dumnezeu adevărat, ci numai cea dintâi creatură a Tatălui. Această rătăcire a lui Arie a produs multă tulburare în sânul Bisericii.

Pentru clarificarea învăţăturilor celor drepte despre dogma Sfintei Treimi, a fost convocat la Niceea, în anul 325, Sinodul I Ecumenic, unde s-au formulat primele 7 articole ale Simbolului de Credinţă, în care se cuprinde şi învăţătura privitoare la DUMNEZEIREA lui Iisus Hristos. În timpul lucrărilor Sinodului, Sfântul Nicolae văzând îndărătnicia lui Arie şi mânat de o râvnă sfântă, tradiţia ne spune că i-a dat acestuia o palmă.

În afară de faptul că a fost „îndreptător credinţei” împotriva lui Arie, Sfântul Nicolae a fost şi „Chipul blândeţilor”. El s-a identificat cu blândeţea şi cu smerenia. ***Inima sa plină cu asemenea virtuţi a fost ca o mare în care s-au vărsat şiroaie de lacrimi şi noian de suferinţe. Sufletul său era un adevărat***

potir în care se vărsau necazurile şi suferinţele creştinilor, din inimă şi sufletul său izvorând ca dintr-o fântână puhoi de binefaceri şi milostenii, de blândeţe şi bunătate. Această virtute a blândeţii i-a împodobit viaţa cu o deosebită strălucire. Ce bine şi frumos ar fi dacă şi în mijlocul credincioşilor creştini de astăzi s-ar alcătui o comunitate a blânzilor pe principiul iubirii şi al smereniei. În această obşte n-ar exista ură, ceartă, asuprire, bârfă, făţărnicie, ci ar domni pacea, iubirea, adevărul şi înţelegerea.

O altă virtute care-l caracterizează pe Sfântul Nicolae este Înfrânarea , de aceea Troparul sărbătorii îl numeşte „ Învăţător înfrânării”. *În viaţa sa a luptat tot timpul şi a biruit două păcate de moarte: poftele trupeşti şi lăcomia.* E mare lucru că poţi să-ţi înfrânezi gândurile, vorbele şi pornirile pătimaşe ale trupului, după cum tot mare lucru este ca, fiind episcop, să umbli cu rasa călugărească, să te hrăneşti cu verdeţuri ca pustnicii, să trăieşti într-o simplă chilie monahală, să dormi numai câteva ore, fie pe jos, fie pe scaun. Acestea sunt câteva din motivele pentru care Sfântul Nicolae este numit Învăţător înfrânării.

Virtutea Milosteniei l-a făcut cunoscut şi mai mult lumii. El a iubit sărăcia şi pe săraci. Posibilităţile lui materiale le-a folosit pentru a-i ajuta pe săraci, făcându-şi comoară în ceruri.

Fiind foamete în ţinutul Lichiei şi în cetatea Mirei, poporul fiind în mare lipsă, arhiereul lui Dumnezeu milostivindu-se de poporul cel sărac, s-a arătat noaptea în somn unui neguţător din Italia care umpluse o corabie cu grâu, vrând să meargă cu ea în altă ţară şi dându-i trei galbeni arvună, i-a poruncit să meargă în cetatea Mira şi acolo să-şi vândă grâul cu preţ bun. Deşteptându-se neguţătorul din somn şi aflând în mâna sa trei galbeni, s-a înspăimântat, minunându-se de un vis ca acela. Pentru minunea aceea nu s-a arătat neguţătorul neascultător spre a face ceea ce i s-a poruncit, ci s-a dus în cetatea Mira şi a vândut grâul celor ce erau acolo, netăinuind arătarea Sfântului Nicolae ce i s-a făcut în somn, iar cetăţenii, aflând mângâiere şi auzind cele istorisite, au dat slavă lui Dumnezeu.

Este bine cunoscută milostenia făcută pentru scăpare celor trei fete de la o viaţă necinstită.

Sfântul Nicolae este şi făcător de minuni . Cuvântul lui Dumnezeu zice: „*Eu preamăresc pe cei ce Mă preaslăvesc pe Mine*” (1 Regi 2,30). *Sfântul Nicolae a preamărit pe Dumnezeu prin rugăciuni, învăţături şi fapte, iar Dumnezeu l-a preamărit cu darul facerii de minuni, dar ca toţi sfinţii, n-a folosit darul pentru sine, ci pentru cei aflaţi în nevoi şi suferinţe.* Pe bolnavi i-a vindecat, pe cei asupriţi i-a izbăvit, pe cei învrăjbiţi i-a împăcat, ajutând pe toţi cei ce aleargă la el.

Cea mai mare cinstire ce i se poate aduce Sfântului Nicolae care a trecut la cele veşnice la 6 decembrie 340 sau 343 este să-i urmăm faptele. Fericitul Ieronim zice: „E necuviincios a lăuda prin mâncări şi băuturi pe acela care, în viaţa sa, prin înfrânări şi jertfe s-a făcut plăcut lui Dumnezeu”.

Altă cinstire pe care putem s-o aducem Sfântului Nicolae este aceea de a pune copiilor noştri numele Nicolae. O mare greşeală fac părinţii astăzi care pun copiilor tot felul de nume străine şi păgâne.

Din cauza invaziei arabe şi turceşti din secolul al XI-lea, moaştele Sfântului ierarh Nicolae au fost răpite pe ascuns de câţiva corăbieri italieni şi duse în oraşul Bari din Italia, fiind aşezate în catedrala Sfântului Ştefan. La moaştele sale se închină zilnic mulţi pelerini din ţările creştine.

În secolul al XIX-lea, mâna dreaptă a Sfântului ierarh Nicolae a fost adusă în Bucureşti şi se păstrează în biserica Sfântul Gheorghe-Nou, unde se află şi mormântul voievodului-martir, Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii ai săi; deci la noi în ţară se află mâna care a pălmuit pe ereticul Arie pentru rea credinţă şi care a semnat primele 7 articole din Simbolul Credinţei, care totodată a împărţit daruri nevoiaşilor vremii şi care a binecuvântat şi întărit poporul credincios şi pe care trebuie să o cinstim.

Să-l rugăm pe Sfântul Nicolae să-şi îndrepte privirea şi gândul spre noi, precum şi-a îndreptat spre cele trei fete şi le-a izbăvit de la căderea în păcat prin mila, dragostea şi jertfa lui. Amin.

Părintele Sofian Boghiu (Mănăstirea Antim) - Predică la Sfântul ierarh Nicolae şi Sfânta muceniţă Filoftea

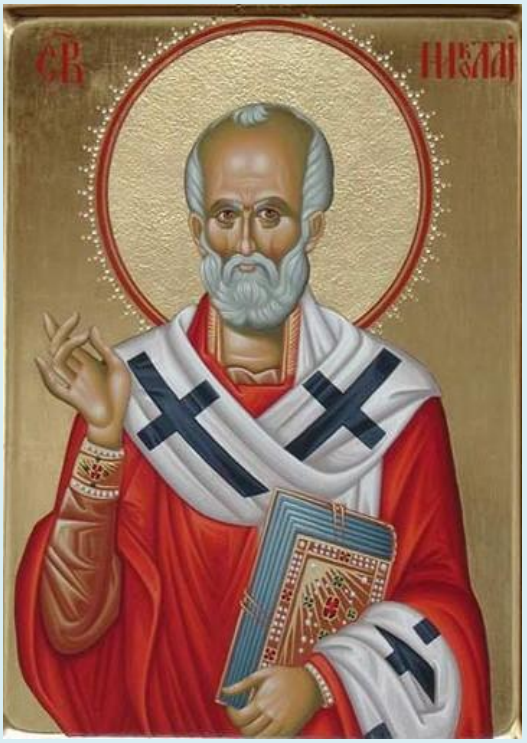

"Fraţi creştini, ne întâlnim astăzi şi mâine în pomenirea cea de peste ani a celor două făpturi dumnezeieşti, Sfântul ierarh Niculae şi Sfânta muceniţă Filofteia. Diferenţa de timp şi de loc este mare între aceşti sfinţi ai lui Dumnezeu, pentru că Sfântul Nicolae trăieşte pe la trei sute şi patruzeci, atunci îşi încheie viaţa pământească, iar Sfânta Filofteia pe la o mie trei sute treizeci, treizeci şi cinci, patruzeci. Deci, o mie de ani distanţă de timp între aceşti doi.

⇒ ***Bunul Sfântul Nicolae era un mare ierarh, un arhiereu al lui Dumnezeu care avea legături directe cu împăratul Constantin, [la] primul Sinod de la Niceea, un om cu multe relaţii în lumea aceasta pământească.***

⇒ ***Sfânta Filofteia, o fetiţă, o ţărancă săracă, poate nu ştia nici să se iscălească, cu nişte părinţi modeşti, săraci, plugari, trăind într-o localitate din Bulgaria.***

Sfântul Nicolae, [după cum] s-a vorbit în *Viaţa* lui, el însuşi făcând minuni în viaţa lui pământească; iar ***[pe] Sfânta Filofteia nimeni n-a cunoscut-o în viaţa ei, decât în momentul martiriului ei.*** Şi totuşi, ne întâlnim cu amândoi aceşti sfinţi ai lui Dumnezeu în aceste zile, astăzi şi mâine, şi astăzi şi în şapte decembrie.

Ce-i uneşte pe dânşii şi ce-i face lăudaţi şi neuitaţi de memoria lumii? **Bunătatea inimii lor.** Sfântul Nicolae a fost un om foarte milostiv, la dimensiunile lui şi Sfânta Filofteia de asemenea, la sărăcia ei. Amândoi erau plini de har, plini de putere dumnezeiească. ***Dragostea de Dumnezeu luase legătură cu şuvoiul dragostei din inima lor.*** *De aceea au ajuns de neuitat.*

Cu Sfântul Nicolae, noi avem o socoteală mai personală la mănăstire aici. Adică ***Sfântul Nicolae a fost patronul bisericii de lemn care a fost cândva pe acest loc unde fericitul Antim Ivireanul, căutând loc pentru o biserică de piatră,*** negăsind în altă parte, a primit acea ofertă a ctitorilor de la vechea mănăstire, vechea bisericuţă de lemn, să facă în locul ei această biserică de piatră şi, ca recunoştinţă sau ca plată, să fie socotit şi Sfântul Nicolae patronul acestei sfinte mănăstiri - el fiind patronul bisericuţei din lemn care a fost înainte aici. ***Fericitul Antim a fost de aceeaşi înţelegere cu ei şi a păstrat pe Sfântul Nicolae patron acestei sfinte biserici.*** *În această icoană cu patru sfinţi care sunt patronii lui Antim şi patronii mănăstirii, al doilea e Sfântul Nicolae (Icoana „ctitoricească” din 1715, păstrată lângă catapeteasma biserici mănăstirii Antim, menţionată de ctitor în Aşezământul dat mănăstirii sale: Arhim. Sofian Boghiu, Sfântul Antim Ivireanul şi Mănăstirea Tuturor Sfinţilor, Bucureşti 2005, p.129, 135, 159. Sub figura stând în picioare a Sfântului Nicolae este pictată minunea miluirii fetelor sărace.***)** Întâiul este Alexie omul lui Dumnezeu, al doilea Sfântul Nicolae, al treilea Sfântul Antim, patronul lui Antim Ivireanul şi a patra Sfânta Agata. Toţi au legături cu această mănăstire şi cu fericitul Antim Ivireanul. Deci Sfântul Nicolae are legături directe cu această mănăstire; azi a fost şi hramul mănăstirii.

Sfântul Nicolae, aşa cum ştiţi de fapt - din an în an se repetă multe lucruri din viaţa lui pământească, din milosteniile lui - a făcut multe lucruri înalte în viaţa

lui pământească şi după aceea. Sfânta Filofteia a făcut numai după moartea ei multe lucruri minunate… şi multe vindecări.

La Sfântul Nicolae se povesteşte cu detalii şi ca stăruinţă, între minuni, ***acea faptă de milostenie a lui făcută către o familie în care erau trei fete sărace.***

Tatăl lor era dispus să le lase să-şi trăiască viaţa de lume, o viaţă în păcate, ca să poată să-şi ducă viaţa lor mai departe. Aflând Sfântul Nicolae acest lucru, a făcut, aşa cum făcea el de obicei, un gest care a fost salvator pentru acea familie, ca şi pentru multe altele. Adică ştiţi, în timpul nopţii s-a dus cu o pungă de bani de aur şi i-a aruncat pe fereastră unde ştia că dorm acele trei fete. Dimineaţa s-au trezit cu această bogăţie neaşteptată de nicăieri. În noaptea următoare a făcut acelaşi lucru; tatăl fetelor care a aflat de acest fapt, fără îndoială că a rămas uimit şi era dornic să ştie cine e acest mare binefăcător. A stat la pândă şi, în noaptea următoare, când a fost din nou Sfântul Nicolae cu darul lui, l-a observat. Şi a căzut în genunchi mulţumindu-i, aşa cum putea să mulţumească un tată disperat în asemenea ocazii, că salva cinstea celor trei fete ale lui. Aici jos, sub icoana Sfântului Nicolae, e această minune**,** acest moment din viaţa lui: *cele trei fete care dorm aici, Sfântul Nicolae la fereastră aruncă bănuţii.* ***De aceea Sfântul Nicolae a rămas patronul fetelor sărace şi al fetelor care vor să se mărite şi nu pot.*** Pentru că de obicei în lume e acest schimb de bunuri pământeşti. Dacă ai zestre bună te iau, dacă nu, te lasă şi nu interesează. ***Cele care se roagă cu adevărat la Sfântul Nicolae au acest răspuns binefăcător de la el.***

De asemenea, ***Sfântul Nicolae ştiţi că este patronul copiilor, cu darurile.*** *Acest obicei este izvorât dintr-o minune a Sfântului Nicolae.* ***Adică, într-o călătorie a Sfântului Nicolae, a trecut pe la un han şi (…) hangiul, un om rău, un criminal am putea spune, a luat trei copii, i-a prins el de unde i-a prins, i-a adus şi i-a junghiat în pivniţa lui ca să facă mâncare la călători. Sfântul Nicolae trecând pe acolo a aflat. A întrebat: „De ce ai făcut fapta aceasta?" - „N-am făcut-o!" - „Coboară cu mine în pivniţă!" A coborât, bieţii copii erau junghiaţi, curgea sângele din ei. Sfântul Nicolae a făcut rugăciune, i-a binecuvântat şi copiii au săltat vii. Această minune a rămas de neuitat, din ea s-a născut acest obicei, ca în ajunul Sfântului Nicolae să primească copilaşii ghetuţe sau alte obiecte la măsura, la vârsta lor: daruri de la Sfântul Nicolae.***

Şi alte multe minuni a făcut Sfântul Nicolae în viaţa lui pământească. ***A luat parte la sinodul de la Niceea,*** cum ştiţi, primul sinod ecumenic, când s-au făcut primele şapte articole din *Crezul* nostru creştin: „*Cred întru Unul Dumnezeu, Tatăl atotţiitorul…*" şi celelalte articole. ***Şi aici era o dispută, cum ştiţi, o dispută cu un mare eretic, Arie, care tăgăduia că Iisus Hristos e de aceeaşi fiinţă cu Tatăl ceresc.*** Adică spunea acest Arie că a fost cândva un timp, în depărtată veşnicie, când Fiul nu era: Iisus Hristos, Cuvânt al lui Dumnezeu, Logosul cum spun teologii, n-a fost. Or, El era Cuvântul Tatălui şi Evanghelia Sfântului Ioan de la început spune aşa: „***La început era Cuvântul***", acest Iisus Hristos; la început, şi n-a fost vreme când El n-a existat. ***Această discuţie a fost la sinod şi era şi Sfântul Spiridon***, pe care îl sărbătorim săptămâna cealaltă. ***Oameni care nu erau mari cărturari, însă erau nişte oameni plini de duhul lui Dumnezeu.*** Şi Sfântul Spiridon a făcut acea minune cu cărămida: ***luând o cărămidă în mână, cum ştiţi, a binecuvântat-o şi a strâns-o în mână. A ţâşnit focul în sus, a curs apa în jos şi a rămas cu lutul în mână. Şi a spus: „Această cărămidă este un singur obiect, însă are în ea trei elemente: focul,***

apa şi lutul. Aşa e şi Sfânta Treime, sunt trei şi formează una", unitatea aceasta a Sfintei Treimi. Şi a convins foarte mult Sfântul Spiridon. *Iar Sfântul Nicolae, cât era de blând şi de bun, văzând încăpăţânarea lui Arie, i-a tras o palmă la sinod care l-a durut poate mai puţin, însă l-a ruşinat foarte mult*, pentru că din râvnă fac şi sfinţii asemenea gesturi care pentru unii oameni sunt de scandal. ***Însă… a fost necesară această palmă acelui bârfitor de Dumnezeu, Arie ereticul pe care sfinţii Părinţi îl înfierează cu cuvinte grele, pentru că a atacat dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu Care ne-a mântuit pe noi toţi.***

Sfânta Filofteia, cum ştiţi, *a avut o viaţă simplă.* Dacă aţi ascultat acatistul din seara aceasta, în acatist e povestită viaţa ei care e foarte simplă. ***Copilă crescută foarte frumos de mama ei care a învăţat-o să fie cuminte, să meargă la biserică, să se roage, să fie bună, să ajute pe toţi care au nevoie de ajutorul ei. Şi ea, cu sufletul curat, a primit tot ce i-a dat buna sa mamă ca învăţătură, ca hrană de toată viaţa ei. Însă… mama ei bună a murit, lăsând-o de tânără orfană.*** Tatăl ei s-a recăsătorit, luând o altă femeie. ***Şi acea femeie, soţia tatălui Sfintei Filofteia, se purta foarte rău cu această copilă. Şi adeseori o bătea,***

mai ales atunci când o simţea că risipeşte avutul familiei lor. Că aşa se socoteşte, a face milostenie însemnează a risipi!

Ţine pentru tine, să mănânci până crapi! Şi fără îndoială, era foarte supărată că dădea câte ceva, aşa, din puţinul care îl aveau şi ei. Şi erau discuţii în familie, că tatăl său, un plugar, mergea la câmp şi nu-i ajungea mâncarea şi soţia lui îi spunea: „*trimit mâncare, îţi trimit câtă ştiu că ţi-e de folos*“. Însă el spunea că nu-i ajunge şi atunci, ***într-o bună zi, s-a pus la pândă tatăl Sfintei Filofteia şi a băgat de seamă că atunci când [Sfânta] venea cu mâncarea la câmp, la tatăl său, a dat ceva de mâncare şi unor necăjiţi pe drumul ei. Tatăl său a văzut, s-a convins că soţia îi trimite mâncare de ajuns, însă risipeşte Filofteia şi plin de mânie a aruncat cu barda în ea, a rănit-o în aşa măsură, tăind-o la picior, încât a căzut moartă pe loc.*** Taică-său s-a uimit de această crimă, i-a revenit simţământul de tată şi fără îndoială i-a părut rău, dar era prea târziu. **Aşa cum facem şi noi nişte prostii, jignim pe cineva, spunem un cuvânt greu sau facem un rău, după aceea ne pare rău. Dar rana ai făcut-o, foarte greu să o vindeci.** S-a întâmplat aşa şi la acest tată al Sfintei Filofteia. S-a apropiat de ea, însă o lumină foarte puternică a apărut învăluind trupul ei, în timp ce sângele curgea. ***A încercat s-o mişte de acolo, s-o aducă unde era el, unde lucra, unde erau plugul şi carul, însă n-a putut-o ridica. Era foarte grea, şi era micuţă! Şi atunci, speriat, s-a dus la Târnovo - de acolo era – şi a vestit pe arhiepiscopul şi pe cei care erau acolo, spunându-le fapta lui, în primul rând, căindu-se că a fost ucigaşul propriei sale fiice (…)***

[Pentru aşezarea moaştelor s-au pomenit] multe nume de mănăstiri şi când a ajuns pomenirea până la Curtea de Argeş, s-a făcut mai uşoară decât era, decât putea să fie un asemenea trup. Şi şi-au dat seama că acesta era un răspuns - acolo vrea să meargă. Şi bineînţeles, au ridicat-o cu cinste de la catedrala din Târnovo, au prohodit, au cântat cântări cum se cântă în asemenea împrejurări fericite, şi a fost adusă la Curtea de Argeş.

Şi era Radu Vodă, Radu Negru, care e ctitorul bisericii domneşti de la Curtea de Argeş… au făcut corespondenţa între cele două ţări, au adus-o până la Dunăre, la Dunăre a ieşit domnul împreună cu sfatul ţării şi cu mitropolitul de atunci, cu toţi preoţii şi călugării care erau pe vremea aceea, a fost o primire nespus de măreaţă. ***Şi au adus-o în cântării până la Curtea de Argeş. Şi acolo a stat într-o raclă frumoasă în biserica Sfântul Nicolae domnesc, în partea de nord.*** Şi acolo dacă vă duceţi, la biserica domnească din Curtea de Argeş, să vă uitaţi pe stâlpul care merge către altar - stâlpii au acolo patru suprafeţe pictate toate - pe un stâlp de către altar este viaţa Sfintei Filofteia, zugrăvită acolo (…). O să vedeţi pe taică-său arând, o vedeţi pe Sfântă venind cu mâncare, vedeţi momentul când aruncă cu barda, şi o vedeţi înconjurată de soborul acesta de

clerici aducând-o la Curtea de Argeş şi instalând-o în acea biserică frumoasă de la curtea domnească.

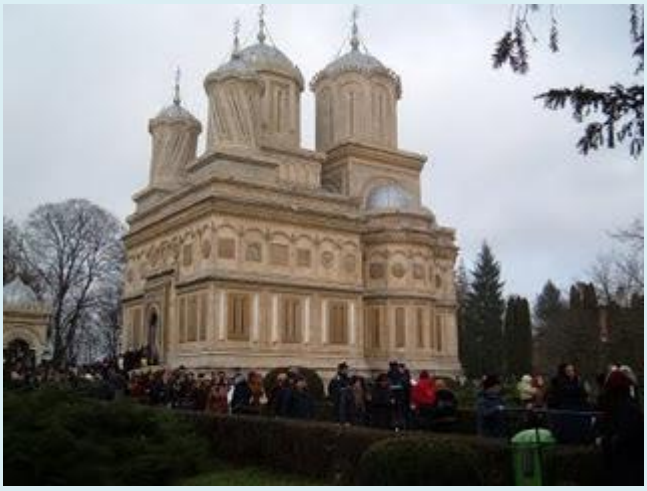

După aceea, mai târziu, când Neagoe Basarab construieşte biserica [mănăstirii] de acolo, [azi] catedrala de la Curtea de Argeş, biserică frumoasă cu turle răsucite, ea a fost adusă acolo şi aşezată în biserica [lui Neagoe] de la Curtea de Argeş.

După aceea şi în timpul de acum, ***Sfânta Filofteia se află în paraclisul mănăstirii Curtea de Argeş, în partea de răsărit a mănăstirii*** *şi acolo e mereu cinstită, mereu vizitată de foarte multă lume şi îndeosebi de lume necăjită. Şi pe cărările acestea către Sfânta Filofteia merge multă lume necăjită şi mulţi se întorc foarte bucuroşi înapoi, primind un dar de la ea, de la Sfânta Filofteia, dar de mângâieri duhovniceşti.*

Şi în încheiere *am să vă spun o întâmplare [care] a avut loc aici, în această mănăstire, în timpul războiului, primului război mondial.* Ştiţi că la un moment dat, ţara noastră era ocupată - Muntenia - de nemţi. ***Şi Bucureştiul era sub stăpânire străină, conducerea noastră era în Moldova. Şi bisericile erau închise. Sfânta Filofteia era mutată de la Argeş aici, în această biserică [a Mănăstirii Antim, n.n.]. Nu ştia nimeni însă că este aici, pentru că pe vremea aceea mănăstirea Antim era metocul mănăstirii Curtea de Argeş*****.** Metoc, adică Curtea de Argeş avea o casă şi o biserică în Bucureşti, şi aici era ca şi casa ei. Acesta era metocul mănăstirii Curtea de Argeş. ***Sfânta Filofteia era aici, însă păstrată în taină.***

O biată mamă care avea patru copii pe front, se ruga lui Dumnezeu, Maicii Sfinte şi Sfinţilor lui Dumnezeu ca să-i ocrotească copiii, să vină sănătoşi acasă de pe front. Într-o noapte, după rugăciune îndelungă, a aţipit şi a văzut interiorul bisericii mănăstirii Antim, cum era atunci, şi pe Sfânta Filofteia. A

văzut-o stând deasupra raclei ei, vie şi [Sfânta] i-a spus: „dacă vrei să-ţi salvezi copiii, intră aici, fă o slujbă aici, la racla moaştelor mele“.

S-a trezit imediat, a doua zi a venit aici şi [biserica] era închisă, încuiată. Întâlneşte preotul şi îl roagă să-i dea voie să vină la Sfânta Filofteia. El a spus: „nu e, nu e Sfânta Filofteia aici!” – „Părinte! Am văzut toată această curte“, aşa cum era curtea aici, „şi interiorul bisericii. Aici, părinte, pridvorul, uşa asta am văzut-o. Vreau să intru înăuntru, ştiu în care parte e Sfânta Filofteia!” Văzând preotul că nu se poate tăinui acest adevăr, i-a deschis. Într-adevăr, aşa era cum

i-a spus. A venit, a căzut în genunchi, a făcut un acatist la Sfânta Filofteia, la racla ei, şi a plecat biata femeie foarte mulţumită şi convinsă că fiii ei se vor întoarce sănătoşi.

Şi aşa a fost, toţi patru s-au întors acasă sănătoşi, deci – o minune! Ea, ca recunoştinţă, a comandat o icoană, era atunci un părinte monah Gavriil, zugrav de icoane. Şi i-a spus ea cum a văzut-o pe Sfânta Filofteia în vedenia ei, şi cu detalii - aşa, aşa, aşa îmbrăcată… Şi icoana care este acolo, la racla cu sfintele moaşte, icoana Sfintei Filofteia **(***Arhim. Sofian Boghiu, Sfântul Antim Ivireanul., p.143-144. Astăzi a fost înlocuită cu icoana celor 40 de Mucenici.*) este după dictarea acestei femei. Această ţărăncuţă îmbrăcată foarte simplu care s-a arătat aşa cum era ea, aşa i s-a arătat şi acestei fericite mame care, ca recunoştinţă, a poruncit să-i facă icoana. Şi a rămas de atunci în acest sfânt locaş… A fost mai înainte aici, în acest colţ, unde-i sfeşnicul acum - s-a mutat între timp acolo. Şi aşa s-a petrecut cu acest semn de dragoste al Sfintei Filofteia către o mamă care s-a rugat pentru salvarea copiilor săi din război.

Fraţi creştini, am aici în mână o carte, un paragraf scurt din ***Didahiile* fericitului Antim Ivireanul** in care vorbeşte mai pe larg de Sfântul Nicolae, episcopul de la Mira Lichiei şi am să vă citesc această încheiere [în] care sunt ***nişte sfaturi, ce trebuie să facem ca să putem merge şi noi pe calea aceasta a lui Dumnezeu, pe calea poruncilor Lui.*** Să putem şi noi să ne prindem în această mulţime de oameni îmbunătăţiţi care merg către Împărăţia lui Dumnezeu. Însă am să vă spun înainte, în legătură cu *Evanghelia citită în seara aceasta, cele zece fecioare* **(**Matei 25,1-12.), această observaţie care se poate constata din citirea Sfintei Evanghelii, că ***fecioarele neînţelepte sau nebune, cum scrie în Evanghelie, în momentul când vine Mirele Hristos şi e sfârşitul vieţii, se pomenesc că n-au untdelemn în candele - cele înţelepte aveau untdelemn, au alimentat candelele, le-au aprins - ele însă constată că nu au untdelemn*****.** [...]. Şi atunci ele cer împrumut de la cele care aveau untdelemn şi [acelea le] spun: „***nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă. Mai bine mergeţi la cei ce vând şi vă cumpăraţi***”.

Ce însemnează aceasta? **Însemnează că fapta bună înaintea lui Dumnezeu nu se poate împrumuta. Trebuie s-o faci personal.** ***Cele înţelepte au făcut fapte bune în viaţa lor, şi-au cumpărat untdelemn, l-au avut la îndemână atunci când se face socoteala pentru faptele noastre bune.*** Cele care erau neînţelepte, n-au avut fapte bune [*fapte de milă autentică şi care să aducă roada Duhului Sfânt, potrivit tâlcuirii Sfântului Serafim de Sarov*, n.n.]. *Au avut numai această feciorie trupească, această curăţie, această uscăciune de duh.* ***Poţi să păstrezi curăţia trupească, însă îţi trebuie şi cealaltă, sufletească. Şi această bunătate din inimă, această nevinovăţie şi această dragoste trebuie să cuprindă întreaga ta fiinţă.*** N-au avut aceste fapte bune, nu le-au putut împrumuta, aşa încât în viaţa pământească ***trebuie să avem grijă cu aceste fapte bune care ne vor deschide uşile Împărăţiei lui Dumnezeu.*** ***Fără ele nu putem***

intra la Dumnezeu. Nu putem intra în această împărăţie a binelui şi a dragostei dumnezeieşti, Dumnezeu fiind dragostea însăşi…

De aceea să ţineţi minte acest lucru, acest amănunt care este esenţial: că ***aceşti doi sărbătoriţi, Sfântul Nicolae şi Sfânta Filofteia, au fost nişte oameni simpli, nu erau mari cărturari, însă au avut această esenţă duhovnicească a vieţii lor, această bogăţie duhovnicească, fapta bună: erau generoşi, nu erau egoişti, erau darnici şi buni.*** Să învăţăm şi noi acest lucru, acest bagaj duhovnicesc pentru Împărăţia lui Dumnezeu, pentru veşnicie, şi că ***atunci nu se pot împrumuta faptele bune: merge fiecare exact ca la examen, cu tot ceea ce are în el, cu atâta merge.*** Ştii, bine - nu ştii, te elimină sau te amână pe altă dată, în viaţa pământească, însă acolo, nu! Te amână sau te elimină pentru veşnicie, în focul acela de care vorbeşte Evanghelia.

Şi acum am să vă citesc *aceste câteva cuvinte din* ***Sfântul Antim Ivireanul***, în legătură cu Sfântul Nicolae (*Antim Ivireanul, „Cazanie la sfântul Nicolae“, în Opere, Bucureşti 1972, p.55-56.*), şi cu Sfânta Filofteia, fără îndoială: ***„Iubiţii mei fii duhovniceşti, câţi v-aţi adunat astăzi ca să prăznuiţi, să vă bucuraţi de pomenirea Sfântului Nicolae şi Sfintei Filofteia, spunem noi, „trebuie după cât va fi cu putinţă fiecăruia, luând pildă de la faptele lor bune, să ne asemănăm lor şi să iubim întâi pe Dumnezeu, după cum este scris în porunca cea dintâi” a Decalogului „şi pe aproapele nostru. Să iubim vrăjmaşii noştri, să le facem bine. [Să cinstim] pe părinţii noştri trupeşti şi părinţii sufleteşti (…). Să ne ferim pe cât ne va fi cu putinţă de desfrânare, de beţie, de zavistii, de vânzări, de apucări, de năpăşti şi de alte multe ca acestea, că sunt aflări ale (…) diavolului acestea, pentru ca să ne despartă de Hristos Domnul nostru şi să-şi bată joc de noi, după pofta lui. Şi dacă vom păzi acestea câte am zis, atunci vom fi creştinii buni şi adevăraţi ucenici ai Mântuitorului Hristos şi***

fără de nici o îndoială, să avem nădejde bună că aici în această lume vom petrece viaţă paşnică şi fără tulburare, iar în cea viitoare ne vom veseli împreună cu Sfântul Nicolae" şi Sfânta Filofteia „şi cu toţi Sfinţii în Împărăţia Cerului, care cu toţii au dobândit harul lui Dumnezeu în veci".

Amin.

(în: Părintele Sofian, Editura Bizantină, 2007, Bucureşti)

Arhimandritul Ioil Konstantaros - Predică la Pericopa apostolică a sărbătorii Sfântului Nicolae - De care păstori să ascultăm?

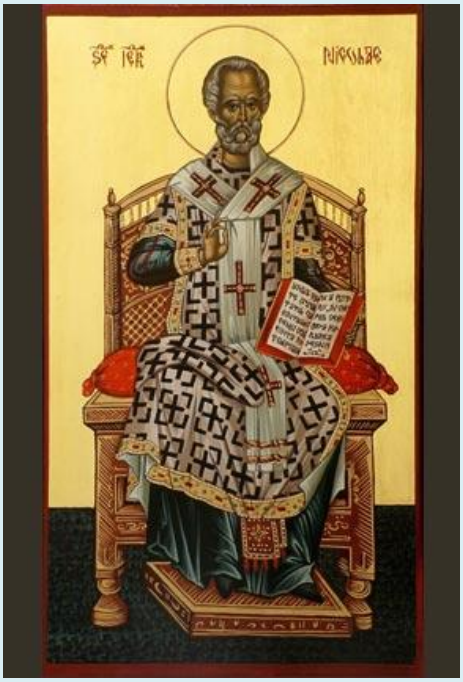

(Evrei 13: 17-21)

Sfântul Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni, este una dintre cele mai mari personalităţi, pe care Biserica noastră le cinsteşte şi le sărbătoreşte cu mare cuviinţă. Viaţa lui este plină de sfinţenie şi de virtuţi evanghelice. Toată viaţa sa este o „bună-mireasmă a lui Hristos”. S-a arătat cu adevărat „mai-mare” şi „păstor bun”, adică povăţuitor duhovnicesc al ortodocşilor. De aceea şi lectura apostolică care se citeşte este cea care sfătuieşte pe credincioşi să asculte de povăţuitorii lor duhovniceşti, cum a fost şi însuşi Sfântul Nicolae.

Să vedem într-o scurtă traducere versetele textului sfânt şi să ne oprim apoi asupra unui punct:

„17. Ascultaţi pe mai-marii voştri şi vă supuneţi lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seamă, ca să facă aceasta cu bucurie şi nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos.
18. Rugaţi-vă pentru noi; căci suntem încredinţaţi că avem un cuget bun, dorind ca întru toate cu cinste să trăim.
19. Şi mai mult vă rog să faceţi aceasta, ca să vă fiu dat înapoi mai curând.
20. Iar Dumnezeul păcii, Cel ce, prin sângele unui testament veşnic, a sculat din morţi pe Păstorul cel mare al oilor, pe Domnul nostru Iisus,

21. Să vă întărească în orice lucru bun, ca să faceţi voia Lui şi să lucreze în noi ceea ce este bine plăcut în faţa Lui, prin Iisus Hristos, Căruia fie slava în vecii vecilor. Amin!"

Nu trebuie să ne scape niciodată din conştiinţă, fraţii mei, că este poruncă a Sfântului Duh să avem încredere în povăţuitorii noştri duhovniceşti şi fireşte, să ne supunem lor.

Acesta constituie unul din principiile cele mai de bază în spiritualitatea ortodoxă. Biserica noastră, în fiecare neam, se îngrijeşte ca această ascultare să fie îndeplinită de către toţi membrii ei, atât în ceea ce priveşte credinţa ortodoxă, cât şi în ceea ce priveşte morala creştină, care sunt propovăduite de către păstori, „mai-marii", adică clericii care sunt şi responsabili.

Fireşte, aceasta se întâmplă, trebuie să se întâmple şi pentru că ei, „mai-marii", dintru începuturi priveghează pentru mântuirea sufletelor turmei pe care Hristos le-a încredinţat-o şi înaintea Căruia vor da seamă pentru fiecare suflet. Vor da seama Celui care El însuşi este „Păstorul cel Mare al oilor".

Fără îndoială, iubiţii mei, nu este întâmplător că în acest punct funcţionează o „lege duhovnicească", potrivit căreia fiecare turmă cuvântătoare şi-a recunoscut, îşi recunoaşte şi-şi urmează păstorul autentic, adevăratul „mai mare", care într-adevăr priveghează şi în multe feluri lucrează pentru propăşirea şi mântuirea turmei încredinţate lui.

Şi dimpotrivă, atunci când turma simte că „păstorul ei" nu întruneşte condiţiile Bunului Păstor şi nu aplică poruncile în răspunderile sale pastorale, ea se limitează doar la o „ascultare exterioară", fără să simtă cinstirea ce izvorăşte din interior şi care este inspirată în suflete de către autenticitate.

Cine poate să nege că există astfel de cazuri care rănesc trupul Bisericii noastre în fiecare epocă? Şi, fireşte, cauza nu este întotdeauna turma, care, într-adevăr, în ciuda lipsurilor sale, caută păstori destoinici şi sfinţi care să-şi arate iubirea lor, priveghind „pentru sufletele pentru care vor da seama".

Dar, vai!, există încă un caz foarte tragic atunci când „păstorul", „cu capul descoperit", abătându-se cu totul de la calea binecuvântată a misiunii sale, predică în plan dogmatic, rătăciri şi erezii, iar în morală, aprobă abateri şi fapte trupeşti, ca şi vechii nicolaiţi, care în cele din urmă conduc sufletele la distrugere şi la iad. Se înţelege că în astfel de cazuri, nu numai că ascultarea şi încrederea turmei nu zideşte, ci se impune să se aplice procedurile nomocanonice prevăzute, iar respectivii să fie scoşi în afara turmei ca „un păstor năimit şi rău".

Ne-ar trebui multe pagini dacă am dori să ne referim pe larg la exemple de persoane şi desigur persoane înalte, din Istoria bisericească, care „au dat greş” din pricina demonicului lor egoism şi din păstori au ajuns ereziarhi rătăciţi, sfâşiind „cămaşa cea necusută a lui Hristos”.

Ereziarhul Arie constituie exemplul clasic al tuturor celor menţionate. Iar Sfântul Nicolae, cinstit astăzi, fiind conştient de misiunea sa, ca un păstor adevărat, împreună cu ceata dumnezeieştilor Părinţi de la Sinodul I Ecumenic din 325, la Niceea Bitiniei, a condamnat erezia şi pe ereziarh, arătându-se pe sine ca „îndreptător credinţei” pentru totdeauna în întreaga pleromă a Bisericii noastre.

Minunata viaţă a sfântului, pe care va trebui să o studiem şi în acest punct este cu desăvârşire deosebit de didactică şi de emoţionantă. Pentru aceasta, fraţii mei, este nevoie să cunoaştem credinţa noastră ortodoxă, să o trăim conştient şi ca o „turmă cuvântătoare” să ne încredinţăm „păstorilor celor buni”, care priveghează, care se ostenesc şi care sunt gata să-şi dea şi viaţa lor pentru turma pe care le-a încredinţat-o iubirea lui Dumnezeu.

Este necesar să subliniem acum că nu datorăm ascultare şi nu ne vom încredinţa oamenilor care şi-au pierdut „buna mărturie din afară” şi au falsificat dreptarul credinţei şi al moralei? Firește că refuzăm ascultarea şi îndrumarea noastră de către oameni care cu timp şi fără timp propovăduiesc blestematul ecumenism şi cancerigenul sincretism religios, cu toate celelalte rătăciri satanice care decurg de aici.

Încheind, să-l rugăm pe marele sfânt al Bisericii noastre, pe Sfântul Nicolae, să mijlocească pentru întreaga pleromă a Bisericii noastre Ortodoxe luptătoare şi în acelaşi timp să binecuvinteze pe tinerii feciorelnici şi curaţi, să intre în rândurile sfântului nostru cler; oameni drepţi şi râvnitori ai predaniilor noastre părinteşti, care vor trăi pentru Biserică şi nu din Biserică; păstori buni care vor fi împodobiţi cu harismele cereşti de care dispunea şi Sfântul Nicolae. Amin.

(traducere, I.F.)

Sfântul Inochentie al Penzei - Cuvânt în ziua Sfântului Nicolae (despre cucernicie)

Ce e cucernicia? Greu de cuprins noima acestui cuvânt între hotarele unei definiţii; însă va fi destul dacă vom cerceta trăsăturile de obşte şi cele mai însemnate.

„Cucernicia este deprinderea judecăţii luminate prin descoperirea dumnezeiască, deprinderea sincerităţii, deprinderea de a-I jertfi lui Dumnezeu totul în viaţă, deprinderea inimii pline de râvnă."

„Cucernicia este deprinderea judecăţii luminate prin descoperirea dumnezeiască." Aici nu este exclusă simplitatea inimii, de a vorbi şi de a face totul pe faţă. Aceasta e o înţelepciune pe care înţelepţii cei deşerţi încă n-au găsit-o în născocirile lor: cunoaşterea învăţăturii creştineşti, care e cu putinţă pentru toţi, cercetarea dumnezeieştii descoperiri numai pentru a face cugetări subţiri, nu pentru a filosofa strălucit, nu pentru minte, ci pentru inimă şi primirea cu inima a întregii învăţături a lui Hristos, cu nădejdea tare că în toate celelalte ne va lumina Cel ce luminează pe orice om, Cel ce-i înţelepţeşte chiar şi pe prunci.

„Cucernicia este deprinderea judecăţii luminate prin descoperirea dumnezeiască." Ea nu îngăduie să se furişeze necredinţa şi superstiţia. N-are decât să se arate lupul în piele de oaie ca să vâneze blândeţea care nu ştie de viclenie, n-are decât să vină în chip de înger stăpânul întunericului ca să „binevestească" ceva nou, ce pare mai presus decât descoperirea dumnezeiască: cucernicia luminată va pătrunde planurile viclene ale subţirelui meşteşug drăcesc. Chiar

dacă ispititorul, având de gând să amăgească, ar îmbia cu toate farmecele bunătăţilor de acum, ale plăcerilor simţurilor, zugrăvind împărăţire asupra lumii şi slavă, adevăratul ucenic al lui Hristos, căruia Cerescul învăţător i-a arătat regula: destul este ucenicului să fie ca învăţătorul (Mt. 10, 25), nu va întârzia să răspundă: Piei, satano! (Mt. 4, 10).

Fără această luminare cerească cine s-ar putea împotrivi răutăţii atât de bine ascunse a întunecatului nostru vrăjmaş? De vreme ce avem simţuri atât de slabe, fără luminarea adevărată cine nu ar fi asemenea unei trestii aplecate în toate părţile de vântul învăţăturilor străine, asemenea unui prunc ce aleargă până la istovire după fiecare gâză care zboară pe lângă el?

Este de mirare dacă fără luminarea aceasta unii uşuratici iau drept lege rătăcirile moşilor şi strămoşilor, drept evanghelie – basme oarbe, drept fapte virtuoase – ritualuri de puţină însemnătate? Este de mirare dacă, neînţelegând esenţa religiei, sunt mânaţi doar de exterior şi adeseori cred că prin arderea pe altar a câtorva grăunte de tămâie binemirositoare pot acoperi putoarea păgânătăţii lor, schimonosind astfel sfintele ritualuri?

Aşadar, adevărata cucernicie este întemeiată neapărat pe luminarea de Sus. Apostolul Pavel îi îndeamnă la aceasta pe efeseni, zicând: ***nu încetez a vă pomeni în rugăciunile mele, pentru ca Dumnezeul Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea vouă duhul înţelepciunii şi al descoperirii, spre deplina Lui cunoaştere (Efes. 1,16-17),*** iar Prorocul strigă către Domnul: ***descoperă ochii mei şi voi cunoaşte minunile din legea Ta (Ps. 118,18), care este făclie picioarelor mele şi lumina cărărilor mele (v. Ps. 118,105).***

Când în inima cucernică a fost aprinsă această făclie, în ea nu se mai poate tăinui întunericul. Omul este atunci sincer, iar aceasta desparte cucernicia de făţărnicie. Prefăcătoria şireată se pricepe să-şi arate cu multă iscusinţă sfinţenia, aşa încât oricine poate să se înşele cu uşurinţă în privinţa ei.

Închipuiţi-vă un asemenea făţarnic, priviţi la înfăţişarea lui: câtă seriozitate, ai crede că nimic n-ar putea s-o schimbe; ce haine, zici că sub ele nu se poate ascunde nimic în afara cucerniciei; ascultaţi-l cum vorbeşte: ce asprime faţă de sminteli, ce cunoaştere a moralităţii! Să ne închipuim că el îşi petrece întreaga viaţă îndeletnicindu-se cu aceasta. Urmăriţi-l în biserică: ce osârdie! Cât de des îşi înalţă ochii, suspină, cât de jos îşi apleacă fruntea, cât de umil, cât de smerit este! Cine va tăgădui că avem de-a face cu un creştin desăvârşit?

Dar pentru ce o străduinţă atât de aspră, pentru ce o asemenea năzuinţă înfrigurată de a dobândi tot ce se bucură de cinste? Pentru a dobândi un loc înalt în gândurile oamenilor, pentru a se lăuda cu slavă deşartă, pentru ca lumea să îl

arate: „Uite un om cucernic!” Originalul acestui portret a fost arătat de Iisus Hristos în fariseii vremii Sale, către care a fost rostită următoarea amenințare: ***şerpi, pui de năpârci, cum veţi scăpa de osânda gheenei? (Mt. 23, 33).***

Ah, ascultătorilor! Dacă şi între noi, aici, încă se mai ascund rămăşiţe ale acestei blestemate necunoaşteri de Dumnezeu! Dimpotrivă, înfăţişarea celui cu adevărat cucernic este oglinda lăuntrului său. Sinceritatea este chipul nemăsluit al celor lăuntrice. Omul cu adevărat cucernic nu are aceleaşi gânduri ca fariseul, cu toate că uneori seamănă cu el la înfăţişare. El nu cugetă nimic în afara celor pe care le porunceşte Apostolul: ***Fraţilor, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute şi orice lucru de lăudat, la acestea vă fie gândul (Filip. 4,8).***

În inima sa, el strigă neîncetat, împreună cu Petru, către Mântuitorul: ***„Doamne, Tu ştii toate; inima mea Îţi este deschisă: Tu ştii că Te iubesc (În 21,17)”,*** iar în felul acesta se străduieşte neîncetat să aprindă în sine însuşi o iubire de Dumnezeu pe măsura iubirii Lui.

Sunt unii oameni care din fire iubesc însingurarea, oameni modeşti, tăcuţi. Aceştia nu se lasă cuprinşi de bucurie peste măsură, de plăceri prisositoare, în chip firesc se îndeletnicesc mai mult cu ei înşişi, rareori stau de vorbă cu cineva, fug de gloată cea zgomotoasă, de lumea răzvrătită. Toate acestea sunt de lăudat, dar dacă oamenii cu pricina le îndeplinesc doar din înclinare firească, doar pentru propria lor plăcere, pentru propria lor liniște, această strălucită înfăţişare poate fi mai apoi pierzătoare. Ei sunt ca cei ce în adevărurile Evangheliei cred doar din prejudecată, fiindcă, din fericire pentru ei, au crezut în ele tatăl lor sau bunicul lor sau învăţătorul lor. După cum aceştia din urmă nu au credinţă adevărată, vie, nici cei ce împlinesc anumite îndatoriri creştine doar pentru că se potrivesc cu inclinările lor nu înalţă înaintea lui Dumnezeu nici o jertfă bineplăcută a supunerii.

Cel cu adevărat cucernic jertfeşte pentru Dumnezeu totul, părăseşte casa părintească, îşi părăseşte copiii, soaţa, averea, se părăseşte pe sine însuşi, ca să-L dobândească pe Dumnezeu.

Iată, spuneau Apostolii, noi am lăsat toate (Mt. 19, 27); cei care sunt ai lui Hristos au răstignit trupul cu patimile şi poftele (Gal. 5, 22).

Ferice de cel ce în viaţa sa se împotriveşte neîncetat celor mai tainice năvăliri vrăjmăşeşti, venite din partea iubirii subţiri de sine şi ca un ostaş ce apără cetatea, aruncă foc din toate părţile împotriva vrăjmaşului, se întăreşte şi îşi îndreaptă împotriva lui toate strădaniile!

La o asemenea lucrare neobosită se adaugă cu uşurinţă şi râvnă, şi căldura spre împlinirea tuturor îndatoririlor creştineşti. Prin urmare, nelucrarea şi lenevia creştinilor sunt potrivnice cucerniciei. Ce fel de creştini sunt aceia care ştiu bine toate îndatoririle religiei, însă numai în teorie?

⇒ *Creştini sunt aceştia, care îşi recunosc închinarea la idoli, dar nu se leapădă de ea, care jertfesc totul – dacă se poate, chiar religia – propriului lor idol, adică vreunei patimi care domneşte în ei?*

⇒ *Creştini sunt aceştia, care arată o anumită râvnă pentru părţile din afară ale creştinismului, dar duhului şi miezului său se împotrivesc, care merg deseori la biserică, îşi deschid auzul pentru cuvintele dumnezeieşti, aprind lumânări cu mâna lor şi s-ar părea, cu râvnă, care cinstesc sărbătorile, dar fac toate acestea numai din obicei sau din „bună creştere", pe când inima şi gândurile le sunt prinse cu socoteli lumeşti?*

⇒ *Râvnă creştinească este aceasta, care se plictiseşte uneori că rugăciunile sunt prea lungi? Dumnezeul meu! Dacă a sta de vorbă cu Tine este un lucru apăsător pentru aceşti oameni, ce va fi pentru ei Crucea Ta? Nu, ascultătorilor, cel cu adevărat cucernic are o râvnă nebiruită pentru creştinism…*

Aşadar, cine va cuteza să se socoată cucernic cu adevărat dacă are faţă de Dumnezeu doar simţăminte reci? Chiar dacă râvna se aprinde uneori în el, se aprinde ca un pai, care luând foc se stinge îndată, ca un fulger în vreme de noapte întunecată, care după ce luminează toate le lasă în aceeaşi beznă. În inima celui cu adevărat cucernic nu se stinge niciodată focul acesta, pentru că el are împărtăşire cu Dumnezeu. Este atât de apropiat de Mirele său Cel Tainic, ***că stânga Sa, spune, este sub capul meu şi cu dreapta-I mă cuprinde; Îl iubeşte atât de mult, încât iubirea lui este tare ca moartea; săgeţile ei sunt săgeţi de foc şi flacăra ei ca fulgerul din cer; marea nu poate stinge dragostea, nici râurile s-o potolească (v. Cânt. 8, 3-7).***

Iată câteva trăsături ale adevăratei cucernicii, ale aceleia despre care spune Apostolul: deprinderea trupească la puţin foloseşte, dar cucernicia spre toate e de folos (I Tim. 4, 8).

(din: Sfântul Inochentie al Penzei, Viaţa care duce la Cer. Învăţăturile unui sfânt tânăr, Editura Sophia, 2012)

Părintele Andrei Coroian - Trăirea evanghelică în viaţa Sfântului ierarh Nicolae

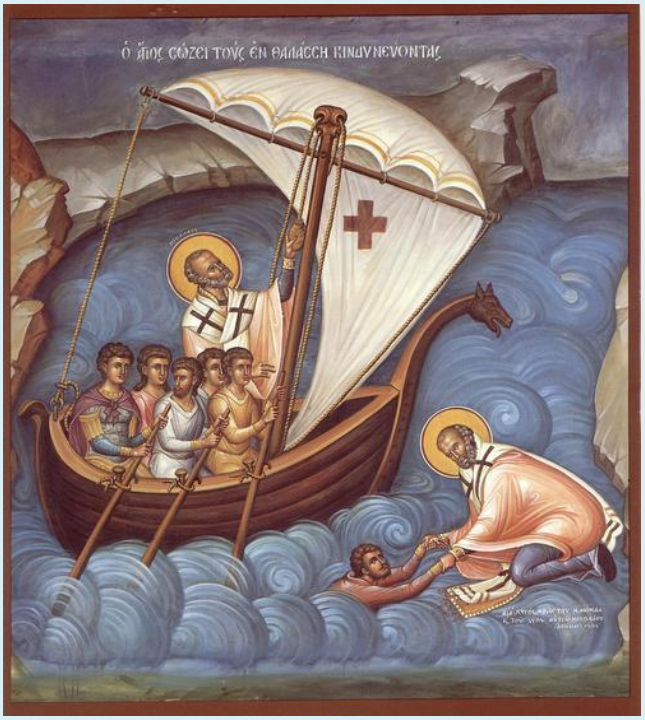

Sfântul ierarh Nicolae este unul dintre cei mai mari şi mai populari sfinţi ai Bisericii. Numit al doilea Înaintemergător, prieten şi laudă a apostolilor (după cum se spune în Acatist), întâi stătător al ierarhilor, el se bucură de o mare iubire şi cinstire din partea credincioşilor, poate imediat după Maica Domnului, alături de Botezătorul Ioan şi mai marii apostolilor sfinţii Petru şi Pavel.

S-a născut în jurul anului 260, în Asia mică, în localitatea Patara, provincia Mira Lichiei, din părinţi înstăriţi şi evlavioşi, Teofan şi Nona. Din copilărie s-a arătat un ales al lui Dumnezeu, deoarece prunc de sân fiind, nu primea să fie alăptat în zilele de post, miercurea şi vinerea. Crescând, evita jocurile copilăreşti, petrecând ore şi chiar zile de-a rândul în meditaţie şi rugăciune. A primit o aleasă educaţie, fiind dăruit de Dumnezeu cu o minte luminată şi cuprinzătoare, dar înţelegând deşertăciunea şi limitele ştiinţelor şi ale înţelepciunii profane s-a îndreptat spre arena desăvârşirii duhovniceşti - viaţa monahală. Studiind şi meditând profund asupra textelor Sfintei Scripturi în general şi a Sfintelor Evanghelii în special, a înţeles sensul vieţii, vocaţia şi chemarea omului de a trăi în dreapta credinţă, în dreapta relaţie şi înţeleapta iubire, cu Dumnezeu, cu oamenii şi cu întreaga fire.

După ce în urma unei călătorii la locurile sfinte, din Israel şi Egipt, s-a întors sporit în evlavie şi în înţelepciune, tânărul curat la suflet şi la trup, a fost hirotonit preot la doar douăzeci şi trei de ani. Odată hirotonit de către

îmbunătăţitul bătrân - Episcopul şi unchiul său cu acelaşi nume, Nicolae - a început slujirea preoţească cu râvnă şi putere apostolică. Propovăduind Evanghelia în orice împrejurare, tămăduind bolnavi, ajutând sărmani, luând apărarea celor slabi şi nedreptăţiţi, în timpul marilor prigonitori ai credinţei creştine, împăraţii romani Deocleţian şi Maximian, a avut mult de suferit. În jurul vârstei de treizeci de ani, după moartea unchiului său, a fost ales episcop al cetăţii sale natale - Mira Lichiei. Sporindu-şi ostenelile şi nevoinţele, în marea sa dragoste faţă de păstoriţii săi, a fost întemniţat ani îndelungaţi suferind bătăi, torturi pentru credinţa sa. Fiind eliberat abia în anul 313 în urma decretului de la Milan, dat de Sfântul împărat Constantin. În anul 325 a participat alături de alţi 318 Sfinţi Părinţi, la întâiul Sinod ecumenic convocat la Niceea de Sfântul Constantin, împotriva ereticului Arie.

Dacă în eparhia sa era recunoscut pentru mila şi iubirea sa de oameni, aici şi-a arătat marea sa iubire şi devotamentul faţă de adevărul dreptei credinţe. În râvna sa sfântă l-a pălmuit pe Arie ereticul hulitor. Fapt socotit nepotrivit de către împărat, pentru un slujitor al Domnului, dar apreciat şi lăudat de Hristos. Acestuia, după ce împăratul l-a aruncat în temniţă pe Sfântul Nicolae, luându-i însemnele arhiereşti, Însuşi i S-a arătat, dându-i Evanghelia, iar prea curata Sa Maică i-a pus pe umeri omoforul. Astfel s-a întors în cetatea sa cu slavă şi cinste, fiind aşteptat cu multă dragoste de credincioşii săi. Aici, petrecând viaţă sfântă în bătrâneţi cinstite, a adormit întru cuvioşie în anul 342. Moaştele sale înmiresmate, pline de har şi făcătoare de minuni se găsesc astăzi în oraşul Bari din Italia, iar mâna dreaptă spre binecuvântarea Ţării noastre, la Biserica Sfântul Gheorghe cel nou din Bucureşti.

Din viaţa sa de totală slujire şi jertfelnicie evanghelică, două virtuţi atotcuprinzătoare se evidenţiază. Iubirea de Dumnezeu, adică de Hristos, de adevăr şi de sfintele Lui învăţături, iar a doua iubirea sa de oameni materializată prin fapte de milostenie şi sprijinirea necontenită a celor sărmani.

Prima virtute reiese din viaţa sa ascetică dedicată postului, privegherii, rugăciunii, studiului Scripturii şi din râvna apostolică a propovăduirii Evangheliei. Era atât de adânc cunoscător al dogmelor ortodoxiei, de trăitor şi propovăduitor al acestor adevăruri, încât troparul îl numeşte „îndreptător credinţei”. Îndreptător şi păzitor al credinţei, Sfântul Nicolae arată creştinilor din toate veacurile şi din toate timpurile, că nu poate fi o trăire creştină autentică decât fundamentată şi ancorată în adevăr, care este însuşi Hristos. Numai o dreaptă relaţie cu Hristos şi Evanghelia Sa, ne dă calitatea de fii ai Tatălui Ceresc, trăitori şi împlinitori în Duhul Sfânt, ai poruncilor Sale.

Participarea la viaţa Bisericii, la viaţa lui Hristos, este o participare la viaţa Sfintei Treimi şi trăire anticipată, la o oarecare măsură a vieţii din împărăţia

cerească, întreţinută aici pe pământ prin starea de rugăciune şi alte fapte bune. Iubirea sa de adevăr, de ortodoxie, a mers până la jertfă, purtând lanţuri şi pătimind torturi pentru iubirea lui Hristos şi adevărul Său, Ortodoxia. Când preotul şi filosoful eretic Arie, în logica sistemului filosofiei sale, l-a coborât pe Hristos de pe scaunul său de Dumnezeu la treapta de făptură, sigur una superioară, Sfântul Nicolae i-a ars o palmă părintească, pentru a-l trezi la realitate: cu asfel de lucruri nu se glumeşte! Fapta a plăcut lui Hristos, dar ereticul, din păcate, tot eretic a rămas.

A doua mare virtute şi calitate a Sfântului ierarh Nicolae, este iubirea de oameni. Urmând lui Hristos, Care din iubire de oameni S-a întrupat, a flămânzit şi a însetat, a primit insulte, bătăi şi scuipări, sfârşind prin moartea ruşinoasă de pe Cruce, Sfântul Nicolae, „şi-a pus sufletul pentru poporul său" (Condac). Luând apărarea celor slabi şi neajutoraţi, „a scăpat pe cei nevinovaţi din moarte" arătându-se în vis împăratului Constantin şi guvernatorului Avlavie, mustrându-i pentru fapta nedreaptă de a fi condamnat la moarte oameni nevinovaţi, pe care i-a şi eliberat. A „plinit evanghelia lui Hristos" mai ales prin mila şi milostivirea sa faţă de sărmani, izvorâte din bunătatea sufletului său.

Tânăr fiind, a făcut cu mare discreţie (noaptea) o faptă de milostenie extra-ordinară, salvând patru suflete de la pieire, a trei tinere fete expuse prostituţiei, din pricina sărăciei şi a tatălui lor, care le îndemna spre aceasta. De-a lungul vieţii sale [Vieţile Sfinţilor, luna decembrie, Ed. Episcopiei Romanului, 1999.] a făcut nenumărate asemenea fapte. Ele au continuat şi s-au intensificat, după mutarea sa la cer.

Istoria mânăstirilor din România, Athos sau Rusia, consemnează nenumărate intervenţii miraculoase ale Sfântului Nicolae. Este îndeajuns să amintim faptul că, pe vremea când Sfântul Calinic era stareţul Mânăstirii Cernica, la cererea sa, Sfântul Nicolae a izbăvit mânăstirea de năvălirea turcilor, iar apoi a hrănit în mod miraculos obştea mânăstirii (peste 300 de vieţuitori) şi mulţimea de refugiaţi din calea turcilor în mânăstire, care izolaţi piereau de foame.

Sfântul Nicolae este cunoscut şi ca „Moş Nicolae" care aduce daruri pe ascuns, tocmai pentru bunătatea sa cea asemeni cu a Dătătorului tuturor bunătăţilor – Dumnezeu.

Sfântul Nicolae nu este numai un model veşnic viu şi atrăgător de viaţă în Hristos, ci şi un grabnic ajutător, prieten de nădejde, ocrotitor al călătorilor, al celor care naufragiază pe mări şi oceane.

Este un „chip al blândeţilor" prin faptele sale, mereu apropiat şi ajutător celor nevoiaşi. Un sfânt bătrân puternic, blând, bun şi înţelept, prietenos, contem-

poran cu toţi creştinii până la sfârşitul veacurilor şi solidar tuturor greutăţilor vieţii omeneşti.

O frumoasă povestire, ne arată cât este de apropiat omului şi de ce este atât de iubit Sfântul Nicolae, povesteşte că: „Sfântul Nicolae dimpreună cu Sfântul Ioan Casian, se îndreaptă degrabă, şi-nveşmântaţi în straie strălucitoare spre locul unde au laolaltă întâlnire cu Dumnezeu. Pe drum căruţa unui ţăran adânc înţepenită în glod. Sfântul Nicolae parcă ar dori să se oprească şi să dea celui necăjit o mână de ajutor. Îl ceartă însă Sfântul Casian: se poate să întârziem, ferească sfântul, la întâlnire şi să ne înfăţişăm înaintea Domnului, cu haine mânjite sau mai ştii minune, sfâşiate?

Aşa o fi, aşa este, încuviinţează Sfântul Nicolae, dar nici pe prăpăstuitul acesta nu-l putem lăsa la voia întâmplării şi a trece pe lângă el ca preotul şi levitul din parabola samarineanului milostiv. Şi nici una nici două îşi sumecă poalele hlamidei, îşi suflecă mânecele stiharului şi coboară alături de ţăran, punând voiniceşte umărul sub codârlă. Se zbate, se opinteşte, asudă, se umple de mâzgă, răsuflă greu, iar încearcă, i se fac veşmintele harcea-parcea… Dar până la urmă căruţa e scoasă la drum drept şi omul vesel şi bucuros, blagoslovindu-şi binefăcătorul, îşi poate urma calea. Sfântul Casian,, privind la cele ce se întâmplă, dă nedumerit din umeri şi pleacă zorit nevoie mare.

Sosesc amândoi la întâlnire. Sfântul Casian aşteaptă de multă vreme, când în sfârşit, apare şi bietul Nicolae, gâfâind, abia trăgându-şi sufletul şi într-un hal de murdărie şi neorânduială de neînchipuit. Sfântul Casian, uimit şi niţel scandalizat.

Atotputernicul atunci ce face? Pe Sfântul Casian îl primeşte cu o glacială politeţe, iar pe Sfântul Nicolae cu mare prietenie. Şi le grăieşte astfel: Numele tău, imaculatule şi neîntârziatule, respectuosule şi mult protocolarule, va fi purtat doar de unul din zece mii de oameni – Şi încă! Vei fi prăznuit numai odată la patru ani. Iar al tău, o mult mânjitule, nepunctualule, neparolistule, dar vrednic iubitor de aproapele tău şi adevărat ucenic al multcompătimitorului Meu Fiu va fi printre cele mai populare din toată lumea" [După Părintele N. Steinhardt, Dăruind vei dobândi, Sfinţi şi oameni iubiţi, Ed. Episcopiei Maramureşului, Baia Mare, 1992.].

Sigur, tâlcul acestei povestiri ne arată că Sfântul Nicolae a ajuns la Dumnezeu în momentul în care a luat hotărârea să ajute pe cel din necaz, cu care Hristos se identifică, dar şi faptul că raportul dintre milă şi dreptate este copleşitor în favoarea celei dintâi. Prin aceasta însă ne îndatorează pe toţi creştinii de astăzi şi din toate vremurile să înţelegem că sufletul Evangheliei este mila. Mila lui Dumnezeu „de care este plin tot pământul", după cum spune psalmistul, este

aceea care ne-a mântuit pe noi şi o va cere de la noi în raportul de legătură cu aproapele nostru. La înfricoşătoarea Judecată (Matei cap. 25) faptele milei vor cântări copleşitor şi vor pecetlui pe veci soarta noastră.

Rugăciunile, postul, milosteniile Sfântului Nicolae, exemplul pilduitor al vieţii sale şi intervenţiile sale salvatoare de-a lungul istoriei, ne întăresc trăirea noastră în adevăr, milă şi milostivire, care sunt bineplăcute şi mult dorite de Dumnezeu. Amin.

Arhim. Emilianos – Sfântul Nicolae – Mijlocitorul nostru la Dumnezeu

Monahismul pecetea adevărată (*Cuvântare rostită pe 20 mai 1986 în trapeza mănăstirii athonite Grigoriu, cu ocazia prăznuirii mutării moaştelor Sfântului Nicolae; publicată în revista mănăstirii Ho hosios Gregorius 11 (1986), p. 19-25.*)

Mulţumesc călduros din inimă mult iubitului şi preacinstitului vostru stareţ şi părinte duhovnicesc, pentru frumoasele cuvinte pe care le-a spus despre noi şi pentru urările pe care mi le-a făcut, precum şi pentru acest minunat prilej pe care mi l-a oferit de a fi astăzi împreună cu voi într-o atmosferă pur monahală şi familiară.

Mult m-a emoţionat şi m-a bucurat şi mi-a plăcut întreaga voastră petrecere şi privegherea voastră, rezistenţa voastră şi starea voastră, primirea voastră, iar câte nu le vedem noi, le vede Dumnezeu. Participăm la bucuria voastră, care e bucuria Bisericii, şi participând bucuria noastră creşte îndoit.

Sunt încă emoţionat -precum spuneam şi ieri -, fiindcă toţi simţim că în această noapte Sfântul Nicolae a fost împreună cu noi. L-am trăit. Nu numai inimile şi citirile noastre ne-au vorbit despre el, ci ***el însuşi a fost un avocat al iubirii, al milei, al puterii, al slavei lui Dumnezeu.*** Unul care n-a lăsat neemoţionat nici

cerul, nici vreo parte a pământului. Prăznuim pe sfântul, ne închinăm şi cinstitelor sale moaşte care s-au salvat atunci prin strămutarea lor. Desigur, ne amărâm pentru că din Răsărit au fost luate din Apus, dar s-au păstrat. Altminteri ar fi fost dezmembrate, poate, sau ar fi fost îngropate undeva sau le-ar fi ars musulmanii, potrivit Sinaxarului, şi cine ştie ce altceva ar fi putut păţi. Aşadar, el ne-a adunat pe toţi şi adună în jurul lui, sau mai degrabă în jurul lui Hristos, Răsăritul şi Apusul.

Vorbeam ieri despre transferul Ortodoxiei şi a luminii din Răsărit în Apus, care se realizează în zilele noastre. Or, Sfântul Nicolae a premers acest lucru cu mult înainte. Păstorind în timpul vieţii copiii săi duhovniceşti în Răsărit şi continuând să-I păstorească pe credincioşi prin rugăciunile sale, Sfântul Nicolae a primit şi a hotărât să plece de acolo şi să-şi strămute cortul sfânt în Apus, la Bari, unde până astăzi se păstrează sfintele şi cinstitele sale moaşte, care izvorăsc mir.

Fără să vrem ne vine în minte cuvântul Domnului: "***În casa Tatălui meu sunt multe sălaşuri***" (In 14, 2). Nu spune "în Împărăţia cerurilor", ci, "în casa Tatălui meu". Într-un singur loc sunt mai multe locaşuri. Într-o singură casă sunt mai multe sălaşuri. ***Casa cea una sunt cerul şi pământul, Sfânta Biserică. Răsăritul şi Apusul sunt adunate în acelaşi trup al lui Hristos pe care Tatăl Cel fără de început l-a dat Fiului Său Cel împreună fără de început. Acest trup ni l-a dat şi nouă, ca trupul nostru să fie Trupul lui Hristos.*** A luat de la noi şi noi am luat din plinătatea Lui.

Cu toţii suntem, aşadar, o singură casă, Răsăritul şi Apusul sunt sălaşuri pe pământ, iar în cer sunt multe alte sălaşuri.

Prin minunile şi viaţa lui sfântul a proclamat, precum spuneam puterea, înţelepciunea cea în multe chipuri şi mila Domnului.

E un sfânt universal care se arată pretutindeni, atât în vârtejurile uscatului, cât şi în furtunile mării. Oamenii îl recunosc de îndată. Faţa şi înfăţişarea lui sunt extrem de cunoscute în întreaga lume şi ortodocşilor, dar şi celor de alte neamuri şi de alte credinţe. În orice suferinţă, în orice împrejurare şi nevoie, atât în zilele lipsite de soare, cât şi în nopţile înfricoşătoare, Sfântul Nicolae a făcut şi continuă să-şi facă lucrul său, arătarea lui Dumnezeu Care lucrează nevăzut prin el.

Şi toate acestea ni le pun înaintea noastră ca o singură experienţă şi bucurie tainică sfintele moaşte ale preaiubitului nostru sfânt din Mira. ***Sfintele lui moaşte ne lasă o adâncă mărturie. Ştim pentru ce le iubim, pentru ce ne emoţionăm, ştim pentru ce închinăm lor. Sunt cortul sfântului, şi în acelaşi timp, cortul lui Dumnezeu, cortul Duhului Sfânt care nu le părăseşte, deşi***

sufletul său s-a despărţit de acest trup îndumnezeit ajuns acum cinstite moaşte. Sufletul a plecat în sânurile Tatălui ceresc, dar Duhul Sfânt Care locuieşte în ele rămâne mereu aici, nedespărţit, neîmpărţit, am spune, fără să se identifice cu însăşi trupul sfântului.

Moaştele sfântului purtând harul Duhului Sfânt sunt, aşadar, însuşi sfântul, şi de aceea vorbesc despre el. ***Dumnezeu ne vorbeşte despre sfântul Lui şi ni-l aşează în inimile noastre, dar şi sfântul ne vorbeşte despre Dumnezeu şi ni-L aduce tot atât de aproape de noi pe cât sunt aproape de noi sfintele sale moaşte, de care astăzi ne bucurăm să ne atingem buzele şi la care ne-am închinat în cursul nopţii.***

La aceste lucruri mă gândeam în noaptea aceasta, aducându-mi aminte şi de cuvântul psalmistului; "***Ziua va porunci Domnul milei Sale, iar noaptea va arăta de la mine o rugăciune Dumnezeului vieţii mele***" (Ps. 41, 9). Cu alte cuvinte, ***Dumnezeu ne trimite ziua mila Sa, iar noaptea face arătările Lui în adâncul inimii noastre; când noaptea noastră e o rugăciune către Dumnezeul vieţii noastre, atunci ne arată în chip personal descoperirile Sale nouă.*** Ziua se umple de bunătăţile Lui, ca să ne putem gândi şi să avem dovezi bogate ale prezenţei Lui; iar noaptea ne arată, ne descoperă într-un mod tainic dumnezeirea Lui, slava Lui, sfinţenia Lui, comuniunea Sa teologică în cele Trei Persoane ale Sale, aşa cum am trăit şi am văzut şi în această frumoasă noapte a lui Dumnezeu şi a Sfântului Nicolae în jurul sfintelor sale moaşte.

Dumnezeu ne arată toate, "***cele nevăzute şi ascunse***" (Ps. 50, ale vieţii şi înţelepciunii Sale. Şi ţine de experienţă faptul că Dumnezeu ne descoperă în Duhul Sfânt prin sfinţii Săi cele mai ascunse ale Sale mai cu seamă în timpul nopţii. De aceea iubesc monahii noaptea şi se bucură când priveghează şi se roagă.

Pe când era în viaţă, Sfântul Nicolae făcea necontenit minuni. Aceleaşi minuni şi altele asemănătoare le fac şi sfintele sale moaşte. Ştim că sfântul s-a mutat la Bari şi cele ce ne-au rămas de la el sunt un lucru pământesc, dar, am putea spune, sunt şi un Dumnezeu pământesc. Sunt un Dumnezeu pământesc, un Dumnezeu lucrător în mijlocul nostru, pipăit şi văzut, întrucât Dumnezeu sălăşluieşte în el , dar şi în mijlocul nostru, astfel încât atingerea de moaştele lui ne oferă roadele împărtăşirii de Dumnezeu, care nepipăit şi neîmpărtăşit fiind se face cu atât mai mult al nostru.

Sfintele sale moaşte ne arată toate acestea. ***Fratele nostru mai mare, Sfântul Nicolae, împărtăşeşte prin har însuşirile lui Dumnezeu şi ni le împarte şi nouă.*** A plecat din această viaţă fără să o părăsească, aşa cum odinioară Fiul lui Dumnezeu a lăsat sânurile cereşti de dragul nostru ca să se sălăşluiască în noi, fără să le părăsească însă. Sfântul e un frate al nostru întâi-născut pe pământ şi,

în acelaşi timp, un înainte-mergător al nostru în ceruri, ca acolo să vorbească cu îndrăzneală pentru noi.

De aceea, el vorbeşte despre noi lui Dumnezeu, ne înfăţişează lui Dumnezeu pe fiecare dintre noi. Şi, drept urmare, vedeţi, toată noaptea aceasta, toată relaţia noastră cu sfântul n-a fost pur şi simplu numai o relaţie cu el, ci o relaţie şi cu Cel căutat de el, cu Cel minunat întru sfinţii Lui. În sfârşit, în sfântul nostru şi de la sfântul nostru mai e ceva, un lucru care lipseşte din lume şi pe care noi monahii îl primim în chip puternic şi sensibil prin intermediul puterilor pe care ni le dăruieşte Biserica noastră.

Prin intermediul sfântului, Dumnezeu ne trimite lumina Lui, ne trimite adevărul Lui, ne trimite secretele inimii Lui, ne dă ce are El, ca să nu fim lipsiţi de nimic şi să nu fim "cumva mai prejos" decât sfântul. Unit cu Duhul Sfânt, sfântul cunoaşte pe Dumnezeu, de vreme ce Duhul cercetează cele ale lui Dumnezeu (1 Co. 2, 10). Unit cu Duhul, el are proporţional experienţa Duhului Sfânt din sânurile Tatălui, din care Acesta purcede, are experienţa împreună cu Care Duhul vieţuieşte şi prin Care este trimis.

Şi această experienţă o câştigă, o absorb şi moaştele îndumnezeite, aşa cum au absorbit harul; şi împreună cu ele, ele se fac părtaşe ale darurilor pe care ni le comunică nouă. Astfel, pe nesimţite, dar adevărat, suntem iniţiaţi în lucrurile dumnezeieşti. Experienţele moaştelor, adică experienţele Duhului, cunoaşterea pe care o are Fiul despre Tatăl, toate acestea ni se fac prin relaţie câştigurile noastre teologice. ***Comuniunea noastră cu Sfântul prin moaştele lui se face comuniunea noastră cu Preasfânta Treime.***

Astfel, oricât de sărmani şi mici am fi, cunoaştem că sărmanele noastre persoane, ipostasurile noastre sărace foarte şi păcătoase, sunt în cele din urmă ipostasuri ce se găsesc în moaşte şi în Dumnezeu! Suntem sărmani, suntem smeriţi, suntem netrebnici; dar suntem şi foarte mari, în măsura în care primim asemenea "împărtăşiri".

Ce dar ne face Domnul punând necontenit viaţa monahilor în atât de mari desfătări! Nu e nimeni care să ajungă să înţeleagă măreţia aceasta, poate doar să o guste, aşa cum nu înţelegem absolut deloc înţelesul Sfintelor Taine, chiar dacă le-am da definiţia corectă, dar primim darurile Sfintelor Taine.

Aşadar, fraţilor, astăzi din nou am vorbit cu Dumnezeu, am fost învăţaţi despre Dumnezeu, am cunoscut pe Dumnezeu, iar sfântul ne va informa şi va adăuga şi alte lucruri cunoaşterii noastre. Ni L-a vestit pe Dumnezeu şi ne face la rândul nostru şi pe noi vestitori ai lui Dumnezeu. Noi trăim necazurile noastre, trăim învârtoşarea inimilor noastre, însă cu toate acestea şi aceste părticele

dumnezeieşti sunt ale noastre, ca şi acelea. Unele prin voinţa noastră şi neputinţele noastre, iar celelalte prin voinţa şi iubirea lui Dumnezeu.

Prin câte exemple nu ne-a povăţuit pedagogic spre acestea Biserica în Cincizecimea de faţă!

- *Apostolul Toma a fost numit necredincios, dar s-a învrednicit să-şi mărturisească credincioşia şi credinţa în Dumnezeu, să vestească Dumnezeirea lui Hristos (cf. In 20,28). Era plăpând, am spune, după fire, îşi pierdea uşor îndrăzneala şi răbdarea, simţea cu anevoie bucurie în faţa lui Hristos. Şi totuşi, lui i-a zis: "**Vino, şi pune mâna ta, şi vezi cu ochii tăi!**" De câte ori nu ne spune Dumnezeu "pune mâna ta" şi Hristos Însuşi pune mâinile noastre în semnele rănilor Lui.*
- *În continuare, femeile acelea, neputincioase prin fire, au dobândit nume de mironosiţe. Dumnezeu s-a folosit de neputinţa lor ca să arate puterea Învierii şi să o vestească ucenicilor şi apostolilor (Mt 28, 1-20).*
- *Apoi am văzut un paralitic. Avea el oare puterea vindecării trupeşti şi sufleteşti? Sau era acea putere primită din apă? Sau nu cumva de la îngerul care cobora şi tulbura apa? Dincolo de tulburarea acelei ape nu era oare alt semn? Numai El, nevăzutul Dumnezeu era Cel care lucra toate. Hristos, Care părea un simplu om, l-a prefăcut pe paralitic în vestitor al harului (In 5, 1-15).*
- *Iar ieri, o femeie desfrânată, de cinci ori desfrânată, samarineancă (In 4, 4-30), a simţit limpede taina lui Hristos şi a transmis-o unui popor care nici măcar nu primea pe poporul lui Israel.*
- *Iar Duminica viitoare vom vedea orbul (In 9, 1-38), care şi el va deveni vestitor al Fiului lui Dumnezeu, fiindcă ochii lui au văzut lumea materială, dar sufletul său a recunoscut taina Dumnezeirii.*

Înaintând spre sfârşitul Cincizecimii, Însuşi Hristos, la Duminica Sfinţilor Părinţi (de la Sinodul I Ecumenic), va vorbi despre noi de-a dreptul ca Mijlocitor veşnic al inimilor noastre, având pururea mâinile înălţate pentru noi.

Astfel coboară şi vin până la noi mâinile lui Dumnezeu care ne-au plăsmuit şi ne-au mântuit, iar Duhul luminător coboară la rândul Lui prin zeci de mii de metode dumnezeieşti, prin sfinţi şi prin moaştele lor cărora ne închinăm ca unor semne dumnezeieşti. Şi iarăşi urcă la Tatăl şi ne unesc ca arşi de foc cu tronurile şi domniile, cu arhanghelii şi cu îngerii, cu puterile, cu heruvimii şi serafimii, ca să ne însuşim cunoaşterea heruvimilor, puterea serafimilor, stăpânirea arhanghelilor, veghea îngerilor, triumful tronurilor.

Prin moaşte, prin sfinţi, prin stihii, prin simboluri, prin rugăciuni, prin toate Dumnezeu ne dă mereu şi adaugă în fiecare zi; ne-a dat şi astăzi. Să mulţumim Domnului!

Roagă-te, aşadar, sfinte stareţ şi părinte duhovnicesc, ca să înţelegem cât de mult ne "strigă" la Tatăl Său Domnul nostru, ca să ne facem ecouri ale glasului, voinţei şi dorinţei Lui, imitatori ai pătimirii Lui, acoperăminte ale sfinţeniei Lui, scrisori ale cuvintelor Lui, oglinzi ale slavei Lui.

Arhimandritul Emilianos
" Cateheze şi cuvântări"

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la pomenirea Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei (6 decembrie 2011)

Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul, Sfântul Nicolae, Părintele milostivirilor…este patronul duhovnicesc al platformei noastre, Teologie pentru azi, pentru că acum 5 ani de zile…începeam această lucrare învăţătorească la nivel online tocmai în ziua sa de pomenire, pe 6 decembrie 2006.

A trecut timpul…şi am înţeles că rolul nostru e acela de a dărui mai mult decât primim…că rolul nostru este acela de a uimi prin măreţia dăruirii şi prin constanta muncă de creaţie.

Însă creaţia noastră nu este o luare la întrecere cu cineva…ci o ieşire de conştiinţă spre toţi, o ieşire în întâmpinarea tuturor…o întâmpinare de suflet pentru toţi cei care au nevoie de nişte prieteni reali.

Şi cred că dumnezeiescul Nicolae ne-a condus spre o tot mai echilibrată perspectivă a întâmpinării tuturor…în ciuda tuturor obstacolelor care au apărut între timp.

Cine este dumnezeiescul Nicolae şi de ce bunătatea sa a ajuns proverbială…până la a ne pune ghetuţele ca să fie umplute de cadouri?

S-a născut în cetatea Patara din regiunea Lichiei, în Turcia de azi, pe la anul 280 d. Hr., din părinţi de bun neam, credincioşi şi bogaţi: Teofan şi Nona…iar Nicolae (în limba greacă) înseamnă biruitor de popor.

Şi când biruie atâtea inimi cu bunătatea sa, cum nu e el biruitorul inimilor noastre?

A fost singur la părinţi…şi din prima clipă a fost un copil minunat: ***la prima sa îmbăiere a stat trei ceasuri pe propriile-i picioare, a supt numai din sânul drept al mamei sale şi miercurea şi vinerea sugea numai seara de la sânul mamei, postind peste zi în mod paradoxal.***

Ager la minte şi înţelept. O copilărie fără prietenii rele, vorbe nefolositoare şi întâlniri cu fete. Petrecea mult la Biserică, în rugăciune şi citire. Unchiul său, tot Nicolae, era episcop. Acesta l-a crescut în cuviinţă şi l-a hirotonit preot mai apoi, prorocia pentru el împlinindu-se, aceea că va fi un nou soare pentru lume.

Ca preot are o viaţă foarte ascetică. Şi-a împărţit averea primită de la părinţi…şi îl ajută pe tatăl sărac, cel cu 3 fete de măritat…pe care îl scapă de la faptul de a-şi transforma casa în bordel.

De aici încolo…milostivirea sa va deveni şi mai evidentă.

Sfântul Nicolae vrea să meargă în Ţara Sfântă ca să se închine. Satana vrea să îi scufunde corabia cu care naviga. Opreşte furtuna pe mare. Învie un marinar mort.

Ajunge în Alexandria Egiptului, şi aici tămăduieşte bolnavi şi îi alungă pe demoni din oameni. Ajunge apoi la Ierusalim, se deschid uşile Bisericii înaintea lui, e sfătuit în mod mistic să se întoarcă în patria sa.

Devine monah, e chemat în mod extatic la episcopat şi e condus de Dumnezeu la Mira Lichiei pentru aceasta. Episcopii, care trebuia să îl aleagă, sunt luminaţi de Dumnezeu ca să îl aleagă episcop pe Sfântul Nicolae.

În vedenie, Domnul i-a dăruit o Evanghelie iar prea curata Stăpână un omofor…şi astfel l-au încredinţat să primească episcopatul.

A trăit în vremea împăraţilor romani persecutori Diocleţian şi Maximian. A fost întemniţat şi chinuit. Este eliberat în vremea Sfântului Constantin cel Mare şi luptă împotriva păgânismului.

A participat la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, din 325 d. Hr. şi aici l-a pălmuit pe Arie pentru neobrăzarea lui eretică. Părinţii sinodali i-au retras, pentru acest gest, însemnele arhiereşti dar Domnul i-a dăruit din nou Evanghelia şi Prea Curata Stăpână omoforul.

Ajută pe oameni în timpul secetei. Face judecată dreaptă. ***După o scurtă boală a adormit la adânci bătrâneţi, pe la anul 345 d. Hr. Şi după adormirea sa a izvorât mir din Sfintele sale Moaşte şi…minuni nenumărate a făcut în întreaga lume până astăzi.***

Însă, când spui Sfântul Nicolae…spui bunătate.

Şi bunătatea înseamnă înţelegere a oamenilor, înţelegere faţă de greutăţile lor şi de problemele lor.

Iar cum noi, cu toţii, căutăm prieteni…sau cum vrem să ştim să fim prieteni cu alţii…avem în Sfântul Nicolae un sfătuitor pentru prietenie…pentru că Înalt Preasfinţia sa ne învaţă pe toţi că prietenia reală e una sfântă, e una de conştiinţă, e una frumoasă şi totală.

Şi dacă noi suntem de vină că nu putem iubi şi nu putem ierta…de unde să ştim ce înseamnă prieten pentru totdeauna?

Cum să vrem să experimentăm autenticitatea unei relaţii şi, în acelaşi timp, să nu vrem să facem nici un efort pentru ea?

Aşa că, în relaţiile cu oamenii…trebuie să ne curăţim inimile ca în relaţia cu Dumnezeu.

Iar dacă văzătorii de Dumnezeu sunt cei curaţi cu inima…prietenii reali…sunt tot cei curaţi cu inima, cei simpli la inimă, care nu simt una şi spun alta…ci care au cuvinte şi gesturi care coincid cu adâncul inimii lor.

Prieteniile şi iubirile reale…ca şi iubirea de Dumnezeu sunt flori ce trebuie îngrijite permanent.

Dacă nu le uzi permanent cu gândul cel bun, cu încredere, cu dorinţa de cunoaştere şi respectare a celuilalt intervine molima invidiei, molima îndoielii, molima nesinceritătii…şi floarea iubirii, a prieteniei sau a relaţiei colegiale şi principiale se păleşte.

Şi dragostea, relaţia se erodează, se strică, se diluează…pentru că e nevoie de fidelitate în relaţie de ambele părţi.

Şi când unul trădează relaţia…îşi trădează caracterul său îşi dezvăluie metehnele caracterului său…

Se pot vindeca relaţiile de infidelitate? Da, într-un anume grad.

Numai că trebuie să ai eroismul de a-ţi recunoaşte greşelile şi limitele în cadrul relaţiei.

Iar dacă nu simţi să faci nimic pentru a repara o relaţie…înseamnă că a fost o pseudo relaţie…de care ai scăpat…pentru că în cadrul ei vă minţeaţi reciproc.

Vă mulţumim tuturor pentru sprijin şi pentru fidelitate…şi vă dorim numai bine. Amin!

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la pomenirea Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei (6 decembrie 2013)

Iubiţii mei, la împlinire a 7 ani de creaţie online…pomenirea Sfântului arhiepiscop Nicolae înseamnă pomenirea Părintelui duhovnicesc al platformei Teologie pentru azi!

Pentru că din ziua de 6 decembrie 2006 suntem online aproape zilnic…prin munca noastră…şi prin deschiderea către oameni.

De aceea munca noastră online, luminată de rugăciunile sale, sunt pungi de bani aruncate în sufletele oamenilor.

Sunt banii harului dumnezeiesc al Prea Sfintei Treimi.

Sunt mâini întinse, spre îmbrăţişare a oamenilor.

Pentru că oamenii au nevoie de prieteni, de confidenţi, de cineva care să îi înţeleagă profund…şi să îi preţuiască pentru ceea ce sunt.

La o primă impresie şi din afară…pare pierdere de timp să pierzi timpul scriind şi vorbind şi slujind oamenilor în mod neîntrerupt.

Iar, în fapt, e adevărat, e o imensă muncă, oboseală, cheltuire de sine, ruinare de sine…dar şi o prea-împlinitoare bucurie.

În timp însă…când vezi că oamenii se schimbă datorită scrisului, a muncii, a dăruirii tale, când mediul social şi onlineul capătă o altă amprentă, atunci observi că a sluji oamenilor nu e o pierde de timp…ci înseamnă o schimbare/ o primenire/ o îmbucurare de profunzime a oamenilor.

Aghios Nicolaos (în greacă) sau Sanctus Nicolaus (în latină) a trăit între 15 martie 270 - 6 decembrie 343, adormind la vârsta de 73 de ani.

Iar Nicolae – biruitorul de popor prin sfinţenie, prin delicateţe, prin bunătate, prin facerea de bine – s-a arătat minunat de-a lungul întregii sale vieţi.

Imediat după naştere, la prima îmbăiere, a stat trei ore în picioare…deşi era prunc abia născut…în cinstea Prea Sfintei Treimi. Sugea doar din sânul drept al mamei sale…iar în zi de post sugea de la sânul mamei doar seara.

A făcut studii, s-a umplut tot mai mult de har şi de fapte bune, a fost hirotonit de către unchiul său, care era episcop…

Dar nu prin nepotism sau pe bani a devenit preot al Domnului ci pentru că unchiul său, episcopul, şi el un om Sfânt, l-a văzut pe cel nou hirotonit ca pe „un nou soare” al Bisericii.

Sfântul Nicolae şi-a împărţit averea părintească la săraci.

Şi când am spus, mai sus (asta pentru cei care nu cunosc viaţa lui), că munca noastră online înseamnă a arunca pungi de bani în sufletele oamenilor…am făcut o aluzie la un eveniment din viaţa lui, unde Sfântul Nicolae s-a dus şi a aruncat pungi de bani, noaptea, în casa unui tată…pentru ca acela să nu-şi dea fiicele, trei la număr, pentru prostituţie…din cauza sărăciei.

A aruncat banii pe fereastră…în casa tatălui cu 3 fete nemăritate…la miezul nopţii…fără să-şi deconspire identitatea.

Dar a făcut acel bine…în mod anonim…pentru că aşa a înţeles de la Dumnezeu că trebuie să procedeze în acest caz.

Însă noi nu trebuie să înţelegem de aici, din această situaţie, că trebuie să facem bloguri anonime…cărţi anonime…sau să nu avem relaţii cu oamenii ci să le trimitem doar bani pe card…pentru că doar aşa se rezolvă situaţia.

Nu! Faţă de fiecare om trebuie să ne comportăm după cum acela doreşte…şi după cum Dumnezeu ne luminează.

Pentru că, în nici o situaţie, comportamentul stereotip, a repeta la nesfârşit, cu toţi oamenii, acelaşi mod de-a fi…nu arată că suntem vii…ci că suntem înapoiaţi social.

Sfântul Nicolae a ales discreţia în acest caz…pentru că a vrut ca tatăl fetelor să decidă de unul singur ce viaţă vrea să aibă.

Dacă venea şi îi dădea banii în mână…tatăl fetelor s-ar fi simţit obligat de prezenţa arhiepiscopului să se manifeste ca un om credincios.

Dar când l-a lăsat pe om cu banii în casă…şi omului nu îi venea să creadă ce se întâmplă…atunci el s-a manifestat aşa cum a simţit.

Şi cum s-a manifestat tatăl scăpat de sărăcie? „Socotind a fi purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Îi mulţumea neîncetat, dând laudă Domnului Celui ce Se îngrijeşte de toţi. Apoi îndată pe una din fetele sale, pe cea mai mare, a măritat-o după un bărbat şi i-a dat aurul cel primit din destul pentru zestrea ei”.

De aceea, văzând că tatăl a procedat înţelept…adică în sens cu milostenia Sfântului Nicolae, Sfântul nostru a mai repetat de două ori acţiunea de la miezul nopţii…pentru ca tatăl să-şi căsătorească şi celelalte două fiice.

Sfântul Nicolae a fost la Locurile Sfinte ale Domnului, a participat la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, din 325, peste tot a făcut minuni copleşitoare…

Pentru că se raporta, mereu, la oamenii din faţa lui…şi îi ajuta după voia Domnului şi după bunătatea inimii sale prea frumoase.

Nu suporta minciuna, falsificarea credinţei…şi de aceea l-a pălmuit pe Arie, ereticul…dar iubea oamenii şi nu suporta să îi vadă îndureraţi, trişti, dezamăgiţi, disperaţi…

Îi iubea cu iubirea lui Dumnezeu şi se lupta cu minciuna, cu falsificarea credinţei şi a vieţii eclesiale, din iubire pentru Dumnezeu.

Şi privind lucrurile retrospectiv, munca noastră online este îmbibată de prezenţa lui, a Părintelui duhovnicesc al platformei noastre, pentru că e deschisă spre oameni în mod autentic, din dor de a ajuta oamenii şi nu de a-i ideologiza.

Cine ideologizează…are un scop, în cele din urmă, mercantil, îngust, fracţionar.

Merge cu partea lui, cu partidul lui, cu scopurile lui…lăturalnice.

Eu şi doamna preoteasă nu avem scopuri politice, nu ne angajăm şi nu agreăm atitudini extremiste şi nu suntem înfăşuraţi în organizaţii oculte.

Ceea ce spunem spunem la vedere în cărţile şi articolele noastre online, munca noastră poate fi urmăribilă pas cu pas, gradul de înţelegere al textelor sau al realităţii e sub ochii dumneavoastră.

Tocmai de aceea suntem o invitaţie continuă la dialog, la comuniune, la cooperare între noi, la nivel online şi social…lucru care nu înseamnă a nu avea poziţii critice detaliate asupra problemelor luate în discuţie.

Mai pe scurt, îmbinăm bunătatea cu vorbirea tranşantă, muncă continuă cu eleganţa, dialogul decent cu exprimarea savuroasă, viaţa ascetico-mistică cu problemele cele mai recente şi spinoase, teologia înaltă şi sfântă cu ideologiile de tot felul, sfinţenia credinţei ortodoxe cu dialogul onest cu toate credinţele şi superstiţiile lumii.

Aşa stând lucrurile, vă mulţumim pentru fidelitatea cu care ne urmăriţi, pentru aportul dumneavoastră, de orice fel, la viaţa noastră (pentru comentarii, cărţi, articole, bani, prietenie), pentru că lăsaţi să se continue munca noastră în viaţa dumneavoastră!

Vă port mereu în rugăciunile mele, pe toţi cititorii mei…şi vă cer rugăciunea şi sprijinul dumneavoastră continuu pentru a merge mai departe!

La mulţi ani pentru TPA, la mulţi ani dumneavoastră, la mulţi ani tuturor!

Dumnezeu să ne lumineze întru toate discuţiile noastre, pentru ca să comunicăm eficient şi profund între noi! Amin.

Pr. Dorin Picioruş - Expresii teologice în Acatistul Sfântului ierarh Nicolae al Mirelor Lichiei

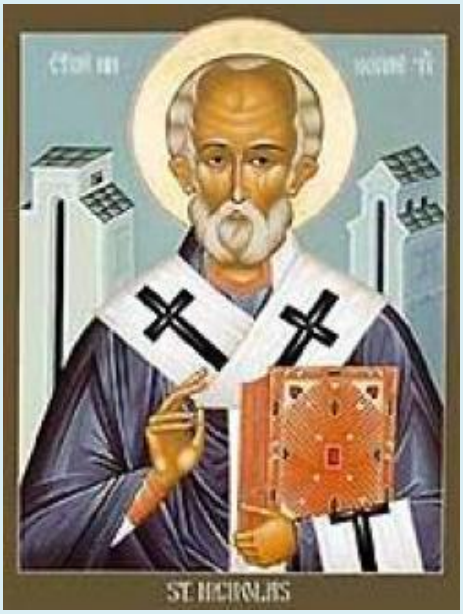

Ajutorul Sfântului Nicolae e privit ca o vărsare de mir de mult preţ către toată lumea [Condac 1].

Rugăciunile Sfinţilor umplu de bună mireasma harului pe cei care se roagă lor.

Îndrăznirea către Dumnezeu [Cf. Ibidem] înseamnă starea de intimitate a Sfinţilor cu Dumnezeu, prin care cer de la Dumnezeu mântuirea celor credincioşi.

Slobozirea de necazuri = eliberarea de ele [Cf. Ibidem].

A fi însuflat/insuflat de suflarea Duhului Sfânt înseamnă a fi luminat, condus, inspirat, plin de Duhul Sfânt care ne îndeamnă şi ne face să înţelegem fapte şi cugetări dumnezeieşti. [Icos 1, stih 7]

A astupat gurile ereticilor = le-a dovedit netemeinicia ereziilor lor cu fapta şi cu cuvântul [Icos 1, stih 12].

Orbire cu eresul = îndoctrinarea cu o erezie care te dezgoleşte de harul lui Dumnezeu, fapt pentru care nu mai vezi adevărul pentru că ai orbit duhovniceşte. [Condac 2]

Sf. Nicolae a curăţit lumea de învăţăturile nedrepte ale lui Arie, cf. Condac 2. Erezia e văzută ca o întinare a minţii, a puterii normale de judecată a omului

credincios. Orice gând eretic şi orice patimă crezută drept adevăr ne întinează puterea de judecată a minţii noastre.

Grabnic ajutător [Icos 2, stih 2] = care ne ascultă rugăciunile cu mare repeziciune, dacă ele sunt făcute din adâncul inimii noastre.

Cald folositor [Icos 2, stih 3] = cel care ne ajută cu delicateţe; ale cărui minuni şi fapte în viaţa noastră ne umplu de dulceaţa iubirii lui, de frumuseţea dragostei lui.

A cerceta pe cei necăjiţi [Icos 2, stih 4]= a vizita, a veni în mod direct, duhovniceşte la cei care sunt în mari dureri interioare.

Limanul înviforaţilor [Icos 2, stih 5]= cel care ajută pe oameni să se mântuiască din marea acestei vieţi. Cel care ne ajută să ajungem la liman, la mal, la sfârşitul vieţii noastre, adică la o moarte bună, curăţiţi şi împăcaţi cu Dumnezeu şi cu oamenii.

El mângâie pe cei care plâng [Icos 2, stih 6] pentru că le dă să simtă dulceaţa bunătăţii sale, le dă să simtă că el este cu ei, că este mult mai aproape decât cred ei, de viaţa lor.

Ce înseamnă să ne spăimântăm/înspăimântăm de minunile unui Sfânt? [Condac 3] Înseamnă să simţim puterea duhovnicească a vieţii sale şi a faptelor sale, să fim conştienţi de ce a făcut el împreună cu Dumnezeu din viaţa lui…şi această simţire a adâncului de taină al vieţii lui ne cutremură în mod fiinţial, atât de puternic, încât din acea cutremurare porneşte întreaga noastră cinstire/reverenţă către acel Sfânt. Te cutremuri de măreţia cuiva numai dacă îl înţelegi, dacă Dumnezeu îţi dă să-i vezi şi să-i trăieşti măreţia sfinţeniei lui.

Cine poate trăi o bucurie îmbinată cu frică? [Condac 3]. Un om smerit şi lucid, care ştie cine este şi nu este el.

Ce înseamnă rugăciuni treze [Ibidem]? Înseamnă rugăciuni făcute în priveghere faţă de ceea ce intră în noi, la ce duhuri şi gânduri bat la inima noastră. Rugăciunile treze sunt rugăciunile atenţiei. Însă la aşa ceva ajungi dacă trăieşti zilnic împreună cu harul lui Dumnezeu. Nu poţi fi atent la rugăciunea din inima ta dacă nu ai pe Duhul cu tine! Asta e imposibil prin sforţări omeneşti.

Ce înseamnă luminarea minţii? [Ibidem] Umplerea minţii noastre şi a fiinţei noastre, în mod vădit, conştient, simţit duhovniceşte, de către harul lui Dumnezeu.

Numai dacă ai minte luminată, plină de har, poţi să cânţi lui Dumnezeu împreună cu Sfinţii, cf. Condac 3.

Puterile cereşti se minunează, se uimesc de credinţa Sfântului Nicolae cea tare în Dumnezeu, cf. Ibidem.

Noi ne rugăm către el deşi suntem nevrednici, cf. Icos 3. În ciuda faptului că suntem oameni păcătoşi, nu suntem excluşi de la rugăciune. ***De fapt rugăciunea tocmai din acest simţământ interior se naşte: din conştiinţa păcătoşeniei noastre adânci, a nevredniciei noastre faţă de harul lui Dumnezeu.***

De ce aduce întristare demonilor? [Icos 3, stih 2] Pentru că le strică planurile rele pe care aceştia le au împotriva oamenilor.

Ce înseamnă să porţi aceeaşi credinţă cu Ioan Gură de Aur şi Vasile cel Mare [Icos 3, stih 7]? Să ai în tine identitatea de credinţă, mărturisire şi de faptă cu aceia. Să fii ocupat de acelaşi Duh Sfânt întru care s-au sfinţit şi ei.

De unde avea bani Sfântul Nicolae, ca să ajute cu trei legături de galbeni, adică de bani de aur, pe cele trei fecioare şi pe tatăl lor? [Condac 4] Din averea Bisericii, la care contribuiau credincioşii în mod activ. Din chetele şi milosteniile private ale credincioşilor.

În ce fel este Sfântul Nicolae "mirele celor trei fete" [Icos 4, stih 11]? Prin milostenia lui faţă de ele. În loc să fie date spre vânzare, ca să se prostitueze, Sfântul Nicolae se face mirele lor, protectorul căsătoriei lor, prin aceea că le dă dota spre a se căsători fiecăreia dintre ele.

Ce înseamnă a îndrepta rugăciuni către Sf. Nicolae [Condac 5]? A te ruga stăruitor lui, insistent.

Ce înseamnă a izbăvi [Ibidem] ? A mântui, a salva, a scăpa pe cineva de la o boală, de la moarte, din Iad.

De ce sunt patimile neroditoare [Icos 5, stih 4] ? Pentru că sunt în contradicţie cu sănătatea noastră duhovnicească. Pentru că ele rodesc boală, moarte fizică, moarte duhovnicească, adică urâţenie, plictis, turpitudine interioară.

Ce înseamnă să fii îndreptător al dreptcredincioşilor [Icos 5, stih 6]? Un activ şi tainic îndrumător al conştiinţei noastre, spre a face sau a spune un anume lucru. Cel care ne iradiază cu harul persoanei sale duhovniceşti pentru ca să alegem poziţia cea mai bună, cea mai de mijloc în viaţa noastră.

Cum prădează el păgânătatea [Icos 5, stih 7]? Prin aceea că ne arată că ea este stearpă, că e o minciună şi prin aceasta fură locul păgânătăţii din inima noastră, instalând în noi buna cinstire a lui Dumnezeu.

Ce înseamnă împresurări diavoleşti [Icos 6]? Ispitirea noastră de către demoni, care vin şi ne înconjoară din toate părţile şi ne îndeamnă să facem un păcat, moment în care noi credem că nu putem să trecem deloc peste acest pas. Însă e o minciună! E un sentiment fals pe care ţi-l creează artificial în tine, ca tu să pactizezi cu păcatul în inima ta.

Ce înseamnă preacuvios [Icos 6, stih 4]? Foarte plin de cuviinţă, de evlavie pentru viaţa curată, bineplăcută lui Dumnezeu.

Ce înseamnă preafericit [Icos 6, stih 5]? Prea plin de bucurii duhovniceşti în fiinţa ta, de bucuriile duhovniceşti pe care Dumnezeu ţi le dă pentru viaţa ta curată şi sfântă.

De ce le spunem Sfinţilor: "Bucură-te!"? Pentru că este starea în care ei trăiesc înaintea lui Dumnezeu, aceea a bucuriei veşnice, continue de vederea feţei Sale şi, aceeaşi bucurie ne-o dorim şi noi. Vestim bucuria lor, de care ne umplem şi noi, atunci când slăvim bucuria şi fericirea Sfinţilor lui Dumnezeu.

De ce avea Arie vicleană cunoştinţă [Condac 7]? Pentru că prin erezia lui el dorea să atragă pe alţii, să îi rupă de la Biserică pentru ca să şi-i facă urmaşi ai lui. Era un impostor cu plan, cu fapte premeditate.

Cum a intrat Arie ca un lup în turma lui Hristos [Condac 7]? Prin aceea că dorea să îşi facă adepţi dintre credincioşii Bisericii Ecumenice, care să apostazieze de la credinţa ortodoxă.

De ce e numit Arie fiară cumplită [Ibidem]? Pentru că a devenit, prin erezie, un om animalic, o adevărată fiară, care nemaigândind cele spre lauda lui Dumnezeu dorea să facă cât mai mulţi adepţi pentru sistemul său eretic, separat de învăţătura Bisericii lui Hristos şi de viaţa dumnezeiască a acesteia.

De ce e Arie de trei ori blestemat [Icos 7]? Pentru că a atentat la dogma Treimii.

Cum a ruşinat Sfântul Nicolae pe Arie şi "a lui fără de Dumnezeu învăţătură"? Prin adevărul că Fiul este consubstanţial şi coetern cu Tatăl şi că din Tatăl S-a născut mai înainte de toţi vecii.

De ce este Arie un al doilea Iuda [Ibidem]? Pentru că L-a omorât, L-a dat uitării, L-a minimalizat, L-a socotit demn de dispreţ, în erezia lui, a doua oară, pe Fiul lui Dumnezeu.

De ce este numit Sfântul Nicolae : trâmbiţa Sfintei Treimi [Icos 7, stih 6] ? Pentru că a vestit, a propovăduit dogma Sfintei Treimi în toată viaţa lui.

Cum este Sfântul Nicolae minune dumnezeiască [Condac 8]? Prin aceea că se arată făcător de minuni şi acum şi mereu.

Ce înseamnă năvăliri? [Ibidem] Atacuri ale demonilor asupra noastră. Ei dau năvală, vin la război, vin să se bată cu mintea şi simţirea noastră, cu voinţa noastră, cu liniştea noastră.

Cine sunt lupii văzuţi şi cine sunt lupii nevăzuţi ai Bisericii [Icosul 8]? Lupii văzuţi sunt ereticii şi denigratorii din afara sau dinăuntrul Bisericii a sfinţeniei, a curăţiei şi a ordinii ierarhice a Bisericii. Lupii nevăzuţi sunt demonii.

Ce înseamnă că saltă împreună cu Îngerii [Icos 8, stih 5]? Că dănţuieşte, că se bucură, că se veseleşte împreună cu Îngerii.

De ce este numit Arie "diavolul cel întrupat" [Icos 8, stih 8]? Pentru că se manifesta cu un diavol, era rău ca un diavol, ba mai rău decât un diavol prin ceea ce spunea. Pentru că diavolii ştiu că Hristos e Fiul lui Dumnezeu, dar Arie nega acest lucru. Arie nu a fost o întrupare a unui diavol, ci un om. Dar, pentru că aşa de rău era, Părinţii Bisericii l-au socotit mai rău decât un demon, pentru că susţinea ce nu susţinuseră nici demonii despre Fiul lui Dumnezeu.

Cum l-a surpat Nicolae pe Arie [Ibidem]? Prin aceea că a făcut de ruşine cuvintele lui. A demonstrat că Arie spune hule, minciuni, neadevăruri despre Fiul lui Dumnezeu. I-a surpat, stricat autoritatea falsă pe care o avea, pentru că Arie avea mulţi adepţi.

Ce înseamnă miros bun [Icos 8, stih 9] şi ce înseamnă miros rău [Icos 8, stih 10]? Mirosul bun e harul, mirosul rău e demonizarea, înşelarea pe care o aduc demonii, erezia, patima, gândul mincinos, păcătos.

De ce se pune semnul egal între nebunie şi erezie [Icos 9]? Pentru că erezia este o ieşire din dreapta cugetare, este o ieşire din adevăr, din realitate.

Ce înseamnă expresia "fărâmiturile Ortodoxiei"? O parafrază la pilda bogatului nemilostiv, care dorea să mănânce resturile, fărâmiturile de la masa stăpânului. Aici, noi dorim să mâncăm lucrurile pe care le putem înţelege de la

masa Stăpânului Hristos. Să mâncăm înţelegerile zdrumicate ale învăţăturilor sfinte, special făcute aşa ca pentru noi de către cei Sfinţi, care ne hrănesc ca pe nişte prunci neîntăriţi în înţelegere…care nu suntem în stare să mâncăm pâinea cea tare a înţelegerilor dogmelor dumnezeieşti. Este o expresie a smereniei.

De ce este Nicolae Israelul cel nou [Icos 9,stih 1]? Pentru că este un om duhovnicesc.

Ce înseamnă a tăia nedumnezeirea din Icos 9, stih 2? Înseamnă a arăta ca neortodoxe anumite afirmaţi şi fapte. A arăta că o anume idee nu are parafa harului.

Cum e dumnezeiescul Nicolae omorârea celor fără de lege [Icos 9, stih 4]? Prin aceea că el omoară, prin cuvintele şi faptele sale, gândul cel rău din noi. Dacă nu mai lucrăm gândurile rele nu mai suntem ai fărădelegii. Dacă nu mai păcătuim, atunci el, prin viaţa sa, ne-a omorât pe noi cei vechi, cei ai păcatului, ai fărădelegii.

Ce înseamnă să dea celor legaţi slobozire [Icos 9, stih 9]? Să scoate pe cei legaţi de patimi din năravurile lor rele. Să elibereze pe oameni de patimile lor, care îi arată ca robi, ca legaţi cu patimile ca şi cu nişte lanţuri.

Cum deschide el gurile ortodocşilor [Icos 9, stih 11]? Prin aceea că le dă puterea de a vorbi cele dumnezeieşti, de a apăra sfinţenia credinţei noastre şi de a vesti minunile lui Dumnezeu care se fac în Biserica Sa.

Cum a afundat pe satana ca plumbul în adânc [Icos 10, stih 11]? Prin aceea că a învins ereziile stârnite de Satana în vremea vieţii lui şi prin aceea că l-a învins pe Satana în trupul lui, sfinţindu-şi viaţa.

Ce înseamnă păşune duhovnicească [Condac 11]? Adevărurile şi dogmele dumnezeieşti, dimpreună cu Sfintele Taine şi povăţuirile duhovniceşti, din care se hrănesc oile duhovniceşti ale turmei lui Hristos, ca să ajungă de-a dreapta Stăpânului.

Care este izvorul Raiului [Ibidem]? Harul.

Cum a înecat el pe fiii diavoleşti [Icos 11, stih 2]? A înecat pe eretici în marea rugăciunilor şi a lacrimilor sale. /"basmul eresurilor lui Arie", Cf. Icos 11, stih 5/

Ce înseamnă să ai suflet rătăcit [Condac 12]? Pierdut în multe păcate şi patimi, care nu ştie să se strecoare, să facă slalom printre patimi şi păcate cu mintea, adică să nu se lipească de ele în adâncul fiinţei lui.

De ce este Sfântul nostru "maica mulţimii popoarelor pământeşti" [Icos 11, stih 6]? Pentru că de-a lungul timpului el a născut spre Rai pe mulţi credincioşi, prin cuvintele, viaţa şi ajutorul lui în viaţa lor.

Cum a ruşinat "căruntețele lui Arie cele urâte", cf. Icos 11, stih 11]? Prin aceea că i-a arătat lui Arie, că, deşi bătrân, nu s-a umplut de înţelepciunea care vine de la Dumnezeu ci de negura rătăcirii care a venit şi vine de la diavol.

Cum a stricat mintea lui Nicolae mulţimea zeilor [Condac 12]? Prin aceea că a arătat pe toţi zeii păgâni ca fiind deşerţi sau întruchipări ale demonilor şi patimilor umane.

De ce este împreună-şezător pe scaun cu Apostolii [Icos 12, stih 3]? Pentru că moşteneşte acelaşi Rai împreună cu ei.

Icos 12, stih 5: "ai surpat înălţările gândurilor celor diavoleşti ale lui Arie celui bârfitor". Înălţarea gândurilor, superbia este apanajul ereticilor.

Cine este corabia duhovnicească [Icos 12, stih 11]? Sfânta şi unica Biserică a lui Dumnezeu: Biserica Ortodoxă de pretutindeni! În ea mergi, călătoreşti spre Împărăţia lui Dumnezeu ca în arca lui Noe.

Preot Sever Negrescu - Sfântul îngerilor buni de pe pământ

Sfântul Nicolae se aşază peste începutul iernilor, aşa cum filele unei sfinte cărţi se aşază peste sufletul cititorului dându-i tihnă şi lumină. Avem nevoie de astfel de vieţi de sfinţi, pentru a nu rămâne în întunericul cel mai dinafară. Sfinţii ne hrănesc cu lumină.

Ierarhul Nicolae este sfântul aspru care te face să trăieşti blândeţea adevărului, este sfântul rece care te ajută să simţi căldura credinţei, este Sfântul neînfricat, apărător al dreptăţii, care te determină să fii corect, este Sfântul dăruitor de bucurii care te îndeamnă să fii bun.

Sfântul Nicolae este părintele, fratele, fiul, prietenul pe care-l aşteptăm să vină în fiecare an, în zorii zilei de 6 decembrie. Copilaşii creştinilor din lumea întreagă îşi curăţă încălţările, arătând prin acest gest un adevăr pe care-l neglijăm, pricina fiind variată, de cele mai multe ori: paşii îngeraşilor trebuie feriţi în lumea aceasta de lucrurile, faptele, gândurile murdare. Nicolae este, deopotrivă, Sfântul copiilor şi al bătrânilor, sfântul bucuriilor şi al îngerilor care nu au vârstă.

Viaţa Sfântului Nicolae este o adevărată cascadă de minuni care începe cu însăşi naşterea Sfântului şi continuă să urce cu însăşi viaţa fiecăruia. Născut din binecuvântaţii părinţi Teofan şi Nona, pruncul Nicolae a stat trei ceasuri pe picioarele lui îndată ce a ieşit din pântecele mamei, dând prin această stare cinste Sfintei Treimi. Se hrănea doar din sânul drept al mamei sale, miercurea şi

vinerea o singură dată, arătând că puntea dreptăţii îi va deveni curcubeu peste veşnicie.

Două minuni, din această cascadă, nu trebuie uitate vreodată! Prima este din timpul vieţii lui pe acest pământ, cea de-a doua este din timpul vieţii lui petrecute în viaţa noastră.

Un bărbat din cetatea ierarhului Nicolae avea trei fete frumoase foarte şi-au rămas săraci şi neslăviţi. Cu gândul la hrană şi îmbrăcăminte pentru el şi pentru fetele lui, tatăl dorea să le dea pe acestea spre desfrânare şi casa să şi-o facă necurată. Ierarhul cetăţii, neştiut, a aruncat pe fereastra deschisă a săracului, succesiv, trei pungi de galbeni, salvându-i pe acesta şi pe fiicele lui de la căderea în focul Sodomei.

Un oarecare om din Constantinopol, împreună cu soţia lui, neajutoraţi, ajunşi la sărăcie şi la bătrâneţe au hotărât să-şi vândă singurul covor din casă pentru a nu trece ziua hramului fără prăznuire. Mergând la târg, pe drum, bătrânul este întâmpinat de un alt bătrân, îmbrăcat în haine simple, smerit la duh şi blând la chip, care-i cumpără covorul cu şase galbeni. Suntem la mulţi ani după ce Sfântul Nicolae se săvârşise din această viaţă. Peste câteva clipe, femeia se trezeşte la poartă cu acel străin, ţinând în braţe covorul şi spunându-i: Soţul tău îmi este prieten de mult timp şi m-a rugat să aduc acest covor acasă, el rămânând să cumpere cele trebuincioase prăznuirii.Apoi, fără a mai spune ceva, a plecat... Era chiar Sfântul Nicolae!

Ce poate însemna astăzi, oare, prăznuirea sfinţilor, decât primirea lor în casele noastre? Să nu încuiem niciodată uşa Sfântului Nicolae!

Diavolii sau îngerii răi de pe pământ, totdeauna vor să ia locul sfinţilor, încercând să le fure până şi numele. Ereticul Arie, pălmuit la Sinodul I Ecumenic de către Sfântul ierarh Nicolae, nu din mânie trupească, ci dintr-o râvnă de foc pentru Adevăr, s-a întrupat, parcă, într-un conducător al neamului nostru, răpind numele Sfântului. Şi totuşi, poporul acesta este atât de milostiv, încât l-ar fi iertat (un bătrân Nicolae, dintr-un sat mehedinţean uitat de lume, întrebat mustrător de unul dintre mulţii lui nepoţi de ce mai ţine calendarul pe perete când fusese pus pe el chipul dictatorului, a răspuns blând: Lasă-l, mă, moşule, că-l cheamă şi pe el ca pe mine, s-o bucura amărâtul!).

Numele Nicolae s-ar tălmăci prin biruitor de popoare. Există două moduri de a birui un popor: primul se referă la biruinţa asupra răutăţilor şi faptelor urâte din sufletul acestuia, cel de-al doilea se referă la biruinţa asupra credinţei şi faptelor lui sfinte.

Sfântul Nicolae, pentru lumea creştină, rămâne Sfântul îngerilor buni de pe pământ.

(Preot Sever Negrescu, Prolog din proloage. Lecturi patristice dintr-un calendar uitat, Editura Doxologia, Iaşi, 2011, pp. 53-56)

Sfântul Nicolae, cel care ne iubeşte după chipul dragostei Maicii Domnului, sfântul a cărui inimă doare pentru noi şi sare cu grăbire la toate necazurile noastre

Pr. Ciprian Negreanu (Cluj Napoca) - Predică la sărbătoarea Sfântului ierarh Nicolae (2012)

“În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Cu mila lui Dumnezeu, suntem în ziua marelui ierarh Nicolae, ocrotitorul bisericii noastre, sfântul a cărui bunătate a trecut şi a străbătut veacurile, şi nu numai prin bunătatea pe care a făcut-o oarecând, pentru că oamenii uită, nu numai prin minunile pe care le-a făcut oarecând în viaţa lui din dragostea pe care o avea faţă de om, ci prin minunile pe care le-a făcut şi le face neîncetat, din neam în neam, din generaţie în generaţie, cu fiecare rând de oameni. Acest sfânt din Mira Lichiei din Asia mică a lucrat şi lucrează şi Îl roagă pe Dumnezeu neîncetat pentru oameni. Iar aceste minuni şi aceste lucrări ale Sfântului Nicolae se înmulţesc şi se înmulţesc şi parcă fiecare rând de oameni din fiecare oraş şi din fiecare regiune ar putea scrie câte o carte cu minunile pe care le-a făcut Sfântul Nicolae în viaţa lor în acei 20-30 de ani, cât ar fi o generaţie. Şi s-ar putea strânge zeci şi sute de cărţi cu minuni ale Sfântului Nicolae.

Dar asupra altui aspect al vieţii sale aş vrea să mă opresc astăzi. După vremea apostolilor, despre Maica Domnului prea puţin s-a vorbit, până s-a făcut al

treilea Sinod Ecumenic. Tot timpul a fost cinstită, tot timpul a fost socotită Maica lui Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, dar cinstea ei a crescut încetul cu încetul. Parcă primele zeci şi sute de ani au fost atât de aprinse în aşteptarea Mântuitorului, a venirii Sale iminente, aşa cum şi Pavel spunea, aproape că era convins că va veni în vremea lor, în timpul zilelor lor, încât nici cinstirea sfinţilor nu a căpătat atunci atât de mare putere, nici a Maicii Domnului, deşi erau cinstiţi în toată acea perioadă; dovadă o fac nenumăratele chipuri ale Maicii Domnului din catacombe, de pe mormintele celor dragi, Maica Domnului Oranta - Rugătoarea - care apare acolo şi pe care ei o chemau în rugăciune să se roage pentru sufletele lor. O vedeau cea mai mare mijlocitoare a lor înaintea lui Dumnezeu.

Dar parcă primul moment în care apare Maica Domnului foarte puternic după epoca apostolilor este în viaţa Sfântului Nicolae. Totdeauna m-am gândit ce legătură poate fi între Sfântul Nicolae şi cea care nu poate fi pusă între sfinţi, Maica Domnului, şi de ce Maica Domnului apare acum prima dată aşa, evident, puternic, în viaţa Sfântului Nicolae, printre sfinţii cei mari ai începuturilor, ai primelor trei-patru veacuri? Să vă amintesc că, având dragoste pentru Hristos, tocmai fiind eliberat din închisorile Imperiului Roman, în care stătuse cu cătuşe la mâini şi la picioare, Sfântul Nicolae aştepta să fie condamnat şi numai edictul de la Milano şi eliberarea creştinilor din închisori l-a făcut să scape şi după ce a scăpat, a venit la tronul Mirelor Lichiei, dar semnele cătuşelor de la mâini şi de la picioare şi urmele bătăilor şi chinurilor pe care le-a îndurat au rămas până la sfârşitul vieţii sale, după cum a rămas în Tradiţie.

Şi, după ce el a venit la primul Sinod Ecumenic, unde se vorbea despre dumnezeirea Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea pe care Sfântul o avea faţă de Mântuitorul, dragostea faţă de acest adevăr al dumnezeirii, pe care stă toată Evanghelia şi toată credinţă noastră, că oricine crede că Hristos este Fiul lui Dumnezeu este de la Dumnezeu, ne spune Scriptura, [prin] Sfântul Ioan evanghelistul. Dragostea aceasta pe care el a arătat-o şi în închisoare, şi în faţa morţii, n-a putut răbda cuvintele pline de hulă ale lui Arie şi în timpul Sinodului, el fiind episcop în Mira Lichiei, ascultând - pentru că întâi se prezenta dreapta credinţă, apoi vorbea cel care era capul unei erezii mari, la care trecuseră foarte mulţi episcopi între timp, iar Arie, deci, şi-a prezentat şi partea lui. Iar cuvintele pline de hulă ale acestuia, cum că Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu, ci o creatură a Tatălui, că El nu trebuie să fie cinstit ca Dumnezeu şi toate celelalte lucruri pe care le spunea, şi prin aceasta cum că nici Maica Domnului nu trebuie să fie cinstită ca Maică a lui Dumnezeu. Prin această învăţătură falsă, greşită, a lui Arie, cădea toată învăţătura creştină. Şi, nemaiputând răbda, în mijlocul Sinodului, Sfântul Nicolae a ieşit din rândul celor care stăteau acolo, în Niceea, ascultând cuvântul lui Arie şi l-a pălmuit.

N-a mai putut răbda să audă asemenea hule la adresa Mântuitorului. El, care era poate cel mai blând dintre cei blânzi, vestit în blândeţe şi în bunătate şi în iertare şi în îngăduinţă până în zilele noastre. Dar pe acestea nu le-a putut răbda. Dar chiar dacă el era vestit printre ceilalţi, era un mărturisitor, aproape un martir în închisorile romane, totuşi, pentru acest gest şi această ieşire, a fost dezbrăcat de omofor, adică i s-a luat treapta episcopală. Nu s-a mai socotit între episcopi, pentru că nu trebuia să facă asta, nu trebuia să-şi iasă din fire şi să lovească pe nimeni.

Şi, fiind încă găzduit în cămările unde fuseseră găzduiţi episcopii, înainte de a pleca de acolo, în noaptea următoare, mai mulţi au avut vedenii în care, pe de o parte, Mântuitorul şi Maica Domnului îi mustrau pe cei care i-au ridicat omoforul şi însemnele episcopale, şi de altă parte, îi îndemnau să-i le redea. Dar este prima arătare vădită a Maicii Domnului. Omoforul era ţinut de o parte şi de alta de Mântuitorul şi de Maica Domnului, care îl aşezau pe umerii lui în acea vedenie pe care au avut-o unii dintre episcopi. Şi, întorcându-se ei de dimineaţă şi văzând că e semn de la Dumnezeu dat mai multora, au hotărât toţi să-i redea semnele episcopale, pentru că Mântuitorul şi Maica Lui asta doresc.

Totdeauna m-am gândit de ce, după perioada anilor apostolici, este prima dată când apare vădit Maica Domnului, apar primele mari minuni ale Maicii Domnului, în care ea apare clar cu lucrarea ei. Cu siguranţă şi până atunci a fost lucrarea ei şi au simţit ucenicii lucrarea rugăciunii ei, de aceea o şi scrijeleau pe pereţii catacombelor, de aceea a şi rămas în cinstirea creştinilor, pentru că simţeau dragostea ei şi lucrarea rugăciunii ei. Dar aşa, vizibil, şi în mijlocul unui Sinod Ecumenic, în mijlocul a toată lumea, atunci a fost prima arătare clară și vădită a Maicii Domnului. ***De ce oare la Sfântul Nicolae? Ce legătură tainică este între ei?*** Privind spre viaţa Sfântului Nicolae, aşa cum în fiecare sfânt se vădeşte un chip al dragostei lui Dumnezeu pentru om, aşa cum Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că atâtea popoare de îngeri sunt…

Ştiţi că spune, la un moment dat, Sfântul Pavel: Dacă aş vorbi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, nimic nu-mi foloseşte. Şi Sfântul Ioan Gură de Aur spunea: Oare sunt limbi ale îngerilor? Da, sunt neamuri ale îngerilor. Chipul şi căile dragostei lui Dumnezeu faţă de toată făptura şi faţă de om atâtea limbi îngereşti sunt câte chipuri ale dragostei lui Dumnezeu faţă de om şi de toată făptura se găsesc, câte căi ale dragostei lui Dumnezeu faţă de făptură. Atâtea limbi îngereşti sunt, atâtea popoare îngereşti.

Aşa şi sfinţii sunt chipuri ale dragostei dumnezeieşti pentru om, chipuri diferite: la unii mai ascetice, mai aspre, la alţii mai îngăduitoare, după măsura şi după folosul fiecărui om. Unii parcă vor ca cu ei să se lucreze mai ferm; sunt asemenea sfinţi care, când te rogi, te ajută în felul acesta, care au avut o viaţă

asemănătoare, cu care Dumnezeu a lucrat aşa şi ei ajută tot aşa. Alţii blânzi, îndelung-răbdători. Şi avem impresia că există sfinţi care nu ţin cont de nevoile omului cele mici, ci totdeauna s-au gândit la nevoile absolute, desăvârşite ale sufletului şi nu s-au rugat pentru problemele lor mici, care păreau mici, ci numai pentru cele mari, sufleteşti; şi ni se pare că aceştia sunt sporiţi, sunt înalţi, că nu se gândesc la cele mici, la neputinţe și dureri, ci numai la cele ale sufletului. Iar sfinţi precum Sfântul Nicolae şi alţii, care sar cu grăbire la toate necazurile și durerile şi neputinţele omului ni se par pentru creştinii cu dinţi de lapte, aşa, care nu se pot ridica numai la cele înalte şi au nevoie de un chip al dragostei lui Dumnezeu pentru cei slăbuţi, pentru cei începători.

***

Or nu este aşa! Dimpotrivă, în felul în care Sfântul Nicolae sare grabnic în ajutorul omului, chiar şi când nu este chemat vine, aşa cum acele fete rămase la tatăl lor fără zestre şi care nu mai aveau din ce trăi, nici ele, nici tatăl lor şi se gândea tatăl lor să le dea spre desfrânare ca să aibă toţi pâine, ei nu l-au chemat pe Sfântul Nicolae, dar el a primit de la Dumnezeu semn şi a venit. Şi nu întâmplător, că nu oricine primeşte semn de la Dumnezeu pentru un necaz, ci doar cel pe care îl doare inima, care nu dispreţuieşte acel semn, doar cine poate preţui un semn îl primeşte. Ei, nu întâmplător Sfântul Nicolae a primit acest semn, pentru că pe el cu adevărat îl durea inima pentru aceste fete. Şi în taină s-a dus şi a aruncat în trei nopţi, nu consecutive, ci în timp, pentru cele trei fete câte o pungă de bani, ca tatăl lor să le căsătorească şi să le dea zestre. În vremea aceea, zestrea era un lucru foarte important, cum şi astăzi mai e, dar, har Domnului, nu mai e aşa de important azi ca atunci.

***

Şi ne aducem aminte şi de alte momente din care vedem că e grabnic ajutător. De pildă, la cei trei voievozi care erau în închisoare, care l-au strigat pentru că auziseră de dragostea lui, văzuseră buna lui judecată, dragostea şi milostivirea lui. Şi au strigat, ei fiind în temniţă în Constantinopol şi el în Mira Lichiei, în mijlocul Asiei mici, la mii de kilometri, şi ei au strigat: “Dumnezeul lui Nicolae, ajută-ne!” Şi Dumnezeu pe Nicolae l-a trimis. El trebuia să ajungă acolo, la ei, înainte de ivirea zorilor, pentru că atunci trebuia să li se taie capetele. Şi Sfântul Nicolae, cu grăbire i s-a arătat în primul rând împăratului Constantin şi l-a certat că a judecat cu nedreptate și că aceia n-au nici o vină şi că trebuie să fie eliberaţi. Dar, în acelaşi timp, vedem un chip al dragostei lui Dumnezeu arătate prin el cu atâta delicateţe, cu atâta fineţe, cu atâta atenţie, cum n-am văzut aproape la nimeni, pentru că el, în acelaşi timp, apare şi în vis şi la cel care era şeful închisorii din Constantinopol, ca nu cumva, până se trezeşte împăratul să transmită cuvântul şefului închisorii să anuleze execuţia, acesta să-i omoare. Atâta delicateţe rar am văzut. Şi l-a înfricoșat pe şeful închisorii, încât acela s-a liniștit abia când a primit cuvânt de la împăratul.

&&&

Dar asemenea minuni sunt nenumărate. Nechemat sau doar amintit în rugăciuni, în timp ce o corabie se scufunda în valuri, el a venit imediat, nu ştim dacă în trup sau în afară de trup şi s-a pus la cârma corabie şi a cârmuit corabia la ţărmul Mirelor Lichiei şi de atunci e socotit ocrotitorul tuturor navigatorilor şi naufragiaţilor, celor care sunt în mare ispită pe mare. Şi câte alte minuni! Dar la el, mai mult decât la alţi sfinţi, vedem o subţirime a dragostei sale, o atenţie extraordinară faţă de om.

Înainte de a-l chema, el vine la tine; înainte de a şti cui să te rogi, dacă cineva te-ar mai putea ajuta, el sare în ajutorul tău. În chipul în care nimeni n-ar mai crede că poţi fi ajutat, uneori el vine în trup! Vizibil. Ca un bătrânel cu rucsac în spate, aşa cum povestesc nişte pelerini care mergeau spre o mănăstire cu autobuzul şi i-a prins o noapte pe câmpiile nesfârşite ale Kazahstanului şi la un moment dat, au pierdut drumul, pentru că nu mai vezi diferenţa între drum şi câmpia plină de zăpadă. Totul era acoperit de zăpadă şi ei mergeau cu autobuzul pe întinderile nesfârşite şi sperau că vor reuşi să înnopteze şi poate dimineaţa să găsească ceva, dar erau în pericol să se piară. Şi în mijlocul câmpului a apărut un bătrânel care a oprit autobuzul, s-a suit, le-a arătat exact drumul, i-a scos la capăt şi apoi le-a spus unde să-l lase să coboare. Şi abia după ce s-a dat el jos, toţi au zis: “Dar ăsta semăna cu Sfântul Nicolae! Ăsta era Sfântul Nicolae!”

Această atenţie a Sfântului Nicolae e asemănătoare numai cu a Maicii Domnului. O asemenea dragoste atât de fină şi de suavă şi plecarea la nevoia şi la durerea omului. Ştim foarte bine că la cele mai de nimic dureri ale noastre, parcă la Maica Domnului avem toată încrederea că tot o doare şi pe ea şi tot o să ne ajute. Aşa e şi Sfântul Nicolae. Mi se pare că aici el chiar e fiul Maicii, aşa cum i-a spus Hristos Sfântului Ioan evanghelistul: Fiule, iată mama ta! şi din momentul acela toţi creştinii devin cumva fiii Maicii lui Dumnezeu şi ea ne devine mamă.

Aşa cum Maica Domnului se arăta mai târziu Sfântului Serafim de Sarov şi a zis: Acesta este din neamul nostru! Şi ştiţi ce fină şi ce blândă era dragostea lui şi cum întâmpina el oamenii, şi ultimului tâlhar îi zicea: Hristos a înviat, bucuria mea!, cum oblojea toată durerea oamenilor fără prea multă asprime, ceva din durerea aceea a Maicii Domnului care, cum ziceam la început, ar părea că e ceva numai pentru copiii de lapte, o dragoste desăvârşită, acea dăruire fără oprelişte.

În minunile Sfântului Nicolae, ca şi în minunile Maicii Domnului, ca şi în minunile Sfântului Serafim de Sarov, nu este acea pedagogie pe care o vedem de multe ori în minunile făcute de alţi sfinţi, în care se dă, parcă, cu măsură,

încetul cu încetul, treaptă cu treaptă şi tu înţelegi mai mult şi înveţi să te rogi mai mult şi să te ridici cu mintea spre Dumnezeu şi înveţi să preţuieşti darul şi aşa, poate, până la sfârşit vei primi darul. Dar in minunile Maicii Domnului sau ale Sfântului Nicolae - şi de aceea sunt aşa de iubiţi de popor, Maica Domnului mai mult decât toţi sfinţii - se vede acea dăruire totală. Când te rogi Maicii Domnului, îţi dă desăvârşit! Nu îţi dă nici în trepte, nici bucăţică cu bucăţică; Maica Domnului ne vede desăvârşiţi, ea lucrează ca pentru desăvârşiţi! Aşa cum dragostea pe toate le vede curate şi bune, nu judecă, nu vede răul, aşa este această dragoste desăvârşită a Maicii Domnului şi parcă simţim că din această dragoste desăvârşită a sa are şi Sfântul Nicolae, care ne dă şi el ca la nişte desăvârşiţi, că dragostea în chip desăvârşit, fără rezervă, se dă numai celor desăvârşiţi.

Ştiţi, dacă dai unui copil numai dragoste, desăvârşit, fără să-i arăţi şi asprime sau fără să-l mai atenţionezi, el de multe ori poate deveni un adevărat terorist al tău, adică ştie să profite de dragostea ta, ştie să se folosească de ea. Aşa suntem şi noi, oamenii, chiar dacă suntem mari. Dacă Dumnezeu ar dărui desăvârşit dragostea Sa nouă, fără rezervă - cum, de altfel, o şi face de multe ori, nu mai avem nici un respect, nici o oprelişte faţă de Dumnezeu şi devenim obraznici, cu o nădejde rea şi ne umplem de păcate, am face toate greşelile şi păcatele din lume, încrezându-ne greşit în dragostea Lui.

Acest chip al dragostei se vădeşte în Maica Domnului şi în Sfântul Nicolae, pentru că ei ne văd desăvârşiţi, ne dau ca unor desăvârşiţi, ar vrea să fim desăvârşiţi, ne îndeamnă la desăvârşire aşa, în chipul acesta. Aşa cum eraţi bucuroşi, atunci când eraţi mici, când cineva vă vorbea ca unui matur, ca unui om mare şi vă explica lucrurile ca la oamenii mari, aşa lucrează Maica Domnului şi Sfântul Nicolae: lucrează ca şi cu un om mare.

Şi dacă este o pedagogie în spatele lucrării lor, este doar aceea la care se referea cineva care a făcut studii la Saint Serge, anume că profesorii de acolo erau atât de buni că te primeau şi noaptea la ora 2, că ei locuiau în acelaşi cămin cu studenţii şi mâncau cu ei şi la ora 2 noaptea, dacă erai stresat şi tulburat te primeau şi te sfătuiau în toate şi te încurajau şi te împrumutau şi cu bani, iar după aceea, să mergi la examen şi să spui că nu ştii îţi crăpa obrazul de ruşine. Profesorul probabil că nu ţi-ar fi făcut nimic şi te-ar fi lăsat să mai înveţi, dar toată îngăduinţa şi dragostea de până atunci te făceau să nu poţi să te duci să zici că n-ai învăţat. Dragostea lor te făcea să înveţi.

Ei, aceasta e pedagogia pe care o au Maica Domnului şi Sfântul Nicolae şi, implicit, Dumnezeu, că este dragostea dăruită de Dumnezeu lor pentru noi, încât, dăruindu-ne desăvârşit, ca unor oameni desăvârşiţi, nu ca unor jumătăţi de oameni, ne face să răspundem la măsură înaltă. Ce înseamnă să răspundem la

măsură înaltă? Unul dintre răspunsuri la minunile pe care le fac Maica Domnului şi Sfântul Nicolae cu noi, şi Dumnezeu, implicit, este o întâmplare a unui om cu o minune pe care a făcut-o Sfântul Nicolae pentru un om ce avea un necaz foarte mare şi şi-a dat seama că nu mai avea nici o ieşire. Şi s-a rugat Sfântului Nicolae în clipele acelea groaznice, când a simţit că nu mai avea cine să-l ajute: "Sfinte Nicolae, dacă mă vei ajuta acum, îţi voi aduce o lumânare mare să-ţi aprind la biserică! Între lumânările mici care se aprind acolo, eu o să aduc una mare!" Şi în clipa aceea s-a întâmplat minunea! Şi omul s-a bucurat foarte tare, apoi au trecut zile şi săptămâni, la un moment dat omul şi-a adus aminte că promisese să aducă o lumânare mare, dar s-a dus şi a cumpărat o lumânare mică, obişnuită şi i-a spus femeii care era acolo, la biserică: "Lumânarea asta să o puneţi pentru Sfântul Nicolae!" Şi doamna aceea, care nu ştia, i-a spus: "Dar nu aduci o lumânare mai mare…?" Şi atunci şi-a adus şi el aminte. Sfântul Nicolae îi dăduse în minte femeii să zică aşa. Şi s-a dus şi a luat o lumânare mare şi a pus-o acolo. Şi, probabil, toţi oamenii care intrau acolo şi se uitau, se întrebau pentru cine e lumânare aceea şi aflau că Sfântul Nicolae a făcut o minune cu cineva. Şi toţi se întăreau în credinţă.

De ce le trebuie sfinţilor asemenea manifestări exterioare? Că nu avea Sfântul Nicolae nevoie de o lumânare mare; nu avea lumină în Raiul lui? Îi trebuia lui să i se lumineze icoana? Nu avea el nevoie de aşa ceva. Dar tu, aducând acea lumânare mare, făcând acest gest rar, că nu se aduc lumânări mari la biserică în faţa icoanei Maicii Domnului sau ale Sfântului Nicolae, ci se aduc tot din astea micuţe şi văzând-o, toţi s-ar întreba şi li s-ar spune că i s-a făcut cuiva o minune. Şi pentru aceasta s-ar înălţa inimile multora spre rugăciune către Sfântul Nicolae, mulţi ar nădăjdui mai mult către rugăciunile sfântului, văzând vizibil, arătat, dragostea unui om căruia i s-a întâmplat o minune.

De aceea şi Sfântul Efrem şi alţii, când cineva promitea ceva sau voia să facă ceva şi nu mai făcea acel ceva, el i se arăta şi-i spunea: „Ai promis că aduci un buchet de flori! Ai promis că faci asta!" Chiar dacă nu îi trebuia sfântului un buchet de flori, ci, prin acel buchet, prin acea lumânare, prin acel lucru pe care îl făcea omul, se slăvea în inimile multora şi mila lui Dumnezeu faţă de alţi oameni şi creştea şi râvna acelor oameni de a se ruga şi ei, de a crede cu stăruinţă în mila lui Dumnezeu şi să primească, după aceea, prin rugăciunile Maicii Domnului sau ale sfinţilor, ajutor în tot ceea ce vor cere ei.

De fapt, nu întâmplător se spune că pe Maica Domnului o doare atunci când noi n-o cerem în rugăciune. Aceşti sfinţi însetează după om, vor să-l ajute pe om, îl caută ei pe om. De aceea par că se supără, nu se supără de fapt, dar par că se supără atunci când tu nu arăţi sau nu spui nimic despre minunea care ţi s-a întâmplat sau nu o dezvălui cumva.

Sau, să zicem că o minune s-a întâmplat cu tine într-o zi de joi, închinată Sfântului Nicolae. Şi în ziua de joi tu întotdeauna o să mergi până în faţa unei biserici a Sfântului Nicolae şi o să zici o rugăciune. Sau în faţa icoanei din casa ta cu Sfântul Nicolae să zici un tropar al său. Sau oriunde ai fi într-o zi de joi, tu, în faţa unei icoane a Sfântului Nicolae, să zici un tropar al său. Ei bine, Dumnezeu te va aduce în tot felul de situaţii, în tot felul de case, lângă tot felul de oameni cu tot felul de necazuri. Văzându-te că tu te rogi, că te pui în faţa icoanei Sfântului Nicolae, orice-ar fi şi zici troparul lui sau că-i aprinzi lumânarea sau candela în ziua aceea, numai prin gestul tău şi prin evlavia ta ei tot se vor folosi, darămite să mai şi povesteşti ce minune a făcut cu tine într-o zi de joi, nu se va slăvi numele lui şi vor cere şi oamenii aceia, când va veni necazul peste ei, ajutorul Sfântului Nicolae? Ba îl vor cere!

Deci aceste gesturi exterioare, pe lângă faptul că ne ajută pe noi, îi ajută pe mulţi, mulţi alţii. Şi nu pe sfânt. Pe sfânt îl ajută prin faptul că dobândeşte mai multă lucrare cu oamenii şi poate lucra mai mult cu ei, ceea ce şi doreşte.

Dumnezeu să ne ajute, să ne întărească”.

Sfântul Serafim Sobolev - Predică la Sărbătoarea Sfântului ierarh Nicolae (1)

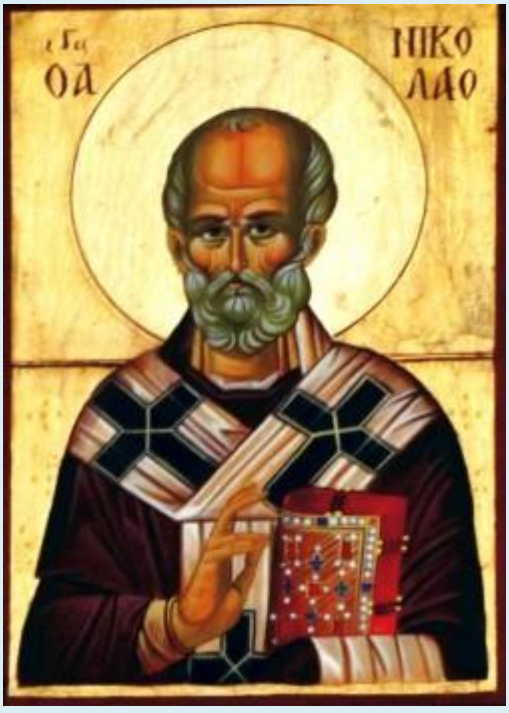

Astăzi, în timpul Dumnezeieştii Liturghii, prin citirea Apostolului, Sfânta Biserică ne atrage atenţia, iubiţilor întru Hristos fii ai mei, asupra acestor cuvinte ale apostolului Pavel din Epistola lui către Evrei: „Ascultaţi de mai-marii voştri şi vă supuneţi lor” (Evrei 13 , 17). Iar puţin mai sus, în aceeaşi

epistolă, Apostolul spune: „Aduceţi-vă aminte de mai-marii voştri...şi urmaţi-le credinţa” (Evrei 13, 7). Aici, prin „mai-marii” se înţeleg apostolii, iar apoi urmaşii lor, Sfinţii Părinţi ai Bisericii.

Prin aceste cuvinte apostoleşti, Sfânta Biserică vrea ca noi întru toate să-i ascultăm pe Sfinţii Părinţi şi mai ales în ceea ce priveşte credinţa fără de care nu putem fi bineplăcuţi lui Dumnezeu şi nici nu putem să ne mântuim; iar aceasta este de înţeles. Sfinţii Părinţi ne învaţă credinţa mântuitoare, aceea despre care Domnul a spus: „Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi” (Marcu 16, 16).

Învăţându-ne această credinţă adevărată şi mântuitoare, prin aceasta Sfinţii Părinţi ne apără de căderea în cel mai mare şi dezastruos păcat - căderea într-o credinţă eretică - pentru care apostolul Pavel aruncă anatemă sau blestem, prin cuvintele: „Dar chiar dacă noi sau înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!” (Galateni 1, 8).

Chiar Sfinţii Părinţi ai Bisericii ne apără de orice schimbare a dogmelor credinţei, căci ei blesteamă pentru toate veacurile pe toţi cei care au acceptat, acceptă şi vor accepta schimbări dogmatice. O, dacă noi i-am asculta întotdeauna pe Sfinţii Părinţi, precum spune cuvântul apostolesc! Atunci Domnul repede ar preschimba toată întristarea noastră în bucurie, căci ascultarea de Dumnezeu este izvorul fericirii Raiului. Iar a-i asculta pe Sfinţii Părinţi, ca urmaşi ai apostolilor, înseamnă a-L asculta pe Dumnezeu Însuşi. Iată de ce Domnul a spus: „Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă şi cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine” (Luca 10, 16). Această ascultare era însuşirea definitorie a strămoşilor noştri, creştinii dreptslăvitori (...).

În vremurile dinainte, în fiecare biserică din oraşe şi din sate, exista colecţia întreagă a Vieţilor Sfinţilor, de Sfântul Dimitrie, mitropolitul Rostovului. În toată frumuseţea duhovnicească, în ele se arăta viaţa curată şi sfântă a plăcuţilor lui Dumnezeu şi se transmitea învăţătura Sfinţii Părinţi, fundamentată pe Sfânta Scriptură. Poporul (...) citea Vieţile Sfinţilor, se conducea după ele în credinţa şi viaţa lui. Mai mult, în biserici şi în mănăstiri mai ales, în timpul dumnezeieştilor Slujbe, întotdeauna se citeau credincioşilor cuvinte mântuitoare din scrierile Sfinţii Părinţi ai Bisericii, îndeosebi scrierile Sfântului Teodor Studitul şi ale Sfântului Efrem Sirul, pe care poporul iubea atât de mult să le asculte. Dar şi mai mult el îndrăgea citirile din scrierile Sfântului Ioan Gură de Aur - învăţăturile lui alese, cunoscute sub titlul de „Puţul de aur“.

Însă, odată cu trecerea timpului, aceste binecuvântate izvoare de luminare au fost lăsate şi uitate (...).

Astăzi, Sfânta Biserică prăznuieşte pomenirea Sfântului ierarh Nicolae. Prin râvna sa mărturisitoare pentru apărarea Ortodoxiei la primul Sinod Ecumenic, în lupta cu ereticul Arie, el ne cheamă şi pe noi, iubiţilor întru Hristos fraţi şi surori, să-i ascultăm pe Sfinţii Părinţi, în ceea ce priveşte dogmele credinţei, stabilite de ei la cele şapte Sinoade Ecumenice.

Şi să nu fie zadarnică această chemare a Sfinţilor Părinţi. Să nu renunţăm nici o iotă la această credinţă. Iar pentru aceasta Domnul ne va bucura, ne va mângâia şi va împlini cuvintele Sale: „Şi toate câte veţi cere, rugându-vă cu credinţă, veţi primi” (Matei 21, 22).

Pentru rugăciunile Sfântului ierarh Nicolae, să ne izbăvească Domnul de toate relele şi necazurile, unindu-ne cu Sine pentru totdeauna, pentru fericirea veşnică în nespusa Lui Împărăţie Cerească. Amin.

(Ţinut în biserica rusă „Sfântul Nicolae” din Sofia, la 6/19 decembrie 1946)

Sfântul Serafim Sobolev - Predică la Sărbătoarea Sfântului ierarh Nicolae (2)

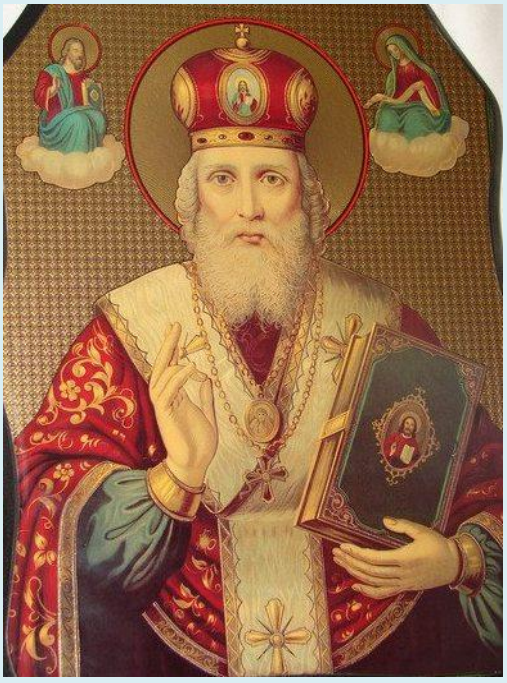

„Căutat-au spre rugăciunea celor smeriţi şi nu au defăimat cererea lor” (Psalmul 101, 18). Iată cuvintele dumnezeiescului psalmist, care s-au împlinit minunat în viaţa Sfântului ierarh Nicolae, făcătorul de minuni, a cărui pomenire o săvârşim astăzi, iubiţilor întru Hristos fiii mei.

Domnul ascultă întotdeauna mijlocirea lui în rugăciune pentru noi şi niciodată nu o nesocoteşte, nici nu o dă la o parte. Şi cum ar putea fi altfel, când Însuşi Domnul i-a dăruit, ca unui ales deosebit al Său, această cutezanţă în rugăciune? În virtutea acestei cutezanţe, Sfânta noastră Biserică, mai mult decât pe alţi sfinţi, îl numeşte „plăcut şi făcător de minuni". Prin aceste numiri, Sfânta Biserică mărturiseşte că Sfântul Nicolae are un har extraordinar prin cutezanţa rugăciunilor sale către Dumnezeu, ceea ce Biserica exprimă, de altfel numindu-l primul nostru apărător, după prea curata Fecioară Maria.

Ştim şi noi, iubiţii mei, cât de repede şi neabătut îşi manifestă făcătorul de minuni Sfânt Nicolae acest har al său, ca răspuns la rugăciunile credincioşilor adresate lui. De o mie şi jumătate de ani, acest har al Sfântului Ierarh Nicolae se descoperă fie ca osândire pentru fărădelegi, fie ca milostivire pentru vindecarea noastră de diferite boli sau pentru izbăvirea de orice nenorociri şi năpaste. (…)

Sunt incomparabil mult mai multe manifestările darului vindecător al Sfântului ierarh Nicolae. Este imposibil să enumeri aceste cazuri. Ele sunt tot atât de numeroase, precum stelele cerului şi nisipul mării. Şi de fapt, cine dintre noi nu a simţit în viaţă sa ajutorul rugăciunilor Sfântului ierarh Nicolae? Cine dintre noi a rămas neascultat de el, când îl chemăm în rugăciunile noastre, fiind bolnavi sau supuşi unor necazuri sau nenorociri ale vieţii? Să i ne rugăm în continuare, cu nădejde nestrămutată şi el niciodată nu ne va lăsa fără de mângâiere în necazurile noastre.

Dar iată ce va trebui să ţinem minte, mai ales când ne rugăm Sfântului ierarh Nicolae. Marele har cu darurile lui minunate el l-a câştigat prin smerenia sa. „Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate", se spune în troparul acestui plăcut al lui Dumnezeu. Iar făcătorul de minuni Sfânt Nicolae a avut cea mai mare şi înaltă smerenie.

Sfinţii Părinţi ai Bisericii mărturisesc că nu este mare merit să ai o smerenie de început, adică să recunoşti păcatele tale. Ar însemna să-ţi pierzi cu totul ruşinea, ca să nu ai conştiinţa păcatelor tale. Ele sunt prea evidente. Dar va fi mare meritul în ochii lui Dumnezeu, dacă toate faptele bune nu ni le vom atribui nouă, ci lui Dumnezeu, harului lui dumnezeiesc, dar în acelaşi timp, ne vom strădui să o facem în taină. Aceasta este cea mai înaltă şi desăvârşită formă de smerenie, deoarece este însoţită de desăvârşita iubire pentru Dumnezeu: noi nu dorim ca slava faptelor noastre bune să ne fie atribuite nouă, ci dorim în acest caz un singur lucru: să trecem neobservaţi şi ca toată slava faptelor noastre să nu fie nici într-un caz raportate la fiinţa noastră, ci atribuite Unuia Singur, Dumnezeului nostru. În acest fel vom îndeplini în fapt cuvintele Sfintei Scripturi: ***„Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău dă slavă" (Psalmi 113, 9).***

Prin această smerenie tainică vom plăcea tot mai mult lui Dumnezeu, tot mai mult vom arăta iubirea noastră pentru El. Iată de ce Domnul atât de mult a vorbit despre facerea tainică de bine, în a Sa Predică de pe Munte: ***„Luaţi aminte - a spus El - ca faptele dreptăţii voastre să nu le faceţi înaintea oamenilor ca să fiţi văzuţi de ei; altfel nu veţi avea plată de la Tatăl vostru Cel din ceruri. Deci, când faci milostenie, nu trâmbiţa înaintea ta, cum fac făţarnicii în sinagogi şi pe uliţe, ca să fie slăviţi de oameni; adevărat grăiesc vouă: şi-au luat plata lor. Tu însă, când faci milostenie, să nu ştie stânga ta ce face dreapta ta, ca milostenia ta să fie într-ascuns şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îţi va răsplăti ţie. Iar când vă rugaţi, să nu fiţi ca făţarnicii cărora le place, prin sinagogi şi prin colţurile uliţelor, stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor; adevărat grăiesc vouă: şi-au luat plata lor. Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta şi închizând uşa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îţi va răsplăti ţie” (Matei 6, 1-6).***

De aici înţelegem de ce prea cuviosul Paisie cel mare, la întrebarea: „Care este cea mai înaltă virtute?”, a spus: „Aceea care se săvârşeşte în taină”. Această virtute tainică, în întreaga ei plinătate, a fost proprie făcătorului de minuni Sfânt Nicolae. Din viaţa şi acatistul lui se vede că el a salvat de la căderea în păcat trei fete, aruncându-le noaptea, în taină, câte un săculeţ cu aur în casă.

Aşadar, amintindu-ne de smerenia desăvârşită a Sfântului ierarh Nicolae, însoţită de virtutea tainică sau ceea ce este acelaşi lucru, adevărata iubire pentru Dumnezeu, ce trebuie să o învăţăm?

Sfântul apostol Pavel, în Epistola către Evrei, spune: ***„Aduceţi-vă aminte de mai-marii voştri… şi urmaţi-le credinţa (Evrei 13, 7).*** De aceea, săvârşind pomenirea mai marelui nostru învăţător, Sfântul ierarh Nicolae şi aducându-ne aminte de minunata lui smerenie, să avem şi noi această smerenie, iubiţii mei, nu numai pentru faptul că aceasta este una dintre cele mai mari virtuţi, dar şi pentru că această smerenie distruge slava deşartă, această patimă groaznică care pierde chiar şi pe cei desăvârşiţi.

- *Cât de desăvârşit era lucifer, primul înger înainte de căderea lui! După cum arată Sfinţii Părinţi, de la lumina harului lui se lumina întreg universul. Dar el nu s-a mulţumit cu slava pe care a primit-o de la Dumnezeu, ci a dorit să fie asemenea cu Dumnezeu, de aceea a şi pierit pe veci.*
- *Pe protopărinţii noştri, de asemenea, i-a pierdut slava deşartă, care a trezit în ei dorinţa de a fi asemenea cu Dumnezeu în cunoaştere.*

- *Chiar şi pe Mântuitorul, când a postit patruzeci de zile în pustie, diavolul a încercat să-L ispitească prin slava deşartă, dar această încercare nu a fost încununată de succes.*
- *Noi ştim ce mari daruri harice şi revelaţii a avut Sfântul apostol Pavel. Dar diavolul ar fi putut să-i răpească toate aceste daruri, prin mijlocirea aceleiaşi slave deşarte. Aceasta nu s-a întâmplat, deoarece Domnul i-a trimis marelui Său Apostol un mijloc de poticnire sub forma unui ghimpe în trup: **„Şi pentru ca să nu mă trufesc cu măreţia descoperirilor** - spune Apostolul în a doua Epistolă către Corinteni - **datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un înger al satanei, să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc. Pentru aceasta de trei ori am rugat pe Domnul ca să-l îndepărteze de la mine şi mi-a zis: îţi este de ajuns darul Meu, căci Puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune” (II Corinteni 12, 7-9).***
- *Sfântul Simeon, stâlpnicul a avut odată o vedenie: i s-a arătat un car de foc cu îngeri, care i-au spus că a plăcut atât de mult lui Dumnezeu, încât Domnul le-a poruncit lor să-l ia de viu în ceruri, asemenea proorocului Ilie. Iar Sfântul Simeon, dând crezare vedeniei, a ridicat un picior, pentru a se urca în car, dar cum s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, totul a dispărut deodată, cu mare zgomot. Iar sfântul Simeon, drept pedeapsă că s-a lăsat ispitit de gândul slavei deşarte, a stat un an întreg pe un stâlp, într-un singur picior.*
- *Nu a scăpat de ispita slavei deşarte nici Preacuviosul Serafim de Sarov. Lui i s-au propus să fie arhimandrit şi egumen al unei mănăstiri din Rusia (...). Refuzând, slava deşartă a început să-i tulbure mintea şi inima. Atunci prea cuviosul Serafim s-a aşezat pe o piatră şi o mie de zile s-a rugat cu mâinile ridicate la cer, cu rugăciune vameşului: Dumnezeule, Milostiv fii mie, păcătosului. În acest fel, slava deşartă l-a părăsit pentru totdeauna.*
- *Tot aşa suferea de slavă deşartă şi Sfântul ierarh Tihon de Zadonsk. Trăind retras în linişte, la mănăstirea din Zadonsk, suporta multe necazuri din partea unor fraţi nesimţitori, care îi aduceau jigniri grele, îl numeau ipocrit, fariseu şi chiar aruncau în el cu lemne şi pietre. Unul din arhiereii eparhiali, prieten al Sfântului Tihon, i-a cerut acestuia să fie desemnat în funcţia de episcop eparhial. Sfântul Tihon a şovăit în luarea unei decizii: să rămână retras la mănăstire sau să fie de acord cu propunerea prietenului său. Slava deşartă îl ataca din ce în ce mai mult. Stând odată lângă chilia lui, Sfântul s-a lăsat cucerit de gândul slavei deşarte. Deodată se apropie în fugă de el un nebun pentru Hristos din mănăstirea Zadonsk, monahul Aaron, care, lovindu-i obrazul Sfântului, i-a zis: „Nu te mări în deşert”. Sfântul Tihon a fost adânc mişcat de perspicacitatea monahului, care i-a ghicit gândurile ascunse şi din acel moment a început să-i plătească o pensie: trei copeici pe zi. Influenţat, însă, de cererile insistente ale prietenului său arhiereu, Sfântul Tihon a*

înaintat o cerere Sfântului Sinod, pentru acordarea postului de arhiereu eparhial. Dar în chilia lui a intrat acelaşi nebun întru Hristos şi i-a zis: „Maica Domnului nu ţi-a poruncit să pleci de aici nicăieri". Sfântul ierarh Tihon a rupt de îndată cererea lui şi din acel moment gândurile de slavă deşartă l-au părăsit.

Au fost foarte multe exemple care mărturisesc cum slava deşartă a pierdut mari nevoitori, oameni prea cuvioşi.

- *Este cunoscut faptul că fericitul Teofil, care ocupa funcţia de econom al bisericii din Adansk, din smerenie, a renunţat la hirotonia întru arhiereu. Iar apoi, ca urmare a mărturiilor clevetitorilor lui, a fost înlăturat chiar şi din funcţia de econom. Slava deşartă, cu o putere extraordinară, l-a cuprins şi el a ajuns să comunice cu diavolul, s-a lepădat de Hristos, a încetat să se împărtăşească, pentru ca apoi să primească din nou funcţia pierdută de econom, dar deja cu ajutorul diavolului. A fost nevoie de mijlocirea osârdnică a Maicii Domnului pentru scăparea din veşnica pierzanie a fericitului Teofil.*

Dar multe, foarte multe au fost cazurile când nevoitori mari au pierit definitiv din cauza slavei deşarte, iar despre acest lucru vorbesc, printre alte cărţi şi Patericul Atonit şi lucrările prea cuviosului Ioan Casian.

De aceea, să ne fie teamă, iubiţii mei, de slava deşartă ca de focul veşnic şi nestins al gheenei, amintindu-ne de cuvintele apostolului Petru: ***„Şi dacă dreptul abia se mântuieşte, ce va fi cu cel necredincios şi păcătos?" (I Petru 4, 18).*** Dar, în acelaşi timp, să năzuim din toată inima spre dobândirea smereniei desăvârşit, cu tainica ei facerea de bine, cu adevărata iubire pentru Dumnezeu.

Să-l rugăm pe Sfântul ierarh Nicolae să ni se dăruiască această smerenie, prin care el s-a sfinţit, ca un bun trebuincios şi mântuitor. Dacă vom avea această pornire a inimii, atunci Sfântul Nicolae ne va iubi pe noi. El va revărsa asupra noastră toată dragostea lui, tot harul lui. El ne va asculta şi ne va îndeplini toate rugăciunile, ne va izbăvi de toate necazurile şi durerile noastre şi ne va uni pe veci cu Hristos, întru bucuria veşnică şi nesfârşită, în Împărăţia Lui cerească şi fericită. Amin.

(Ţinut în biserica rusă „ Sfântul Nicolae" din oraşul Sofia, la 6/19 decembrie 1947)

Cel mai iubit sfânt, Nicolae, "chipul blândeţilor", pavăză luminoasă în întunericul care se lasă peste lume. Lupta pentru apărarea inocenţei, cei care strigă împotriva Bisericii şi o întrebare esenţială: "Tu cu cine vrei să semeni?" - Omilie de mare adâncime şi sensibilitate a Protos. Hrisostom

6.12.2016

"Este alt sfânt care să fi adus bucuria pe chipurile oamenilor mai mare decât Sfântul Nicolae? Este alt sfânt care să ne aducă aminte că Dumnezeu este bun, indiferent cât de răi suntem noi?"

***

"Este vremea întunericului şi parcă din ce în ce vrăjmaşul, diavolul, se străduieşte să ne chinuiască, să ne înstrăineze de Dumnezeu, să ne înstrăineze de aproapele, să ne înstrăineze de noi înşine… Ar da vrăjmaşul nu milioane, nu miliarde, ci toată lumea asta, dacă ar avea-o, ar da-o numai să vadă inocenţa târâtă în noroi".

Predica Protos. Hrisostom de la Mănăstirea Putna (6 decembrie 2015): Despre chipul lui Dumnezeu şi chipul omului, despre tămăduirea femeii gârbove și despre Sfântul ierarh Nicolae

sursa audio: Ortodox Radio

Iubiţi credincioşi, din nou suntem împreună, din nou ne bucurăm aici, în casa lui Dumnezeu şi bucuria noastră este cu atât mai mare cu cât vedem că, în ziua de

astăzi, parcă pe pământ s-a aşternut întunericul. Este, aşa cum spune Scriptura, vremea întunericului şi parcă din ce în ce vrăjmaşul, diavolul, se străduieşte să ne chinuiască, să ne înstrăineze de Dumnezeu, să ne înstrăineze de aproapele, să ne înstrăineze de noi înşine.

Prea multe voci auzim astăzi strigând împotriva Bisericii, vor mai puţine biserici, vor mai puţini oameni în ele - dar ce rău le-a făcut Biserica?! Oare Biserica îi învaţă pe oameni la rău? Oare Biserica se opune creşterii omului şi dezvoltării lui? Oare Biserica este cea care face răul, care-l aduce, care-l propovăduieşte? Nu! Însă să nu ne înşelăm, nu vocile care sunt auzite astăzi sunt cele care într-adevăr luptă împotriva noastră, ci, după cum am spus, în spatele lor este vrăjmaşul. Pentru că nu a fost vorba niciodată că a fost o biserică în plus sau alta în minus, că Biserica nu s-a ocupat de oameni sau s-a ocupat prea mult, nu s-a vorbit niciodată şi nu a fost vorba niciodată de altceva decât despre chipul lui Dumnezeu. Vrăjmaşul nu suferă să vadă locuri în care omul îşi aduce aminte de unde a venit.

Spune Sfântul Vasile cel mare că omul este creat ca să privească mereu în sus, de acolo de unde a venit, acolo unde trebuie să ajungă, acolo unde, zice el, sunt ru-deniile lui. Dumnezeu l-a creat pe om, cum spune un Părinte al Bisericii noastre, în lumina zâmbetului feţei Sale. Dumnezeu a zâmbit şi l-a creat pe om, Dumnezeu a vrut ca iubirea dintre El şi Fiul Său să fie prelungită pe pământ. Dumnezeu a vrut ca această fire să fie permanentă cale către El, către Tatăl nostru, permanentă cale dintre noi şi permanent izvor de bucurie. Tatăl, uitându-Se către Fiul Său, S-a bucurat şi bucuria aceasta s-a manifestat pe pământ creând omul. Bucuria aceasta întotdeauna l-a chinuit pe vrăjmaş. Nu are altă invidie vrăjmaşul decât că noi avem întipărit pe chipul nostru această bucurie, că noi am fost creaţi de Dumnezeu să fim stăpânitori pe acest pământ; şi stăpânitori nu tiranici, ci stăpânitori aşa cum este El, Tatăl: stăpânitori care cu blândeţe să aducem pe cei de lângă noi, pe cei de sub noi, la El.

Cuvântul “om” - antropos în greacă - are etimologia din “anir”, care înseamnă bărbat şi “opsis“, care înseamnă faţă. Aşadar, om este acela care are întipărit pe chipul său calitatea de a fi bărbat, de a fi stăpânitor de sine. În sensul acesta se înţelege bărbat. Om care să privească în sus. Chipul lui Dumnezeu astfel străluceşte peste feţele noastre.

Noi mereu ne rugăm la biserică: Lumina feţei tale, Doamne, străluceşte-o peste noi. Şi această lumină trebuie permanent să strălucească pe chipurile noastre.

Vedeţi cum astăzi cei care strigă împotriva celor care se adună în biserică, împotriva celor care îşi aduc aminte că şi în cer avem Părinte, aceia, cum spune psalmul, s-au stricat şi urâţi s-au făcut întru îndeletnicirile lor.

Omul, în cinste fiind, n-a priceput. Asemănătu-s-a dobitoacelor celor fără de minte şi s-a alăturat lor. Fără să-şi dea seama, omul face jocul diavolului care, dacă suntem atenţi, nu a căutat nimic altceva decât, de la bun început şi până îi va veni şi lui sfârşitul, decât să-l defaime pe om, să-l înjosească, să-l ţină cu capul în noroi şi să-i ţină copita pe acest chip care-l arde. Această defăimare a chipului, a cinstei pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o, ne-a dat-o, o urmăreşte întotdeauna şi o va urmări mereu. Dar noi de ce să-i facem jocul?!

Iarăşi spune psalmistul: Întru aceasta am cunoscut că m-ai voit, Doamne, că nu s-a bucurat vrăjmaşul meu de mine. De ce să se bucure vrăjmaşii noştri de noi? De ce să nu ne aducem noi aminte de unde venim şi încotro ne ducem, cu cine vrem noi să semănăm? Nu spune iarăşi un Părinte al Bisericii: "Omule, în ceea ce iubeşti, în aia te vei transforma. Pământ vei fi, dacă iubeşti pământul, lumină vei fi, dacă iubeşti lumina." Tu cu cine vrei să semeni? Mereu să ne punem întrebarea asta. Tu cu cine vrei să semeni, tu ca cine vrei să ajungi? Vrei să fii lipit de pământ sau vrei să ajungi acolo de unde ai plecat, din inima lui Dumnezeu? Să ne punem întrebarea aceasta.

Şi iată, astăzi, în această duminică, Biserica ne pune înainte un astfel de caz în care o femeie, o bătrână, nu a căutat să se urâţească ea pe sine, ci a fost urâţită şi strâmbată şi legată de vrăjmaşul diavol. O femeie care era gârbovă de 18 ani. Cifra 18 aici arată de trei ori 6 - 6, în Scriptură, simbolizează răul - aşa cum Hristos, după Înălţare, trup având, a fost cinstit cu acest trup de Tatăl, aşa cum spune Sfântul Pavel: Toată limba să mărturisească că El este Domn şi al celor de pe pământ şi al celor de dedesubt şi al celor din cer. De trei ori cinstire, însă aici vedem o întreită batjocorire: de trei ori câte 6, de 18 ani, această femeie era cu faţa lipită de genunchi. Cu faţa cu care abia putea să vadă pământul, iar cerul nicidecum, spune Scriptura. Şi era fiica lui Avraam, spune Mântuitorul.

Vă gândiţi cum se mişca această femeie, fără să vadă decât jumătate de pas înaintea ei? Şi jumătate de pas cu jumătate de pas, ea venea în fiecare sâmbătă la sinagogă! Ea n-a cerut izbăvire, n-o auzim strigând, nici nu înţelegea ce se întâmplă cu ea pentru că nu vedea nimic, nu ştia cine e acolo sau de ce. Hristos Însuşi a văzut-o şi S-a apropiat de ea şi i-a zis: Femeie, vindecată eşti de neputinţa ta. Şi-a pus mâinile asupra ei şi îndată s-a îndreptat.

Iată minune care în ziua de astăzi este considerată a fi absurditate. O coloană calcifiată, întărită, blocată, împietrită, nu se poate schimba aşa, într-un minut. Nu-i vorba nici de autosugestie, nu-i vorba nici de vrăjitorie, nu-i vorba nici de

vreo iluzie, aşa cum încearcă unii astăzi să ne amăgească. Dumnezeu, dacă a dorit, a făcut. Unde voieşte Dumnezeu se biruieşte rânduiala firii. Dar a trebuit să biruiască rânduiala firii Dumnezeu? Nu. Dumnezeu trebuie doar să aducă firea la ceea ce a fost dintru început în gândul Lui: ca toţi oamenii să fie una şi iubirea Lui să fie întru ei şi ei să fie în această iubire. Şi acest lucru l-a făcut Mântuitorul astăzi: a redat chipul pe faţa acestei femei, care nu vedea decât pământul, care nu putea să se uite deloc spre cer, dar care, totuşi, dorea să privească acolo şi, totuşi, dorea să ajungă acolo atâta vreme cât ea încă se sălăşluia în Biserica lui Dumnezeu.

De aceea am spus că astăzi bucuria este cu atât mai mare cu cât, deşi suntem loviţi din toate părţile, Biserica este plină. Biserica este plină pentru că oamenii care vin în ea încă se bucură că sunt oameni, încă se bucură că au un Dumnezeu deasupra lor care nu este atârnat în cer şi care ne iubeşte şi a cărui iubire ne încălzeşte sufletele de vreme ce suntem încă aici, în casa Lui şi-L caută pe El.

Este, poate, singura pildă din Evanghelie care se termină astfel: Şi oamenii s-au bucurat văzând faptele strălucite. De cele mai multe ori vedem că oamenii s-au dus slăvind pe Dumnezeu şi aşa mai departe, că a dat putere slăviţilor şi iubiţilor Lui, aleşilor Lui, însă astăzi auzim acest lucru: Şi oamenii s-au bucurat văzând faptele strălucite.

Nu se poate să nu te bucuri când vezi că un om, care până mai atunci ţi se părea că este un monstru, îl vezi nu numai că seamănă cu ceilalţi, că intră iarăşi în rândurile oamenilor şi-l vezi zâmbind, îl vezi bucuros şi omul atunci este bucuros când se simte iubit. Dumnezeu ne-a dorit pentru că ne-a iubit. Şi pe această femeie spre iubire a ridicat-o cu faţa către cer. Pe această femeie spre iubire a ridicat-o cu faţa către cer ca să ne stea nouă ca o lumânare înainte, lumânare care să ne ducă, să ne călăuzească către patria noastră cerească. Dacă ea a putut să-şi ţină inima sus deşi privirea nu se putea dezlipi de pământ, cu atât mai mult noi.

Chipul acesta al omului are nevoie de o întreită privire. Omul are nevoie să se uite în ochii lui Hristos şi să-I spună cu îndrăzneală: <Te iubesc şi pe Tine Te doresc, Doamne!>. Omul are iarăşi nevoie să se uite în ochii celui de lângă el şi să îi spună iarăşi, cu zâmbetul pe buze: <Frate> şi <Prieten> şi <Om>, să se uite cu zâmbetul pe buze şi cu conştiinţa liberă că în inima lui nu poate să încapă nimeni murdar; cu această privire să se uite la cel de lângă el. Şi mai are nevoie omul şi de o a treia privire: să se uite în sine, să stea în faţa sa şi împăcat şi în ridicare şi în cădere şi în virtute şi să zică şi să recunoască acolo chipul lui Dumnezeu; să-l recunoască şi să-l facă mai strălucitor decât este şi să nu uite - mai ales să nu uite! - unde trebuie să ajungă. Că acest chip nu a fost pus acolo ca o datorie a unei slugi, ci a fost pus acolo spre îndatorirea, cum spunem noi, de

suflet a fiului către tată. Nu slugă, nu rob, ci fiu. Şi fiu care să arate celorlalţi întipărit pe chipul său strălucirea slavei dumnezeieşti. Căci fiii sunt oglinda părinţilor.

Astăzi bucuria este iarăşi mare pentru că îl sărbătorim pe cel mai iubit sfânt din toate timpurile şi din toate locurile: Sfântul ierarh Nicolae. Dacă în Postul Paştelui avem o sărbătoare în mijlocul postului, care străluceşte ca luceafărul, amintind de Soarele care va să vie, anume venirea lui Hristos, de Naşterea Lui.

Sfântul Nicolae, spune troparul lui, a fost şi este chip al blândeţilor. Poate oare cineva să arate celorlalţi cât de frumos este tatăl lui, altfel decât dovedindu-le blândeţea acestui tată, blândeţe care s-a întipărit şi nu se va mai şterge niciodată pe chipul său? Sfântul Nicolae [a avut blândeţea] mai presus decât toate celelalte daruri, [de] faptul că a fost învăţător al credinţei: mai întâi de toate el, a fost primul care a vorbit despre Născătoarea de Dumnezeu, despre Maica Domnului ca Născă-toare de Dumnezeu, el este cel care a fost ca un stâlp de foc la Sinodul I Ecumenic, atunci când erezia lui Arie intrase şi făcea ravagii, erezie care îşi arată până şi astăzi colţii, din anul 325 până acum această erezie încă muşcă.

Acest Sfânt ierarh Nicolae, atunci, cuprins fiind de râvnă, l-a lovit pe acest Arie cu palma peste faţă, căci faţa aceluia nu era nicidecum a unui om, ci a unei fiare răpitoare. Toţi ceilalţi, în frunte cu Sfântul Constantin cel mare, au socotit aceasta o exagerare, o ieşire din făgaş a Sfântului Nicolae, drept pentru care Sfântul Constantin l-a şi pedepsit pe Sfântul ierarh Nicolae, i-a luat omoforul şi Evan-ghelia, ca şi cum, am zice noi astăzi, l-a depus din treaptă de arhiereu. El, ca împărat, avea astfel de drepturi, cum am spune astăzi, administrative.

Însă Sfântul ierarh Nicolae nu înseamnă că a încetat să fie chip al blândeţilor! Din iubire a făcut asta! Căci, ştiţi bine, când este vorba de pieirea sau de mântuirea sufletului, dragostea devine necruţătoare. Credeţi că un tată, dacă îşi pălmuieşte copilul, o face din ură? Majoritatea sunteţi părinţi şi ştiţi, poate mai bine ca mine, că tatăl mai mult suferă atunci când trebuie să recurgă la astfel de gesturi, suferă mai mult chiar decât copilul pentru că iubirea lui este îndoită şi teama lui este îndoită, pentru că se teme ca acest fiu să nu-şi piară chipul de care este învrednicit. Drept urmare, Mântuitorul şi Maica Domnului înşişi au venit la Sfântul ierarh Nicolae şi Mântuitorul i-a redat Evanghelia, iar Maica Domnului omoforul, repunându-l pe treaptă pe care era sau, spunem noi, pe o treaptă mai mare decât era, arătând că mâna aceea care l-a pălmuit pe spurcatul Arie a fost şi este sfinţită, pentru că mâna aceea, dacă nu-l pălmuia pe Arie, nu putea să-şi mângâie copiii. Mâna unui tată atunci poate să-şi mângâie copiii cu adevărat şi cu căldura necesară, după ce a pălmuit pe vrăjmaşul familiei sale şi mâna aceea va fi sfinţită şi mâna aceea va asigura şi căldura, dar şi siguranţa familiei.

Pe Sfântul ierarh Nicolae îl vedem, ca şi pe Hristos, exilat astăzi; îl vedem în Occident - acolo unde occidentalii nu se duc să se închine lui, căci trupul lui a fost luat de către cruciaţi şi dus în Italia. Astăzi se află la Bari şi acolo cei care se duc să se închine sunt tot ortodocşii, tot cei veniţi din alte părţi. Biserica ridicată tot de cei pribegi, de cei călători, de pelerini.

Sfântul ierarh Nicolae a ales smerenia şi, prin aceasta, cum spune troparul, a câştigat înălţimea. Cu smerenia a câştigat cele înalte.

Ştiţi minunea cu cele trei fete, cele trei fecioare ale unui tată, odată nobil, dar acum scăpătat. Ajuns, iată, la sărăcie, era nevoit să vândă fecioria fetelor lui. Poate aţi auzit că astăzi este la modă lucrul acesta. Găseşti câte o fată, şi am auzit că şi din România au fost astfel de cazuri, care-şi vinde fecioria pe internet. Se poate aşa ceva?… Şi spurcăciuni de oameni licitează. Licitează sume de milioane de dolari. Oare omul atâta face? Ce se întâmplă aici? Ce se întâmplă decât că este iarăşi chipul lui Dumnezeu terfelit. Chipul lui Dumnezeu - aruncat în mocirlă. Ar da vrăjmaşul nu milioane, nu miliarde, ci toată lumea asta, dacă ar avea-o, ar da-o numai să vadă inocenţa târâtă în noroi. Inocenţă, căci erau nişte copile.

Şi-l vedem pe Sfântul ierarh Nicolae că, fără să fie ştiut, fără să fie văzut, fără să trâmbiţeze, a aruncat câte o pungă de galbeni din averea lui - asta înainte de a se retrage din lume în mănăstire - a aruncat pe rând în camera fiecărei fete câte o pungă de galbeni, pungă care a ajutat mai târziu la încropirea unei zestre pentru fiecare din ele. El a apărat aşa, smerit, neştiut, cuminte, inocenţa. Este un simbol.

Bineînţeles, nu poţi să arunci câte o pungă de galbeni în casa fiecărei fete nevoite să facă acest lucru; nu se poate. Însă să nu credeţi că un astfel de gest va rămâne vreodată fără rost. Pentru că, dacă ştii că s-a întâmplat lucrul acesta, te întăreşti în nădejde, pentru că vezi că sunt, totuşi, oameni care, aşa neputincioşi cum am ajuns, care încă preţuiesc inocenţa.

De ce Sfântul Nicolae vine spre bucuria copiilor mai mult? Pentru că această inocenţă trebuie păstrată, această inocenţă este sămânţa care va întări şi inimile noastre la vreme de mare primejdie. Că inimile lor ştiu să primească Împărăţia lui Dumnezeu. Şi dacă noi nu vom învăţa, cum spune Mântuitorul, să primim Împărăţia ca ei, nu vom intra în ea. De aceea Sfântul Nicolae vine mereu, tăcut, pe neştiute, pe nebăgare de seamă, ca să readucă bucuria pe chipurile noastre, şi copii, şi mai mari, şi mai mici. Dar bucuria asta noi o simţim, chiar şi cei mari, o simţim că nu este de pe pământ. Este o bucurie nepământeană.

Această bucurie Sfântul ierarh Nicolae a adus-o şi pe chipurile celor trei osândiţi la moarte pe care i-a salvat tot în chip minunat, această bucurie nu este, de fapt, decât bucuria aducerii aminte că suntem fii ai lui Dumnezeu.

Un sfânt la care, dacă te gândeşti, îţi vine să zâmbeşti şi te bucuri ştiind că orice-i ceri îţi dă, cred că toată lumea este de acord că în inima noastră are locul cel dintâi. De aceea Sfântul ierarh Nicolae este atât de iubit. În toată lumea, foarte mulţi poartă numele lui, pentru foarte mulţi cred că este icoana cea mai răspândită, după Mântuitorul şi Maica Lui, în toată lumea aceasta.

În Postul Crăciunului, este singurul sfânt la care se dă dezlegare indiferent când ar cădea, pentru că lumea nu ştie decât să se bucure când aude de Sfântul Nicolae.

Aşa să lumineze lumina voastră, spune Mântuitorul, încât oamenii, văzând faptele voastre bune, să slăvească pe Tatăl vostru din cer.

Este alt sfânt care să fi adus bucuria pe chipurile oamenilor mai mare decât Sfântul Nicolae? Nu cred. Este alt sfânt care să ne aducă aminte că Dumnezeu este bun, indiferent cât de răi suntem noi? Nu cred. Toţi sfinţii sunt străluciţi. Toţi sfinţii au locul lor special. Însă Sfântul Nicolae are un rol aparte şi, mai ales, în ziua de azi, când atâta întuneric, iarăşi zic, parcă se aşterne peste lume.

Dar iată că, aşa cum a zis Sfântul Ioan evanghelistul, că Lumina a venit în lume şi întunericul n-o poate acoperi, iată că Sfântul Nicolae dă mărturie iarăşi şi iarăşi de prezenţa acestei lumini.

Să ne ajute bunul Dumnezeu ca, pentru rugăciunile Sfântului ierarh Nicolae şi ale tuturor celorlalţi sfinţi, să ne aducem mereu aminte cine suntem, către ce am fost chemaţi şi să nu uităm mereu să ne punem întrebarea aceasta: “Tu cu cine vrei să semeni?“ Amin.

Pr. Vasile Gordon - Predică la sărbătoarea Sfântului ierarh Nicolae

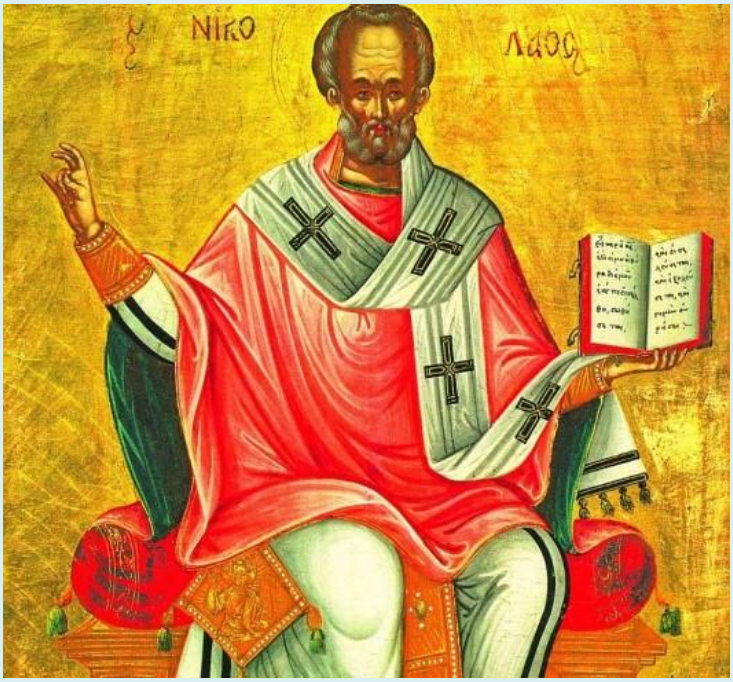

Puţini creştini cunosc amănunte privind viaţa şi slujirea lui, însă credem că toţi ştiu că el este „Moşul” care aduce daruri la copii, în noaptea de 5 spre 6 decembrie, punându-le discret în ghetuţe sau bocanci... Că el este sfântul blând şi bun care priveşte cu dragoste către toţi din icoana sa, icoană prezentă nu numai în biserică, ci şi în casele creştinilor râvnitori. Pe bună dreptate poetul nostru Octavian Goga a imortalizat această imagine când a spus, la finele poeziei Pace: „Blând zâmbeşte din icoană/Cuviosul Niculaie...”. De aceea, după ce vom face o mică schiţă biografică, vom arăta câteva din motivele pentru care Sfântul Nicolae a rămas în tradiţia creştină ca moşul blând şi bun, aducător de daruri.

Se naşte în 270 în Patara Lichiei, în sud-vestul Turciei de azi, ca singurul copil al evlavioşilor Teofan şi Nona. În creşterea sa creştină a beneficiat, alături de educaţia părinţilor şi de îndrumările unui unchi distins, Nicolae - episcop al locului, care, la momentul potrivit, îl va hirotoni preot. Vrednicia sa l-a făcut cunoscut tuturor. În scurtă vreme va fi rânduit episcop în Mira Lichiei, calitate în care va participa şi la sinodul I ecumenic (Niceea - 325), înfruntându-l bărbăteşte pe ereticul Arie. Unele izvoare spun că, epuizând argumentele verbale, blândul episcop Nicolae a fost nevoit să-i tragă şi o palmă încăpăţânatului Arie, gest care cu siguranţă îl va fi şocat pe năstruşnicul adversar al dreptei credinţe. Din păcate nu l-a şi convins, însă, Arie rămânând în rătăcirea lui în continuare.

Mai înainte de aceste evenimente, pe vremea persecutorilor împăraţi Diocleţian şi Maximian, Sfântul Nicolae a luat atitudine fermă şi împotriva cultelor păgâne, fapt pentru care a fost închis, fiind eliberat doar o dată cu venirea la tron a lui Constantin cel mare. După o viaţă plină de vrednicii, a trecut în veşnicie la 6 decembrie 343, sfintele sale moaşte petrecând o vreme la Mira (până în sec. VIII), apoi la Bari - Italia, duse aici din cauza năvălirii saracinilor (turci), iar din anul 1967, prin înţelegere frăţească între Papa Paul al Vi-lea şi Patriarhul Atenagora, o parte din ele au fost readuse în Orient, la Constantinopol.

Mâna dreaptă se găseşte acum la Biserica Sfântul Gheorghe nou din Bucureşti, spre marea bucurie a slujitorilor de aici şi a credincioşilor care frecventează acest Sfânt Lăcaş.

Iată acum câteva din faptele care, la numele bun de ierarh, i-au adăugat renumele de „Moş Nicolae, aducător de daruri”: cronicile consemnează că încă de mic copil s-a învrednicit de darul facerii de minuni, de aceea el este recunoscut şi ca „patron al copiilor”; pe vremea când era la Mira, cu autoritatea sa de episcop, a poruncit să se dărâme capiştea idolească a Artemidei, zeiţa naturii şi a vânătorii, iar aurul rezultat de la „demolări” l-a transformat în ajutoare pentru copiii orfani; în vremea unei secete cumplite, cumpără cu mari eforturi grâu tocmai din Italia, împărţindu-l apoi la săracii înfometaţi; salvează onoarea unui tată văduv şi a celor trei fete ale sale, tată nevoiaş, care din cauza cumplitei sărăcii era pe punctul de a-şi „vinde” fiicele unor bogaţi amatori de plăceri, spre a-şi putea asigura traiul zilnic, fără a conştientiza, însă, că o fac spre a lor pierzare sufletească. Aflând de intenţia lui disperată, episcopul Nicolae aruncă noaptea, de trei ori la rând, în casa lor câte o pungă de galbeni.

N-a ţinut, iată, banii pentru sine, ci a împlinit pilduitor cuvintele Mântuitorului: „Nu vă adunaţi comori pe pământ unde molia şi rugina le strică şi unde furii le sapă şi le fură” (Matei 6, 19)...; „Vindeţi averile voastre şi daţi milostenie; faceţi-vă pungi care nu se învechesc, comoară neîmpuţinată în ceruri, unde fur nu se apropie, nici molie nu o strică...” (Luca, 12, 33).

Astfel, tatăl şi fiicele salvaţi fiind, şi aflând cine este binefăcătorul, se aruncă plângând la picioarele lui, mulţumindu-i şi numindu-l „înger al cerului!”.

Cunoscându-i, aşadar, fie şi în linii mari, viaţa şi faptele minunate, să aducem slavă lui Dumnezeu pentru că l-a chemat pe ierarhul Nicolae între sfinţii Săi, iar pe copiii şi nepoţii noştri să-i îndemnăm întotdeauna ca, după ce primesc daruri de la „Moşu” să vină la biserică să-i mulţumească, zicând o dată cu noi cei mari: „Sfinte Nicolae, îţi mulţumim că nu ne-ai uitat nici în acest an! Roagă-te lui Dumnezeu pentru noi! Amin”.

Arhim. Mihail Daniliuc - Sfântul Nicolae şi „sărmanii” zilelor noastre

Freamătul sărbătorilor de iarnă a început. Ne pregătim pentru marea întâlnire cu Sfântul Prunc Dumnezeiesc. Bucurie, alai de colindători, brazi împodobiţi cu milioane de luminiţe sclipitoare în bezna nopţii, daruri, dăruitori, cântece de stea şi urători pe la casele gospodarilor. Tablou obişnuit de sfârşit de an, totuşi mereu proaspăt, aşteptat cu nerăbdare, mai ales dacă din Cer se va slobozi omătul mult dorit de cei aflaţi la vârsta neprihănirii, transformând această perioadă într-o admirabilă poveste.

Sărbătorile sfinte ale Crăciunului debutează practic cu ziua de cinstire a Sfântului ierarh Nicolae, când copiii îl vor primi pe darnicul sfânt numit de o cântare bisericească chipul blândeţilor. Era bun şi blând Sfântul. O generozitate necondiţionată, ar zice unii. Alţii ar considera-o dusă până în pragul naivităţii.

Oare chiar aş să fie? Sfântul ierarh făcea binele aşa, doar de dragul de a-l face? Cercetând cu atenţie viaţa şi lucrarea sa, ne dăm seama că el nu oferă daruri din dorinţa de a căpăta popularitate, de a-şi câştiga capital de imagine, cum se spune astăzi.

Bunătatea Sfântului Nicolae, personificat de tradiţia populară în „Moşul", nu este una naivă. Biruitorul de popor, căci aceasta înseamnă numele său, vrea să arate astfel atotbunătatea şi milostivirea lui Dumnezeu. În viaţa sa pământească, venind în sprijinul nevoiaşilor, rămânea întotdeauna un anonim. De ce? Fiindcă se considera mâna lui Dumnezeu, Preamilostivul, Care îi ajuta prin intermediul lui. De aceea Biserica l-a considerat pe Sfântul Nicolae un chip al bunătăţii Cerescului Părinte. Poate că astfel se explică de ce tradiţia a evidenţiat amănuntul tainicei lucrări a „Moşului" atunci când aduce cadouri. Spre deosebire de Moş Crăciun, pe care cei mici îl văd, căruia îi scriu scrisori expunându-şi dorinţele, „Moşul" Nicolae soseşte misterios, lăsând daruri în papucii copiilor. Nu se arată tocmai ca să ne înveţe că mărinimia lui este, de fapt, generozitatea lui Dumnezeu Tatăl, Care în scurt timp ne va oferi Darul cel mai de preţ: pe Fiul Său, Mântuitorul lumii.

Cum rămâne cu atitudinea ierarhului faţă de sărmanii zilelor noastre? Dar săracilor închipuiţi, le-ar strecura cu aceeaşi disponibilitate punguţe cu aur, găsindu-i la colţ de stradă, cu o mână întinsă şi în cealaltă ţinând o ţigară sau o sticlă cu alcool?

În primul caz, iubitorul de Dumnezeu Nicolae ne-ar învăţa că bucuria de a da milostenie nu trebuie să fie înăbuşită nici măcar de actuala criză economică prelungită, când buzunarele multora aproape s-au golit. Ne-ar povăţui ca, nici dacă noi înşine nu dispunem de posibilităţi decente de trai, să nu abdicăm de la porunca divină: „fiţi milostivi!" Privind în jur, zări-vom semeni care au mai puţin decât noi, se luptă cu suferinţe mai mari, iar nori mai învolburaţi decât ai noştri le umbresc viaţa. Deci porunca de a fi milostivi nu se adresează numaidecât celor bogaţi. Cu toţii trebuie să fim atenţi la suferinţă, singurătatea şi nevoia aproapelui nostru. Realitatea din societatea românească arată că Sfântul Nicolae a sădit dragostea sa faţă de cei aflaţi în grele încercări în sufletele multor români, care, prin faptele lor, au dovedit că dragostea biruieşte criza, solidaritatea înfrânge austeritatea, iar bucuria de a oferi învinge orice neajuns.

Cum ar proceda, însă, prietenul lui Dumnezeu Nicolae cu cei care şi-au făcut din cerşetorie un modus vivendi, refuzând să muncească, să-şi câştige prin trudă bucata de pâine sau cu cei ce cheltuiesc puţinele resurse financiare pe droguri, jocuri de noroc, tutun ori alcool? Cred că la fel ca şi cu Arie la Sinodul I Ecumenic: i-ar dojeni cu fermitate pentru rătăcirea lor, iar pe noi ne-ar sfătui să

nu aruncăm cu indiferenţă - nici măcar cu satisfacţia că am săvârşit un bine - bani celor ce ne şantajează pe la colţuri de străzi, prin curţile bisericilor, ale mănăstirilor, în mijloace de transport sau prin alte locuri, fiind manipulatori de Hristos, transformând cerşitul într-o profitabilă profesie. În atare situaţie, ar fi o discriminare să-i selectăm pe destinatarii actelor caritabile? Iată o adevărată provocare! Unii duhovnici ne-ar îndemna la săvârşirea necondiţionată a binelui. Alţii, să nu căutăm la faţa omului, nici la etnie, nici la vicleşugul folosit spre a ne sensibiliza. Aşa s-ar cuveni! Bine ar fi să dăruim din puţinul nostru fără să intervină o serie de întrebări, care parcă ne împiedică. Totuşi se cuvine să ne împăcăm şi conştiinţa, fiindcă observăm adeseori cum semeni apţi de muncă fizic şi psihic cerşesc din lene, întrebuinţând obolul primit la alimentarea unei serii de patimi. După ce-şi fac plinul din mila oamenilor, la scurt timp îi întâlneşti cu ţigara în gură sau îmbibaţi în alcool. În asemenea situaţii, milostenia se preschimbă într-un rău, deoarece prin ea le întreţinem năravurile, încurajându-i la trândăvie şi viclenie. Vă gândiţi cu câtă batjocură privesc astfel de cerşetori pe milostivii trecători din banii cărora ei vor bea sau fuma?

Zilele trecute mă aflam în Târgu Neamţ, făcând aprovizionare pentru mănăstire. În proximitatea pieţei agro-alimentare, un om cerşea, având la ambele mâini o afecţiune dermatologică foarte gravă, ce stârnea mila celor din jur. M-am apropiat de el, împlinindu-mi datoria de creştin, apoi am încercat să-l conving să meargă la medic, oferindu-i tot sprijinul necesar, căci spitalul se găsea la o azvârlitură de băţ. M-a refuzat, bruscându-mă vehement; se bucura de banii obţinuţi acum foarte uşor, ignorând realitatea că boala l-ar putea lăsa mutilat.

Oare cum ne-ar povăţui milostivul Nicolae în atare împrejurări? Cred că ne-ar îndemna să analizăm cui dăm milostenie. Să discernem dacă ea foloseşte supravieţuirii sau alinării unor suferinţe, lipsuri ori boli. Pe săracii şi infirmii închipuiţi să-i ajutăm să descopere utilitatea muncii, a unei vieţi cinstite. Dacă nu le oferim nimic, nici nu trebuie să-i judecăm, ci să ne rugăm pentru ei, să-i povăţuim, să-i îndemnăm să caute Calea, Adevărul şi Viaţa. Peste toate, Sfântul Nicolae ne-ar reaminti că postul şi rugăciunea fără milostenie sunt lipsite de putere, căci facerea de bine ne dă aripi că ajungem la cer.

Sfântul Nicolae - dascăl al milosteniei discrete

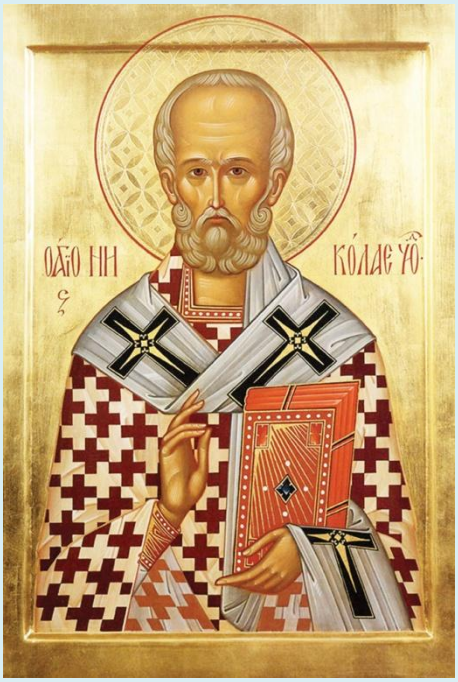

Începând cu slujba Vecerniei din această seară, Biserica noastră Ortodoxă îl prăznuiește pe Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, cunoscut în rândul celor mici drept Moș Nicolae.

Sfântul Nicolae este socotit ocrotitor al copiilor și elevilor, apreciat ca păstor blând și darnic, oferit exemplu de mărturisire a dreptei credințe și pildă ierarhilor din toate vremurile.

Troparul Sfântului ierarh Nicolae dă mărturie despre toate acestea, zugrăvind chipul său ca fiind: „îndreptător credinței”, „chip blândeților” și „învățător înfrânării”. Dând dovadă de generozitate și considerându-se drept simplu administrator al bunurilor pământești, care pot fi oferite celor săraci, părăsiți și nedreptățiți, Sfântul Nicolae este dovada vie că darurile primite de la Dumnezeu se înmulțesc când sunt împărțite cu săracii, pentru a cultiva iubirea milostivă şi comuniunea frățească, comunitatea solidară şi darnică.

Acest aspect merită întreaga noastră considerație, mai ales în acest an, când se împlinesc 100 de ani de la Marea Unire din 1918, fiind chemați să cugetăm mai mult la jertfelnicia, solidaritatea şi dărnicia arătate de înaintașii noștri.

Viața Sfântului Nicolae invită, an de an, la reflecție și smerenie, arătând că virtuțile creștine se dobândesc altfel decât bunurile lumii acesteia. Este îndeajuns să ne amintim despre ajutorul oferit de Sfântul Nicolae celor trei fete, al căror tată sărac a vrut să le împingă spre desfrânare pentru bani; sau de

ajutorul oferit celor trei ofițeri, bănuiți de trădare, care au fost salvați, prin intervenția Sfântului Nicolae, de la execuție; sau de minunea prin care Sfântul Nicolae a salvat poporul său de foametea care atinsese sudul Asiei Mici; dar şi despre mărturisirea dreptei credinţe pe care a arătat-o cu fermitate la Sinodul I Ecumenic de la Niceea (325).

Sărbătoarea Sfântului Nicolae reprezintă o anticipare a Crăciunului, fiindcă în această perioadă a pregătirii noastre pentru praznicul Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos accentul cade mai ales pe bunătatea sau dărnicia arătată de El prin Întruparea Sa, la care noi suntem chemați să răspundem cu bunătate prin daruri oferite copiilor şi săracilor, prin iertare, prin spovedanie și împărtășire mai deasă cu Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos.

Aşadar, pilda Sfântului Nicolae ne arată valorile dărniciei și ale vieţuirii sfinte, potrivit credinţei creştine. Mai mult decât atât, darurile minunate pe care Sfântul Nicolae le-a oferit și continuă să le ofere copiilor de toate vârstele nu trebuie să oprească nimănui mintea și inima la lucruri materiale, ci trebuie ca acestea să constituie permanente prilejuri de a creşte în comuniune de iubire, generozitate şi recunoştinţă. Astfel, darul se oferă ținând cont atât de trebuințele sau lipsurile celor săraci, cât şi de faptul că omul creşte spiritual dacă devine milostiv sau darnic.

Totodată, darul nostru se împlinește și ne împlinește atunci când este oferit cu smerenie sau cu discreție. Această modalitate de a dărui este necesară, deoarece ne ferește de ispita slavei deșarte. În acest sens, Mântuitorul ne învaţă zicând: „Faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi. Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru (din ceruri) este milostiv” (Luca 6, 35-36).

Felicităm pe toți copiii prezenți, care sunt binecuvântaţi de Pruncul Iisus Cel ce S-a născut în Betleem şi Se naşte tainic în sufletele celor care-L primesc cu bucurie prin credinţă, nădejde şi dragoste. De asemenea, mulțumim părinților care i-au crescut, care i-au format și care doresc ca din educația copiilor și a tinerilor să nu lipsească cel mai mare dar, și anume credința, adică legătura de iubire smerită a omului cu Dumnezeu și cu sfinții Lui.

Vă dorim tuturor celor prezenți sănătate și mântuire, pace și bucurie, întru mulți și binecuvântați ani!

† Daniel
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

(Cuvânt rostit la ediția a zecea a spectacolului cultural-artistic „Sfântul Nicolae în mijlocul copiilor”, organizat de Sectorul învățământ şi activități cu tineretul al Arhiepiscopiei Bucureștilor, în Aula Magna Teoctist Patriarhul a Palatului Patriarhiei, miercuri, 5 decembrie 2018.)

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Sfântul Nicolae, icoană a Dăruitorului

Sfântul ierarh Nicolae este unul dintre cei mai cunoscuţi şi iubiţi sfânţi ai Bisericii noastre, şi nu numai. El este cinstit de toată creştinătatea. Chiar şi în lumea protestantă, unde s-a interzis cinstirea sfinţilor, Sfântul Nicolae a continuat să fie cinstit. El apare peste tot drept o figură proeminentă, care excelează prin generozitate şi bunătate. Popularitatea de care sfântul se bucură se datorează în primul rând generozităţii sale faţă de cei săraci şi nevoiaşi.

Pe Sfântul Nicolae îl ştim din copilărie. Grija cu care ne pregăteam ghetuţele seara şi apoi bucuria pe care o trăiam dimineaţa la aflarea darurilor sunt mereu vii. Această imagine de aducător de daruri în noaptea de 5 spre 6 decembrie vine din minunea sfântului legată de cele trei fete ale unui bogat care a sărăcit.

Din viaţa Sfântului Nicolae aflăm că, în Cetatea Mira, unde era arhiepiscop sfântul, trăia un bărbat care avea trei fete şi care fusese bogat, dar ajunsese sărac. Soluţia pe care o gândea el pentru a ieşi din această situaţie era să-şi ofere fetele spre desfrânare. Se spune că noaptea, ori de câte ori gândul acesta îi revenea omului respectiv, Sfântul Nicolae, episcopul locului, arunca în taină o pungă cu galbeni în curtea lui, astfel încât să aibă cu ce să trăiască şi să nu dea fetele spre pierzare.

Din această minune avem şi icoana dăruitorului în persoana Sfântului Nicolae, care ne aduce daruri în anotimpul colindelor în chipul lui Moş Nicolae şi astfel descoperim frumuseţea sufletului de copil prin bunătatea sfântului.

Ca părinţi, nu trebuie să-i privăm pe copii de aceste sentimente, însă în nici un caz nu trebuie să uităm că Moş Nicolae este un sfânt care, mai presus de darurile materiale, ne oferă mângâiere sufletească, ocrotire şi speranţă în necazuri sau în boli, de care avem atâta nevoie, mai ales în zilele noastre.

Evlavia românilor la Sfântul Nicolae vine din străbuni. Mărturie stă şirul nemăsurat de biserici închinate milostivului sfânt. Este imposibil să nu întâlneşti în călătoriile pe drumurile ţării biserici închinate Sfântului Nicolae.

Radu Alexandru - Palma Sfântului Nicolae

Mănăstirea Panagia Sumela din Trabzon, Turcia, păstrează în cadrul programului său iconografic o frescă originală ce înfăţişează Primul Sinod Ecumenic de la Niceea. Ineditul acestei reprezentări (deoarece scena există de altfel în multe alte locaşuri de cult) constă în faptul că în aceasta Sfântul ierarh Nicolae este reprezentat pălmuindu-l pe ereticul Arie.

Detalii cu privire la acest gest aflăm din viaţa sfântului. ***Sfântul Nicolae s-a născut în localitatea Patara din Asia Mică, în a doua jumătate a secolului al III-lea. Participă în calitate de episcop la primul Sinod Ecumenic ţinut la Niceea în anul 325.*** Sinodul a condamnat erezia arianismului, care tăgăduia divinitatea lui Iisus.

Sfântul Nicolae este recunoscut la acest sinod drept un mare apărător al Adevărului şi a dreptei credinţe. ***Atât de puternic a argumentat Sfântul Nicolae şi atât de încăpăţânat a fost Arie, încât, îngrijorat de ruptura care se putea face în Biserică, viitorul sfânt i-a dat ereticului o palmă în cadrul sinodului. Gestul sfântului împotriva lui Arie a produs tulburare, deoarece Sfântului Nicolae i-au fost reţinute însemnele arhieriei: Sfânta Evanghelie şi omoforul.***

În timp ce sfântul se afla închis într-o celulă Mântuitorul şi Maica Domnului i s-au arătat în chip minunat. Mântuitorul i-a înapoiat Sfântului Nicolae Evanghelia. Apoi, Maica Domnului i-a oferit acestuia omoforul arhieresc, restabilindu-l în treapta episcopală.

Icoanele tradiţionale ale Sfântului Nicolae înfăţişează această minune în imaginea de mai jos: în stânga, Hristos oferă Evanghelia, în dreapta Maica Domnului oferă omoforul, iar în centru, Sfântul Nicolae le poartă.

Când împăratul Constantin a auzit despre această minune a ordonat ca Sfântul Nicolae să fie reabilitat. Sfinţii Părinţi de la Niceea au condamnat învăţătura eretică a lui Arie. Până în prezent, mărturisim învăţătura Bisericii cu privire la Hristos, în Crez: *"Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut"*.

"Palma nevinovată"

Deşi, la prima vedere, palma Sfântului Nicolae ne contrariază, nu trebuie să cădem în ispita de a ne transforma noi înşine în "judecătorii" săi. Să nu uităm că "nevinovăţia" sa au arătat-o încă de atunci Mântuitorul Hristos şi Preacurata Sa Maică.

Tocmai acest fapt face ca palma Sfântului Nicolae să aibă un caracter excepţional. Din această perspectivă, nu trebuie să ne "întemeiem" căderile noastre (mânia şi pornirile violente) pe gestul sfântului, nici în Biserică (iar Inchiziţia este un exemplu de tristă amintire), nici în societate. ***Palma Sfântului Nicolae s-a manifestat dintr-o mare dragoste faţă de Hristos, iar Mântuitorul a cunoscut taina inimii sale***, în timp ce "palmele" noastre, de cele mai multe ori, nu sunt decât manifestări ale lipsei dragostei celei adevărate.

Să nu ne îndoim că Sfântul Nicolae a fost un om blând şi sfânt, aşa cum Biserica îl şi numeşte în troparul închinat lui: "*Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării te-au arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte Ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.*"

Cristian Tabără - Sfântului Nicolae - Palma şi mângâierile

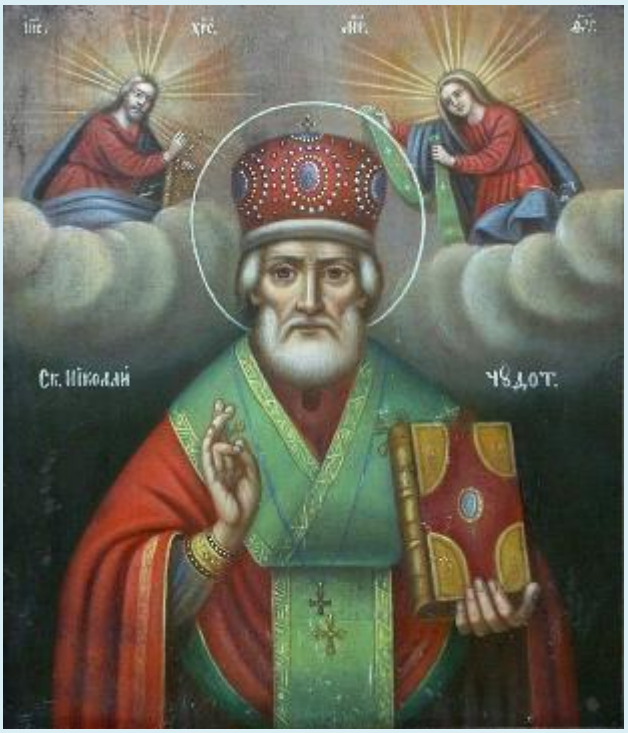

Miroase deja a colaci şi a vin, în ciuda faptului că mai este încă mult până la sfârşitul Postului Naşterii Domnului. E abia începutul lui decembrie, dar e praznic mare, fiindcă Biserica Ortodoxă din toată lumea aduce cinstire Sfântului Nicolae, iubit, dar şi temut, făcător de minuni, dar şi pălmuitor al păcatului şi păcătoşilor. Şi cum mulţi îi poartă numele şi-l au drept patron spiritual, pluteşte în aerul rece al iernii aroma unor petreceri. O fi bine, însă? O fi, oare, marele sfânt mulţumit că, în numele lui, credincioşii ar putea să încalce Postul? Nu ne-am alege, oare, cu o palmă de la Sfântul Nicolae? Ar putea, însă, Nicolae să ne pălmuiască, din moment ce mulţi cred că el nu e decât un personaj mitologic?

Ei bine, dragilor, Sfântul Ierarh Nicolae nu este deloc un personaj mitologic. El a fost, după cum vedeţi, unul din vlădicii Bisericii noastre: a fost arhiepiscopul Mirei, o localitate din vechea Licia, în Asia Mică. A trăit ca voi şi ca mine, dar a ştiut mult mai bine ca mine să ţină poruncile lui Dumnezeu şi învăţăturile Sale, ajungând să păstorească sufletele creştinilor secolului 4, într-o vreme tulburată pentru Biserică.

Ieşită de sub prigoană, Biserica creştină s-a extins cu mare repeziciune, învăţăturile ei căpătând uneori adăugiri şi interpretări greşite, date tocmai de către creştinii zeloşi, cum ar fi Arie, şi care erau pricină de aprigă ruptură între credincioşi şi între teologi.

Văzând atâta tulburare între supuşii săi, împăratul Constantin cel mare a poruncit ca învăţaţii şi marii trăitori creştini să se adune în aşa-numitele sinoade, în care să lămurească adevărata învăţătură dumnezeiască, aşa cum a fost ea lăsată de Mântuitor, nu răstălmăcită de oameni.

La primul sinod, cel de la Niceea, din anul 325, învăţătura greşită a episcopului Arie a fost combătută cu mult zel de către teologii rămaşi în litera Bibliei şi a Tradiţiei, între care şi arhiepiscopul Nicolae.

Atât de puternic a argumentat Nicolae şi atât de încăpăţânat a fost Arie încât, îngrijorat de ruptura care se putea face în Biserică, viitorul sfânt i-a dat ereticului o palmă zdravănă, în plin sinod. Năucitul Arie n-a înţeles, însă, nimic, iar Biserica a fost nevoită să se lepede de el şi de învăţătura lui, condamnată prin hotărâre sinodală.

De la palma Sfântului Nicolae a rămas obiceiul ca, în 5 decembrie (ajunul praznicului), celor neascultători să li se dea o joardă în semn de avertisment.

Dar, v-aţi întrebat vreodată de ce în colindele romaneşti se cântă, în plină iarnă, despre florile dalbe, flori de măr, sau despre măruţ, mărgăritar? Ce măr ar putea face în decembrie flori dalbe? De ce tocmai măr, de ce tocmai flori? ***Pentru că bătrânii noştri ştiau de la bătrânii lor că acea joardă a Sfântului Nicolae trebuie să fie una de măr, iar dacă aceasta, pusă în apă, va înflori până de Naşterea Domnului, înseamnă că sfântul a mijlocit pentru iertarea celui căruia i-a dăruit crenguţa flori dalbe.*** Încercaţi, dar, şi vedeţi ce vrednicie aţi avut în faţa oamenilor şi a lui Dumnezeu, măsurată de marele ierarh Nicolae!

Dar vrednicul arhiepiscop al Mirelor Lichiei a avut măsura lucrurilor atât de bună, încât a ştiut că după mustrare se cere mângâiere şi că încercările vieţii pot fi pentru unii prea apăsătoare. ***A dăruit mult săracilor, a liniştit pe întristaţi, a vindecat cu putere de la Dumnezeu pe bolnavi, arătând lumii slava Tatălui ceresc.***

A rămas în seama ierarhului Nicolae o poveste adevărată, dureroasă şi mişcătoare, care nu se deosebeşte cu nimic de cele din zilele noastre, deşi s-a petrecut în secolul 4.

Zic cei vechi ca, într-o zi, a aflat Nicolae despre un tată din cetatea Mira care, de durere că nu are zestre suficientă să-şi mărite cu cinste fiicele, plănuia să le ia zilele şi apoi să se omoare, ca nu cumva fetele sale să fie nevoite să ajungă batjocură bărbaţilor avuţi. Mişcat de durerea tatălui şi îngrijorat de soarta fetelor şi a bătrânului, Nicolae a poruncit slugilor sale să ia câteva

pungi cu galbeni şi să le strecoare în casa familiei aceleia, în taină, aşa încât să nu se ştie de unde vin banii, şi să se împiedice o grozăvie.

Iar dacă mai târziu s-a aflat, a fost pentru că slugile au vestit lumii ce fel de om a fost acela care i-a dat o palmă grea rătăcitului Arie. Dar s-a aflat numai după ce Dumnezeu l-a chemat la El, în 6 decembrie 340 sau 343, pe arhiepiscopul a cărui palma a dăruit, după împrejurare, mustrare sau mângâiere.

Fie ca noi înşine să ne îndreptăm într-atât încât Sfântul mare ierarh Nicolae să găsească de bine să ne mângâie mai mult şi să ne mustre mai puţin. Voi cum simţiţi că ar face sfântul acum, dacă am fi faţă în faţă cu el?

(Cristian Tabără - Lumea credinţei, anul II, nr. 1(6))

Florian Bichir - Din pereţii Bisericii Sfântul Nicolae izvorăşte mir

Vuieşte Delta Dunării. Mii de credincioşi se înghesuie să vadă minunea: două dintre frescele Bisericii "Sfântul Nicolae" din Sulina s-au acoperit de câteva săptămâni cu o substanţă uleioasă, ce pare a fi mir. Dacă până acum în România erau cunoscute cazuri de mir izvorât doar din icoane, la Sulina avem de-a face cu suprafeţe mari, de picturi sau pereţi din care curge untdelemn binemirositor. Singurul oraş al Deltei este martorul unei minuni fără precedent.

Nicolae 1 şi Nicolae 2

Tradiţia susţine că Sfântul Nicolae, în timpul unei călătorii pe mare, a fost surprins de o furtună teribilă. Rugăciunile sfântului au oprit pe neaşteptate furtuna, iar de atunci Sfântul Nicolae a devenit patronul marinarilor şi al călătorilor.

În mod firesc, în Sulina, oraş aflat la gurile Dunării şi pe ţărmul Mării Negre, a predominat meseria de marinar, aşa că mai multe biserici îl au ca patron spiritual pe Sfântul Nicolae. În orăşelul de pe malul Pontului Euxin există mai multe biserici cu acelaşi nume, iar localnicii le-au mai denumit după amplasare. Şi cum în Sulina nu toate străzile au nume, ci şi numere, după un model poate american aplicat la gurile Dunării, există Biserica Sf. Nicolae de pe strada numărul 1 şi Biserica Sf. Nicolae de pe strada numărul 2, adică Nicolae 1 şi Nicolae 2.

Biserica Grecească "Sfântul Nicolae" din Sulina este amplasată pe str. Păcii, nr. 1, între strada a II-a şi strada a III-a. Biserica are hramul Sfântul Nicolae de vară, care se prăznuieşte la 9 mai, când se cinsteşte aducerea moaştelor

Sfântului Nicolae de la Mira Lichiei la Bari. Se pare că grecii au ales ca hramul bisericii să fie Sfântul Nicolae de vară pentru a diferi de biserica românească Sfântul Nicolae, ce fusese construită înaintea celei greceşti.

Icoana cu smoală

Conform procesului său verbal de formare, biserica a fost întemeiată la 14 octombrie 1866 (“Arhiva Uniunii Elene din România”). Pe placa de pe frontispiciu este trecut însă 1867. Biserica a fost construită din cărămidă, zidul având grosimea de 1 m.

De la ctitorirea sa din 1866, Biserica Sfântul Nicolae 2 a suferit doar câteva consolidări şi îmbunătăţiri, niciodată o reparaţie capitală. Biserica are numeroase icoane şi obiecte religioase de mare valoare, donate de-a lungul anilor de navigatorii greci care treceau prin Sulina.

Unică în ţară este o icoană reprezentând Fecioara cu Pruncul, feţele Sfintei Maria şi a Mântuitorului fiind acoperite cu smoală. Biserica a fost donată de comunitatea greacă românilor, după cel de-al doilea război mondial, când mulţi greci au ales să emigreze în Elada decât să suporte regimul comunist.

Lacrimile Evangheliştilor

De circa două săptămâni, Biserica Sfântul Nicolae 2 este pe buzele tuturor. Elena Mocanu este o femeie care îngrijeşte de locaş şi este prima care a observat într-o dimineaţă cum una dintre icoanele pictate pe pereţii bisericii părea că plânge. "***Trebăluiam prin biserică şi nu ştiu ce mi-a venit şi m-am uitat spre turlă. La baza acesteia, în colţurile în care sunt pictaţi cei patru evanghelişti, am observat că pictura Sfântului Ioan este umedă şi că din zona inimii sfântului curge o substanţă. La început nu i-am dat prea multă atenţie, dar când am văzut că nu se opreşte, l-am chemat pe părinte***". Preotul Vasile Olaru a decis să verifice chiar el ce se întâmplă cu icoana sfântului. Şi a rămas uimit, pentru că ştia că este imposibil să fie vorba de o infiltraţie. În Sulina nu plouase de câteva luni, iar acoperişul bisericii tocmai fusese refăcut.

Deşi a curăţat toată suprafaţa de lichidul uleios, asemănător mirului, părintele Olaru a rămas uimit să observe că acesta reapare în mod miraculos. În plus, nu doar întreaga aoreolă a sfântului s-a umezit, ci acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu icoana care îl înfăţişează pe Sfântul apostol Matei.

Timpul va decide

Localnicii sunt convinşi că este vorba despre o minune. Unii o pun pe seama vredniciei preotului, alţii văd în asta un semn de la Dumnezeu pentru că "s-a înrăit lumea, maică". Alţii cred că pereţii izvorăsc mir, sau plâng, cum se spune în popor, datorită bisericii, care a fost jefuită de nenumărate ori de-a lungul timpului. "Plânge, săraca biserică, de cât a fost furată. Au dispărut multe obiecte de aici, o cruce de 30 de centimetri din argint masiv, mai multe icoane foarte valoroase, din lemn, şi cărţi bisericeşti".

Minunea de la Sulina, un nou semn, ieşit din comun, este comentat în fel şi chip, însă părintele protopop Romeo Gabriel Ispas este mai reticent: "*Am fost la faţa locului şi am văzut. Există urme, dar nu sunt umede în mod continuu. Din anumite poziţii pereţii lucesc. Eu încă pun fenomenul sub semnul întrebării şi am să vă spun de ce: nu ştim încă dacă este vorba de mir, vopsea sau lacuri. Şi nimeni nu poate să ne spună, nu avem nici o mărturie dacă erau şi înainte. Mai trebuie timp până să ne pronunţăm*".

"Dumnezeu a lăsat o urmă"

Părintele Olaru a plecat de urgenţă la Constanţa unde a cerut sfatul Înalt Prea Sfinţitului Teodosie. "A avut o reacţie bună la auzul veştii. Mi-a spus chiar: "*Preot nou, harul Domnului lucrează"! Mi-a cerut să fac mai multe rugăciuni în biserică, pentru a fi o adevărată minune*", a povestit părintele Vasile Olaru.

Contactat, I.P.S. Teodosie ne-a declarat: "*În decursul timpului oamenii au căutat să-L afle pe Dumnezeu într-un mod cât mai apropiat de puterea de înţelegere, uitând de multe ori să-L înţeleagă prin minunile petrecute zilnic cu fiecare dintre noi*".

La Sulina, ca şi în alte locuri din ţară şi din întreaga lume, pentru evlavia credincioşilor, Dumnezeu a lăsat o urmă vizibilă a permanentei Sale prezenţe. Că acolo va deveni loc de pelerinaj sau nu, nu stă în putinţa noastră să decidem acum. Credinţa oamenilor şi faptele ce se vor petrece acolo vor putea cataloga manifestarea drept "minune" sau nu.

(Florian Bichir, Lumea credinţei, anul III, nr 3(20))

Sfântul Nicolae – apărător al credinţei

Sfântul ierarh Nicolae s-a născut în localitatea Patara din Asia Mică, în a doua jumătate a secolului al III lea.

Participă în calitate de episcop la primul sinod ecumenic ţinut la Niceea în anul 325. Sinodul a condamnat erezia lui Arie, conform căreia Iisus Hristos nu este Fiului lui Dumnezeu, ci doar un om cu puteri supranaturale. La acest sinod este recunoscut drept un mare apărător al ortodoxiei. Atât de puternic a argumentat Nicolae şi atât de încăpăţânat a fost Arie, încât, îngrijorat de ruptura care se putea face în Biserică, viitorul sfânt i-a dat ereticului o palmă în cadrul sinodului. De la palma Sfântului Nicolae a rămas obiceiul ca, în 5 decembrie, celor neascultători să li se dea o joardă în semn de avertisment.

În colindele româneşti se cântă, în plină iarnă, despre florile dalbe, flori de măr. Dacă ne întrebăm de ce de măr, trebuie să ştim că bătrânii noştri cunoşteau că acea joardă a Sfântului Nicolae trebuie să fie una de măr, iar dacă aceasta, pusă în apă, va înflori până la Naşterea Domnului, însemna că sfântul a mijlocit pentru iertarea celui căruia i-a dat crenguţa flori albe.

Sfântul Nicolae a avut măsură lucrurilor atât de bună, încât a ştiut că după mustrare se cere mângâiere şi că încercările vieţii pot fi pentru unii prea

apăsătoare. A dăruit mult săracilor, a liniştit pe întristaţi, a vindecat cu putere de la Dumnezeu pe bolnavi, arătând lumii slava Tatălui ceresc.

A rămas în seama ierarhului Nicolae o poveste adevărată, dureroasă şi mişcătoare. Zic cei vechi ca, într-o zi, a aflat Sfântul Nicolae despre un tată din cetatea Mira care, de durere că nu are zestre suficientă să-şi mărite cu cinste fiicele, plănuia să le ia zilele şi apoi să se omoare, că nu cumva fetele sale să fie nevoite să ajungă batjocură bărbaţilor avuţi. Mişcat de durerea tatălui şi îngrijorat de soarta fetelor şi a bătrânului, Sfântul Nicolae a poruncit slugilor sale să ia câteva pungi cu galbeni şi să le strecoare în casa familiei aceleia.

Moare în anul 340, iar din anul 1087, moaştele sale se păstrează la Bari, în sudul Italiei.

Sfântul Nicolae – etimologia

Nicolae este unul dintre numele personale cele mai îndrăgite şi mai răspândite. El este format din cuvintele greceşti: nike - victorie, biruinţă şi Jaos - popor, şi are înţelesul de "om ce face parte dintr-un popor victorios". Sărbătoarea lui are şi numele de Sân Nicoară, o posibilă derivaţie din "Sanctus Nicolaus".

Sfântul Nicolae – Moş Nicolae

În tradiţiile româneşti Moş Nicolae are atribuţii străine de statutul său ierarhic: apare pe un cal alb, aluzie la prima zăpadă care cade la începutul iernii, păzeşte Soarele care încearcă să se strecoare pe lângă el spre tărâmurile de miazănoapte pentru a lăsa lumea fără lumină şi căldură, ajută văduvele, orfanii şi fetele sărace la măritat, este stăpânul apelor şi salvează de la înec corăbierii şi apără soldaţii pe timp de război.

Pr. Prof. Dr. Mihail Milea - Cultul Sfântului Nicolae în România

Sfântul Nicolae este unul dintre cei mai populari sfinţi din ţara noastră. El este iubit şi aşteptat cu nerăbdare de toţi oamenii, indiferent de vârstă sau stare socială. Acest sfânt s-a evidenţiat prin bunătate deosebită faţă de cei lipsiţi, ocrotitor al fetelor, ajutător al familiilor numeroase, apărător al celor oropsiţi şi asupriţi, şi călăuzitor pentru cei care se află în călătorie, pe uscat sau pe ape.

Sfântul Nicolae – ocrotitorul celor care călătoresc

Poporul român are mare evlavie faţă de Sfântul Nicolae. Acest lucru reiese şi din statisticile onomastice care indică faptul că peste un milion de persoane poartă numele de Nicolae ori diminutive ale acestuia. De asemenea, întâlnim foarte multe biserici şi mănăstiri care au ca hram tot pe Sfântul Nicolae. Cultul Sfântului Nicolae a reprezentat o trăsătură specifică a evlaviei ortodoxe a poporului român.

Marele voievod român, Mihai Viteazul purta în luptele sale pentru unitatea românilor mâna dreaptă din moaştele Sfântului Nicolae, cu care a dobândit multe victorii, care au culminat cu Marea Unire de la 1600 a celor trei Principate Române.

Primele biserici închinate Sfântului Nicolae au fost ctitorite de cnejii români din Haţeg. Aceste ctitorii, analizate temeinic de Radu Popa în lucrarea sa „La începuturile Evului Mediu românesc. Ţara Haţegului” au fost zidite datorită evlaviei poporului român faţă de Sfântul Nicolae. Bisericile cu hramul Sfântul Nicolae din Ţara Haţegului sunt cele din satele Densuş, Leşnic, Ribiţa şi

Hunedoara. Aceste biserici erau de dimensiuni mici, dar foarte impunătoare prin arhitectura lor deosebită cât şi prin sfinţenia slujbelor care se oficiau în ele.

Poporul român nu este adeptul bisericilor mari pe care le întâlnim în Occident foarte frecvent. Dumnezeu coboară cel mai uşor într-o biserică mică unde este multă evlavie, rugăciune şi smerenie. O biserică foarte frumoasă cu hramul Sfântul Nicolae se află la Curtea de Argeş. Biserica Sfântul Nicolae Domnesc din Curtea de Argeş reprezintă prinosul de mulţumire adus de voievodul Nicolae Alexandru Sfântului Nicolae, al cărui nume îl purta, pentru ajutorul pe care sfântul l-a dat în întemeierea primei Mitropolii a Ţării Româneşti sub Sfântul Iachint de la Vicina.

Arheologii au demonstrat existenţa unei alte biserici cu hramul Sfântul Nicolae sub biserica domnească existentă astăzi. Este vorba despre cea mai mare biserică din Balcani, datată secolul XIII, contemporană cu bisericile din Ţara Haţegului care aveau ca hram pe Sfântul Nicolae. O altă biserică reprezentativă cu hramul Sfântul Nicolae este locaşul Sfântului Nicolae din Rădăuţi, ctitoria voievodului Bogdan I şi necropolă a primilor Muşatini. De asemenea, voievodul Ştefan cel mare a avut o evlavie deosebită faţă de Sfântul Nicolae, zidind multe biserici cu hramul Sfântul Nicolae. Mănăstirea Probota, ctitoria lui Petru Rareş, are ca hram tot pe Sfântul Nicolae.

Biserica Sfântul Nicolae de la Dolheşti, ridicată de hatmanul Şendrea, cumnatul domnitorului Ştefan cel mare şi sfânt şi Biserica Sfântul Nicolae din Bălineşti, ridicată de logofătul Tăutul, arată în mod evident evlavia boierilor moldoveni

faţă de acest sfânt. Mănăstirea Dealu, situată aproape de Târgovişte, ctitorită de Radu cel mare a fost închinată tot Sfântul Nicolae. Domnitorul Neagoe Basarab, canonizat recent în rândul Sfinţilor români, a ctitorit trei biserici tot cu hramul Sfântul Nicolae: Biserica Sfântul Nicolae din Turnu Roşu, cea din Zărneşti şi cea din Şcheii Braşovului. Binecredinciosul voievod şi sfânt Constantin Brâncoveanu a ridicat o biserică în Făgăraş tot cu hramul "Sfântul Nicolae". Nicolae Mavrocordat a continuat tradiţia voievozilor ctitori de sfinte locaşuri în cinstea Sfântul Nicolae, patronul său, prin ridicarea unei biserici în stil brâncovenesc la Bucureşti. Aceste doar câteva lăcaşuri de cult amintite ne arată clar cât de cinstit este Sfântul Nicolae de noi, românii.

Astăzi moaştele Sfântului Nicolae se află în Italia, într-o biserică catolică din Bari. Aici merg foarte mulţi pelerini români ortodocşi, să se plece cu evlavie la racla făcătoare de minuni a sfântului. La mulţi ani de Sfântul Nicolae!

În viaţa socială, orice praznic creştin este un prilej de apropiere a oamenilor de Dumnezeu, care este „minunat întru sfinţii Săi". Sărbătorile religioase sunt popasuri duhovniceşti şi momente de bucurie şi de solidaritate între noi toţi.

Sărbătorirea Sfântului Nicolae este praznicul cel mai aşteptat de toţi copiii din lume, dar nu numai de ei; indiferent ce vârstă am avea, îl aşteptăm pe „Moş Nicolae cu daruri". Numele de „Nicolae" vine din limba greacă, de la verbul „nikao = a învinge, a birui". Sfinţii au biruit păcatele şi patimile de tot felul, au câştigat lupta împotriva duhurilor rele şi a tot felul de gânduri necurate care se războiesc cu noi.

Sfântul Nicolae a trăit în secolul IV în Asia, având slujba de arhiepiscop în localitatea Mira Lichiei. El a devenit cel mai popular sfânt din lume. Sfântul Nicolae este socotit, pentru binefacerile sale, „ocrotitorul copiilor", „îndrumătorul fetelor", „salvatorul marinarilor", „ajutătorul săracilor", „apărătorul ortodoxiei".

Tradiţia de a ne face daruri unii altora, de a bucura pe copii în noaptea de Sfântul Nicolae se păstrează încă din secolul IV. Contemporanii Sfântului Nicolae au preluat de la Sfântul Nicolae obiceiul de a oferi daruri.

Sfântul Nicolae este cunoscut ca fiind ,,făcător de minuni” deoarece la rugăciunile lui puternice s-au făcut multe minuni, pe care un om de rând nu le poate face.

Puterea sfinţilor vine de la Dumnezeu, care a revărsat în ei harul Duhului Sfânt, devenind astfel ,,temple ale Duhului Sfânt”. Fiecare sfânt este un model demn de urmat de noi, cei de astăzi. Societatea noastră contemporană are mare nevoie de modele vii, de eroi ai credinţei. În fiecare an, pe 6 decembrie, Biserica ne pune în faţa ochilor noştri icoana Sfântului Nicolae. În aceste zile să ne aducem aminte de toate persoanele defavorizate, de cei cu lipsuri materiale. Să le oferim

dragostea noastră, să-i sprijinim material şi să ne rugăm mai mult pentru ei ca Sfântul Nicolae să-i ocrotească cu rugăciunile lui fierbinţi faţă de Dumnezeu.

Lidia Stăniloae despre Sfântul Nicolae sau cum trăiau copiii de odinioară miracolul sărbătorii

În lumea noastră modernă, cuvântul miracol şi-a pierdut semnificaţia. Astăzi credem că dacă realizăm câştiguri importante, dacă avem un cont gras la bancă, dacă ne putem permite orice, dispunând de cei pe care îi constrângem să ni se supună pentru că au mai puţin decât noi, ni se pare că trăim un miracol. Miracolul puterii, al răcelii, al egoismului, al orbirii. Să fie oare toate astea semne de miracol? N-am uitat, n-am pierdut sensul adevărat al cuvântului?

Lumea noastră, pe care-o considerăm avansată, modernă, civilizată şi atribuindu-i adjectivul, care ni se pare superlativ, „europeană”, este miraculoasă? Trăim o falsă luciditate, pentru că, de fapt, nu înţelegem cât de departe de adevăr suntem. Până şi noţiunea de luciditate cu care ne mândrim nu înseamnă luciditate. Nu înseamnă decât sărăcirea lumii noastre, pierderea căldurii vieţii. Căci luciditatea n-ar trebui să fie o pseudoexistenţă incoloră, în care nu simţim că ni s-a dat bucuria, dragostea, mulţumirea, speranţa. Pentru noi, toate acestea nu mai există. Luciditate ar trebui să fie tocmai faptul că ne bucurăm de frumuseţea lumii, de conştiinţa continuităţii noastre, a speciei umane, destinată să meargă spre mai bine.

Luciditate ar trebui să însemne culoarea orizontului la răsăritul soarelui, razele care poleiesc stâncile, infinitul apelor care îşi cântă sonorităţile unice atunci când privim valurile argintate gonindu-se unele pe altele într-o zbatere fără sfârşit. Luciditate ar trebui să însemne conştiinţa sfinţeniei care încă mai există printre noi. A sfinţeniei adevărate, nu a pozelor hollywood-iene cu care încearcă unii şi alţii să ne convingă că sunt sfinţi.

Pe bună dreptate, cei care mai au o urmă de luciditate se întreabă unde s-a dus viaţa cu culorile, bucuriile, îndoielile şi nădejdile ei? Ni se oferă în schimb surogate ieftine de falsă cucernicie şi de aroganţă sau afirmaţii care încearcă să ne convingă că răutatea înseamnă inteligenţă şi rafinament, cruzime cu care înlocuim comuniunea, sentimentul de solidaritate cu fraţii noştri. Ne lipseşte convingerea că suntem fraţi cu ceilalţi, fraţi întru Domnul. Suntem obişnuiţi cu ironii la adresa naivilor care nu practică fel de fel de tehnici exotice sau credinţe importate din insule de care n-a auzit nimeni niciodată, ale căror băştinaşi le-au uitat şi ei. Nu credem în înviere. Credem că într-o altă lume vom fi gândaci, frunze, moluşte… Se poartă altceva, vă rog să vă „încadraţi" în actualitate, pentru a nu fi consideraţi demodaţi, săraci cu duhul, suflete simple…

Ne lăudăm cu năravuri de care pe vremuri oamenii se ruşinau. Modestia, sentimentul că nu meriţi chiar totul, că trebuie să laşi şi altora dreptul la viaţă, nu se mai poartă. Ne mândrim cu o realitate în care domină amoralitatea (nu mai îndrăznesc să spun imoralitatea, pentru că e o noţiune perimată), din care trebuie îndepărtat orice ne-ar aduce aminte de existenţa Divinităţii, a binelui, a sentimentului de decenţă, a modestiei, a convingerii că trebuie să fim conştienţi de ceea ce suntem în realitate, pentru a ne apropia de ceea ce ar trebui să fim. Că fiecare trebuie să trăiască şi pentru ceilalţi, nu numai pentru ego-ul său. Libertatea este înţeleasă ca un dezmăţ în care totul este permis: „De Dumnezeu nu mă tem şi de oameni nu mă ruşinez". Aceste cuvinte se află pe frontispiciul lumii noastre, caracterizând ca într-un nou Infern a lui Dante ceea ce urmează dincolo de porţi. Tot ce ne-ar aminti de ceea ce poartă numele de virtuţi, de responsabilitate, de legi morale, care odinioară alcătuiau temelia vieţii, trebuie exclus!

Tolstoi istoriseşte despre un om foarte bogat, care avea tot ce-şi poate dori cineva: un palat somptuos, slujitori care-i citeau în ochi orice dorinţă, bogăţii uriaşe… Şi iată că, apropiindu-i-se ziua morţii, bogătaşul dorea să nu le piardă, să ia cu el măcar o parte din ele. Se gândea că poate ar putea să plătească, odată ajuns pe lumea cealaltă, numai ca să i se îngăduie să aibă cu sine ceea ce îi făcea viaţa atât de plăcută pe pământ. Atunci i s-a arătat un înger şi i-a spus: „Nu ştii că în Rai nu poţi plăti decât cu cele pe care le-ai dăruit pe pământ?". Şi bogătaşul s-a întristat, pentru că nu dăruise nimănui nimic.

Sfântul se uita mustrător

În Rai se ţine seama de ceea ce ai dăruit pe pământ. Iată secretul vieţii de după moarte: a dărui în sens larg, nu numai cele materiale, ci şi ajutorul, celor care au nevoie de el. Sfântul mare ierarh Nicolae, ştia acest lucru. Toată viaţa sa el a dăruit.

Hirotonisit la nouăsprezece ani preot, a devenit stareţ la mânăstirea din Sion. A fost aruncat în temniţă în timpul prigoanei împăraţilor Diocleţian şi Maximian, fiind eliberat după urcarea pe tron a împăratului Constantin. La moartea părinţilor săi, într-o epidemie de ciumă, a dăruit săracilor toată averea moştenită. A devenit episcop în Patara, apoi la Myra şi a participat la Sinodul de la Niceea în anul 325, unde l-a înfruntat cu mare asprime pe Arie.

Numele său e legat de nenumărate binefaceri. Pe toate icoanele sale se pot vedea cele trei fete pe care tatăl lor voia să le împingă la prostituţie, pentru că nu avea bani să le dea zestre. Sfântul Nicolae le-a înzestrat, ferindu-le de o asemenea soartă. A salvat de la moarte trei bărbaţi bănuiţi pe nedrept, cerându-i împăratului să-i scoată din temniţă. S-a arătat pe puntea unei corăbii prinsă de furtună şi ameninţată să se scufunde, potolind furtuna şi aducând corabia în port. A readus la viaţă trei tineri pe care un măcelar îi tăiase în bucăţi.

Când oraşul Myra a fost cuprins de foamete, a obţinut ca o parte din încărcătura de grâne de pe corăbiile destinate împăratului, să rămână pe loc şi a împărţit-o localnicilor, astfel ca să aibă cu ce se hrăni şi să ajungă şi pentru însămânţat. De pe corăbiile trimise n-a lipsit însă nimic din grâul care trebuia să ajungă la împărăţie! Şi multe alte minuni, binefaceri, vindecări miraculoase, de care este legat numele său, care s-au săvârşit înainte şi după moartea sa. (De altfel, în limba greacă numele său înseamnă „Biruitorul”).

Până astăzi a rămas în amintirea creştinătăţii ca mare ajutător în nevoi şi necazuri. Până astăzi el este pentru copii Moş Nicolae, un moşneag bun care-i cunoaşte pe fiecare, dăruindu-le bucurie, daruri şi strălucirea unor încântătoare amintiri ale vârstei inocenţei şi duioşiei. Am învăţat încă din copilărie să-i simţim prezent în viaţa noastră. Icoana sfântului Nicolae ne urmărea cu chipul lui blajin de pe perete. Mama mi-l arăta de câte ori făceam câte o ispravă mai năstrujnică. „Îl vezi pe sfântul?” întreba. „Vezi cum se uită mustrător la tine?” Da, sfântul se uita mustrător, vedeam asta foarte bine. Şi mă sfiam de el. Şi mă hotăram să mă fac cuminte. Dar „Moşul” cel bun ştia la ce să se aştepte şi mă ierta şi priveam iarăşi la el ca la un bunic cu ochi buni şi mângâietor.

Mă fascina gândul că Moşul ştie că exist

Da, copiii trăiau şi ei într-o lume de miracole. Înţelegem oare noi, astăzi cât de important e să ai conştiinţa prezenţei miracolelor? Faptul că le avem pe toate alături şi printre noi? Că un sfânt blajin ne iubeşte şi ne priveşte cu ochi mângâietori? Nu aveam computere, nu jucam cu ele scenarii de groază, care de care mai ameninţătoare, învăţând că la fiecare colţ pândeşte câte un duşman pe care trebuie să-l lichidăm. Lumea copilăriei era alta. Aşteptam noaptea sfântului Nicolae cu emoţii. „Oare vine?” sau poate nu? Ne propuneam să-l pândim ca să-

l vedem venind. Nu-l vedeam niciodată. Pe unde a venit? întrebam. Pe uşă? Pe fereastră? Aveam grijă: „Aţi lăsat uşa deschisă? Are pe unde veni?” Tata zâmbea. „Ştie el cum să vină, n-ai grijă, doar vine la atâţia copii!” „Poate să treacă pe la toţi într-o singură noapte?” întrebam. Da, putea, era noaptea miracolelor, înţelegeam foarte bine. Şi ştia anume ce îşi dorea fiecare copil. „Cum de ţine minte ce-mi doresc, ce–şi doreşte fiecare copil?” întrebam. „Păi dacă-i sfânt?” răspundea tata. Da, ăsta era răspunsul. Moşul nostru Nicolae era sfânt şi ştia unde ne găseşte şi ce ne dorim... Dimineaţa dădeam fuga la fereastră unde aşteptau ghetuţele noastre pe care le lustruisem cu sârg în ajun şi da, miracolul se înfăptuise. Până şi dimineaţa arăta altfel decât alte dimineţi. Era strălucitoare şi lumina ei era altfel decât în alte dimineţi! În ghetuţe se afla tocmai ce voisem noi, o carte sau nişte culori sau mai ştiu eu ce… Mă bucuram de dar, dar mai ales mă fascina gândul că Moşul ştie că exist, că ştie că în acea locuinţă, la acea adresă, este o fetiţă, eu, anume eu, care şi-a dorit acuarele şi i le-a adus. Moşul ştie! Nu e un miracol? Se poate un sfânt mai mare? Priveam la icoană şi Sfântul Nicolae îmi zâmbea complice: „Da, vezi, am ştiut eu ce-ţi doreşti. Să fii cuminte, să fii bună cu ceilalţi, să-i iubeşti şi să-i asculţi..”

Ajunul zilei de 6 decembrie, ce noapte minunată şi misterioasă a copilăriei noastre! Ne străduiam să nu adormim, să-l vedem pe Moşul intrând în odaie şi făcându-şi de lucru la ghetuţele noastre care aşteptau, emoţionate şi ele, la fereastră. Venea pe geam? Pe uşă? Intra prin perete? Cobora din icoana din care ne privea, uneori mustrător, alte ori blând, ca un bunic blajin şi iubitor? Da şi asta era posibil. Totul era posibil în acea noapte miraculoasă la care ne gândeam cu emoţie. Fără să mai aşteptăm să ne trimită mama, ne curăţam cu sârg încălţările, dând dovadă de o neobişnuită iniţiativă: „Mamă, ar trebui să-mi curăţ ghetele!” Mama zâmbea şi aproba, fără alte comentarii. Ştia ea ce ştia… Asta era lumea noastră, lumea miracolelor, lumea în care la fiecare pas priveai printr-un alt fel de transparenţă, într-o altă realitate, care nu ţi se arăta zilnic, dar ştiai că există. Poate că dintre toate marile sărbători aceasta este cea a miracolului dăruit copilului. Sărbătoarea care însemna numai daruri, ci strălucirea misterului, care învăluie în aura sa existenţa concretă, persoana fiecăruia, diferită de toţi ceilalţi.

Mai târziu înţelegeai altfel acest „altfel de realitate”, înţelegeai că ea există dincolo de ceea ce poţi explica raţional. Că există o altă raţionalitate, care îţi arată că lumea trebuie înţeleasă mult mai larg, decât în micile noastre întâmplări cotidiene, decât în trufia noastră de a crede că totul se poate explica prin noţiunile noastre de aici, de pe pământ. Înţelegeai că universul e altul, bogat şi cuprinzător, că lumea e mult mai complexă, dincolo de ceea ce credem noi că este. Că există acea patrie spirituală, în care umanitatea are o altă poartă de intrare, largă, complectă, strălucitoare în complexitatea ei infinită.

Şi am înţeles că, instinctiv şi în copilărie aveam nevoia de certitudine, pe care o simţim explicit la maturitate, de a nu fi doar un număr într-o listă de numere, o entitate repetabilă, chiar şi sub altă formă, într-un soi de existenţă amorfă, pasivă, impersonală, care revine mereu, această eroare tragică a unei pseudo-existenţe. A fi tu însuţi, unic, inimitabil, deosebit, personalitate definitivă în faţa Domnului şi nu o peregrinare într-o serie de existenţe fade, care nu se deosebesc între ele, care nu spun nimic, un haos minuscul aflat într-un alt haos mai mare, fără sens, fără ţintă, fără culoare. Căci fiii Săi nu pot să fie decât unici, într-o relaţie reciprocă, biunivocă, în care primim şi dăm totul.

Iată de ce, El a ales pe unii dintre slujitorii Săi binecuvântaţi, pe Sfântul Nicolae şi pe alţi sfinţi, pentru noi, dăruindu-ne certitudinea că suntem cu adevărat fiii Săi, pe care ne iubeşte, aşteptând să ne străduim a dobândi prin cele ce le înfăptuim aici, cele pe care ni le-a rânduit în viaţa cea veşnică, cea nepieritoare, în strălucirea Tronului Dumnezeiesc.

Martin Walser, marele scriitor german, pe care l-am mai citat, spunea: „Credinţa face lumea mai frumoasă decât este în realitate. Cel care crede prelungeşte frumuseţea. Ca să trăim trebuie să credem”. Aş adăuga: credinţa ne dăruieşte ceritudinea miracolului. Din nefericire, lumea noastră nu mai are nevoie de frumuseţe, nici de miracole. Frumuseţea nu aduce bucurie decât dacă devine o sursă de profituri, de bani, de putere. Şi atunci nu mai este frumuseţe… Iată ce nu înţelege lumea actuală. Gonim de la noi frumuseţea, viaţa în eternitate, dăruită nouă de Transcendenţă. Dar oricât ne-am lepăda de această presimţire, oricât ne-am strădui să ne concepem existenţa fără ea, înlocuind-o cu surogate jalnice, vremelnice, ea nu piere, pentru că este suprema putere, este dragostea lui Dumnezeu pentru noi, este Dumnezeu-Iubirea Însuşi, viaţa şi garanţia vieţii, căci numai cine trăieşte poate simţi iubirea….

Să ne străduim să redăm copiilor sentimentul miracolului. Să le redăm copilăria. Această bucurie de neuitat este ceea ce rămâne şi ne face mai târziu viaţa mai frumoasă. Astfel ca să pricepem că din ea, de la această bucurie a copilăriei, creşte în noi puterea de a alege drumul adevărat către viaţa adevărată.

Orthodoxwiki - Nicolae al Mirelor

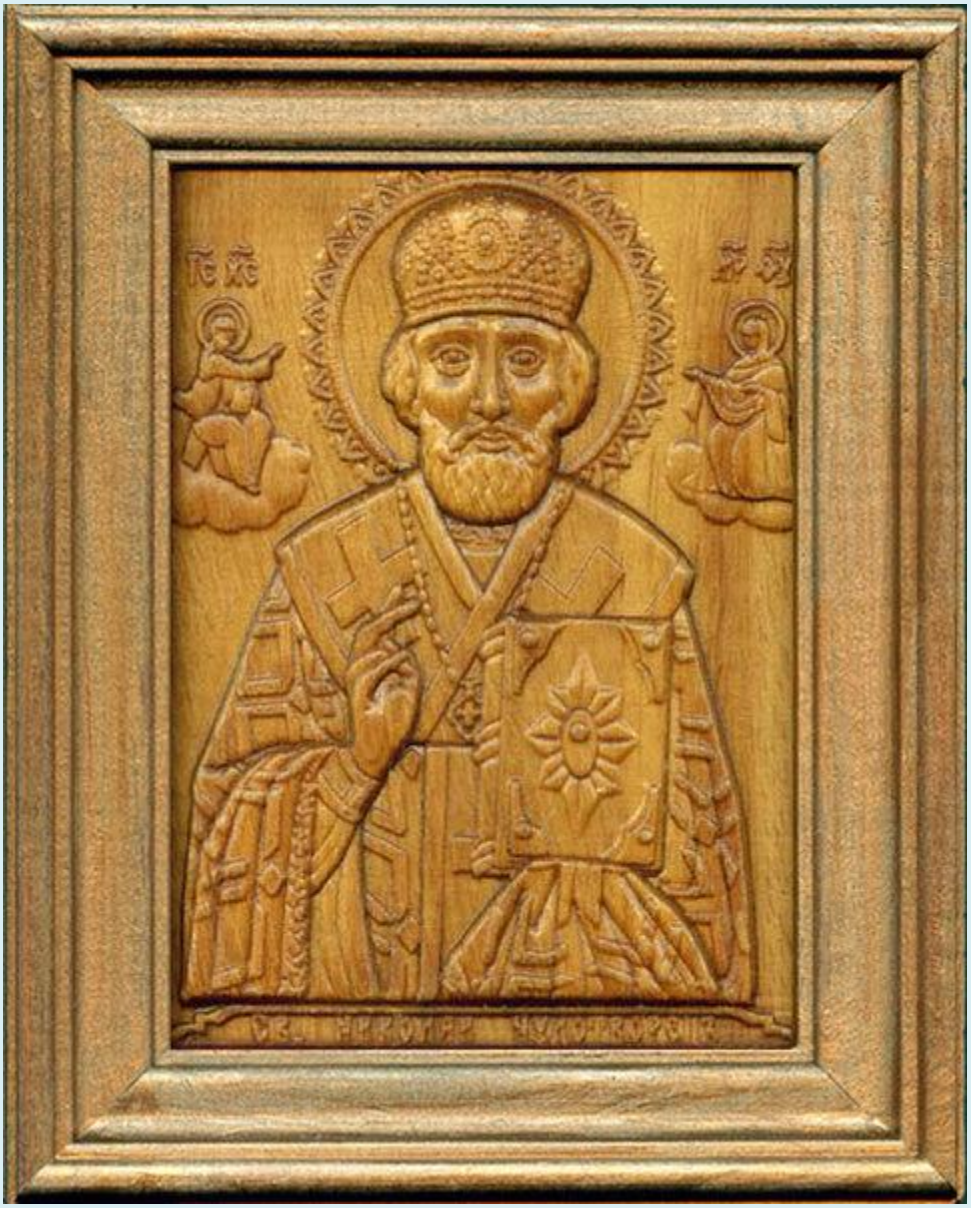

Sfântul Nicolae, episcop de Mira (în Licia)

Cel între sfinţi Părintele nostru Nicolae al Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni a fost arhiepiscop de Mira, în sudul Asiei Mici (Turcia de azi), în secolul al IV-lea. Deşi este cunoscut şi cinstit nu numai în Biserica Ortodoxă, ci chiar în întreaga lume creştină, sunt cunoscute puţine date istorice despre viaţa sa. Se ştie că a fost arhiepiscop de Mira şi că a participat la Sinodul de la Niceea din anul 325. ***În afară de cinstirea care i se aduce ca sfânt ocrotitor al multor ţări (în special în Grecia şi Rusia) şi oraşe, el este şi sfântul ocrotitor al celor ce practică diferite meserii, ca de exemplu marinarii.*** *Biserica face prăznuirea Sfântului Nicolae pe 6 decembrie, precum şi la 9 mai (mutarea Moaştelor sale) şi pe 29 iulie (data naşterii sale).*

Viaţa

Conform tradiţiei, ***Sfântul Nicolae s-a născut în privincia Licia (Lichia) din sudul Asiei Mici (Turcia de azi), în oraşul Patara. A fost unicul fiu al unei familii foarte înstărite şi evlavioase.*** Data naşterii sale nu este cunoscută.

Copil fiind, a dovedit hărnicie la învăţătură şi o viaţă virtuoasă, ceea ce a făcut ca el să crească duhovniceşte şi în înţelepciune creştină. Nu avea încă vârsta judecăţii, când el s-a deprins cu rugăciunea şi înfrânarea, virtuţi ce mai târziu i-au potolit patimile trupului şi i-au uşurat desăvârşirea sufletului.

A rămas de timpuriu orfan de ambii părinţi. Cel care avea să fie o fală a creştinităţii, n-a făcut precum tânărul risipitor din Sfânta Evanghelie, ci, dimpotrivă, într-una din zile, a strâns în faţa casei sale pe toţi săracii şi oropsitii din acel ţinut şi le-a dăruit toate bogăţiile moştenite, pe care el le socotea a fi deşertăciuni, şi l-a urmat pe Domnul Iisus Hristos. În auzul evlaviosului Nicolae răsunau cuvintele Mântuitorului : "***Vinde toate câte ai şi împarte la săraci şi vei avea comoară în ceruri.***" Şi ca să se apropie şi mai mult de Acesta, el s-a îndreptat spre Ţara Sfântă, dornic să calce pe drumurile sfinţite de paşii Mântuitorului şi ai ucenicilor Lui, astfel să se întărească şi mai mult în credinţă. Tânăr fiind, face mai multe pelerinaje în Palestina şi Egipt. Nu se ştie dacă a fost ales episcop în cetatea Mira, la cererea credincioşilor, care rămăseseră fără păstor, dar conform tradiţiei aceasta s-a întâmplat înainte de a fi închis, în timpul persecuţiilor lui Diocleţian; a fost eliberat după urcarea pe tron a Sfântului Constantin. ***Sfântul mai este cunoscut şi ca apărător al Ortodoxiei împotriva arienilor.*** Conform tradiţiei, a fost prezent la Sinodul de la Niceea, deşi numele său nu apare în documentele din acea perioadă. A trecut la Domnul pe 6 decembrie, cândva între anii 342 şi 352.

Sfântul Nicolae, făcătorul de minuni

Multe din detaliile cunoscute ale vieţii lui apar abia în surse medievale. Sfântul Metodie, patriarh al Constantinopolului la mijlocul secolului al IX-lea a scris o Viaţă a Sfântului Nicolae în care notează că sfântul era cunoscut majorităţii creştinilor, astfel încât e posibil ca această scriere să se fi bazat pe tradiţia orală şi pe relatările care circulau la acea vreme. Metodie aminteşte că Sf. Nicolae a fost crescut după cuviinţă de părinţi binecredincioşi şi povesteşte cum Sfântul le-a înzestrat pe cele trei fiice ale unui cetăţean din Patra care sărăcise, din moştenirea pe care o avea de la părinţi.

Prăznuirea sa se făcea deja în vremea împăratului Iustinian, la două secole după moartea sa. După ce a apărut Viaţa lui, cea scrisă de Metodie, el a fost recunoscut şi cinstit în întreaga Europă şi mai ales în Italia. Când Mira a fost

cucerită de sarazini în anul 1034, multe oraşe italiene au început să plănuiască "salvarea" moaştelor sale. ***În anul 1087, forţe armate din Bari (Italia) au atacat Mira şi au luat cu ei moaştele sfântului de la păstrătorii lor greci legitimi. Moaştele Sfântului au fost duse la Bari şi aşezate într-o biserică închinată Sfântului.*** Faima sa a crescut. ***Povestirea conform căreia sfântul salvase nişte marinari din Marea Egee de la înec l-a consacrat ca sfânt ocrotitor al marinarilor.*** Popularitatea sa a crescut în aşa măsură în Rusia încât aproape toate bisericile au colţ de rugăciune închinat Sfântului Nicolae, şi multe îl au pe Sfântul Nicolae ca al doilea ocrotitor (hram).

Minunile

Sfântul Nicolae a făcut multe minuni, aşa cum arată istoria vieţii sale. ***A izbăvit de la moarte pe trei bărbaţi năpăstuiţi pe nedrept. Pe când aceştia erau în închisoare, au aflat de timpul când aveau să fie omorâţi şi au chemat pe sfânt în ajutor; i-au pomenit şi de binefacerile ce le făcuse cu alţii, cum izbăvise de moarte pe alţi trei bărbaţi din Lichia. Iar Sfântul Nicolae, cel grabnic spre ajutor şi gata spre apărare, s-a arătat în vis împăratului şi eparhului (administratorul provinciei); pe eparh l-a mustrat pentru că a defăimat în faţa împăratului pe cei trei bărbaţi, iar împăratului i-a arătat şi i-a dovedit că bărbaţii aceia sunt nevinovaţi şi că din pizmă au fost pârâţi că au uneltit împotriva lui. Şi aşa i-a izbăvit Sfântul Nicolae de la moarte.***

Pe lângă acestea a făcut încă şi alte minuni

Dar Sfântul Nicolae nici după moarte nu şi-a uitat turma sa. Că în fiecare zi face cu îmbelşugare bine celor ce au nevoie şi-i izbăveşte de tot felul de primejdii şi nevoi, căci şi acum, ca şi atunci, Acelaşi Dumnezeu lucrează prin sfântul Său minunile Sale cele fără de număr.

Sfântul Nicolae - Moş Crăciun

În timp, faima sa în nordul Europei ca sfânt episcop a lăsat locul imaginii celui care făcea cadouri copiilor (după cum a făcut cadou bani celor trei tinere fete ca să le izbăvească de vânzare), în general pe data de 6 decembrie. Când imigranţii din ţările germanice şi nordice au început să se aşeze pe teritoriul Statelor Unite ale Americii, imaginea Sfântului Nicolae, Sinterklaas cum îl numeau olandezii, s-a schimbat încet, transformându-l în modernul "Santa Claus", Moş Crăciun de la noi, care însă uneori nu mai are decât prea puţin de-a face cu spiritualitatea creştină.

Imnografie

Tropar (glas 4): Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Sfinte ierarhe Nicolae, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condac (glas 3): În Mira Lichiei, Sfinte, sfinţitor te-ai arătat: că Evanghelia lui Hristos, cuvioase, plinind-o, şi-ai pus sufletul tău pentru poporul tău; mântuit-ai pe cei nevinovaţi din moarte. Pentru aceasta te-ai sfinţit, ca un mare slujitor tainic al harului lui Dumnezeu.

Iconografie

Iată indicaţiile Erminiei lui Dionisie din Furna (ed. Sophia, Bucureşti, 2000) pentru iconografia Sfântului Nicolae:

Sfântul Nicolae trebuie zugrăvit "***bătrân, pleşuv, cu barba rotundă***", fără mitră şi îmbrăcat în felon, nu în saccos, purtând una din următoarele ziceri: "***Cela ce ai dăruit nouă aceste rugăciuni obşteşti şi împreună glăsuitoare...***" sau ("cuvioşească"): "***Unul este Dumnezeu, Tatăl Cuvântului cel viu, fiinţa înţelepciunii şi a puterii, şi chipul Celui de-a pururea veşnic***" (cf. pp. 151, 310).

La reprezentarea Sinodului I de la Niceea, Sfântului Nicolae este reprezentat stând înaintea lui Arie, cu mâna dreaptă întinsă pregătindu-se să-i dea o palmă (p. 218).

La pictura trapezei unei mănăstiri, este reprezentat în registrul al II-lea, sub Cina cea de Taină, împreună cu ceilalţi mari Sfinţi ierarhi, toţi "***cu veşminte cuvioşeşti şi cu scrisuri***". Aici, pe înscrisul Sfântului Nicolae citim: "***Unul este Dumnezeu, Tatăl Cuvântului cel viu, fiinţa înţelepciunii şi a puterii, şi chipul Celui de-a pururea veşnic***" (p. 239).

Alte reprezentări ale sfântului (ciclul vieţii şi al minunilor sale) găsim la pp. 173-174 din Erminie (ediţia amintită mai sus).

Lidia Stăniloae – În Rai se ţine seama de ceea ce ai dăruit pe Pământ

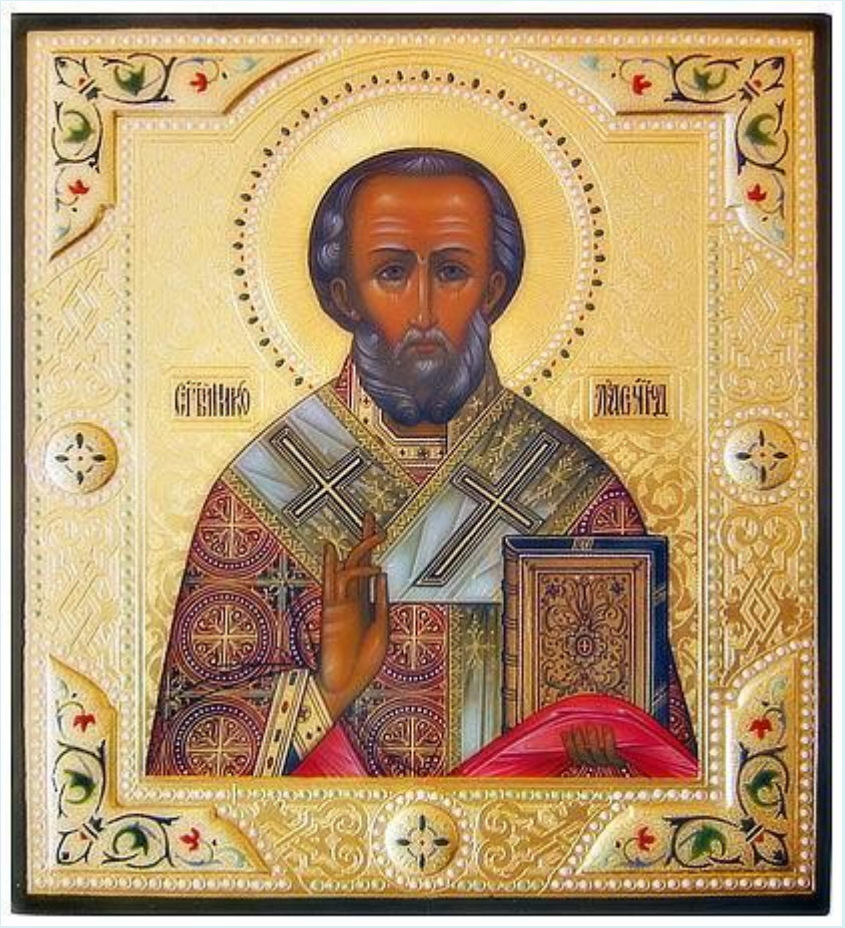

Într-o scurtă istorioară, Tolstoi vorbeşte despre ***un om foarte bogat, care avea tot ce-şi poate dori cineva: un palat somptuos, caleaşcă aurită, mulţime de slujitori care-i citeau în ochi orice dorinţă. Şi iată că, apropiindu-i-se ziua morţii, bogătaşul ar fi dorit să ia cu el măcar o parte din toate acestea. Se gândea că, odată ajuns pe lumea cealaltă, ar putea poate să plătească, numai ca să i se îngăduie să aibă cu sine ceea ce îi făcea viaţa atât de plăcută pe pământ. Atunci i s-a arătat un înger şi i-a spus: „Nu ştii că în Rai nu poţi plăti decât cu cele pe care le-ai dăruit pe pământ?“. Şi bogătaşul s-a întristat, pentru că nu dăruise nimănui nimic.***

Minunile Sfântului Nicolae

Gândindu-ne la viaţa Sfântului mare ierarh Nicolae, ne amintim de această povestire: În Rai se ţine seama de ceea ce ai dăruit pe pământ! Toată viaţa sa, el a dăruit, înţelegând că aceasta este taina vieţii după moarte. A dărui nu numai cele materiale, ci şi ajutorul de care ceilalţi au nevoie.

- *Hirotonit la nouăsprezece ani preot, a devenit stareţ la mânăstirea din Sion.*

- *A fost aruncat în temniţă în timpul prigoanei împăraţilor Diocleţian şi Maximian, fiind eliberat după urcarea pe tron a împăratului Constantin.*
- *La moartea părinţilor săi, într-o epidemie de ciumă, a dăruit săracilor toată averea moştenită.*
- *A devenit episcop în Patara, apoi la Myra şi a participat la Sinodul de la Niceea în anul 325, unde l-a înfruntat cu mare asprime pe Arie.*

Numele său e legat de nenumărate binefaceri.

- ✓ *Pe toate icoanele se pot vedea cele trei fete pe care tatăl lor voia să le împingă la prostituţie, pentru că nu avea bani pentru zestre. Sfântul Nicolae le-a înzestrat, ferindu-le de o asemenea soartă. Se spune că le-a aruncat bani în casă pe fereastră, în timpul nopţii, ca să nu se ştie cine a făcut binefacerea…*
- ✓ *A salvat de la moarte trei bărbaţi bănuiţi pe nedrept, cerându-i împăratului să-i scoată din temniţă.*
- ✓ *S-a arătat pe puntea unei corăbii ameninţate să se scufunde în furtună, potolind-o şi aducând corabia în port.*
- ✓ *A readus la viaţă trei tineri pe care un măcelar îi tăiase în bucăţi.*
- ✓ *Când oraşul Myra a fost cuprins de foamete, a făcut ca o parte din încărcătura de grâne de pe corăbiile destinate împăratului să rămână pe loc şi a împărţit-o localnicilor, astfel ca să aibă cu ce se hrăni şi să ajungă şi pentru însămânţat. De pe corăbiile trimise n-a lipsit însă nimic din grâul care trebuia să ajungă la împărăţie!*

Şi multe alte minuni, binefaceri, vindecări miraculoase, de care este legat numele său, săvârşite înainte şi după moartea sa. (De altfel, în limba greacă acesta înseamnă „Biruitorul“).

Până astăzi a rămas în amintirea creştinătăţii ca mare ajutător în nevoi şi necazuri. ***Până astăzi el este pentru copii Moş Nicolae, un moşneag bun care-i cunoaşte pe fiecare, dăruindu-le bucurie, daruri şi strălucirea unor încântătoare amintiri ale vârstei inocenţei şi duioşiei.***

„Mamă, ar trebui să-mi curăţ ghetele!“

Ajunul zilei de 6 decembrie, o noapte minunată şi misterioasă a copilăriei noastre! Ne străduiam să nu adormim, să-l vedem pe Moşul intrând în odaie şi făcându-şi de lucru la ghetuţele noastre care aşteptau, emoţionate şi ele, la fereastră. Venea pe geam? Pe uşă? Intra prin perete? Cobora din icoana din care ne privea, uneori mustrător, alte ori blând, ca un bunic blajin şi iubitor? Da, şi asta era posibil. Totul era posibil în acea noapte miraculoasă la care ne gândeam cu emoţie. Fără să mai aşteptăm să ne trimită mama, ne curăţam cu sârg

încălţările, dând dovadă de o neobişnuită iniţiativă: „Mamă, ar trebui să-mi curăţ ghetele!“ Mama zâmbea şi aproba, fără alte comentarii. Ştia ea ce ştia… Singura întrebare care se punea: oare vine? Oare nu-i supărat de isprăvile noastre şi nu meritǎm să ne aducă daruri? Nu numai darurile în sine ne bucurau. Le mai primeam şi altă dată. Dar nu aveau acelaşi farmec. Faptul că Moşul ştia că existăm, că aici în această casă există nişte copii, chiar noi, că ne cunoştea numele, iată într-adevăr miracolul cel mare. Ştiam că ştie. Doar era sfânt. Era explicaţia pe care ne-o dăduse tata, şi nu ne îndoiam de ea. Sfântul Nicolae ştia totul, cum ne cheamă, ce facem, cum ne purtăm. Ne dăruia nu numai daruri, dar strălucirea misterului, care învăluie în aura sa existenţa concretă, persoana fiecăruia, diferită de toate celelalte. Bineînţeles, nu ne gândeam atât de departe. Copil fiind, nu reflectezi la sensurile vieţii. Dar pe undeva ştiam că ne cunoaşte. Că fiecare din noi era o existenţă aparte. Aşa cum ne spunea tata când răsfoiam împreună Biblia pictată a lui Gustave Doré şi ne explica fiecare ilustraţie…

Mai târziu am înţeles că, instinctiv, şi în copilărie aveam nevoie de certitudinea, pe care o simţim explicit la maturitate, de a nu fi doar un număr într-o listă de numere, o entitate repetabilă, chiar şi sub altă formă, într-un soi de existenţă amorfă, pasivă, impersonală, care revine mereu, eroarea tragică a unei pseudo-existenţe. A fi tu însuţi, unic, inimitabil, personalitate definitivă în faţa Domnului şi nu o peregrinare într-o serie de existenţe fade, care nu se deosebesc între ele, care nu spun nimic, un haos minuscul aflat într-un alt haos mai mare, fără sens, fără ţintă, fără culoare. Căci fiii Săi nu pot să fie decât unici, într-o relaţie reciprocă, biunivocă, în care primim şi dăm totul.

El a ales pe unii dintre slujitorii Săi binecuvântaţi, pe Sfântul Nicolae şi pe alţi sfinţi, pentru ca să ne dăruiască certitudinea că suntem cu adevărat fiii Săi, pe care ne iubeşte, aşteptând să ne străduim a dobândi, prin cele ce le înfăptuim aici, cele pe care ni le-a rânduit în viaţa cea veşnică, cea nepieritoare, în strălucirea tronului dumnezeiesc.

(Sursa: Ziarul Lumina)

Meiloiu Monica Daniela – Pomenirea Sfântului ierarh Nicolae

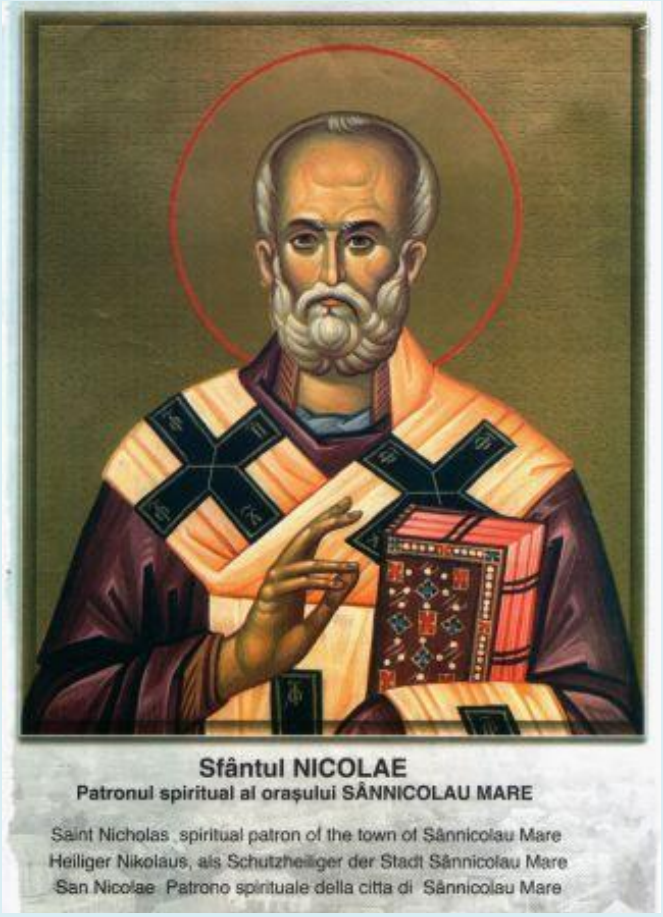

Biserica Ortodoxă îl pomeneşte la data de 6 decembrie pe Sfântul ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei. ***Originar din Orientul Mijlociu, Sfântul ierarh Nicolae a trăit la sfârşitul secolului al III-lea şi începutul secolului al IV-lea.*** ***Sfintele sale moaşte se află încă din anul 1087, la Biserica „Sfântul Nicolae" din Bari, Italia.*** *Sfântul mare ierarh Nicolae este pentru noi un model de credinţă. Peste 800.000 de români îşi sărbătoresc, în ziua pomenirii Sfântului Nicolae, onomastica.*

*„****Dimensiunile acestui model sunt date chiar de cântarea cea mai familiară, de Troparul Sfântului Nicolae, 'Apărător al credinţei şi chip blândeţelor, învăţător al înfrânării'. Vedem aşadar că încă din aceste cuvinte învăţăm de la Sfântul mare ierarh Nicolae să fim apărători ai dreptei credinţe, să fim oameni blânzi şi buni, iubitori de semenii noştri şi în acelaşi timp să fim oameni cumpătaţi, oameni care ştiu să-şi măsoare şi cuvintele şi faptele în lumina Mântuitorului nostru Iisus Hristos****", a spus Pr. Cons. Nicolae Dascălu, Directorul Centrului de presă „Basilica" al Patriarhiei Române, după cum ne informează TRINITAS TV.*

Sfântul ierarh Nicolae este ocrotitorul copiilor şi al familiei. În amintirea dărniciei sale, în această seară, copii care au fost cuminţi primesc cadouri.

„În fiecare casă de creştin, nu numai la noi în România, ci pretutindeni în lume, seara de Sfântul Nicolae vine ca o bună vestire a Crăciunului, a sărbătorii Naşterii Domnului. Este de fapt o prevestire a luminii lui Dumnezeu, Cel Care se face om pentru noi şi pentru a noastră mântuire. ***Sărbătoarea Sfântului Nicolae este sărbătoarea bunătăţii, a generozităţii, a iubirii de Dumnezeu şi de semeni.*** Totodată, lumina aceasta a Sfântului Nicolae ne arată şi pe noi aşa cum suntem şi anume, dacă suntem oameni ai darului atunci Sfântul Nicolae ne iubeşte şi ne ajută”, a mai precizat Pr. Cons. Nicolae Dascălu.

Povestea vieţii Sfântului Nicolae începe în secolul al III-lea, în a doua jumătate a lui, aproximativ anul 270, fiind legată de localitatea Patara. ***Părinţii sfântului, Teofan şi Nona, erau oameni credincioşi şi bogaţi, care şi-au crescut singurul fiu în credinţa cea adevărată, creştină. Numele copilului, Nicolae, tradus din limba greacă, înseamnă 'biruitor de popor', prevestind cumva că sfântul se va arăta biruitor al răutăţii spre folosul de obşte al lumii***, după cum informează ziarul „Lumina de Duminică”.

Din pruncie, Nicolae s-a arătat a fi un copil minunat, hrănindu-se numai din sânul cel drept al mamei sale. A fost dat la şcoală şi a dobândit atâta înţelepciune, încât, consemnează Vieţile Sfinţilor, 's-a făcut desăvârşit în cuvântul învăţăturii, cât şi în lucrul vieţii', arătându-se cu totul duhovnicesc şi dorind a sluji Domnului cu râvnă. ***Văzând înclinaţia spre rugăciune a tânărului Nicolae, unchiul său, care era episcop al Cetăţii Patara, i-a sfătuit pe părinţii acestuia să-l lase să devină slujitor al lui Dumnezeu, lucru pe care ei l-au încuviinţat.***

Mâna lui era întinsă către săraci ca un râu cu apă multă

Ajuns preot, Sfântul Nicolae s-a dăruit nevoinţelor ascetice, petrecând în post şi fapte bune, înnoind tot mai mult podoaba sa sufletească şi sporind vrednicia de a fi cârmuitor al Bisericii.

Murind părinţii săi în timpul unei epidemii, tânărul preot a rămas unicul moştenitor al averii lor. Ascultând cuvântul lui Hristos din Evanghelie adresat tânărului bogat: ***'Vinde toate câte ai şi vei avea comoară în ceruri'*** (Lc. 18, 22), Nicolae a împărţit averea sa celor lipsiţi şi bolnavi. ***'Mâna lui, mărturiseşte Simeon Metafrastul, era întinsă către săraci ca un râu cu apă multă care curge cu îndestulare'.***

Prin milostenia sa, sfântul a ferit de la desfrânare pe cele trei fete ale unui om bogat scăpătat din Mira, care din cauza sărăciei căzuse în deznădejde. Datorită celor trei pungi cu aur aruncate pe fereastra casei omului aflat în nevoie, fiicele celui ajutat de preotul Nicolae s-au putut căsători.

'Nu aceasta este holda pe care trebuie
să mi-o aduci roadă…'

În timpul unei călătorii în Egipt şi Palestina, sfântul a potolit furtuna care se iscase pe mare şi a înviat un corăbier care căzuse din vârful catargului pe punte.

Ajuns acasă din pelerinajul la Locurile Sfinte, Sfântul Nicolae a fost primit în mănăstirea ridicată de unchiul său, episcopul Patarelor, nădăjduind ca cealaltă vreme a vieţii sale să o petreacă acolo în rugăciune.

Dar Dumnezeu, care nu voieşte ca lumina să fie ascunsă sub obroc, i s-a descoperit în rugăciune zicând: 'Nicolae, nu aceasta este holda pe care trebuie să mi-o aduci roadă şi pe care o aştept de la tine, ci întoarce-te către oameni, ca să se preamărească prin Mine numele tău'.

Neştiind ce să facă în urma acestei neaşteptate revelaţii, dacă să se înapoieze în Patara, locul naşterii sale, sau să se ducă în altă parte, Nicolae, condus de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, s-a dus în Mira, unde se afla mitropolia provinciei Lichia. Aici, necunoscut de nimeni, el trăia asemenea săracilor, cercetând în fiecare zi biserica. Alegerea sa ca episcop pe scaunul Mirei în locul lui Ioan, ierarhul cetăţii, s-a făcut în chip minunat, căci adunându-se toţi episcopii provinciei au ţinut sfat pe cine să aleagă în tronul arhiepiscopal.

După multă rugăciune, i s-a descoperit unui ierarh bătrân un tânăr cu chip luminos care i-a poruncit: 'Mergi de cu noapte şi stai la uşile bisericii şi ia seama la cine va intra mai înainte decât toţi în biserică. Acela este îndemnat de Duhul Meu. Deci luându-l cu cinste să-l puneţi arhiepiscop. Numele bărbatului aceluia este Nicolae'.

Vestea aflării bărbatului de Dumnezeu arătat a străbătut repede toată cetatea Mirei şi mulţi credincioşi s-au adunat pentru a-l vedea pe cel ales a fi părintele lor duhovnicesc.

Tată sărmanilor, mângâietor celor care plângeau şi
ajutător celor năpăstuiţi

Fiind sfinţit arhiereu al cetăţii Mira, Sfântul Nicolae s-a făcut tuturor 'îndreptător credinţei şi chip al blândeţilor', model de vieţuire păstoriţilor lui. Dacă înainte viaţa sa cea cu fapte bune era ascunsă de la ochii multora, acum, ca ierarh, vieţuirea lui a ajuns să fie cunoscută de foarte mulţi. Pentru că asculta nevoile celor care veneau la dânsul, iar uşile casei lui erau deschise tuturor, fiind bun şi apropiat faţă de toţi.

Simeon Metafrastul ***creionează sugestiv în câteva cuvinte un portret al sfântului: 'Sărmanilor le era tată, săracilor mare şi milostiv făcător de bine, mângâietor celor care plângeau şi ajutător celor năpăstuiţi'.***

Dar spre sfârşitul secolului al III-lea a fost pornită împotriva creştinilor de către împăraţii romani păgâni Diocleţian şi Maximian o persecuţie care a aruncat în temniţă atâţia ierarhi, preoţi şi diaconi creştini, încât hoţii şi criminalii de drept comun nu mai aveau loc în închisorile statului. ***În această persecuţie a suferit o vreme şi ierarhul Nicolae, răbdând foame, sete şi strâmtorare.*** Dar odată cu urcarea pe tron a împăratului Constantin cel Mare, creştinii au fost eliberaţi din temniţă şi li s-a permis să-şi oficieze cultul religios în mod liber. ***Alături de ceilalţi Sfinţi Părinţi, arhiereul Mirelor Lichiei a fost prezent la primul Sinod Ecumenic, convocat în anul 325 de împăratul Constantin cel Mare, unde s-a combătut erezia lui Arie.***

Printre minunile săvârşite de Sfântul Nicolae este şi scăparea cetăţii Mira de o foamete mare prin arătarea în vis unui negustor italian. Acestuia, care avea o corabie plină cu grâu, i-a apărut în vedenie sfântul şi dându-i trei galbeni arvună i-a poruncit să meargă în cetatea Mira pentru a vinde acolo grâul. Iar negustorul ascultând pe sfântul a mers la Mira, povestind celor de acolo vedenia avută. Iar locuitorii au mulţumit lui Dumnezeu şi au fericit pe hrănitorul lor cel minunat.

În ziua de 6 decembrie a anului 346, sfântul şi-a săvârşit viaţa sa pământească, mergând la Hristos. Numeroase minuni s-au săvârşit de sfintele moaşte ale plăcutului lui Dumnezeu care au izvorât mir şi mulţi bolnavi s-au vindecat de neputinţele lor trupeşti şi sufleteşti. Căci duhurile cele rele erau izgonite prin rugăciunea la acest mare sfânt al Bisericii.

Sfântul Nicolae este socotit a fi şi patronul marinarilor. Se cunosc minuni multe săvârşite încă din viaţă de ierarhul Mirelor, care a potolit furtuna pe mare, salvând viaţa celor aflaţi în primejdie.

Pentru harul pe care l-a dobândit înaintea lui Dumnezeu de a face minuni, Biserica i-a întocmit slujbă aleasă, lăudându-l ca pe ***'râul îmbelşugat de***

tămăduiri şi adâncul milostivirii de la care cei amarnic apăsaţi de boli şi cumplit cercaţi de nenorocirile vieţii află doctorie tămăduitoare'.

Izbăvitorul din moarte al celor trei voievozi

Trei generali bizantini, Nepotian, Ursul şi Erpilion, au plecat din Constantinopol împreună cu multă oaste pentru a potoli tulburările care aveau loc în Frigia. Ajungând în portul aflat aproape de cetatea Mirei şi auzind de renumele ierarhului, ei s-au dus ca să-l cunoască. Ei au fost martorii unei intervenţii a sfântului pentru trei bărbaţi care urmau să fie ucişi pe nedrept din porunca ighemonului Eustatie. După aceea, au primit binecuvântarea sfântului şi învrednicindu-se de rugăciunile sale au plecat spre locul poruncit de împăratul lor pentru a împlini porunca lui. Odată întorşi în capitala imperiului, au fost clevetiţi la eparhul cetăţii, Avlavie, că ar fi uneltit împotriva împăratului. Imediat au fost aruncaţi în temniţă şi osândiţi la moarte. Dar unul dintre generali, anume Nepotian, şi-a adus aminte că pe când se aflau în Mira, episcopul locului, Nicolae, a scăpat de la moarte pe trei bărbaţi nevinovaţi. Pentru aceea, în temniţă fiind, ei s-au rugat: 'Dumnezeule al lui Nicolae, care ai izbăvit pe cei trei bărbaţi de moartea cea nedreaptă, caută acum şi asupra noastră că nu avem alt ajutor între oameni. Că iată ne-a cuprins nevoie mare şi nu are cine să ne izbăvească din această năpastă. Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, Doamne, şi ne scoate pe noi din mâinile celor ce caută sufletele noastre, sârguieşte spre ajutorul nostru şi ne izbăveşte pe noi, cei nevinovaţi de moarte'.

Rugăciunea lor a fost ascultată şi Dumnezeu a trimis în ajutor pe sfântul şi plăcutul său, pe marele arhiereu Nicolae, care s-a arătat în vis atât împăratului, cât şi eparhului Avlavie, cerând eliberarea celor trei generali care pătimeau în temniţă pe nedrept. Tulburat de vedenia avută, împăratul a chemat la sine pe cei aflaţi în închisoare şi i-a întrebat ce fel de vrăjitorii au săvârşit, trimiţând asupra stăpânirii sale arătarea unui bărbat care l-a îngrozit nespus. Bărbaţii aduşi înaintea basileului văzând cum sfântul şedea alături de împărat au cunoscut că mântuirea lor de moarte este aproape şi au îndrăznit să povestească celui ce îi judeca despre faptele minunate ale ierarhului din Mira.

Atunci, cunoscând că arhiereul lui Hristos, Nicolae, este bineplăcut lui Dumnezeu, a eliberat pe voievozii aceia, spunându-le: 'Nu eu vă dăruiesc viaţa, ci marele slujitor al lui Dumnezeu, Nicolae, pe care voi l-aţi chemat în ajutor. Deci să mergeţi la dânsul şi să-i daţi mulţumire, apoi spuneţi-i din partea mea: 'Iată, am făcut cele poruncite de tine!''.

Îndată, cei trei generali au pornit spre Mira pentru a aduce mulţumire binefăcătorului lor.

Mutarea moaştelor din Răsărit în Occident

Pe 26 august 1071, Roman al IV-lea, împărat al Imperiului Roman de Răsărit (1068-1071), a purtat o luptă cu sultanul Alp-Arslan (1059-1072) al turcilor selgiucizi la Manzikert. Bătălia s-a încheiat cu înfrângerea umilitoare a bizantinilor şi luarea ca ostatic a basileului Roman. Drept urmare, imperiul a pierdut temporar controlul celei mai mari părţi din Asia Mică prin invazia turcilor selgiucizi. Bizantinii vor redobândi Asia Mică în timpul stăpânirii lui Alexie I Comnenul (1081-1118). ***La începutul domniei sale, Mira a fost ocupată de invadatorii islamici. Profitând de această situaţie confuză, marinarii din Bari, Apulia, au luat rămăşiţele sfântului de la monahii ortodocşi. Moaştele au sosit la Bari pe 9 mai 1087.*** Sunt mai multe variante ale acestei strămutări. Se crede fie că au fost furate de hoţi sau piraţi, fie, în altă variantă, se spune că sfântul însuşi s-a arătat şi a poruncit ca moaştele sale să fie mutate pentru a fi protejate de cucerirea musulmanilor.

Atât în Mira, cât şi la Bari, moaştele Sfântului Nicolae au izvorât un mir frumos mirositor ca apa de trandafir. Până în ziua de astăzi, pe 6 decembrie, slujitorii Bisericii adună mirul din racla cu sfintele moaşte.

Pe 28 decembrie 2009, guvernul turc a anunţat că va cere returnarea moaştelor Sfântului Nicolae în Turcia de la guvernul italian. Autorităţile turceşti susţin că Sfântul Nicolae însuşi a dorit să fie înmormântat în locul naşterii sale şi că moaştele sale au fost ilegal mutate din Turcia.

Meiloiu Monica Daniela – Icoana cu scoica a Sfântului Nicolae, din muntele Athos

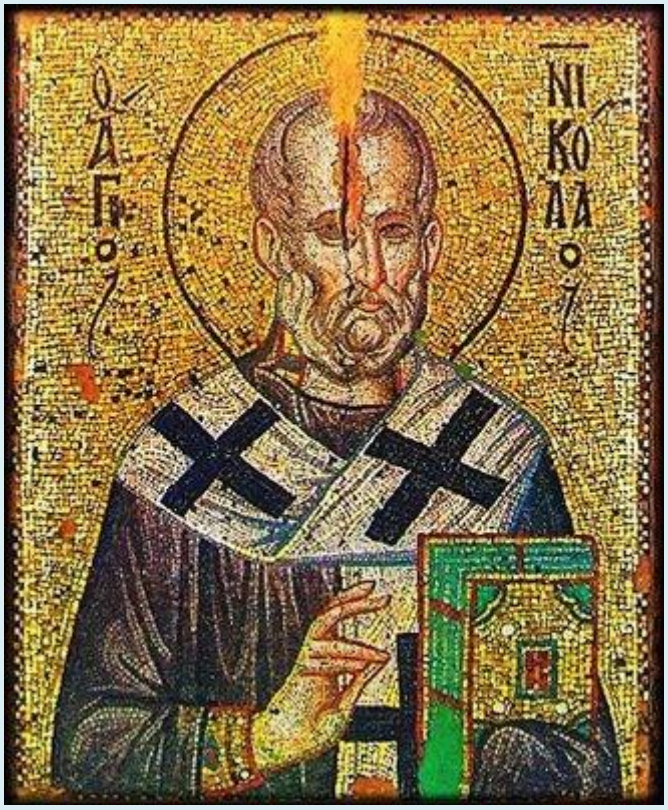

***Icoana Sfântului Nicolae Streidas** este o icoană făcătoare de minuni aflată în Mănăstirea Stavronikita, Sfântul Munte Athos.*

În vremea iconoclasmului, când icoanele erau căutate şi distruse de furia iconoclaştilor, călugării şi creştinii au aruncat în locuri tainice, ori în mare, mulţime de icoane, spre a le scăpa de la distrugere, încredinţându-le voii lui Dumnezeu. O astfel de icoană este şi cea a Sfântului Nicolae Streidas, aşezată în Mănăstirea athonită Stavronikita.

Icoana cu Sfântul Nicolae Streidas este o icoană foarte rară, atât prin metoda în care aceasta este lucrată, anume prin mozaic aşezat pe lemn, cât şi prin vechimea acesteia. ***Icoana datează din secolele XIII-XIV, fiind numită "Streidas", datorită stridiilor ce se sălăşluiseră în crăpătura cea mare de pe mijlocul icoanei, în vremea în care aceasta s-a aflat sub apa mării.***

Vechea mănăstire avea drept hram pe Sfântul Ioan Botezătorul, ale cărui minunate icoane se mai păstrează încă şi astăzi. Când patriarhul Ieremia a refăcut mănăstirea, într-o vreme rânduită de Dumnezeu, în jurul anilor 1589-1553, nişte călugări ce ieşiseră la pescuit au prins în mreajă şi icoana Sfântului

Nicolae Streidas. Drept urmare, ctitorul a aşezat noua mănăstire sub ocrotirea Sfântului mare ierarh Nicolae.

Vreme de sute de ani icoana a stat pe fundul mării, lângă mănăstire. Se crede că icoana a fost aruncată în mare în anul 1306, după un raid al catalanilor. În mare, icoana a stat până în anul 1589, când ea va fi găsită de pescarii patriarhului Ieremia, adică vreme de 283 de ani.

În crăpătura de pe icoană, lungă de opt centimetri, în dreptul frunţii sfântului, se instalaseră nişte stridii. Când călugării au încercat să le scoată, fruntea sfântului a sângerat, lucru ce se vede încă şi astăzi, pe sfânta icoană. Invelişul de scoică a fost păstrat ca amintire. O jumătate se află în mănăstire, iar cealaltă jumătate a fost dăruită Patriarhului Iov al Rusiei.

De atunci, icoana este aşezată, cu mare cinste, în naosul bisericii centrale, închinate sfântului. Icoana cea minunată cu Sfântul ierarh Nicolae Streidas se află în naos, în partea dreaptă, lângă iconostas. ***O dată pe an, icoana Sfântului Nicolae Steridas este scoasă în procesiune, în jurul mănăstirii, precedată de un mare sobor de preoţi şi călugări.***

Icoana Sfântului Nicolae este foarte veche, metoda de realizare a acesteia nemaifiind folosită de sute de ani, anume mozaic pe lemn. Astfel de icoane sunt zugrăvite, de obicei, pe pereţii de piatră ai bisericilor, precum se vede încă şi astăzi în bisericile Dafni, Sfânta Sofia, Sfântul Dimitrie din Tesalonic şi în Angeloktisti din Kiti.

Teolog Mirela Sova - Lăcaşuri Ortodoxe - Ziua de Naştere a Sfântului ierarh Nicolae (29 iulie) - Cel mai mare pelerinaj al ruşilor, cu Icoana Sfântului Nicolae - „Velikoretski”

Marea cinste de a participa, rugându-te Sfântului, pe drum!

Unele sinaxare ortodoxe slave menţionează în ziua de 29 iulie: „Naşterea Sfântului Nicolae al Mirelor Lichiei”, eveniment neîntâlnit în calendarul ortodox românesc.

Cercetând datele strict istorice cu privire la naşterea Sfântului Nicolae, făcătorul de minuni din Mira Lichiei, constatăm precizări diferite: fie anul 270, fie „spre 280”, iar prima menţiune scrisă despre Sfântul Nicolae este cea din „Martirologiul roman”, în care se aminteşte una din minunile sale, fără indicarea datei precise a naşterii acestuia.

Cu atât mai puţin este cunoscut în România cel de-al doilea eveniment legat de Sfântul Nicolae, în jurul datei de 29 iulie: „Aducerea în pelerinaj a Icoanei Velikoretski, a Sfântului Ierarh Nicolae de la Viatka la Velikoretski”.

Viatka este un oraş din Rusia, care a luat însă, în 1934, numele de „Kirov”, aflat pe malurile râului Viatka, numit şi el la origini „Klinov”, iar Velikoretsky este un sat aflat la 180 km de Viatka.

Pelerinajul, anual, în cinstea Icoanei făcătoare de minuni „Velikoretski” a devenit tradiţional încă din sec. XIV. ***El se datorează unei dorinţe "rostită" de Sfântul Nicolae, prin care se cerea a fi adusă Icoana sa, anual, în satul în care ea fusese descoperită (într-un pin), de un ţăran.***

Sfântul şi-a exprimat dorinţa foarte simplu: Icoana nu putea fi mutată din loc, aşa încât cei ce doreau să o ducă la Viatka au fost nevoiţi să promită cu voce tare ca o vor întoarce anual „acasă”.

Numărul pelerinilor a scăzut, însă, dramatic în perioada comunistă, dar astăzi este în continuă creştere, de la circa 3.000 la 20.000 de credincioşi.

Lungimea drumului este de 180 de km, prin păduri, câmpuri şi mlaştini, pe un drum de ţară, care se parcurge în cel puţin cinci zile.

La fiecare 2 ore se face popas, cu rugăciune la Icoană şi aproximativ jumătate de oră de odihnă. Se merge continuu până la 9 seara, iar peste noapte pelerinii de toate vârstele dorm în şcoli şi în casele localnicilor din satele întâlnite în cale. Cei mai mulţi însă rămân sub cerul liber. Pelerinii ruşi poartă în mâini steaguri cu icoane, cruci şi iconiţe simple atârnate pe piept.

Fiecare creştin ortodox rus îşi doreşte să participe la acest pelerinaj cel puţin o dată în viaţă, fiind considerat atât un eveniment de suflet, cât şi unul de tradiţie profundă. În mulţimea pelerinilor pot fi văzuţi mulţi tineri şi copii.

Icoana „Velikoretski” este purtată de preoţi şi de diaconi, pe tot parcursul intre Kirov şi Velikoretski, unde se săvârşeşte o slujbă în cinstea Sfântului Nicolae.

Icoana, făcătoare de minuni, îl are în centru pe Sfântul Nicolae, cu Evanghelia în mâna, binecuvântând. Pe margine sunt reprezentate scene din viaţa Sfântului:

- *trimiterea sa la învăţătură;*
- *apariţia Sfântului Nicolae înaintea eparhului Evlavius;*
- *salvarea tânărului Demetrius de înec;*
- *sfinţirea bisericii Sfântului Simeon;*
- *salvarea corăbierilor de la înec;*
- *anularea execuţiei celor trei bărbaţi;*
- *întoarcerea minunată a fiului luat prizonier;*
- *înmormântarea Sfântului Nicolae.*

O copie a acestei Icoane a fost comandată de ţarul Ivan IV cel groaznic, pentru Mănăstirea Ipatiev, unde monahii aveau să se roage pentru sufletul fiului său.

Sfântul Petru Movilă - Proloagele de la Pecerska. Minuni din secolul al XVII-lea -Icoana Sfântului Nicolae

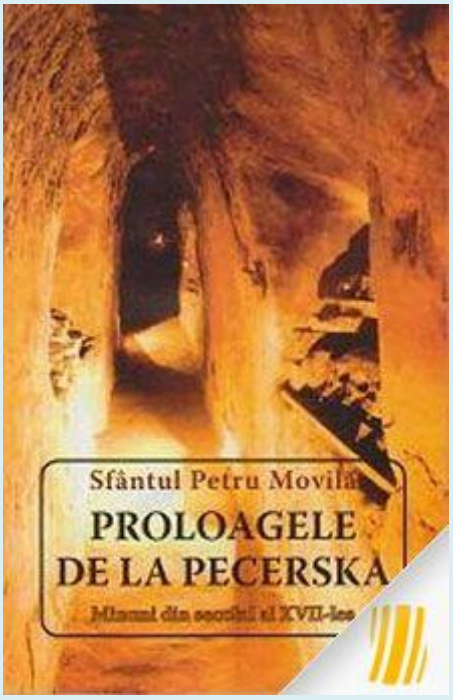

Întâmplându-se să fiu în satul Medean, în Polesie, ocolul Pinsk, în anul 1629, luna septembrie, 28 şi înnoptând la un preot pe nume Feodot Bruian, acesta mi-a arătat o Evanghelie de altar scrisă pe pergament, dăruită bisericii din Smedean de către marele cneaz rus Vladimir Olgherdovici. Începutul este după rânduiala grecească, nu pe colane, ca acuma ci de la sfânta zi a Paştelui şi tot aşa, zi după zi, peste tot anul. Iar la mijlocul ei este scris astfel: ”Eu, marele cneaz Volodimer Olgherdovici, am dat casei Sfântului Nicolae din Smedean o parte din pământul lui Grigori Borzilovici din Smedean cu întregul venit, pentru lumânare şi canon, întru pomenirea mea, a doamnei mele şi a copiilor mei. Şi iese de pe acea parte o jumătate de cadă şi jumătate de găleată de miere şi o găleată şi jumătate de ceară. Am dat Sfântului Nicolae în veci. Şi are grijă nepotul lui Grigori, Ivanet, iar după moartea lui să aibă grijă şi copiii săi, iar mai apoi, dacă cineva nu va avea grijă, acela va da Sfântului Nicolae de la sine întregul venit şi nimeni să nu fie scutit de asta” .

Şi în biserica am văzut o icoană veche a Sfântului Nicolae din aceleaşi timpuri, despre care se spune că ar fi făcătoare de minuni.

În acel sat se păstrează istorii de la bărbaţii din vechime, căci satul acela era mare oraş pe când domneau autocraţii ruşi şi acolo a fsot clădită prima biserică cu numele lui Nicolae, ierarhul lui Hristos de către cneazul Vladimir, după creştinarea neamului rusesc şi în acea biserică a fost pusă icoana aceasta şi cu ea

Dumnezeu a făcut altădată multe minuni prin rugăciunile ierarhului Nicoale, minuni pe care nici acum n-a încetat să le facă.

După cucerirea pământului Rusiei de către Batai, ţarul păgân, acest oraş a rămas pustiu, iar pronia dumnezeiască n-a lăsat aici decât Biserica Sfântului Nicoale, căci întregul oraş a fost trecut prin foc. Din cauza pustiirii oraşului, după un timp, Biserica Sfântului Nicolae a fost mutate în satul numit Vislogov, unde a fost dusă şi icoană. Însă pronia dumnezeiască şi cu rugăciunile Sfântului nostru părinte Nicolae, că locul acela atât de sfânt să nu rămână atâta amar de vreme pustiu, să nu se uite laudele Domnului şi cinstirea făcătorului de minuni, dar mai ales să nu fie dată uitării pomenirea Sfântului cneaz Vladimir, care este în rând cu apostolii, această icoană a venit şi s-a aşezat singură de trei ori într-un păr în locul unde este acum biserica.

Iar bărbaţii care ştiau că-i făcătoare de minuni o căutau împreună cu preotul şi gasindu-o o luau iarăşi şi o aduceau în biserică, în locul ei obişnuit. Dar a patra oară când a venit iarăşi în acelaşi pom şi n-au izbutit s-o ia, au clădit o biserică şi au pus-o acolo, unde şi astăzi face multe minuni întru slava Domnului şi în cinstea Sfântului Nicolae.

Acelaşi cleric ne-a spus că în anul 1624 a venit în satul Smedean un sotnic, Rogucki, cu ostaşii săi, având cu sine un preot latin om aprig şi nemilos, mai ales cu ortodocşii. Pe lângă alte tâlhării pe care le-a săvârşit în acel sat s-a adăugat şi aceasta: ştiind deci că biserica aceea a Sfântului Nicolae este din vremuri de demult, credea că acolo este mult argint şi de aceea i-a sfătuit pe doi ostaşi să se ducă la biserică şi să deschidă uşile cu forţa. Dar când au venit şi au vrut să lovească cu securile în uşă, îndată - aoleu, minune - o putere dumnezeiască i-a aruncat pe neaşteptate de la uşa bisericii, încât au căzut ca morţi şi rămând mai multă vreme întinşi pe pământ , s-au sculat cu frică mare şi groază şi au început să le povestească tuturor minunea.

Iar sotnicul de îndată ce a auzit aceasta, l-a alungat pe preotul păgân, zicând:" Du-te, om viclean ca să nu ne pierdem şi noi din cauza ta, căzând în mâna Domnului, căci mai că nu i-ai omorât şi pe aceştia doi." După care a plecat îndată din sat, cu tot cu ostaşi, cuprins fiind de frică şi spaimă.

Icoana Sfântului Nicolae din Turnul Kremlinului

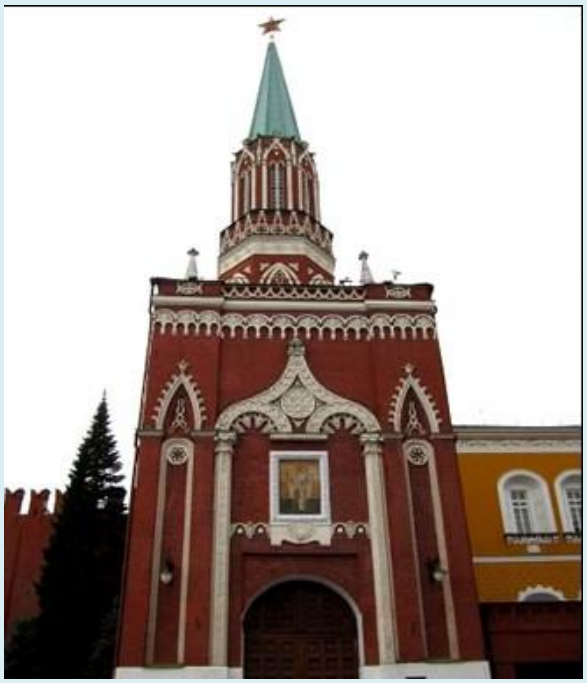

Unul din cele douăzeci de turnuri ale Kremlinului este Turnul Sfântul Nicolae şi este folosit ca una din intrările cetăţii, construit în anul 1492. Din secolul al XVI-lea, turnul a fost împodobit cu icoana Sfântului Nicolae.

În 1934, icoana a dispărut. Toată lumea a crezut că a fost distrusă la ordinele lui Stalin. Lucrările de restaurare ale turnului, săvârşite în 2010, au spulberat acest zvon. Icoana a fost descoperită.

Kremlinul este un complex fortificat ce se află în Moscova şi care a servit ca reşedinţă a marilor cneji moscoviţi, a ţarilor şi a împăraţilor, iar acum este reşedinţa oficială pentru preşedintele Federaţiei ruse (Rusia).

Datele istorice ne spun că, Kremlinul este atestat încă din anul 1090, fiind distrus şi reconstruit de câteva ori. În timpul domniei ţarului Ivan al III-lea, Kremlinul a fost reconstruit, iar între 1485-1495 a fost înconjurat de ziduri ce erau străjuite de turnuri.

Toate turnurile Kremlinului au avut icoane deasupra porţilor de intrare.

Unul din cele douăzeci de turnuri ale Kremlinului este Turnul Sfântul Nicolae (Turnul Nikolskaia) şi este folosit ca una din intrările cetăţii, construit în anul 1492. Din secolul al XVI-lea, turnul a fost împodobit cu icoana Sfântului Nicolae. Timp de aproximativ 500 de ani, pe sub privirile sfântului au trecut paradele ce aveau loc cu prilejul încoronării ţarilor şi împăraţilor.

În anul 1812, Napoleon a dat foc Kremlinului şi deşi Turnul Sfântul Nicolae a fost distrus în partea superioară, icoana Sfântului Nicolae a supravieţuit în mod miraculos.

În anul 1916, turnul a fost reparat cu unele adăugiri.

În timpul revoluţiei din octombrie, Turnul (Poarta) Sfântului Nicolae a fost atacat cu exploziv, mitraliere şi grenade. O icoană a unui înger a fost distrusă. Cu toate acestea, icoana Sfântului Nicolae, deşi găurită de gloanţe a supravieţuit pentru a doua oară. Bolşevicii au acoperit icoana cu o pânză roşie, pentru a nu mai fi cinstită de credincioşi. Pânza s-a rupt singură în faţa tuturor şi moscoviţii au putut privi din nou sfânta icoană.

La 9 mai 1918 (de sărbătoarea aducerii moaştelor Sfântului Nicolae la Bari), Patriarhul Tihon a cerut permisiunea pentru a merge în procesiune prin Piaţa Roşie. Procesiunea s-a oprit sub icoana Sfântului Nicolae pentru a se ruga, dar Armata Roşie a împrăştiat mulţimea cu focuri de armă.

În 1934, icoana a dispărut. Toată lumea a crezut că a fost distrusă la ordinele lui Stalin. Lucrările de restaurare ale turnului, săvârşite în 2010, au spulberat acest zvon. Icoana a fost descoperită.

Muncitorii aşezaseră în faţa icoanei o plasă de sârmă, după care au aplicat stratul de tencuială. Distanţa dintre tencuială şi icoană era de 10 centimetrii, fapt pentru care icoana a putut să „respire”.

Icoana a fost restaurată şi resfinţită pe 15/28 august 2010 de către Patriarhul Kiril.

traducere şi adaptare: Mihai-Alex Olteanu
sursa: http://www.johnsanidopoulos.com

Apariţia miraculoasă a unei icoane a Sfântului Nicolae la Tambov

În Tambov o familie a cumpărat o casă veche abandonată. Clădirea fiind părăsită, uşa cea veche a fost aruncată în şopron.

Într-o zi ploioasă fiica din familia respectivă s-a dus în grădină şi a văzut o icoană deasupra uşii. După ce s-a închinat ei, a venit acasă fericită spunând: “Nu a fost o minune, Sfântul Nicolae, făcătorul de minuni a apărut!”

Au luat icoana şi au dus-o la Biserica din Sechman. Când episcopul din Tambov a văzut-o a spus: “Da, aceasta pare a fi o minune. Noi nu ştiam nimic despre această icoană şi dintr-o dată a apărut, pentru a ne aminti că a scăpat de marile persecuţii…”

Mulţi credincioşi vin să venereze această icoană care devine din ce în ce mai luminoasă.

Un specialist a cercetat icoana, care era acoperită de un strat gros de vopsea şi a spus că este ca o icoană a şcolii muscovite a secolului 19.

https://www.youtube.com/watch?v=GU3jJhXAFxw

sursa: http://www.johnsanidopoulos.com

Chipul Sfântului Nicolae de pe scândură

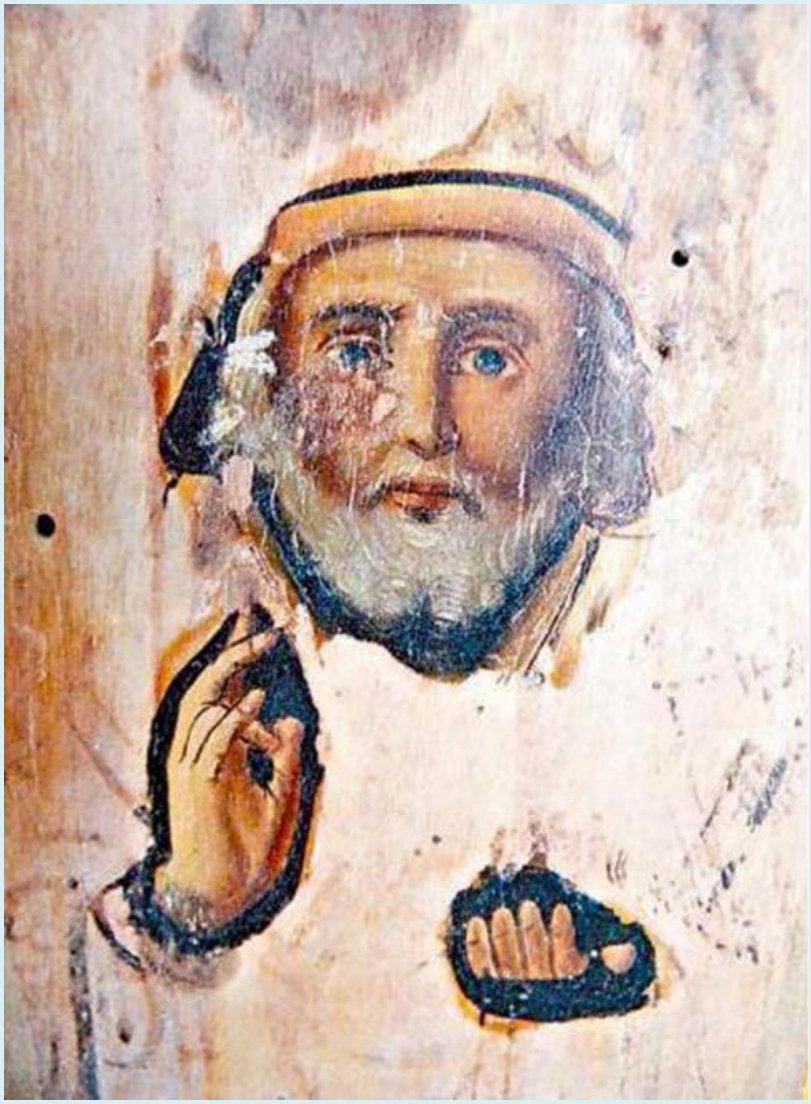

Mihai-Alex Olteanu

Una dintre minunile mai recente ale Sfântului ierarh Nicolae este cea săvârșită în satul Rassivka din regiunea Poltava, Ucraina.

Chipul Sfântului ierarh Nicolae a apărut pe o scândură ce provenea dintr-o magazie ce arsese de curând.

Proprietara magaziei a mărturisit că, din cunoștințele ei, înainte de război, locuința a aparținut preotului din sat. Casa veche a fost bombardată de germani și a trebuit să zidească o casă nouă. În schimb, magazia s-a păstrat intactă. În urmă cu ceva vreme, acesta a fost distrusă de un incendiu puternic. Atunci când s-a apucat să curețe zona de resturile incendiului, a descoperit printre ruine două scânduri de dimensiunea 10/15 cm pe care se zărea foarte puțin chipul Sfântului

Nicolae, pe care le-a așezat în bucătăria de vară, după ce în prealabil le-a arătat preotului din sat.

După câteva luni de la acest eveniment, proprietara a descoperit că pe scândurile sale a apărut foarte vizibil chipul și mâinile Sfântului ierarh Nicolae, și chiar unele detalii ale hainelor.

Preotul din sat a confirmat că atunci când a văzut pentru prima dată cele două scânduri, abia se putea distinge ceva pe ele. El este convins că această apariție a chipului Sfântului Nicolae este o minune, adăugând că aceasta se datorează și credinței oamenilor care locuiesc în acea casă.

De ce în unele icoane ale Sfântului Nicolae sunt înfățișați și Hristos și Preasfânta Născătoare de Dumnezeu?

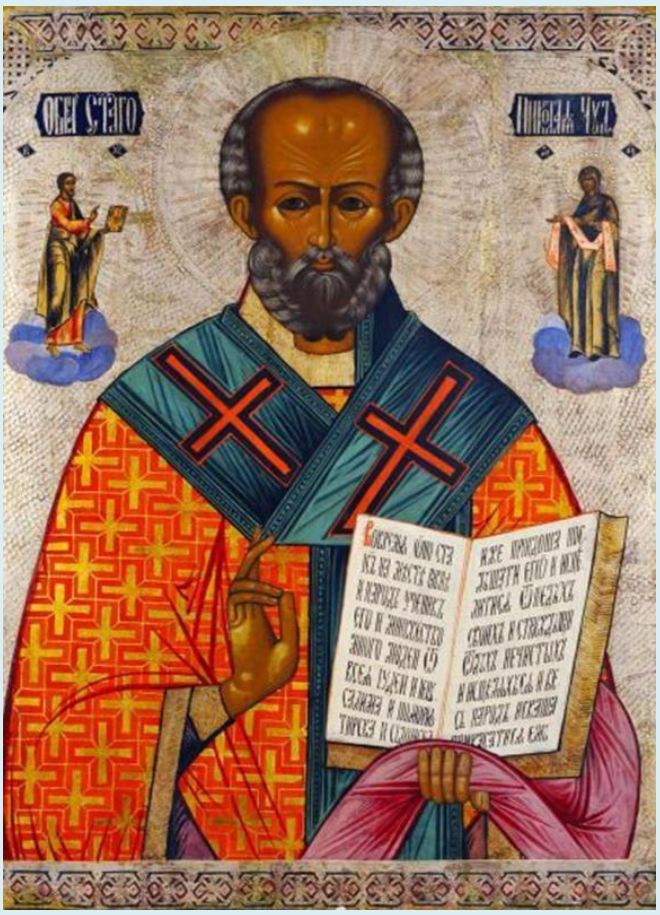

Mihai-Alex Olteanu

În multe icoane, în partea superioară, de o parte și de alta a chipului Sfântului ierarh Nicolae, apar zugrăviți, în medalioane sau stând pe nori, Mântuitorul Hristos ținând în mâini Evanghelia, și Maica Domnului ținând în mâini omoforul episcopal.

Acest fapt amintește de o minune din viața Sfântului Nicolae, petrecută în vremea Sinodului I Ecumenic de la Niceea.

Aprins de râvna dumnezeiască, Sfântul Nicolae a îndrăznit a-l rușina pe Arie în mijlocul Soborului, nu doar cu cuvântul, ci și cu fapta, lovindu-l pe acesta peste față. Văzând această faptă, Sfinții Părinți s-au întristat și, scoțându-l din Sinod, au luat de la dânsul însemnele arhierești și l-au aruncat în temniță.

Domnul Iisus Hristos și Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, privind la nevoințele Sfântului Nicolae, au binevoit spre fapta lui îndrăzneață și au lăudat

râvna lui cea dumnezeiască, astfel că în timpul nopții Mântuitorul însoțit de Maica Sa, s-au arătat Sfântului Nicolae în temniță, oferindu-i cele luate de la dânsul: o Evanghelie și un omofor.

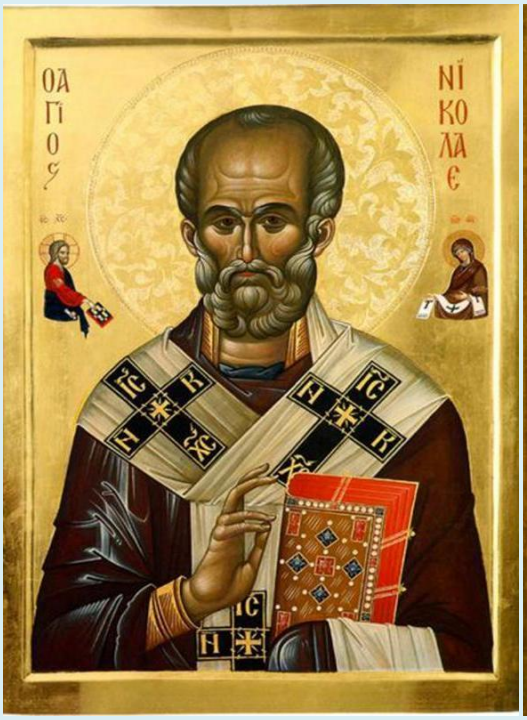

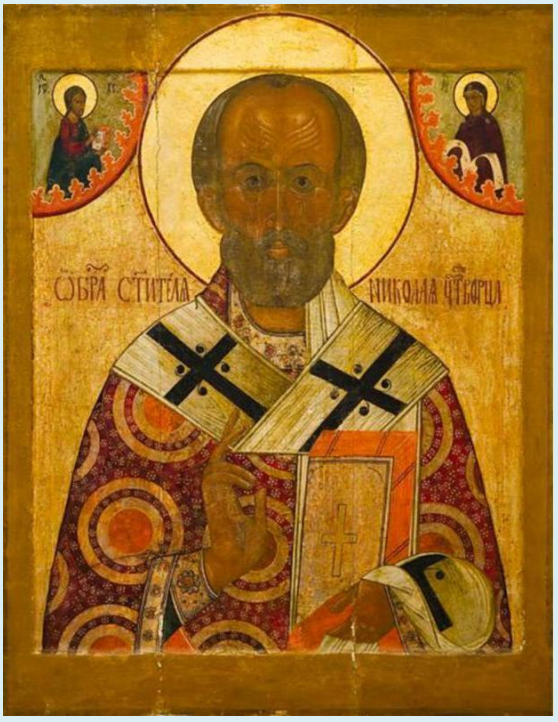

Aceeaşi vedenie au avut-o şi cei mai vrednici din Sfinţii Părinţi de la Sinod, cunoscând astfel că a fost plăcută lui Dumnezeu îndrăzneala Sfântului Nicolae. Mergând în temniță, s-au convins de minunea ce se săvârșise, găsindu-l pe Sfântul ierarh Nicolae cu omoforul episcopal și cu Evanghelia. După aceasta, Părinții l-au eliberat pe Sfântul Nicolae și l-au cinstit ca pe un plăcut al lui Dumnezeu.

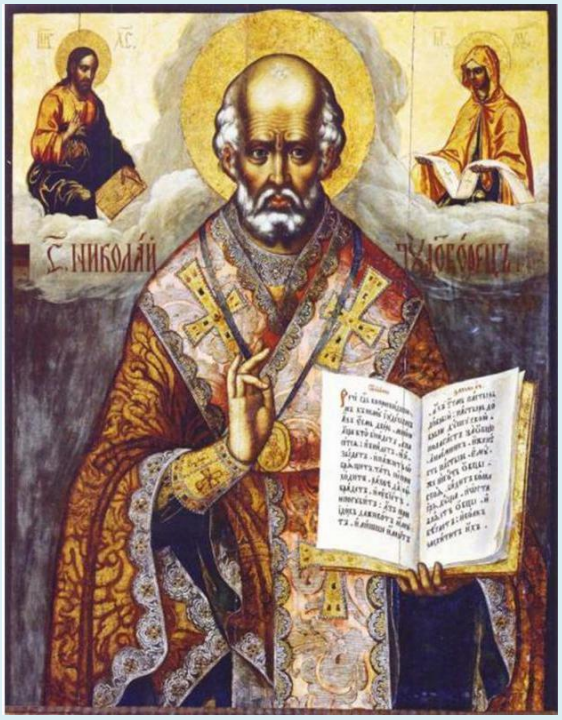

Sfântul Metodie, patriarhul Constantinopolului (842-846) istorisește o întâmplare asemănătoare din viața Sfântului Nicolae. În această istorisire, Sfântul Metodie ne povestește că la scurtă vreme după alegerea ca episcop, Sfântul ierarh Nicolae L-a văzut pe Mântuitorul lângă el, oferindu-i Sfânta Evanghelie, iar pe Maica Domnului în cealaltă parte, așezându-i pe umeri omoforul episcopal.

Sfântul ierarh Nicolae în iconografie

Mihai-Alex Olteanu

Sfântul ierarh Nicolae la Sinodul I Ecumenic

Cinstirea deosebită de care se bucură Sfântul ierarh Nicolae este binecunoscută în întreg spațiul creștin ortodox și nu numai.

Conform Erminiei picturii bizantine a lui Dionisie din Furna, Sfântul ierarh Nicolae este zugrăvit sub chipul unui bătrân pleșuv, având barba rotundă. El este reprezentat fără mitră, cu fruntea înaltă (simbol al înțelepciunii), și cu puțin păr alb în centru. Sfântul este îmbrăcat în felon, nu în sacos, peste care are omoforul. În mâna stângă ține Sfânta Evanghelie, iar cu cea dreaptă binecuvântează.

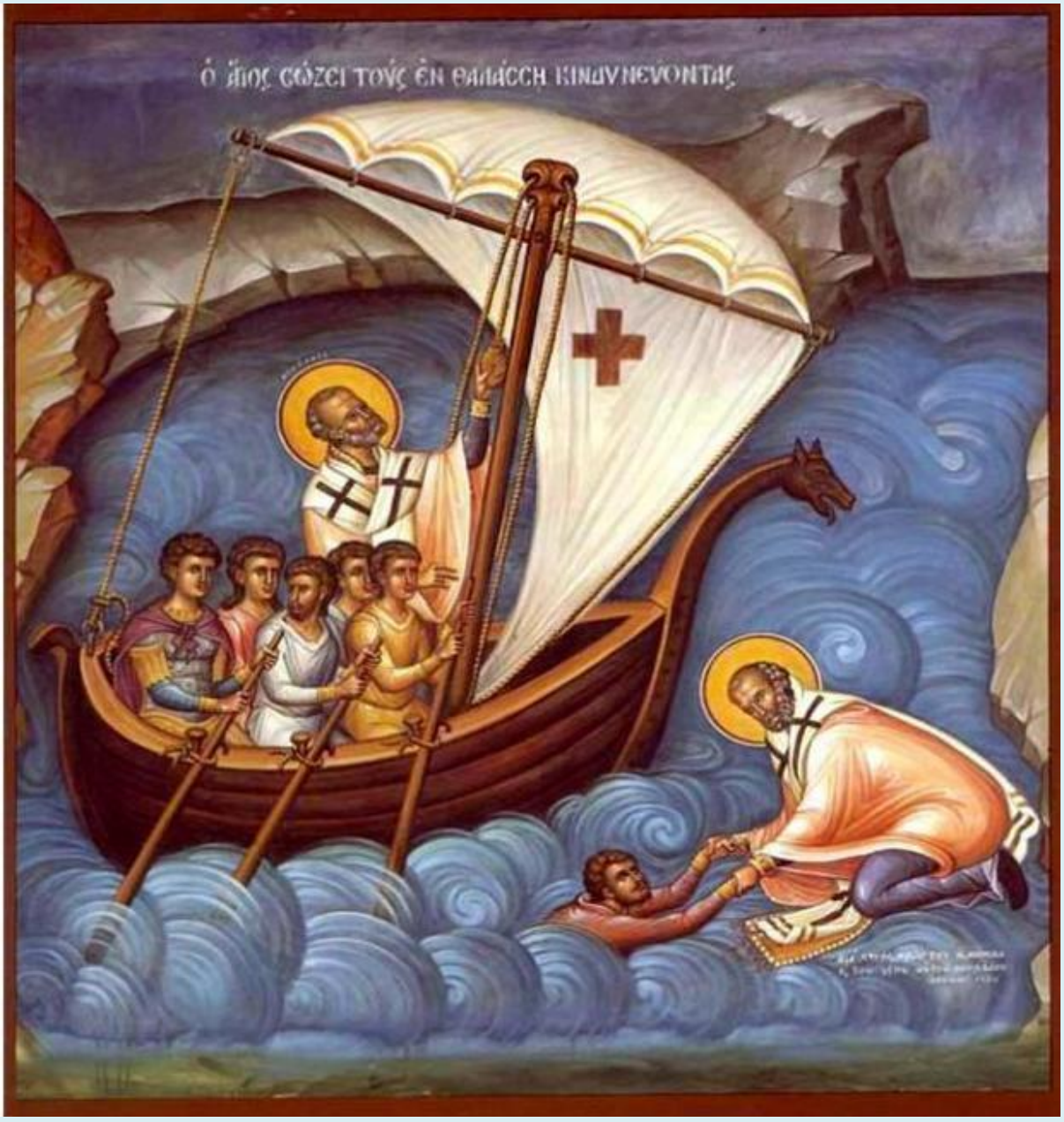

Sfântul ierarh Nicolae înviind un corăbier

Uneori, Sfântul Nicolae este reprezentat ținând în mâna stângă o biserică, iar în mâna dreaptă o sabie (simbolul înarmării sale duhovnicești). Aceste obiecte scot în evidență personalitatea sfântului, ca luptător intransigent pentru credința curată și ca apărător al turmei sale împotriva ereziilor.

Atunci când este reprezentată scena de la Sinodul I Ecumenic, Sfântul ierarh Nicolae este reprezentat stând înaintea lui Arie, cu mâna dreaptă întinsă, pregătindu-se să-i dea o palmă.

Sfântul ierarh Nicolae, ocrotitor al marinarilor

Sfântul ierarh Nicolae salvând de la moarte trei nevinovați

Dionisie din Furna se oprește și asupra anumitor momente importante din viața Sfântului, povățuindu-l pe iconar în realizarea acestora. Astfel, putem întâlni icoane ale Sfântului care înfățișează: Nașterea Sfântului Nicolae, Hirotonia Sfântului Nicolae întru diacon, întru preot și mai apoi întru arhiereu, Sfântul Nicolae aruncând bani într-o casă, Sfântul înviind un corăbier, Sfântul salvând de la moarte trei nevinovați și Adormirea Sfântului ierarh Nicolae.

De obicei, Sfântul ierarh Nicolae este zugrăvit în cadrul programului iconografic în registrul din altar, alături de alți Sfinţi ierarhi, dar și în registrul icoanelor împărătești de pe catapeteasmă, fie în partea de sud atunci când biserica poarta hramul sfântului, fie în partea de nord atunci când se alege să se picteze icoana Sfântului Nicolae în locul icoanei Sfântului Ioan Botezătorul. Cel

de-al doilea caz este întâlnit mai des în zona Ardealului, dar găsim biserici și în zona Moldovei, un exemplu fiind catapeteasma paraclisului Mănăstirii Sihastria - Neamț, pictată de Irineu Protcenco.

La mănăstirile unde se pictează trapeza, Sfântul ierarh Nicolae este zugrăvit în registrul al doilea, sub Cina cea de Taină, împreună cu ceilalți Sfinți ierarhi, având veșminte cuvioșești și cu înscrisul: „Unul este Dumnezeu, Tatăl Cuvântului cel viu, ființa înțelepciunii și a puterii, și chipul Celui de-a pururea veșnic”.

Teodor Danalache - Biserica Sfântul Nicolae din Myra

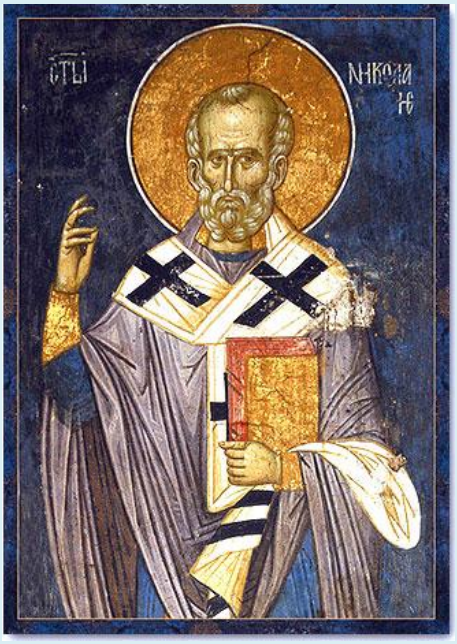

Biserica Sfântului Nicolae din Myra se află la 2 kilometri distanţă de oraşul Demre, din provincia turcească Antalia. ***Prima biserică ridicată în cinstea Sfântului Nicolae în oraşul Myra a fost întemeiată în secolul al VI-lea. Locul de ridicare al bisericii a fost ales în funcţie de mormântul Sfântului Nicolae (deasupra lui) - lucru susţinut de majoritatea cercetărilor.***

Biserica actuală datează în mare parte din secolul al VIII-lea. Aceasta a fost restaurată în anul 1042, sub patronajul împăratului Constantin X, o mănăstire fiind adăugată acesteia în acelaşi timp, sau la scurt timp după aceasta. Mănăstirea a fost ridicată-adaugată după atacurile arabilor din secolul al XI-lea.

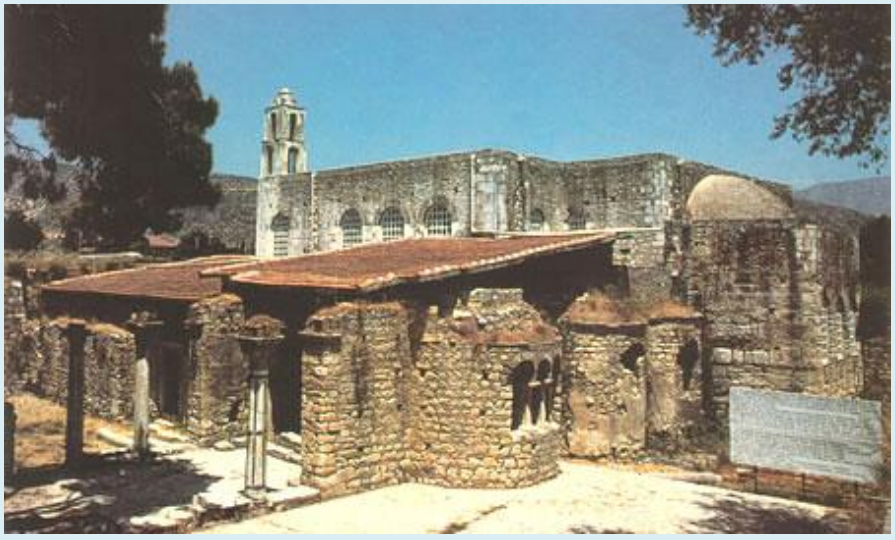

Sfântul Nicolae a fost un episcop foarte popular al Myrei secolului al IV-lea, născut în Patara, între anii 260 şi 280, fiind cunoscut în special pentru minunile şi blândeţea sa. Părinţii săi au murit de boală, lăsându-l pe tânărul Nicolar cu o mare avere.

Se spune că Sfântul Nicolae a fost aruncat în închisoare de către împăratul bizantin Diocleţian, probabil participând şi la Sinodul de la Niceea. De asemenea, Sfântul Nicolae a mijlocit la împăratul Constantin pentru o reducere de taxe în localitatea Myra, cerinţa ce a fost realizată de împărat. Sfântul a mai dărâmat, împreună cu mulţi alţii, templul renumitei Artemis din Myra. A murit în anul 342, la data de 6 decembrie.

Sfântul Nicolae este cunoscut şi mulţumită activităţii sale caritabile şi de intr-ajutorare a săracilor. Se cunosc relatările în care acesta lasă pungi cu galbeni fetelor sărace care nu aveau posibilitatea realizării unei nunţi şi ajungeau în pragul desfrâului. Mai multe legende bazate pe bunătatea şi iubirea sa au dus la apariţia lui Moş Crăciun, cum este considerat Sfântul Nicolae.

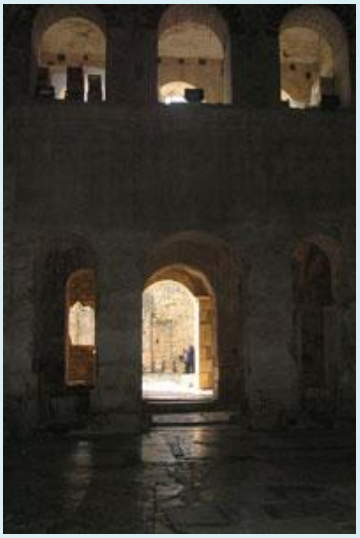

În anul 1863, ţarul Alexandru II al Rusiei a cumpărat clădirea şi a început să o restaureze, însă lucrarea sa nu a ajuns la un final. În anul 1963, lateralele de est şi sud ale bisericii au fost escavate, iar în 1968 locul înmormântării Sfântului Nicolae a fost aceperit cu un acoperiş.

Un sarcofag din marmură, de provenienţă grecească, a fost achiziţionat pentru îngroparea Sfântului Nicolae, însă moaştele acestuia au fost furate în anul 1087 de către comercianţii din Bari, fiind acum ţinute în catedrala oraşului. Furtul a avut loc în timpul confuziei şi panicii realizate de invazia turcilor selgiucizi. Catedrala din Bari a devenit imediat un mare loc de pelerinaj. ***Moaştele sfântului Nicolae sunt izvorâtoare de mir, fiind renumite pentru minunile săvârşite de-a lungul timpului.***

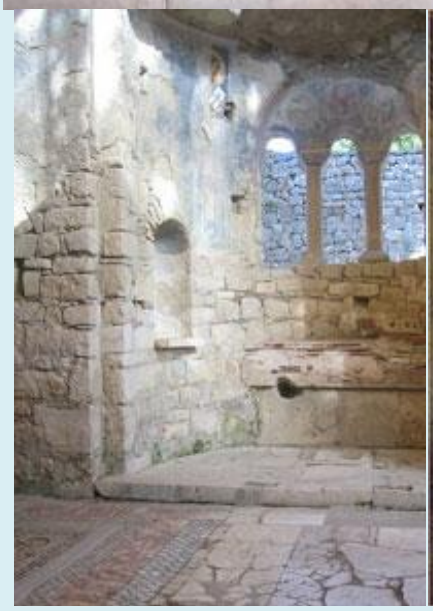

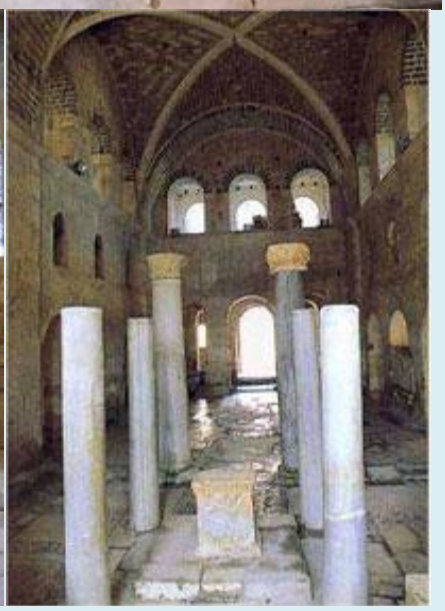

Podeaua bisericii prezintă un bogat mozaic din marmură colorată.

Pereţii acesteia mai păstrează încă urme din pictura originală. Restaurarea picturii a avut loc între anii 2000 - 2005. Biserica din Myra, Demre, păstrează un model rar de tron bizantin (scaun episcopal). ***Biserica din Myra a fost un punct central al pelerinajelor vremii, al celor din regiune şi nu numai, lucru ce a rămas valabil chiar şi după furtul moaştelor Sfântului Nicolae de către italieni, în anul 1087.***

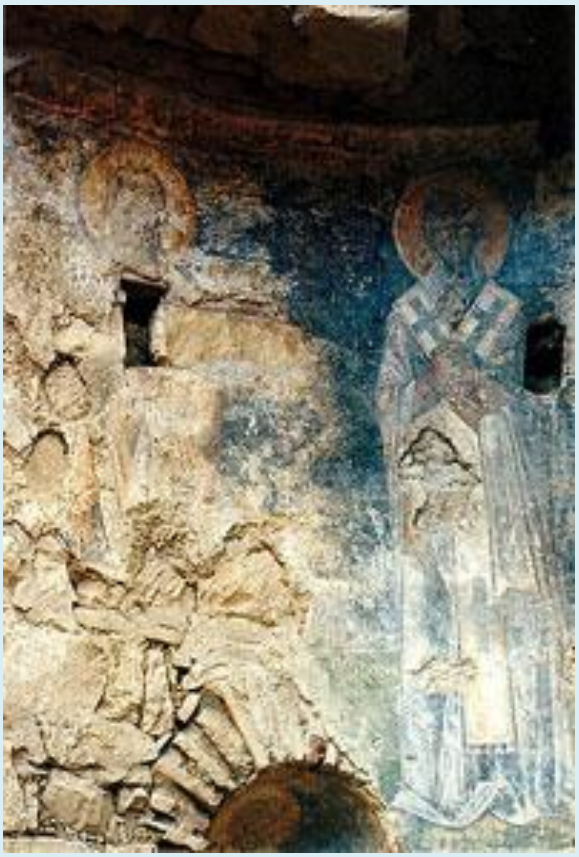

În anul 1982, atât biserica, cât şi împrejurimile acesteia, au fost clasate ca sit arheologic de gradul I, fiind catalogată, de către specialişti, ca cea de a treia structură bizantină din Anatolia, din punct de vedere al importanţei acesteia.

MYRA
THE CHURCH OF SAINT NICHOLAS

WHO IS SAINT NICHOLAS?

ST. NICHOLAS WAS BORN IN PATARA IN THE SECOND HALF OF THE 3rd CENTURY AND LIVED THERE UNTIL HE BECAME BISHOP OF MYRA. HE WAS GIVEN EXTREME IMPORTANCE FIRST IN TSARIST RUSSIA THEN IN FRANCE, GERMANY, AUSTRIA, BELGIUM, HOLLAND, ITALY AND GREECE. HE WAS PARTICULARLY RESPECTED IN BARI, NAPLES AND SICILY IN ITALY, AND IN FREIBURG IN GERMANY. HE IS KNOWN AS SANTA CLAUS IN DUTCH AND ENGLISH LANGUAGES AND GRADUALLY HE BECAME BELOVED IN AMERICA AND HAS BECOME ONE OF THE PROTECTING SAINTS OF NEW YORK.
A VERY POPULAR LEGENDARY HALF RELIGIOUS CHARACTER IS CREATED BY UNITING THE IMAGE OF A BENEVOLENT CHILDREN' S FATHER CHIRISTMAS OF NORTHERN COUNTRIES OF EUROPE AND THE CURRENT IMAGE OF SAINT NICHOLAS AS FATHER CHIRISTMAS TRAVELLING BY SLEIGH PULLED BY REIGNDEER. IN FACT, THE PLACES WHERE THE REAL NICHOLAS LIVED, ARE ON THE COAST OF THE MEDITERRANEAN WHERE IT HAS NEVER SNOWED.THE BELIEF WHICH INDICATES THAT HE SAVES PEOPLE IN BAD SITUATIONS UNITES WITH THE BELIEF OF THE NORTH, WHICH ACCEPTS NICHOLAS AS A HOLY PERSONALITY AND FROM THE IDEA A PLEASANT OLD MAN WHO BRINGS PRESENTS TO CHILDREN ON CHIRISTMAS EVE. THOUGH IT IS AGAINIST REALITY,FATHER CHIRISTMAS LIVES AS A CHARMING PERSON FOR WHOM CHILDREN WAIT IN ALMOST ALL CHRISTIAN COUNTRIES.
SAINT NICHOLAS IS BELIEVED TO BE THE SAINT PATRON OF SEAMEN. HE IS RESPECTED BY SAILORS AND HIS PICTURES AND ICONS ARESEEN ON ALL SORTS OF BOATS. IT BECAME A TRADITION IN EASTERN MEDITERRANEAN COUNTRIES FOR MARINERS TO WISH EACH OTHER A SAFE VOYAGE WITH THE EXPRESSION: "MY SAINT NICHOLAS HOLD THE TILLER." IT SHOWS THAT HE IS ASSOCIATED WITH THE COD OF SEA, POSEIDON (NEPTUNE IN ROME) THE PAGANISTIC EGES OF ANTIQUITY.
TODAY SAINT NICHOLAS' TRADITION STILL CONTINUES AS A PEACEFUL AND LOVING MESSAGE AMONG CHILDREN ALL OVER THE WORLD DURING SAINT NICHOLAS DAY, WE MEET EVERY YEAR ON THE 6 th OF DECEMBER IN HIS OWN CHURCH.

THE CHURCH OF SAINT NICHOLAS

IN THE 5th CENTURY, BECAME THE CAPITAL OF THE PROVINCE OF LYCIA. FOR A LONG TIME THE CITY WAS THE SECOND MOST POWERFUL CITY IN ASIA MINOR. AFTER THE DEATH OF SAINT NICHOLAS, PEOPLE ERECTED A SMALL MEMORIAL OUTSIDE THE CITY. LATER, WITH SAINT NICHOLAS BECOMING MORE POPULAR IT BECAME NECESSARY TO BUILD A LARGER CHURCH. AT THE SAME TIME, THE NEW "PILASTER BASILICA" WAS CONSTRUCTED IN MYRA. THE ANCIENT WRITERS ALSO MENTIONS A CHURCH IN CONSTANTINOPOLIS WHICH HAD BEEN BUILT IN THE SAINT' S HONOR. THE BASILICA WAS DESTROYED IN THE 8th CENTURY EITHER THROUGH EARTHQUAKE, WAR OR MAJOR ILLNESSES OF THE POPULATION.
IN THE AND OF 8th OR 9th CENTURY THE DOME-CHURCH WAS BUILT. SOME FURTHER BUILDINGS WERE ADDED IN THE 11th CENTURY (MIDDLE BYZANTIAN PERIOD).
IT IS KNOWN THAT THE MOST IMPORTANT RESTORATION OF THAT TIME WAS DONE DURING THE REIGN OF EMPEROR IX. CONSTANTINE MONAKHOS AND HIS WIFE ZOE IN 1042. RUSSIAN RESTORATION DONE IN 1862 IS ALSO VERY VALUABLE.
THE SAINT NICHOLAS CHURUCH, WITH ITS ARCHITECTURE AND DECORATIONS, STANDS AS AN IMPORTANT EXAMPLE FOR THE MIDDLE BYZANTINE ART HISTORY.
THE COMPLEX OF THE SAINT NICHOLAS CHURCH IS BASED ON BUILDINGS WHICH WERE ERECTED IN DIFFERENT TIMES. THE WHOLE COMPLEX CONSISTS OF THE DOME CHURCH WITH AN APSE, A BEMA, THE DOME-ROOM, TWO AISLES, ONE CORNER-ROOM IN THE NORTHEAST, ANOTHER ONE IN THE SOUTHWEST AND AN EXO-ESONARTHEX (ROOM FOR THE INFIDEL). THESE BUILDINGS DATE FROM THE 8th CENTURY. THE FORMER BASILICA HAD BEEN BUILT IN THE 5th OR 6th CENTURY A.D.

MARTI
Hotels & Marinas
MARTI OTEL
KATKILARIYLA HAZIRLANMISTIR
SPONSORED BY MARTI

Aya Nicola Kilisesi
(St.Nicholas Church)

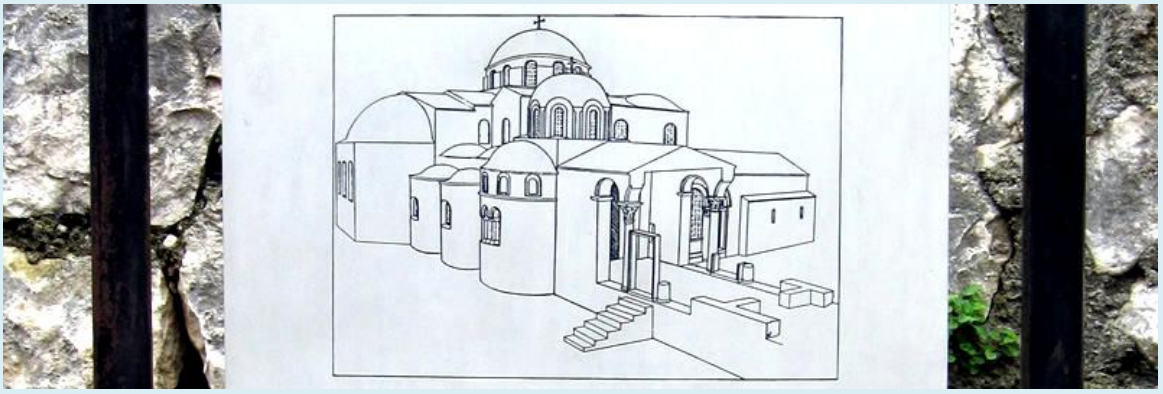

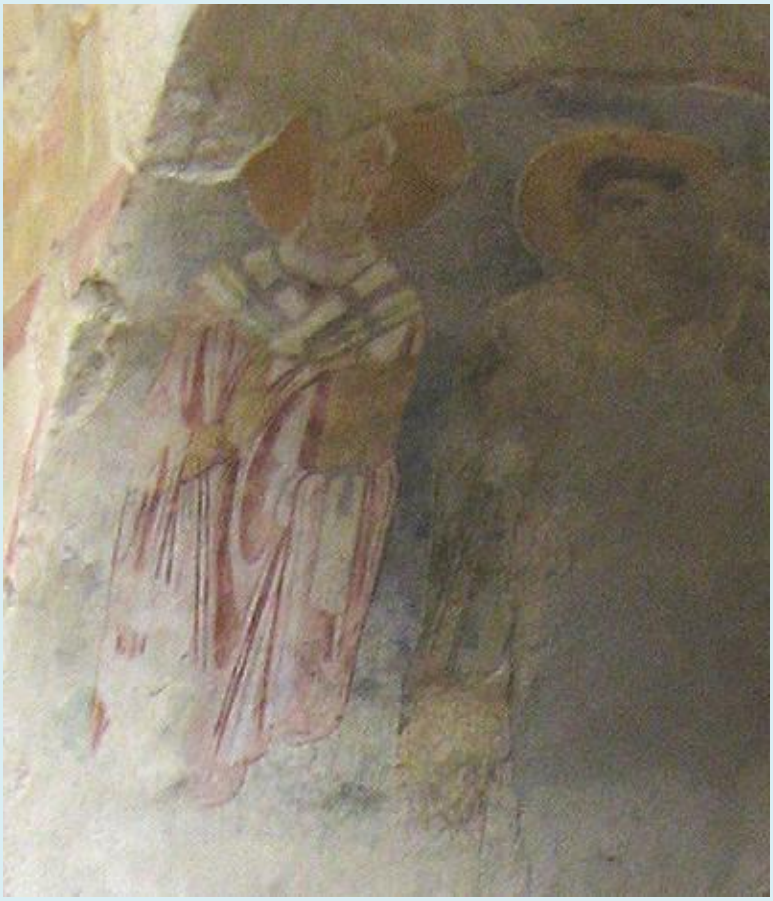

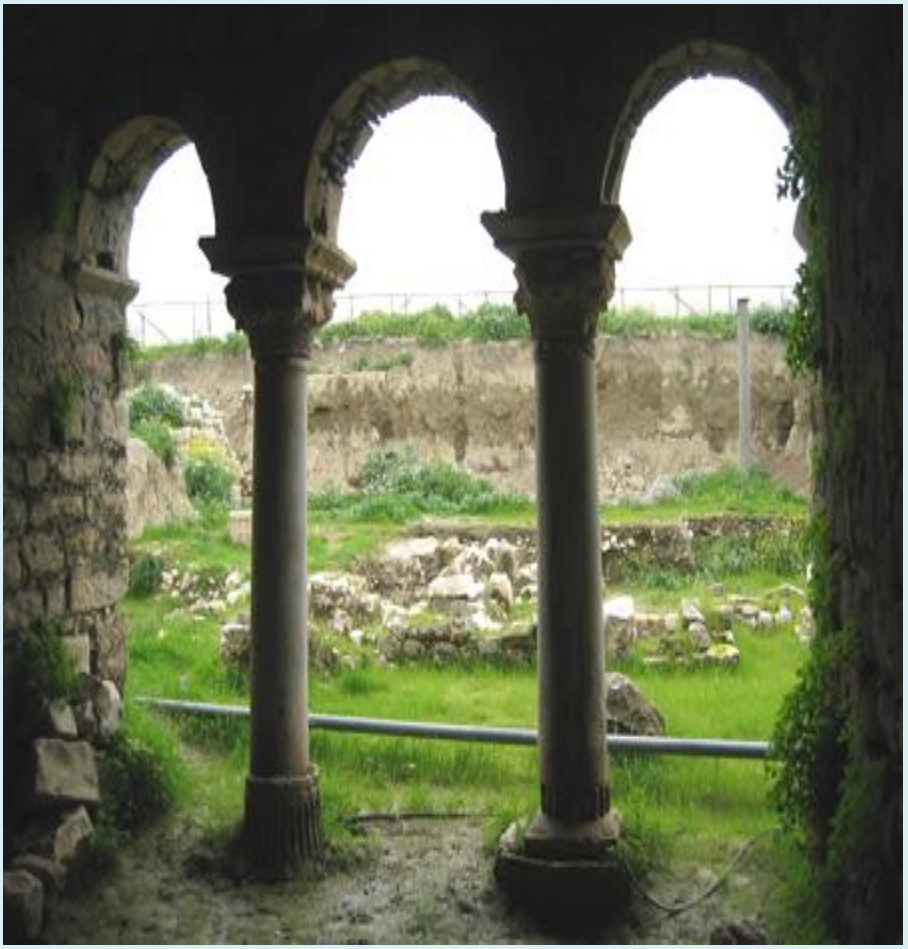

MARBLE - PLATE WITH A RELIEF OF ANCHOR - SHAPE CROSS IS THE BEST EVIDENCE ST. NICHOLAS AS A PROTECTOR SAINT FOR SAILORS.

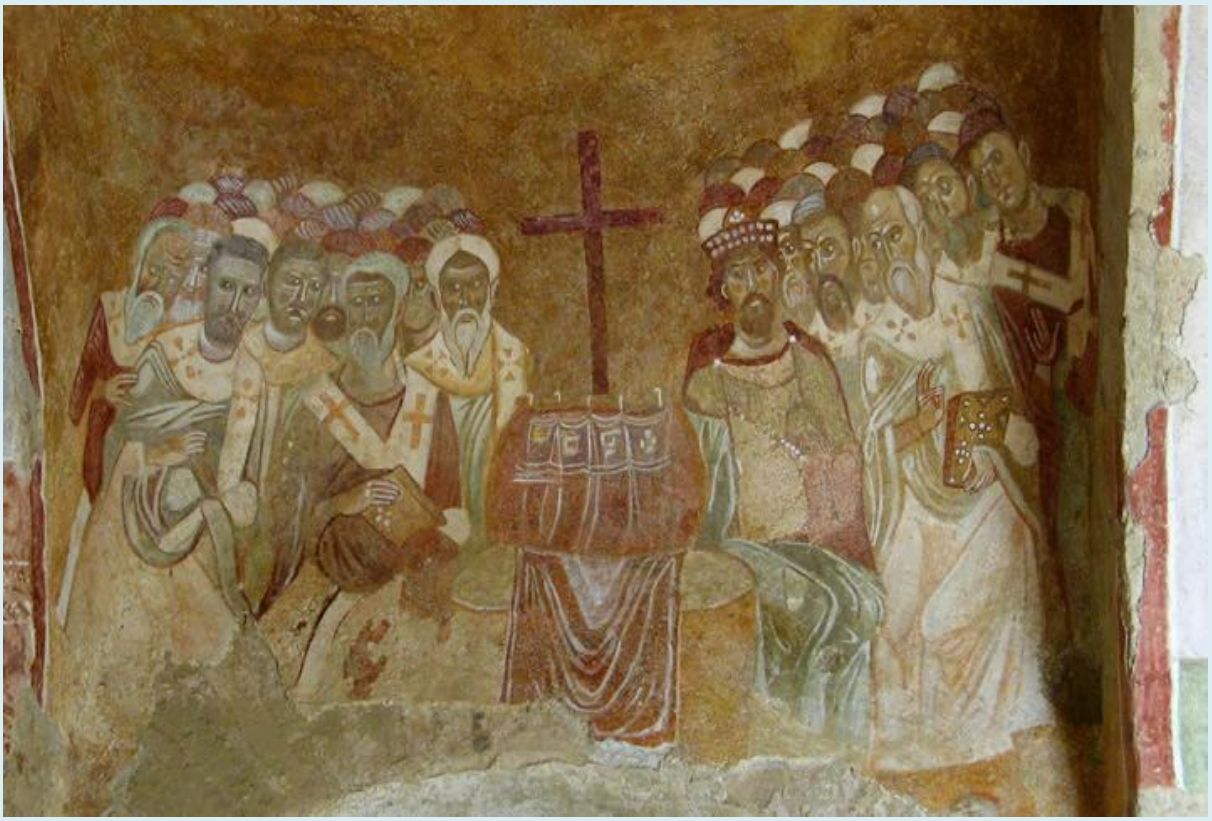

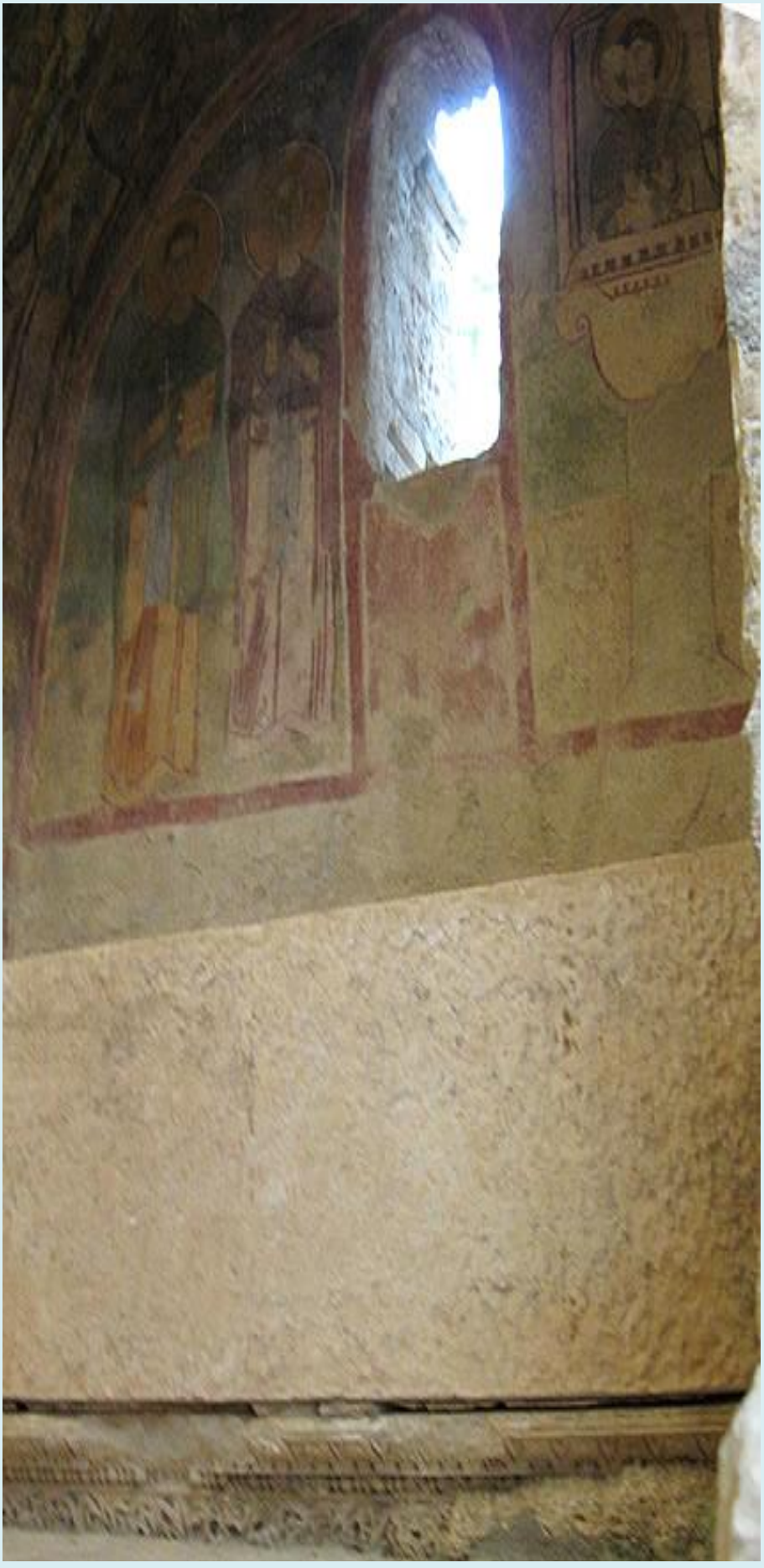

Catedrala Sfântul Nicolae din Bari

Bari, oraşul situat pe ţărmul Mării Adriatice, în sud-estul peninsulei, este un important loc de pelerinaj întrucât aici se află biserica ce adăposteşte moaştele Sfântului ierarh Nicolae, făcătorul de minuni, sărbătorit la 6 decembrie. Situat pe coasta Adriaticii, oraşul Bari este capitala regiunii italiene Puglia şi a provinciei Bari.

În secolul al treilea Bari era un port înfloritor al regiunii Peucezia, care ocupa partea centrală a Apuliei (Apulia este numele vechi al regiunii numite astăzi în limba italiană Puglia). După ce a rezistat invaziei greceşti, Bari a fost cucerit de romani şi a dobândit statutul de "municipium". În anul 840 Bari a fost ocupat de către saracini, fiind recâştigat în anul 870 de către bizantini. Oraşul devine principalul centru italian din punct de vedere politic, militar şi comercial din întreg Imperiu Roman de Răsărit. Dominaţia bizantină va lua sfârşit în anul 1071.

Catedrala Sfântul Nicolae a fost construită în sec. al XVII-lea pentru a adăposti moaştele Sfântului Nicolae, furate din Mira Lichiei (astăzi localitatea Demre aflată în sudul Turciei de astăzi) de un grup de marinari din Bari.

Construcţia Catedralei (Basilica di San Nicola, în limba italiană) va începe în anul 1089 şi se va termina în anul 1197.

Catedrala Sfântul Nicolae este o biserică sudică a Italiei, ce păstrează o importanţă deosebită pentru Europa şi lumea creştină. Aceasta este un important centru de pelerinaj atât pentru italieni cât şi pentru creştinii ortodocşi din estul Europei.

Construcţia acesteia s-a realizat în 110 ani, în timpul dominaţiei italo-normande a Apuliei. Ridicarea acesteia este pusă în legătură cu furtul moaştelor Sfântului Nicolae din Turcia, de către nişte negustori. Potrivit legendelor, sfântul, trecând

prin oraş în drumul său spre Roma, l-a ales pe acesta (oraşul Bari) drept loc de înmormântare al său. Papa Urban II a venit în Bari pentru a sfinţi aşezământul în anul 1089. Elias, abate al unei mănăstiri din apropiere - Sfântul Benedict - a fost numit prim arhiepiscop. Edificiul a fost deschis oficial în anul 1197, în prezenţa vicarului imperial, episcopul Conrad de Hildesheim, şi a numeroşi alţi episcopi, prelaţi şi nobili.

Architectura bisericii este interesantă. Biserica are mai degrabă formă pătrată, semănând mai mult cu un castel decât cu o biserică. Acest lucru este întărit de prezenţa a două turnuri masive în lateralele faţadei. Cu siguranţă a fost folosită pe post de castel în multe rânduri de-a lungul istoriei.

Interiorul este format dintr-o navă şi două abside, despărţite prin coloane de granit şi pilaştri. Prezbiteriul este separat de restul edificiului cu ajutorul a trei arce sprijinite pe coloane de influenţa bizantină. Deasupra acestora se află "matroneum", un loc gen tribună pentru femei, ce are deschiderea spre nava bisericii. Basilica a fost prima biserică cu această formă de arhitectură, alcătuind un model ce va fi ulterior imitat de multe alte clădiri ale regiunii.

Din punct de vedere al bogăţiilor, Basilica găzduieşte una dintre cele mai semnificative sculpturi romanice din sudul Italiei - este vorba despre o "catedră" adică un tron episcopal, terminat la sfârşitul secolului al XI-lea pentru Elias.

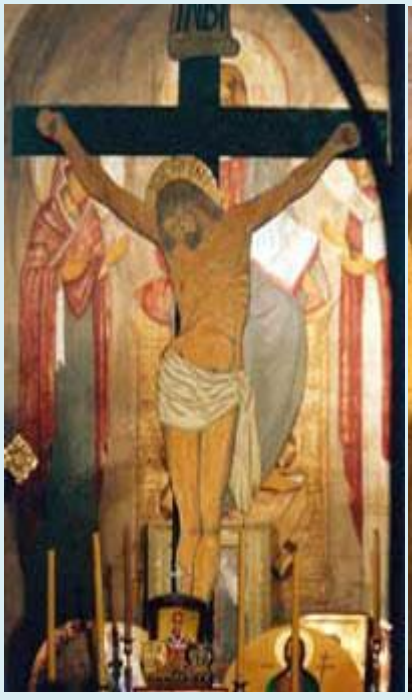

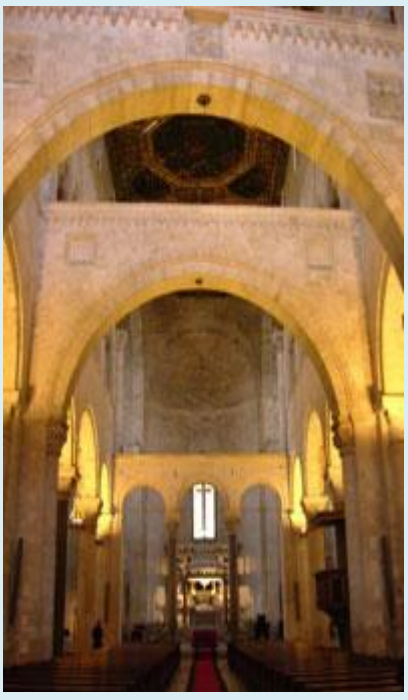

În biserică se mai află şi preţioasele mosaicuri ce pavează podeaua din criptă şi prezbiteriul. Cibonium-ul este cel mai vechi din regiune, fiind de asemenea, decorat cu mosaicuri; acesta are patru coloane împodobite cu imagini şi sculpturi de animale, figuri mitologice.

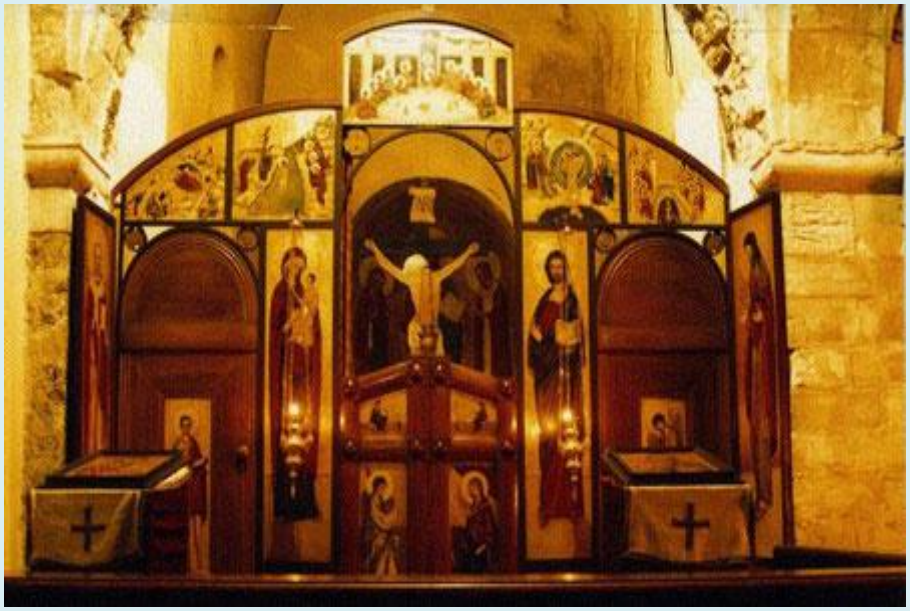

Cripta Sfântului Nicolae, cu 26 de coloane susţinând capiteluri bizantine şi romanice, păstrează moaştele Sfântului.

În biserică se află şi mormântul lui Bona Sforza (secolul al XVI-lea), din marmură. Muzeul bisericii deţine numeroase şi importante opere de artă, incluzând şi o colecţie de sfeştnice din secolul al XII-lea, donate de către regele Charles I de Anjou.

Biserica a fost renovată la sfârşitul secolului al XIII-lea, în 1456 şi în secolul al XVII-lea. În secolul al XX-lea renovarea a dus la îndepărtarea multor adaosuri baroce, lăsându-se doar tavanul de lemn, înrămând imagini ale lui Carlo De Rosa.

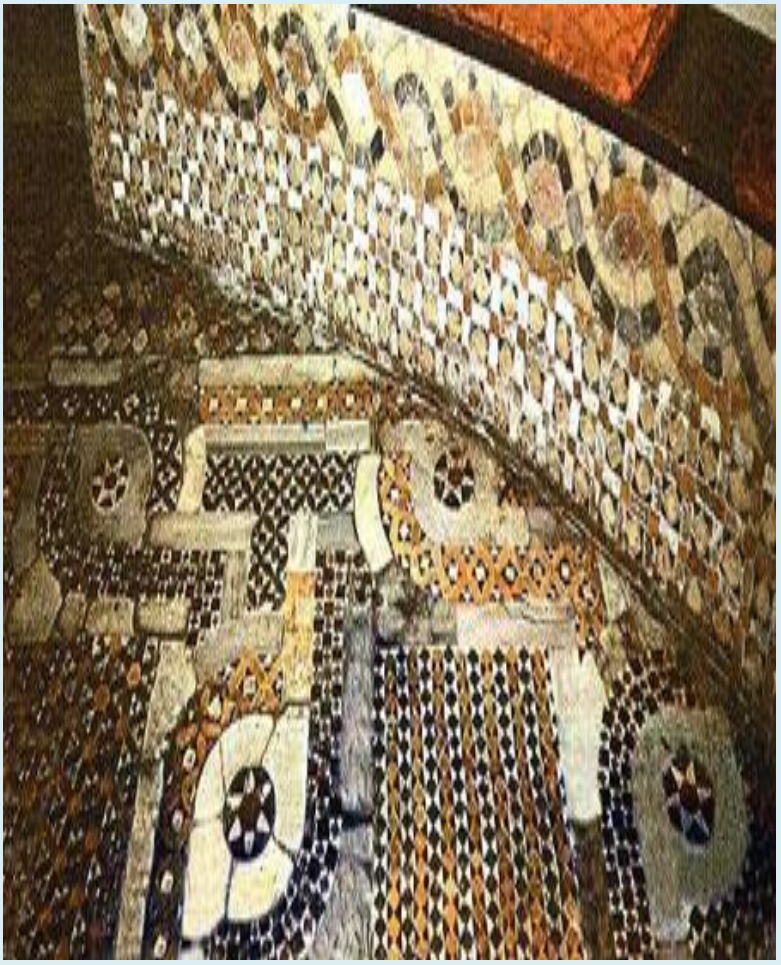

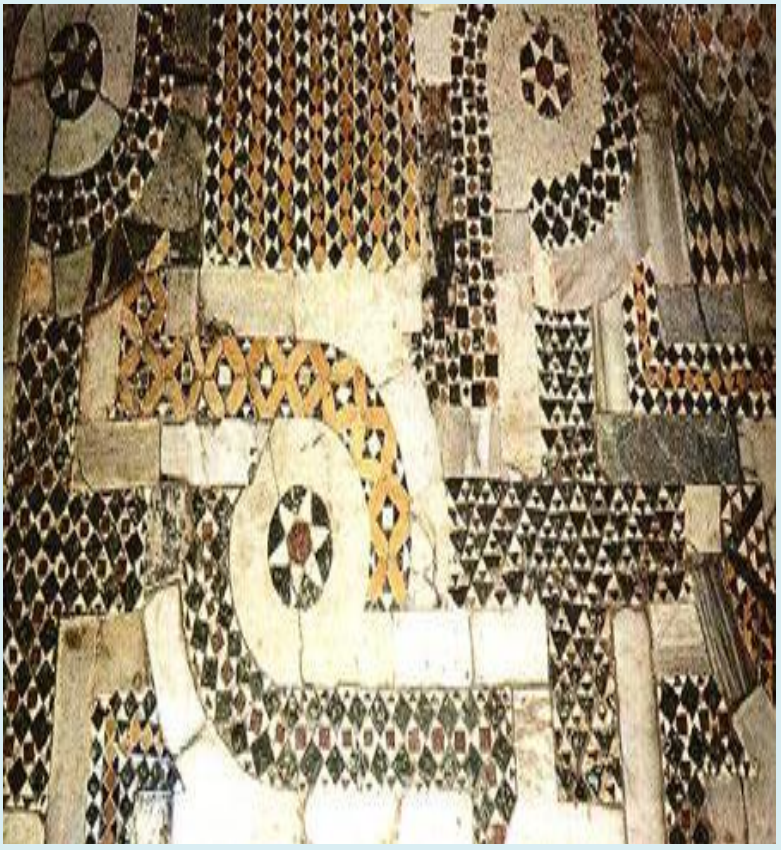

Basilica San Nicola din Bari

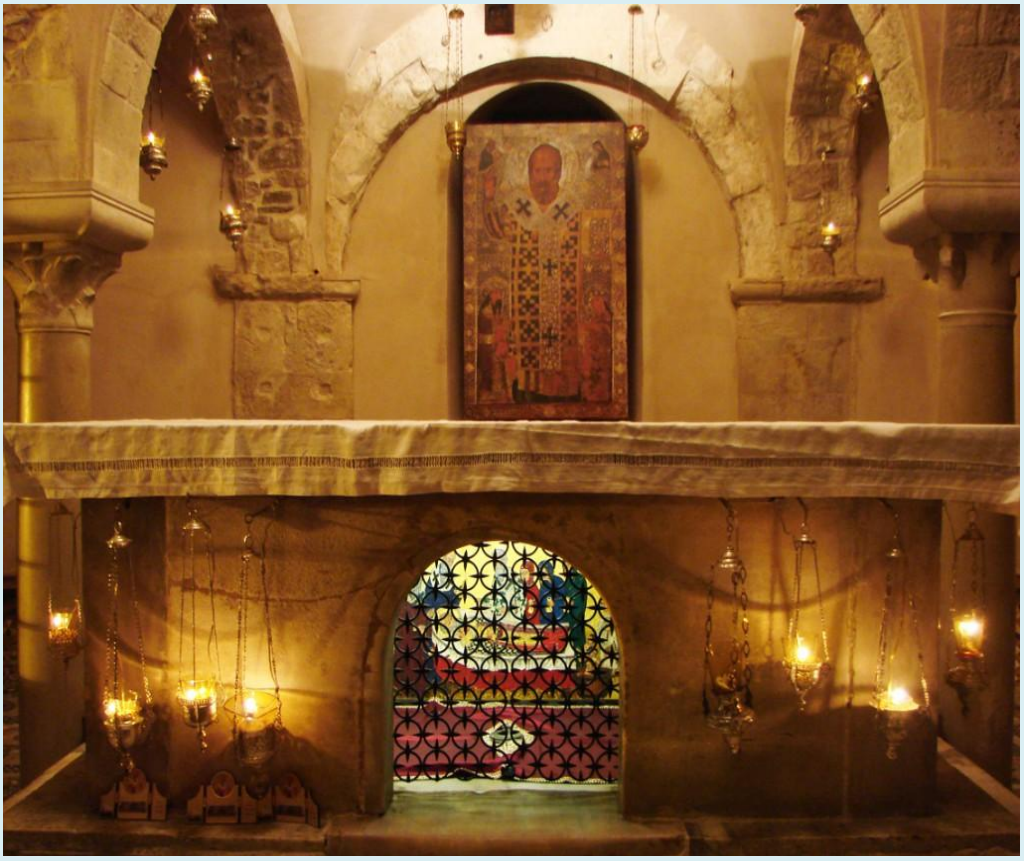

TOMBA
DEL
SANTO

Moaştele Sfântului Nicolae în cripta Basilicii San Nicola

Capela ortodoxă din cripta Basilicii San Nicola

11/20/2010

11/20/2010

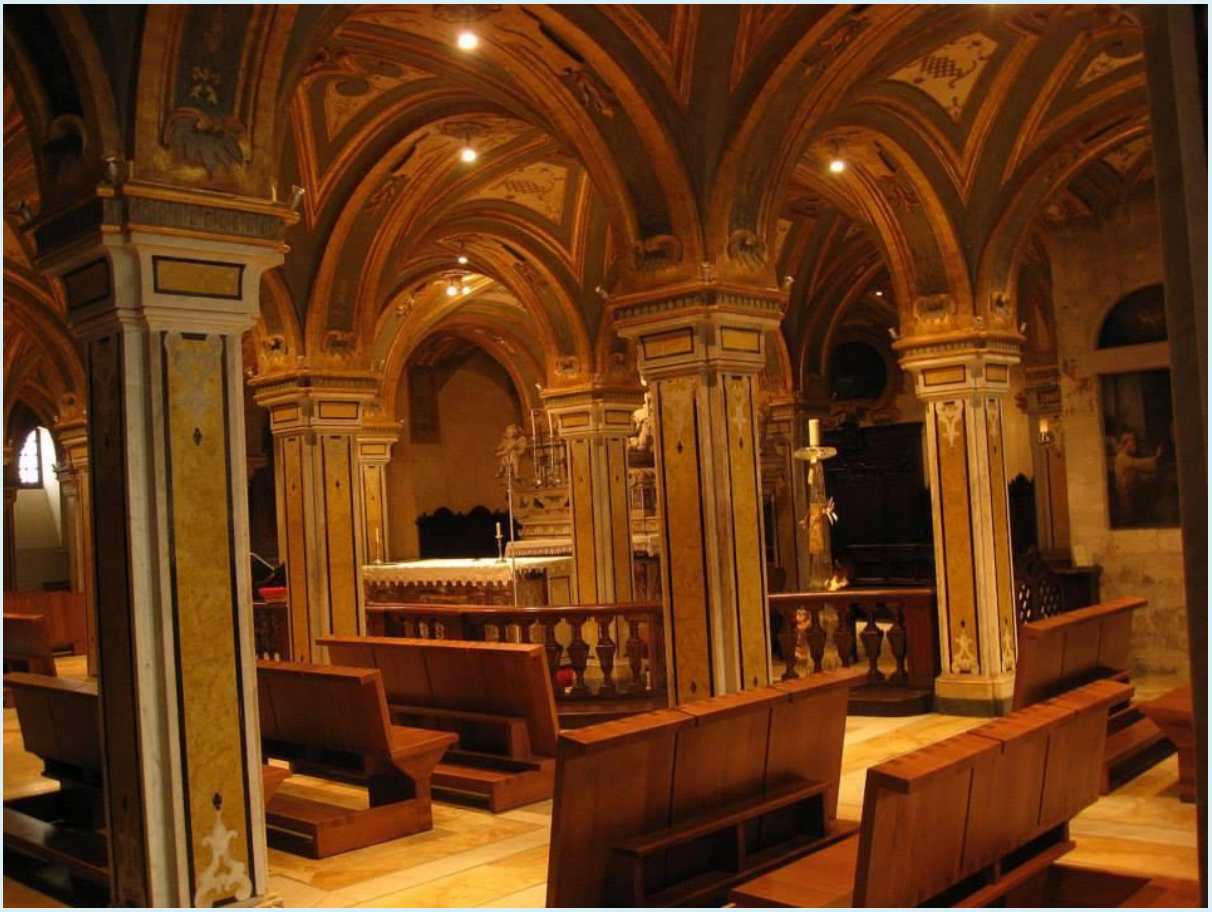

Mira, capitala creştină a Sfântului Nicolae

Biserica Sfântului Nicolae din Mira a fost construită în secolul al IV-lea pentru a comemora pe fostul episcop al cetăţii, Sfântul Nicolae. În ea au fost păstrate moaştele sale până ce acestea au fost furate de către nişte negustori şi duse în Italia.

De secole, oraşul Mira, aşezat în inima Lichiei pe coasta sudică a Turciei, a servit ca loc de pelerinaj pentru creştinii bizantini. Episcopul Mirei din secolul IV care mai târziu a fost canonizat ca Sfântul Nicolae a avut rolul său în modelarea oraşului creştin înainte de a muri şi de a fi îngropat în Mira. Pentru mai bine de 1500 de ani, biserica Sfântul Nicolae a fost ca o icoană a influenţei creştine a Sfântului prin urmele construcţiei realizate de populaţia greco-romană licheană.

Recenta activitate arheologică din Mira a început să scoată la iveală o remarcabilă cetate creştină aflată încă în stare intactă sub modernul oraş Demre.

În timp ce biserica Sfântul Nicolae, mormintele în forma unui fagure şi teatrul au rămas în istorie ca simboluri ale coastei licheene, mare parte a vechii cetăţii a zăcut îngropată sub 5, 5m de sediment adus de către râul Miros din apropiere.

Arheologii au finalizat deja excavarea unei capele din secolul al XIII-lea de o claritate pompeiană (analogie la modul în care s-au păstrat rămăşiţele oraşului Pompei sub stratul de cenuşa care le-a acoperit – n.tr.).

Construită cu doar un secol înainte ca cetatea să fie abandonată, biserica expune o frescă de 1,8 metri, ce înfăţişează icoana Deisis cu Domnul Iisus, Sfântul Ioan Botezătorul şi Fecioara Maria ţinând suluri cu texte biblice greceşti, un stil nemaiîntâlnit până acum în Turcia. Detaliile arhitecturii s-au păstrat într-o formă nealterată, inclusiv o fereastră în formă de cruce prin care razele soarelui pătrund direct pe altar.

Arheologii care se ocupă de acest sit speră ca păstrarea întâlnită în cazul capelei excavate s-a extins şi pentru cele mai vechi vestigii creştine şi greco-romane ale locului.

traducere şi adaptare: Lucian Filip
sursa: http://www.biblicalarchaeology.org

(Foto) Bucuria duhovnicească de la Bari – Biserica ce adăpostește moaștele Sfântului ierarh Nicolae

https://doxologia.ro/bucuria-duhovniceasca-de-la-bari-biserica-ce-adaposteste-moastele-sfantului-ierarh-nicolae-galerie-0

(Foto) Viața Sfântului Nicolae, pictată în Biserica Mănăstirii Aninoasa

Biserica Mănăstirii Aninoasa din județul Argeș este închinată Sfântului ierarh Nicolae. În pridvorul deschis sunt pictate scene din viața sfântului, iar în biserică se găsesc și părticelele din moaştele Sfântului Nicolae, aduse aici în anul 2007 de la Bari (Italia).

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

IS
HS
Α Ω
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

IZBĂVIREA DE SABIE A
VOEVOZILOR NEDIHOVAȚI
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Sfântul Nicolae şi peştera sa din Beit Jala-Palestina

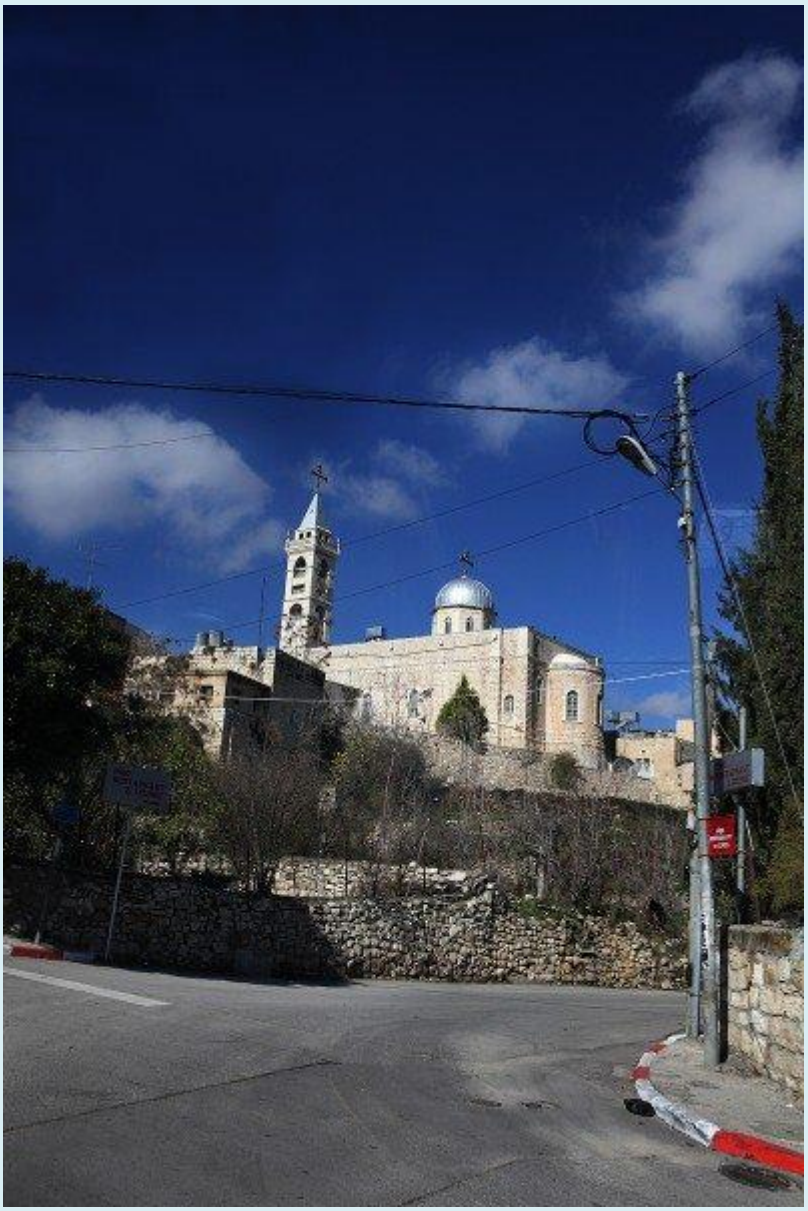

Gabriela Baddour - ghida multor grupuri de pelerini români la Bethleem, românca nostră care locuieşte acolo de 21 de ani, căsătorită fiind cu un palestinian ortodox – ne dă informaţii inedite despre Sfântul Nicolae şi peştera sa, situată în orăşelului Beit Jala, de la periferia Bethleemului.

- Gabriela, mi-ai promis că la viitorul pelerinaj în Ţara Sfântă ne vei duce la Peştera Sfântului Nicolae! Nici nu ştiam că există un asemenea obiectiv în inima Palestinei biblice!

- Arhiepiscopul Mirei Lichiei din Asia Mică, Sfântul Ierarh Nicolae, făcătorul de minuni, este numit tatăl spriritual al locuitorilor din Beit-Jala. Să nu uităm un lucru important : creştinii din Palestina sunt urmaşii originali ai celor care L-au

urmat pe Iisus Hristos, iar această mică localitate (14.500 locuitori) de lângă Bethlehem este una şi aceeaşi cu aşezarea Galem menţionată în Vechiul Testament (Josua, 15,59). De altfel, în aramaică (limbă vorbită în Ţara Sfântă în timpul în care Iisus Hristos a vieţuit pe pământ) numele de Beit Jala înseamnă „covor de iarbă”. Aşadar, avem aici o comunitate continuă de creştini de 2000 de ani, chiar dacă datorită istoriei frământate a locului, mulţi dintre ei au fost nevoiţi să emigreze, mare parte dintre palestinienii rezidenţi în Chile şi Argentina provenind din această arie geografică. Patrimoniu al spiritualităţii, monahismul a plecat din Valea Nilului şi din Palestina, apoi s-a extins către Siria, Mesopotamia, Cappadocia apoi către Europa. A marcat şi influenţat Biserica în primele secole după Hristos şi mulţi au făcut efortul de a trăi după învăţăturile Lui. În anul 305, călugări din Anatolia (Asia mică) au sosit aici şi au înfiinţat o mănăstire cu câteva peşteri şi case; aici a venit pe urmele Mântuitorului şi Părintele Sfântul Nicolae care a strălucit prin viaţa călugărească, rămânând în această mănăstire timp de patru ani, între 312 – 315. Mar Nicola (aşa cum este numit aici) s-a nevoit într-o mică peşteră pe colina de lângă Bethlehem, astăzi orăşelul Beit-Jala.

- Înţeleg că creştinii din Beit Jala păstrează vie memoria trecerii Sfântului Nicolae prin localitatea lor.

- O, este mult mai mult decât atât! Locuitorii îl îndrăgesc atât de mult pe Mar Nicola, încât a devenit patronul creştinilor din oraş, sfântul protector al localităţii. Aproape fiecare familie creştină din Beit-Jala are un Nicola în famile! De sărbătoarea Sfântului (19 decembrie / pe rit vechi) populaţia sărbătoreşte cu mic cu mare în faţa Bisericii Orthodoxe Sfântul Nicolae! De altfel, în Postul Crăciunului avem aici trei zile consecutive de sărbătoare: începem de Sfânta Varvara (17 decembrie), apoi Sfântul Sava cel sfinţit (18 decembrie), pentru ca să ajungem în punctul culminant, de ziua Sfântului Nicolae, în 19 decembrie. Sărbătoarea începe la ora 7,30 cu Sfânta Liturghie oficiată de Patriarhul Ierusalimului în Biserica Sfântului Nicolae, urmează procesiunea către Peştera în care a vieţuit sfântul, lumea mergând cu lumânări aprinse pe străzi, apoi parada de stradă, fanfara, iar după-amiază se merge la Clubul ortodox pentru concertul dat de corurile locale. Şi cum aproape în fiecare familie există cel puţin o persoană care poartă numele sfântului, bineînţeles că pe seară familiile se reunesc şi sărbătoresc, împărţind daruri nu numai sărbătoriţilor ci şi tuturor copiilor. Locuitorii declară că îl iubesc pe Sfântul Nicolae, pentru că îl simt foarte aproape de inima lor şi toată populaţia din Beit Jala aşteaptă ziua sa – sărbătoarea oraşului întreg!

- Presupun că şi Sfântul Nicolae le răspunde pe măsura iubirii, a credinţei lor în el!

- Da! Sfântul Nicolae ajută şi după trecerea sa la Domnul pe cei care au nevoie; locuitorii explică pelerinilor multe minuni noi în care Sfântul apare deasupra bisericii şi apără locuitorii de rachete venite (în 2001) din partea israeliană...sau vindecă bolnavi, apare în vis unor oameni necăjiţi, ş.a.m.d. De altfel, în timpul celor două războaie mondiale, nici o bombă nu a căzut peste Beit Jala. Sunt localnici care spun că l-au văzut pe sfânt cu braţele întinse deasupra localităţii, ferind-o de bombele care au vizat această ţintă în urma declaraţiei de independenţă din 1948. Unul dintre localnici a declarat :" nici o bombă nu a atins Beit Jala. Numai turnul Bisericii Sfântului Nicolae a fost avariat. Noi ştim că Sfântul Nicolae a fost cel care ne-a salvat de la toate problemele".

- Impresionant! Vorbeşte-ne puţin despre Biserica Sfântului Nicolae, te rog.

- Biserica este construită deasupra peşterii unde s-a nevoit şi rugat Sfântul Nicolae înainte de a participa la primul Sinod de la Niceea pe care l-a convocat Sfântul Împărat Constantin cel mare. Biserica actuală a fost ridicată după ultimul cutremur (1927) pe ruinele altei biserici dedicată Sfântului Gheorghe (se poate vedea altarul acelei biserici la un nivel mai jos, de asemenea sunt locuri de rugăciune retrase în nişte tunele subterane). În mica peşteră a Sfântului Nicolae se poate observa un minunat mosaic care datează din secolele 5-6; fragmente de pardoseli de mosaic s-au găsit şi pe străduţa laterală din spatele bisericii, ceea ce arată că într-adevăr a mai fost o biserică înainte.

O minune este icoana Sfântului Nicolae care în anul 2011 a izvorât mir la intervale de câteva luni. Locuitorii vin cu evlavie să se închine la această icoană şi la apa adusă de la Bari cu atestat că este de la mormântul sfântului.

Şi noi românii îl iubim pe Sfântul Nicolae, avem în ţară peste 1000 de biserici închinate lui, iar aproximativ 800,000 de români îi poartă numele! Aşa încât vă aştept cu mare drag să vă conduc la acest lăcaş sfânt, situat foarte aproape de Biserica Naşterii Domnului din Bethleem!

A consemnat
Maria Chirculescu
Miriam Turism

أب بيت جالا
القديس
صانع
نقولا
العجائب

القديس نيقولاوس العجائبي
شفيع مدينة بيت جالا ١٩٩٥

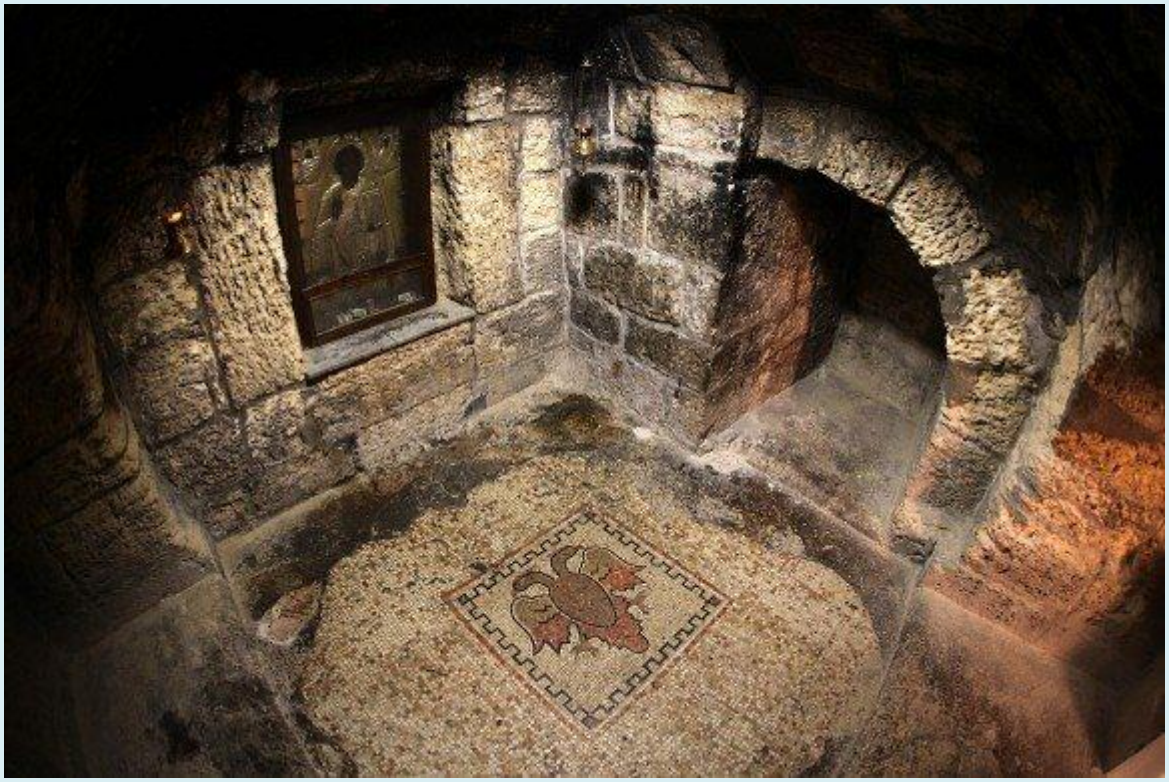

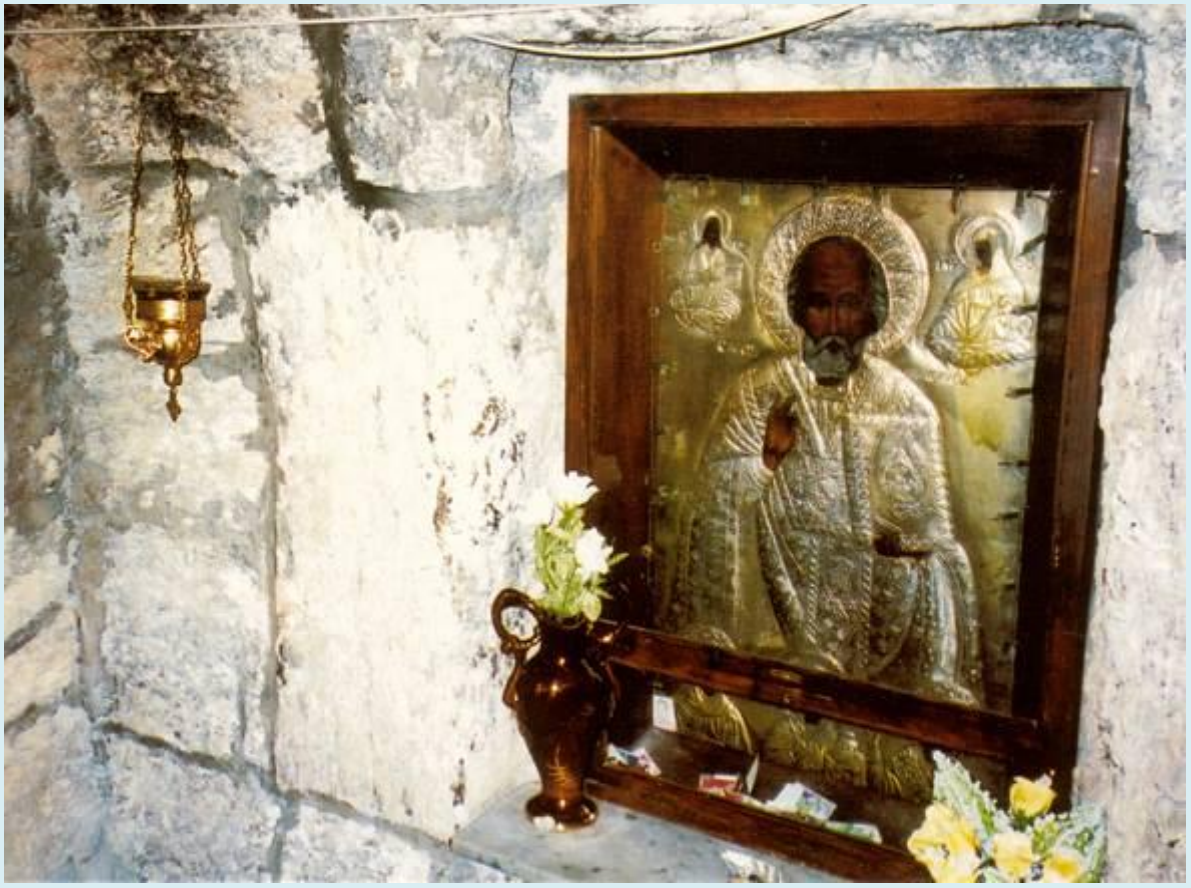

القديس نيقولاوس
١٩٦٥

Frânturi din viața Sfântului Nicolae (fresce)

Scene din viața Sfântului ierarh Nicolae preluate din pictura interioară a bisericii Sfântul Nicolae Domnesc din Iași.

Când au dus pre
să învețe carte
Stul Nicolae
© doxologia.ro

Când
toni
l-au hiro-
sit Diacon
Vrednic este
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Nicolae
în temniță
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Leon Magdan - Semnificaţia numelui Nicolae

Sfântul Ierarh Nicolae este un mare sfânt al Bisericii ortodoxe, bucurându-se de o aleasă cinstire. Sfântul Nicolae este icoana bunătăţii şi a dărniciei. Se trăgea din părinţi creştini şi bogaţi, dar după moartea acestora şi-a împărţit întreaga avere săracilor şi s-a călugărit. Ajungând mitropolit, Sfântul Nicolae se ocupa mai mult decât oricine de soarta celor necăjiţi, ajutându-i cu merinde şi bani, cu sfaturi şi rugăciuni.

Nicolae, Nicolaie - din greacă: victoria poporului, izbânda neamului, acest nume ne arată că nu trebuie să fim egoişti, să ne interesese doar binele şi izbânda noastră sau a celor apropiaţi nouă, ci trebuie să dorim şi să contribuim, după puterile noastre, la bunăstarea tuturor oamenilor, dăruind înainte de toate, un zâmbet, o vorbă bună, un sfat. Atunci când un creştin dă dovadă de înţelegere, de milă şi dragoste nu doar el are de câştigat înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, ci noi toţi avem de câştigat, fiindcă ce ne putem dori mai mult în jurul nostru decât oameni buni şi sinceri, prieteni devotaţi şi uniţi.

Derivate: Nicoleta, Nicu, Niki, Nic, Nicoară, Nicola, Neculai, Naie, Laie, Nicuşor, Niculiţă, Neculce, Nicolina, Colette, Miku ş.a.

Sfântul Nicoale este patronul şi ocrotitorul copiilor, care aşteaptă în fiecare an daruri de ziua acestuia - 6 decembrie.

O parte din sfintele sale moaşte se află la Biserica Sfântul Gheorghe nou din centrul Bucureştiului, loc de permanent pelerinaj pentru credincioşii români din întreaga ţară şi nu numai.

(Leon Magdan, Numele meu - mic dicţionar ortodox, Editura Corint Turism, Bucureşti, 2004, pp. 26-27)

Icoane

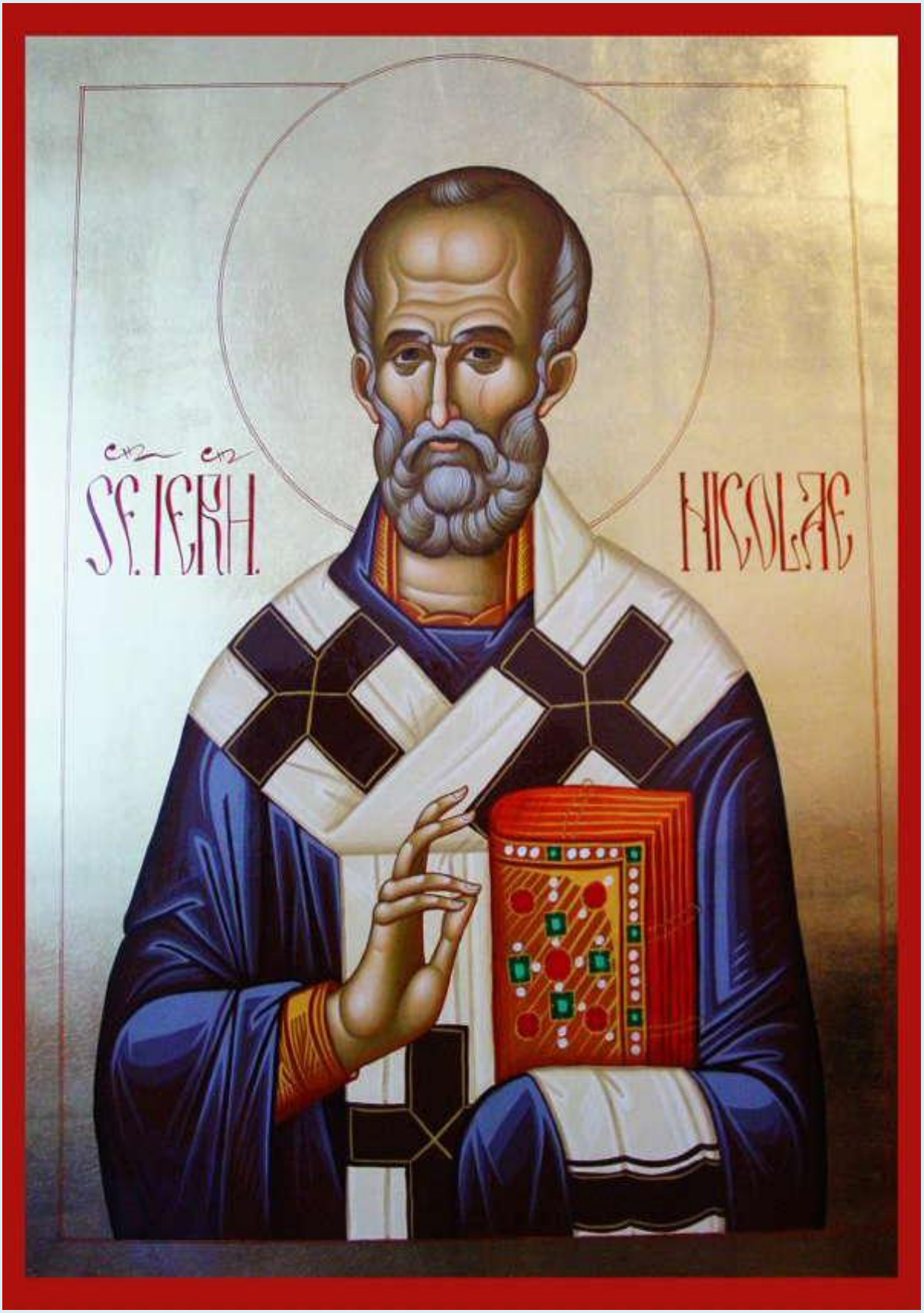

SF. IER.
NICOLAE

SF. IER.
NICOLAE

SF. IERARH
NICOLAE

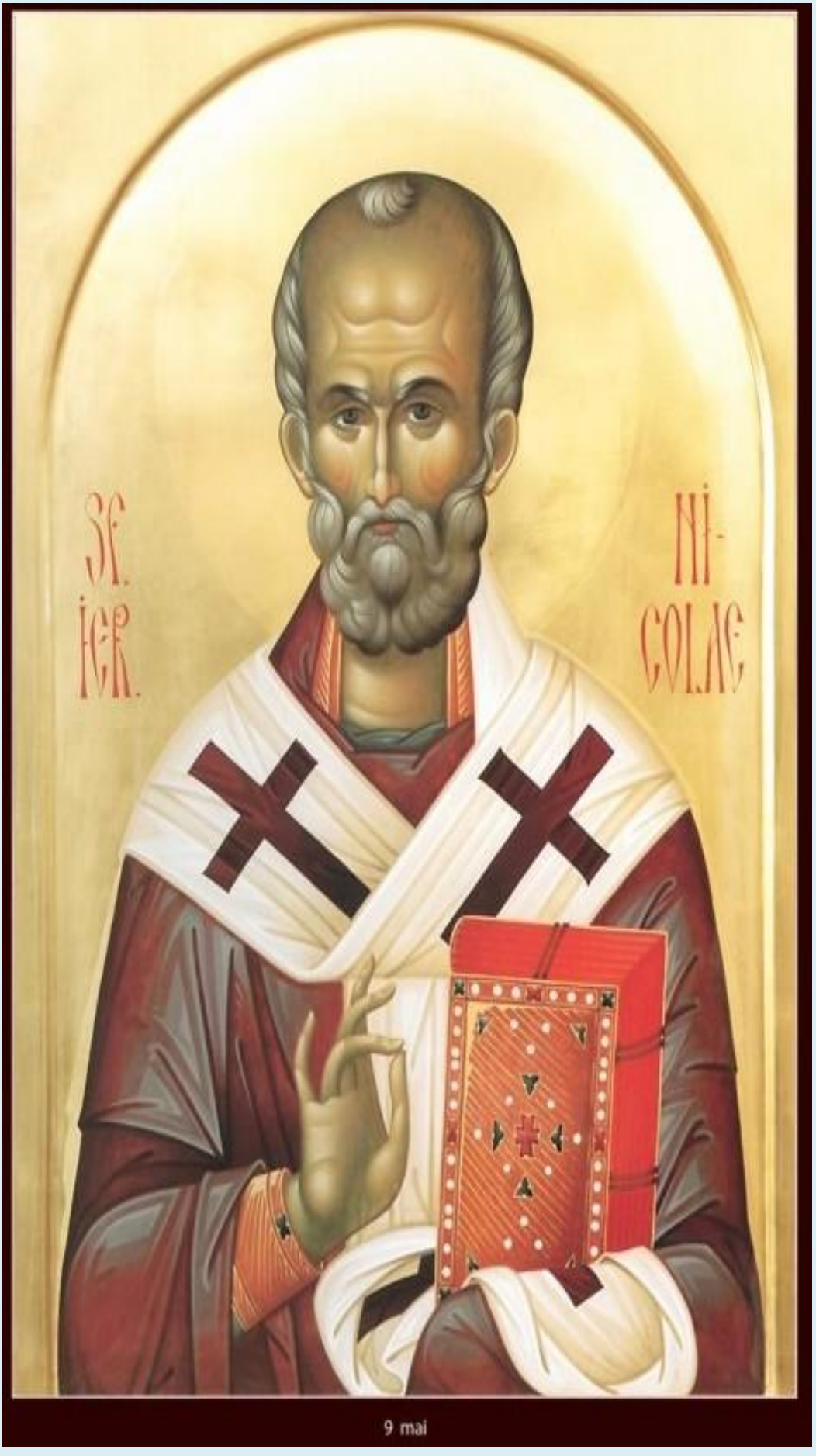

9 mai

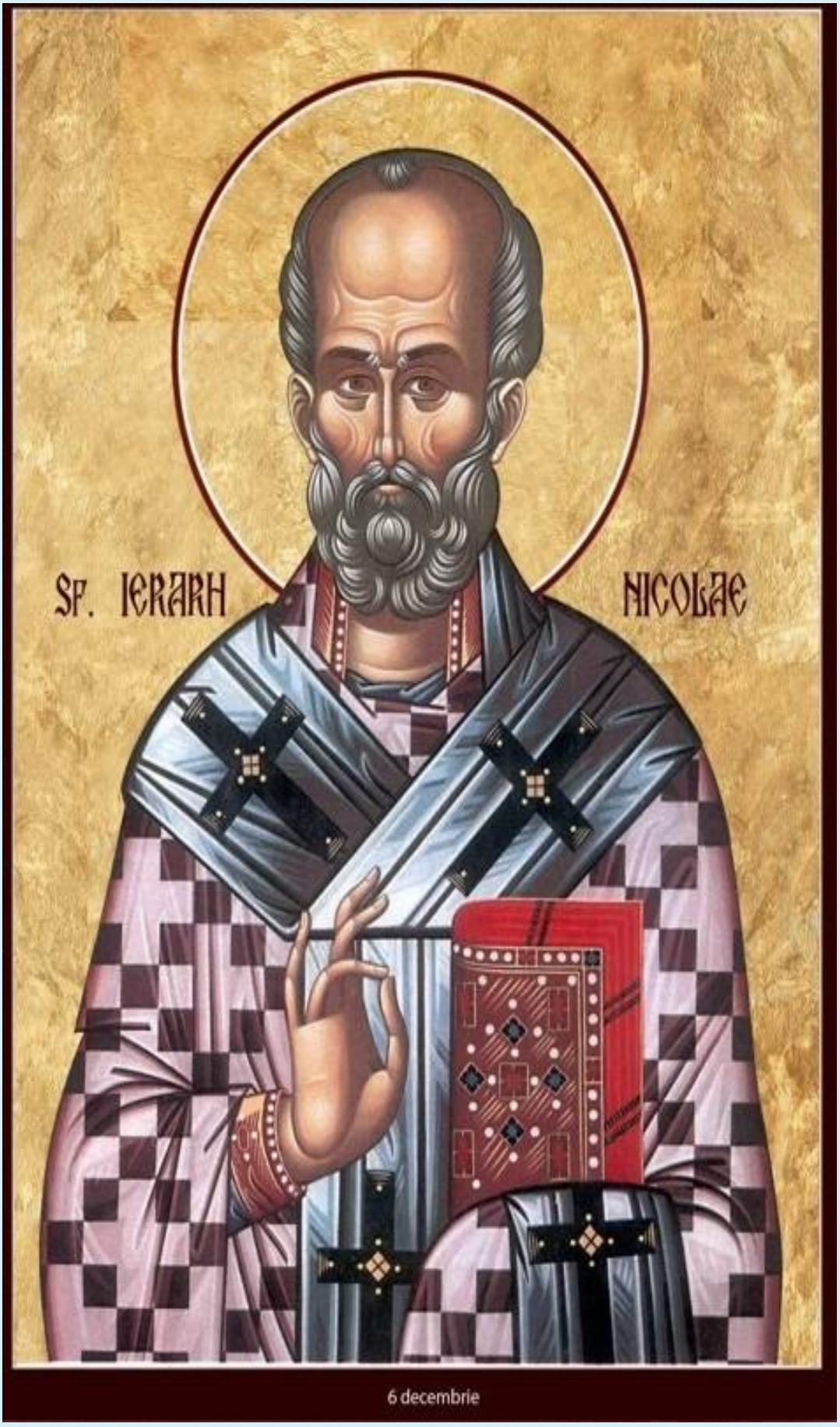
SF. IERARH NICOLAE
6 decembrie

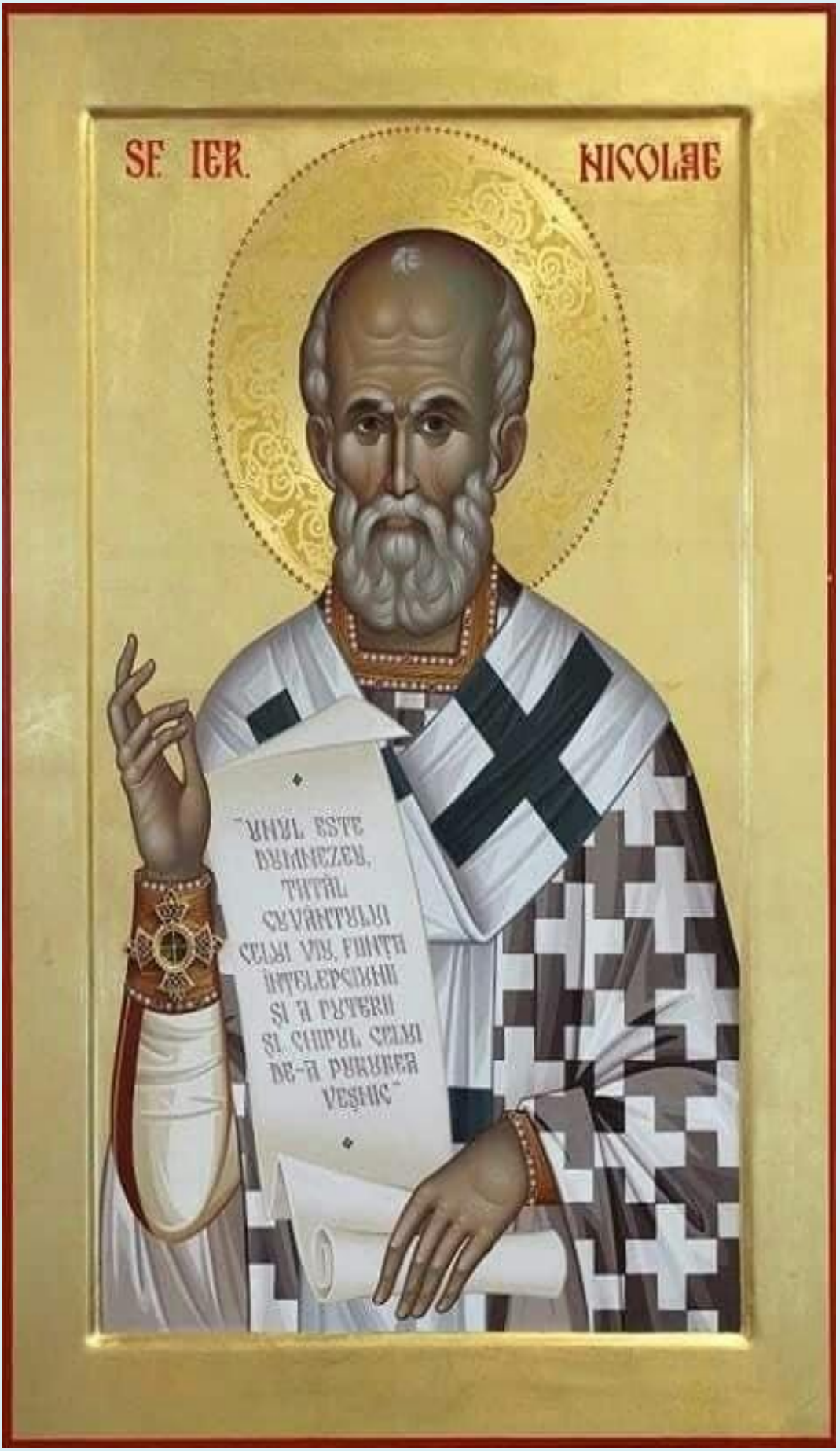
SF. IER.
NICOLAE

ΑΓΙΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΙΣ ΧΣ
ΝΙ ΚΑ
icon-gallery.com.ua

Ὁ ἅγιος
Νικόλαος

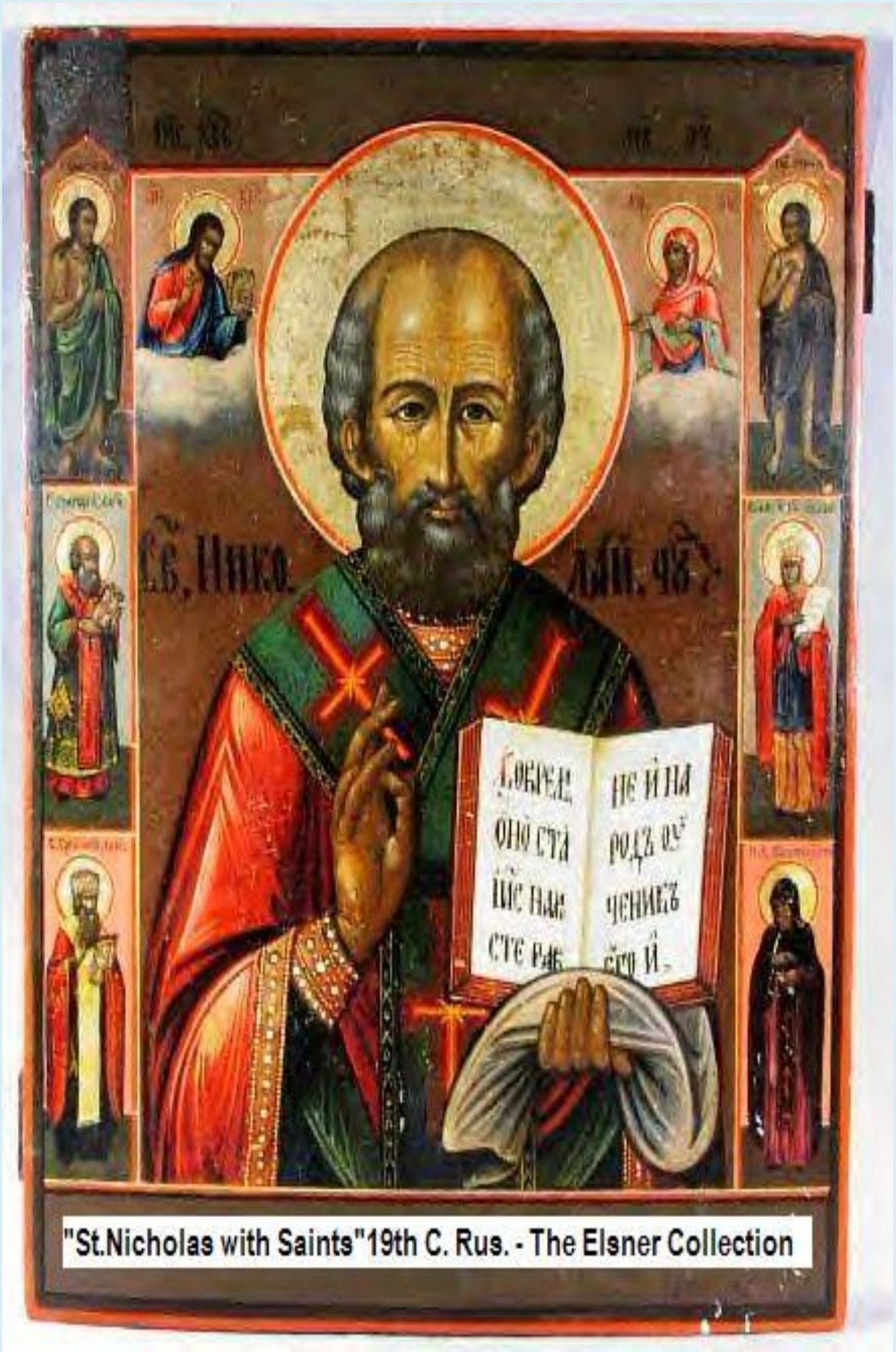
"St.Nicholas with Saints"19th C. Rus. - The Elsner Collection

The people of Myra being saved from famine by St. Nicholas

Icon of the Dormition of St. Nicholas

СТЫЙ НИКОЛА

SF. IER. NICOLAE

ΝΙΚΟ
ΛΑΟΣ

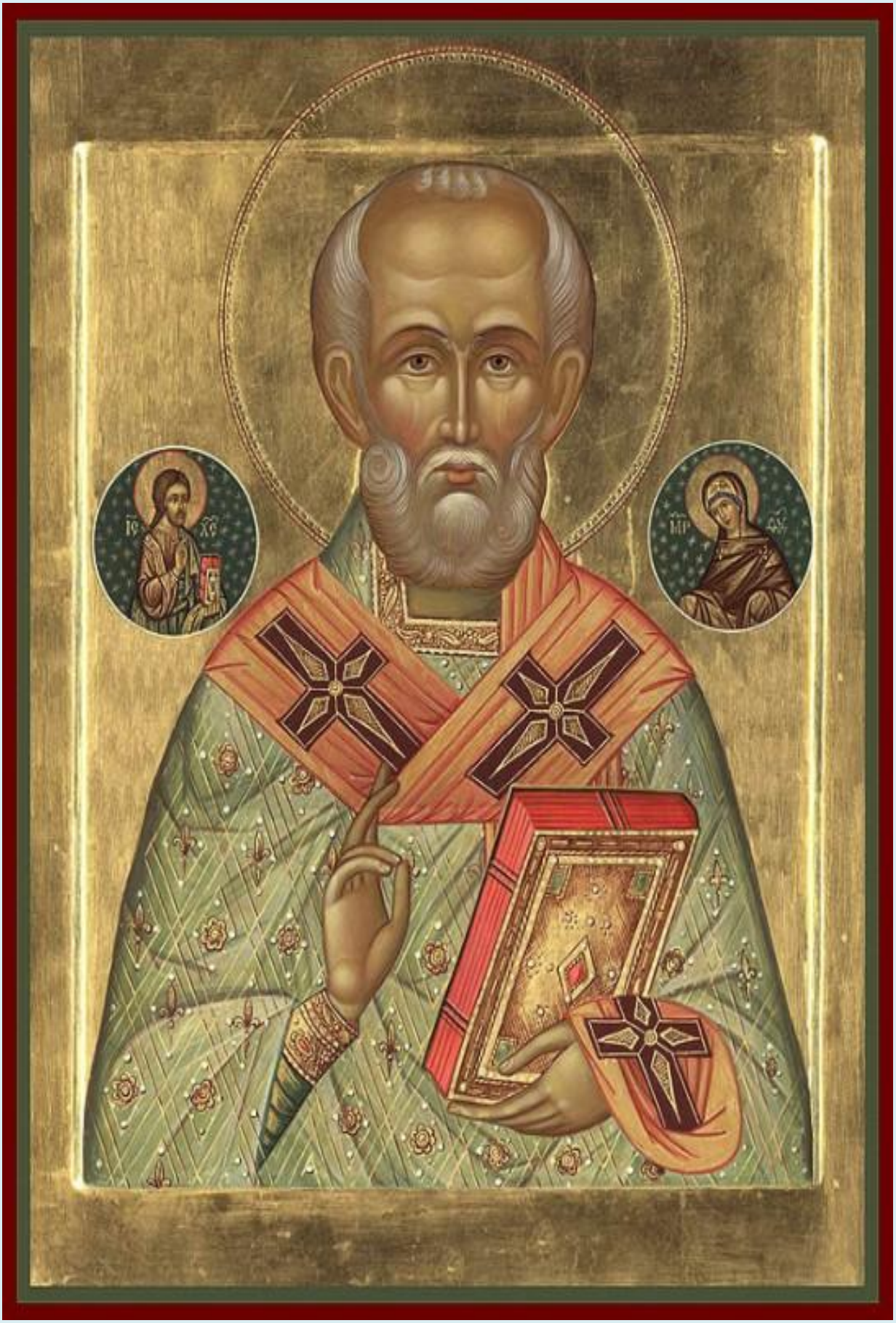

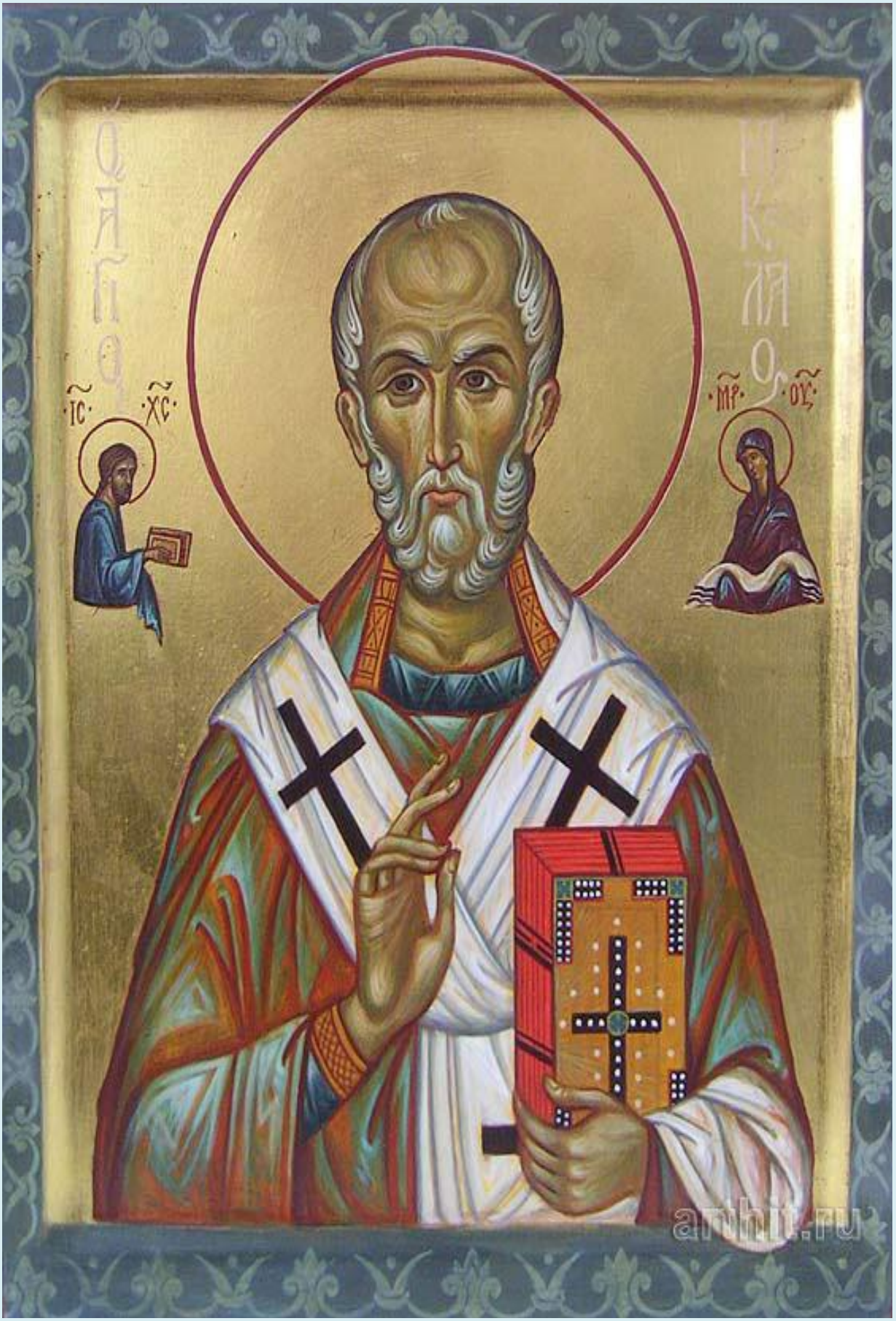
ІС ХС
МР ОУ
arthit.ru

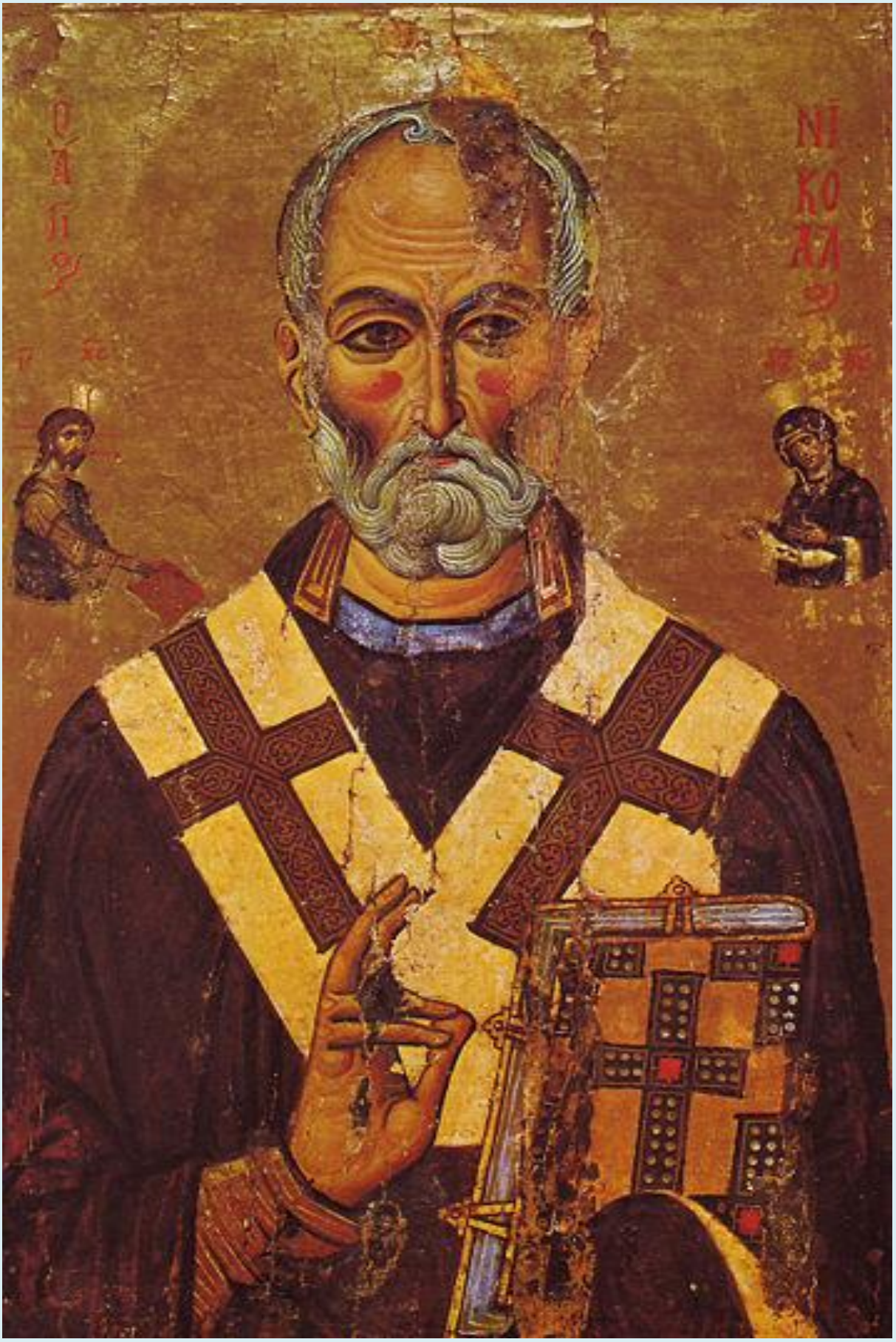

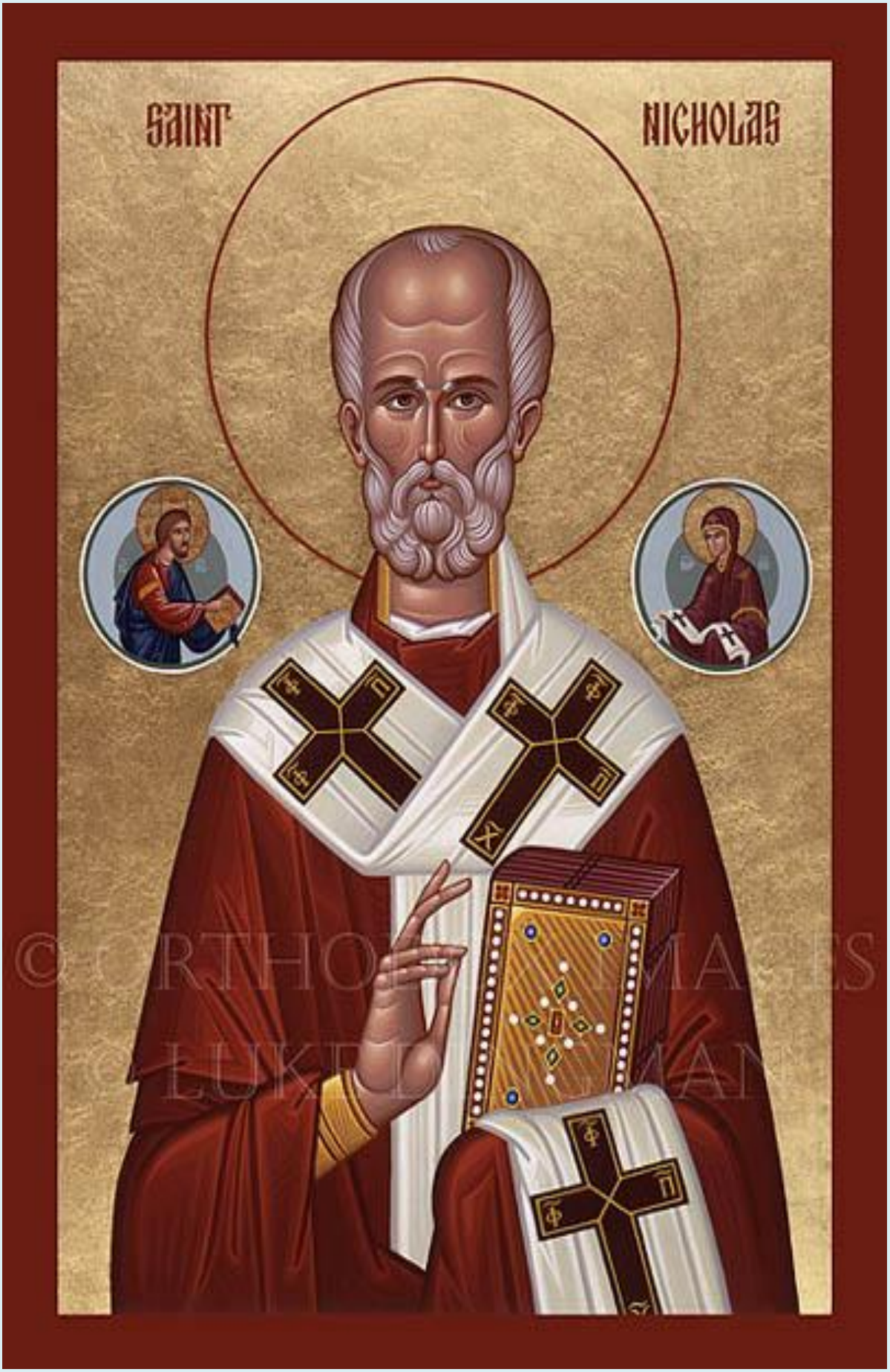
SAINT
NICHOLAS

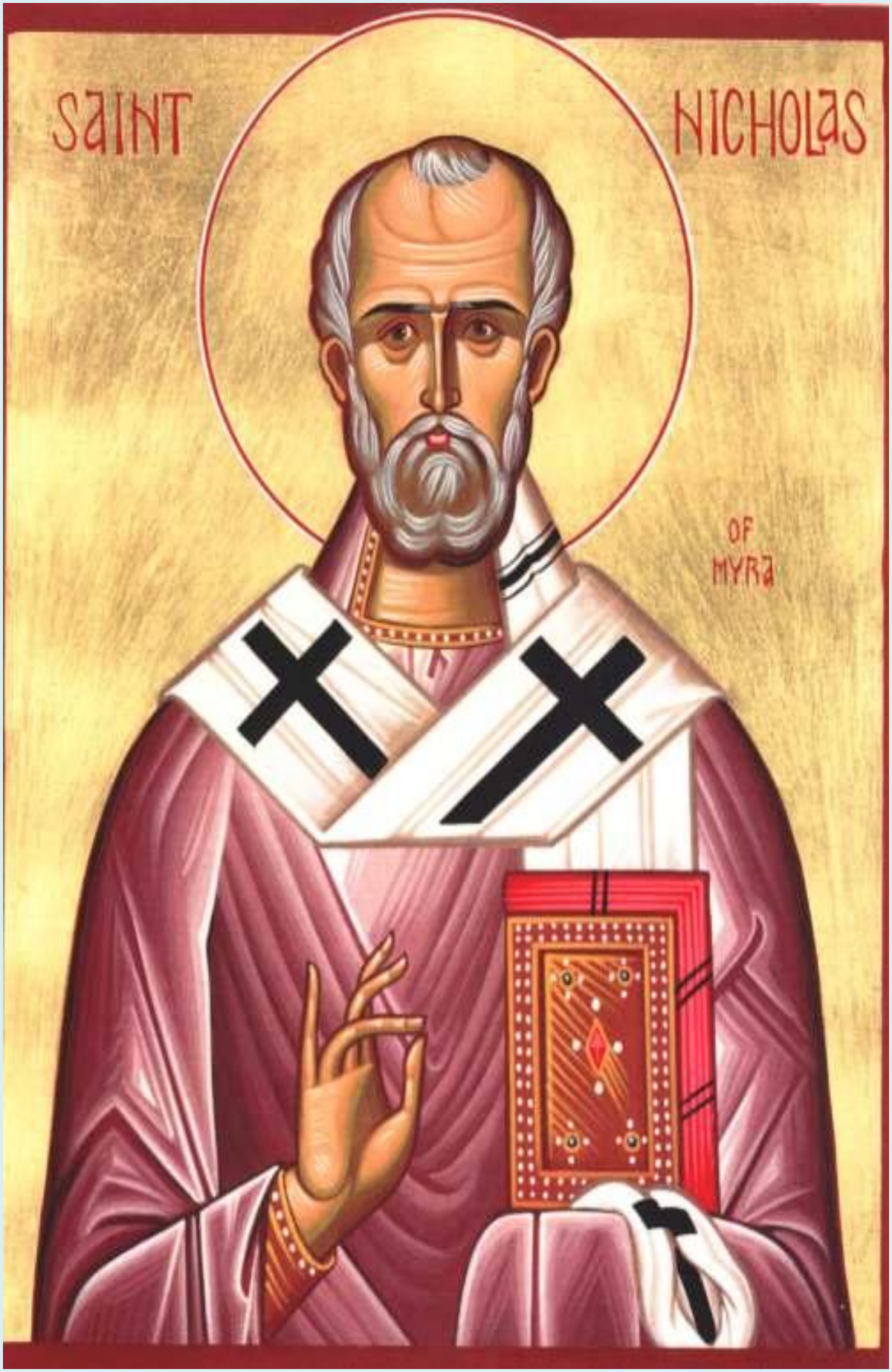
SAINT
NICHOLAS
OF
MYRA

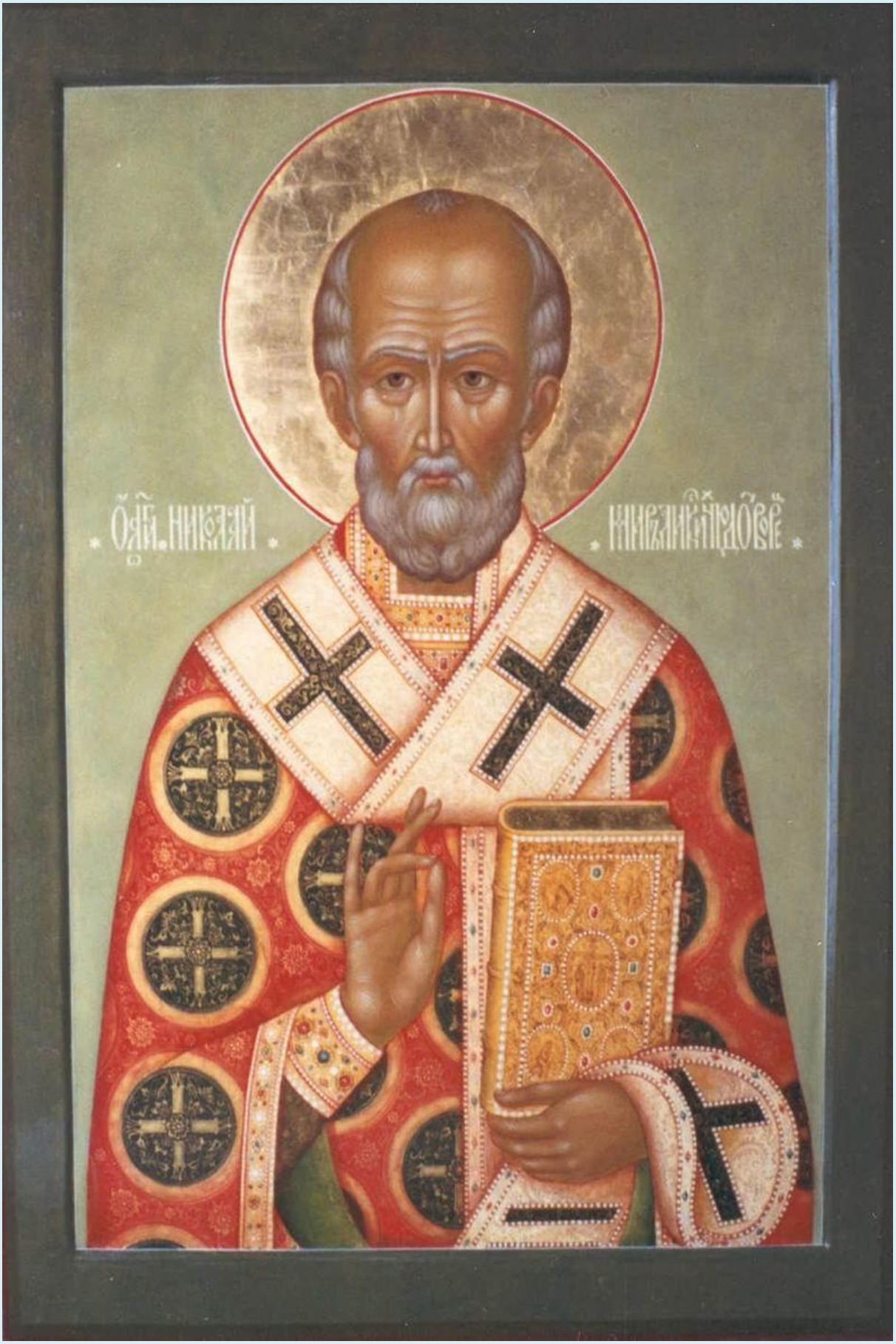
ОЦЕ НИКОЛАЙ
ЧУДОТВОРЕЦЬ

Ὁ ἅγιος Νικόλαος
χειρ Λέοντος

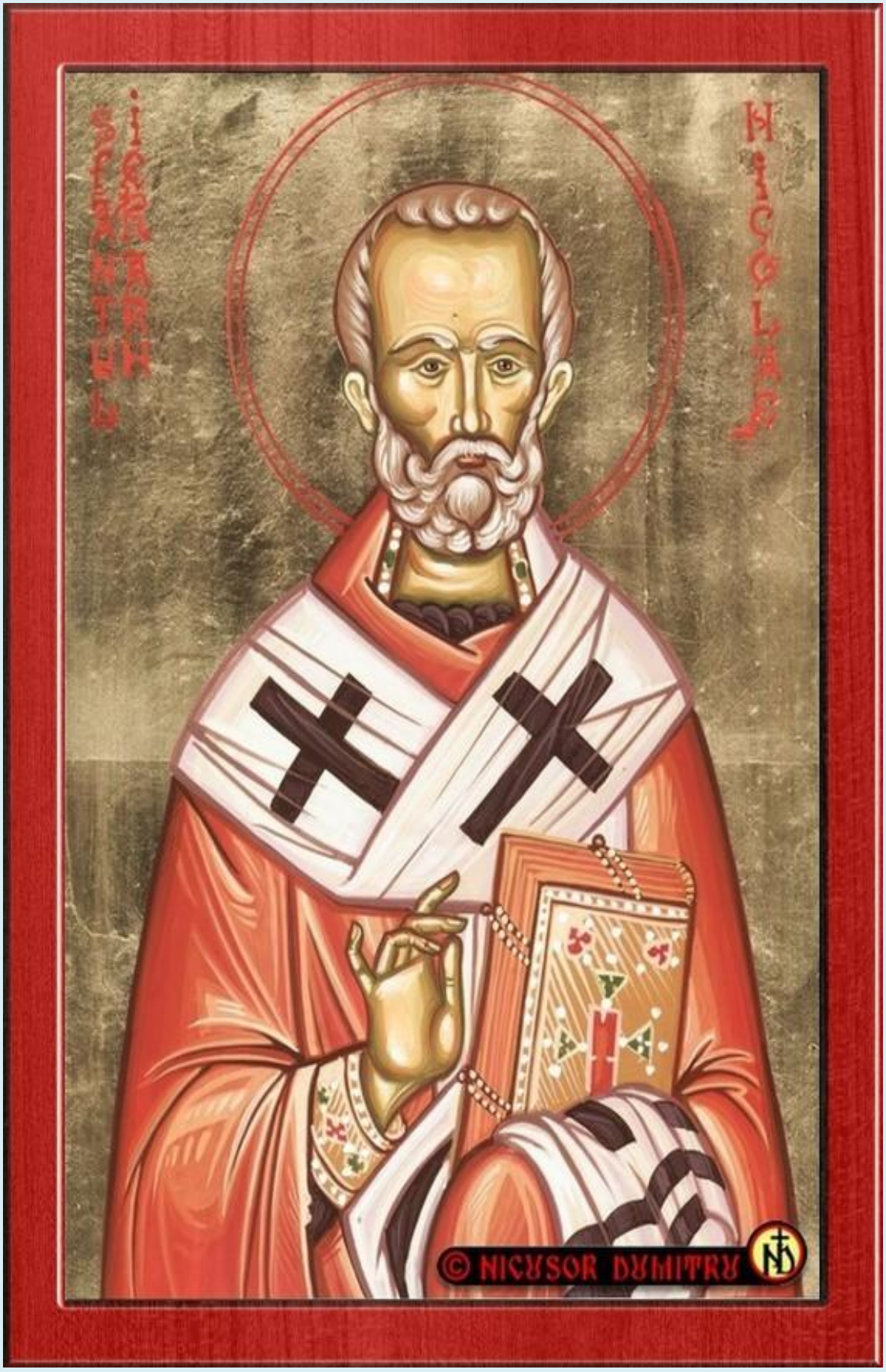
SFÂNTUL IERARH NICOLAE
© NICUSOR DUMITRU

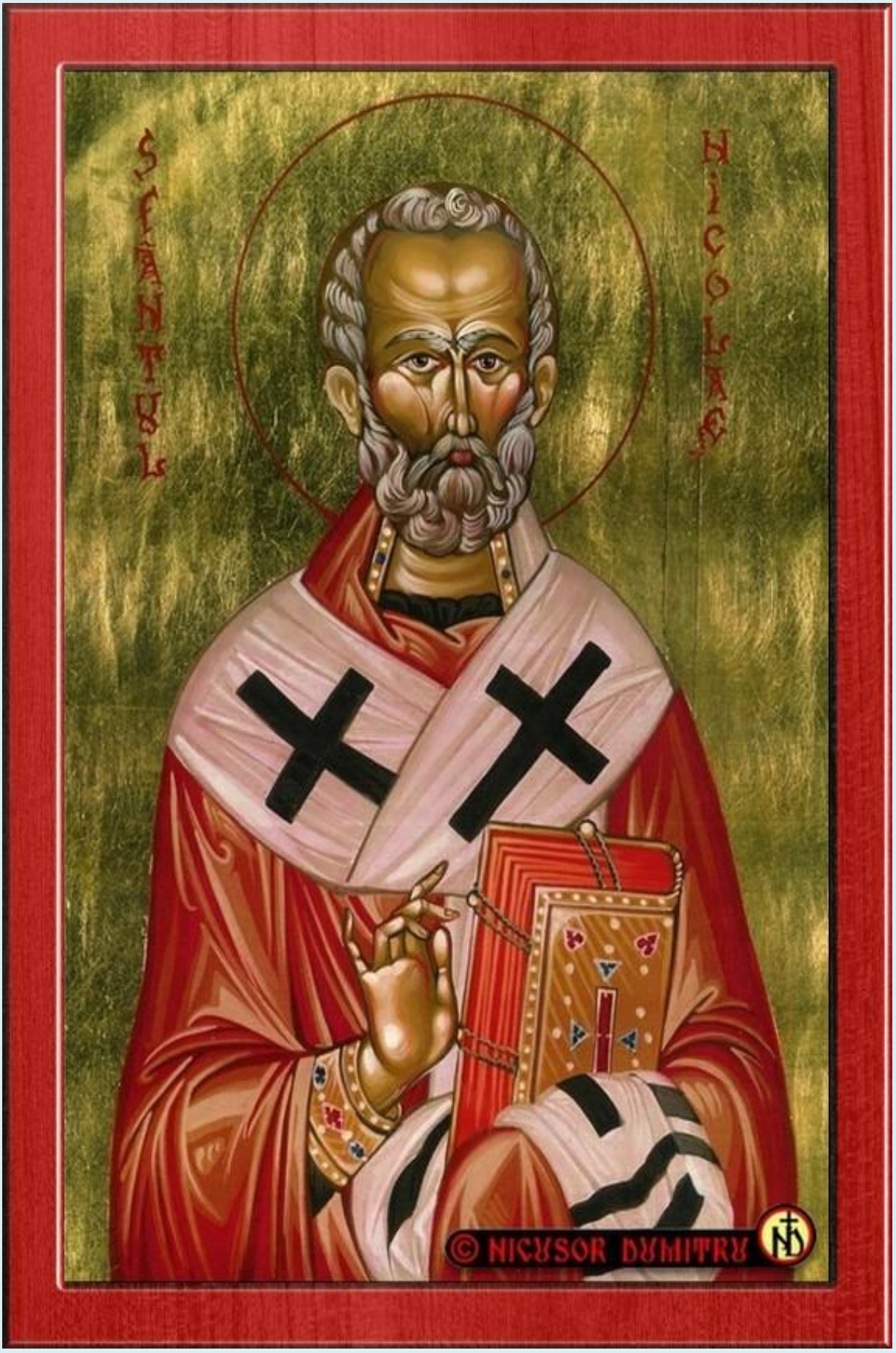
SFANTUL NICOLAE
© NICUSOR DUMITRU

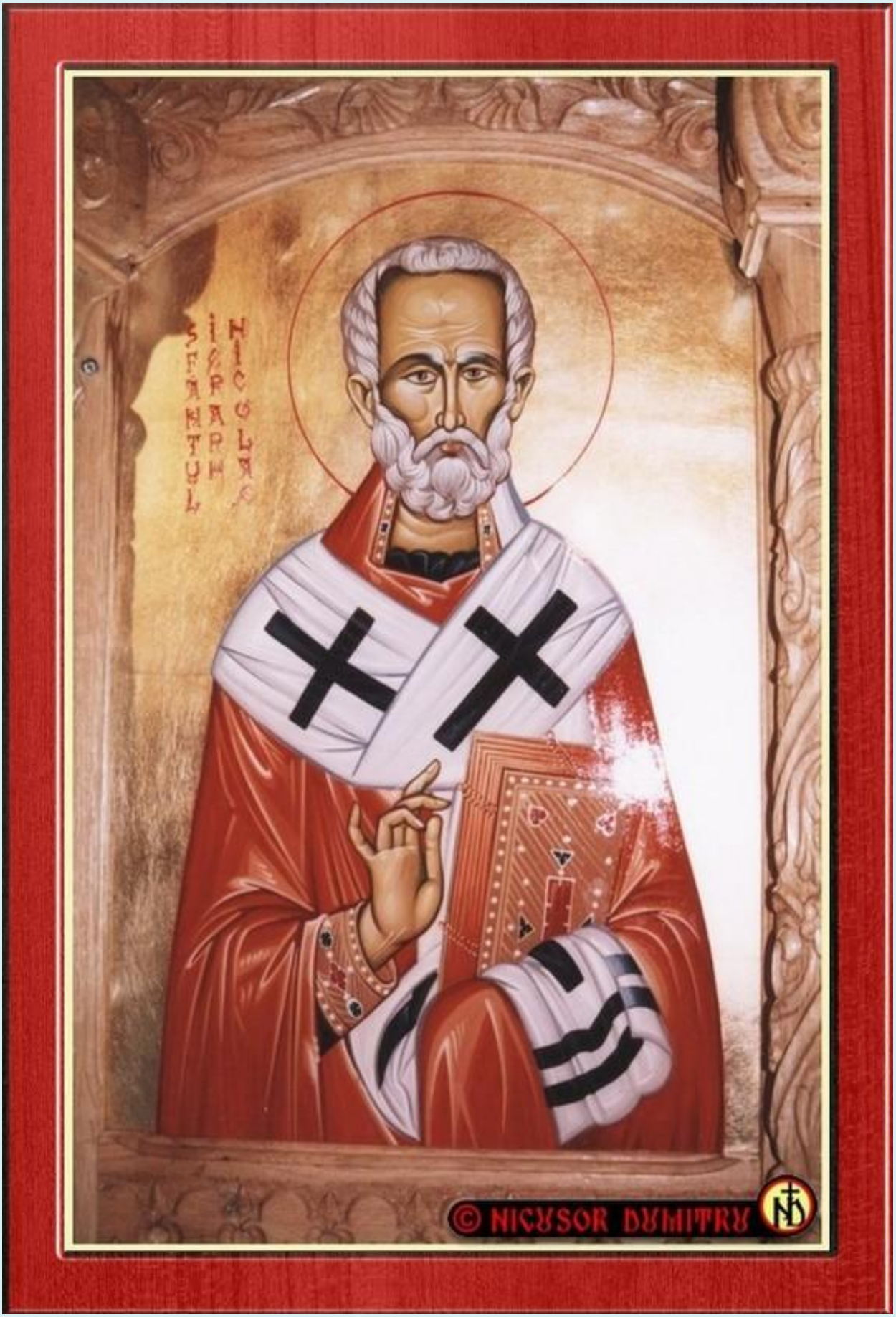
SFÂNTUL IERARH NICOLAE
© NICUSOR DUMITRU

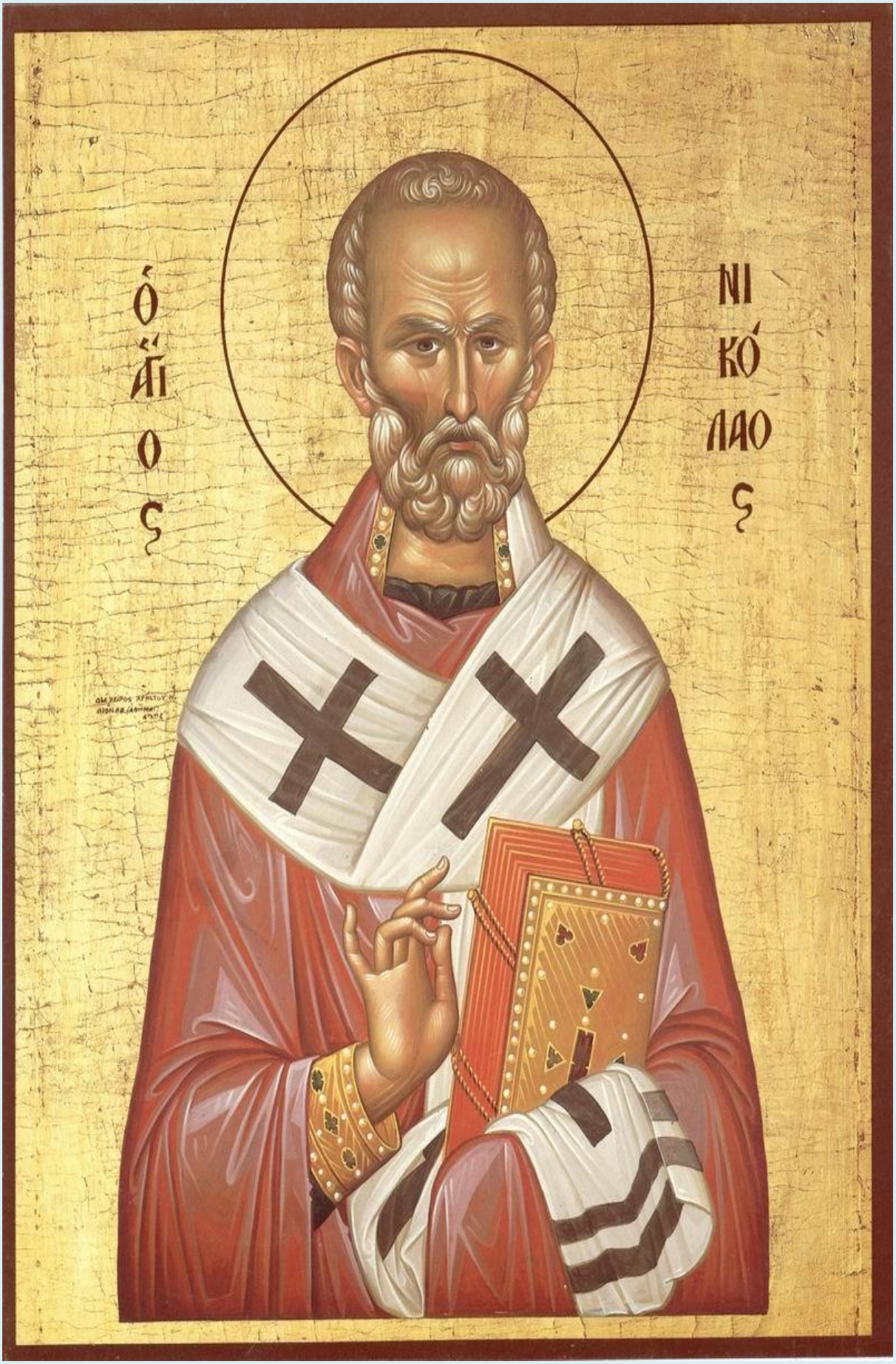
Ο ΑΓΙΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΑΓΙΟΝΙΚΟΛΑΟΥ

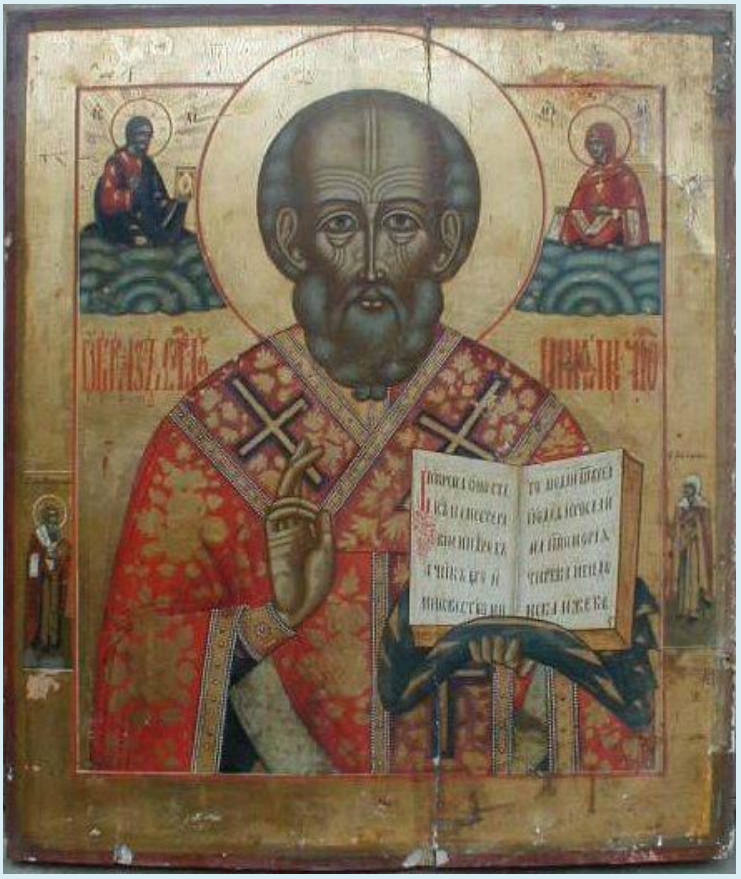

СВЯТИТЕЛЬ
НИКОЛАЙ

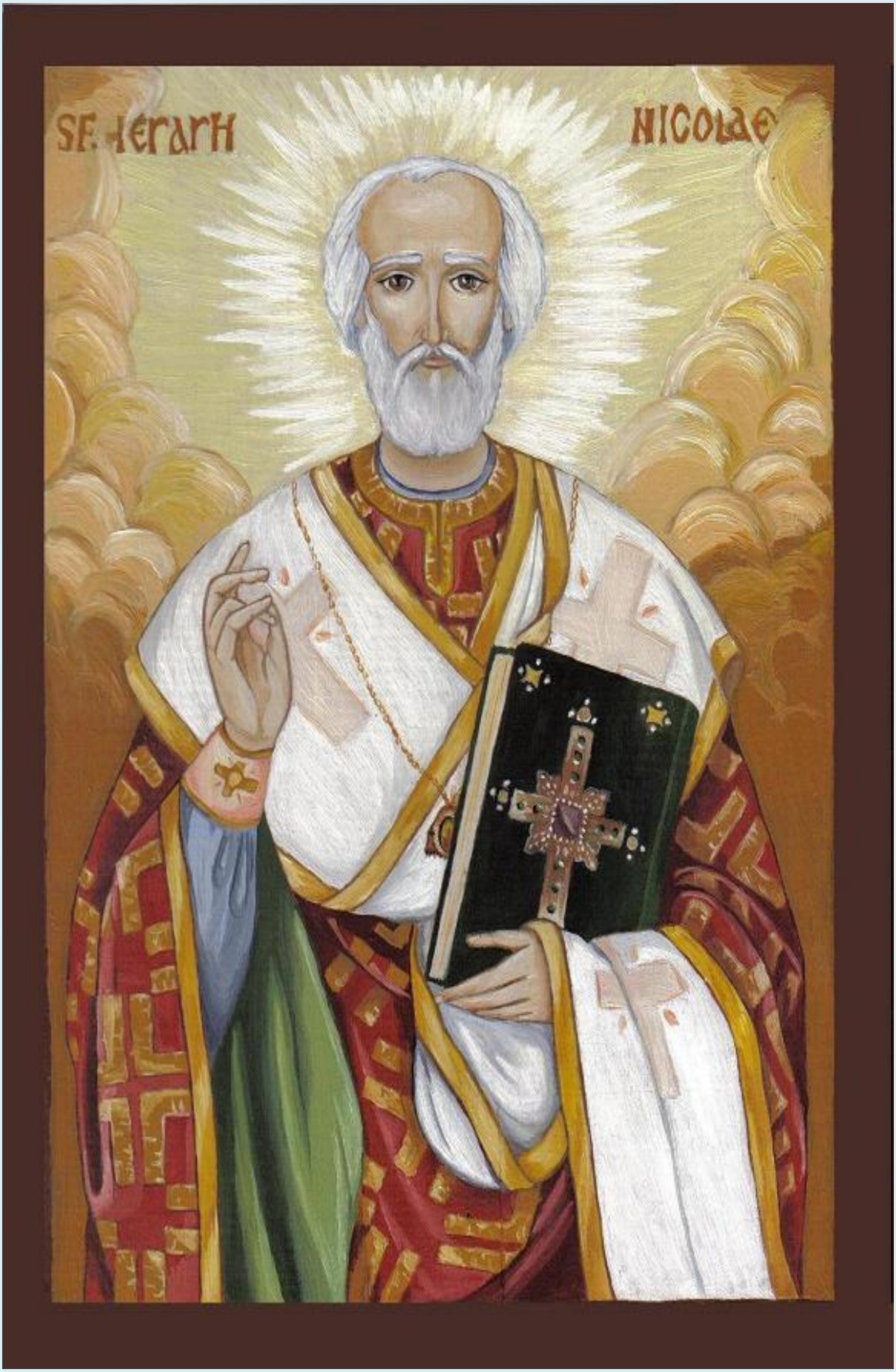
SF. IERARH
NICOLAE

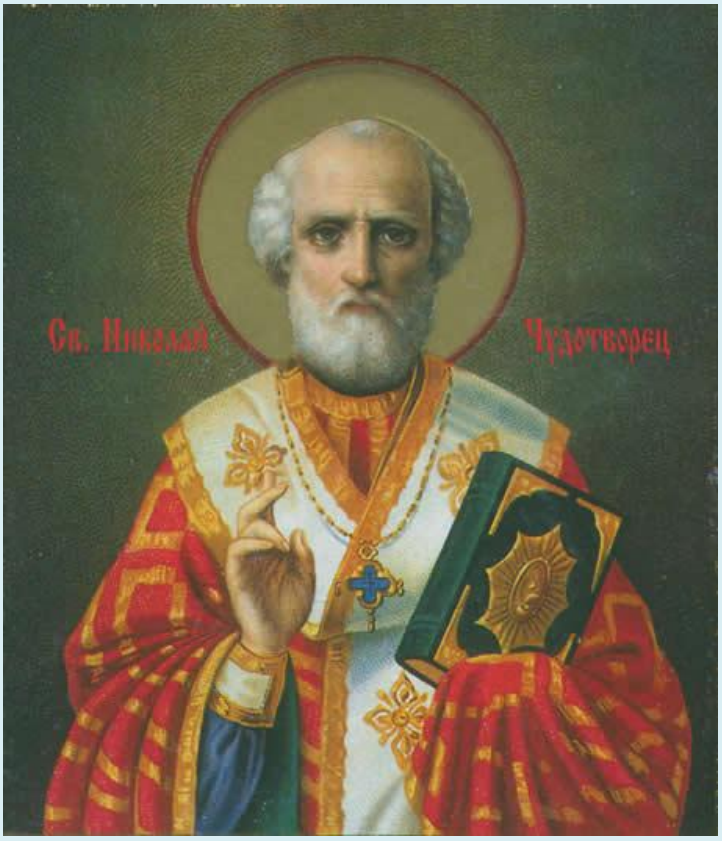
Св. Николай
Чудотворец

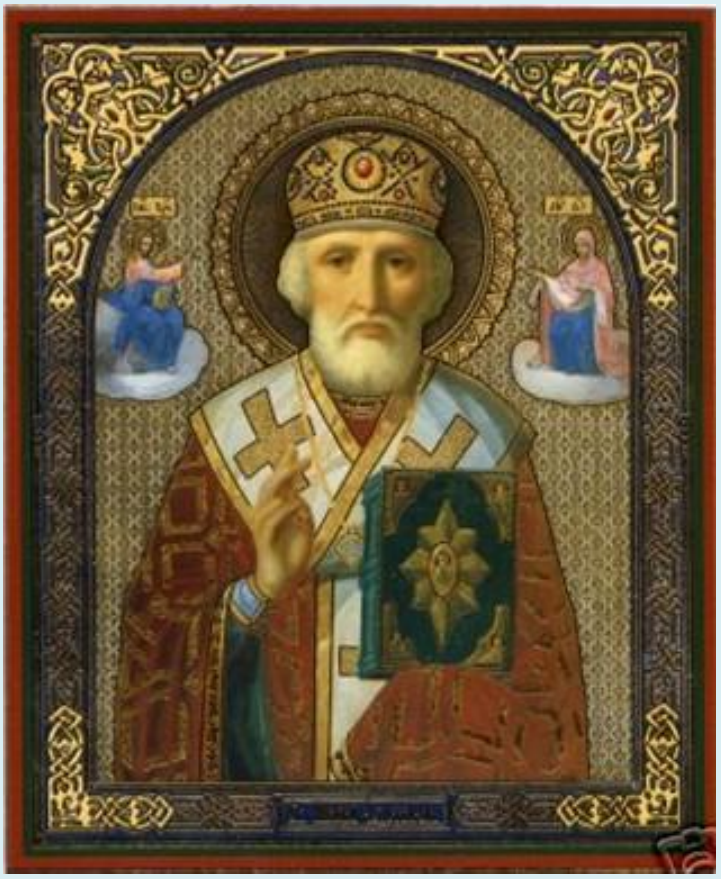

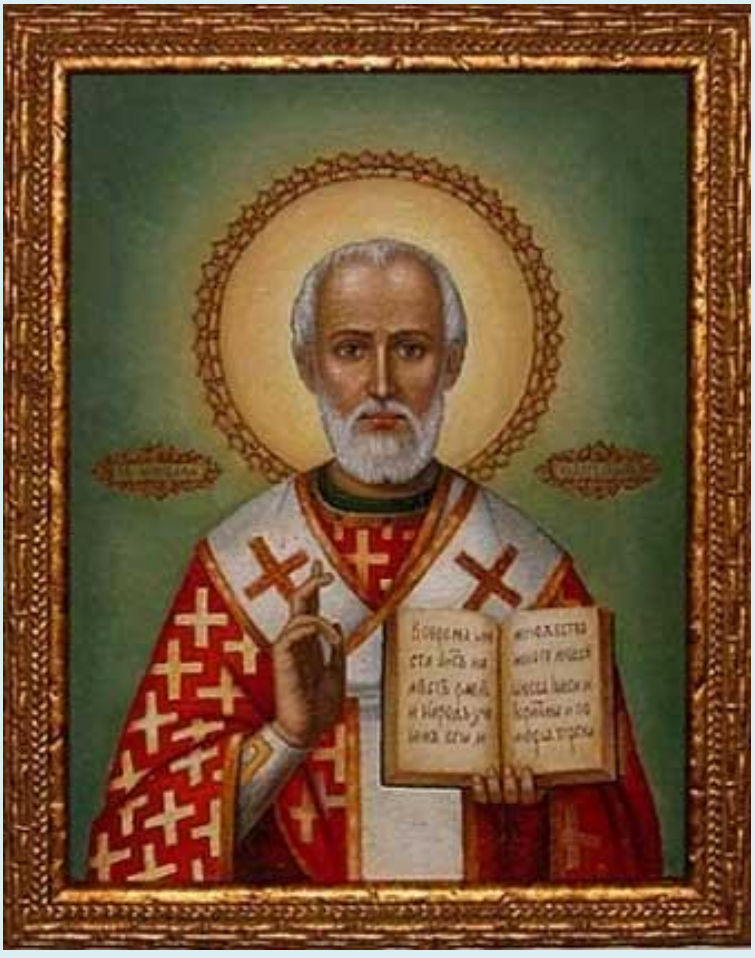

СВ. НИКОЛАЙ МИРЛИКІЙСЬКІЙ ЧУДОТВОРЕЦЬ
ІС
ХР
ЯНР
Д.У

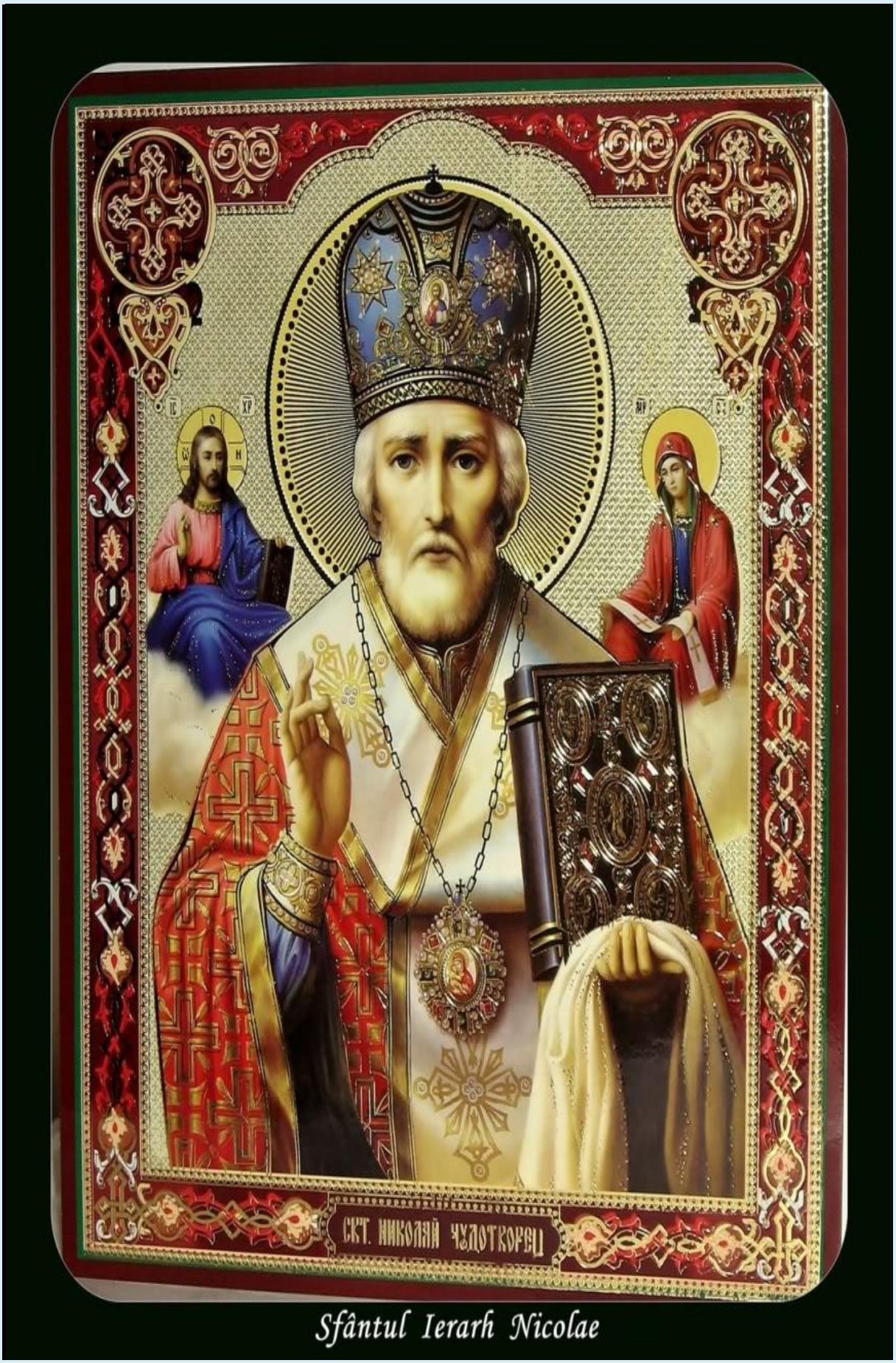

Sfântul Ierarh Nicolae

S. Nicolae

СВ. НИКОЛАЙ ЧУДОТВОРЕЦ

СВ. НИКОЛАЕ ЧУДОТВОРЕ

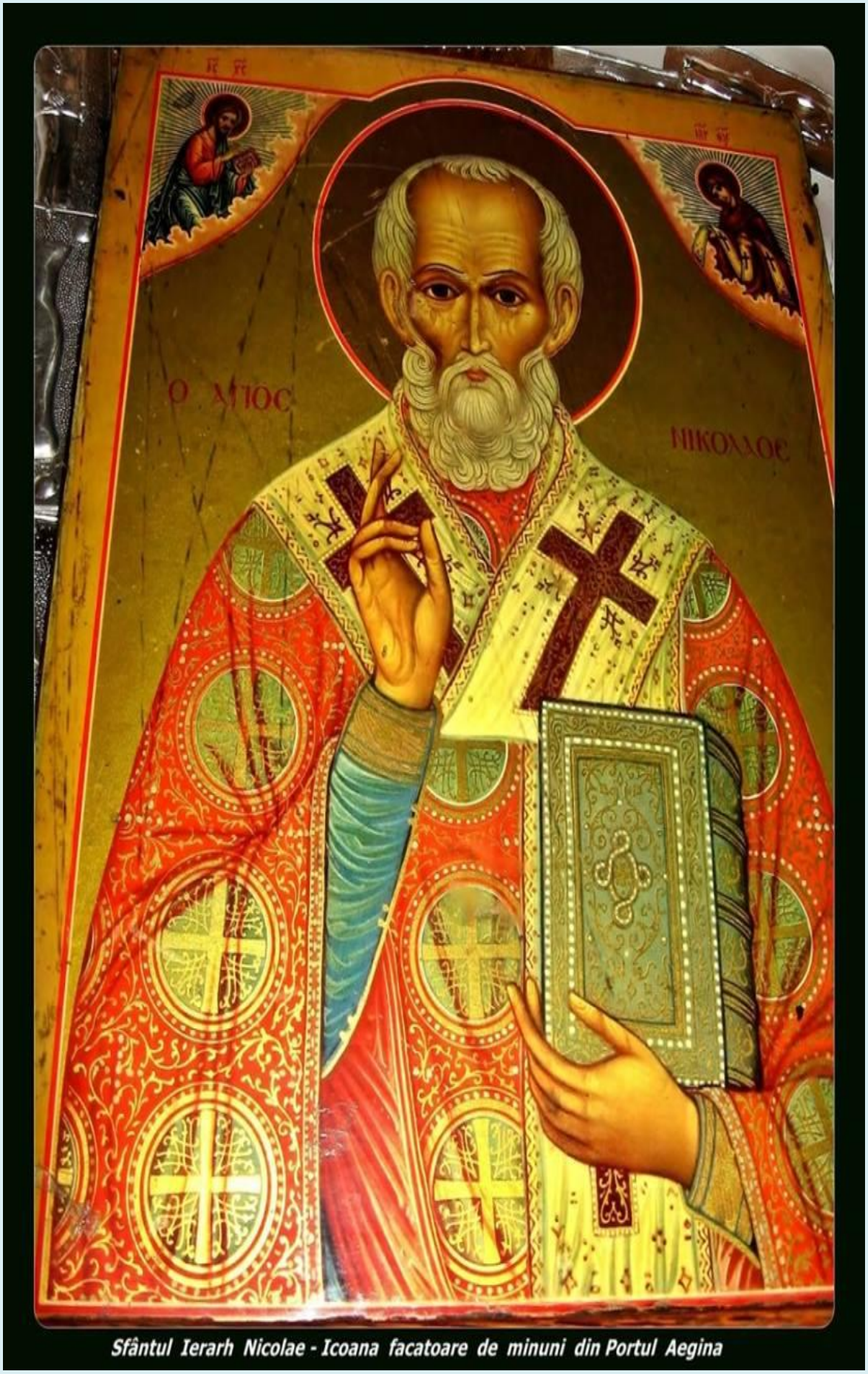

Sfântul Ierarh Nicolae - Icoana facatoare de minuni din Portul Aegina

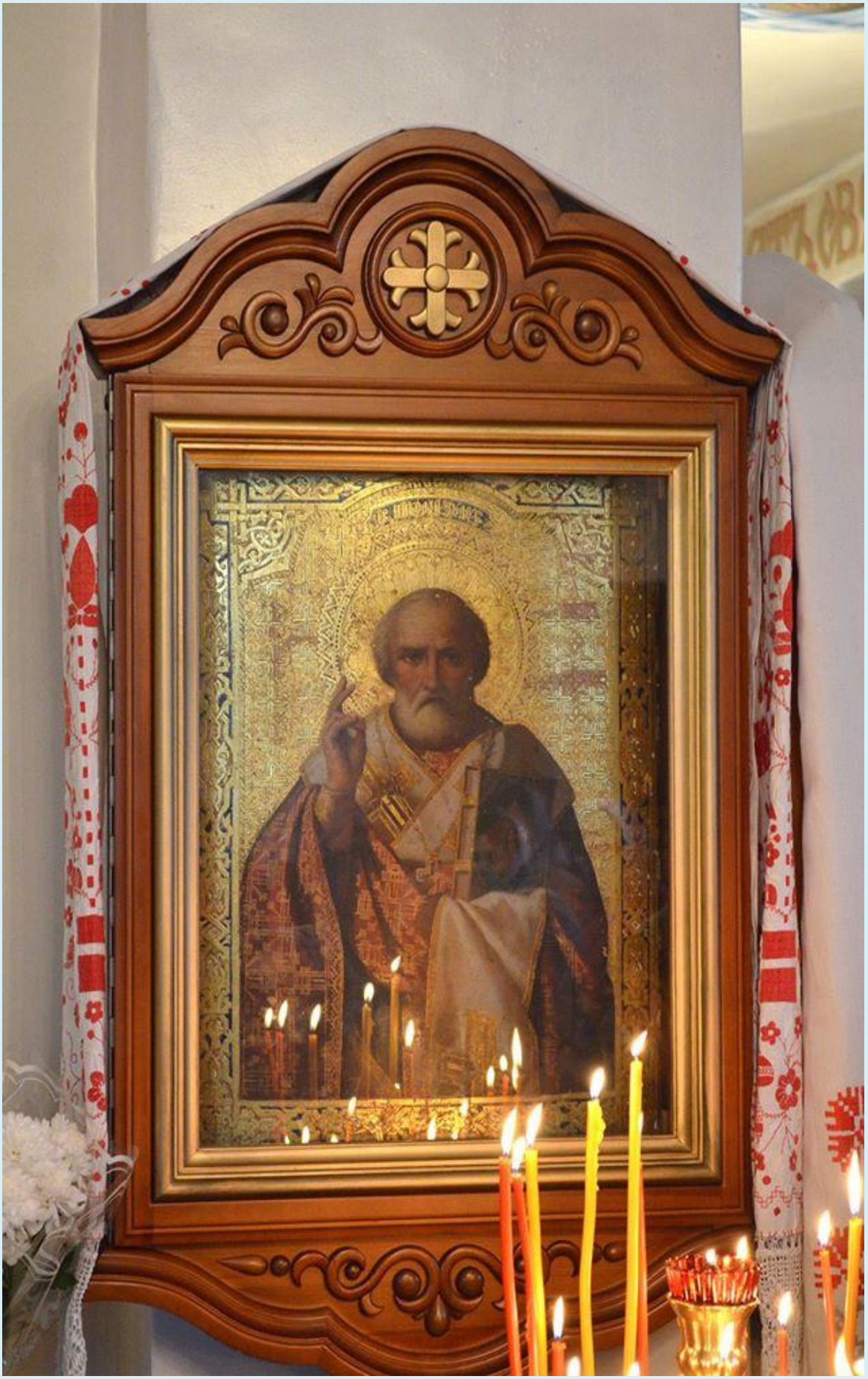

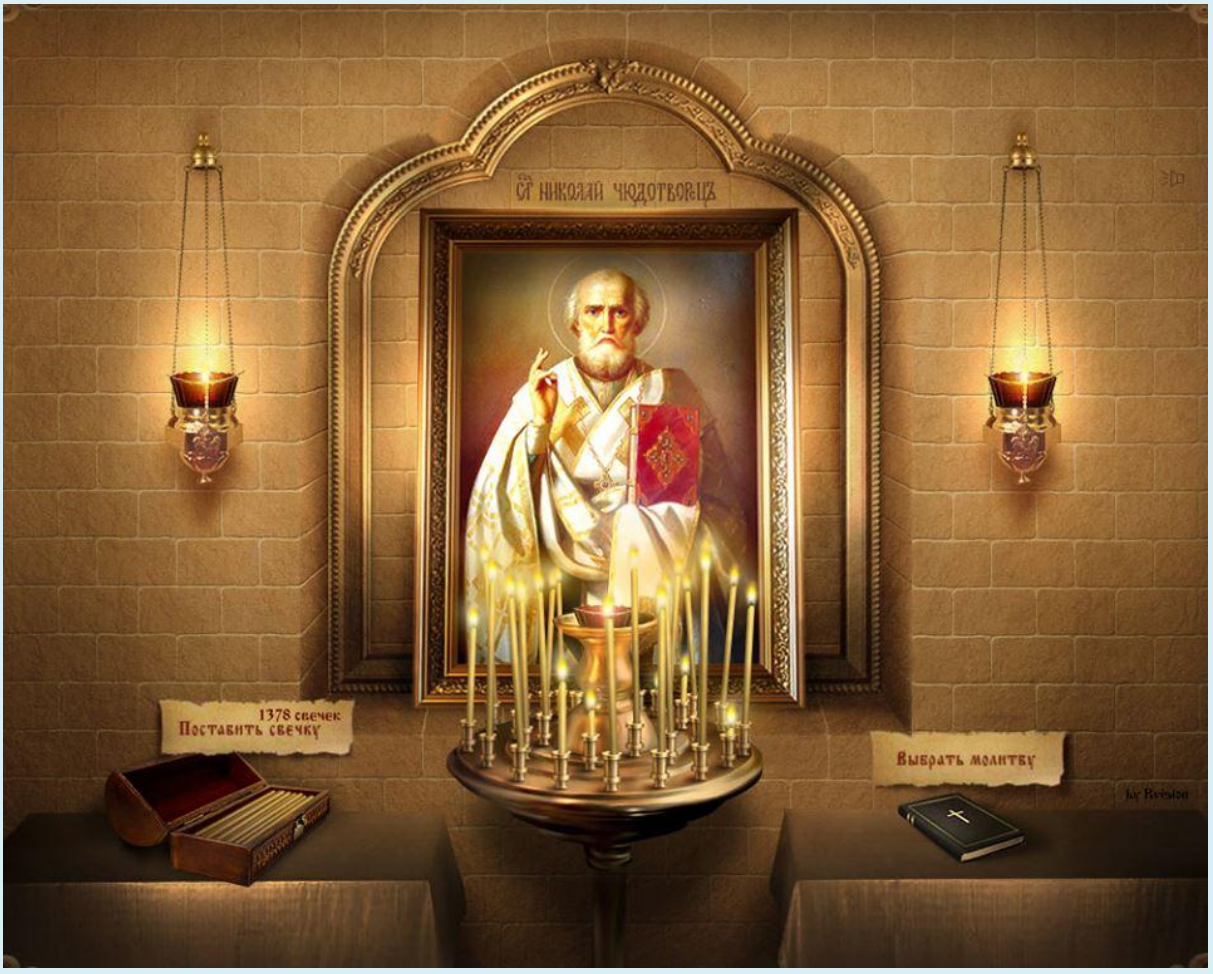
Ст Николай Чюдотворецъ
1378 свечек
Поставить свечку
Выбрать молитву

ΝΙΚΟΛΑΟΣ
30/08/2008

Icoana Sfantului Nicolae de la Lavra Svyatogorsk, Ucraina

Icoana Sfantului Nicolae de la Catedrala Hristos Mantuitorul din Moscova

Icoana Sfantului Nicolae de la Cernobîl

Icoana Sfantului Nicolae din Siberia

СВ. НИКОЛАЈ
ЧУДОТВОРАЦ

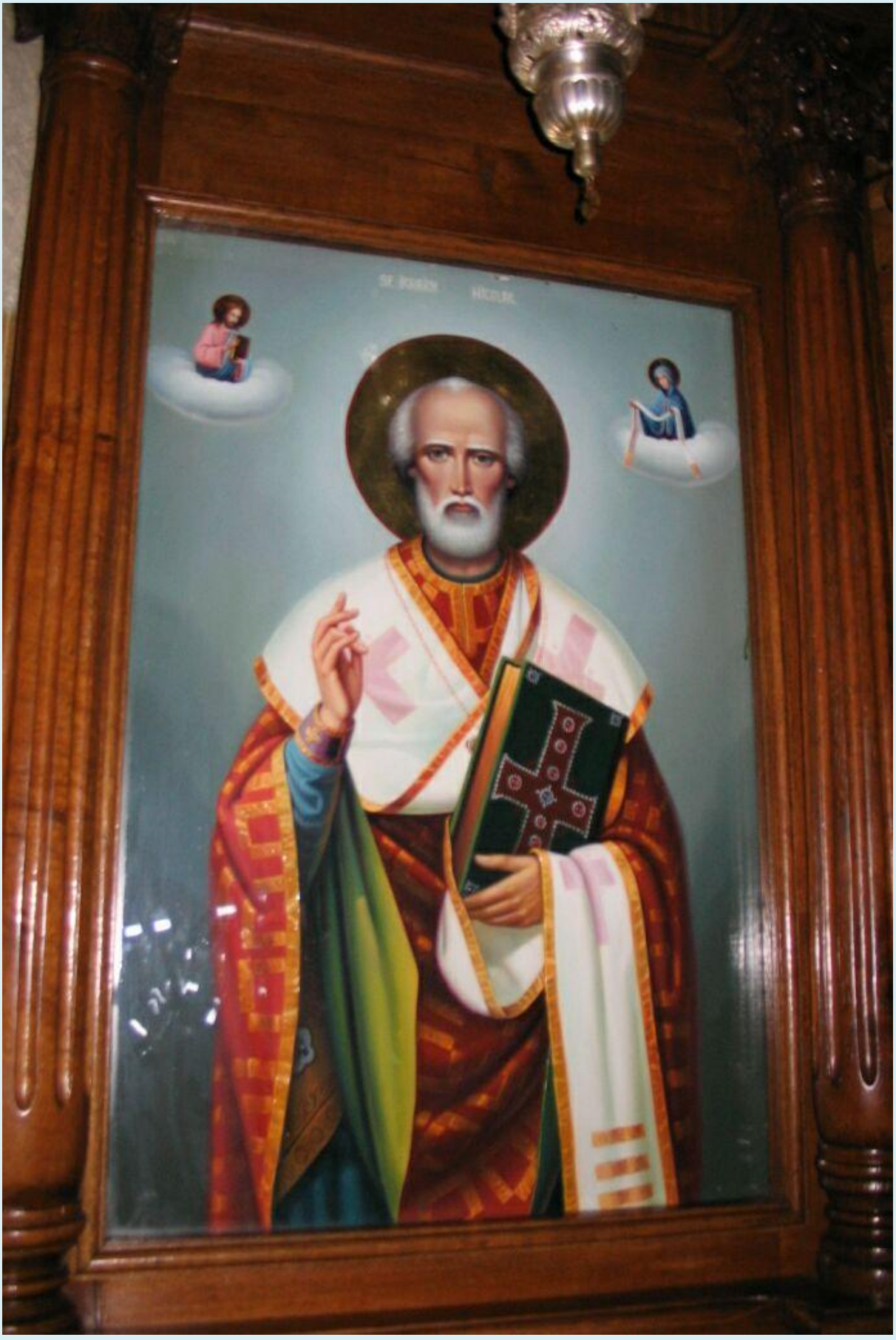

Biserica "Schimbarea la Faţă – Socola"

SF. IER.
NICOLAE

Icoana Sfântului Nicolae cu moaşte - Catedrala Episcopală "Sfântul ierarh Nicolae" din Deva

СВЯТЫЙ НИКОЛАЙ ЧУДОТВОРЕЦЪ

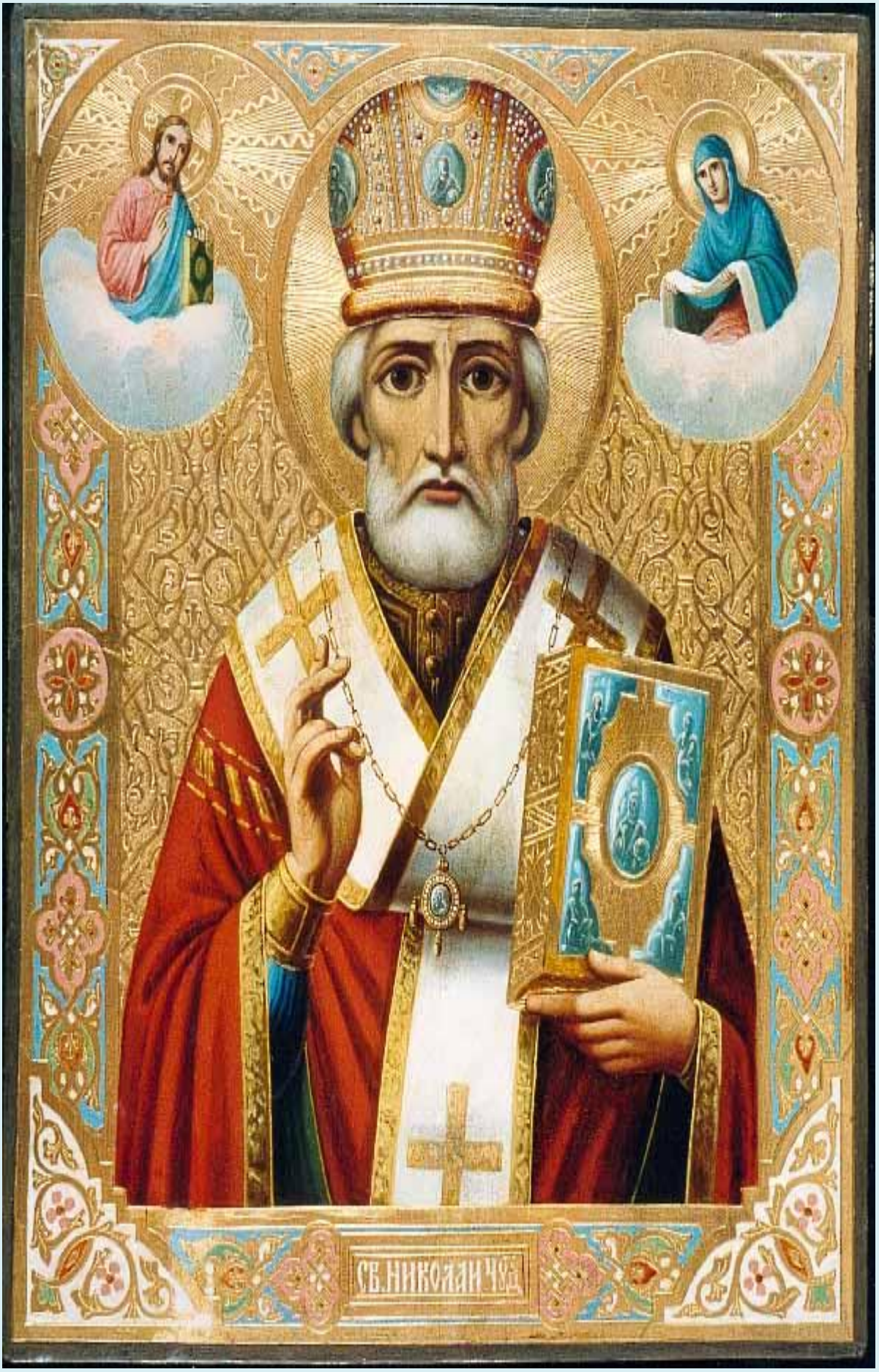
СВ. НИКОЛАЙ ЧУД.

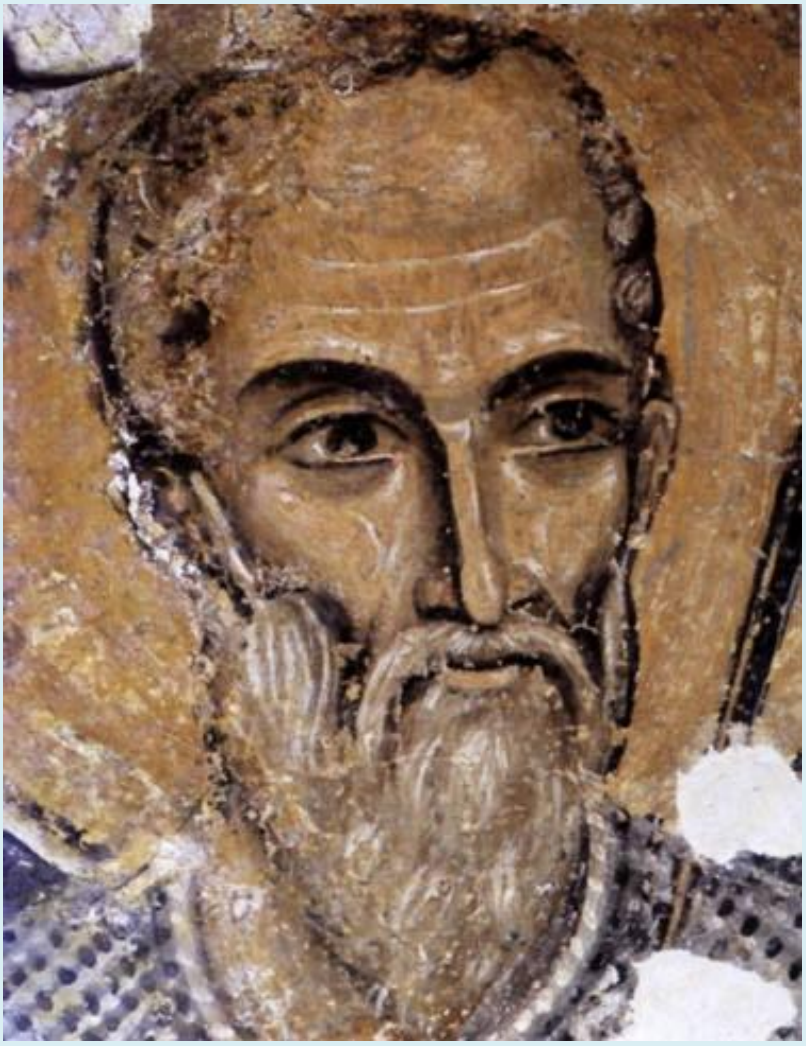

Frescă de la Biserică Boyana din Bulgaria

Frescă de la Măn. Ferapontov, Rusia

Un tablou de Jan Steen (c. 1665–1668), "Sărbătoarea Sfântului Nicolae"

Un tablou de Gentile Fabiano – Sfântul Nicolae, protectorul marinarilor (1425)

Un tablou de Gentile Fabiano – Salvarea celor trei fete de la desfrânare (1425)

Un tablou de Ilya Repin (sec. XIX, Rusia) – Salvarea unui nevinovat de la moarte

Sfântul Nicolae consacrat ca Episcop

Sfântul Nicolae apare în vis Împăratului Constantin

Sfântul Nicolae dă aur tatălui celor trei fete

Sfântul Nicolae obţine grâu pentru cei înfometaţi

Sfântul Nicolae salvează cei trei generali nevinovaţi de la moarte

Adormirea Sfântului Nicolae

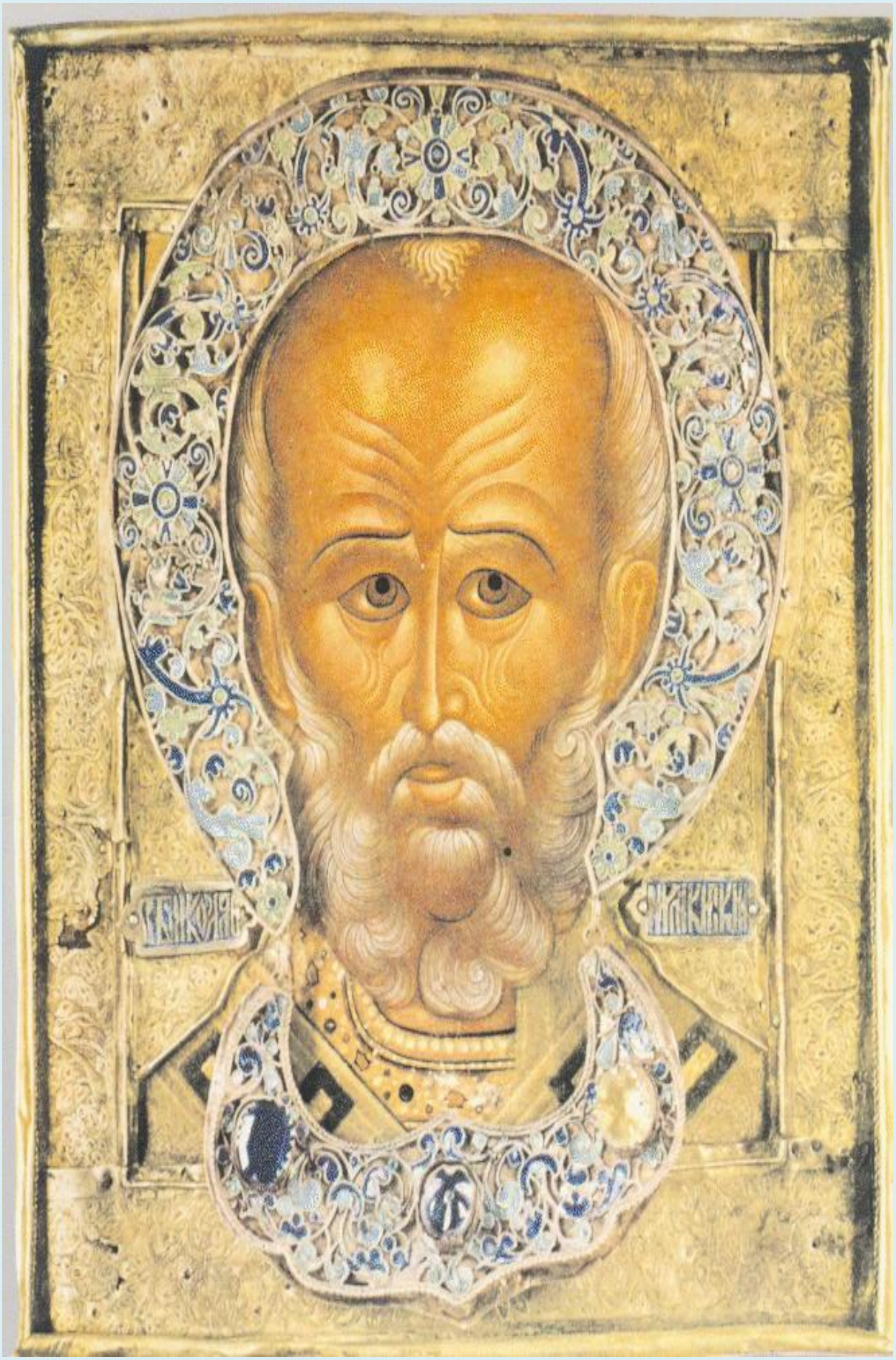

ІС ХС
МР ӨУ
SF. IERARH
NICOLAE

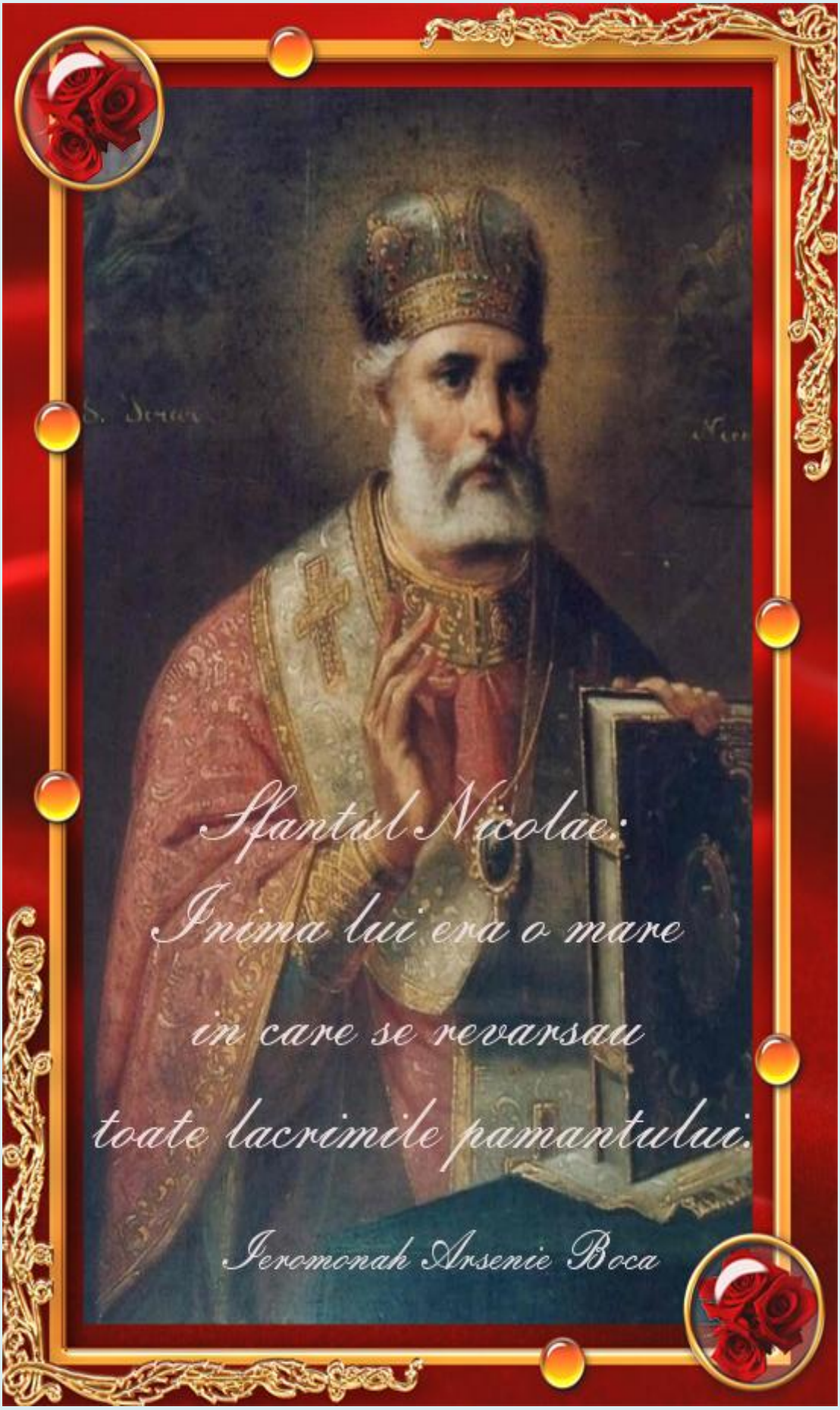
Sfantul Nicolae:
Inima lui era o mare
in care se revarsau
toate lacrimile pamantului.
Ieromonah Arsenie Boca

† Sfântul Ierarh Nicolae

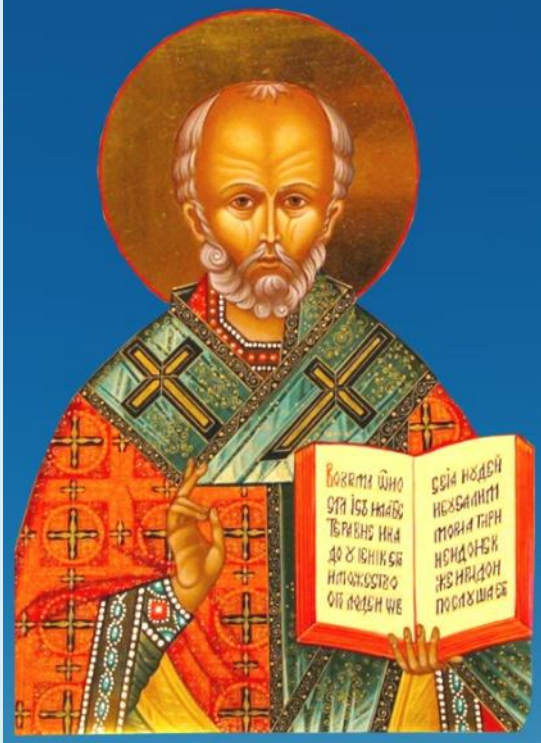

- Sfântul Nicolae, ierarh al localității Mira, este unul dintre cei mai cunoscuți și iubiți sfinți ai Bisericii noastre.
- S-a născut în jurul anului 280 în Patara Lichiei și a trecut la Domnul în anul 345.
- Marele ierarh a fost toată viața sa un chip al semereniei și al sărăciei, slujind semenilor nu doar până în ultimul ceas al vieții sale pământești, ci și până în zilele noastre, săvârșind multe minuni.
- Sfântul Nicolae este cunoscut astăzi drept ocrotitorul celor acuzați pe nedrept, al călătorilor, al fetelor nemăritate și al copiilor.
- Sfinte Ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

©doxologia.ro

Troparul Aducerii la Bari a moastelor Sfântului Ierarh Nicolae

9 Mai - Glasul 4

Nepărăsind cu duhul patria ta, cetatea Mira Lichiei, în cetatea Bari cea prea liniștită, preamărit te-ai

adus cu trupul, arhiereule Nicolae, si prin venirea ta ai veselit multimea oamenilor celor de acolo, si pe cei neputinciosi ai tămăduit.

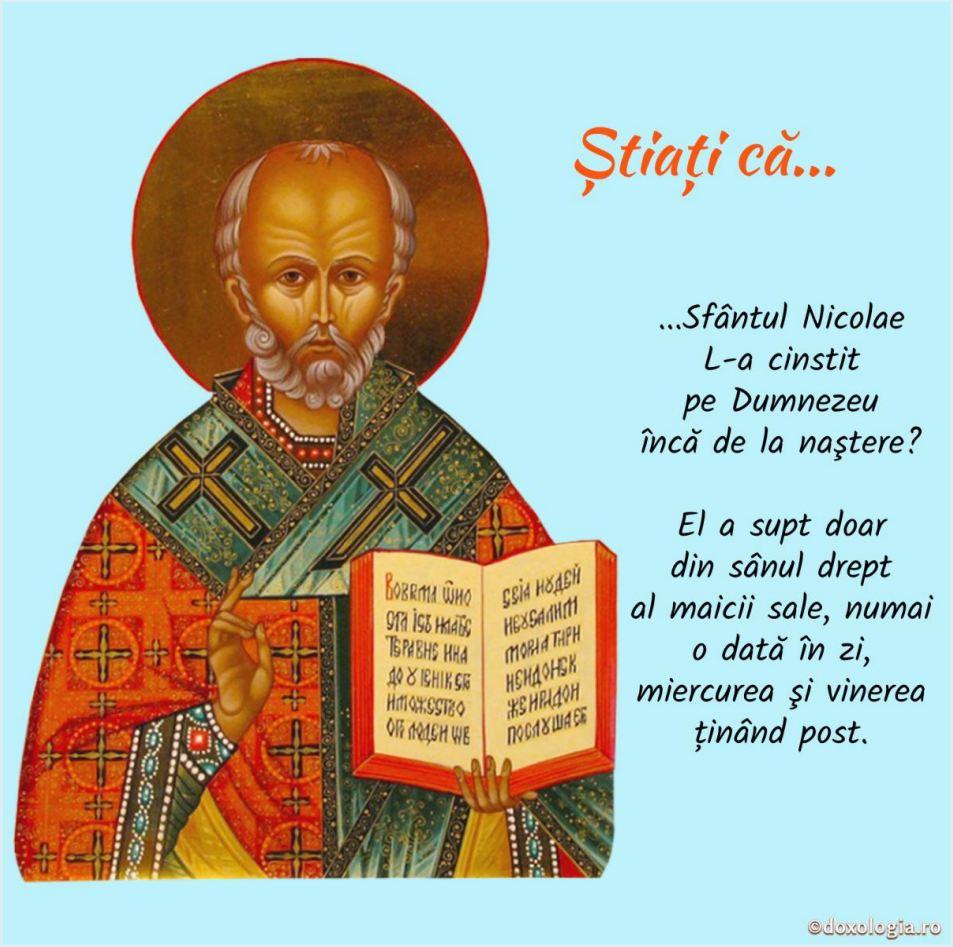

Troparul Aducerii la Bari a moastelor Sfântului Ierarh Nicolae

9 Mai - Glasul 4

Nepărăsind cu duhul patria ta, cetatea Mira Lichiei, în cetatea Bari cea prea liniștită, preamărit te-ai

adus cu trupul, arhiereule Nicolae, si prin venirea ta ai veselit multimea oamenilor celor de acolo, si pe cei neputinciosi ai tămăduit.

Sfinte ierarhe Nicolae te rugăm ajută-ne să avem în noi duhul dragostei tale, să trăim în pace şi mărinimie, în bunătate şi blândeţe, în slujire şi binefacere unul faţă de altul.